

Giới thiệu Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi

Chuyển ngữ: B3 (Bạch Bách Bon)

Bìa: Tâm Tít Tấp

Thể Loại: Hiện đại, Tình cảm, Oan gia, Tình chị em, HE

Số Chương: 63 + 1 Ngoại Truyện

Nhân vật chính: Lệnh Mạn, Lý Trác Vân

Nội dung câu chuyện theo lối mòn của hầu hết các tác phẩm bởi kiểu chuyện cũ rích, trở thành chị em do ba mẹ tái hôn.

Lý Trác Vân trẻ trung, cầu tiến, thiên chi kiều tử. (*)

Anh có một mối quan hệ không thể cho ai biết, Lệnh Mạn cũng không biết có thể duy trì được bao lâu.

"Em tin rằng sẽ đến một ngày, anh ngửa mặt trông lên những vì tinh tú trên bầu trời, còn em sẽ ngửa mặt trông lên anh."

Nhà thiên văn học tương lai và người phụ nữ đứng phía sau anh.

Một bản văn án khác:

Đêm giao thừa, Lý Trác Vân và Lệnh Mạn hẹn gặp nhau ở bên ngoài.

Trên đường có rất nhiều đôi tình nhân, toàn những cảnh tượng khiến người khác ghen tỵ.

Lúc này, một cô bé xách giỏ hoa hồng chạy về phía bọn họ.

Năn nỉ nói với Lý Trác Vân: "Anh ơi, anh mua cho em đoá hoa hồng đi."

Lý Trác Vân không để ý.

Cô bé lại nín lỳ Lệnh Mạn: "Di à, di mua hoa hồng đi."

"..." Đang lúc Lệnh Mạn không biết phải xoay sở thế nào.

Đột nhiên Lý Trác Vân quay trở lại, mỉm cười nói với cô bé: "Em gọi cô ấy là di thêm một lần nữa thì anh sẽ mua hoa cho em."

(*) Con cưng của trời.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Mười năm trôi qua, thiên tài vĩnh viễn không thay đổi, yêu nghiệt vẫn mãi là yêu nghiệt

Biên tập: B3

Địa điểm tổ chức hôn lễ xa hoa náo nhiệt, toàn bộ được trang hoàng bằng một màu đỏ thắm bắt mắt.

Bích Hoa Uyển là một trong những nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố A, là nơi tụ tập của tầng lớp thượng lưu, trước ngày hôm nay Lệnh Mạn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có cơ hội bước chân vào nơi này.

Hơn nữa lại là để tham dự hôn lễ của mẹ mình.

Đối với lần kết hôn thứ hai của Hạ Vũ Nhu, Lệnh Mạn luôn tỏ thái độ trung lập.

Người đàn ông sắp trở thành cha dượng của cô chính là một ông chủ lớn nổi danh khắp thành phố A, năm xưa tay trắng gây dựng nên sự nghiệp, hiện giờ tuổi gần năm mươi, dưới gối chỉ có duy nhất một cậu con trai mười tám tuổi.

Đáng lẽ ra Lệnh Mạn nên vì Hạ Vũ Nhu mà suy xét cẩn thận về mối hôn sự này, nhưng nghĩ đến việc mẹ đã phải một thân một mình chăm sóc cho gia đình suốt mười năm nay, phải chịu biết bao nhiêu khó khăn vất vả, thế nên Lệnh Mạn không đành lòng can thiệp quá sâu vào cuộc sống của bà.

Cuối cùng cô đành chấp thuận tham dự hôn lễ ngày hôm nay.

Khi hôn lễ đang diễn ra, người dẫn chương trình trên sân khấu cố gắng tạo bầu không khí.

Mọi người cùng nhau nâng ly, liên tục chúc phúc.

“Trăm năm hoà hợp, ân ái mỹ mãn!”

“Gia đình vui vẻ!”

“Lý tổng gừng càng già càng cay, chúc hai người sớm sinh thêm quý tử!”

...

Trên thực tế, ngoại trừ Lệnh Mạn thì đa phần mọi người đều rất coi trọng cuộc hôn nhân rõ ràng này, chỉ cần nhìn qua quy mô tổ chức là có thể thấy rõ.

Họ hàng của Hạ Vũ Nhu đến khá đông, hiện giờ đa phần đều dùng ánh mắt ao ước ghen tỵ nhìn vào.

Giữa khung cảnh hài hoà vui vẻ như thế lại có một người không hề tập trung.

“Chết tiệt!”

Cô em họ ngồi bên tay trái Lệnh Mạn đột nhiên chửi thề một câu.

“Gia Cát Lượng lại bị cướp mất rồi!”

“...”

“Không còn cách nào, tôi chọn Thái Văn Cơ vậy.”

“...”

“Cái gì? Đến Thái Văn Cơ cũng có người cướp?”

Lệnh Mạn ghé mắt nhìn sang màn hình di động của cô ấy.

Cái con nhóc này, chỉ còn không đến hai ngày nữa là phải thi đại học rồi, những học sinh khác đều đang cắm đầu cắm cổ vào học tập, vậy mà giờ này nó vẫn nhàn nhã ngồi đây chơi Liên Quân. (*)

(*) Liên Quân: Liên Quân Mobile có tên gốc là Vương giả vinh diệu, được Tencent phát hành tại Trung Quốc. Vì game có những nhân vật trong lịch sử Trung Quốc nên không thể phát hành ở nước ngoài. Vì vậy Tencent đã bán bản quyền cho Garena và sau đó phát hành tại thị trường Đài Loan với tên Truyền Thuyết Đối Quyết vào 14 tháng 10 năm 2016, sau vài tháng là được phát hành tại Việt Nam.

Lệnh Mạn lắc đầu một cái, cảm thấy thực sự ngưỡng mộ sự tự tin của mấy người trẻ tuổi.

Hôn lễ vẫn đang tiếp diễn, trò chơi của cô em họ cũng bắt đầu sôi sục ngất trời.

Sau khi các nghi thức được tiến hành xong xuôi thì bắt đầu đến lúc nhập tiệc.

“Lư Bội San, con lại đang chơi game hả!”

Một người phụ nữ quát lớn, nhanh chân đi đến xách tai cô em họ.

Lư Bội San sợ đến mức hồn bay phách tán, vội vàng lật úp điện thoại, giả vờ như không có chuyện gì.

“Nếu không phải hôm nay là đám cưới bác con thì mẹ đã không dẫn con đến, còn chơi game nữa thì mau về nhà học bài đi!”

Di nhò hung dữ, Lư Bội San không dám chống đối, chột dạ liên tục nói “Vâng vâng vâng.”

Lệnh Mạn bình chân như vại ngồi xem.

Không nghĩ tới một giây sau lửa cũng bén sang đến người mình.

Di nhỏ ra về chân thành: “Mạn Mạn à cháu cũng vậy, cũng không chịu để ý em cháu một chút, thì đến nơi rồi còn để nó ngồi chơi game thế này.”

Lệnh Mạn mỉm cười: “Chỉ tranh thủ một chút thời gian ở chỗ này để học thì cũng không vào được, chỉ bằng cứ để San San thả lỏng một chút cũng tốt.”

Di nhỏ nói: “Thế sao được, nó không phải là cháu, nó mà nghỉ học ở nhà một năm thì nhà di không nuôi nổi.”

Lời nói chứa đầy ẩn ý.

Lệnh Mạn: “...”

Cô vẫn bình tĩnh như cũ: “Không đâu, San San vẫn là đứa bé tương đối hiểu chuyện.”

Di nhỏ không cho là vậy, tức giận xách tai Lư Bội San kéo đứng lên: “Đi, đi mời rượu với mẹ!”

“Ai ui ai ui!” Lư Bội San bị đau kêu oai oái, dưới tình thế cấp bách liền ném điện thoại cho Lệnh Mạn: “Chị Mạn, đánh giúp em một lúc! Chết cũng không sao hết, chỉ cần không thoát ra là được.”

Lệnh Mạn: ...

Hai người đi rồi, để lại Lệnh Mạn nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, cầm điện thoại trong tay không biết phải làm sao.

Cô chân chờ một lúc, đeo tai nghe lên.

Một giọng nam tức giận truyền tới từ lỗ tai.

“Lư Bội San! Cậu là heo à?!”

Lệnh Mạn sợ hết hồn.

Thật là hung dữ...

Theo bản năng cô đẩy tai nghe ra xa một chút.

Trong tích tắc vừa rồi lúc Lư Bội San bị di nhỏ bắt tại trận, cô ấy đứng im không dám nhúc nhích gì, vì thế dễ dàng mất đi một mạng.

Đồng đội bị cô ấy bán đứng, cũng suýt chút nữa chết một mạng.

Nên tức giận là phải.

Người vừa mới mắng cô là người chơi có ID “Vượng Vân Vãn Vãn”, nếu như biết tên Lư Bội San thì có lẽ là bạn học hoặc người quen của cô ấy.

Lệnh Mạn có chút luống cuống, cô đã từng chơi trò chơi này, nhưng mà trình độ chỉ dừng ở mức nhập môn, chẳng thể nhận ra được nhân vật nào với nhân vật nào.

“Làm cái trò gì ở nhà vậy? Còn không mau tới đây!” ID Vượng Vân Vãn Vãn lại ra lệnh.

Rồi rồi...

Lệnh Mạn vội vàng xách cây đại đao vung về chạy lên.

Quá trình tiếp theo, đơn giản đều là Lệnh Mạn bị đánh bại.

Người bị dồn đến dưới chân tháp, oanh oanh liệt liệt mất mạng lần thứ hai.

Vượng Vân Vãn Vãn: “Lư Bội San cậu có bệnh à?!”

Rất nhanh sau đó cô lại chết tiếp lần thứ ba.

Vượng Vân Vãn Vãn: “Lư Bội San cậu ăn nhầm cái gì đấy?! Tôi không gọi cậu gấp cái gì?!”

Lần thứ tư.

Vượng Vân Vãn Vãn: “Lư Bội San hôm nay đầu cậu bị cửa kẹp đúng không?!”

Lệnh Mạn: ...

Bị một đứa học sinh trung học nhỏ hơn mình sáu bảy tuổi sỉ nhục sẽ có cảm giác gì?

Dù sao cũng không phải là đang mắng cô, vì thế... không vấn đề gì cả.

Sau khi Lư Bội San mời rượu xong quay trở lại, cầm điện thoại lên nhìn thử, thấy thành tích 0-16, thì hoảng sợ đến nỗi con ngươi như sắp rớt ra ngoài.

Cô ấy dùng vẻ mặt không thể tin được nhìn chằm chằm Lệnh Mạn: “Chị Mạn... Chị... Chị thật quá trâu bò...”

Lệnh Mạn coi như không nghe thấy ý chê bai trong đó, thờ ơ nói: “Bạn của em thật là hung dữ.”

“Chị nói Lý Trác Vân sao?” Lư Bội San tỏ ra đã quá quen: “Cách nói chuyện của cậu ta vẫn luôn như vậy, chị đừng để ý.”

Lại nhìn sang thành tích của Vượng Vân Vãn Vãn, một lần nữa sợ ngây người: “Kinh khủng, thật ngẫu, 0-16 mà cậu ta vẫn có thể kéo trở lại.”

Lệnh Mạn nghe vậy thì sửng sốt, à, hoá ra người nọ chính là Lý Trác Vân sao.

Đối với cô mà nói thì cái tên này cũng tương đối quen thuộc, Lệnh Mạn chưa gặp cậu ta, nhưng Lư Bội San thường xuyên dùng vẻ mặt si mê mỗi khi kể về những thành tích chói lọi của cậu ta.

Tuy tuổi còn trẻ nhưng đã đạt được vô số giải thưởng, cùng lúc đạt ba giải nhất ở cuộc thi Olympic Thiên Văn Quốc Tế, cuộc thi Vật Lý Thiên Văn Quốc Tế, và cuộc thi Thiên Văn Học Châu Á – Thái Bình Dương.

Bị giới tuyển thủ cùng dự thi đồng loạt gọi là Đại Ma Vương.

Thân là Đại Ma Vương Lý Trác Vân, suốt ba năm máu tanh mưa gió so tài trên đấu trường quốc tế, rốt cuộc năm nay cậu ta đã tốt nghiệp, tuyên bố giải nghệ.

Tuyển thủ khắp nơi trên thế giới cùng xúm vào ăn mừng.

Vì đã làm vẻ vang đất nước, kiêu hãnh trở về, nên Lý Trác Vân đã trở thành một ngôi sao mới nổi trong giới thiên văn học trong nước, chuyên gia nổi tiếng Lỗ Chí Bình khi nhắc đến cậu ta đã phải dùng đến bốn chữ —— báu vật quốc gia.

Nếu nói vậy, Lý Trác Vân mới thực sự là trâu bò.

***

Không biết Hạ Vũ Nhu lấy tinh lực ở đâu ra, vừa xong hôn lễ của mình được hai ngày đã vội vã lên kế hoạch chung thân đại sự cho Lệnh Mạn.

Trước kia các cô các dì đã tìm cho cô không ít mối hôn sự, Lệnh Mạn đều từ chối không chừa một ai, lần này nghe nói là Lý tổng đã tự mình làm mai cho cô, Lệnh Mạn không muốn mới ban đầu đã làm mất mặt mũi của ông ấy, lúc này mới đáp ứng.

Trước khi lên đường, mẹ cô thành khẩn nói: “Đối tượng lần này thực sự không tệ, là dòng dõi gia giáo, đáng vẻ cũng ổn, mới tầm ba mươi tuổi đã đạt được học vị giáo sư, nhất định tương lai sẽ vô cùng rộng mở, con phải biết quý trọng đó.”

Lệnh Mạn: “Vâng.”

Hạ Vũ Nhu: “Không phải con muốn ở lại thành phố X sao, vừa hay Tiểu Trương cũng nhận chức ở đại học X, sau này sẽ có nhiều cơ hội gặp mặt.”

Lệnh Mạn: “Vâng.”

Hạ Vũ Nhu thở dài: “Mẹ biết hoàn cảnh gia đình khi còn bé đã ảnh hưởng rất nhiều tới con, nhưng con cũng đừng quy chụp tất cả, trên đời vẫn còn rất nhiều người đàn ông tốt.”

Lệnh Mạn cầm túi xách đứng lên: “Mẹ, con còn có việc, con đi trước đây.”

“Ai nha chờ một chút.” Hạ Vũ Nhu cuống quýt đuổi theo: “Có cần bảo tài xế đưa con đi không?”

“Không cần đâu.”

Lệnh Mạn trầm nghĩ trong lòng, óc còn không mang nổi mình óc mà còn lo đến chuyện của cô.

Cậu em trai mười tám tuổi khó ở chung kia từ đầu đến cuối vẫn không hề xuất hiện, ngay cả hôn lễ cũng vắng mặt, không biết có phải đang dùng sự im lặng để phản đối nữ chủ nhân mới đến này hay không.

Chỉ mong sao Hạ Vũ Nhu ở ngôi nhà mới này không phải chịu khổ.

***

Đúng giờ hẹn Lệnh Mạn đến quán cà phê.

Khi gặp mặt, vị giáo sư kia quả thật đúng như lời của Hạ Vũ Nhu, trẻ tuổi anh tuấn, nói chuyện thú vị.

Trò chuyện suốt cả một buổi chiều mà Lệnh Mạn cũng không tìm được điểm nào để chê.

Giáo sư Trương cũng có ấn tượng khá tốt về Lệnh Mạn, nhưng thực sự cảm nhận cũng chỉ đến đó, nên không thể làm gì khác là tạm thời khách sáo lưu số điện thoại của nhau, để sau này dần dần tìm hiểu.

Ở lại thành phố A xử lý mấy chuyện vặt vãnh mất khoảng một tuần lễ, rốt cuộc Lệnh Mạn cũng tạm biệt mẹ để trở về cổ trấn, nếu như không quay trở về mở khách sạn thì sẽ phải đóng cửa mất.

Cùng đến thành phố X với cô còn có Lư Bội San vừa thi đại học xong.

Di nhỏ đã đồng ý là sau khi cô ấy thi đại học sẽ cho ra ngoài du lịch giải sầu, tùy ý muốn đi đâu cũng được.

Nghe nói Lư Bội San còn định tiếp đãi các bạn của mình cùng đến cổ trấn vui chơi.

Trong mấy người bạn đến cổ trấn chơi với Lư Bội San còn có cả Lý Trác Vân, điều này khiến cô ấy cao hứng đến nỗi ngủ không yên suốt ba ngày ba đêm.

Kết quả chờ mãi suốt ba ngày, tất cả kỳ vọng lại đi tong —— khi thành phố X nghênh đón trận mưa như thác, cường độ mạnh nhất trong vòng mười năm trở lại đây, mưa ác liệt suốt mấy ngày trời, một nửa khu cổ trấn bị ngập lụt.

Một nhóm bạn học tương đối may mắn đã đến kịp lúc, hiện giờ an toàn ở trong khách sạn, nhóm còn lại chậm chân nên đành phải đến sau.

Không may là Lý Trác Vân lại ở trong nhóm theo sau kia.

Lệnh Mạn rõ ràng cảm nhận được Lư Bội San trở nên ỉu xìu.

***

Hôm nay Lệnh Mạn bảo Tiểu Tinh ở lại trông khách sạn, còn mình thì lái xe trở về quê một chuyến.

Căn nhà ở quê đã trải qua hơn bảy mươi năm dài nắng giầm mưa, không biết lần này có thể may mắn vượt qua được hay không, Lệnh Mạn rất lo lắng.

Nhà cũ vốn là nhà của bà ngoại, gần đây bà ngoại được Hạ Vũ Nhu dẫn đến sống ở thành phố A, căn nhà liền bỏ trống không có ai ở.

Lệnh Mạn đến nhìn qua một lượt, tình hình căn nhà khá tốt, không đến nỗi thảm quá, chỉ bị nước tràn vào nhà, ước chừng ngập đến mắt cá chân.

Đồ đạc chất ngổn ngang trong phòng, ông ngoại Lệnh Mạn trước kia là địa chủ, sau khi qua đời lưu lại rất nhiều đồ cổ. Lệnh Mạn nhìn qua, cảm thấy đồ vật nào đáng tiền thì chuyển đến chỗ cao, tránh cho bị ngâm nước.

Làm xong hết mấy việc này thì đã chạng vạng tối, nông thôn trời tối nhanh hơn, Lệnh Mạn nhìn thấy thời gian không còn sớm, đã đến lúc trở về rồi.

Cô thông thả ngồi vào xe, tinh thần thanh tĩnh lại, ngay sau đó nảy ra một ý nghĩ —— hay là đón thêm người đi quá giang nhỉ? Coi như kiếm chút tiền xăng.

Lệnh Mạn trở về theo hành trình quen thuộc, rất nhanh nhận được một đơn hàng phù hợp đến chín mươi phần trăm, nhìn nơi đến, là khách sạn Phong Lan Cư ở cổ trấn Ô Du.

Ồ, đến cùng một chỗ với cô kia?

Nhìn lại người đặt xe, họ Sừ.

Sao cô không nhớ gần đây có vị khách nào họ Sừ đặt phòng nhỉ?

Thôi không nghĩ nhiều nữa, cô nhận đơn hàng, lái xe đến bến xe khách đón người.

Trên đường mưa rất to, đèn đường thì hóng, cả con đường trở nên tối đen.

Lệnh Mạn đến địa điểm đã hẹn trước, chậm rãi đánh xe vào sát lề đường, bằng vào ánh đèn xe yếu ớt cô nhìn thấy có hai bóng người đang che ô tiến lại gần, hình như trên vai công dụng cụ gì đó.

Dựa vào biển số xe nên đối phương cũng nhận ra cô.

Hắn là không sai.

Trong nháy mắt cửa xe mở ra, tiếng mưa rơi âm ỉ bên ngoài xe trở nên rõ ràng.

Một trọng lượng ngồi xuống khiến cả chiếc xe chìm xuống, sau đó lại chìm thêm lần nữa.

“Bành.”

Cửa xe được đóng lại, tiếng mưa rơi ồn ào bị ngăn cách ở bên ngoài.

“Mẹ nó.” Nam thanh niên vào trước oán giận: “Tiêu Kính Đằng đến thành phố X để làm quái gì chứ? Mưa to thế này!”

Nam thanh niên còn lại không đáp lời, hỏi Lệnh Mạn: “Đến cổ trấn Ô Du đúng không?”

Lệnh Mạn: “Đúng vậy.”

Sau khi xác nhận đúng người, cô nổ máy xe rồi lên đường.

Lái xe cần tập trung, người nói ít là người tài xế tốt.

Suốt quãng đường mưa vẫn trút xuống xối xả, liên tục tạt vào kính chắn gió của xe, càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Đường trơn nên Lệnh Mạn không dám lái quá nhanh, chỉ giữ chắc tay lái.

Hai người ngồi phía sau bắt đầu trò chuyện giết thời gian.

Vô tình hay cố ý lọt vào tai Lệnh Mạn.

Thực ra giọng nói của hai người này có thể phân biệt.

Một giọng nói lười biếng bình thản.

Một giọng nói, ách... như vịt đực.

Nghe qua đều còn rất trẻ tuổi.

Giọng nói của hai người khiến Lệnh Mạn cảm thấy rất hứng thú với diện mạo của họ, tiếc là trong xe quá tối, nhìn qua gương chiếu hậu cô chỉ có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ, không thể nào nhìn rõ ngũ quan.

Lại đi thêm một đoạn.

Giọng vịt đực chợt lo lắng thờ dãi: “Haizz, tuần sau là công bố điểm thi đại học rồi, cậu không thấy khẩn trương sao?”

Ồ, hoá ra là thí sinh vừa thi đại học.

“Sao tôi phải khẩn trương.”

“Đúng nhỉ, tôi quên mất đó, cậu đã sớm được nhận vào đại học X rồi.”

“Ừ.”

“Haizz... tôi thực sự không thể không nghĩ, theo cậu thì tôi có thể đỗ đại học X không?”

“Liên quan gì đến tôi.”

“...”

Lệnh Mạn không nhịn được cười phì một tiếng.

Thực sự cô không hề cố ý.

Nam sinh ít nói kia từ đầu đến cuối đều rất lạnh nhạt, giọng vịt đực hết sức xấu hổ, đành hậm hực im lặng.

Nhưng không nhịn được cái tính nói nhiều, chỉ một lát sau đã lại tìm đề tài khác: “Tối nay chúng ta ở khách sạn gì ý nhỉ?”

Nam sinh lạnh lùng trả lời: “Khách sạn Phong Lan Cư.”

Nghe thấy tin tức liên quan, lỗ tai Lệnh Mạn lập tức dựng thẳng lên.

“Điều kiện thế nào?”

“Không biết.”

“Để tôi thử lên mạng tra xem sao.”

Phía sau hiện lên ánh sáng của màn hình điện thoại di động.

Trong chốc lát, giọng vịt đực đã xem xong, hô to: “Ài nha, có vẻ không tốt lắm nha!”

Hắn đưa điện thoại đến trước mặt nam sinh lạnh lùng, chỉ vào hình ảnh rồi khoa tay múa chân: “Cậu nhìn thử xem, cửa này, phòng tắm này, trông đơn sơ quá đi!”

Nam sinh lạnh lùng liếc mắt một cái: “Tạm được.”

Giọng vịt đực bất mãn: “Sao Lư Bội San lại tìm được cái chỗ như thế chứ, haizz.. Nhưng nếu là khách sạn của chị cô ấy thì thôi cứ đến xem thế nào vậy.”

Lệnh Mạn: ...

Giọng vịt đực vừa kéo xuống đọc các bình luận, vừa lắc đầu chép miệng.

Rất nhanh sau đó hắn lại phát hiện được cái gì mới, âm lượng cũng tăng cao: “Ôi giời, còn có cái bình luận này nè! Nói là bà chủ khách sạn đặc biệt xấu xí!”

Lệnh Mạn: ...

Excuse me??

Nhất định là khách sạn bên cạnh thuê người bôi đen cô rồi!

***

Sau một tiếng đồng hồ trải qua hành trình đầy sóng ngầm, Lệnh Mạn đã an toàn đưa hai vị khách về đến nơi, cũng nhận lại được đánh giá năm sao.

Nhìn hai người công một đồng dụng cụ rườm rà xuống xe, đi vào trong Phong Lan Cư, đoán chắc là Tiểu Tinh sẽ tiếp đón bọn họ, cô liền yên tâm rời đi.

Lệnh Mạn tìm một chỗ thấp để đậu xe rồi đi bộ về khách sạn.

Đi vào đại sảnh, Tiểu Tinh vẫy tay với cô: “Chị Mạn, chị về rồi!”

Lệnh Mạn gật đầu: “Vừa rồi có hai người khách đến đăng ký đúng không?”

“Vâng, là bạn học của San San, đi lên lầu hai rồi.”

“Ừ.” Cô tỏ ý đã biết.

Lệnh Mạn liếc nhìn lên đồng hồ treo tường, hơn tám giờ, cô cảm thấy hơi đói bụng. Đúng dịp bạn bè của Lư Bội San đã đến đông đủ, hẳn là cô nên mời bọn nhò ăn một bữa cơm.

Hiện tại trời mưa không thể ra ngoài, chỉ có thể gọi thức ăn mang về.

Lệnh Mạn đi lên lầu hai, gõ cửa phòng Lư Bội San.

“Mời vào!” Lư Bội San từ trong phòng nói vọng ra.

Lệnh Mạn đẩy cửa đi vào, bên trong quả nhiên có bảy tám người trẻ tuổi đang ngồi, đúng là tuổi thanh xuân đã lâu không được thấy.

“Đã ăn cơm chưa?” Lệnh Mạn hỏi.

Có người nói đã ăn, có người nói chưa ăn.

Lệnh Mạn nói: “Mời các em ăn bữa khuya, muốn ăn gì cứ gọi thoải mái.”

“Oa, cảm ơn chị Mạn.”

“Em muốn uống bia ăn BBQ!”

Tất cả đều ủng hộ.

Đa phần mọi người đều đã chào hỏi qua với Lệnh Mạn từ trước, nhưng vẫn còn gương mặt xa lạ, một nam sinh đầu húi cua quay sang hỏi Lư Bội San:

“Đây là chị cậu sao?”

Hắn vừa mở miệng một cái, Lệnh Mạn đã biết ngay hắn là ai.

Lư Bội San: “Đúng đó.”

Vừa rồi ngồi trên xe không ai thấy rõ ai, bây giờ ánh mắt của giọng vịt đực lấp lánh: “Oa, chị, chị thật là xinh đẹp!”

Lệnh Mạn nở nụ cười ấm áp với hắn: “Cám ơn.”

Hừ, đừng tưởng rằng tôi không biết chuyện cậu vừa chê tôi xấu xí ở đằng sau lưng nhé.

Đang trò chuyện thì cửa lại mở ra, một người đi vào.

Mắt Lư Bội San sáng lên, nhìn về phía sau lưng Lệnh Mạn vẫy tay: “Lý Trác Vân, bên này!”

Lệnh Mạn quay người lại.

Cô đứng gần cửa nhất, vì thế vừa quay người thì tầm mắt chạm ngay phải người đang đứng đằng sau lưng.

“...”

Lệnh Mạn nhìn thẳng.

Thiếu niên đứng trước mặt cô có một khuôn mặt tinh xảo và mềm mại với nốt ruồi lệ bên khoé mắt, tóc đen như sa tanh, làn da trắng nõn như da con gái.

Một khuôn mặt đẹp đến nỗi chỉ cần gặp qua là không sao có thể quên được.

Chỉ trong nháy mắt kia, bao nhiêu ký ức trong đầu Lệnh Mạn ùa về.

Là cậu ta?

Lý Trác Vân...

Hoá ra tên cậu ta là Lý Trác Vân...

Mười năm trôi qua, thiên tài vĩnh viễn không thay đổi, yêu nghiệt vẫn mãi là yêu nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Đây là lần mà Trương Bá Chi bị bôi đen kinh khủng nhất

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Sáng sớm ngày hôm sau, Lệnh Mạn đặc biệt dậy sớm để đi mua điểm tâm đặc sản ở cổ trấn cho bọn nhỏ.

Giờ này đa phần hành khách trong khách sạn đều chưa thức giấc, hành lang hết sức yên tĩnh. Lệnh Mạn cẩn thận xuống lầu, không ngờ rằng lại gặp được một người thức duy nhất trong đại sảnh—— Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân mặc một thân áo phong trắng, giày thể thao trắng, đơn giản nhưng xuất chúng.

Anh yên lặng ngồi ở khu đọc sách, đang loay hoay sắp xếp mấy thứ dụng cụ mang đến tối hôm qua, vẻ mặt chăm chú giống như đang cầm một món bảo bối.

Tốc độ phát triển chiều cao của thanh niên giống như măng mọc sau cơn mưa, cao gầy thẳng tắp, nhưng vẫn dẻo dai khoẻ mạnh.

Anh chỉ cần đứng ở nơi đó thôi đã giống như là phong cảnh.

Trong đồng dụng cụ ngổn ngang Lệnh Mạn chỉ nhận ra một chiếc giá đỡ ba chân, những linh kiện khác nhìn qua đều rất lạ lẫm. Sau khi lắp ráp lại giống như một cái ống nhôm?

Lệnh Mạn đứng nhìn từ xa.

Lý Trác Vân quá chú tâm, vẫn không hề phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Tối hôm qua sau khi đối mặt một giây, anh trực tiếp đi lướt qua người cô.

Lý Trác Vân không nhận ra cô, cũng có thể là không còn nhớ nữa, không biết lúc này Lệnh Mạn đang cảm thấy vui mừng hay mất mát.

Đã nhiều năm như vậy, anh vẫn không có thay đổi gì lớn, khi còn nhỏ là một cậu bé trai xinh đẹp, hiện tại cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, đã trở thành một người thanh niên thu hút.

Lệnh Mạn thì không như vậy, đều nói khi mười tám con gái sẽ thay đổi, bây giờ cô không còn chút bóng dáng nào của mười năm trước.

Lệnh Mạn cảm thấy mâu thuẫn.

Thế nào bây giờ, có nên đi qua hay không?

Đi đến thì nhất định sẽ không thể không chào hỏi.

Cô đã có thể tưởng tượng được cái cảnh mình chủ động nói xin chào, sau đó Lý Trác Vân mặc kệ không quan tâm gì đến người đang lúng túng ở trước mặt là cô...

Thật ra thì trong tiềm thức Lệnh Mạn rất sợ phải gặp Lý Trác Vân, cô không muốn nhớ lại chuyện cũ chút nào, theo như tình hình này thì anh không nhận ra cô cũng coi như là chuyện tốt.

Thôi, hay là cứ đi đường vòng đi.

Cuối cùng Lệnh Mạn rón rén đi ra khỏi khách sạn bằng cửa sau, thành công tránh mặt Lý Trác Vân.

Sợ thì nói là sợ, chẳng sao hết, dù sao cũng chỉ có mình cô biết.

***

Hôm nay bầu trời hiếm khi tạnh ráo, chấm dứt mấy ngày mưa gió dài đằng đẳng.

Nước trong cỏ trần đã rút hết, sau khi bị nhốt mấy ngày thì con Alaska ở khách sạn bên cạnh cũng đã được thả ra.

Mặc dù con chó nhiều lông này có vẻ ngoài hung hãn, nhưng thật ra rất hiền, nó đang vui vẻ đứng dưới ánh mặt trời, màu lông như phát sáng, hấp dẫn không ít du khách đến xem.

Từ sau khi khách sạn bên cạnh nuôi chó, công việc làm ăn cũng phát đạt hơn, mỗi lần chủ khách sạn bên đó gặp Lệnh Mạn thì đều vênh vào đi qua trước mặt cô.

Lệnh Mạn cũng không chịu thua kém, đã liên hệ với trại chó ở gần đây, chờ lúc nào rảnh cô sẽ mang con Golden Retriever (*) thuần chủng về.

Chờ Golden của cô trưởng thành, kiểu gì cũng phải hạ bệ con Alaska kia.

Mặt trời vừa lên nhiệt độ đã tăng mạnh, mưa xong bữa sáng trở lại khách sạn mà Lệnh Mạn đã mò hôi đầm đìa.

Đúng lúc Lư Bội San đang rửa mặt, Lệnh Mạn bảo cô ấy gọi mấy người bạn xuống lầu ăn điểm tâm.

Hai mươi phút sau, tất cả đông đủ.

Mỗi người được nhận một túi sữa đậu nành mặn và một phần bánh bao.

Cũng coi như là chủ nhà trên danh nghĩa, Lư Bội San rất nhiệt tình giới thiệu: “Hôm nay các cậu có lộc ăn đó, đây chính là bánh bao đặc sản ở Ô Du bọn tôi, bên trong là nhân thịt băm và đậu hũ, da nướng lại nhiều nước, đậu hũ thì non ngọt, cắn một miếng là vị ngon tươi mát tràn ra, chỗ khác không thể làm được như vậy đâu.”

Vừa nói xong thì mình đã thềm trước, há miệng cắn một miếng thật to.

Nuốt xong miếng đó lại nói tiếp: “Còn có cả sữa đậu nành mặn nữa, cũng là đặc sản ở chỗ chúng tôi nha, phía trên còn rắc hành lá cắt nhỏ, các cậu có thể nếm thử.”

Cô ấy phục vụ Lý Trác Vân đầu tiên, chân chó cắn ống hút rồi nhe răng cười dăng lên.

Chẳng bất ngờ khi bánh bao nhân đậu hũ được tất cả mọi người cùng khen ngợi, còn sữa đậu nành mặn thì lại không hợp khẩu vị của bọn họ cho lắm, đa phần chỉ uống hai ngụm là đầu hàng.

Chỉ có Lý Trác Vân và Lệnh Mạn uống đến không còn giọt nào, Lư Bội San kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Lý Trác Vân, thán phục: “Wow, Lý Trác Vân cậu có thể uống mặn hả?”

Người kia khẽ vuốt cằm.

Ngay cả chuyện này mà Lư Bội San cũng có thể khen: “Wow, cậu thật lợi hại, ngay đến tôi quen rồi mà cũng không thích.”

Lý Trác Vân chẳng tỏ vẻ gì.

Lệnh Mạn im lặng cắn ống hút, thầm nghĩ cái đây thì có gì hơn người chứ, cậu ta là người Ô Du chính gốc đó có biết không hả.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Lệnh Mạn hỏi qua hành trình ngày hôm nay của bọn họ.

Lư Bội San ra dáng một người hướng dẫn viên du lịch, bỏ bản đồ cổ trấn ra khua tay múa chân: “Đầu tiên chúng ta sẽ đi dạo một vòng quanh đây, tiện thể thăm quan các ngôi chùa và di tích một lượt, sau đó sẽ leo lên cổng thành, hôm nay thời tiết tốt nên có thể ngắm được khá xa.”

“Ồ.” Lời của cô ấy khiến Lệnh Mạn hứng thú: “Các em đặc biệt mang ống nhòm đến để lên thành ngắm cảnh sao?”

“Hả, gì cơ?” Lư Bội San không hiểu cho lắm.

Giọng vịt đực vội vàng giải thích: “Không phải vậy đâu chị Mạn, đó là kính thiên văn, dùng để nhìn sao trời.”

À... Là kiến thức của cô nông cạn...

Bên cạnh có người cố ý cười nhạo một tiếng.

Trong tích tắc Lệnh Mạn đã nhận ra, tiếng cười được phát ra từ trong miệng của Lý Trác Vân.

...

Cô có chút lúng túng, sau đó giả điếu theo thói quen: “Vây chúc các em đi chơi vui vẻ, có vấn đề gì thì gọi điện cho chị.”

Lư Bội San hào hứng đáp lời: “Vâng, chị Mạn!”

***

Người trẻ tuổi sức sống thật dồi dào, Lệnh Mạn cho rằng sau khi đi dạo suốt cả một ngày bọn họ sẽ mệt mỏi đến mức nằm thẳng cẳng trên giường, không nghĩ tới buổi tối cả đám còn có tinh lực đến quán bar vui chơi.

Lư Bội San muốn Lệnh Mạn mời khách nên cố ý kéo cô đi bằng được.

Quán bar nằm trên con đường cũng được coi là đồng đúc của cổ trấn Ô Du, đông người nên trị an phức tạp, Lệnh Mạn sợ bọn họ xảy ra chuyện gì, ngầm nghĩ một lát rồi đồng ý đi theo.

Nếu như đã là “người lớn tuổi” Lệnh Mạn dẫn đoàn thì đương nhiên sẽ bao một gian phòng riêng để ca hát.

Ở bên kia, đèn sân khấu loá mắt và các loại nhạc rock đình tai nhức óc, lại thêm những nữ vũ công ăn mặc hở hang, diêm dúa loè loẹt giữa uồn ẻo, bảo cô đến chỗ đó thì cô thực sự không thể chịu nổi.

Lệnh Mạn vốn dĩ lo lắng khi mình ở đây thì mấy cô cậu thanh niên mười tám, mười chín tuổi sẽ cảm thấy xa cách, thế nhưng ngược lại, bọn họ chơi rất thoải mái, không hề coi cô là người của thế hệ khác.

Giọng vịt đực là người năng nổ nhất, hát liền mười bài mà không kêu mệt, thần thái rất chuẩn nhưng chất giọng thì thực sự không thể khen được.

Lệnh Mạn nhìn về mặt thâm tình khi hát của hắn, rất khéo léo nói một câu: “Thật ra thì vẻ ngoài của Sừ Á Tùng rất sáng sủa, giống như ánh mặt trời vậy...”

Sừ Á Tùng nghe được, lập tức quay người lại phối hợp với cô: “Đúng không chị Mạn, em cũng thấy vẻ ngoài của em thừa trình độ đi làm thần tượng nha!”

Hắn vẫn tiếc rề: “Haizz, chỉ là giọng hơi tệ một chút. Thật ra trước đây giọng em rất bình thường, chỉ là bây giờ vẫn đang trong thời kỳ vỡ giọng.”

...

18 tuổi là thời kỳ vỡ giọng sao?

Lư Bội San vạch trần: “Đừng nghe cậu ta nói nhảm, căn bản cậu ta thuộc loại vỡ giọng thất bại.”

“...” Giọng vịt đực nước mắt lưng tròng, cõi lòng tan nát liẽng xiẽng.

Đến lượt Lệnh Mạn hát.

Cô chọn bài “Thôi Miên.”

Trong KTV có rất ít người có thể hát được bài của Vương Phi, ngay cả giọng vịt đực cũng không dám chen vào, Lệnh Mạn một mình hát đơn ca.

“Hương vị đầu tiên của miếng bánh ngọt.

Đồ chơi đầu tiên mang đến niềm an ủi.

Thái dương xuống núi khiến kem ly rơi lệ.

...

Lần đầu tiên hôn môi người khác.

Lần đầu tiên bị bệnh cần uống thuốc.

Gió lớn thổi bấp rang bơ thật là đẹp.”

Giai điệu bi thương nhân nhật, tiếng hát linh hoạt kỳ ảo, miêu tả hành trình trưởng thành khi một cô gái trở thành đàn bà, từ ngây thơ hồn nhiên đến khi biết thế nào là yêu, rồi cuối cùng lại đứng nhìn tất cả biến mất...

Cả căn phòng nhỏ trở nên yên tĩnh.

Có người gọi một tiếng chị Mạn.

Lệnh Mạn quay đầu lại, tầm mắt đảo quanh, vừa lúc chạm phải ánh mắt của Lý Trác Vân.

Anh nhìn thẳng vào cô không hề né tránh.

Lý Trác Vân có một đôi mắt đa tình hẹp dài, rất dễ khiến cho người ta mơ mộng viễn vông, thời điểm khi anh nghiêm túc nhìn cô lại giống như anh đang vô cùng thương thức cô.

Tất nhiên đó là điều không thể.

Có lẽ người ta còn đang thăm mắng cô ngu đần ở trong lòng nữa kia.

Thế nhưng loại ảo giác mập mờ này rất dễ dàng khiến mấy cô nữ sinh tự mình đa tình.

Tầm mắt Lệnh Mạn lại chuyển sang bên cạnh, dừng lại ở người vừa cất tiếng gọi tên cô.

Sử Á Tùng vui mừng kinh ngạc: “Chị Mạn! Em phát hiện ra chị rất giống với Trương Bá Chi khi mới ra mắt nha!”

==

Quá phóng đại, Lệnh Mạn chỉ cho rằng hắn đang đáp lễ lại lời khen hắn như ánh mặt trời của cô khi nãy mà thôi.

Quả nhiên, Lý Trác Vân ngồi bên cạnh sâu xa nói một câu: “Đây là lần mà Trương Bá Chi bị bôi đen kinh khủng nhất.”

Lệnh Mạn: ...

Xem kia, cô đã nói rồi mà, chắc chắn là trong lòng cậu ta không có suy nghĩ gì tốt.

Lư Bội San ăn chực của Lệnh Mạn vài bữa cơm cũng nhân cơ hội vuốt mông ngựa: “Thấy chị Mạn hát có hay không? Trước kia chị ấy đã từng giành giải thưởng trong cuộc thi đơn ca toàn quốc đó! Hôm nay các cậu thật có phúc, muốn nghe bài nào thì mau mau đề nghị!”

Sử Á Tùng cũng kẻ xướng người họa với cô ấy: “Thật sao? Chị Mạn người đẹp lại hát hay, tại sao không đi làm ca sỹ vậy!”

Lư Bội San than thở: “Còn không phải tại hồi đó không kịp nắm chắc cơ hội sao, bây giờ lớn tuổi rồi cũng chẳng còn cách nào.”

Lệnh Mạn: ...

Đúng là nịnh bợ không biết xấu hổ.

***

Giữa giờ Lệnh Mạn có đến nhà vệ sinh một chuyến, lúc trở lại thì nhìn thấy Lý Trác Vân đang đứng ở trước cửa phòng bao nói chuyện với một nữ sinh.

Anh thờ ơ đứng dựa vào tường, vẻ mặt hờ hợt xa cách nghìn dặm.

Thế nhưng nữ sinh vẫn một mực liếc trộm anh, ánh mắt ngập tràn màu hồng.

Không chỉ có dáng vẻ xuất chúng, trên người Lý Trác Vân còn có khí chất khiến cho trái tim của các cô gái ở tuổi này loạn nhịp, cái loại vừa yêu vừa sợ đó.

“Lý Trác Vân... Minh có thể cùng đánh boss với các cậu không?” Nữ sinh hỏi.

“Cậu dùng nhân vật nào?”

“Can Tương Mạc Tà.” (*)

(*) Can Tương, Mạc Tà là tên của hai vợ chồng thợ rèn kiếm Trung Quốc cuối thời Xuân Thu ở nước Ngô. Cùng với thầy dạy nghề của họ là Âu Dã Tử, Can Tương Mạc Tà được coi là những thợ rèn kiếm giỏi nhất thời Xuân Thu mà sản phẩm tiêu biểu là hai thanh kiếm Can Tương, Mạc Tà. Quá trình rèn gian khổ cùng độ sắc bén lạ thường của kiếm Can Tương và Mạc Tà đã được ghi lại trong sách vở và chúng trở thành tượng trưng cho những thanh kiếm sắc bén huyền thoại.

“Bọn tôi đã có quân sư rồi.”

“Minh biết, nhưng Gia Cát Lượng của Lữ Bội San phát huy rất thất thường, hơn nữa trong hai nhân vật Gia Cát Lượng và Cao Tiệm Ly (**) nhất định sẽ có một người bị cầm chừng, mình khẳng định mình sẽ chơi tốt hơn cậu ấy...”

(**) Cao Tiệm Ly: là người nước Yên một nước chư hầu ở Trung Quốc thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc. Ông là một nghệ sĩ gây đàn trúc và là người muốn ám sát Tần Thủy Hoàng nhưng thất bại, sau đó ông bị hành quyết.

“Cũng được.”

“Hả?” Nữ sinh hơi ngăn người.

Cô ta đã chuẩn bị mang một tràng lý lẽ ra để thuyết phục, không nghĩ tới chỉ đơn giản như vậy đã được thông qua, vì vậy vẫn không dám tin tưởng.

Bèn hỏi lại lần nữa: “Thật sao?”

“Ừ.”

“Cậu không cần suy nghĩ một chút ư?”

Lý Trác Vân thờ ơ: “Không phải cậu nói cậu chơi giỏi hơn cô ấy sao?”

“Đúng vậy...”

“Vậy thì còn cần lý do khác nữa?”

Nữ sinh yếu ớt nói: “Không cần...”

Lệnh Mạn nấp trong bóng tối nghe được thì có chút sốt ruột, hai người không thể tìm một chỗ nào kín đáo hơn để trò chuyện hay sao, tại sao cứ phải đứng đây cản trở lối đi lại của người khác.

Lý Trác Vân dứt hai tay vào túi quần, lạnh lùng nói: “Không còn chuyện gì nữa thì tôi đi trước.”

“Chờ một chút!” Nữ sinh gọi anh lại, do dự một lúc mới mở miệng: “Minh vẫn còn một chuyện muốn hỏi cậu.”

“Nói đi.”

“Cậu đối với Lữ Bội San... Có cảm giác gì không?”

Lông mày Lý Trác Vân hơi cau lại: “Là sao?”

“Minh nghe nói Lữ Bội San rất thích cậu, nếu như cậu ấy tỏ tình với cậu, cậu có đồng ý không?”

Tầm mắt Lý Trác Vân thoáng lướt qua khuôn mặt của nữ sinh, tỏ ra không có chút hứng thú nào, đại khái trước đó anh cũng chưa hề nhìn cô ta.

“Gần đây tôi không có ý định nói đến chuyện yêu đương.”

Nghe thấy vậy, khoé miệng nữ sinh hơi vênh lên.

Lại nghe được anh lạnh nhạt nói tiếp: “Những lời này không chỉ để trả lời cô ấy, mà cũng chính là đang trả lời cậu.”

Nữ sinh cứng đờ.

Lý Trác Vân dứt khoát quay người đi.

Hướng về phía Lệnh Mạn đang nấp.

Lệnh Mạn cảm thấy luống cuống, cô nên đi về phía trước hay là quay trở lại? A a a a...

...

Mà thực ra thì có gì phải sợ!

Cũng không phải là cô cố ý nghe lén, là bọn họ để cho cô nghe được đấy chứ.

Lệnh Mạn cố ý ra về bình tĩnh đứng tại chỗ, chờ đối mặt với Lý Trác Vân.

Khoảnh khắc bà vai lướt qua nhau, cô lại nghe thấy từ trong lỗ mũi anh phát ra một tiếng “Hừ” nhỏ.

...

Có ý gì?

Cười nhạt? Châm chọc?

Rõ ràng là cả hai.

Cô đâu có xúc phạm cậu ta chứ?!

Lệnh Mạn có chút không giải thích được.

Trong ấn tượng của cô, khi còn bé người này cùng lắm chỉ được coi là ít nói hướng nội thôi, tại sao khi trưởng thành lại trở nên âm dương quái khí như vậy?

Đúng là, tính cách vụn vẹo!

Hết chương 2.

(*) Chó Golden Retriever: là giống chó có kích thước trung bình. Thuộc họ nhà chó ưa hoạt động, chơi đùa, chúng rất trung thành và thông minh. Chúng còn có tên gọi khác là chó săn mồi hoặc chó tha mồi. Golden Retriever là loài chó có bản năng truy tìm và phát hiện con mồi rất nhạy bén nên có thể làm chó đặc vụ để dò tìm ma túy,... Đặc điểm chung của loài này là rất hiền lành và thông minh, trung thành và thích chơi đùa. (Nguồn wiki tiếng Việt)

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lệnh Mạn vẫn còn nhớ lần đầu tiên mình bị gọi dì đó là khi mười lăm tuổi

Lúc Lệnh Mạn tắm xong ra ngoài thì thấy chuông điện thoại reo vang, là di nhỏ gọi tới.

Cô vội vàng lau khô tay, chạy ra nghe điện thoại.

“Đang làm cái gì vậy, sao gọi đũa nào cũng không thấy nghe điện thoại.” Di nhỏ ở đầu dây bên kia bắt mẫn.

Lệnh Mạn hỏi: “Có chuyện gì vậy dì?”

“San San có ở cạnh cháu không? Bảo nó nghe điện thoại đi.”

Lệnh Mạn nghĩ ngợi: “Bọn cháu vừa ra ngoài về, chắc là em ấy đang tắm, đi chờ một chút, để cháu lên lầu tìm em ấy.”

Cô không dám nói là bọn họ đến quán bar, cho di nhỏ đỡ nói dông dài.

Lệnh Mạn cầm điện thoại chạy lên lầu hai, gõ cửa phòng Lư Bội San.

Quả nhiên lúc này Lư Bội San đi tắm, bây giờ đang ngồi sấy tóc.

Trùng hợp là... nữ sinh nói chuyện riêng với Lý Trác Vân hồi tối cũng ở trong phòng.

Lệnh Mạn đưa điện thoại cho cô ấy: “Mẹ em tìm em.”

Lư Bội San tắt máy sấy, nghiêm túc nghe điện thoại.

Chờ cô ấy nói chuyện xong, Lệnh Mạn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lư Bội San nói: “Bà ngoại bị ngã, giờ chỉ nằm trên giường không xuống được, mẹ em bảo em sớm về thăm bà.”

Lệnh Mạn nhíu mày: “Có nghiêm trọng không?”

“Chắc là không có chuyện gì lớn đâu, nếu như chị rảnh thì cũng đến thành phố A thăm bà một chút đi.”

“Được.” Lệnh Mạn gật đầu.

Lư Bội San quay đầu nhìn về cô gái kia: “Mộng Nhi, cậu vừa mới nói tìm mình có chuyện gì vậy?”

Cô gái tên Mộng Nhi đó nhìn Lệnh Mạn một cái, muốn nói rồi lại thôi.

Lư Bội San hiểu ý, nói: “Không sao đâu, chị mình không phải người ngoài.”

Mộng Nhi suy nghĩ rất lâu, mãi sau mới chậm chạp mở miệng: “Cậu với Lý Trác Vân sắp phải học khác trường đại học rồi, thực sự không định nhân cơ hội này tỏ tình với cậu ấy sao?”

Lư Bội San gãi gãi đầu: “Mình cũng không biết nữa... Cậu thấy thế nào?”

“Mình thấy bây giờ phải tranh thủ nhân cơ hội, sau này các cậu mỗi người một nơi, muốn gặp mặt càng khó hơn.”

“Nhưng... Mình cảm thấy Lý Trác Vân sẽ không thích mình...”

“Không thử làm sao biết?”

“Qua cách cậu ấy đối xử với mình hàng ngày là biết mà...”

“Đấy cũng chưa hẳn, có lẽ là cậu ấy cố tình che giấu thì sao, riêng cá nhân mình thì thấy cậu ấy rất có cảm tình với cậu.”

“A, thật không?”

Lệnh Mạn nghe xong thì óan thảm.

Chắc chắn chắc, biết rõ người ta sẽ bị từ chối vậy mà còn giật dây xúi người ta đi tỏ tình, lòng dạ của nữ sinh trung học bây giờ thật xấu xa.

Chờ sau khi cô ta đi, Lệnh Mạn do dự không biết có nên đem chuyện nghe được ở quán bar kể cho em họ hay không.

Suy đi nghĩ lại cuối cùng lại thấy hay là bỏ đi, chuyện bạn bè của bọn nhỏ tốt nhất là mình không nên xen vào quá nhiều.

Lệnh Mạn thay quần áo xong thì xuống lầu một thay ca, để cho Tiểu Tinh đi nghỉ ngơi một chút.

Cô ngồi học từ mới một hồi, lại thấy bạn bè của Lư Bội San túm năm tụm ba lục tục đi xuống.

Lệnh Mạn hỏi: “Muộn thế này rồi các em còn đi đâu?”

Giọng vịt đực nói: “Không đi đâu cả, bọn em xuống lầu khai trận, he he he.”

Nói xong, cả đám người giờ điện thoại ra lác lác.

... Đúng là một lũ thanh niên nghiện game.

Lư Bội San chạy tới chỗ Lệnh Mạn, ôm cánh tay cô nũng nịu: “Chị Mạn à, chị có cảm thấy thiếu cái gì không?”

Lệnh Mạn không hiểu lắm: “Bị mất cái gì sao?”

“Bạn bè cùng chơi game, cười đùa, nói chuyện —— còn thiếu đồ ăn vặt với bia nha!”

“...” Lệnh Mạn bắt đầu cười một tiếng, nói: “Được, các em muốn ăn gì thì cứ ăn đi, chị sẽ thanh toán.”

Lư Bội San vui mừng nhảy cẫng lên: “Hoan hô! Chị Mạn là tốt nhất!”

Chỉ một lát sau, nhân vật chủ chốt trong đội ngũ – Lý Trác Vân cũng xuống.

Lư Bội San hào hứng nghênh đón: “Lý Trác Vân cậu muốn ăn cái gì? Chị tôi mời khách!”

Lý Trác Vân bỏ qua đề tài này, cúi đầu xuống nhìn cô ấy: “Tối nay so tài cậu đừng dùng Gia Cát Lượng nữa, đổi qua dùng xe tăng đi.”

“Hả? Tại sao vậy?”

“Có người khác làm quân sư rồi.”

Cho rằng đây là chiến thuật mới của Lý Trác Vân, Lư Bội San không nghi ngờ gì mà đáp ứng anh: “Ừ, được!”

Lý Trác Vân nhìn cô cảnh cáo: “Còn dám đánh 0-16 thì tôi sẽ đá cậu ra khỏi đội.”

Mọi người ríu rít mở to mắt: “Không phải chứ Lư Bội San, cậu đánh 0-16 sao?”

Lệnh Mạn: Cái đó, các em cứ trò chuyện đi, chị đi trước...

***

Hoạt động giải trí đêm khuya bắt đầu.

Bên trái là một nhóm người ngồi chơi game.

Bên phải là một người học từ mới.

Có lẽ là do bên cạnh có một đoàn người liên tục phát ra tiếng ồn, hôm nay Lệnh Mạn không tập trung lắm, ngồi học nửa tiếng cũng không thuộc được mấy từ.

Cô khẽ lầm nhảm: “Bối cảnh... background... b. a. c. k. g. r. o. u. n. d.”

“Hành lý... baggage... b. a. g. g. a. g. e.”

“Tầng hầm... tầng hầm... ách... ừ...”

Quên rồi.

“Basement.”

Trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói lười biếng.

Lệnh Mạn sợ hết hồn, ngẩng đầu lên.

Lý Trác Vân đứng ở đối diện, ánh mắt coi thường.

Anh đọc lên từng chữ: “B. a. s. e. m. e. n. t.”

“Sao cô vẫn đàn như vậy.” Anh khinh thường đánh giá cô.

Lệnh Mạn lập tức bối rối.

Lý Trác Vân đến đây lúc nào? Đứng bao lâu rồi?

Cô tránh cậu ta như vậy sao cậu ta lại tìm tới cửa...

Sau một khoảng thời gian cố gắng trấn định lại, Lệnh Mạn nở một nụ cười hơi lúng túng: “Tiểu Vân, có chuyện gì không?”

Tiểu Vân...

Ôi... Cô buồn nôn quá.

Lý Trác Vân không nóng không lạnh nói: “Đổi chăn ga trong phòng giúp tôi.”

“Mới đổi ngày hôm qua mà.”

“Hôm nay lại đổi lần nữa.”

“Ồ đây cách ngày mới đổi một lần.”

“Hôm nay lại đổi lần nữa.”

Lệnh Mạn chịu thua: “... Được rồi, chờ lát nữa sẽ lên đổi giúp cậu.”

Nói xong chính sự, Lý Trác Vân xoay người muốn đi.

Đột nhiên Lệnh Mạn ý thức được một vấn đề.

Cậu ta vừa mới nói gì?

—— sao cô vẫn đàn như vậy??

—— vẫn??

...

Đây không giống như đang nói với một người xa lạ đúng không?

Lệnh Mạn lập tức gọi anh lại: “Chờ một chút.”

Lý Trác Vân: “Chuyện gì?”

Lệnh Mạn cẩn thận thăm dò về mặt anh: “... Lý Trác Vân?”

“Ừ.” Đến mí mắt Lý Trác Vân cũng lười nhác lên.

“Cái đó... Cậu biết tôi sao?”

“Chẳng lẽ không?”

Lệnh Mạn mở to hai mắt: “Ý của tôi là... Cậu vẫn còn nhớ tôi hả?”

“Chẳng lẽ không?”

“...”

“Năng lực lý giải hay là chỉ số thông minh của cô có vấn đề vậy?”

“...”

“Hoá ra cô không biết là tôi nhận ra cô.”

“...”

“Cho nên mới nói cô vẫn đàn như vậy.”

Lệnh Mạn không hề biết bây giờ Lý Trác Vân lại nhiều lời thế này.

Tuy nhiên chỉ toàn là những lời nhạo báng.

***

Mười phút sau, Lệnh Mạn uể oải ôm một đồng chăn ga leo lên lầu hai.

“Này.” Lý Trác Vân đã sớm đứng ở trước cửa, thúc giục cô: “Nhanh tay lên một chút.”

Lệnh Mạn đi vào phòng anh, dùng ánh mắt cầu xin anh giúp đỡ: “Cậu dọn dẹp trước giúp tôi đi, để tôi thay ga trải giường.”

Lý Trác Vân khoanh tay trước ngực, thờ ơ: “Cô là khách hay tôi là khách?”

...

Được được được, không giúp thì thôi.

Lệnh Mạn ném chăn lên giường, tự lực cánh sinh.

Lý thiếu gia lại bắt mắt: “Này, động tác không thể nhẹ nhàng được sao?”

Lệnh Mạn không phản ứng.

Chả liên quan gì, chăn cũng đâu có biết đau.

Toàn bộ quá trình đổi chăn ga, Lý Trác Vân cứ đứng ở bên cạnh chỉ chỉ trò trò.

“Này, hôm nay không quét dọn phòng sao? Sao nhiều bụi như vậy?”

“Này, khách sạn của cô nên đổi rèm cửa sổ đi, quê mùa chết mất.”

“Này, có thể nhanh lên một chút không?”

“Xong rồi đây.” Lệnh Mạn tăng nhanh động tác, đã bắt đầu thay đến vỏ gối.

Cái giường đôi chiều ngang một mét tám, chiếc gối còn lại để quá xa cô không với tới được.

Lệnh Mạn cố gắng duỗi tay nhưng vẫn còn cách rất xa, ngay lúc đó cô mất đà ngã nhào xuống giường.

Lý Trác Vân nhíu mày: “Chưa gì đã nóng lòng muốn ngủ giường của tôi như vậy à.”

Mặt Lệnh Mạn nóng lên, giọng nói có chút thay đổi: “Tôi sợ ý!”

Lý Trác Vân nhẹ giọng: “Sao phải phản ứng mạnh như vậy, cũng không phải là chưa từng ngủ qua.”

Phốc...

Cái miệng này của cậu ta, thực sự là không sợ người ta sốc chết à.

Lệnh Mạn quay đầu lại trừng anh: “Cậu nói lại cho rõ, trước kia là cậu ngủ giường của tôi!”

Lý Trác Vân cười, không nói thêm câu nào.

Dường như nụ cười đó rất chân thật khiến cho Lệnh Mạn bối rối.

Như là hoa tươi cài trên nòng súng, càng hiếm có càng thấy kinh diễm.

Lúc này Lệnh Mạn mới ý thức được một điều, đó là Lý Trác Vân đã thực sự... trở thành một chàng trai, là một chàng trai có năng lực.

Thật vất vả mới phục vụ xong Lý thiếu gia, Lệnh Mạn ù xù ôm đồng chăn ga vừa thay chuẩn bị rời đi.

“Này.” Lại bị anh gọi trở về.

Lệnh Mạn thẫn thờ dài một hơi, xoay người lại nói: “Còn có gì phân phó sao?”

Lý Trác Vân nhàn nhạt nói: “Cảm ơn.”

“...”

Lệnh Mạn mím môi dưới, nói: “Nếu như cậu thực sự muốn cảm ơn tôi, thì đừng có tiếp tục gọi tôi này này suốt như thế, dùng đại từ nhân xưng ở phía trước có được không hả?”

Lý Trác Vân khôi phục lại vẻ mặt ngạo mạn: “Cô muốn tôi gọi cô là gì, chị? Không thể nào.”

“Vậy cậu muốn gọi tôi là gì?” Lệnh Mạn có chút bất đắc dĩ: “Trước mặt bạn cậu mà gọi tôi là ‘Lệnh Mạn’ thì thật quá mất mặt.”

“Không gọi tên cô.”

“Vậy gọi là gì?”

Lý Trác Vân bĩ ổi phun ra chữ: “Dì.”

“...”

Mẹ nó.

Ký ức từ xa xưa quay trở lại.

Lệnh Mạn vẫn còn nhớ lần đầu tiên mình bị gọi dì đó là khi mười lăm tuổi.

...

Lúc ấy cô liền một phát nhìn thấu cái thằng bé trai ai ai cũng thích này, bên trong thực ra chính là một thằng nhóc thiếu đòn.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó đều bắt đầu từ một vụ bắt gian

Biên tập: B3

Khi Lệnh Mạn nghe người ta khen Lý Trác Vân hồi nhỏ là “Người gặp người thích” thì cô đều cảm thấy như họ đang chửi cô không phải là người vậy, cô nhất định phải phủ định cái suy nghĩ đó.

Lần đầu tiên gặp Lý Trác Vân, đó là khi cảm xúc của cô đang hỗn loạn, vừa tức giận lại vừa xen lẫn sự thương hại và lo lắng.

Tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm đó đều bắt đầu từ một vụ bắt gian.

Ba Lệnh Mạn có bồ.

Thực ra đây không phải là lần đầu tiên, nhưng lại là lần tồi tệ nhất.

Vì để lấy lòng bồ nhí mà ba Lệnh Mạn đã vét hết tiền tích cóp của gia đình, thậm chí cả tiền học phí kỳ sau của Lệnh Mạn cũng móc sạch.

Khi đó Lệnh Mạn vẫn còn ở cái tuổi dễ nóng nảy, không thể nhịn được nữa nên đã kéo Hạ Vũ Nhu tìm đến nhà tiểu tam, định làm ầm lên một trận.

Thế nào mà lại đến đúng lúc tiểu tam không có nhà.

Lệnh Mạn phá cửa xông vào, trong cơn tức giận đã đem đồ đạc trong nhà đập nát bét.

Hạ Vũ Nhu trời sinh yếu đuối, không muốn làm lớn chuyện nên liên tục kéo tay khuyên can Lệnh Mạn dừng lại.

Nhưng Lệnh Mạn coi như điếc, hung hăng xông vào trong phòng ngủ rộng to: “Con mụ hồ ly tinh kia!! Trốn đâu rồi ra đây ngay cho tôi!”

Cô hung dữ quét mắt khắp căn phòng, liền phát hiện thấy có một bóng người nho nhỏ đang rúc vào phía sau tủ quần áo.

Lệnh Mạn ngăn người, chưa hề nghe nói mẹ hồ ly tinh này còn có một đứa con nha?

Vừa rồi cô gây ra động tĩnh lớn như vậy ở ngoài phòng khách mà tên nhãi con này vẫn ả núp không chịu chui ra, bây giờ bị phát hiện, lại dám dùng đôi mắt đầy địch ý nhìn cô chằm chằm.

Hạ Vũ Nhu vừa vào đến nơi, khi thấy cậu bé thì “Chao ôi” một tiếng.

Lệnh Mạn không nói lời nào, đi lên túm lấy cổ áo cậu bé rồi xách lên cao, hung dữ nói: “Mẹ chú mày đâu? Làm chuyện trái lương tâm rồi trốn đi đâu rồi?!”

Cậu bé không nói lời nào, đôi mắt đen nhánh vẫn trừng lên với cô.

Lệnh Mạn nổi giận: “Nói chuyện mau! Bị cầm à?!”

Cậu bé cắn chặt miệng, nhất định không nói tiếng nào.

Lệnh Mạn giận sôi máu: “Rốt cuộc thì chú mày có nói hay không? Không nói thì đừng có trách chị đây không khách khí!”

Cô giờ tay lên, đang muốn đe dọa một chút.

Kết quả là còn chưa kịp làm gì, tên nhóc kia chưa kịp hoảng sợ thì đã cứ thế mềm nhũn ngất đi...

Lệnh Mạn theo phản xạ đưa tay đỡ lấy cậu bé, ngơ ngác nhìn Hạ Vũ Nhu, hai người trở mắt nhìn nhau.

Cho là đã có chuyện xảy ra, Hạ Vũ Nhu sốt ruột: “Con làm cái gì hả!”

“... Con, con có làm gì đâu.” Lệnh Mạn rất chi là vô tội, cô còn chưa động đến một sợi tóc của nó nữa là.

Hạ Vũ Nhu vội vàng đón cậu bé từ trong ngực cô, cậu bé không giống như là đang giả bộ, toàn thân vô lực, đứng cũng không vững.

Lúc này Lệnh Mạn mới phát hiện ra vẻ mặt nhợt nhạt của cậu bé, hơi thở nặng nề.

“Giống như bị sốt.” Hạ Vũ Nhu sờ thử trán của cậu bé, sau đó nói.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Đưa đến bệnh viện đi.”

“Chỉ là sốt thôi mà, sao phải đến tận bệnh viện?”

“Vậy thì về nhà mình, cho nó uống thuốc.”

“Không được!” Lệnh Mạn nhảy cẫng lên phản đối.

Mẹ tên nhóc này phá hoại gia đình cô, cuỗm sạch tiền nhà cô, giờ cô còn phải giúp mẹ ta chăm sóc đứa trẻ? Dựa vào cái gì chứ!

“Vậy theo con thì làm sao bây giờ.” Hạ Vũ Nhu nói.

“...” Lệnh Mạn nhất thời không trả lời được.

“Sốt cao đến như vậy rồi, cũng không thể thấy chết mà không cứu, đúng không?”

“...”

“Nó chỉ là một đứa bé.”

“...”

Lệnh Mạn trầm ngâm.

Sợ là mẹ hồ ly tinh này biết rằng mẹ con cô sẽ đến gây phiền toái nên mới trốn trước, bây giờ mang con của mẹ ta đi cũng coi như là tiền đặt cọc, kiểu gì mẹ hồ ly tinh này cũng không thể bỏ rơi con mình.

Thầm tính toán thật tốt, sau đó Lệnh Mạn tìm giấy bút, viết số điện thoại của nhà cô, đặt vào vị trí nổi bật trên bàn uống trà.

Cô chắc chắn rằng hồ ly tinh sẽ phải tự mình tìm đến cửa, vì thế đắc ý vênh mặt nói với Hạ Vũ Nhu: “Đi, về thôi.”

Kết quả là, Lệnh Mạn đã đánh giá thấp bản chất của hồ ly tinh, cũng đánh giá thấp ba mình.

Cô chờ rồi chờ, đợi lại đợi, ngày qua ngày, tên tiểu quý kia cũng kiên cường đến mức sắp treo lên đầu cô rồi, thế nhưng vẫn không đợi được hồ ly tinh xuất hiện, cũng không tài nào liên lạc được với ba mình.

Mãi sau đó cô mới biết được, ba cuốn tất cả tiền bạc của gia đình, đã cùng cao chạy xa bay với hồ ly tinh rồi, không quay lại nữa.

Ngày đó cô tự cho rằng mình nhất tiền đặt cọc trở về, hoá ra lại nhất phải đồ bị vứt đi.

***

Đúng lúc Lệnh Mạn ra khỏi phòng Lý Trác Vân thì gặp Lư Bội San đang đi về phía này.

Lư Bội San thấy cô thì có chút kinh ngạc: “Chị Mạn, sao chị lại ở đây?”

Lệnh Mạn nói: “Đổi chăn ga cho Lý Trác Vân, còn em?”

“À à.” Lư Bội San gật đầu, dáng vẻ như có tâm sự: “Em đến tìm Lý Trác Vân có chút chuyện.”

Dự cảm trong lòng Lệnh Mạn nổi lên, nhất thời do dự không biết nói gì.

Lư Bội San hỏi: “Sao vậy, chị Mạn?”

Cuối cùng Lệnh Mạn lắc đầu, nói: “Không có gì.”

Cô nghiêng người nhường đường cho Lư Bội San.

Lệnh Mạn vốn không phải người hay nhiều chuyện, nhưng hiện tại lại cảm thấy không an tâm.

Sau khi Lư Bội San vào phòng, cô không vội vã rời khỏi mà đứng tại chỗ chờ cô ấy đi ra.

Mọi chuyện xảy ra còn nhanh hơn so với dự tính của cô, chưa đầy năm phút sau, Lư Bội San đã đỏ mắt chạy ra ngoài.

Thấy Lệnh Mạn, hai người cùng ngẩn ra một lúc.

Chỉ cần nhìn biểu tình của cô ấy là Lệnh Mạn cũng đoán được kết quả, cô không có ý định hỏi thăm, vì không muốn Lư Bội San càng thêm khổ sở.

Thế nhưng Lư Bội San lại chủ động nói với cô.

“Hic hic... Chị Mạn, em tò mò nhưng bị Lý Trác Vân từ chối... Oa...” Không biết là Lư Bội San đang khóc hay đang cười nữa.

Lệnh Mạn có chút luống cuống.

“Đây là lần đầu tiên em tỏ tình với người khác, lần đầu tiên tỏ tình đã thất bại... Hic oa...”

“...”

“Thật ra thì em đã sớm biết Lý Trác Vân không thích mình, nếu cậu ấy có từ chối thì em cũng sẽ không ngạc nhiên... Nhưng tại sao nước mắt lại cứ chảy ra không thể kìm được...”

Lư Bội San không ngừng thút tha thút thít.

Lệnh Mạn đau lòng, muốn vỗ vai an ủi cô ấy nhưng lại bị đồng chăn ga đang ôm trong tay làm vướng víu.

Lư Bội San liền đoạt lấy chăn ga trong tay cô, vừa khóc vừa nói: “Em ôm chăn giúp chị, chị đến ôm em một cái đi.”

Lệnh Mạn bị lời nói của cô ấy làm cho dở khóc dở cười, nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt tóc cô ấy, nói: “Đừng quá buồn bã, đây giống như là khoa học để giúp một cô gái thêm trưởng thành, em sẽ nhanh vượt qua được thôi.”

“...” Lư Bội San lau nước mắt, cái hiểu cái không khẽ gật đầu.

***

Ngày hôm sau, Lư Bội San và bạn bè của cô ấy muốn quay lại thành phố A sớm hơn dự định. Lệnh Mạn lái xe đưa bọn họ ra khỏi cỏ trăn, tiện thể đi đón con cún Golden Retriever về.

Sáng sớm, mọi người đã thu dọn hành lý xong xuôi, tất cả tập trung ở đại sảnh.

Tâm trạng của Lư Bội San khôi phục rất nhanh, tối hôm qua vẫn còn thương tâm muốn chết, hôm nay đã lại vừa nói vừa cười, vui vẻ đùa giỡn với mọi

người.

Lý Trác Vân thì ngược lại, từ đầu đến cuối anh chỉ ngồi một mình ở khu đọc sách, yên tĩnh lật giấy, cứ như đang tự cách ly bản thân.

Lệnh Mạn nhìn đáng vẻ tiêu sái của anh, đến hành lý cũng không có.

“Sắp lên đường rồi, cậu thu xếp đồ đạc xong chưa?” Lệnh Mạn đi đến nhắc nhở anh.

Lý Trác Vân nhàn nhạt nói: “Tôi đâu có nói là tôi sẽ đi.”

Lệnh Mạn sững sốt, cậu ta không đi?

“Tại sao?”

“Còn có việc.”

Lệnh Mạn thăm nghĩ vòng vèo một hồi, chậm rãi phun ra một chữ: “À.”

Đột nhiên Lý Trác Vân nói: “Cô hy vọng tôi đi như vậy?”

“Không có không có.” Bị bóc trần suy nghĩ trong lòng, Lệnh Mạn vội vàng chối: “Sao có thể chứ, cậu là bạn của Lư Bội San, dĩ nhiên là tôi hy vọng cậu ở đây chơi thật lâu...”

“Hừ.”

Cô còn chưa nói xong, Lý Trác Vân đã cầm sách quay người ra chỗ khác.

Lệnh Mạn đứng tại chỗ giương mắt lên.

Cậu ta lại vừa hừ cô?

Cái người này!

Thật không có chút lễ phép nào!

***

Sau khi tiễn mấy người Lư Bội San đi, trên đường quay về Lệnh Mạn nhận được điện thoại của mẹ.

Hạ Vũ Nhu đi thẳng vào vấn đề, hỏi gần đây tình hình của cô và giáo sư Trương đã tiến triển đến đâu.

Lệnh Mạn cảm thấy nhức đầu, từ sau lần gặp mặt trước bọn họ đâu có liên lạc gì, cô nên trả lời vấn đề này như thế nào đây?

Vì không muốn để Hạ Vũ Nhu lải nhải, cô đành trả lời qua loa lấy lệ: “Tạm được.”

Thế nhưng rõ ràng Hạ Vũ Nhu không dễ dàng cho qua, liên tiếp tra hỏi: “Tạm được là sao? Các con đã gặp mặt mấy lần rồi? Cậu ta có cùng con...”

Lệnh Mạn xoa xoa huyệt thái dương, vội vàng đổi đề tài: “Sức khỏe bà ngoại sao rồi?”

“... Vẫn như cũ thôi.” Hạ Vũ Nhu nói: “Mấy ngày trước bà vừa bị ngã, lớn tuổi rồi nên không chịu nổi.”

Trong lòng Lệnh Mạn căng thẳng: “Có nghiêm trọng lắm không?”

“Người hơn chín mươi tuổi bị ngã, nói nghiêm trọng thì cũng không hẳn là nghiêm trọng. Chỉ là mấy hôm nay bà con cứ luôn nằm ở bệnh viện, nói mình không sống thêm được mấy ngày nữa, nhất định đòi về quê với ông ngoại.”

Lệnh Mạn nhíu mày: “Tháng sau con sẽ đến thành phố A thăm bà.”

“Ừ.” Hạ Vũ Nhu đồng ý, lại nói: “Đúng rồi, con có nhớ thằng bé từng đến ở nhà chúng ta một thời gian hồi con học cấp hai không? Cái thằng bé rất đẹp trai đó.”

Lệnh Mạn hơi nghi ngờ, tại sao đột nhiên mẹ cô lại nhắc đến chuyện này.

“Nhớ, sao vậy?”

“Ngày hôm qua mẹ quét dọn phòng của dưỡng Lý con, nhìn thấy...”

Hạ Vũ Nhu đang nói ngang chừng thì đột nhiên ai da một tiếng: “Tiêu rồi tiêu rồi, nồi canh sắp cạn rồi! Lát nữa lại nói tiếp nha!”

Nói xong vội vàng cúp điện thoại.

“...”

Lệnh Mạn không biết phải nói gì, mẹ cô thật là... Vẫn cứ là cái người không thể khiến cho người khác an tâm.

Trùng hợp làm sao, vừa mới nhắc đến giáo sư Trương thì giáo sư Trương gọi điện thoại tới.

“Tiểu Mạn, gần đây bận rộn lắm sao?”

“Không có.”

“Vậy tại sao không liên lạc với tôi?”

“...”

Nói kiểu đó... Không phải anh cũng không liên lạc với tôi sao.

Giống như là đoán được suy nghĩ của Lệnh Mạn, giáo sư Trương cười ôn hoà: “Đạo này tôi phải hoàn thành một bản giáo án, hôm nay mới trở về thành phố X, vừa xuống xe liền gọi điện thoại cho em.”

Nghe vậy Lệnh Mạn không khỏi ngượng ngùng: “Không sao không sao, công việc của anh bận rộn, tôi hiểu.”

Giáo sư Trương vẫn cười như cũ: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Tôi cũng ở thành phố X.”

“Nếu vậy, có thời gian rảnh cùng uống ly cà phê không?”

Đúng lúc Lệnh Mạn đang ở trung tâm thành phố, chỉ lái xe một lát là đến nơi hẹn gặp.

Giáo sư Trương đeo một cặp kính gọng đen, ăn mặc chín chu, khí chất nho nhã, cả người toát lên dáng vẻ tri thức.

Hai người tùy tiện tìm một quán cà phê để nói chuyện.

Nói là cùng nhau uống cà phê, cuối cùng lại thực sự ngồi uống cà phê đúng theo nghĩa đen.

Thời gian bọn họ tiếp xúc với nhau quá ngắn, bây giờ không biết phải nói gì. Ngồi nửa tiếng, từ đầu đến cuối cuộc nói chuyện vẫn chỉ xoay quanh đề tài xem quán cà phê nào ngon nhất trong thành phố X.

Nói thật là, cô cảm thấy giáo sư Trương là đối tượng hẹn hò thoải mái nhất từ trước đến nay, nhưng nếu suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai bên thì... vẫn có chút không thích ứng được...

Lúc chuẩn bị ra về, giáo sư Trương lịch thiệp kéo cửa nhường Lệnh Mạn đi trước, miệng nở nụ cười với cô.

Nghiêm túc mà nói, anh ta có một hàm răng trắng bóc, khi cười lên rất có hương vị đàn ông.

“Nghe bác gái nói em mở một khách sạn ở Ô Du?”

Lệnh Mạn ngẩn người, khách sáo đáp lại: “Đúng vậy, chỉ là khách sạn nhỏ mà thôi.”

“Đừng khiêm tốn, con gái mở khách sạn trong cổ trấn rất tuyệt, rất có hương vị cuộc sống.”

Lệnh Mạn mỉm cười: “Khiến anh chê cười rồi.”

Giáo sư Trương lại nói: “Phong cảnh Ô Du rất nổi tiếng, mặc dù tôi là người địa phương nhưng thật đáng tiếc khi vẫn chưa từng được chiêm ngưỡng, không biết liệu lần này có cơ hội đến khách sạn của em ở một đêm hay không?”

Lệnh Mạn không ngờ anh ta sẽ nói như vậy.

Thế nhưng đã là khách thì chắc chắn không thể nào từ chối.

Cô gật đầu: “Dĩ nhiên là rất hoan nghênh, chỉ cần giáo sư Trương đừng chê chỗ tôi nhỏ, tiếp đãi không chu toàn là được rồi.”

***

Trên đường trở về cổ trấn, Lệnh Mạn đi đến trại chó một chuyến để đón Golden Retriever, tiện thể mua thêm một đồng thức ăn cho chó đủ loại.

Giáo sư Trương hỏi tới, cô nói: “Em gái làm trong khách sạn nói nuôi chó sẽ làm ăn phát đạt, thế nên tôi mới đi mua ngay một con.”

Lúc Lệnh Mạn ngừng xe ở trước cửa khách sạn thì đúng dịp gặp Lý Trác Vân đang cồng một đồng dụng cụ thiên văn đi từ trên lầu xuống.

Hai người gặp nhau tại quầy lễ tân.

Ánh mắt Lệnh Mạn đuổi theo bóng dáng thẳng tắp của anh, lên tiếng chào hỏi: “Đi ra ngoài sao?”

Vốn dĩ Lý Trác Vân đang làm như không nhìn thấy cô, hai chân cứ bước thẳng về phía trước, nhưng lúc phát hiện ra giáo sư Trương đứng bên cạnh cô thì dừng lại.

Ánh mắt lạnh như băng lướt qua hai người, hỏi thẳng: “Bạn trai?”

...

Anh hỏi trực tiếp như vậy khiến Lệnh Mạn rất lúng túng.

Không thể phủ nhận.

Nhưng không trả lời cũng không được.

Cuối cùng Lệnh Mạn nói: “Là bạn.”

Giáo sư Trương cũng đang quan sát Lý Trác Vân, hỏi: “Vị này là?”

Lệnh Mạn mượn cơ hội trả thù: “Là cháu trai của tôi, cứ gọi Tiểu Lý là được.”

Hừ, cậu gọi tôi là dì, tôi gọi cậu là cháu, đáp lễ mà.

Lý Trác Vân liếc cô một cái, ánh mắt có chút hung dữ.

Giáo sư Trương gật đầu với Lý Trác Vân: “Xin chào Tiểu Lý, tôi họ Trương, cậu có thể gọi tôi là chú Trương.”

Lý Trác Vân không thèm nhìn anh ta, mặt sa sầm xuống đi thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thoải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Không hổ danh là con trai của hồ Ly tinh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Sau khi ăn cơm, Lệnh Mạn đi làm chuồng chó cho Golden, giáo sư Trương cũng tới hỗ trợ.

Cô đã lấy cho nó một cái tên rất hay, gọi là Đặc Luân Tô.

Đặc Luân Tô vừa mới đến, vẫn chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh xa lạ, chỉ im lặng ngồi tại chỗ nhìn Lệnh Mạn và giáo sư Trương đi tới đi lui.

Lệnh Mạn cầm đồ chơi đến dụ dỗ nó, nó có chút thận trọng, ngậm trong miệng chậm rãi cắn.

Thật ngoan, Lệnh Mạn mừng thầm, mỉm cười sờ đầu nó.

Buổi chiều, Lệnh Mạn tự mình làm người dẫn đường đưa giáo sư Trương đi dạo một vòng quanh cỏ trăn, lại mời anh ta ăn cơm tối, sau đó chuẩn bị một căn phòng tốt nhất trong khách sạn, nhìn qua cửa sổ có thể ngắm được cảnh hồ xinh đẹp.

Một ngày bận rộn không ngừng đã kết thúc, sau khi tắm xong Lệnh Mạn nằm giang tay giang chân trên giường lớn rộng rãi, rốt cuộc có thể thả lỏng một chút.

Nằm một hồi, đột nhiên cô nghĩ tới chuyện cả ngày hôm nay không thấy mặt Lý Trác Vân, không biết cậu ta đã trở lại chưa?

Liếc nhìn thời gian, đã mười một giờ, Lệnh Mạn không yên tâm gọi điện thoại xuống quầy lễ tân, Tiểu Tinh cũng nói không hề thấy Lý Trác Vân.

Nhất thời Lệnh Mạn rơi vào trầm tư, tên tiểu tử này chạy đi đâu nhỉ?

Dù khách đến chơi ở chỗ trần nếu như đi qua đêm, đa phần là đến quán bar săn gái, nhưng nhìn Lý Trác Vân không giống như kiểu người thích đến cái nơi đó.

Thôi, lo lắng cho cậu ta làm gì, chỉ tự mua bức vào người.

Lệnh Mạn trở mình, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Nửa đêm, cô bị tiếng chó đánh thức.

Không biết con Golden có chuyện gì mà lúc mới về nhìn còn ngoan ngoãn hiền lành, không kêu không phá, sao đến nửa đêm lại bắt đầu kêu?

Ban đầu Lệnh Mạn còn lười biếng cố nằm ỳ trên giường không chịu động dậy, nhưng càng về sau Đặc Luân Tô kêu càng to, sủa ầm ĩ như điên.

Âm lượng decibel này xuyên thẳng vào màng nhĩ, có định cho khách người ta ngủ không hả?

Lệnh Mạn đành phải thức dậy mở đèn, đi đến chuồng chó nghiêm túc giáo dục để Đặc Luân Tô ngừng lại, lúc thấy cô cuối cùng nó cũng chịu im lặng, nghiêng đầu nhìn cô đầy vô tội, Lệnh Mạn cũng không đành lòng mắng nó.

Nhưng mà vừa tắt đèn, Đặc Luân Tô lại bắt đầu sủa gâu gâu.

Lệnh Mạn bế tắc, nhưng vì rất buồn ngủ, nên cô trùm chăn kín đầu, cuối cùng vẫn ngủ được.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, cô ử ử vắc một đôi mắt gấu trúc xuống lầu, quả nhiên nhận được không ít khiếu nại của khách thuê phòng.

Lệnh Mạn nhận lỗi với từng người, lại giảm giá hai mươi phần trăm mới khiến mấy vị khách nguôi giận.

Tiền một đợt du khách, Lệnh Mạn ngồi tại chỗ ngăn người, không biết tại sao tối hôm qua Đặc Luân Tô lại kêu nhiều như vậy, nếu như sau này tối nào nó cũng kêu như thế thì còn ai dám tới ở khách sạn nữa.

Rốt cuộc thì có nên nuôi chó hay không đây?

Vấn đề này nghĩ mãi vẫn không có kết quả, Lệnh Mạn nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng đầu lên thì gặp giáo sư Trương đang xuống lầu.

Cô đứng dậy chào hỏi: “Sớm vậy? Mới có tám giờ, anh không ngủ thêm chút nữa sao?”

Giáo sư Trương ở cùng tầng với cô, chắc hẳn tối hôm qua cũng bị tiếng kêu của Đặc Luân Tô quấy rầy.

Giáo sư Trương đi về phía cô, bước chân có vẻ vội vã.

Anh ta áy náy nói: “Xin lỗi Tiểu Mạn, vốn là muốn ở lại chơi một hai ngày, nhưng hôm nay tôi lại nhận được thông báo có cuộc họp đột xuất, phải quay về ngay lập tức.”

Lệnh Mạn tỏ ý đã hiểu, gật đầu: “À à, không sao đâu, vậy lần sau anh nhớ đến chơi nhiều hơn nhé.”

Cô khách sáo giữ lại, nhưng giáo sư Trương có việc quan trọng nên cô cũng không cưỡng ép.

Sau khi giáo sư Trương đi không lâu, cuối cùng cũng thấy người biến mất suốt một ngày một đêm xuất đầu lộ diện.

Liếc thấy vóc dáng thon dài đi vào cửa, Lệnh Mạn theo bản năng né tránh.

Không hiểu tại sao mỗi lần gặp Lý Trác Vân, cô đều không biết nên im lặng hay mỉm cười, một loại lúng túng khó có thể diễn tả thành lời.

Thế nhưng thật hiếm có, lần này Lý Trác Vân lại chủ động đến nói chuyện với cô.

“Cho tôi mượn xe một lát.”

Anh vừa đến nơi đã nói thẳng vào vấn đề.

“Hả?” Lệnh Mạn ngăn người, cô đã gặp nhiều người thẳng thắn, nhưng chưa từng thấy người nào trực tiếp như vậy, làm người ta không khỏi ngờ vực: “Cậu mượn làm gì?”

Lý Trác Vân nhìn cô giống như đang nhìn kẻ ngốc: “Để dùng.”

“...”

“Ý của tôi là, cậu định đi đâu?”

Lý Trác Vân hờ hững: “Liên quan gì đến cô.”

Lệnh Mạn giận đến muốn cười, nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh: “Cậu mượn xe tôi, chẳng lẽ tôi không thể biết cậu mượn để đi đâu?”

Lý Trác Vân suy nghĩ hai giây mới không tình nguyện nói với cô: “Thôn Lý Hà.”

“Cậu đến thôn Lý Hà làm gì?”

Lần này Lý Trác Vân không nhịn được nữa, cau mày nói: “Rốt cuộc thì cô có cho mượn hay không?”

Lệnh Mạn quan sát anh một lượt từ trên xuống dưới: “Cậu có bằng lái chưa?”

“Tôi đã mười tám tuổi rồi.”

“Vậy cậu có bằng lái chưa?”

“...”

Lý Trác Vân sa sầm mặt, rõ ràng đã bị Lệnh Mạn chọc trúng chỗ đau.

“Lái xe ở nông thôn thì cần gì bằng lái?” Anh bất chấp lý lẽ trợn mắt nhìn cô.

Lệnh Mạn vẫn kiên quyết không dao động: “Vẫn không được, tôi không thể mạo hiểm như vậy.”

Hai người giằng co một hồi, cuối cùng Lý Trác Vân xuống nước: “Vậy cô lái xe đưa tôi đi.”

Lệnh Mạn: “...”

***

Lúc đã yên vị trên xe, Lệnh Mạn vẫn chưa thể nghĩ ra tại sao mình lại phải đáp ứng yêu cầu của Lý Trác Vân.

Rõ ràng cô có thể từ chối cơ mà.

Nhưng dường như cô không được phép từ chối, không có cơ hội nào để suy tính.

... Cô lại sợ cậu ta?

Khi còn bé cô hoàn toàn không thèm để cậu ta ở trong mắt! Chẳng lẽ tại vì bây giờ cậu ta trưởng thành rồi, cao hơn cô cả một cái đầu sao?

Thời điểm Lệnh Mạn vẫn còn đang suy nghĩ lung tung thì xe đã lên đường.

Lý Trác Vân khoanh hai tay ở trước ngực, nghiêng đầu sang một bên, đôi mắt khép hờ, lông mày hơi nhíu lại.

Dáng vẻ cứ như ông vua con.

Đường không dễ đi, xe lắc lư, đầu Lý Trác Vân va chạm vào cửa kính ô tô, nhưng vẫn chẳng ảnh hưởng gì đến giấc ngủ của anh.

Lệnh Mạn đoán nhất định tối hôm qua anh không ngủ, nếu không sao có thể ngủ ngon lành như vậy, bây giờ vẫn là ban ngày mà.

“Tối hôm qua cậu không về khách sạn, đã đi đâu vậy?” Trong xe rất yên tĩnh, Lệnh Mạn ngửa mồm hỏi một câu.

“Chắc.”

Rõ ràng là Lý Trác Vân rất bất mãn vì bị đánh thức.

Anh mở mắt ra từ trong cơn buồn ngủ, vẻ mặt không vui liếc Lệnh Mạn rất lâu, giống như là cảm thấy có chút phiền phức, lại có chút do dự.

Không hiểu sao trong nháy mắt kia Lệnh Mạn lại đọc được suy nghĩ của anh.

Nếu như bình thường thì chắc chắn là anh không thèm phản ứng lại, nhưng có lẽ hôm nay đang phải nhờ vả cô nên mới quyết định tha hiệp.

Bất kể lý do có giống như cô đoán hay không, thì cuối cùng Lý Trác Vân vẫn đưa máy ảnh đến trước mặt cô.

“Nè.” Ý bảo cô tự nhìn.

Đường ở nông thôn hầu như không có xe cộ, đường xá chỉ tương đối gập ghềnh, vì vậy Lệnh Mạn có thể tranh thủ cúi đầu xem ảnh.

Đó là mấy tấm hình Lý Trác Vân chụp.

Trên bầu trời đêm xanh thẫm, một hoặc vài tia sáng chói mắt quét qua cực nhanh, kéo theo cái đuôi thật dài.

Ảnh chụp có độ nét rất cao, giống như các hình minh hoạ trong cuốn bách khoa toàn thư vậy.

Quả nhiên kiên nhẫn của Lý Trác Vân không duy trì được lâu, anh chỉ cho Lệnh Mạn nhìn vài tấm liền vội vàng lấy lại máy ảnh: “Chính là nó.”

“Là sao băng hả?” Lệnh Mạn hỏi.

“Ừ.”

“Tối hôm qua?”

“Đúng.” Có lẽ là liên quan đến lĩnh vực mình cảm thấy hứng thú, Lý Trác Vân đặc biệt bổ sung thêm một câu: “Mưa sao băng Perseids (*), mật độ tổng cộng hơn sáu mươi vệt một giờ, chụp lúc hai giờ sáng ngày hôm qua.”

“Perseids? Đó là chòm sao nào vậy?”

Tiếp tục giải thích chỉ tổ tốn nước bọt, hiển nhiên Lý Trác Vân không có ý định này.

Anh lười biếng dựa đầu vào cửa sổ xe chộp mắt, không buồn để ý đến Lệnh Mạn nữa.

Lệnh Mạn có chút hậm hực, nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Lý Trác Vân, nên cũng không muốn so đo với anh.

***

Nửa tiếng sau, khi Lệnh Mạn ngồi lâu đến mông tê rần, rốt cuộc thì bọn họ cũng đến được thôn Lý Hà.

Lý Trác Vân chỉ đường, Lệnh Mạn dừng xe ở một mòm đá.

Cô xuống xe, nhìn thấy chiếc xe vừa mới rửa của mình đã bám đầy bùn đất thì đau lòng thở dài mấy tiếng.

Lý Trác Vân đi thẳng về phía một ngôi nhà cũ, Lệnh Mạn đau lòng chán chê, một lúc sau cũng đuổi theo anh.

Cấu trúc ngôi nhà cũ này khá giống với nhà bà ngoại cô, suy cho cùng thì cũng cách nhau không xa lắm, Lệnh Mạn nhìn quanh bốn phía, hỏi: “Đây là đâu vậy?”

“Nhà bà nội tôi.” Lý Trác Vân đáp.

Anh đi đến giữa nhà chính, trên bàn thờ có hai bức ảnh người già, Lý Trác Vân đốt mấy nén hương, lạy ba cái, sau đó cắm vào trong bát hương.

Làm xong những việc này, anh xoay người muốn đi lên lầu hai, Lệnh Mạn muốn đi theo lại bị anh ngăn cản: “Tôi đi lấy ít đồ, cô ở dưới này chờ tôi.”

“... À.” Lệnh Mạn thầm lẩm bẩm trong lòng, muốn lấy cái gì chứ, lên la lên lút.

Cô đành phải đi lung tung một mình xung quanh, khi còn bé cô đã gặp ông bà nội Lý Trác Vân một lần, đó là khi bọn họ đến nhà cô đón Lý Trác Vân về, nhưng đó đã là chuyện từ mười năm trước, trí nhớ đã sớm mờ hồ.

Trong ấn tượng của Lệnh Mạn thì hai ông bà là người rất hoà ái, có lẽ vì thế mà mối quan hệ của Lý Trác Vân với bọn họ không tệ chút nào, biểu hiện lúc dâng hương của anh là sự thành kính và cung kính chưa từng có.

Lệnh Mạn cũng có rất nhiều tình cảm với ông bà ngoại của mình, vì thế có thể hiểu được loại cảm xúc này.

Không biết sau khi Lý Trác Vân rời khỏi nhà cô thì đã xảy ra chuyện gì, khi ông bà nội cậu ta qua đời, có phải cậu ta liền không nơi nương tựa? Sau đó đi theo ai?

Những vấn đề này cô cũng chỉ dám suy nghĩ trong lòng, mặc dù hiếu kỳ nhưng tuyệt đối sẽ không đi hỏi Lý Trác Vân, mà chắc chắn Lý Trác Vân cũng sẽ không nói với cô, nói không chừng còn chọc giận cậu ta nữa chứ.

Lệnh Mạn đi ra sau nhà, phát hiện Lý Trác Vân đã xuống lầu, lúc này anh đang ngồi trên một cái xích đu dưới giàn nho, nhắm mắt dưỡng thần.

Ở quê Lệnh Mạn cũng có một giàn nho như vậy, mỗi mùa hè lá xanh đều tươi tốt xum xuê, từng chùm nho treo lủng lẳng, dưới tán lá đặt một chiếc bàn

nhỏ, là nơi hóng mát lý tưởng nhất.

Lệnh Mạn đi đến gần, hỏi: “Cậu tìm đồ xong rồi?”

Lý Trác Vân hé mắt ra nhìn: “Ừ.”

“Vậy khi nào chúng ta trở về?” Cô vẫn còn phải làm ăn đó.

“Ngủ thêm một lát nữa.”

Nhìn vẻ mặt mẫn nguyện giống như con mèo đang lười biếng nằm trong vườn hoa của anh, Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một chút, quyết định đợi thêm nửa tiếng.

Điện thoại trong túi rung lên một cái, Lệnh Mạn bỏ ra xem, là tin nhắn của giáo sư Trương, thông báo với cô rằng anh ta đã về đến thành phố X, lại xin lỗi cô thêm một lần nữa.

Lệnh Mạn trả lời: “Không sao đâu mà, lần sau hoan nghênh anh lại tới.”

Cất điện thoại vào trong túi, Lý Trác Vân bên kia đã dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bên cạnh anh còn có một chiếc ghế nhỏ, Lệnh Mạn đứng lâu cũng có chút mỏi, bèn đi về phía đó.

Lúc cúi người xuống lau bụi trên chiếc ghế, cô tiện thể nhìn Lý Trác Vân nhiều thêm một ít.

Trong lòng cô không ngừng cảm thán, tại sao một tên con trai lại có thể có dáng vẻ hại nước hại dân như thế này.

Không hổ danh là con trai của hồ ly tinh.

Không, phải nói là chỉ có hơn chứ không kém.

Hô hấp của Lý Trác Vân đều đều, ánh sáng xuyên qua tán cây chiếu vào mặt anh, khiến làn da trở nên trắng rục rờ, lông mi của anh đặc biệt dài, gần như chạm đến cả nốt ruồi nơi khoé mắt.

Lệnh Mạn không khỏi xúc động, tuổi trẻ thật là tốt, thức đêm mà da vẫn còn có thể sáng bóng mịn màng như vậy, đến tuổi này của các cô, chi cần thức đêm một lần thôi, ngày hôm sau sẽ trông không khác nào sắp chết.

Lệnh Mạn vẫn còn đang đắm chìm vào việc so sánh, không ngờ đột nhiên Lý Trác Vân mở mắt ra, khiến cô giật mình trở tay không kịp.

Ngay cả ghế Lệnh Mạn cũng chưa kịp ngồi, thế nhưng dường như Lý Trác Vân chẳng hề bất ngờ, thờ ơ nói: “Thích nhìn trộm người khác ngủ như vậy sao?”

Anh vừa nói vừa trở mình, quay lưng về phía cô, giống như là cố tình không cho cô nhìn nữa.

Lệnh Mạn:??? Tôi???

Lát sau, Lệnh Mạn khẽ ho một tiếng, tìm cho mình một bậc thang đi xuống: “Tôi đang muốn hỏi cậu, nhà vệ sinh ở chỗ nào?”

Lý Trác Vân nhấc tay chỉ về một hướng.

Lệnh Mạn chán nản bước đi.

Nhà vệ sinh ở nông thôn đương nhiên không được như mong muốn, Lệnh Mạn đã sớm chuẩn bị tâm lý, bịt mũi tốc chiến tốc thắng.

Lúc cô mới ra khỏi nhà vệ sinh thì nhận được điện thoại của Tiểu Tinh.

“Chị Mạn, chị mau về đi, con Golden bị đau bụng.”

“Hả? Xảy ra chuyện gì?”

“Em cũng không biết nữa, nó liên tục đi ngoài phân lỏng, bây giờ nằm yên bất động, chị Mạn à chẳng lẽ chị mua phải chó bệnh?”

“Không thể nào, có cả giấy chứng nhận mà. Được được, chờ chị về xem sao!”

Lệnh Mạn cúp điện thoại, không chú ý tới đường đi nên không biết trước mặt có một bậc thang, cô bước hụt một cái, lập tức cảm thấy phần thắt lưng lộp bộp, cả người cứng lại.

Ngay sau đó là một cơn đau kịch liệt, chạy thẳng vào xương cốt.

Mẹ ơi, chẳng lẽ là tụt lưng?

Lệnh Mạn không muốn tin, cố gắng dựng thẳng lưng lên, kết quả càng đau nhiều hơn, thực sự không thể nhịn được.

Xem ra thực sự bị trọ rồi.

Lông mày cô nhíu chặt, hai tay vịn lấy vách tường, lần này không đoái hoài gì tới mặt mũi nữa, gào to vang trời đất: “Lý Trác Vân! Lý Trác Vân!”

“Ái ui! Lưng của tôi, lưng của tôi...”

Hết chương 5.

(*) Mưa sao băng Perseids: Perseids là tên gọi của một trong những cơn mưa sao băng nổi tiếng nhất trên thế giới. Cái tên Perseids có gốc từ tiếng Hy Lạp cổ, gắn liền với Á thần Perseus. Trong tiếng Việt, hiện tượng này có biệt danh rất mỹ miều là Anh Tiên.

Mưa sao băng Perseids thường xuất hiện từ giữa tháng 7 và đạt đỉnh vào giữa tháng 8. Ngay từ năm 36, hình ảnh về sao băng này đã được người Trung Hoa cổ đại ghi lại. Tới năm 1865, con người đã tìm ra gốc tích của hiện tượng này.

Theo đó, mưa sao băng Perseids là do các mảnh vỡ của sao chổi 109P/Swift-Tuttle (S-T) rơi vào khí quyển mà tạo thành. Khi đạt đỉnh, chúng ta có thể quan sát khoảng 60 vệt sao băng rơi mỗi giờ trong trận mưa sao băng Perseids.

Hình ảnh của mưa sao băng Perseids:

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: “Con mắt của cô thật kém, sao lại đi thích loại đàn ông già như thế chứ.”

Biên tập: B3

Hai phút sau, Lý Trác Vân nghe thấy thì chậm rãi đi tới, anh đứng cách Lệnh Mạn một mét, mắt nhìn cô chăm chăm như đang nhìn người ngoài hành tinh.

“Cô đang làm cái gì vậy?” Ánh mắt anh cổ quái.

Lệnh Mạn vịn tường, hết sức chật vật: “Tôi bị treo lưng rồi.”

Lý Trác Vân: “...”

Lệnh Mạn thấp giọng cầu khẩn: “Lý Trác Vân, mau tới giúp tôi...”

Hai người cứ trở mắt nhìn nhau một hồi.

Lý Trác Vân khoanh tay đứng nhìn.

Lệnh Mạn thấp thỏm bất an.

Không đoán được tâm tư của anh, Lệnh Mạn vô cùng lo lắng, không biết cái tên Lý Trác Vân này liệu có vô lương tâm thấy chết mà không cứu hay không nữa.

Sự thật đã chứng minh, Lý Trác Vân đã thật sự mặc kệ cô.

Anh không nói câu nào liền xoay người bỏ đi.

Lệnh Mạn có chút nóng máu, không thể tin nổi, không nhịn được tức giận gào lên với bóng lưng của anh: “Cậu cái con người này tại sao lại như vậy hả!”

Lý Trác Vân vẫn đi về phía trước, không hề phản ứng với lời cô nói.

Không ngờ hai phút sau anh quay lại, trong tay múc theo một gáo nước, vẻ mặt không tình nguyện đưa đến trước mặt Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nghi ngờ nhìn anh.

Lý Trác Vân từ trên cao nhìn xuống, lời nói có chút ghét bỏ: “Rửa tay đi đã.”

Lệnh Mạn: ...

Chờ Lệnh Mạn dùng gáo nước kia rửa sạch tay, rút cuộc thì Lý Trác Vân mới chịu giúp cô.

Anh đi đến bên cạnh Lệnh Mạn, xoay người đưa lưng về phía cô, hơi cúi người xuống: “Lên đi.”

Lệnh Mạn dùng hết sức mình leo lên, hai tay vòng qua cổ anh.

Lý Trác Vân nhú mày khó chịu: “Đặt lên vai.”

“...” Lệnh Mạn đành cắn răng rút tay về, nhẹ nhàng đặt lên vai anh.

“Tìm chỗ nào bằng phẳng cho tôi nằm một lát đi.” Cô đưa ra lời đề nghị.

Lý Trác Vân quen đường quen lối cổng Lệnh Mạn leo lên lầu hai, không hề nghĩ tới nhìn anh gầy gò như vậy nhưng lại rất khoẻ mạnh, dù cổng cô nhưng dường như chẳng phải tốn chút sức nào.

Hai người vào một căn phòng đơn sơ trên lầu hai, Lý Trác Vân đặt Lệnh Mạn lên giường, Lệnh Mạn nói: “Lấy giúp tôi cái gối.”

Lý Trác Vân cầm một cái gối thêu hoa đến, đệm ở dưới chân Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nhìn anh ngạc nhiên: “Có vẻ như cậu rất am hiểu chuyện này?”

Lý Trác Vân nói: “Người già thường hay đau nhức lưng, vì chăm sóc bọn họ tôi đã học thêm vài chiêu.”

“Ồ... Bà ngoại tôi cũng vậy.”

Bỗng nhiên Lý Trác Vân cười nhạo một tiếng, giọng nói xấu xa: “Nhưng mà ở cái tuổi như cô mà bị trọ lưng, vẫn là lần đầu tiên tôi được thấy.”

“...” Khoẻ miệng Lệnh Mạn khẽ giật giật.

Không thể nói lại Lý Trác Vân, Lệnh Mạn dứt khoát không thêm nói nữa mà đảo mắt nhìn quanh bốn phía.

Đây là phòng của Lý Trác Vân khi còn bé sao? Đồ đạc bừa bãi, nhưng vẫn có thể thấy được mấy bộ quần áo trẻ em, kiểu dáng rất quê mùa, nhìn kỹ thì lại thấy dù quê mùa nhưng cũng khá đáng yêu.

Lệnh Mạn còn nhìn thấy một cái quần thủng đáy, chắc hẳn cũng là quần Lý Trác Vân mặc khi còn bé. *(Bê: quần khoét ở đũng cho hở ch*m ra ý, làm vậy để khi bé trai mặc sẽ dễ tè ý. Tiểu Vân soái ca hào hoa của chúng ta cũng không ngoại lệ =)))))*

Cô vừa lướt quanh một vòng thì bị Lý Trác Vân hung hăng cắt ngang: “Nhìn cái gì mà nhìn, nhìn nữa thì cô ra ngoài nằm đất!”

Lệnh Mạn bất mãn thu hồi tầm mắt, chỉ có thể thăm cái lại trong lòng.

Sau khi sắp xếp ổn thoả cho Lệnh Mạn, Lý Trác Vân rời đi.

Lệnh Mạn hỏi anh đi đâu, Lý Trác Vân nói đi ngủ trưa.

So với việc ở trong phòng bí bách thì anh thích ngồi phơi nắng dưới giàn nho hơn.

Chuyện này khiến Lệnh Mạn vô cùng khó hiểu, bởi vì phụ nữ như cô không bao giờ có thể rời xa được kem chống nắng, vậy mà anh lại còn đi phơi nắng.

Sau khi Lý Trác Vân đi, Lệnh Mạn nằm một mình trong căn phòng yên tĩnh.

Ba lô của Lý Trác Vân treo ở đầu giường không chắc chắn, suýt chút nữa thì rơi trúng mặt Lệnh Mạn, cô giơ tay lên đỡ lấy, lơ đãng nhìn thấy một thứ đồ chơi bằng vải nhưng thờ ra.

Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, Lệnh Mạn không nhịn được mở ba lô ra nhìn nhiều thêm một chút, thực sự là một con chó nhỏ đồ chơi được làm bằng vải nhưng nó đã tương đối cũ kỹ, bị rách một vài chỗ.

Vừa rồi Lý Trác Vân lén la lén lút đến đây, chính là để mang cái này đi?

Phụt, cô không thể nhịn được cười.

Nếu không nhìn thấy thứ đồ chơi này thì Lệnh Mạn cũng suýt chút nữa quên mất, khi Lý Trác Vân mới tới nhà cô luôn bị mất ngủ, làm hại cô ngủ cũng không yên, sau đó Lý Trác Vân xông đến cướp con búp bê của cô, lúc này mới có thể ngủ ngon giấc.

Thế nhưng con búp bê hai người tranh cướp hồi đó đã sớm bị Lệnh Mạn vứt đi, con chó nhỏ này chắc là được ông bà nội Lý Trác Vân mua cho cậu ta

sau này.

Không nghĩ là bây giờ lớn như vậy rồi mà cậu ta vẫn còn có thói quen ôm búp bê đi ngủ?

Tưởng tượng đến Lý Trác Vân mặt mũi lúc nào cũng lạnh lùng khó ưa kia, lại nhìn vào con chó nhỏ trong lòng bàn tay, quả thực không dám tin đó là cùng một người...

***

Lệnh Mạn nằm trên giường gần nửa tiếng, lưng vẫn còn hơi đau, nhưng đã có thể xuống đất đi lại.

Lý Trác Vân công cô xuống lầu, đưa đến bên xe, đặt cô xuống, giờ tay ra sau mông cô sờ sờ không thấy gì, lại duỗi tay sờ lên phía trước.

Lệnh Mạn buồn bực xấu hổ: “Cậu làm cái gì đó!”

Lý Trác Vân mò được một chùm chìa khoá, vẩy vẩy trước mặt cô: “Đi à, cô đang nghĩ đi đâu vậy?”

Lệnh Mạn nghẹn lời, mặt đỏ lên.

Lý Trác Vân mở cửa xe, có chút thô lỗ nhét cô vào, sau đó chính mình ngồi vào vị trí người lái.

Cắm chìa khoá vào ổ, nổ máy xe.

Lệnh Mạn tròn mắt: “Cậu đâu có bằng lái!”

Lý Trác Vân liếc thất lưng cô một cái, vẻ mặt cân nhắc: “Nếu không thì thế nào, cô lái nhé?”

Lệnh Mạn nhất thời không thể lên tiếng.

Giao xe vào tay lính mới, cả quãng đường Lệnh Mạn phập phồng lo sợ, cứ nhìn thấy có xe đi ngược chiều là cô vội vàng nắm chặt lấy tay vịn, luôn miệng nhắc nhở Lý Trác Vân đi chậm thôi, chậm thôi!

Chỉ cần qua cách lái xe là có thể nhìn ra được tính cách của một người nóng hay trầm ôn, giống cái người đang ở tuổi vị thành niên như Lý Trác Vân này, lái xe giống như đang đi tàu lượn trên núi mùa thu vậy, thách thức trái tim yếu đuối và cái lưng già cả của Lệnh Mạn.

Nửa tiếng đi đường gần như đã bị Lý Trác Vân rút ngắn mất một nửa, giống y như là sấm rền gió cuộn.

Lệnh Mạn bước từ trên xe xuống, dạ dày nổi lên từng cơn nhộn nhạo.

Từ bây giờ trở đi cô đã nhận thức được một điều: Lý Trác Vân + xe + đường nông thôn = con đường chết.

***

Tiểu Tinh thấy hai người trở lại thì vội vàng ôm chó nhỏ chạy ra.

“Chị Mạn chị mau nhìn xem, nó đi ngoài rất nhiều lần, em không biết phải làm sao hết!” Tiểu Tinh tràn ngập lo lắng.

Lệnh Mạn vội vàng kiểm tra tình trạng của Đặc Luân Tô.

Đặc Luân Tô rúc vào trong ngực Tiểu Tinh, hai mắt rũ xuống, bộ dạng ủ oải, chỉ còn cái đuôi là vẫy nhẹ nhàng vẩy vẩy.

Lý Trác Vân cũng nhìn thấy chó con, anh khẽ nhú mày: “Chó ở đâu ra vậy?!”

Lệnh Mạn thấy vẻ mặt của anh thì hơi khó hiểu, hỏi: “Thế nào, cậu không thích chó hả?”

“Không thích.” Cả vẻ mặt và thái độ của anh đều tỏ ra chống cự.

Lệnh Mạn thăm oán: Biết rồi biết rồi, cậu chỉ thích chó bông thôi chứ gì.

Không hiểu sao đột nhiên Lệnh Mạn lại nghĩ tới giáo sư Trương, ngày hôm qua giáo sư Trương đã làm chuông cho Đặc Luân Tô, hiện tại ở đây toàn người không có kinh nghiệm nuôi chó, vì thế Lệnh Mạn quyết định gọi điện hỏi thử giáo sư Trương xem sao.

Giáo sư Trương hỏi sơ qua về tình hình cho ăn ngày hôm trước, cuối cùng nói với cô có lẽ do Đặc Luân Tô ăn thức ăn quá cứng nên mới bị đau bụng, lại khuyên trước khi cho chó con ăn thì nên ngâm thức ăn cho chó trong nước sôi khoảng mười lăm phút, chờ thức ăn mềm nhũn ra mới ăn được.

Tình trạng của Đặc Luân Tô tạm thời không cần phải quá lo lắng, bây giờ chỉ cần dứt cho nó chút thuốc, trong hai ngày tới không cho ăn thứ khác, hẳn là sẽ dần tốt lên.

Lệnh Mạn cảm ơn giáo sư Trương, sau đó bảo Tiểu Tĩnh đến bệnh viện thú y mua chút thuốc.

Còn cô thì ôm Đặc Luân Tô về khách sạn trước, Lý Trác Vân vẫn ở bên cạnh cất tiếng châm chọc: “Bạn trai cô về rồi sao?”

Lệnh Mạn nhấn mạnh: “Không phải bạn trai.”

Cũng không biết lần này Lý Trác Vân có nghe được hay không, anh chỉ khẽ nhún vai với cô, ý vào chân dài sải bước đi trước.

***

Ngày hôm sau Lệnh Mạn tự mình lái xe đến bệnh viện thành phố, chụp x-quang, đến chỗ bác sỹ xin mấy hộp thuốc mỡ.

Bác sỹ nói rằng tình huống hiện tại của cô không được lạc quan cho lắm, dặn dò cô nhất định trong tháng này phải nghỉ ngơi cho khỏe, cố gắng hạn chế vận động, chỉ nằm hoặc ngồi, phải tránh khom lưng và ngồi xổm, chỉ cần giữ gìn không tốt là sẽ rất dễ phát triển thành thoát vị đĩa đệm ở lưng.

Lệnh Mạn nửa tin nửa ngờ, lúc trở lại khách sạn, cô phát hiện thấy Lý Trác Vân đang đẩy va ly hành lý đứng trước quầy lễ tân.

Trên cổ anh đeo một cái tai nghe thật to, sau lưng vác một đồng dụng cụ, đồ đạc không ít chút nào.

Đây là phải đi sao?

Cảm ơn trời đất!

Lệnh Mạn đi lên phía trước, Lý Trác Vân quay ra thấy cô thì cất tiếng hỏi: “Bác sỹ bảo thế nào?”

Lệnh Mạn nghĩ có lẽ anh sẽ không thực sự quan tâm đến mình, vì thế bèn tùy tiện trả lời: “Không tốt không xấu.”

Lý Trác Vân nhìn sau lưng cô một chút, lại tiếp tục: “Tại sao bạn trai cô không đưa cô đến bệnh viện?”

“...” Lệnh Mạn hít sâu một hơi: “Không phải bạn trai.”

Lý Trác Vân vẫn hết sức châm chọc: “Con mắt của cô thật kém, sao lại đi thích loại đàn ông già như thế chứ.”

Giống như là bị đâm trúng vào dây thần kinh nào đó, cả người Lệnh Mạn trở nên sắc bén, gân cổ lên phản kích lại: “Liên quan gì đến cậu?”

Lý Trác Vân không nói không rằng, chỉ yên lặng đứng đó nhìn cô.

“Lý Trác Vân, cậu chuyên dùng nhân vật Bạch Khởi (*) đúng không?”

(*) Bạch Khởi: là danh tướng vô địch của nước Tần trong thời Chiến Quốc, lập nhiều công lao, góp phần lớn chiến tích trong việc thống nhất Trung Quốc của nước Tần, được phong tước Vũ An quân, giữ chức Đại Lương Tào, chức quan coi hết việc quân của nước Tần.

Ông được đánh giá là vị tướng lĩnh tài năng nhất trong bốn vị đại tướng thời Chiến Quốc, 3 người còn lại là Vương Tiễn, Liêm Pha và Lý Mục. Vì khi sống Bạch Khởi giết nhiều người nên người đương thời gọi ông là Nhân đồ.

Hình ảnh của Bạch Khởi được dựng thành một nhân vật trong game liên minh.

“Cái gì?”

“Một ngày không chế giễu người khác thì cậu không chịu được à?!”

Lệnh Mạn nói xong thì quay người đi.

Lý Trác Vân nhảy bén, rất nhanh đã kịp phản ứng, túm cánh tay Lệnh Mạn giữ chặt: “Chờ một chút, cô quay lại đây!”

Anh nhú mày nhìn cô, cất giọng chất vấn: “Cô từng chơi liên minh?”

Lệnh Mạn im lặng nhìn thẳng vào mắt anh.

...

Thầm nhủ trong lòng, tôi không chỉ từng chơi, mà còn chơi đến nỗi bị cậu chửi là có bệnh nữa đó.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: “Oa, tình chị em sao, thật là kích thích!”

Biên tập: B3

Sau khi Lý Trắc Văn rời khỏi Ô Du, Lệnh Mạn cũng không sống an ổn được thêm mấy ngày.

Không biết Hạ Vũ Nhu nghe được tin cô bị thương từ đâu, lòng như lửa đốt liên tục gọi điện thoại an ủi cô.

Ngoài ra bà còn luôn miệng lái nhái, ban đầu thì bắt Lệnh Mạn đóng cửa khách sạn, dành ra một tháng nghỉ ngơi cho khoẻ, nhất định không được làm việc nặng.

Sau đó lại đổi ý: “Bà ngoại con vẫn chưa khoẻ lại, mẹ phải ở bệnh viện không rời nửa bước suốt cả tuần trời, thực sự không thể nào phân thân được, nếu không thì con đến thành phố A đi? Đến đây mẹ cũng dễ chăm sóc con hơn.”

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ hồi lâu, chẳng nào thì cô cũng đang có dự định đến thăm bà ngoại, thôi thì nhân cơ hội này cũng được.

Hạ Vũ Nhu thấy cô không nói lời nào lại cứ nghĩ là cô không muốn, bà bèn hết sức dụ dỗ: “Đúng rồi, không phải con bảo đã lâu chưa được ăn canh xương mẹ nấu sao? Con đến đây ở một, hai tháng, ngày nào mẹ cũng sẽ nấu cho con ăn!”

Lệnh Mạn cười cười, nói: “Ồ khách sạn vẫn còn một chút việc chưa giải quyết xong, chờ xong xuôi đâu vào đấy con sẽ đến ngay, được không?”

Hạ Vũ Nhu hết sức vui mừng: “Được được!”

Sau khi nói chuyện với Hạ Vũ Nhu, việc đầu tiên Lệnh Mạn làm là gửi một tin nhắn.

“Em phải rời khỏi Ô Du một thời gian.”

Rất lâu sau đối phương mới trả lời.

“Trên danh nghĩa khách sạn đã là của em, sau này chuyện lớn nhỏ gì em đều có thể tự quyết định.”

Lệnh Mạn: “Có lẽ lần này sẽ phải đi rất lâu.”

Đối phương quan tâm hỏi một câu: “Sao vậy?”

Lệnh Mạn tìm một vài lý do không quan trọng, nhưng không nhắc một chữ nào đến việc treo lưng.

Khi đọc xong đối phương vẫn nhắc lại câu kia —— khách sạn là của em, em hãy tự quyết định.

Lệnh Mạn biết người ấy luôn thoải mái tự do, bình thường nếu như không có chuyện gì lớn, gần như không hề có chút tin tức nào của anh ta.

Cô cũng biết sau lần liên lạc này, không biết phải chờ tới khi nào mới có lần tiếp theo.

Ngón tay hơi dừng lại trên màn hình, cô ngần ngừ gõ một câu: “Khi nào về nước?”

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng xoá đi.

***

Ngày hôm đó lái xe trở về thành phố A, thời tiết rất tốt, hiếm khi Lệnh Mạn mới có hứng trạng đi ăn mặc như vậy.

Phụ nữ như cô khi đến cái tuổi này thì càng ngày càng lười, hai ba ngày mới gội đầu một lần, khi ra ngoài mà chọn một chiếc váy sáng màu, trang điểm một chút thì phải gọi là “cực hiếm”.

Khí chất của Lệnh Mạn rất tuyệt, lông mi cong vút, chiếc cổ thiên nga, hai chân thon dài, ngày thường để mặt mộc cũng đã rất xuất chúng, sau khi trang điểm nhẹ thì lập tức trở thành mỹ nữ.

Tại sao hôm nay cô lại đặc biệt trang điểm như vậy? Thực ra cũng không có nguyên nhân gì, chỉ là đột nhiên muốn tự sướng một chút thôi, có ai mà không thích mình xinh đẹp cơ chứ.

Tiểu Tinh nhìn thấy Lệnh Mạn xuống lầu, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, vội vàng khen ngợi: “Woa, hôm nay chị Mạn đẹp tuyệt vời!”

Lệnh Mạn cười cười, đi lên đưa cho cô ấy mấy chiếc chìa khoá quan trọng: “Tiểu Tinh, tháng này chị không có ở đây, chị giao Phong Lan Cư cho em, Đặc Luân Tô cũng phiền em chăm sóc.”

Tiểu Tinh cười híp mắt, tự tin vỗ ngực: “Chị Mạn cứ yên tâm!”

Con đường từ thành phố X đến thành phố A này, Lệnh Mạn đã đi không biết bao nhiêu lần.

Quãng đường hai trăm cây số nhàm chán, chẳng có ai nói chuyện với cô, cô không nhịn được ngáp ngủ mấy cái.

Không ngờ là vừa lơ đãng một chút, đã cản trở một chiếc SUV đang muốn vượt lên, suýt nữa thì bị người ta tông vào đuôi xe.

Mãi đến khi bị đối phương bóp còi mấy lần, Lệnh Mạn mới giật mình hoàn hồn lại, vô cùng sợ hãi.

Tài xế xe SUV vượt lên bên phải xe của Lệnh Mạn, hạ cửa kính xuống định mắng một trận, nhưng khi nhìn thấy trong xe là nữ tài xế trẻ trung xinh đẹp thì chỉ nháy mắt sau đã biến thành vẻ nịnh nọt trên đầu, huyết sáo với cô.

Lệnh Mạn: ...

Đúng thật là, bất kể đi đến đâu đi chẳng nữa thì tướng mạo của phụ nữ luôn là quan trọng nhất.

***

Lúc sắp đến đường cao tốc tiến vào thành phố X, đột nhiên Lư Bội San gọi điện thoại cho cô.

Lệnh Mạn vừa nhấc máy thì nghe thấy tiếng cô ấy vui vẻ hào hứng nói to: “Chị Mạn! Em nghe bác bảo hôm nay chị trở về thành phố A hả!”

Tin tức cũng thật quá nhanh nhạy đi.

Lệnh Mạn: “Đúng vậy.”

Lư Bội San: “Chị đã đến chưa? Bọn em đến đón chị rồi nè.”

“...” Lệnh Mạn hơi im lặng: “Chị tự lái xe đến, em đón chị ở đâu?”

Lệnh Mạn lái xe một vòng quanh thành phố mới tìm được chỗ Lư Bội San đang đứng, vất vả lắm mới đón được cô ấy.

... Đây rốt cuộc là ai đi đón ai?

Cô gặp được “Bọn em” trong miệng Lư Bội San, chính là chị cô ấy và Sừ Á Tùng.

Sừ Á Tùng và Lư Bội San thống nhất lời khai, đầy nhiệt tình nói: “Chị Mạn, nghe nói hôm nay chị trở về thành phố A nên em và Lư Bội San đã cùng đi đón chị đó!”

Lệnh Mạn oán thầm trong bụng, mấy đứa tìm người để đi nhờ thì có.

Quả nhiên sau đó Lư Bội San nói: “Chị Mạn, lát nữa chị có thể đưa bọn em đến Bích Hoa Uyển một chuyến không?”

Sừ Á Tùng nói: “Chị Mạn cũng cùng đi luôn nhé! Lần trước đến Ô Du chị Mạn đã chiêu đãi bọn em, lần này để bọn em mời khách!”

Lệnh Mạn lắc đầu: “Không cần, mấy người trẻ tuổi các em tự tập, chị đến làm gì chứ.”

“Sao có chuyện chị Mạn không trẻ chứ?!” Sừ Á Tùng bắt đầu tăng bốc: “Phải nói là, hôm nay chị cần chị Mạn vừa ra sân, là sẽ ngay lập tức hạ gục hết tất cả mấy nữ sinh tuổi bọn em luôn!”

“Phốc.” Lệnh Mạn không khỏi buồn cười, tiểu tử này thật biết nói chuyện.

Nhưng chọc cười vẫn là chọc cười, Lệnh Mạn khéo léo từ chối, sao một người 25 tuổi như cô có thể chơi bời cùng với đám sinh viên 18 chứ, còn ra thể thống gì.

Sừ Á Tùng bắt đầu chơi xấu, trưng ra vẻ mặt đầy uy khuất ôm lấy ghế dựa: “Ai da chị Mạn chị cùng đến đi mà! Thật ra hôm nay là tiệc sinh nhật của em, càng đông mới càng vui, nhân vật chính của ngày hôm nay mời chị nhiệt tình như vậy, thực sự chị vẫn nhẫn tâm từ chối em sao?”

Lập tức Lệnh Mạn không biết phải nói sao.

Lư Bội San vẫn im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên gãi đầu, nhỏ giọng lí nhí: “Cái đó, chị Mạn... Thật ra thì, mấy ngày trước em gây họa bị mẹ em nhốt ở nhà, hôm nay em nói dối bà ấy, nói là đi sinh nhật bạn học cùng với chị, bà ấy mới cho em ra ngoài, thế nên...”

“...” Lệnh Mạn bất đắc dĩ buông ra tiếng thở dài, cuối cùng đồng ý: “Được rồi được rồi, chị lấy danh nghĩa người giám hộ của em để đi vậy, được chưa?”

Lư Bội San và Sừ Á Tùng vỗ tay hoan hô: “Yà hủ!”

***

Đã từng giới thiệu qua, Bích Hoa Uyển là nơi tụ tập của giới thượng lưu ở thành phố A, chỉ những nhân vật có mặt mũi mới đủ tư cách ra vào nơi này, rất hiếm khi giới trẻ có cơ hội vui chơi ở đây, trừ phi chính bọn họ cũng là những con cháu xuất thân từ các gia đình thượng lưu.

Lệnh Mạn thầm cảm khái trong lòng, lần này Sừ Á Tùng phải chi ra số tiền thật khổng lồ, thảo nào cậu ta cảm thấy Phong Lan Cư quá sơ sài nghèo nàn, hoá ra bởi vì cậu ta là một cậu thiếu gia nhà giàu.

Lệnh Mạn dừng xe ở trước cửa Bích Hoa Uyển, có vẻ như Sừ Á Tùng là khách quen ở đây, bảo vệ rất quen thuộc với hắn, lập tức nhiệt tình đến giúp đậu xe, đồng thời lại có người dẫn bọn họ lên phòng bao.

Sừ Á Tùng vừa đi vừa không kìm được hào hứng, nói: “Mấy người Lý Trác Vân đã chờ sẵn ở trên lầu rồi.”

Lệnh Mạn nghe được cái tên này thì giật mình.

Hả? Lý Trác Vân cũng ở đây?

Ngay sau đó cô cũng khôi phục sự bình tĩnh.

Bọn họ là bạn tốt, Lý Trác Vân đến tham dự sinh nhật của Sừ Á Tùng thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Đến trước gian phòng bao, lúc đẩy cửa ra, quả nhiên vẫn nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc của nhóm người lần trước, tràn ngập hương vị thanh xuân.

Mọi người nhìn thấy Lệnh Mạn thì đều ngạc nhiên vui mừng: “Chị Mạn! Sao chị cũng đến!”

Có người tán dương: “Chị Mạn, hôm nay chị thật xinh đẹp!”

Có người còn cất giọng trêu chọc: “Chị Mạn, chị không ngại có một người bạn trai kém chị sáu tuổi chứ!”

Riêng Lý Trác Vân thì ngoại lệ so với mọi người, anh chỉ liếc Lệnh Mạn một cái, vẻ mặt vẫn như cũ không lạnh không nóng.

Sừ Á Tùng giải thích: “Hôm nay chị Mạn vừa trở về thành phố A, tiện đường nên rủ chị ấy cùng đi, đến vui chơi với mọi người!”

Lệnh Mạn lên tiếng chào hỏi với lũ trẻ đang nhiệt tình đón tiếp mình, sau đó cùng ngồi xuống bàn ăn.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Căn phòng này nhìn qua cũng phải đến một trăm mét vuông, giống như một phòng khách thu nhỏ, bên trái là khu dùng bữa, bên phải là khu giải trí, đàn karaoke, bàn mát chược, ghế sa lon mát xa cũng được chuẩn bị đầy đủ, dư sức để nhóm thanh niên này vui chơi xả láng.

Có lẽ là vì có Lệnh Mạn ở đây nên ban đầu bọn họ vẫn còn dè dặt ăn com, nhưng mà không lâu sau, khi qua ba tuần rượu thì cả đám bắt đầu lộ nguyên hình, quây phá tung trời, uống đến khi cả người ngật ngưỡng.

Sừ Á Tùng tới rót rượu cho Lệnh Mạn, Lệnh Mạn lấy lý do phải lái xe để từ chối.

Sừ Á Tùng lại nói: “Ai nha, ở đây có thể đỗ xe qua đêm, em sẽ bảo nhân viên trông xe cho chị, rất là an toàn!”

Lệnh Mạn cười nói: “Không cần phiền toái như vậy, chị lấy trà thay rượu là được.”

Sừ Á Tùng không vui: “Chị Mạn, hôm nay chị đến tay không, chẳng chuẩn bị quà gì cho em cả, bây giờ lại còn không chịu uống rượu với em, thế có phải là quá không thành ý hay không?”

Lệnh Mạn mỉm cười không biết làm sao: “Bữa cơm này chị mời khách, coi như là quà tặng em, được chưa?”

Nói xong lời này cô liền cảm thấy run rẩy, ở đây đâu thể so với Ô Du, Bích Hoa Uyển là nơi nào chứ, một chai nước suối có thể bán với giá một trăm đồng, có phải vừa rồi cô đã quá mạnh miệng hay không...

Sừ Á Tùng vô cùng khí phách phát tay: “Chuyện đó không cần thiết! Hôm nay chị là khách quý của em, làm sao em có thể để chị mời khách chứ!”

Hắn lại nói với Lệnh Mạn: “Em với Lý Trác Vân đã cá cược với nhau, người nào thua sẽ phải mời khách, thế nên tất cả chi phí của ngày hôm nay đều do cậu ta thanh toán.”

Hắn vừa nói vừa dương dương tự đắc, cuối cùng còn đứng lên cao giọng thông báo: “Hôm nay tất cả mọi người cứ thoải sức vui chơi! Muốn ăn gì thì gọi, ngàn vạn lần đừng khách khí với Lý đại thiếu gia!”

Lệnh Mạn nghe xong thì có chút không tin nổi, Lý Trác Vân thông minh như vậy, rốt cuộc đã cá cược cái gì với Sừ Á Tùng? Lại còn để bị thua?

Nhưng nhìn phản ứng ồn ào của mọi người thì có vẻ như không phải là giả.

Đối với Sứ Á Tùng đang hô hào ầm ĩ, Lý Trác Vân cũng chỉ bĩu môi cười nhạt một cái, dáng vẻ không thèm để ý.

Lệnh Mạn không khỏi tò mò, tiến sát lại gần Sứ Á Tùng, thấp giọng hỏi: “Em và Lý Trác Vân đánh cuộc cái gì vậy?”

Sứ Á Tùng nháy mắt với cô: “Liên quan đến chị Mạn đó.”

“Chị sao?” Lệnh Mạn sững sốt, chỉ ngón tay vào mình: “Liên quan gì đến chị?”

Đột nhiên nụ cười của Sứ Á Tùng trở nên thô bỉ, cười hắc hắc nói: “Không thể nói trước mặt chị, ngại lắm.” Hắn đẩy rượu đến trước mặt Lệnh Mạn, nói lảng sang chuyện khác: “Mau, uống rượu uống rượu!”

“...”

Cuối cùng không thể chống lại sự nài nỉ của Sứ Á Tùng, Lệnh Mạn đành phải uống với hắn mấy ly rượu.

Không ngờ là uống một ly liền không thể ngừng lại được, mấy người trẻ tuổi này, tửu lượng còn lợi hại hơn nhiều so với người đã va chạm xã hội như bọn cô.

Lệnh Mạn mơ mơ màng màng, không biết đã bị chuốc bao nhiêu ly, uống đến khi sắp nôn ra thì cô mới được mấy người họ bỏ qua cho.

Đến lúc tính tiền, quả thật là Lý Trác Vân thanh toán.

Tổng cộng là ba mươi chín nghìn tám trăm đồng.

Sau khi nghe được con số đó, Lệnh Mạn kinh ngạc tròn to mắt, đây đâu phải là một số tiền nhỏ! Là thu nhập mấy tháng trời của những gia đình bình thường đó!

Thế nhưng mấy thanh niên này dường như đã quá quen, vẫn ăn uống, nói chuyện phiếm quên trời đất như cũ.

Lý Trác Vân thì thản nhiên quẹt thẻ mà mắt cũng không thèm chớp lấy một cái.

Lệnh Mạn vẫn chưa kịp hoàn hồn, cô biết giới trẻ bây giờ tiêu xài thoải mái, nhưng cũng không đến mức tiêu tiền như nước thế này chứ?

Hơn nữa người trả tiền lại là Lý Trác Vân?

Hoàn cảnh gia đình cậu ta bây giờ như thế nào, cô không hề biết dù chỉ một chút...

***

Trong đám người này không thiếu người đã có bằng lái hoặc ô tô riêng, nhưng uống rượu thì không thích hợp lái xe, có người đề nghị gọi taxi, lại có người đề nghị ngồi xe buýt.

Cuối cùng, bọn họ quyết định, cả lũ cùng ngồi xe buýt về nhà.

Lệnh Mạn chỉ có thể tự hiểu rằng, một đám thiếu gia tiểu thư không phải lo cơm áo đang muốn trải nghiệm một chút cảm giác mới mẻ về cuộc sống dân dã.

Vì để đảm bảo rằng sẽ đưa Lư Bội San về đến nhà an toàn, cô cũng chỉ có thể đi theo.

May mà ở chỗ này ít người đi xe buýt nên đa phần mọi người đều có chỗ ngồi, Lệnh Mạn mang danh đàn chị nên không muốn tranh chỗ với họ, vì thế chủ động chọn đứng.

Lư Bội San cũng đứng cùng với cô.

Lý Trác Vân thì ngồi dựa vào cửa sổ, khoanh tay nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt hờ hững.

Lệnh Mạn khịt mũi coi thường, tên tiểu tử này từ nhỏ đến giờ vẫn không biết hai chữ “ga lăng” viết như thế nào.

Bên cạnh truyền tới giọng nói si mê của Lư Bội San, gần như sắp chảy cả nước miếng: “Lý Trác Vân thật là đẹp trai quá đi mất...”

Lệnh Mạn quay sang nhìn cô ấy, khinh thường nói: “Cậu ta đẹp trai chỗ nào?”

Lư Bội San kỳ quái nhìn cô chằm chằm, hỏi ngược lại: “Cậu ấy có chỗ nào không đẹp trai? Chị Mạn, chị có bị mù không vậy?”

Lệnh Mạn: “...”

Cô do dự một lát, buồn bực nói: “Gia cảnh cậu ta thế nào?”

Về mặt Lur Bội San đầy khiếp sợ: “Không phải chứ, chị có ý với cậu ấy sao? Hai người hơn kém nhau bảy tuổi đó!”

Lệnh Mạn phì phì, mặt cũng đỏ lên: “Em nghĩ đi đâu vậy hả!”

Lur Bội San kích động đến khoa tay múa chân: “Oa, tình chị em sao, thật là kích thích!”

“Lur Bội San! Em còn nói nữa thì chị sẽ mách mẹ em chuyện hôm nay!” Lần đầu tiên Lệnh Mạn mang đi nhỏ ra dọa cô ấy, thực sự là không còn cách nào nữa.

Lur Bội San le lưỡi, cười cợt nói: “Em chỉ đùa một chút thôi mà, đừng quá nghiêm trọng.”

Nhìn vẻ mặt đầy nghiêm túc của Lệnh Mạn, cô ấy mới thành thật trả lời: “Nhà Lý Trác Vân rất giàu có, giàu đến mức nào thì em cũng không biết, tóm lại là rất có tiền, em thường xuyên thấy tài xế gia đình lái đủ loại siêu xe đến đón cậu ấy.”

Càng nói càng nhảm, nhưng cũng đủ để Lệnh Mạn nắm được tình hình.

“Vậy nhà cậu ta có những ai? Ba mẹ cậu ta thế nào?”

Lur Bội San còn chưa kịp trả lời thì xe đã đến trạm.

“Chị Mạn, em phải xuống rồi.”

“Ừ.” Lệnh Mạn liếc nhìn trạm xe, vẫn có chút lo lắng: “Có cần chị đưa em về đến tận cổng nhà không?”

“Không cần đâu, nhà em ở ngay đằng trước, đi mấy phút là đến rồi!” Lur Bội San nhảy xuống xe giống như con hươu nhỏ, hoạt bát vẫy tay với bọn họ: “Tôi đi đây, bái bai!”

Cả đám người cũng vẫy tay với cô ấy qua lớp kính cửa sổ: “San San, bái bai!”

Gió từ khe hở của cánh cửa thổi vào trong xe, Lệnh Mạn đứng suốt mười mấy phút, đột nhiên cảm thấy eo mõi lưng đau.

Nhớ lại lời dặn của bác sỹ, nói là tháng này cô phải nằm yên trên giường để tĩnh dưỡng, hôm nay cô chạy xe cả quãng đường dài, lại chơi đến tận bây giờ, nguy nhất là uống quá nhiều rượu, không nghỉ ngơi chút nào.

Chiếc xe buýt này lái đến ngoại ô, lơ đãng một chút mà mọi người đều đã xuống hết rồi, trên xe chỉ còn lại cô và Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn buồn bực, chỉ còn có ba trạm nữa là đến trạm cuối, sao cậu ta vẫn còn chưa xuống?

Lệnh Mạn muốn xuống ở trạm cuối.

Đồng hành lâu như vậy không phải là quá trùng hợp đi? Trong đầu cô chợt nảy ra một suy nghĩ kỳ quặc, chẳng lẽ Lý Trác Vân đang theo dõi cô?

Nghĩ xong chính mình lại cảm thấy buồn cười, làm sao có thể, cái con người tự luyến như Lý Trác Vân có khi còn đang cho là cô theo dõi cậu ta ấy chứ.

Lệnh Mạn đang cố gắng không để ý, Lý Trác Vân thì không nghĩ nhiều như cô, từ đầu đến cuối chỉ tập trung nhìn vào di động.

Nhìn dáng vẻ cầm điện thoại của cậu ta, phải đến tám chín phần là đang chơi game.

Lệnh Mạn đứng cách không xa, còn loáng thoáng nghe được ba bốn âm thanh chém giết...

Nhớ tới lần trước Lý Trác Vân chất vấn hỏi có phải cô đã từng chơi liên minh hay không, Lệnh Mạn cắn chặt răng, bất kể thế nào cũng không thể để cậu ta biết người đánh 0-16 lần đó chính là cô, nếu không chắc chắn sẽ bị cậu ta lôi chuyện này ra cười nhạo cô cả đời.

***

Trạm cuối.

Lý Trác Vân xuống xe, Lệnh Mạn theo sát phía sau.

Lệnh Mạn cực kỳ không cam lòng, tại sao cô phải xuống xe sau cậu ta chứ, nhìn qua cứ như cô mới là người đang theo dõi cậu ta không bằng.

Thế nhưng càng lúc càng giống như gặp quý, sau khi xuống xe cả hai người đều cùng đi về một phương hướng.

Lệnh Mạn thầm kinh hãi, Lý Trác Vân cũng sống trong khu biệt thự Kim Đình sao?

Không thể nào?

Đi được một đoạn, rốt cuộc Lý Trác Vân cũng phát hiện ra có điều không đúng, anh dừng bước, xoay người liếc mắt nhìn Lệnh Mạn: “Cô đi theo tôi làm gì?”

“Đây cũng không phải là đường nhà cậu, chúng ta đường ai nấy đi, sao lại bảo tôi đi theo cậu chứ?” Tuy Lệnh Mạn nói vậy nhưng chính mình nghe cũng cảm thấy chột dạ.

Lý Trác Vân hừ lạnh, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người một trước một sau đi vào khu biệt thự Kim Đình, để chứng minh sự trong sạch của mình, Lệnh Mạn cố gắng giữ một khoảng cách rất xa với Lý Trác Vân.

Trên đường nhận được điện thoại của Hạ Vũ Nhu.

“Mẹ, con sắp tới rồi.”

“Sao đến trễ như vậy? Đáng lẽ ra phải đến từ sáng rồi chứ.”

“Trên đường gặp bạn bè nên nán lại một chút.”

“Ừ ừ, tốt, mẹ đã bảo dì Trần dọn phòng cho con rồi, lát nữa bà ấy sẽ tiếp đãi con.”

“Nhà số 08 đường Lâm Ấm đúng không?”

“Đúng rồi, nhớ là khu biệt thự nhé, đừng đi nhầm.”

“Vâng.”

“Hôm nay mẹ vẫn phải ở viện chăm bà ngoại con thêm một đêm, mai mẹ sẽ về hầm canh xương cho con ăn thoải thích!”

“Ha ha, con biết rồi.”

Lệnh Mạn vừa cười vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu lên mới phát hiện không biết mình đã đi đến đâu, ngay cả bóng dáng Lý Trác Vân vẫn đi đằng trước cũng không còn thấy nữa.

Như thế cũng tốt, vừa vãn phui sạch quan hệ với cậu ta.

Khu biệt thự Kim Đình thực sự quá rộng lớn, mấy căn biệt thự ở đây gần như giống nhau như đúc, số nhà thì che rất kín, mặc dù Lệnh Mạn đã tới đây mấy lần nhưng vẫn phải tìm đến choáng váng đầu óc.

May sao lát sau gặp được một chiếc xe tiện đường, cho cô quá giang đến trước cửa biệt thự số 08.

Lệnh Mạn xuống xe, ngẩng đầu lên nhìn căn biệt thự trang nghiêm trước mặt, cảm thấy có chút không thờ nổi.

Cho đến bây giờ cô vẫn cảm thấy không chân thực.

Hạ Vũ Nhu gả vào nhà giàu, tự nhiên cô cũng trở thành một nửa con gái nhà giàu.

Thế nhưng nơi này vẫn quá xa lạ với cô, quá gò bó, không được tự nhiên.

Cũng chẳng hề có cảm giác khi về nhà mình.

“Này!”

Một tiếng gọi kéo Lệnh Mạn ra khỏi dòng suy nghĩ, quay trở về với hiện thực.

Cô ngẩng đầu, nhìn theo hướng phát ra tiếng gọi.

Một bóng người thon dài đứng ở trên sân thượng tầng hai.

Nhìn kỹ lại, thật không thể tin nổi, cái gương mặt đó không phải Lý Trác Vân thì là ai?

Câu tiếp theo càng khiến Lệnh Mạn cảm thấy như mình đã gặp quỷ rồi.

Lý Trác Vân đứng nhìn cô từ trên cao, vẻ mặt ngạo mạn: “Bây giờ vẫn còn không chịu thừa nhận là cô đang theo dõi tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thoải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Sao cậu ta có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước để làm em trai ngoan của cô chứ

Biên tập: B3

Di Trần dẫn Lệnh Mạn lên một căn phòng trên lầu hai.

Bà ấy cầm chìa khoá mở cửa, giới thiệu: “Lệnh tiểu thư, sau này đây chính là phòng ngủ của cô, bà chủ đã dặn tôi đổi toàn bộ chăn ga mới, đồ tắm rửa trong phòng cũng đều là đồ mới, hy vọng cô có thể sớm làm quen.”

Lệnh Mạn mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn dì, dì Trần.”

Cô đi vào trong phòng xem qua một lượt.

Rõ ràng căn phòng này đã được sắp xếp lại một cách chu đáo để chào đón cô vào ở, chăn và rèm cửa sổ đều được đổi thành màu tím nhạt, đồ trang trí tinh tế mà không mất đi phong cách, bầu không khí rất yên tĩnh thoải mái.

Chỉ cần nhìn qua là biết phòng của một cô gái.

“Lệnh tiểu thư, cô nhìn xem còn thiếu gì nữa không?”

“À, không có.” Lệnh Mạn xoay người lại: “Hôm nay đã làm phiền dì rồi, dì Trần.”

Di Trần cười cười: “Không sao, vậy tôi xuống lầu trước, có chuyện gì cô cứ gọi tôi.”

“Vâng.”

Sau khi dì Trần đi, Lệnh Mạn chậm rãi thu hồi nụ cười.

Đứng lâu đến như vậy, thực sự là thất lưng của cô sắp không chịu được nữa.

Việc cô phải làm ngay bây giờ chính là nghỉ ngơi triệt để, nằm dài trên giường thả lỏng toàn thân.

Nhưng mà tất cả lại không được như ý, trong phòng xuất hiện thêm một vị khách không mời chờ cô giải quyết.

Lý Trác Vân vắt chéo chân ngồi trên ghế salon, hai tay vắt ngang trên thành ghế, dáng vẻ như chính anh mới là chủ nhân của căn phòng này.

Anh chậm rãi quan sát cả căn phòng một lần, cất tiếng nói: “Thật là không ngờ, người đàn bà mà Lý Nghiễm Thời cưới dạo trước hoá ra lại là mẹ cô.”

Lệnh Mạn đứng tại chỗ, im lặng chống đỡ.

Lý Trác Vân nhếch miệng chế nhạo: “Không phải trước kia cô rất coi thường tôi sao? Tồn bao nhiêu công sức để tìm cách đuổi tôi ra khỏi nhà cô, bây giờ lại cố tình chen chân vào nhà tôi, cô và mẹ cô cũng thật là thích diễn trò.”

Cô coi thường cậu ta?

Có sao?

Quả thực khi đó cô cũng chỉ là một đứa nhóc mới lớn, thường xuyên lôi chuyện con của hồ ly tinh ra giễu cợt cậu ta, nhưng mà sau đó...

Sau đó quan hệ của bọn họ còn chưa kịp tốt lên thì cậu ta đã được ông bà nội đón đi mất rồi.

“Cô nói chuyện đi, cảm ả?”

Đối với sự khiêu khích và giễu cợt của Lý Trác Vân, từ đầu đến cuối Lệnh Mạn đều giả bộ cảm động.

Cũng giống như Lý Trác Vân, thực sự cô chưa bao giờ nghĩ tới đứa con trai độc nhất của vị Lý tổng trong truyền thuyết kia lại chính là cậu ta...

Vị trí của cô và Lý Trác Vân bị hoán đổi trong nháy mắt.

Thằng bé trai yếu ớt tứ cố vô thân trong trí nhớ ngày xưa, hôm nay đã trở thành một người kiêu ngạo, cao cao tại thượng, mà cô và Hạ Vũ Nhu, từ sân nhà lại biến thành kẻ đi ăn nhờ ở đậu.

Nếu như lúc này có thể hối hận, nhất định cô phải lựa chọn lại một lần nữa.

Khi đó không nên xa lánh ức hiếp Lý Trác Vân nhỏ tuổi.

Thời điểm Hạ Vũ Nhu muốn kết hôn lần hai, cô cũng sẽ không tùy tiện đồng ý như vậy.

Lý Trác Vân chỉ ở một lát thì rời đi.

Trước khi đi anh để lại một câu nói.

“Lệnh Mạn, vốn dĩ giữa hai chúng ta không có ân oán gì, nhưng nếu như ngày hôm nay cô và mẹ cô đã bước vào cửa nhà tôi, vậy thì hãy chuẩn bị tư tưởng cho thật tốt, chớ bị tôi coi thường cả đời đi.”

Lệnh Mạn vẫn không nói tiếng nào.

Nhưng bàn tay lại âm thầm xiết thành quả đấm.

***

Buổi tối, người vô cùng bận rộn như Lý Nghiễm Thời cũng tranh thủ về nhà ăn cơm, ông còn đặc biệt chuẩn bị một bàn tiệc để chiêu đãi Lệnh Mạn.

Trên bàn ăn, cả hai người đều rất khách khí với nhau.

Trước mặt Lệnh Mạn, người đàn ông năm mươi tuổi hô mưa gọi gió trong giới thương nhân lại mỉm cười thật hoà ái.

“Mạn Mạn à, mẹ con vẫn chưa nói cho ta biết con thích ăn cái gì, không biết đồ ăn tối hôm nay có hợp khẩu vị của con không?”

Lệnh Mạn cười nói: “Con không kén ăn, những đồ ăn tối nay cũng đều là món con thích cả, đã làm phiền dượng Lý rồi.”

Lý Nghiễm Thời phát phát tay: “Nói như thế làm gì, về sau chúng ta chính là người một nhà, con chớ khách sáo như vậy.”

“Vâng.” Lệnh Mạn cười cười, bụng ly rượu lên: “Cảm ơn dượng đã chiêu cố.”

Lý Nghiễm Thời: “Tốt lắm, cụng ly nào!”

Hai người đang vui vẻ trò chuyện.

“Già tạo.” Lý Trác Vân ngồi ở đầu kia của bàn ăn đột nhiên thốt lên một câu như vậy.

Lệnh Mạn nhìn sang, thấy mặt anh đầy vẻ chán ghét và khinh thường.

Cơm còn chưa ăn được mấy miếng, Lý Trác Vân đã bỏ đũa xuống, đứng dậy muốn rời đi: “Con ăn xong rồi.”

Ly rượu của Lệnh Mạn cứ như vậy mà lúng túng dừng lại giữa không trung, đặt xuống cũng không phải, mà bụng lên cũng không xong.

Lý Nghiễm Thời nhíu mày, không giận tự uy, ông gọi Lý Trác Vân quay lại: “Giáo viên dạy lễ nghi của con dạy dỗ thế nào vậy, người khác còn chưa ăn xong, sao con có thể tự tiện rời chỗ?!”

“Người khác? Có ai ở đây sao?” Lý Trác Vân đảo mắt một vòng, trực tiếp làm lơ Lệnh Mạn.

Lý Nghiễm Thời giận dữ: “Lý Trác Vân! Con ăn nói như thế à!”

Lý Trác Vân nhún nhún vai: “Con chính là không muốn ngồi ăn cùng với cô ta mà thôi.”

Anh không để ý gì đến Lý Nghiễm Thời đang tức giận, cứ thế đi thẳng.

Lệnh Mạn bĩu môi, không hề bụng.

Trưa hôm nay bọn họ vẫn còn yên ổn cùng nhau tham gia sinh nhật của Sử Á Tùng, tại sao bây giờ lại ồn ào như vậy, đúng là không tài nào giải thích được.

Chắc là đang cố tình thể hiện ra trước mặt ba cậu ta đây mà.

Ấu trĩ.

Không nể nang mặt mũi ba mình một chút nào.

Ở trước mặt Lệnh Mạn không tiện nổi trợn lời đanh, Lý Nghiễm Thời cố gắng nén giận, một lát sau mới quay đầu lại nở nụ cười áy náy với Lệnh Mạn: “Xin lỗi, tiểu tử này không được dạy dỗ cẩn thận, đã làm con chê cười rồi.”

Lệnh Mạn lắc đầu một cái tỏ ý không sao.

Lý Nghiễm Thời thở dài, nói tiếp: “Chuyện năm đó ta cũng đã được nghe Vũ Nhu kể đại khái rồi, tiểu tử này ở nhà con một thời gian, cũng coi như là rất có duyên với hai người, vậy mà nó không những biết ơn mà báo đáp, lại còn bày ra cái thái độ tồi tệ như vậy, nhất định ta sẽ giáo dục lại nó thật nghiêm khắc.”

Lệnh Mạn nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, Tiểu Vân vẫn còn nhỏ, sau này sẽ dần dần hiểu chuyện hơn.”

Hai người tiếp tục ngồi xuống ăn cơm tối, lại trò chuyện thêm một lát, đột nhiên Lý Nghiễm Thời nhắc đến: “Đúng rồi, tuần tới có một buổi dạ tiệc, mẹ con đã nói với con chưa?”

“Dạ tiệc?” Lệnh Mạn ngạc nhiên lắc đầu: “Mẹ con chưa hề nói gì cả.”

“Ừ, vậy bây giờ ta nói cho con cũng không khác gì. Đến hôm đó cả nhà bốn người chúng ta sẽ cùng đi với nhau, tuần này con chuẩn bị trước một chút, mẹ con luôn bảo là chờ con về để đi dạo phố cùng bà ấy, chọn giúp bà ấy một cái váy thật đẹp.”

Nhìn nụ cười thật lòng của Lý Nghiễm Thời, thật giống như là ông thực sự rất yêu Hạ Vũ Nhu.

Lệnh Mạn nhìn thấy vậy thì cũng coi như là yên lòng, gật đầu: “Vâng, cảm ơn dương Lý.”

“Còn có cái thằng Lý Trác Vân này nữa!” Lý Nghiễm Thời đau đầu dùng tay gõ gõ xuống mặt bàn: “Tuần này ta phải nhốt nó ở nhà, không cho phép nó đi đâu hết, phải bắt nó học bù thêm mấy giờ học lễ nghi, tránh làm mất mặt ta ở dạ tiệc.”

Lệnh Mạn không nói gì nhưng trong lòng có chút hả hê.

***

Buổi sáng ngày hôm sau, Hạ Vũ Nhu từ bệnh viện quay về.

Khi Lệnh Mạn vừa mở mắt ra, quả nhiên ngửi thấy hương thơm của canh xương hầm.

Vì là ngày đầu tiên đến đây nên cô vẫn có chút không thích ứng được với hoàn cảnh mới, cô rửa mặt lâu hơn mấy phút so với ngày thường, chờ khi cô chậm rãi bước xuống nhà, Hạ Vũ Nhu đã chuẩn bị xong một bàn ăn sáng phong phú.

“Nhanh, nhanh tới nếm thử xem tay nghề của mẹ có tiến bộ hơn hay không!” Hạ Vũ Nhu đeo tạp dề, gọi Lệnh Mạn ngồi xuống bàn ăn.

Lệnh Mạn vờn vai, nói: “Mẹ, mẹ vừa về đã lại làm việc, mẹ không mệt hả?”

“Không sao, mẹ không mệt chút nào!” Hạ Vũ Nhu múc cho cô một bát canh, đặc biệt vớt thêm một cục xương thật to: “Thất lưng của con thể nào rồi? Có còn đau nhiều lắm không?”

“Tốt hơn rất nhiều rồi.” Lệnh Mạn cúi đầu xuống uống một hớp canh thật lớn, cảm thấy rất thoải mái: “Tuyệt, uống thật là ngon!”

Hạ Vũ Nhu cười híp mắt, gấp thêm thức ăn cho cô: “Đây nữa, nếm thử cả món này nữa!”

Hai mẹ con đang ăn sáng vui vẻ hoà thuận thì Lý Trác Vân mang theo khuôn mặt lạnh lùng đi xuống.

Hạ Vũ Nhu thấy anh, vừa vui mừng vừa thân thiết gọi một tiếng: “Chao ôi, Tiểu Vân đã cao như vậy rồi!”

Bà quay đầu sang nhìn Lệnh Mạn, cảm thán: “Đi nhớ lúc ấy con vẫn còn chưa cao bằng Mạn Mạn, thời gian trôi qua thật là nhanh, chớp mắt một cái con đã trở thành một chàng trai cao lớn rồi.”

Lý Trác Vân làm như không nghe thấy gì, mắt nhìn thẳng đi xuống lầu, cầm một cốc sữa bò trên mặt bàn, ngửa đầu lên uống ừng ực, một hơi cạn sạch.

Hạ Vũ Nhu cẩn thận quan sát anh: “Đi là đi Hạ, con có còn nhớ đi không?”

Lý Trác Vân đặt cốc xuống, cầm lấy mấy miếng bánh mì cho vào miệng cắn, sau đó quay đi.

Hạ Vũ Nhu: “...”

Lệnh Mạn vui vẻ nhìn anh đi ra cửa, thầm nghĩ bụng: Lá gan của tiểu tử này cũng thật là lớn, ngày hôm qua ba cậu ta vừa mới cấm cậu ta ra ngoài xong, vậy mà hôm nay đã không kìm được mà lao đi rồi.

Cô thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Hạ Vũ Nhu: “Sao mẹ phải ân cần với cậu ta như vậy? Mặt nóng dán vào mông lạnh.”

Thế nhưng dường như Hạ Vũ Nhu cảm thấy chẳng có gì to tát: “Không sao đâu, Tiểu Vân vẫn còn nhỏ, nam sinh vẫn thích tò về lĩnh khác mà.”

Bà ngồi xuống bàn tiếp tục ăn sáng, lại nói tiếp: “Dù sao thì bây giờ thằng bé cũng là con trai trên danh nghĩa của mẹ, tất nhiên là mẹ sẽ phải chú ý đến nó.”

Lệnh Mạn: “Mẹ coi cậu ta là con trai, nhưng cậu ta cũng đâu có coi mẹ là mẹ.”

Nhắc tới chuyện này cô liền cảm thấy bức bối: “Mẹ gả cho ba của Lý Trác Vân, tại sao không chịu nói trước với con một tiếng?”

Hạ Vũ Nhu rất vô tội: “Mẹ cũng đến đây rồi mới biết mà, từ trước đến nay mẹ chưa từng được gặp con trai ông ấy, ngay cả hôn lễ thằng bé cũng không tham gia, sao mẹ có thể biết thằng bé là ai chứ?”

“Vậy sau đó thì sao? Tại sao sau đó mẹ biết rồi mà cũng không chịu nói cho con biết!”

“Mẹ không nói cho con sao? Mẹ nhớ rõ ràng đã từng nói với con rồi mà.” Hạ Vũ Nhu buồn bực gãi đầu: “À nhớ ra rồi, lần đó bỏ mẹ quên nồi canh, đang nói chuyện với con thì cúp điện thoại, quên mất...”

Lệnh Mạn dờ khóc dờ cười: “Mẹ, đến bao giờ thì mẹ mới có thể chú tâm được đây?”

“Cái này cũng không thể trách mẹ, lúc ấy mẹ thấy hình thằng bé trong thư phòng của dưỡng Lý con, hỏi thử mới biết thằng bé có quan hệ với ông ấy. Nhưng mà mẹ vẫn chưa trực tiếp gặp thằng bé, nói là đi du lịch tốt nghiệp, đây cũng là lần đầu tiên mẹ gặp thằng bé ở nhà.”

Lệnh Mạn xoa xoa huyệt thái dương.

Bây giờ thì cưới cũng cưới rồi, cũng đã đăng ký kết hôn, còn có thể làm sao.

Chỉ có thể nhận mệnh.

Thế nhưng sau này muốn gia đình hoà thuận thì chắc chắn sẽ là một khó khăn không nhỏ.

Cô đập phá nhà của Lý Trác Vân, bắt cậu ta đi, còn hù dọa sẽ đem vứt cậu ta vào chuồng cạp ở vườn thú, sao cậu ta có thể bỏ qua hiểm khích lúc trước để làm em trai ngoan của cô chứ.

Rõ ràng là không thể.

Ánh mắt Hạ Vũ Nhu không tốt, đã vậy rồi mà vẫn còn cố ý truy hỏi: “Hôm qua con đã chào hỏi Tiểu Vân chưa? Thằng bé vẫn còn nhớ con chứ?”

“Vâng.” Lệnh Mạn buồn buồn đáp.

“Sao rồi sao rồi? Các con ở chung một chỗ có tốt không?”

Lệnh Mạn cười “Ha ha ha ha” một trận: “Vâng, cực kỳ tốt.”

Hết chương 8.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Dường như thần thái của Lý Trác Vân và bộ âu phục này có cùng một cái tên —— thiên chi kiêu tử

Biên tập: B3

Sau bữa sáng, Lệnh Mạn cùng Hạ Vũ Nhu đến bệnh viện thăm bà ngoại.

Người già đều thường thích nghĩ một đằng nói một nẻo, bà nắm chặt lấy tay Lệnh Mạn, thế nhưng ngoài miệng vẫn than phiền: “Lúc còn bé con thích dính lấy bà nhất, đi đường bị ngã nếu không phải bà đến đỡ dậy, người khác đến đỡ con cũng không chịu đứng lên, bây giờ trưởng thành rồi thì mấy đứa đều quên mất bà ngoại, cả năm chẳng thấy mặt được mấy lần.”

Lệnh Mạn vừa gọt táo vừa nói: “Sao có chuyện đó chứ bà ngoại, không phải lần nào đến thành phố A con cũng đều đến thăm bà hay sao.”

Bà ngoại hừ hừ: “Bây giờ các con thì giỏi rồi, hết thi đại học lại bận kiếm tiền, bà ngoại già rồi không dùng được nữa, chỉ có thể ngồi làm cảnh thôi.”

“Không thể nào, bọn con đưa bà vào thành phố chỉ vì muốn bà có cuộc sống tốt hơn thôi mà.”

Bà ngoại dẫu miệng như con nít: “Bà vẫn chỉ muốn ở nông thôn thôi, ở đây chẳng có gì vui, ở quê còn có người tán gẫu đánh bài với bà, buổi tối còn có thể nằm mơ thấy ông ngoại con.”

Lệnh Mạn không khỏi buồn cười, nói: “Được rồi, chờ bà khoẻ lại, thất lưng của con cũng tốt lên, con sẽ đưa bà cùng về thành phố X, để bà có thể ngày ngày đánh bài cần hạt dưa với hàng xóm xung quanh, có được không nào?”

Bấy giờ bà ngoại mới vui vẻ ra mặt.

Ra khỏi phòng bệnh, Hạ Vũ Nhu không yên tâm với cái thất lưng của Lệnh Mạn, nhất định bắt cô đến khoa xương khớp kiểm tra, lại lấy thêm cho cô mấy toa thuốc bắc.

“Sao con lại tùy tiện đáp ứng bà ngoại con như thế chứ!” Trên đường đi Hạ Vũ Nhu nhỏ giọng nói: “Bà con về nông thôn thì ai sẽ chăm sóc bà?”

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một lát, nói: “Không phải ở quê còn bác và di tư sao?”

“Con trông chờ vào bọn họ?” Hạ Vũ Nhu cau mày: “Ông ngoại con vừa mới mất, hai người họ đã đem bán hết đồ cổ trong nhà, chỉ toàn để lại mấy thứ không đáng tiền. Lần này bà ngoại con nằm viện bọn họ cũng không thêm bỏ ra đồng nào, để bà ngoại ở với bọn họ thì khác nào nằm chờ chết?”

Thực sự Lệnh Mạn không hề biết gì về chuyện tranh chấp của người lớn, thế nên cuối cùng đành phải tạm thời gác chuyện này lại.

***

Hiếm khi Lệnh Mạn mới có được một tuần rảnh rỗi như thế này, ngoài việc nằm trên giường nghỉ ngơi thì cũng chỉ đi dạo với Hạ Vũ Nhu, mua mua sắm sắm.

Tủ quần áo của cô đã có nhiều thêm mấy bộ váy hoa lẻ, giá đều từ bốn con số trở lên, dây chuyền và đồ trang sức thì lại càng xa hoa đắt tiền.

Kiểu dáng là Hạ Vũ Nhu chọn, thế cũng là bà quyết.

Từ trước đến nay Lệnh Mạn vẫn chưa từng rộng rãi với mình như vậy, cô đứng thử đồ ở trước gương, xung quanh có bao nhiêu nhân viên bán hàng xúm vào phục vụ, trong lòng không khỏi cảm thán: Có tiền thật là tốt.

Bình thường Hạ Vũ Nhu rất tiết kiệm, sau khi được gả vào nhà giàu vẫn không hề thay đổi chút nào, nhưng vì buổi dạ tiệc sắp tới nên bà cũng không thể keo kiệt.

Bữa tiệc này rất quan trọng với Hạ Vũ Nhu, người dự tiệc phần lớn đều là đối tác làm ăn của Lý Nghiễm Thời, hoặc là những người nổi tiếng ở nhiều lĩnh vực.

Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Vũ Nhu dùng thân phận bà Lý xuất hiện trước công chúng, vì thế bà nhất định phải lưu lại ấn tượng thật tốt trước mặt những người này, như thế thì sẽ tốt cho các mối quan hệ xã giao trong tương lai của bà, thậm chí còn có thể có tác động rất lớn đến địa vị gia đình.

Lệnh Mạn rất lo lắng, không biết Hạ Vũ Nhu có thể giữ được trọng trách to lớn này hay không.

Cô đem những kinh nghiệm đã từng trải qua của mình truyền đạt lại cho bà.

Đối với trường hợp này, chỉ cần nắm rõ hai điều —— nói ít, cười nhiều.

Chắc chắn sẽ không có gì sai sót.

***

Trước khi buổi tiệc diễn ra, đến hôn lễ của hai người Lý Trác Vân còn không thêm tham dự, vì thế dĩ nhiên lần này anh cũng tìm mọi cách để chống đối.

Thế nhưng cuối cùng thì Lý Nghiễm Thời cũng đã có cách giải quyết, nghe di Trần nói, Lý Nghiễm Thời đã đồng ý cho Lý Trác Vân đến bang Oregon của Mỹ để ngắm nhật thực toàn phần, bây giờ anh mới chịu ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Tóm lại vào buổi tối ngày hôm đó, cả nhà bốn người bọn họ đều sẽ đến tham dự đồng đủ.

Khi chuẩn bị xuất phát, một chiếc Bentley màu đen chờ ở trước cổng biệt thự.

Lệnh Mạn ngồi trong phòng mình làm công tác chuẩn bị lần cuối cùng, cô thay một bộ lễ phục ôm sát cơ thể, trên cổ đeo dây chuyền kim cương sang trọng.

Cô khẽ mỉm cười với mỹ nhân tinh xảo ở trong gương.

Thực sự là cảm thấy không quen lắm khi nhìn mình như vậy.

Lúc Lệnh Mạn ra khỏi phòng thì nhìn thấy Lý Trác Vân vừa từ bên ngoài trở lại.

Anh thông dong đi ở đằng trước, Lý Nghiễm Thời cùng một đám thợ trang điểm và stylist đi theo đằng sau, ông tức giận nói: “Con nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi! Muộn như vậy mới thêm về, con cố tình muốn chúng ta đến trễ có phải không hả!”

Lý Trác Vân mắt đốic tai ngơ đi thẳng lên lầu.

Lý Nghiễm Thời phát tay giục mấy người phía sau nhanh lên một chút: “Mau mau mau, tranh thủ thời gian thay quần áo cho nó rồi ra đây!”

Một đoàn người xách đồng âu phục giày dép mới tinh, vội vội vàng vàng đuổi theo vào phòng của Lý Trác Vân.

Nửa tiếng sau, cửa phòng Lý Trác Vân được mở ra một lần nữa.

Anh đi từ bên trong ra.

Đám thợ trang điểm rồi rít thở phào nhẹ nhõm.

Mọi người đang đứng chờ anh ở dưới lầu, lúc nhìn thấy Lý Trác Vân thì đều ngây ngẩn mất vài giây.

Phong cách trẻ trung năng động ngày thường của anh được thay bằng một bộ âu phục màu xám tro, đường cắt khéo léo tinh tế làm nổi bật lên vòng eo nhỏ, gấu quần ôm lấy hai chân thon dài, càng lộ ra vẻ thông minh tuấn tú.

Tóc mái trước trán được vuốt keo, chải ngược ra phía sau, lộ ra cái trán sáng bóng cùng với ngũ quan sáng người.

Điều này cũng khiến ánh mắt sắc bén của anh lộ ra, khiến người khác nể sợ.

Dáng vẻ này rất hợp với một chàng thanh niên trẻ tuổi, chín chu lại không ngọt ngào, giống như một vị hoàng tộc sống trong cung đình lột xác thành một quý công tử nổi tiếng.

Không thể không nói rằng, dường như thần thái của Lý Trác Vân và bộ âu phục này có cùng một cái tên.

—— thiên chi kiêu tử.

Lý Nghiễm Thời ngẩng đầu nhìn anh, lúc này trong đôi mắt nghiêm khắc cũng lộ ra rất nhiều tán thưởng.

Tài xế ở ngoài cửa thúc giục, cuối cùng mọi người cũng vội vội vàng vàng lên xe.

***

Dạ tiệc lần này vẫn được tổ chức ở Bích Hoa Uyển, vô cùng khoa trương, nhìn qua còn long trọng hơn cả một cuộc họp báo.

Vừa xuống xe là sẽ bước ngay vào thảm đỏ trải sẵn phía trước, có rất đông người đứng hai bên, đèn flash không ngừng chớp nháy.

Chỉ cần gây ra một lỗi nhỏ thôi cũng sẽ bị vàng sáng chói loà sắc nét ấy phóng đại lên gấp nhiều lần.

Lệnh Mạn ngồi phía sau thấy Hạ Vũ Nhu khấn trương đến sắp giẫm chân, bèn nhẹ nhàng vỗ vỗ vai trấn an bà.

Đến lượt Lý gia.

Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu tay trong tay đi ở đằng trước, vô cùng ân ái.

Mặc dù bình thường Hạ Vũ Nhu hay làm ra nhiều chuyện hồ đồ, nhưng xét về dáng vẻ thì bà cũng là một người phụ nữ quyến rũ xinh đẹp, khi chưng diện lên thì lại càng có thêm mấy phần quý phái sang trọng.

Lệnh Mạn nhìn bà bình an vô sự đi hết thảm đỏ thì vui mừng khẽ gật đầu một cái.

Tiếp theo là đến Lệnh Mạn và Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn rất tự tin.

Là một loại tự tin bình tĩnh và thản nhiên.

Bộ váy trên người cô là sản phẩm của một thương hiệu nổi tiếng từ Paris, nó có cái tên rất hay, dịch nghĩa là kho báu của biển khơi.

Làn váy nhẹ nhàng như sa tanh, lộ ra cẳng cổ trắng như tuyết cùng xương quai xanh duyên dáng của cô, vạt váy tựa như đại dương phản chiếu sao trời vào buổi đêm, sóng nước lấp lánh như trăm ngàn ánh sao.

Không có quá nhiều trang sức cầu kỳ, nhưng cô vừa xuất hiện liền trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người.

Nhất là, bên cạnh cô còn có một vị thanh niên ưu tú có một không hai, không ai bì nổi Lý thiếu gia.

Lý Trác Vân dùng đôi mắt đen nhánh lạnh lùng nhìn Lệnh Mạn, chìa khuỷu tay ra với cô.

Sau nửa giây chần chừ, Lệnh Mạn cũng khoác tay vào cánh tay anh, hai người cùng tiến vào thăm dò.

“Váy không tệ.” Lý Trác Vân nhỏ giọng nói.

Lệnh Mạn hơi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn lên khuôn cằm trắng nõn của Lý Trác Vân.

Cô có chút hoài nghi về những gì lỗ tai mình vừa nghe được.

“Tôi đang nói váy, không nói cô.”

“...”

Địch.

Cặp đôi tuấn nam mỹ nữ vừa xuất hiện, dĩ nhiên là sẽ tạo nên ồn ào không nhỏ.

Đi hết thăm dò, hai người cùng rất ấn ý buông ngay tay đối phương ra, tự tạo thành một khoảng cách.

Sau đó cùng đi tìm Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu.

Có người tới mời rượu, trêu ghẹo Lý Nghiễm Thời: “Phu nhân thật trẻ đẹp, Lý tổng thật là có phúc nha!”

Lý Nghiễm Thời cất tiếng cười khách khí đáp lễ lại mấy câu.

Lần đầu tiên có người bày tỏ thái độ trực tiếp như vậy đối với Hạ Vũ Nhu, Lệnh Mạn là con gái của bà cũng cảm thấy vừa xa lạ vừa mới mẻ.

Không ít các công tử nhà giàu tới bắt chuyện với Lệnh Mạn, sau đó tỏ ý muốn trao đổi phương thức liên lạc với cô.

Đối với chuyện này Lý Trác Vân đưa ra lời đề nghị: “Tôi khuyên cô không nên liên lạc với loại người không có mắt thương thức như vậy.”

Lệnh Mạn thật muốn lột giày cao gót ra gõ vào đầu anh.

***

Mời rượu một vòng, lúc này một người đàn ông khoảng bốn mươi năm mươi tuổi dẫn theo một tiểu mỹ nhân đi về phía bọn họ.

Lý Nghiễm Thời nhìn thấy thì lập tức ngheh đốn: “Chà chà, chủ tịch Lỗ, đã lâu không gặp!”

Trước khi đến dự tiệc Lệnh Mạn đã xem qua danh sách khách mời một lần, thế nên mới biết được người bọn họ đang chào hỏi là ai.

Vị trước mắt này chính là chủ tịch hội thiên văn học Lỗ Chí Bình, cả đời công thành danh toại, là một vị chuyên gia quyền cao chức trọng trong giới thiên văn, nghe nói là ông ấy rất tán thưởng tài năng thiên phú của Lý Trác Vân, ông đã cất nhắc anh rất nhiều lần.

Chỉ tiếc là tuổi của Lý Trác Vân vẫn còn quá nhỏ, bằng cấp và trải nghiệm chưa đủ, vì thế không thể đặc cách để vào thực tập trong viện nghiên cứu.

Còn vị tiểu mỹ nhân đang đứng bên cạnh Lỗ Chí Bình hẳn chính là con gái Lỗ Ngữ Băng của ông ấy.

Lỗ Chí Bình giới thiệu: “Đây là con gái Ngữ Băng của tôi, trước giờ vẫn luôn du học ở nước ngoài, chắc các vị vẫn chưa từng gặp qua đúng không? Sau này Băng Băng và Tiểu Văn chính là bạn cùng trường, hai đứa hãy kết bạn để sau này có thể quan tâm chiếu cố lẫn nhau.”

Ông giục con gái: “Nào, mau tới chào hỏi cô chú đi.”

Nghe nói vị tiểu mỹ nhân này là vũ công múa ba lê, so với Lệnh Mạn thì vóc người còn cao gầy hơn, vì thế không hề bất ngờ khi cô ấy có khí chất rất trong trẻo, lạnh lùng xuất chúng.

Tầm mắt cô ấy nhanh chóng lướt qua bốn người Lý gia, nhân nhạ cất tiếng nói: “Chào mọi người.”

Sau khi chào hỏi cho phải phép, cô ấy liền quay đi làm chuyện của mình.

Lệnh Mạn lập tức cảm thấy, tiểu mỹ nhân này và Lý Trác Vân đúng là có cùng một kiểu áp bức chết người.

Là kiểu người sẽ có thể dội bom người khác bất cứ lúc nào.

***

Người lớn trò chuyện với nhau, còn thanh niên đi sang bên cạnh ăn trái cây.

Lệnh Mạn đứng lâu nên bắt đầu đau thắt lưng, cô tìm một chỗ vắng người ngồi xuống, vừa đấm bóp vừa vận cổ một cái.

Đúng lúc đó cô bắt gặp một cảnh thật là hiếm có, tiểu mỹ nhân mới vừa rồi vẫn còn lạnh nhạt với bọn họ, vậy mà lại chủ động đến tìm Lý Trác Vân để nói chuyện.

“Tôi đã đọc bài đăng của cậu trên báo ‘Nhân Văn Và Vũ Trụ’, trả lời về việc dự đoán quỹ đạo của các hành tinh trong hệ Mặt Trời, có một vài quan điểm rất có ý tứ.”

Tiểu mỹ nhân vừa nghịch món điểm tâm ngọt trên bàn vừa nói, thái độ giống như được cô ấy chú ý là vinh hạnh cực lớn của Lý Trác Vân vậy.

Lý Trác Vân đã sớm nghe đến nhảm tai những lời khen ngợi, thế nên anh chẳng buồn phản ứng, vẫn cứ tiếp tục cúi đầu chơi điện thoại.

Nhưng Lỗ Ngữ Băng lại nói ra một câu khơi dậy lòng hứng thú của anh.

“Tuy nhiên lý luận của cậu vẫn còn rất nhiều lỗ hổng.”

Lý Trác Vân nhìn cô ấy chăm chăm: “Lỗ hổng ở đâu?”

Lỗ Ngữ Băng gằn từng chữ: “Tôi thấy cậu vẽ một bảng tọa độ so sánh tỷ số lệch tâm giữa các thiên thể, nhưng theo như bài viết của cậu, không hề có bằng chứng nào chứng minh những hành tinh khác trong dải ngân hà cũng bị ảnh hưởng bởi sự lệch tâm này.”

Lý Trác Vân hơi nheo mắt: “Đây là ý kiến của Lỗ Chí Bình hay ý kiến của cô?”

“Của tôi.”

Lý Trác Vân cười cười: “Vậy ba cô có nói cho cô biết rằng, những luận điểm này được phát triển dựa trên chính bài phát biểu của ông ấy tại Hội Nghị Nghiên Cứu Khoa Học lần thứ mười một không?”

Lỗ Ngữ Băng cứng miệng.

Lý Trác Vân nói tiếp: “Trước khi tìm tôi để chất vấn, có lẽ cô nên về nhà tìm ba cô trước đi.”

Lỗ Ngữ Băng mang theo vẻ mặt khó coi rời đi.

Lệnh Mạn nhìn hai người bọn họ đối chọi gay gắt tới một câu anh một câu, toàn từ ngữ chuyên ngành, biến quần chúng thành. jpg. (Bê: có lẽ ý của Thái Hậu là biến mọi người xung quanh thành file ảnh haha)

Mặc dù nghe chẳng hiểu bọn họ đang tranh luận cái gì, nhưng đột nhiên trong lòng Lệnh Mạn lại nảy sinh hảo cảm với cô gái có dũng khí đấu 1 vs 1 với Lý Trác Vân.

Một loại hảo cảm giống như gặp được đồng minh của mình vậy

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cô cũng hy vọng có thể cùng Lý Trác Vân bỏ qua hiềm khích trước đây, làm một cặp chị em tương thân tương ái

Biên tập: B3

Lúc Lệnh Mạn đang ở trong phòng nghỉ trang điểm lại thì vô tình gặp được Lỗ Ngữ Băng.

Bên ngoài đại sảnh ồn ào, không thích hợp để nghe điện thoại nên cô ấy mang điện thoại vào phòng.

“A lô? Cô Anna.”

“...”

“Em vẫn chưa kịp chúc mừng hôn lễ của cô.”

“...”

“Vâng, em đã về nước rồi.”

“...”

“Vâng, có thời gian sẽ gặp mặt.”

Lệnh Mạn vô tình nghe lén cuộc nói chuyện của người khác, vì thế dù vẫn chưa kịp tô lại son cô đã đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Trùng hợp là Lỗ Ngữ Băng cũng cúp điện thoại đang muốn đi, hai người liền gặp nhau tại cửa.

Lỗ Ngữ Băng vẫn còn nhớ cô, thậm chí còn gật đầu với cô một cái: “Chào chị.”

Lệnh Mạn thụ sủng nhược kinh, không ngờ là cô ấy sẽ chủ động chào hỏi mình.

Cô cũng gật đầu với Lỗ Ngữ Băng: “Chào em.”

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng nghỉ.

Dạ tiệc chính thức bắt đầu.

Lệnh Mạn quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Một bàn có khoảng bảy tám người, Lệnh Mạn bất ngờ gặp được một khuôn mặt quen thuộc.

“Ồ, giáo sư Trương? Sao anh cũng ở đây?” Cô không khỏi ngạc nhiên.

Giáo sư Trương ngồi tại chỗ, tao nhã lịch sự mỉm cười đáp lại cô.

“Là mẹ mời cả nhà họ tới đó.” Hạ Vũ Nhu kéo Lệnh Mạn ngồi xuống cạnh mình, cười nói: “Đây không phải là do bình thường con và Tiểu Trương luôn bận rộn, ngày thường không có cơ hội gặp nhau hay sao, vì thế nhân buổi dạ tiệc ngày hôm nay mẹ đã mời họ tới, để hai nhà cùng ăn chung bữa cơm.”

Lúc này Lệnh Mạn mới chú ý tới đôi vợ chồng già ngồi bên cạnh giáo sư Trương, hiện tại đang nhìn Lệnh Mạn cười thân thiết, chắc hẳn đây là ba Trương mẹ Trương rồi.

Nhất thời Lệnh Mạn cảm thấy có chút rối rắm.

Cô với giáo sư Trương vẫn còn chưa có quen nhau đâu...

Vậy mà hai gia đình đã gặp mặt?

Phát triển thế này có nhanh quá không?

Lý Nghiễm Thời và ba của giáo sư Trương là bạn cũ, nên ông không hề khách khí nói đùa: “Tiểu Trương đúng là một đứa bé ngoan, lão Mã nhờ tôi làm mai cho con gái ông ấy mà tôi cũng không đồng ý, vì tôi muốn giữ cậu con rể này lại cho nhà mình, ha ha!”

Ba Trương khiêm tốn nói: “Lý tổng quá khen, thật không dám nhận!”

Lệnh Mạn ngồi cứng ngắc không được tự nhiên.

Nghe giọng điệu của bọn họ, cứ như chuyện của cô và giáo sư Trương là ván đã đóng thuyền rồi vậy?

Lệnh Mạn len lén liếc giáo sư Trương một cái.

Không biết liệu anh ta có cảm thấy lúng túng xấu hổ giống cô hay không?

Thế nhưng từ đầu đến cuối giáo sư Trương vẫn luôn duy trì nụ cười mỉm, ngồi yên lặng lắng nghe người lớn nói chuyện, sau khi bắt gặp ánh mắt của Lệnh Mạn thì còn cười thật tươi với cô.

Lệnh Mạn hoảng sợ, vội vàng thu hồi tầm mắt.

Lúc bắt đầu dùng bữa, Hạ Vũ Nhu ra sức dùng ánh mắt tỏ ý bảo Lệnh Mạn gấp thức ăn cho giáo sư Trương.

Lệnh Mạn chuyên chú cúi đầu vào ăn, bỏ qua tất cả những tín hiệu xung quanh.

Trái lại giáo sư Trương thân thiện gấp cho Lệnh Mạn một miếng thịt cá, nói: “Tôi nghe di nói em thích ăn cá, món cá hấp này rất ngon, em nếm thử một chút xem sao.”

Hạ Vũ Nhu lập tức khen hùa theo: “Ôi chao, Tiểu Trương đúng thật là chu đáo, di chỉ thuận miệng nhắc tới mà cháu cũng nhớ kỹ như vậy.”

Giáo sư Trương nhìn Lệnh Mạn, cười nói: “Không phải chuyện gì khó, nhớ sở thích của Tiểu Mạn dễ hơn nhớ giáo án nhiều.”

“...” Lệnh Mạn không kim được mà nổi da gà.

Lý Trác Vân ngồi bên cạnh lại không hề nề nang mà phun ra hai chữ: “Buồn nôn.”

May mà giọng anh không lớn, chỉ có Lệnh Mạn nghe được.

Nhìn qua thì tưởng Lý Trác Vân luôn tập trung vào việc cắt bít tết của mình, không hề tham dự vào cuộc đối thoại của mọi người.

Nhưng Lệnh Mạn biết, nụ cười trào phúng vẫn luôn treo trên khuôn mặt anh từ đầu đến giờ.

Tất cả những lời nói hoa mỹ khách sáo, lại dùng để cố tình gắn ghép kiểu này, chắc chắn trong thâm tâm anh sẽ rất coi thường, không chừng còn tưởng rằng đây là ý nguyền của Lệnh Mạn nữa ấy chứ.

Cũng không hiểu tại sao, khi mọi chuyện diễn ra ở trước mặt Lý Trác Vân... lại khiến cho Lệnh Mạn không tài nào ngóc đầu lên nổi.

***

Về đến nhà, cả bốn người đều rất mệt mỏi.

Từng người đi vào phòng của mình, thoải mái tắm rửa thư giãn.

Một lát sau, di Trần nấu canh ngân nhĩ hạt sen, gọi mọi người xuống lầu uống.

Sau buổi dạ tiệc, ấn tượng của Hạ Vũ Nhu với ba Trương mẹ Trương không tệ chút nào, phải rên sất khi còn nóng, thế nên lúc này bà rất nhiệt tình tẩy não Lệnh Mạn.

“Sao rồi, Tiểu Trương không tệ đúng không? Mẹ thấy cậu ta rất có ý với con, cứ thử một chút xem sao nhé?”

Lệnh Mạn buồn bực uống canh, không trả lời.

“Tại sao không nói gì? Không nói lời nào thì mẹ sẽ coi như con đang đồng ý, mẹ sẽ đi tìm ông Trương để bàn chuyện đính hôn.”

Lệnh Mạn đặt bát xuống bàn: “Mẹ gấp như vậy làm gì, đâu phải con gái mẹ không có ai thèm lấy.”

Hạ Vũ Nhu hết sức khuyên giải: “Một tháng nữa là con 26 tuổi rồi, tuổi trẻ của con gái chỉ chớp mắt một cái là sẽ trôi qua, mẹ có thể không vội hay sao?”

“Quá sớm, con vẫn chưa nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“O! Sớm là thế nào?” Hạ Vũ Nhu không đồng tình: “Mẹ đâu có bắt con phải lấy chồng ngay lập tức, chẳng qua chỉ muốn hai đứa sớm ổn định. Năm nay Tiểu Trương cũng ba mươi hai rồi, người nhà cậu ta cũng đang thúc giục, về nhân phẩm, tướng mạo, gia thế, có chỗ nào cậu ta không ưu tú hơn người, đánh mất mối này thì không tìm được mối nào tốt hơn nữa đâu.”

Lệnh Mạn gật đầu: “Giáo sư Trương đúng thật là người rất tốt, vậy thì càng không thể chậm trễ người ta.”

Khuyên mãi không được, Hạ Vũ Nhu thở dài: “Tại sao con lại không chịu chứ? Con không thích cậu ta sao?”

“Vâng.”

“Vậy mấy cậu công tử đến bắt chuyện với con trong buổi tiệc hôm nay thì thế nào? Có vừa ý ai không?”

Lệnh Mạn lắc đầu: “Vẫn không có ai được như giáo sư Trương đâu.”

Hạ Vũ Nhu đau đầu: “Người này không tốt người kia không tốt, rốt cuộc thì con muốn tìm người như thế nào?”

“Mẹ, con chưa hề nói là bọn họ không tốt, chỉ là hiện tại con vẫn chưa có ý định này.” Lệnh Mạn đứng dậy chuẩn bị đi: “Con mệt rồi, con đi ngủ trước đây, chuyện này để sau hãy nói.”

Lệnh Mạn xoay người đi chưa được mấy bước thì đụng phải Lý Trác Vân đang dựa người đứng nhàn nhả trên cầu thang.

Về mặt của anh vẫn trào phúng như cũ.

Không biết đã đứng đây bao lâu rồi.

Cuộc đối thoại của hai mẹ con cô đều bị anh nghe hết.

Lệnh Mạn rũ mắt, đi lướt qua anh như không có chuyện gì xảy ra.

Lý Trác Vân gọi cô lại: “Chúc mừng cô.”

Lệnh Mạn dừng bước, nhìn về phía anh: “Chúc mừng cái gì?”

“Chắc là sắp được kết hôn rồi nhỉ?”

“...” Lệnh Mạn thờ ơ.

Lý Trác Vân nghĩ là cô đang ngậm chấp nhận.

Anh giễu cợt: “Chưa gì đã quên mất anh Tĩnh của cô rồi sao?”

Lệnh Mạn không nói gì.

Cô đứng im tại chỗ mấy giây.

Sau khi chắc chắn Lý Trác Vân không còn gì muốn nói nữa, cô mới tiếp tục xoay người đi lên lầu.

Trở về phòng, Lệnh Mạn phát hiện điện thoại có mấy tin nhắn.

Là Đại Ngu gửi tới!

Cái con nhóc chết tiệt này, cuối cùng thì cũng chịu nhớ đến cô.

Tâm trạng của Lệnh Mạn lập tức tốt hơn rất nhiều.

Cô gọi điện thoại, Đại Ngu nói: “Là mình nè! Có ngạc nhiên mừng rỡ không, có bất ngờ không?!”

Lệnh Mạn tức giận nói: “Tự nhiên biến mất ba tháng trời, rồi cuộc thì cậu đã chạy đi đâu vậy hả?”

Đại Ngu nói: “Mình đến Châu Phi làm một chương trình âm thực, nhưng vì bận quá nên không có thời gian gọi điện cho cậu.”

Cái gì mà bận rộn cái gì mà mệt mỏi chứ, tất cả đều là giả.

Lệnh Mạn còn lạ gì cái tính tình của cô ấy, từ nhỏ đến giờ vẫn luôn không tìm không phôi như vậy.

“Thế sao bây giờ đột nhiên cậu lại nhớ đến mình?”

“Chẳng phải là vì mình đã về nước sao, dĩ nhiên là muốn gặp cậu rồi!” Đại Ngu lập tức bày ra dáng vẻ nịnh nọt: “Mình vẫn nhớ tháng sau là sinh nhật cậu, đúng không? Phải gặp nhau ăn bữa cơm chứ!”

Lệnh Mạn cũng là người dễ dụ, mỉm cười đáp ứng: “Được.”

***

Gần đây Lý gia có một niềm vui to lớn.

Lý Trác Vân sang Mỹ xem nhật thực toàn phần, trong vòng một tuần lễ sẽ không quay trở lại.

Không phải đối diện với khuôn mặt lúc nào cũng mang vẻ giễu cợt ấy, Lệnh Mạn cảm thấy bầu trời của thành phố A trở nên xanh trong hơn rất nhiều.

Ngày Lý Trác Vân khởi hành, Hạ Vũ Nhu dậy từ sáng sớm để tiễn anh ra sân bay.

Bà còn muốn đánh thức Lệnh Mạn dậy để đi cùng, nhưng Lệnh Mạn không muốn giẫm vào vũng nước đục này, vì thế nằm yên trên giường già chết.

Nói ra lại thấy buồn cười, mang tiếng là tiễn ra sân bay, thế mà Lý Trác Vân ngồi một mình một xe, Hạ Vũ Nhu thì ngồi trên chiếc xe khác, rõ ràng là không hề muốn liên quan dính dáng gì đến bà.

Càng buồn cười hơn nữa là, chiếc xe của Hạ Vũ Nhu bị bỏ rớt lại ngang đường, cuối cùng bà đành ảo não quay về.

***

Rất nhanh đã đến ngày hẹn với Đại Ngu.

Buổi chiều Lệnh Mạn ra khỏi nhà, xui xẻo lại gặp đúng giờ cao điểm, xe cộ tắc nghẽn, nửa tiếng không nhích được mấy mét.

Cô buồn chán nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sát bên đường là một trường mẫu giáo, hiện tại đang vào giờ tan lớp, phụ huynh đứng đón con rất đông.

Một nữ sinh khoảng mười tám, mười chín tuổi hấp dẫn sự chú ý của Lệnh Mạn.

Cô ấy đứng ở bên ngoài cổng ngóng vào trong trường, lát sau, có một cậu bé trai đeo ba lô chạy tung ta tung tãng từ trong trường mẫu giáo ra.

Cậu bé nhào thẳng vào lòng nữ sinh, ngọt ngào cất tiếng gọi: “Chị ơi.”

Chị gái xoa đầu cậu bé, nhận lấy ba lô, hai người cùng nắm tay nhau về nhà.

Chỉ nhìn thôi cũng thấy hình ảnh đó thật là hạnh phúc.

Đèn đỏ chuyển xanh.

Rốt cuộc thì dòng xe cộ tắc nghẽn bấy lâu cũng đã bắt đầu chậm rãi di chuyển.

Lệnh Mạn cũng đạp chân ga.

Mặc dù ngại nói ra, nhưng từ nhỏ đến giờ cô vẫn luôn có một mong muốn.

Tương tượng là mình cũng có một cậu em trai thông minh đáng yêu, mỗi ngày cùng em trai chí choé, rồi cùng nhau lớn lên.

Tất nhiên, sau khi gặp Lý Trác Vân thì cái ảo tưởng này đã vỡ tan tành.

Nếu như có thể, cô cũng hy vọng có thể cùng Lý Trác Vân bỏ qua hiềm khích trước đây, làm một cặp chị em tương thân tương ái.

Tiếc là sẽ chẳng bao giờ có nếu như.

***

Nghe nói bây giờ công việc của Đại Ngu đang rất tốt, video của cô ấy hot vô cùng, còn được phát trên TV, thu nhập mỗi tháng không tệ chút nào.

Sở dĩ Đại Ngu bị gọi là Đại Ngu, cũng chính bởi vì cô ấy có khẩu vị rất tốt, dạ dày lại to như dạ dày trâu.

Nhưng đừng chỉ nghe tên mà nghĩ rằng cô ấy to con vạm vỡ, thực ra vóc dáng của cô ấy rất nhỏ nhắn, ăn bao nhiêu cũng không bị béo.

Nếu không thì cũng không thể làm nổi blogger về ẩm thực.

Để đạt được hiệu quả cho video của mình, có khi blogger ẩm thực phải ăn một lúc mười bát nỳ thịt bò thật to.

Thế nhưng sức ăn bình thường của Đại Ngu vẫn luôn như vậy, ăn khoẻ vô cùng.

Hai người các cô gọi nguyên một bàn thức ăn, Lệnh Mạn chỉ ăn có một góc nhỏ, tất cả những thứ khác thuộc về Đại Ngu.

Lệnh Mạn và Đại Ngu quen biết nhau từ khi học cấp hai, đến nay đã hơn mười năm rồi.

Mỗi khi hai người bạn cũ hẹn hò, Đại Ngu đều nói mãi về chuyện trước kia.

“Nè nè cậu đã nghe chưa, Lâm Na về nước rồi đó.” Đại Ngu vừa ăn thả ga vừa nói.

Lệnh Mạn thờ ơ “Ồ” một tiếng.

Đại Ngu kinh ngạc nhìn cô chăm chăm: “Cậu không có cảm giác nào đặc biệt à?”

“Có thể có cảm giác đặc biệt nào chứ?” Lệnh Mạn thản nhiên nói: “Mình đã sớm không còn quan hệ gì với cô ta nữa.”

Đại Ngu chớp chớp mắt: “Vậy cậu với Liên Tĩnh thì sao?”

Lệnh Mạn nhún vai: “Vẫn như vậy thôi.”

“Thế nào gọi là vẫn như vậy?”

“Anh ấy độc thân, mình cũng độc thân, không có gì mập mờ.”

“Ài da, mình không hỏi cái này!”

Lệnh Mạn khó hiểu: “Vậy thì hỏi cái gì?”

Đại Nguu thần bí tiến lại gần: “Cậu theo hấn ta nhiều năm như thế, hấn ta đã đáp ứng chia cổ phần cho cậu chưa?”

Lệnh Mạn nói giảm nói tránh: “Cổ phần gì chứ, chỉ là thuận miệng nói chơi thôi mà.”

“Tóm lại thì ngoại trừ một cái khách sạn và một chiếc xe, hấn không cho cậu cái gì nữa?” Đại Nguu bất bình thay cô: “Tên này cũng thật quá mức keo kiệt, nếu không nhờ có cậu thì làm sao hấn có thành công như ngày hôm nay.”

Lệnh Mạn im lặng lắng nghe, không muốn bình luận.

Đại Nguu chớp mắt, lại bày kế khác cho cô: “Nghe nói là bây giờ Lâm Na sống cũng không tệ, nếu như Liên Tĩnh không cho cậu tiền, vậy cậu đi tìm Lâm Na đòi cũng được.”

Càng nói càng thái quá, Lệnh Mạn cầm cái bánh bao chẹn miệng cô ấy lại: “Chuyện nào ra chuyện đó, bọn họ đã chia tay lâu lắm rồi.”

Đại Nguu nhai bánh bao, nuốt ực một cái, nói: “Nghe mình đi, hoặc là cậu cứ yên tâm thoải mái cầm hết doanh thu của khách sạn về làm của riêng, hoặc là ngay lập tức buông tay đi, đừng có tiếp tục làm con chó giữ cửa trông nhà cho người ta nữa!”

Cô ấy vẫn luôn độc miệng như vậy, Lệnh Mạn cũng quá quen rồi.

“Được rồi, mình biết rồi, ăn cơm trước đi đã.”

Về chuyện tiền bạc và tình cảm, quả thực Lệnh Mạn không phải là một người khôn khéo, nhưng chắc chắn cô vẫn là một người có cá tính.

Tất cả mọi người đều cho rằng hồi cấp ba cô khăng khăng làm theo ý mình, bỏ học là vì đi theo Liên Tĩnh.

Thật ra thì không phải.

Từ sâu thẳm trong con người cô vẫn luôn có sự phản nghịch ngấm ở trong xương tủy.

Cô chống đối với giáo viên chủ nhiệm bất công, chống đối với Hạ Vũ Nhu nhu nhược, chống đối lại với cả số mạng tầm thường của mình.

Thế nên cô cao chạy xa bay.

Tuy sau đó bị vấp ngã rất thê thảm.

Nhưng cô chưa từng hối hận.

Nếu như nói điều duy nhất khiến cô tiếc nuối suốt nhiều năm qua, thì đó chính là cô đã trải qua quá nhiều nóng lạnh của cuộc đời, vì thế nhuệ khí trên người cô đã sớm bị mài mòn hết rồi.

Năm đó không cam lòng với số mệnh tầm thường, cuối cùng vẫn chỉ là một người tầm thường vô vị.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: “Chỉ cần con có thể hoà thuận được với Lý Trác Vân, sau này mẹ sẽ không nhúng tay vào chuyện tình cảm của con nữa”

Biên tập: B3

Quảng thời gian tươi đẹp luôn trôi qua rất nhanh.

Lệnh Mạn được trải qua một tuần lễ tự do tự tại, cuối cùng cũng đã đến lúc Lý Trác Vân xách hành lý từ Mỹ quay về.

Trùng ngày nào không trùng lại rơi trùng ngay vào ngày sinh nhật của Lệnh Mạn.

Hạ Vũ Nhu nói là muốn tổ chức long trọng một chút, bà tự mình xuống bếp làm một bàn thức ăn, lại dặn đi Trần đi mua một chiếc bánh sinh nhật hai tầng, Lý Trác Vân không thích ăn sô cô la, nhất định không được mua vị sô cô la.

Lệnh Mạn buồn bực, rốt cuộc thì đây là sinh nhật của cô hay là sinh nhật của Lý Trác Vân?

Hiển nhiên là, trong lòng Hạ Vũ Nhu, hôm nay Lý Trác Vân mới là nhân vật chính, bà muốn nhân cơ hội này để lấy lòng anh.

Thế nhưng Lệnh Mạn cảm thấy rất có thể chuyện này sẽ thành kéo quá hoá vụng.

Mười một giờ trưa, chiếc xe chở Lý Trác Vân về đến nhà, Hạ Vũ Nhu tự mình ra cửa nghênh đón, tất cả người giúp việc trong nhà cũng đồng loạt chạy ra.

Bày trận cứ như là đang chuẩn bị đón tiếp minh tinh vậy.

Lệnh Mạn đứng ở phía sau đám người xem cuộc vui.

Lý Trác Vân bước xuống xe, vẫn là khuôn mặt kiêu căng ngang ngược như cũ.

Mấy người giúp việc xúm vào phục vụ anh, nhưng Lý Trác Vân không muốn cho người khác đụng vào dụng cụ của mình, nên anh tự xách hành lý đi vào biệt thự.

Hạ Vũ Nhu vội vàng tiến đến, dịu dàng ân cần hỏi thăm: “Tiểu Vân vẫn chưa ăn trưa đúng không, có đói bụng không vậy? Đồ ngoại chắc con ăn không quen, thế nên đi đặc biệt hầm canh gà cho con bồi bổ đó.”

Lý Trác Vân không thèm để ý, bà lại tiếp tục nói: “Hôm nay là sinh nhật Lệnh Mạn, trưa nay chúng ta ăn ở nhà trước, đợi buổi tối ba con về cả nhà ta sẽ cùng ra nhà hàng.”

Một câu “Tôi ăn rồi.” của Lý Trác Vân đã quăng hết tất cả công sức chuẩn bị suốt cả buổi sáng của Hạ Vũ Nhu vào thùng rác.

Bà cứng họng đứng tại chỗ.

Lý Trác Vân đã sai chân bước thẳng lên lầu.

Lệnh Mạn nhìn Hạ Vũ Nhu đang luống cuống không biết nên làm gì.

Sau đó Hạ Vũ Nhu nói với cô: “Con đi khuyên nhủ xem sao.”

Lệnh Mạn cảm thấy không thể tin nổi, cô dùng ngón tay chỉ vào người mình: “Mẹ bảo con đi khuyên nhủ?”

Bà không biết bọn họ là khắc tinh sao?

“Không phải khuyên, cậu ta không ăn thì thôi.” Lệnh Mạn mới không thèm đi ấy, cô ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu dọn cơm.

Thế lại càng hay, đùi gà cánh gà đều thuộc về cô hết.

Lệnh Mạn đang suy nghĩ thì đột nhiên Hạ Vũ Nhu đi tới, múc một bát canh, lại thêm một cái đùi gà bự.

Lệnh Mạn nhìn bà chằm chằm: “Mẹ làm gì đấy?”

Hạ Vũ Nhu vẫn chưa từ bỏ ý định: “Dù sao cũng phải để thằng bé ăn một chút.”

Tìm Lệnh Mạn đâu như cát: Đùi gà của tôi!

Hạ Vũ Nhu leo lên lầu hai, gõ cửa phòng Lý Trác Vân, không thấy có ai đáp lại, bà liền đẩy cửa tiến vào.

Lý Trác Vân đang ngồi trên bàn đọc sách, đưa lưng về phía cửa.

Hạ Vũ Nhu bưng canh để trên bàn, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vân, ăn rồi cũng không sao, con uống thêm chút canh đi. Dì vẫn nhớ hồi nhỏ con thích uống canh gà mái hầm, dì đã hầm nhừ lửa trong hai tiếng đồng hồ, nhất định là sẽ rất đậm đà.”

Lý Trác Vân mặt không đổi sắc chơi đùa với chiếc kính thiên văn trên bàn, vẫn không hề để ý tới bà.

Hạ Vũ Nhu có chút lúng túng, nói: “Vậy dì để canh ở đây, lát nữa con nhớ uống nhé.”

Bà lên nhìn biểu tình của Lý Trác Vân, do dự đi ra ngoài.

Lệnh Mạn gọi Hạ Vũ Nhu tới ăn cơm, đưa cho bà đôi đũa sạch: “Mẹ, mẹ mau ăn đi, thức ăn sắp nguội hết rồi.”

Về mặt Hạ Vũ Nhu khó xử, dáng vẻ như muốn nói lại thôi.

Đúng lúc này, đột nhiên từ trên lầu vọng ra một tiếng gầm: “DÌ TRẦN ——!”

Tất cả người giúp việc trong nhà đều giật mình sùng sốt, ngẩng đầu nhìn lên.

Lại quát thêm một tiếng: “DÌ TRẦN ĐÂU!!”

Bấy giờ di Trần mới kịp phản ứng, nhanh chóng chạy lên lầu.

Một đám người bao gồm cả Lệnh Mạn và Hạ Vũ Nhu cùng buông bát đũa xuống, đi theo sát đằng sau, xem cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra.

Lý Trác Vân đứng trong phòng, vẻ mặt u ám, chỉ vào con chó vãi trên đầu giường.

“Đồ của tôi đâu?”

Lệnh Mạn biết, đó là con chó vãi mà cô đưa anh về nhà ông bà nội lấy.

Di Trần hơn năm mươi tuổi, bị tiếng gầm của Lý Trác Vân dọa sợ nom nớp.

Bà ấy dè dặt nhìn anh, cẩn thận đáp lời: “Không phải là vẫn còn ở kia sao?”

Lý Trác Vân cao giọng: “Tôi đang nói đồ ban đầu!”

Lúc này Lệnh Mạn mới phát hiện ra, con chó vãi kia đã được thay áo mới, mặc dù vẫn giống y như trước, nhưng rõ ràng là đồ mới hoàn toàn.

Di Trần lập tức trầm mặt.

Mọi người trong phòng đều yên lặng như tờ.

Mãi sau, Hạ Vũ Nhu mới lí nhí nói: “... Là di đổi.”

Ánh mắt sáng quắc của Lý Trác Vân chuyển sang người bà.

Hạ Vũ Nhu khẽ hít một hơi, nói: “Dì thấy con kia của con cũ quá, lại bị rách nhiều chỗ, dì liền nghĩ đủ mọi cách đặt một con khác giống y như đúc, đây là mẫu mã từ mười mấy năm trước rồi, rất khó để tìm mua ở thành phố, thế nên dì tìm người...”

Lý Trác Vân cắt ngang lời bà: “Con cũ đâu rồi?”

Hạ Vũ Nhu không lên tiếng.

Lý Trác Vân bước đến, nhìn chăm chăm vào bà: “Tôi đang hỏi bà, con cũ đâu?”

Hạ Vũ Nhu vẫn không dám hé răng.

Trong lòng bà ý thức được chuyện tốt mình làm đã gây ra hậu quả tồi tệ.

Lệnh Mạn lặng lẽ giải tán đám đông.

Trước mặt tất cả người làm trong nhà, con trai riêng của chồng lại to tiếng mắng chửi bà chủ, chuyện này mà bị truyền ra ngoài thì mặt mũi và danh tiếng của Hạ Vũ Nhu làm sao mà giữ được.

Trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ.

Lúc này Hạ Vũ Nhu mới thấp giọng nói: “... Dì vứt đi mất rồi.”

Lý Trác Vân cau mày.

“Vứt chỗ nào?”

“Vứt vào trong thùng rác.” Hạ Vũ Nhu càng nói càng cảm thấy chột dạ: “Mấy ngày trước, xe rác đã lái xe tới lấy đi...”

Lý Trác Vân đen mặt lại, áp suất xung quanh giảm xuống thấp đến cực điểm.

Một lúc lâu sau.

Anh giận quá hoá cười: “Hạ Vũ Nhu, tôi thực sự nghi ngờ là bà đang cố ý.”

Hạ Vũ Nhu vội vàng giải thích: “Không phải không phải, Tiểu Vân à, di chỉ muốn đổi cái mới cho con mà thôi, di không biết nó quan trọng với con như vậy...”

“Ra khỏi phòng tôi.” Lý Trác Vân lạnh lùng nói.

“Xin lỗi Tiểu Vân, thực sự là di không cố ý, nhất định di sẽ nghĩ cách tìm về cho con.”

“ĐI RA NGOÀI!” Lý Trác Vân to tiếng, vung tay hất bát canh gà trên bàn xuống đất: “Sau này tôi không cho phép bà bước vào phòng tôi dù chỉ nửa bước.”

Chiếc bát sứ rơi mạnh xuống đất vỡ tan tành, mảnh vụn và canh nóng văng hết lên trên đùi Hạ Vũ Nhu.

Lệnh Mạn không thể nhìn nổi nữa, cô tiến lên kéo Hạ Vũ Nhu ra phía sau mình.

Cô nhìn thẳng vào mắt Lý Trác Vân, nói từng chữ một: “Lý Trác Vân, bất kể thế nào đi chăng nữa thì bây giờ bà ấy cũng là vợ của ba cậu, đề nghị cậu hãy biết tôn trọng với người bề trên.”

Lý Trác Vân chỉ tay ra cửa: “Cút.”

Lệnh Mạn hít sâu một hơi: “Cậu nói cái gì?”

Lại một tiếng rống to: “CÚT RA NGOÀI!”

Hạ Vũ Nhu đứng phía sau sợ sệt kéo tay Lệnh Mạn: “Đi thôi...”

Nhưng kéo thế nào Lệnh Mạn cũng không nhúc nhích.

Cô đứng im tại chỗ đầu mắt với Lý Trác Vân, ánh mắt dữ dội, không ai chịu nhường ai.

Sau đó, Lệnh Mạn quay người, kéo Hạ Vũ Nhu đi thẳng ra ngoài.

***

Khu biệt thự Kim Đình nằm ở ngoại ô, trong vòng bán kính mười kilomet không có lấy một hiệu thuốc nào, Lệnh Mạn phải lái xe vào trong nội thành mới mua được một tuýp thuốc mỡ.

Cô quay về, cầm thuốc mỡ đi vào phòng Hạ Vũ Nhu, Hạ Vũ Nhu đang ôm bụng ngồi trên giường, bả vai run rẩy.

Lại khóc?

Lệnh Mạn cảm thấy đau hết cả đầu.

Khi cô còn bé Hạ Vũ Nhu thích khóc vô cùng, đặc biệt trong khoảng thời gian ba cô vết sạch tiền của nhà rồi bỏ đi, ngày nào bà cũng lấy nước mắt để rửa mặt, khóc đến thương tâm.

Mấy năm gần đây khó khăn lắm mới không thấy bà khóc nữa, thế mà bây giờ bị Lý Trác Vân kích động, lại bắt đầu khóc.

Lệnh Mạn đi đến ngồi xuống cạnh bà, nhẹ giọng an ủi: “Sao mẹ phải khóc, cần gì phải tức giận vì một thằng nhóc không hiểu chuyện chứ.”

Hạ Vũ Nhu lắc đầu, khóc đến lê hoa đái vũ: “Mẹ chỉ đang giận chính bản thân mình.”

“Sao phải tự giận mình?”

Hạ Vũ Nhu tự oán trách: “Mẹ không biết suy nghĩ, đáng lẽ ra không nên tùy tiện dựa vào đồ đạc của thằng bé.”

Lệnh Mạn nói: “Chỉ là một món đồ chơi mà thôi, cho dù có quan trọng đến đâu đi chăng nữa thì cậu ta cũng không được phép to tiếng với mẹ trước mặt bao nhiêu người như vậy, không có chút lễ phép nào cả.”

Hạ Vũ Nhu nói: “Không liên quan gì đến Tiểu Vân, thằng bé vẫn còn nhỏ, không kim chế được là chuyện bình thường.”

Lệnh Mạn chỉ vào mấy chỗ bị bong trên chân bà: “Mẹ vẫn còn nói đỡ cho cậu ta nữa.”

Hạ Vũ Nhu cúi đầu ủ rũ, nản lòng nói: “Mẹ biết thằng bé không thích mẹ như vậy cũng là có nguyên nhân cả, khi thằng bé còn nhỏ mẹ đã đối xử không

tốt với nó.”

“Mẹ đối xử với cậu ta như vậy còn chưa đủ tốt nữa sao?” Lệnh Mạn nghe thấy liền không phục: “Ban đầu không phải vì mẹ bắt con đưa cậu ta về thì cậu ta đã bị con sốt nướng hồng não, thành trẻ thiếu năng rồi.”

“Không phải chuyện đó.” Hạ Vũ Nhu khẽ lắc đầu: “Ngày đó con đang trên lớp học, mẹ vẫn luôn giấu con chuyện này.”

Lệnh Mạn hơi nghi ngờ: “Chuyện gì vậy?”

“Con có còn nhớ Tiểu Lại ở đối diện nhà chúng ta ngày xưa không?”

“Có.”

“Có một hôm Tiểu Lại nói bị mất tiền tiêu vặt, nghi ngờ Lý Trác Vân ăn trộm nên đi sang tìm mẹ đòi chất. Lúc ấy Lý Trác Vân sống chết không chịu nhận, mẹ cũng không biết chuyện gì xảy ra. Thế nhưng sau đó Tiểu Lại liên tiếp nói mình bị mất đồ, kéo cả ba mẹ nó sang tận cửa nhà mình nói chuyện. Mẹ không muốn tình cảm hàng xóm láng giềng bị sút mẻ, lại cảm thấy Tiểu Vân lúc nào cũng âm trầm, có khi thực sự làm ra chuyện ăn trộm cũng nên, vì thế mẹ đã bắt thằng bé phải xin lỗi người ta. Mãi sau này mẹ mới biết được, hoá ra vốn dĩ chẳng có hề có chuyện mất cắp nào cả, tất cả đều do Tiểu Lại bịa chuyện ra để hãm hại Tiểu Vân.”

Hạ Vũ Nhu vô cùng ảo não: “Haizz.. Bây giờ nhớ lại, vào cái lúc mẹ ép Tiểu Vân nói lời xin lỗi, ánh mắt thằng bé nhìn mẹ cũng giống hệt như ánh mắt ngày hôm nay. Chắc chắn thằng bé đã hận mẹ từ lâu rồi.”

Lệnh Mạn nghe được chuyện này thì suy nghĩ bắt đầu thay đổi.

Cái tên Lý Trác Vân này tính tình vốn ương ngạnh, ép buộc cậu ta xin lỗi đúng là chẳng khác nào đang ép cậu ta đi chết.

Cô rất hiểu mẹ mình, bà không bao giờ có chủ kiến riêng, ai nói sao đều nghe vậy, Lý Trác Vân oán trách bà cũng không phải là không có đạo lý.

Nhưng lúc này cô cũng chỉ có thể an ủi Hạ Vũ Nhu: “Chuyện đã qua rồi thì không nhắc lại nữa, bây giờ Lý Trác Vân đã trưởng thành rồi, cậu ta cần phải biết chịu trách nhiệm cho hành động và lời nói của mình.”

Hạ Vũ Nhu cảm tay Lệnh Mạn, chậm rãi nói: “Sau khi ba con bỏ lại hai mẹ con ta, mẹ ở vậy suốt mười năm trời, chớp mắt một cái giờ đã bốn mươi lăm tuổi, đến cái tuổi này rồi thì mẹ cũng không còn cần cái gì gọi là mặt mũi nữa, ước muốn duy nhất của mẹ bây giờ đó là có một gia đình yên ấm thuận hoà, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng. Một khi mẹ đã gả cho Lý Nghiễm Thời thì dù thái độ của Tiểu Vân đối với mẹ có tệ đến đâu đi chăng nữa, mẹ cũng vẫn sẽ coi thằng bé như con trai mình, mà có mẹ nào lại đi so đo chấp nhặt với con trai chứ?”

Lệnh Mạn vừa muốn mở miệng, Hạ Vũ Nhu lại nói tiếp: “Mạn Mạn, mẹ hy vọng con có thể vì sự yên ấm của gia đình mà nhịn xuống một chút, hãy coi Tiểu Vân như em trai ruột của con, dù thằng bé có bướng bỉnh đến mức nào thì cũng vẫn là em trai con, con hãy cố gắng bao dung và chăm sóc thằng bé, cứ coi như là vì mẹ con, có được hay không?”

Lệnh Mạn cúi đầu im lặng, rất lâu không đáp lời.

Hạ Vũ Nhu như vô tình nhắc một câu: “Khi nào cả nhà chúng ta có thể ngồi chung một bàn ăn cơm với nhau thật vui vẻ, khi ấy mẹ đã vô cùng mãn nguyện rồi, mẹ cũng sẽ không cần phải sốt ruột chuyện xem mắt của con nữa.”

Mắt Lệnh Mạn sáng lên: “Thật sao?”

“...” Hạ Vũ Nhu như muốn đổi ý, nhưng cuối cùng vẫn đành có nhin gật đầu một cái: “Ừ, chỉ cần con có thể hoà thuận được với Lý Trác Vân, sau này mẹ sẽ không những tay vào chuyện tình cảm của con nữa.”

Lệnh Mạn vội vàng đáp ứng: “Thành giao.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: “Cô làm người hầu cho tôi một ngày, tôi sẽ xoá bỏ tội trạng của mẹ cô.”

Biên tập: B3

Buổi tối hôm đó biệt thự Lý gia ồn ào không nhỏ.

Chẳng biết ai là người báo tin, lúc Lý Nghiễm Thời trở về đã lời Lý Trác Vân ra mắng cho một trận té tát, nếu không phải do Hạ Vũ Nhu cố gắng can ngăn, sợ là ông còn muốn dùng đến gia pháp mà đánh.

Lần này Lý Nghiễm Thời thực sự vô cùng tức giận, ông nghiêm giọng hạ lệnh không cho phép Lý Trác Vân bước ra cửa dù chỉ một bước, ngay cả thẻ tín dụng của anh ông cũng khoá sạch, lại điều thêm hai vệ sỹ đến canh gác trước cửa phòng Lý Trác Vân, anh đi đến đâu là sẽ theo đến đấy, bám theo không rời.

Hai người vệ sỹ kia to cao vạm vỡ, cơ bắp cuộn cuộn, quả thực nhìn rất dọa người.

Hạ Vũ Nhu đang muốn lên lầu an ủi Lý Trác Vân thì bị Lệnh Mạn giữ lại.

Chắc chắn bây giờ Lý Trác Vân đang rất oán giận bà, nếu như bà vẫn cố tình quan tâm thì chỉ khiến anh nghĩ bà đang diễn trò mèo khóc chuột, giả nhân giả nghĩa, tạm thời cứ để thêm hai ngày nữa thì hẳn nói sau.

Trong hai ngày này Lệnh Mạn cũng phải nhồi rất nhiều thứ vào đầu.

Đã đáp ứng chuyện sống hoà thuận với Lý Trác Vân, tất nhiên sẽ không phải chỉ là lời nói tùy tiện trên đầu môi.

Vì để cho bản thân mình có thể dần chấp nhận Lý Trác Vân, cô bắt đầu tẩy não mình hàng ngày, cô dùng giấy nhớ viết ra những lời khen ngợi em trai sau đó dán khắp phòng.

Em trai thật là đáng yêu!

Thật là đẹp trai thật cao ráo!

Nụ cười của em trai thật giống thiên sứ!

Sao em trai mình có thể ưu tú như đến vậy!

Qua hai ngày liên tục nhìn đồng giấy nhớ đó, dường như cô đã thực sự cảm thấy Lý Trác Vân thuận mắt hơn rất nhiều.

***

Lệnh Mạn còn hỏi Lư Bội San xem sắp tới nhóm bọn họ có hoạt động vui chơi nào không.

Lư Bội San nói với cô, cuối tuần này bọn họ hẹn nhau đến núi Ngọc Tú cắm trại, đi một ngày một đêm.

Xem ra bọn họ vẫn không biết chuyện Lý Trác Vân bị giam lỏng.

Trong lòng Lệnh Mạn thầm tính toán, bèn đến phòng Lý Trác Vân tìm anh.

Nhớ lần Hạ Vũ Nhu bị dạy dỗ trước đây, cô chỉ đứng ở bên ngoài gõ cửa, người ở bên trong không đáp lại cô cũng không dám tự tiện hành động.

Cốc cốc cốc mấy tiếng.

Rốt cuộc chủ nhân căn phòng cũng đi ra mở cửa.

Lý Trác Vân tròn mắt nhìn cô, vẻ mặt khó chịu.

“Cô có bệnh à?”

Lệnh Mạn nói: “Cậu đã cho phép tôi vào đâu.”

Lý Trác Vân mâu thuẫn với Hạ Vũ Nhu, vì thế thái độ với Lệnh Mạn cũng khó chịu hơn rất nhiều: “Có chuyện gì?”

Lệnh Mạn dùng ánh mắt ám chỉ hai người vệ sỹ bên cạnh: “Nói ở đây không tiện.”

Lý Trác Vân nghi ngờ nhìn cô chăm chăm, mãi một lúc lâu sau mới nghiêng người cho cô đi vào.

Lệnh Mạn nhìn xung quanh.

Trong phòng Lý Trác Vân có đủ loại kính thiên văn, dụng cụ đo đạc, mô hình các tinh thể, trên tường treo đầy các loại bản đồ, nhìn hoa hết cả mắt. Đúng là phòng của một tên cuồng khoa học.

Lệnh Mạn đứng im ở một góc, chỉ sợ đánh rơi thứ gì của anh.

Lý Trác Vân thì thản nhiên ngồi xuống, cũng không buồn khách sáo bảo Lệnh Mạn cùng ngồi.

Anh ngẩng đầu lên, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Nói đi.”

Lệnh Mạn nói thẳng: “Tôi nghe Lư Bội San nói cuối tuần này các cậu định đi dã ngoại.”

Lý Trác Vân hung dữ liếc cô một cái.

Cái hay không nói lại đi nói cái dở, thiếu đánh sao?

Lệnh Mạn vội vàng nói tiếp: “Tôi có thể giúp cậu ra ngoài.”

Rõ ràng là Lý Trác Vân không tin: “Cô làm sao có thể cho tôi ra ngoài?”

“Tôi sẽ thuyết phục Lý Nghiễm Thời.”

“Sao cô có thể chắc chắn?”

“Ba cậu cũng hy vọng mối quan hệ của tôi với cậu tốt lên, tôi nói tôi đưa cậu ra ngoài chơi, lại thêm Hạ Vũ Nhu khuyên bảo, nhất định ông ấy sẽ đồng ý.”

Lý Trác Vân mặt không đổi sắc, đối với đề nghị của Lệnh Mạn cũng chẳng hề động tâm: “Không có tiền, ra ngoài cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Lệnh Mạn đã sớm có chuẩn bị, cô đưa thẻ tín dụng của mình cho anh: “Quẹt thẻ của tôi.”

Lại chủ động giao cả chìa khoá xe mình ra: “Lần này các cậu tự tổ chức đúng không? Tôi cho cậu mượn xe luôn.”

Lý Trác Vân hơi băn khoăn nhìn đồ ở trong tay, lát sau nói: “Tôi không có bằng lái.”

“Không sao cả, cứ lái xe cẩn thận là được.”

Cậu trâu bò như thế, cảnh sát nào dám bắt.

Lý Trác Vân không khỏi nghi ngờ: “Sao tự nhiên cô lại ân cần với tôi như vậy?”

Lệnh Mạn cũng không buồn giấu diếm anh, cô nói thẳng: “Muốn lấy lòng cậu, Hạ Vũ Nhu nói chỉ cần chúng ta không gây gỗ, bà sẽ không ép tôi đi xem mặt nữa.”

Lý Trác Vân chợt nở nụ cười nghiền ngẫm: “Cô không thích tay giáo sư Trương kia?”

Lệnh Mạn khẽ “Ừm”, sau đó thần bí nói: “Cậu cũng đừng quan tâm đến chuyện đó làm gì.”

“À đúng rồi.” Đột nhiên cô nghĩ tới cái gì, đặt một hộp thuốc mỡ lên bàn Lý Trác Vân: “Cậu giữ cái này lại mà dùng, tôi đã dùng thử, hiệu quả rất tốt.”

Hôm đó cô để ý lúc Lý Trác Vân hất bát canh gà, ngón tay anh cũng bị bỏng, vì thế cô đã mua thêm cho anh một hộp.

Lệnh Mạn nói: “Tôi để đây cho cậu, cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi trước.”

Lý Trác Vân trầm ngâm nhìn hộp thuốc mỡ trên mặt bàn.

Lúc quay đầu nhìn lại lần nữa, Lệnh Mạn đã rời khỏi phòng.

***

Giống như Lệnh Mạn đã nói, Lý Nghiễm Thời bị cô thuyết phục rất dễ dàng.

Hai người vệ sỹ đứng trước cửa phòng Lý Trác Vân cũng rời đi.

Ngày hôm đó lên đường.

Từ sáng sớm Lý Trác Vân đã sang gõ cửa phòng Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn bị đánh thức khỏi giấc mộng, mơ mơ màng màng xuống giường, mắt nhắm mắt mở ra mở cửa.

Lý Trác Vân nhìn thấy cô thì ngẩn người.

“Đây là bộ dáng của cô khi vừa ngủ dậy?”

Lệnh Mạn cúi đầu nhìn lại mình, quần áo ngủ nhăn nhúm, tóc tai lộn xộn, khoẻ mắt còn có gỉ mắt.

Lý Trác Vân ghét bỏ lùi lại phía sau, cứ như đang sợ bị cô lây bệnh.

Lệnh Mạn híп mắt nhìn anh: “Có chuyện gì?”

Lý Trác Vân nói: “Cô làm tài xế cho tôi.”

“Hử?” Lệnh Mạn túm tóc, nói lảm bảm: “Cậu biết lái xe cơ mà?”

“Tôi không có bằng lái.”

“Không phải là gan cậu rất lớn sao?”

“Đây đâu phải nông thôn, cô nghĩ tôi bị ngu à.”

Lệnh Mạn vẫn không tình nguyện nói: “Nhưng mà tôi vẫn chưa dậy...”

Lý Trác Vân quát một tiếng: “Vậy thì mau dậy đi!”

Lệnh Mạn vẫn nhăn nhó uốn éo.

Lý Trác Vân nói: “Chính cô báo với Lý Nghiễm Thời là đi cùng với tôi, đến tối ông ấy quay lại mà cô vẫn còn ở nhà thì sẽ nghĩ thế nào đây?”

“...”

Haizz, được rồi.

Mười lăm phút sau, Lệnh Mạn đánh răng rửa mặt xong xuôi, cuối cùng cũng tỉnh táo hơn một chút.

Cô và Lý Trác Vân đi xuống hầm để xe, Lý Trác Vân cõng một đồng dụng cụ đằng sau lưng, thấy Lệnh Mạn thì gọi cô tới vác.

Lệnh Mạn ngạc nhiên: “Tại sao tôi phải vác?”

“Hôm nay phải leo núi, những thứ đồ này quá nặng.”

... Nặng thì cô phải vác sao?

Lệnh Mạn đấu tranh cho mình: “Vừa rồi cậu nói tôi chỉ là tài xế thôi.”

Lý Trác Vân nói: “Cô làm người hầu cho tôi một ngày, tôi sẽ xoá bỏ tội trạng của mẹ cô.”

Lệnh Mạn nói: “Mẹ tôi không hề có tội.”

“Cô có muốn cải thiện mối quan hệ với tôi không?”

Lệnh Mạn bị đánh bại: “... Thôi được rồi.”

Lý Trác Vân lại dặn cô trước: “Lát nữa khi gặp Sứ Á Tùng và Lư Bội San, không cho phép cô tiết lộ với họ về mối quan hệ của chúng ta.”

Lệnh Mạn tỏ ý OK vô điều kiện.

Cô vẫn chưa biết phải giải thích với Lư Bội San như thế nào, không nói là tốt nhất.

***

Trước khi đi vào đường cao tốc, Lý Trác Vân bảo cô tiện đường đi đón một người.

Lệnh Mạn lái xe đến địa điểm anh nói, hoá ra người đang chờ lại là Lỗ Ngữ Băng.

Lỗ Ngữ Băng lên xe, cất tiếng chào hỏi với Lệnh Mạn ngồi đằng trước.

Vẫn là lời nói đơn giản ngắn gọn: “Chào chị.”

Lệnh Mạn nở nụ cười đáp lễ: “Chào em.”

Hai người ngồi phía sau bắt đầu đem đề tài Lệnh Mạn không hiểu gì ra để thảo luận: “Tôi đã kiểm tra lại công thức ngày hôm qua cậu gửi cho tôi, trong đó có một vấn đề nhỏ...”

Vẫn là Lỗ Ngữ Băng liên tục đưa ra những lời chất vấn.

Lý Trác Vân liên tục bác bỏ.

Lệnh Mạn rất tò mò, không biết mối quan hệ của hai người họ tốt lên từ khi nào, nhưng mà căn bản cô không thể nào tìm được kẻ hở để chen miệng vào được.

Bọn họ ăn cơm trưa trên cao tốc, ba bốn giờ chiều mới đến nơi.

Lệnh Mạn đậu xe dưới chân núi, nhóm Lư Bội San liền chạy đến.

Khi nhìn thấy Lệnh Mạn bọn họ đều rất ngạc nhiên vui mừng, Lư Bội San chạy tới nói: “Chị Mạn chị cũng ở đây hả!... Chà, hay là đi cùng Lý Trác Vân?”

Lệnh Mạn bịa chuyện: “Là Sừ Á Tùng mời chị.”

Giọng vịt đực không hiểu gì: “Hả?”

Lệnh Mạn: “Được rồi, mọi người đã đến đông đủ, chúng ta mau lên đường thôi!”

Cả đám người cùng bắt đầu đi lên theo sườn núi.

Mỗi người đều công theo một bao lớn, có người công lều vải, có người công vỉ nướng cùng nguyên liệu nấu ăn, Lệnh Mạn là khổ nhất, cả người vác đồng dụng cụ nặng trĩu.

Ôi cái lưng đáng thương của cô.

Lư Bội San đi đến bên cạnh Lệnh Mạn, lặng lẽ quan sát khuôn mặt mới đang đi giữa mọi người – Lỗ Ngữ Băng.

“Chị Mạn, kia là ai vậy?” Cô ấy nhỏ giọng hỏi thăm

Lệnh Mạn giả ngốc: “Chị cũng không biết nữa.”

Lư Bội San lầm bầm: “Sừ Á Tùng cũng không biết, nói là Lý Trác Vân đưa tới, haizz, chuyện gì đang xảy ra vậy...”

Lệnh Mạn buồn cười nhìn cô ấy.

Lỗ Ngữ Băng xinh đẹp xuất chúng, chắc là con nhóc này đang cảm thấy bị uy hiếp đây.

Nửa đường gặp được một chiếc xe đưa đón khách du lịch cho bọn họ quá giang miễn phí lên núi.

Phong cảnh núi Ngọc Tú tập trung chủ yếu ở lưng chừng núi, vườn hoa đào, bảo tàng xương rồng, thác nước...

Du khách cũng thường ở lại đây nhiều nhất, bọn đi xung quanh ngắm cảnh một vòng thì gặp một đôi vợ chồng ngoại quốc hỏi đường Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn chỉ đường sau lưng: “Đi thêm năm trăm mét nữa sau đó rẽ phải là có thể thấy được vườn hoa đào.”

Cô hoàn toàn không có chướng ngại gì khi trao đổi bằng tiếng Anh.

Đôi vợ chồng ngoại quốc nói lời cảm ơn với cô.

Đúng lúc Lỗ Ngữ Băng đi đến thì bắt gặp cuộc đối thoại này, cô ấy nhàn nhạt bình luận: “Ngữ điệu của chị rất lưu loát.”

Lệnh Mạn chưa kịp nói “Cám ơn” thì lại nghe thấy cô ấy nói tiếp: “Nhưng phát âm rất quê.”

Lệnh Mạn: “...”

Bây giờ thì cô đã hiểu tại sao Lý Trác Vân có thể trò chuyện được với cô ấy rồi.

***

Bây giờ trời đã bắt đầu tối, mọi người bắt tay vào dựng lều vải, chuẩn bị bữa ăn tối.

Bọn họ mang theo rất nhiều khoai tây chiên và bánh bích quy, còn có gia vị và nguyên liệu nấu ăn tươi mới, cơm trưa Lệnh Mạn ăn không no, nhìn thấy đùi gà thì thêm nhỏ dãi.

Trước đây cô vẫn còn có chút coi thường lũ trẻ con nhà giàu này, thế mà hoá ra chúng cũng đều biết làm việc, ai cũng chăm chỉ.

Lệnh Mạn hơi ngại khi làm vướng tay vướng chân bọn họ, thất lưng lại bắt đầu đau nhức nên cô chỉ có thể ngồi xuống một chỗ nghỉ ngơi.

Không nghĩ tới đột nhiên Lý Trác Vân xách một túi đồ ăn vặt lớn đến cho cô.

Anh rộng rãi nói: “Chọn cái cô thích ăn.”

“???”

Lệnh Mạn nhìn anh thụ sủng nhược kinh, đây là thế nào? Sao đột nhiên lại đối xử tốt với cô như vậy?

Nhưng mà câu Lý Trác Vân nói ra tiếp theo đã khiến cô súp đồ: “Chọn xong thì lên núi với tôi, không có thời gian ăn com tôi đâu.”

“Hả?” Lệnh Mạn tròn mắt há mồm.

Hiếm khi Lý Trác Vân có kiên nhẫn giải thích: “Tối nay có mưa sao băng ở chòm sao Thiên Long, thời gian từ chín giờ tối đến hai giờ sáng, chúng ta còn hai tiếng để lên núi, cần phải tranh thủ.”

“...” Lệnh Mạn vẫn không muốn tiếp nhận sự thật này, cô muốn nghỉ ngơi cơ, cô muốn ăn đồ nướng cơ: “Chỉ có hai chúng ta?”

“Đúng.”

Cô khóc không ra nước mắt: “Tại sao lại là tôi?”

Ánh mắt Lý Trác Vân quét qua đồng dụng cụ đặt trên đất: “Cô là người hầu của tôi, quên rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Anh công cô bước từng bước một dọc theo con đường xuống núi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Biên tập: B3

Sau 6 giờ chiều xe du lịch sẽ không đưa đón hành khách nữa, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân chỉ có thể đi bộ lên núi.

Đỉnh núi là nơi duy nhất có đài ngắm sao, đứng trên đài ngắm sao có thể ngắm toàn bộ quang cảnh xung quanh, tầm nhìn rộng rãi, là một nơi rất tốt cho việc nhìn xa, nhưng bởi vì đường lên đỉnh núi quá gập ghềnh khó đi, nên có rất ít du khách lui tới.

Mục tiêu cuối cùng của Lý Trác Vân chính là đài ngắm sao.

Lệnh Mạn khổ không thể tả, trên người phải vác đồng dụng cụ chụp hình và kính thiên văn, lại còn có thêm hai chiếc ghế xếp, tổng cộng cũng phải đến gần hai mươi cân (= 10 kg), Lý Trác Vân thực sự coi cô là người hầu để sai bảo.

Chính anh thì thông dong tự tại, bước chân vững vàng khoẻ mạnh đi ở đằng trước, không để ý chút nào đến người chị là cô.

Leo mệt đến chết đi sống lại mất gần một tiếng rưỡi, rốt cuộc thì bọn họ cũng đến được đài ngắm sao.

Lệnh Mạn thả đồng đồ nặng trĩu trên lưng xuống, chỉ cảm thấy hông đau đến mức không thể đứng thẳng dậy.

Lý Trác Vân không buồn quan cô, chỉ vui đầu vào công việc của mình.

Anh chọn một vị trí có tầm quan sát cao nhất, bắt đầu lắp ráp giá đỡ ba chân và chiếc kính thiên văn.

Lệnh Mạn nhìn sang chỗ anh, ánh sáng xung quanh mờ ảo, Lý Trác Vân đứng yên bất động ở nơi đó, gương mặt như hoà vào rặng núi phía xa xa.

Áo sơ mi trắng trên người anh bị gió thổi bay phấp phật, càng giống như một màn sương mù, tràn đầy sắc thái thần bí.

“Bốp!”

Đột nhiên Lệnh Mạn đập một phát vào gáy anh.

Lý Trác Vân sợ hết hồn, quay đầu lại trừng cô: “Cô làm cái gì đấy!”

Lệnh Mạn: “Có con muỗi.”

“...”

Lý Trác Vân hung dữ liếc cô một cái sắc lẹm, sau đó dịch máy ra xa thêm ba mét, chỉ mong cách cô càng xa càng tốt.

Thấy anh chuyên tâm, dồn hết sự tập trung vào để điều chỉnh máy móc, nhất thời Lệnh Mạn cảm thấy tò mò, rốt cuộc khi nhìn qua cái ống tròn tròn đó thì có thể thấy cảnh đẹp đến cỡ nào nhỉ?

Sẽ là một thế giới khác mệnh mông đầy màu sắc sao?

Lệnh Mạn đi tới nhỏ giọng đề nghị: “Có thể cho tôi nhìn thử một chút không?”

Không nghĩ tới Lý Trác Vân lại không lưu tình liếc cô một cái, đuổi như đuổi chó: “Đi ra chỗ khác.”

...

??

Lệnh Mạn á khẩu không trả lời được.

Tên tiểu tử này cũng thật quá vong ân bội nghĩa đi!

Cũng không chịu nghĩ thử xem vừa rồi ai là người vác đồng hồ nặng trĩu lên đây cho cậu ta!

Lệnh Mạn giận dữ đi sang một bên, sau đó cả hai đều không nói câu nào.

Cô ngồi xuống, lẳng lặng ngửa mặt trông lên bầu trời.

Cách xa thành phố huyền ảo, bầu trời đầy sao sáng lấp lánh, như ảo như mộng.

Không hiểu sao Lệnh Mạn lại thấy có chút mong đợi.

Vẫn nhớ ngày xưa các cô thích nhất bộ phim thần tượng Vườn Sao Băng, kể về câu chuyện tình yêu trong trường học giữa Sam Thái và Đạo Minh Tự, thế nên trong đầu cũng dần gieo xuống hạt giống mộng mơ.

—— nếu những người thực sự yêu nhau cùng ngồi ước nguyện dưới sao băng thì họ sẽ được ở bên nhau vĩnh viễn.

Sau đó nghe nói có mưa sao băng, một đám thiếu nữ mới biết yêu kéo nhau đến sân thượng của trường học, cùng nhau trông ngóng.

Lệnh Mạn không bao giờ quên được buổi đêm ngày hôm đó, cô đứng trong gió lạnh đến hai giờ sáng, nhưng vẫn không nhìn thấy dù chỉ một ngôi sao băng.

Những nữ sinh khác dù ít dù nhiều cũng nhìn thấy được một hai vệt, vận may của cô quá kém, mỗi khi có người reo lên sao băng kia, chờ lúc cô xoay người lại thì chớp mắt đã biến mất.

Nghĩ đến đây, sự mong đợi trong lòng Lệnh Mạn liền bị dập tắt.

Hiện tại đã sớm không còn ở cái tuổi mộng mơ nữa rồi.

Cho dù có thực sự nhìn thấy một ngôi sao băng thì cũng để làm gì?

Nhìn thấy một triệu?

Không có khả năng.

Huống chi ngắm cảnh đẹp ý vui còn cần phải có giai nhân làm bạn, nhưng bên cạnh cô chỉ có Lý Trác Vân, người mà mỗi lần gặp mặt đều tranh cãi đến đỏ mắt, bầu không khí hoàn toàn bị phá hỏng.

Lệnh Mạn lại liếc sang nhìn Lý Trác Vân đang đứng khom lưng trước chiếc ghế ba chân.

Cô hoài nghi từ đầu đến cuối có khi cậu ta vẫn giữ nguyên cái tư thế kia không động đậy, giống như đã hoá thành một pho tượng vậy.

Tuổi trẻ lưng thật tốt, chẳng bù cho cô, đã sớm mệt đến nằm bò.

Phương hướng trưởng thành của thanh niên thật đúng là không tài nào đoán trước được, ai mà nghĩ rằng cậu ta sẽ trở thành một người trầm mê vũ trụ và

các vì sao như bây giờ cơ chứ.

Thật ra thì ngay từ lúc còn nhỏ Lý Trác Vân đã sớm bộc lộ ra thiên phú hơn người, bài tập toán học hồi cấp hai của Lệnh Mạn đều do cậu ta làm giúp, khi đó cậu ta mới chỉ là học sinh lớp hai cấp tiểu học thôi đó.

Nếu không phải cậu ta có tác dụng như thế, Lệnh Mạn cũng không giữ cậu ta ở nhà mình lâu như vậy.

Lại nghĩ xa hơn.

Tiếp theo phải dùng cách gì để tiếp tục đến gần Lý Trác Vân nhỉ.

Về lĩnh vực thiên văn này thì cô khẳng định là mình mù tịt.

Ngoại trừ cái này ra thì cậu ta còn cảm thấy hứng thú với cái gì nữa?

...

Liên Quân?

Suy nghĩ trôi càng ngày càng xa, đầu Lệnh Mạn từ từ gục xuống, cứ thế chìm vào giấc ngủ.

***

Mãi đến khi cảm giác có người vỗ vỗ bả vai mình, Lệnh Mạn mới mở hé mắt ra, Lý Trác Vân nói với cô: “Đi thôi.”

Lệnh Mạn ngủ đến đần cả người, ngơ ngác hỏi: “... Xong rồi sao?”

“Ừ.”

“Bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Hai giờ sáng.”

Hai giờ...

Cô lại ngủ qua hết nguyên một trận mưa sao băng.

Lệnh Mạn run rẩy đứng lên, duỗi thắt lưng.

Lý Trác Vân đã tháo hết dụng cụ ra cất vào trong túi, lại đưa máy ảnh tới trước mặt cô, nói: “Vừa mới chụp.”

Lệnh Mạn kinh ngạc mắt một giây, không phải là cậu ta không cho mình nhìn sao?

Thật báỉ phục thể lực của Lý Trác Vân, bận rộn suốt một đêm, thế nhưng chẳng hề có chút dấu hiệu mệt mỏi nào.

Cô nửa tin nửa ngờ nhận lấy máy ảnh, lật xem hình bên trong.

Trên bầu trời đêm, hàng ngàn hàng vạn cái đuôi của sao băng kéo dài, dần lan rộng ra thành vòng tròn. Tạo thành một mê cung được xếp bởi các vì sao, phóng đại ra trước mắt.

Quá nguy nga.

Đường như được trực tiếp bước vào bức tranh sơn dầu “Đêm Đầy Sao” (1) của Van Gogh vậy, rực rỡ tươi đẹp khiến cho người ta choáng váng.

Lệnh Mạn không kìm được mà “Woa” một tiếng.

Lý Trác Vân nói: “So với sao băng thì cái này có đẹp hơn không?”

“Ừ.” Lệnh Mạn gật đầu lia lịa: “Đây là cái gì vậy?”

“Con đường sao.” (2)

Nhìn biểu tình của Lệnh Mạn cũng biết là cô không hiểu gì, Lý Trác Vân bổ sung: “Chính là quỹ đạo chuyển động của các ngôi sao, được chụp lại trong từng khoảng thời gian dài.”

Lệnh Mạn càng chẳng hiểu gì.

Lý Trác Vân chẳng buồn giải thích thêm cho mỗi mồm, anh lấy lại máy ảnh: “Về thôi.”

***

Lên núi thì dễ xuống núi thì khó.

Thanh niên không biết mệt mỏi, nhưng Lệnh Mạn thì không giống như vậy.

Chân cô bị phồng rộp hết cả lên, dù đã cẩn thận chịu đựng nhưng vẫn không tài nào chống đỡ nổi nữa, càng đi càng chậm.

Lý Trác Vân đi một lúc lâu, đột nhiên phát hiện sau lưng không có tiếng bước chân, anh thử quay lại tìm bóng dáng Lệnh Mạn.

Không có ai cả.

Anh đứng tại chỗ đợi năm phút, mãi vẫn không thấy Lệnh Mạn theo kịp.

Không còn cách nào đành phải đi vòng trở lại.

Lúc này Lệnh Mạn đang ngồi tê liệt trong một cái chòi nghỉ mát, vác đồng đồ nặng leo trèo suốt cả một ngày trời đã khiến sức lực của cô cạn kiệt.

Cô vừa buồn ngủ lại vừa mệt, thắt lưng đau như bị kim đâm, dù thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nhúc nhích.

Thấy Lý Trác Vân quay lại tìm mình, cô ngẩng đầu lên trong ánh đèn mờ mờ, lạnh nhạt nói: “Tôi còn tưởng là cậu sẽ không nhớ ra tôi chứ.”

Lý Trác Vân thấy sắc mặt cô không tốt, tiến lên hỏi: “Cô sao vậy?”

“Đau lưng...”

“...” Lúc này rồi mà Lý Trác Vân vẫn còn tâm tư cười nhạo cô: “Gọi cô là dì vẫn còn trẻ quá, đáng lẽ phải gọi cô là bà ngoại mới đúng.”

Lệnh Mạn chẳng buồn nói nhiều với anh, nhắm mắt lại, tựa đầu vào cây cột, đáng vẻ nằm chờ chết: “Cậu đi đi, tôi không đi nổi nữa.”

Lý Trác Vân hỏi: “Vậy còn đồ đạc của tôi?”

Lệnh Mạn đỡ đồng đồ sau lưng xuống, ném sang một bên: “Tự cầm đi.”

Lý Trác Vân sầm mặt: “Roi vớ thì tôi ném cô luôn đấy!”

Bị chèn ép suốt một ngày trời, Lệnh Mạn cũng to gan hơn, cố tình không thèm để ý gì đến anh.

Cô nhắm mắt lại giả bộ ngủ, bốn phía một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió đêm không ngừng thổi.

Ngay vào lúc nghĩ Lý Trác Vân đã đi xa, cô bèn lặng lẽ mở hé mắt ra nhìn, thế nhưng Lý Trác Vân vẫn đứng im ở bên cạnh.

Bị Lý Trác Vân bắt quả tang, anh thấp giọng ra lệnh: “Đứng lên.”

“Tôi không dậy nổi.”

“Đứng lên!”

Lệnh Mạn hét lên với anh: “Cậu muốn làm gì thì làm!”

Lý Trác Vân lại không hề to tiếng đáp trả, anh vẫn bình tĩnh nói: “Trên núi này có rắn.”

...

“Còn cắn người.”

Về mặt Lệnh Mạn có chút thay đổi.

Cô vừa ảo não vừa tủi thân nói: “Tôi không thể đi được nữa!”

“Tôi công cô.”

“... Ồ?”

Hả?

Cô không nghe lầm chứ?

Lý Trác Vân không muốn nhắc lại lần thứ hai: “Rốt cuộc thì cô có đi không?”

Bây giờ thì khí thế của Lệnh Mạn bắt đầu suy yếu: “... Đi.”

Hai phút sau, mặt Lệnh Mạn đã dán vào bả vai rắn chắc của Lý Trác Vân.

Anh công cô bước từng bước một dọc theo con đường xuống núi.

Lệnh Mạn nặng một trăm linh năm cân (= 52 kg), cộng thêm đồng dụng cụ linh kinh kia.

Tổng cộng phải hơn một trăm ba mươi cân (= 65 kg).

Lần này Lý Trác Vân phải chịu tội rồi.

Lệnh Mạn đã không còn nhớ rõ cảm nhận của mình khi ấy.

Cả ngày ăn được mấy miếng cơm, ngủ được vài tiếng, đầu óc cô không tỉnh táo cho lắm.

Lệnh Mạn thấy giọng nói mình có chút khàn khàn: “Lý Trác Vân, tôi có thể hỏi cậu một chuyện không?”

“Hỏi đi.”

“Hôm sinh nhật Sử Á Tùng, cậu và cậu ta cá cược cái gì vậy?”

“Không nói cho cô.”

Xi, không nói thì thôi.

Đoạn đường núi không nhìn thấy rõ dưới chân, chỉ nghe thấy tiếng lá cây xào xạc.

Thời tiết oi bức lạ thường.

Mồ hôi Lý Trác Vân chảy không ngừng, thấm ướt áo sơ mi trắng của anh, xúc cảm ẩm nóng truyền tới da thịt Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nghe thấy tiếng anh thở dốc, đoán là anh chẳng còn hơi sức đâu mà trả lời mấy câu hỏi của cô.

Cô liền không nói nữa.

Kỳ quái làm sao, ở trong cái hoàn cảnh nghiêng ngả lắc lư như thế này, cô lại cảm thấy rất an tâm, sau đó không tự chủ được mà ngủ từ lúc nào.

Chờ khi Lệnh Mạn tỉnh lại một lần nữa thì người đã nằm ở trong lều vải.

Nhìn quanh bốn phía, Lư Bội San nằm ở một bên ngủ khò khò.

Cúi đầu nhìn xuống người mình, trên người cô vẫn đang khoác một chiếc áo sơ mi trắng còn vương chút hơi ẩm.

Hết chương 13.

Chú thích của Bê:

1. Bức tranh “Đêm Đầy Sao” của Van Gogh:

2. Hình ảnh con đường sao. Tuyệt đẹp nhỉ:

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: “Lý Bạch, lo mà quản tốt em gái cậu.”

Biên tập: B3

Ngày thứ hai sau khi trở về từ núi Ngọc Tú, buổi sáng khi thức dậy Lệnh Mạn chợt cảm thấy đau chân.

Hông như bị co rút lại, chỉ bước đi mấy bước mà đã đau không chịu nổi, từ cẳng chân đến đầu ngón chân đều tê dại.

Cô cho rằng tại mình nằm ngủ sai tư thế nên không bận tâm lắm, thế nhưng lúc đi xuống cầu thang thì tình hình càng trở nên nghiêm trọng hơn.

Hạ Vũ Nhu nhìn thấy dáng vẻ tập tễnh cà nhấc của cô thì vội vàng đưa ngay cô đến bệnh viện kiểm tra.

Lần này thì xong rồi.

Kết quả kiểm tra cho thấy cô bị thoát vị đĩa đệm nhẹ, chèn ép lên dây thần kinh nên mới dẫn đến việc đau chân tê dại.

Đa phần là tại sau lần treo lưng trước đây cô không chịu điều dưỡng tốt, hôm trước lại còn vác nặng leo núi, mệt nhọc quá độ, nên hôm nay mới bị đau đốn như vậy.

Lúc kê đơn thuốc bác sỹ không khỏi lắc đầu cảm thán: “Mới có hai mươi sáu tuổi, vẫn còn trẻ như thế mà thắt lưng đã có vấn đề, sau này sẽ khổ lắm đây.”

Lệnh Mạn có chút lạnh lẽo thê lương, lẳng lặng ngồi lắng nghe.

Cũng chỉ có lúc này mới có thể nghe người ta nói cô còn rất trẻ...

Hạ Vũ Nhu ở bên cạnh lo đến giậm chân: “Vậy bây giờ phải làm sao hả bác sỹ? Đừng nói là sau này con bé sẽ không đi bộ được nữa nhé?”

Bác sỹ trả lời lấp lửng: “Cái này còn phải xem xem chính cô ấy có biết tự thương tiếc cơ thể mình hay không, hiện tại vẫn chưa đến mức quá nghiêm trọng, điều dưỡng tốt thì sẽ không đau nữa, nhưng bệnh này không có cách nào chữa trị tận gốc, nếu như sau này cô ấy không chú ý, để nhiễm lạnh hoặc mệt nhọc thì sẽ lại tái phát, tình huống xấu nhất là sẽ không thể xuống giường được.”

Hạ Vũ Nhu mang vẻ mặt hệ trọng quay trở về nhà với Lệnh Mạn.

Lần này Lệnh Mạn cũng gần như bị giam lỏng, cả ngày không bước chân ra khỏi nhà, phạm vi hoạt động chỉ giới hạn trong vườn hoa của biệt thự.

Trong một đêm phòng ngủ của cô biến thành phòng giam, làm bất kể chuyện gì cũng đều bị kiểm soát.

Không thể ngồi xuống, không thể khom người!

Tĩnh dưỡng! Tĩnh dưỡng!

Uống thuốc bắc! Uống thuốc tây! Dán cao dán!

A...!

Cơ thể Lệnh Mạn bị đau không nhẹ, đương nhiên Lý Nghiễm Thời đem toàn bộ trách nhiệm trút hết lên đầu Lý Trác Vân rồi.

“Con thử nói xem con lớn như thế này rồi, đến lúc nào thì mới khiến ba bớt lo?!”

“Có lần nào con gây chuyện xong là không phải nhờ người khác thu dọn hậu quả cho không?!”

“Sao ba lại có thể sinh ra được một đứa con trai như con cơ chứ, không có chút tình cảm nào, từ bé đã không gọi ba là ba được mấy lần, trưởng thành thì càng giống như kẻ thù! Ba cũng đang nghi ngờ không biết con có phải là loại máu lạnh hay không nữa!”

Thật hiếm thấy khi lần này Lý Trác Vân không cãi lại.

Mặt kệ Lý Nghiễm Thời kích động tức giận thế nào, anh vẫn im lặng ngồi lắng nghe.

Về mặt kiêu căng ngày thường như bị đóng băng, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Đội Lý Nghiễm Thời phát hỏa xong, anh liền không nói tiếng nào đi về phòng mình.

Lệnh Mạn đứng nhìn, chẳng hiểu sao lại cảm thấy đau lòng thay anh.

Nhưng ba dạy dỗ con trai, cô cũng không thể nói giúp được.

***

Lý Trác Vân lại bị cấm cửa, không khác với tình cảnh của Lệnh Mạn là bao.

Ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, Lệnh Mạn tập trung vào việc khổ luyện Liên Quân, sau khi có chút lòng tin đối với trình độ của mình, rốt cuộc cô cũng lấy dũng khí đi tìm Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn bị đau lưng phần lớn là tại anh, mặc dù ngoài miệng Lý Trác Vân không thừa nhận, nhưng nhìn dáng vẻ tập tễnh của Lệnh Mạn quả thực rất đáng thương, thế nên thái độ với cô cũng tốt hơn một chút.

Lần này Lệnh Mạn tìm anh nói muốn cùng chơi game với nhau, anh cũng không ngăn cản mà cho cô vào phòng.

Vì chỉ sợ cái bộ xương già của Lệnh Mạn phải đứng lâu sẽ lỏng lẻo, Lý Nghiễm Thời lại đề đầu anh ra mà trách tội.

Hai người ngồi xuống ghế salon, bắt đầu thảo luận.

“Cô đang ở đẳng cấp nào?” Lý Trác Vân hỏi.

Trước đây Lệnh Mạn nhất định giấu diếm vì không muốn bị cười nhạo.

Nhưng hiện tại không còn cách nào, chỉ có thể thành thật tiết lộ năng lực của mình.

“Cấp đồng” (*)

(*) Trò Liên Quân có 7 cấp bậc từ thấp đến cao: Đồng, Bạc, Vàng, Bạch Kim, Kim Cương, Cao thủ, Thách đấu. Lệnh Mạn đang ở cấp Đồng – là cấp thấp nhất.

“...” Quả nhiên Lý Trác Vân trầm mặc rất lâu.

Anh lại hỏi: “Cô giỏi dùng nhân vật nào?”

Lệnh Mạn trả lời nghiêm túc: “Nguru Ma Vương.”

Lý Trác Vân: “Phốc.”

Lệnh Mạn không hiểu: “Cười cái gì?”

“Không có gì.”

Không tiếp tục nhiều lời nữa, Lý Trác Vân dứt khoát đăng nhập vào game: “Tới đi, đấu thử xem sao.”

Bởi vì trình độ hai người chênh lệch, nhân vật cũng không cùng đẳng cấp.

Lệnh Mạn chọn Nguru Ma Vương xong thì vội vàng nhấn nút xác nhận, xong xuôi thì lập tức an tâm.

Mặc dù cũng chẳng có ai thêm cướp với cô.

Lý Trác Vân chọn Lý Bạch.

Năm vị anh hùng đồng loạt di chuyển đến khe núi Vương Giả.

Còn chưa bắt đầu vào trận đã có người nhảy vào chat.

Hậu Duệ: “Tại sao lại có hạng đồng ở đây?”

Vương Chiêu Quân: “Có người nào đó kéo đôi kéo cặp đến.”

Dương Tiễn: “Tôi có thể ngửi được mùi của em gái đâu đây.”

Cả đội cùng buồn chuyện, chỉ có Lý Bạch và Nguru Ma Vương không tham gia, chẳng cần phải nghĩ cũng biết ngay mọi người đang nói đến cặp nào.

Đếm ngược kết thúc.

“Còn năm giây nữa kẻ thù sẽ đến chiến trường!”

“Toàn quân xuất kích!”

Lệnh Mạn hứng mũi chịu sào, chấn động núi sông.

Cô điều khiển trâu già ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng: “Trâu khí (**) ngất trời, thật quá đàn ông!”

(**) Bình thường là hào khí, nhưng vì Lệnh Mạn dùng Nguru Ma Vương, nên nó thành trâu khí =))))

Lý Trác Vân liếc mắt nhìn sang: “Có thể tắt âm thanh đi không vậy?”

“... Được.”

Cũng không biết là tại hành động của con trâu này quá vụng về, hay là tại Lệnh Mạn phản ứng chậm lụt, mà phối hợp của bọn họ luôn phạm sai lầm.

Nhưng tạm thời không ai muốn nói nhiều.

Lát sau Vương Chiêu Quân vất vả lắm mới đóng băng được một đám người, đúng lúc đó Lệnh Mạn vừa khéo có thể sử dụng năng lực thứ hai, nhưng lại vô tình đẩy mạnh về phía trước, cứ thế đã giúp toàn bộ kẻ thù trốn thoát.

Đối phương tìm được đường sống từ chỗ chết bèn đồng loạt gửi thư đồ cảm ơn Lệnh Mạn.

Khen ngợi Nguru Ma Vương!

Khen ngợi Nguru Ma Vương!

Khen ngợi Nguru Ma Vương!

Sau hành động khiến người khác tức nghẹt thở của Lệnh Mạn, Hậu Duệ thực sự không chịu nổi nữa, phun ra: “Nguru Ma Vương cậu là đồ ngốc à?”

Vương Chiêu Quân: “Đem em gái đi chơi game nhưng đừng có làm liên lụy tới bọn tôi.”

Dương Tiễn chỉ mặt gọi tên: “Lý Bạch, lo mà quản tốt em gái cậu.”

Nguru Ma Vương: “Là sơ suất, là sơ suất.”

Lệnh Mạn lúng túng gãi mũi, liếc trộm Lý Trác Vân một cái.

Gọi cô là em gái hình như không thích hợp lắm thì phải.

Cô cũng lớn tuổi như vậy rồi.

Haizz... Không nghĩ tới mình khổ luyện nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn làm vướng tay vướng chân người khác.

Đột nhiên trong khung chat xuất hiện ID Lý Bạch.

Vượng Vân Vãn Vãn (Lý Bạch): “Vị này là bà nội tôi.”

...

Lệnh Mạn chợt quay lại nhìn Lý Trác Vân chăm chăm.

Bà nội???

Dương Tiễn: “666666.”

Vương Chiêu Quân: “Quá cừ, từ trước đến nay chỉ mới nghe qua mang theo chị gái em gái, chưa từng thấy ai mang theo bà nội.”

Hậu Duệ: “Không nắng không nắng nữa, bà nội chơi game cũng không dễ dàng gì, cho bà nội đánh call đi.”

“...”

Trăm mối cảm xúc ngổn ngang đồng loạt trào lên trong lòng Lệnh Mạn.

Cái thói quen cứ sốt ruột là rối loạn của cô vẫn chưa thể sửa ngay lập tức.

May sao Lý Trác Vân đã dần dần nắm được quy luật của cô, mỗi lần cô ra đòn kết thúc thì đối phương đều ngẫu nhiên bị bắn đưng vào người Lý Bạch.

Lý Bạch bèn ung dung ra chiêu giết gọn.

Đồng đội nể tình Lệnh Mạn là “người già” nên sau đó cũng không so đo nữa.

Trận đấu cũng coi như là được kết thúc trong hoà bình.

Sau khi đăng xuất khỏi Liên Quân, Lý Trác Vân tổng kết lại: “Cô đừng dùng loạn hai kỹ năng của cô, chú ý phối hợp không chế cùng với đồng đội, không sử dụng chúng khi chưa nguy cấp, chỉ khi nào có người đuổi theo đánh giết, phải bỏ chạy thoát thân thì cô hãy dùng.”

Ma mới mà, chỉ có thể dùng đến hạ sách này thôi.

Lệnh Mạn cố gắng ghi nhớ tất cả: “Được, hiểu rồi.”

Ở nhà nhàn rỗi chẳng có việc gì làm, ngày nào Lệnh Mạn cũng đến khe núi Vương Giả để huấn luyện, dần dần còn thấy bận hơn nhiều khi ở khách sạn.

Lần này cô đã hạ quyết tâm, trước khi đạt tới cấp Vàng thì cô nhất quyết không đi quấy rối Lý Trác Vân nữa.

***

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoắt đã đến nửa tháng sau, Lý Trác Vân chuẩn bị đi nhập học.

Lúc này Lệnh Mạn cũng đã uống xong hai tuần thuốc bắc, lưng không mỏi chân không đau nữa, sức khoẻ khôi phục, sinh khí dồi dào.

Hạ Vũ Nhu lập tức giao cho cô nhiệm vụ mới, đó là đưa Lý Trác Vân đến trường nhập học.

Dù sao Lệnh Mạn cũng tiện đường trở về Ô Du, không có lý do gì mà không tiến cả.

Thật ra thì Hạ Vũ Nhu rất muốn đi cùng, coi như là để bù đắp lại giấc mơ vì ngày xưa không được đưa Lệnh Mạn đi học đại học.

Thế nhưng Lý Trác Vân vừa nhìn thấy bà đã đen mặt, bà đành phải rút lui.

Trong nhà có hai tân sinh viên, là niềm vui nhân lên gấp đôi, Lệnh Mạn tiện thể đón luôn cả Lư Bội San, cùng đưa cả hai người đi nhập học.

Về kinh tế thì thành phố X không bắt kịp với thành phố A, nhưng nó lại là một thành phố có nền di sản văn hoá rất phong phú, trên phương diện giáo dục thì Đại Học X là một trong những trường đại học hàng đầu Trung Quốc.

Vào cuối hè hàng năm, các sinh viên cả nước đều tụ họp về đây, một khi đã bước chân qua cánh cổng đi vào sân trường, thì sẽ bất giác mà bị các kiến thức thiên văn địa lý uyên bác lây nhiễm.

Mọi thứ ở đây đều dồi dào sức sống, tương lai của mỗi người đều vô cùng sáng lạn.

Lệnh Mạn và Lý Trác Vân phải nộp học phí, ghi danh, sau đó còn đi làm thẻ com, lĩnh quần áo quân sự, nhận chìa khoá phòng ký túc. Bao nhiêu thủ tục rườm rà, hơn nữa mỗi thủ tục lại làm ở một chỗ khác nhau, xếp hàng dài đẳng đặc.

Toàn bộ khuôn viên trường quá lớn, Lệnh Mạn không biết hướng nào với hướng nào, choáng váng hết cả đầu óc.

Sân trường mới vừa rồi vẫn còn cảm thấy thân thiết đáng yêu, bây giờ đã sớm trở nên âm đạm.

Lư Bội San được chiêm ngưỡng những căn nhà có kiến trúc độc đáo dọc suốt quãng đường đi, không khỏi dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Lý Trác Vân: “Lý Trác Vân, trường cậu thật là đẹp, sau này tôi có thể thường xuyên đến đây tìm cậu chơi không?”

Lý Trác Vân đã sớm buồn bực trong lòng, anh kéo thấp mũ lưỡi trai xuống, không buồn đáp lại.

Trước khi đến đây Hạ Vũ Nhu đã dặn Lệnh Mạn khi nào đến đại học X thì phải gọi điện cho giáo sư Trương, giáo sư Trương là trưởng phòng, có anh ta dẫn đường thì làm gì cũng sẽ thuận lợi.

Lệnh Mạn ghét nhất cái kiểu đi đến đâu cũng phải tìm người quen như thế này, chẳng có quy tắc nào, cũng chẳng cần để ý thân sơ, cứ gọi điện thoại là nhờ vả.

Cũng không phải là cô chưa từng đi học, chẳng lẽ có mỗi cái việc nhập học này thôi mà cũng phải tìm người giúp đỡ?

Bây giờ... Thực sự đúng là rất cần!

Lệnh Mạn gọi điện thoại cho giáo sư Trương.

Mười phút sau giáo sư Trương chạy tới.

Trước kia mỗi lần gặp giáo sư Trương Lệnh Mạn đều cảm thấy rất xa lạ, không biết có phải tại vì trên người giáo sư Trương có khí chất nhà giáo quá đậm hay không, cô cứ luôn cảm thấy anh ta quá khác biệt với cuộc sống đời thường.

Nhưng có lẽ là lần này gặp lại ở trường học, cảm giác lại khác hoàn toàn.

Giáo sư Trương mặc một thân quần áo sơ mi, lịch sự văn nhã, cương trực nghiêm nghị, hoàn toàn hoà hợp với không khí xung quanh.

Thầy giáo và trường học vốn dĩ chính là cùng một nhịp thở, hỗ trợ lẫn nhau.

Ở địa bàn của mình, dường như giáo sư Trương được tiếp thêm mị lực khắp toàn thân, nhất cử nhất động của anh ta đều khiến các cô gái mới lớn nhìn không rời mắt.

Ba người Lệnh Mạn đang đứng che nắng ở dưới gốc cây đa lớn, thấy rốt cuộc giáo sư Trương cũng đã tới thì vui mừng, nghênh đón như nghênh đón Bồ Tát vậy.

“Tiểu Mạn, em chờ lâu không?” Giáo sư Trương hỏi.

Lệnh Mạn lắc đầu: “Không sao, chỉ một lát thôi mà.”

Lư Bội San nhìn thấy trai đẹp thì lại không nhúc nhích nổi, hưng phấn nắm lấy cánh tay Lệnh Mạn nói: “Woa woaa, chị Mạn, đây là anh rể sao?”

Lệnh Mạn thấy hơi lúng túng về vấn đề này, giới thiệu với giáo sư Trương: “Đây là em họ tôi, tính cách tương đối hoạt bát, mong anh chớ để bụng.”

Lại giới thiệu Lý Trác Vân: “Đây là em trai tôi, anh đã từng gặp qua ở buổi dạ tiệc lần trước.”

Giáo sư Trương đột nhiên tỏ vẻ khó hiểu: “Em trai em? Tôi nhớ không lầm thì lần trước em bảo là cháu em mà?”

“...”

Ách...

Lệnh Mạn nghẹn họng.

Lư Bội San đứng bên cạnh, nhìn hết người này đến người kia, tỏ vẻ mọi người đang nói cái gì vậy, sao em chẳng hiểu gì.

Từ khi nào mà thân phận của Lý Trác Vân lại trở nên thần bí như vậy?

Thế nhưng từ đầu đến cuối nhân vật chính của câu chuyện lại chẳng buồn quan tâm.

Mũi lưỡi trai của Lý Trác Vân che hết nửa khuôn mặt, trời nóng nực, anh căn bản chẳng muốn nói tiếng nào hết.

Lệnh Mạn đành phải qua loa lấy lệ: “Trước kia là nói đùa với anh thôi, ha ha ha, cậu ta là con trai riêng của ba dượng tôi.”

“À, ra vậy.” Hiển nhiên là người bình thường không lĩnh hội được cái hài hước của cô, giáo sư Trương không tiếp tục cái đề tài này, bắt đầu đưa bọn họ đi làm việc chính.

Lư Bội San không kìm được nổi tò mò, sấn vào dò hỏi Lệnh Mạn: “Chị Mạn, cái gì cháu trai cái gì con trai riêng của ba dượng? Sao em nghe mà chẳng hiểu gì hết vậy?”

Cái con nhóc ngốc này vẫn chưa biết chuyện gì, Lệnh Mạn đành nhân dịp này giải thích rõ ràng với cô ấy.

“Lần trước ở bữa tiệc cưới, chỗ trống bên cạnh chị thực ra chính là chỗ ngồi của Lý Trác Vân, nhưng mà tại vì trước đó chị chưa từng gặp cậu ta, cho nên chị vẫn luôn tưởng cậu ta chỉ là bạn học của em.”

Lư Bội San hoàn toàn kinh hãi.

Phản ứng đầu tiên là:

“Moá! Vậy tức là em với Lý Trác Vân lại trở thành họ hàng sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: “Đến khi nào thì hai chúng ta có thể ở bên nhau?”

Biên tập: B3

Có giáo sư Trương dẫn bọn họ đi làm thủ tục, quả thực thời gian rút ngắn đi rất nhiều.

Những thứ nên lĩnh cũng đều lĩnh cả rồi, cuối cùng cả đoàn người đi đến ký túc xá.

Lý Trác Vân đem theo không ít đồ đạc, Lệnh Mạn cảm thấy vui mừng vì anh ở ký túc xá cao tầng, có thang máy, không cần phải vác đồ leo cầu thang.

Lý Trác Vân ở phòng 808, bốn người một phòng, giường tầng, cơ sở vật chất đều còn mới.

Lúc bọn họ đến nơi thì trong phòng đã có mấy người.

Các chàng trai đều rất nhiệt tình chào hỏi Lý Trác Vân, cùng xúm lại tự giới thiệu tên tuổi quê quán của mình.

Sau khi biết được Lệnh Mạn là chị gái Lý, mấy chàng trai lại cùng lễ phép chào hỏi cô: “Chào chị ạ.”

Trong lòng Lệnh Mạn vui đến nở hoa.

Mấy đứa nhóc này thật là ngoan, thật là khéo miệng.

Trong phòng ký túc vẫn còn có mấy vị phụ huynh nữa, bọn họ bận rộn giúp lũ trẻ trải ga giường, mắc màn, quét dọn vệ sinh.

Lệnh Mạn cũng không tiện ngồi không, hướng chỉ vị tiểu thiếu gia Lý Trác Vân này cũng đâu có biết làm mấy việc ấy.

Cô pha một chậu nước khử trùng, tự tay lau chùi ván giường với thành giường hết một lượt, chuẩn bị giường chiếu xong xuôi thì lại chạy đến siêu thị, mua một đồng hồ dùng hàng ngày mang về.

Bận bịu luôn tay, ngay cả cô cũng sắp bị mình làm cho cảm động rồi, khi trở về nhất định phải kể công với Hạ Vũ Nhu mới được.

Sau khi sắp xếp mọi việc xong xuôi, Lệnh Mạn cũng nên rời đi.

Cô thật giống như một bà vú già, vẫn cứ cảm thấy không an tâm.

Tĩnh tĩnh Lý Trác Vân vốn cô độc lại bốc đồng, không biết cậu ta có thể thích ứng được với cuộc sống tập thể của đại học hay không, liệu có gây ra họa gì không đây?

Trước khi đi Lệnh Mạn đưa cho anh hai nghìn tiền mặt, lại dặn dò anh một đồng chuyện thượng vàng hạ cám.

Lý Trác Vân nghe cô lái nhái thì không nhịn được nữa, cau mày nói: “Nói xong chưa? Tôi còn có việc.”

“Có việc gì?”

“Hẹn Sử Á Tùng ăn cơm.”

“Cậu ta cũng học trường này hả?”

“Ừ, khoa khác.”

Lệnh Mạn gật đầu: “Được rồi, vậy cậu đi đi.”

Lý Trác Vân liền cứ thế quay đầu đi thẳng không thèm chào hỏi câu nào.

Đến tay cũng không buồn vẫy lấy một cái.

Lệnh Mạn nhìn theo bóng lưng của anh, không khỏi lắc đầu.

Thật đúng là một đứa nhỏ không có lương tâm.

Nhưng mà không phải lúc còn trẻ cô cũng y như vậy sao.

Mỗi lần tạm biệt đều luôn nhìn thẳng về phía trước, không bao giờ quay đầu lại.

***

Đưa Lư Bội San đi nhập học cũng tốn thêm ngàn ấy thời gian, lúc Lệnh Mạn về đến Ô Du thì đã là tám giờ tối.

Đặc Luân Tô đánh hơi được mùi của cô thì chạy ra cửa nghênh đón, vẫy đuôi tíu tít mừng cô.

Nó đã lớn hơn khá nhiều rồi, suýt chút nữa thì Lệnh Mạn không nhận ra nữa, đã cao tới đầu gối cô.

Kể từ sau lần bị đi ngoài trước đây, Đại Luân Tô vẫn luôn khoẻ mạnh, ăn tốt ngủ tốt, càng ngày càng mập, lại rất thích thè lưỡi để tỏ vẻ dễ thương. Tiểu Tinh nói du khách đều rất thích nó.

Lệnh Mạn nghe xong thì cảm thấy yên tâm vui vẻ, cứ theo đà này thì nhất định sau này Đặc Luân Tô sẽ đẹp hơn con Alaska hàng xóm nhiều.

Thế nhưng Lệnh Mạn lại phát hiện ra, hình như chân sau của Đặc Luân Tô không được linh hoạt cho lắm, khi chạy cứ yếu ớt giống như chân thỏ, không có mấy sức lực.

Cô theo dõi suốt mấy ngày vẫn không thấy đỡ hơn nên đã gọi điện hỏi giáo sư Trương.

Giáo sư Trương nói có thể đó là dấu hiệu của bệnh thiếu canxi, anh ta khuyên Lệnh Mạn tạm thời cứ mua sữa dê và xương dê về cho Đặc Luân Tô ăn trước.

Đợi đến cuối tuần, khi anh ta có thời gian rảnh rỗi thì sẽ cùng với cô đưa Đặc Luân Tô đến bệnh viện thú y kiểm tra lại.

Lệnh Mạn rất cảm kích.

Không nghĩ đến cuối tuần đó lại có việc đột xuất.

Một đoàn khách du lịch gọi điện cho Lệnh Mạn để đặt phòng trước, cuối tuần ước chừng sẽ có khoảng ba mươi du khách vào ở.

Cùng một lúc có đông khách như vậy, sợ là một mình Tiểu Tinh không xoay sở được hết, vì thế Lệnh Mạn cũng phải ở lại khách sạn để đỡ dần.

Sau khi xác nhận đặt phòng, Lệnh Mạn lại nghĩ đến cuộc hẹn với giáo sư Trương.

Giáo sư Trương là người bận rộn, không nên làm tốn thời gian của anh ta, Lệnh Mạn vội vàng gọi điện thoại nói rõ nguyên nhân.

Điện thoại vừa mới kết nối, giáo sư Trương đã nói trước: “Tiểu Mạn, tôi cũng đang định gọi cho em.”

Lệnh Mạn tò mò: “Có chuyện gì vậy?”

“Là thế này, trường học vừa thông báo lịch nghỉ quốc khánh, ngày mai tôi phải dạy bù cho sinh viên, không thể cùng em đến bệnh viện thú y được rồi, thật ngại quá.”

Lệnh Mạn nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm, cười ra tiếng: “Ha, vậy thì tốt quá, tôi cũng đang muốn nói chuyện này với anh đây, ngày mai khách sạn rất đông khách, tôi đoán mình cũng không thể phân thân được, thôi thì để lần sau nhé.”

“À, ra thế, vậy thì tốt.” Giọng giáo sư Trương cũng trở nên thoải mái hơn: “Thật là trùng hợp, hoá ra là cả hai bên cùng bận.”

“Đúng thế.”

“Vậy, đến khi nào thì hai chúng ta có thể ở bên nhau?”

“...”

Lệnh Mạn sợ hết hồn.

Thế này cũng quá đột ngột đi, tại sao tự nhiên lại quay phắt sang đề tài này vậy?

Lệnh Mạn hoảng sợ nên cũng không biết phải nói tiếp thế nào.

Khoảng hai giây sau giáo sư Trương chủ động giải vây giúp cô: “Tôi chỉ đùa em thôi, em sẽ không tức giận chứ?”

Lệnh Mạn cười khan hai tiếng: “Ha ha, tất nhiên là không rồi, đùa kiểu này vui mà.”

***

Sau chuyện này chưa được hai ngày, Hạ Vũ Nhu lại gọi điện thoại tới hỏi thăm về tiến triển tình cảm của Lệnh Mạn và giáo sư Trương.

Lệnh Mạn không biết phải làm sao: “Mẹ, không phải mẹ đã đồng ý là sẽ không nhúng tay vào chuyện của con nữa hay sao?”

Hạ Vũ Nhu nói: “Mẹ vẫn luôn đồng ý với con mà, nhưng nếu như các con tự do yêu đương thì cũng đâu thể nói là mẹ nhúng tay vào, đúng không?”

“Cái gì mà tự do yêu đương chứ, bắn đại bác cũng không đến, thay vì ngồi tưởng tượng lung tung thì tốt nhất là mẹ đi đọc sách đi!” Lệnh Mạn vội vàng cúp điện thoại: “Con còn đang có việc, để sau hẵng nói nhé, bái bai.”

“Này này này, con chờ một chút đã, mẹ vẫn còn chưa...” Ở đầu dây bên kia Hạ Vũ Nhu vẫn còn chưa kịp nói hết câu.

Buổi tối xong việc, Lệnh Mạn nằm trên giường ngắm người nhìn trần nhà.

Mấy lời nói của Hạ Vũ Nhu không tự chủ được mà cứ quanh quẩn trong đầu cô, cô nằm nghĩ một tí đã cảm thấy đau hết cả đầu.

Lại nghĩ tới câu nói mập mờ của giáo sư Trương: “Đến khi nào thì hai chúng ta có thể ở bên nhau?” Càng khiến cô trần trọc khó ngủ.

Lệnh Mạn nghĩ đi nghĩ lại, nghiền ngẫm đi nghiền ngẫm lại.

Từ trước đến giờ cô vẫn hầu như không để tâm gì đến chuyện xem mắt với giáo sư Trương, thậm chí còn ngây thơ cho rằng bọn họ có thể gạt bỏ ý nguyện của ba mẹ hai bên mà chỉ làm bạn bè đơn thuần.

Vậy còn giáo sư Trương thì sao?

Nhờ đâu từ trước đến giờ anh ta vẫn luôn nghiêm túc với chuyện này thì sao?

...

Đêm khuya dần, những ngôi sao thưa thớt treo trên bầu trời đêm, lắng nghe những buồn vui sầu khổ của thế gian.

***

Tại thành phố X, Lý Trác Vân đang tập quân sự ở doanh trại.

Điều kiện doanh trại gian khổ, mấy chục người cùng nằm trong một phòng tập thể, đến điều hoà cũng không có.

Ngon đèn thấp sáng trên trần nhà, mấy cậu thanh niên cời trần ngồi trên giường nói chuyện phiếm.

Thời tiết quá nóng, ai ai cũng mồ hôi đầm đìa, ngủ không yên giấc.

“Mẹ kiếp, gần tháng mười rồi mà sao vẫn nóng thế nhỉ, có muốn cho người ta ngủ hay không đây!” Một cậu thanh niên đến từ Đông Bắc oán giận nói.

Một người khác vỗ vỗ bả vai người kia, bình thản nói: “Thành phố X chính là như vậy đó, chắc là vừa mới đến phương Nam nên vẫn chưa quen hả?”

“Không phải chứ? Vậy còn phải nóng đến bao giờ đây?”

“Chắc cũng phải đến tháng mười một.”

“...” Hy vọng của cậu thanh niên Đông Bắc vỡ tan tành.

Lý Trác Vân không hề tham gia vào câu chuyện, chỉ im lặng ngồi ở cuối giường sửa lại lốt giày của mình.

Quần doanh phát giày quá cứng, đi vào đau hết chân.

Bọn họ mới tập luyện ở bên ngoài một ngày thôi mà đám thanh niên trên một mét tám đã bị hành hạ thành như đi trên dao nhọn rồi.

Khi quay trở về giường ngủ tất cả đều không ngừng rên rỉ.

Tình cảnh hỗn loạn một lời khó có thể nói hết.

Sử Á Tùng để ý thấy Lý Trác Vân nhét thêm mấy miếng lót vào trong giày thì bày cách cho anh: “Nhét thế cũng vô tác dụng, phải dùng cái này nè!”

Lý Trác Vân nhìn sang.

“Tèn tèn ten, cho cậu xem đại bảo bối của tôi.”

Sử Á Tùng cầm trong tay một miếng băng vệ sinh, loại ban đêm dài hơn loại ban ngày.

Lý Trác Vân nhìn hấn như nhìn người bị thần kinh.

“Cậu không tin hả!” Sử Á Tùng giơ chân mình lên, bàn chân lạnh lặn sáng bóng: “Cậu nhìn đi, chân tôi nguyên vẹn thế này đều là nhờ cả vào nó đấy! Đây là kinh nghiệm của mấy đàn anh truyền cho tôi, lót ở dưới chân thoải mái hơn mấy cái lót giày kia nhiều!”

Lý Trác Vân mới không thèm dùng cái trò như vậy, anh lạnh mặt nói: “Bỏ đi.”

“Thật mà! Nhiều người cũng đến xin băng vệ sinh của nữ sinh để lót đó! Không tin cậu đi hỏi Lỗ Ngữ Băng mà xem.”

“Bỏ đi.”

“Thôi được rồi.” Sử Á Tùng nhún vai, bộ dáng như muốn nói cậu đúng là cái đồ chẳng biết gì.

***

Sau khi đại học khai giảng, cái tên Lý Trác Vân dần dần rời khỏi cuộc sống của Lệnh Mạn.

Cuộc sống của cô đã khôi phục lại trạng thái trước khi Hạ Vũ Nhu kết hôn, tránh xa những rắc rối liên quan đến Lý gia, chỉ có thị trấn nhỏ yên bình thanh tĩnh.

Khi sang thu Lệnh Mạn nhận được một tin tốt.

Liên Tỉnh sắp về nước.

Tuần sau hấn quay trở lại, hẹn Lệnh Mạn ăn cơm vào thứ bảy.

Mặc dù bên ngoài Lệnh Mạn không muốn thừa nhận, nhưng trong thâm tâm lại cảm thấy vui vẻ vô cùng vì sắp được gặp hấn.

Thứ bảy cũng đồng thời là sinh nhật 19 tuổi của Lý Trác Vân, đám bạn bè cấp ba của anh rối rít chạy đến thành phố X chúc mừng.

Lệnh Mạn vẫn thường xuyên qua lại với bọn họ, dần dần thành quen, vì thế lần tụ tập này dĩ nhiên cũng không thể thiếu cô.

Nhưng thật kỳ lạ, trước kia Lệnh Mạn rất dễ nói chuyện, nhưng lần này thì dù cho Sử Á Tùng và Lư Bội San gào khóc ăn vạ thế nào đi nữa, cô cũng giữ vững quan điểm của mình, nói là có việc bận nên từ chối.

“Ai nha, chị Mạn, chị cứ tới đi mà! Mọi người ai cũng nhớ chị hết!”

Lệnh Mạn bật cười: “Thực sự lần này chị không rảnh mà, lần sau chị sẽ mời khách nhé.”

“Có thể có chuyện gì quan trọng chứ! Hiếm lắm mới tụ tập đông đủ được một lần, sau này không biết bao giờ mới có cơ hội!”

Lệnh Mạn dở khóc dở cười: “Chị thực sự không rảnh, các em cứ chơi vui về đi.”

Lư Bội San nói đến gãy lưỡi mà vẫn không lay chuyển được cô.

Đột nhiên Lệnh Mạn nghe thấy ở đầu dây bên kia vang lên một giọng nói: “Đưa điện thoại đây, để tôi nói chuyện với cô ấy.”

Là giọng của Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân nghe điện thoại, cất tiếng nói.

“A lô!”

“Ừ, sao vậy?” Lệnh Mạn nhẹ nhàng hỏi.

“...”

Ánh mắt tất cả mọi người đều dồn vào Lý Trác Vân, đồng loạt nín thở, chờ xem anh định dùng cách nào để thuyết phục Lệnh Mạn.

Nhưng mà đợi nửa ngày cũng không thấy nói câu nào.

Nói chuyện đi.

Tại sao không nói gì?

Thầm kêu gào trong bụng một lát, cuối cùng Lý Trác Vân bất thành linh cụp điện thoại.

Bầu không khí lạnh xuống.

Anh bỏ chạy lấy người.

Xong rồi.

Thôi dẹp đi cho lành.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: “Có một cô giáo dạy múa mới về đó, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp.”

Biên tập: B3

Đúng là thời gian thấm thoát thoi đưa.

Đây là suy nghĩ của Lệnh Mạn sau khi nhìn thấy Liên Tĩnh.

Cậu thanh niên to xác không sợ trời không sợ đất trong trí nhớ của cô ngày nào, hôm nay trở về đã thành một người đàn ông chín chắn thành thực, trở thành một chàng trai ưu tú giàu có mà bao nhiêu người con gái muốn lấy làm chồng.

Một thân âu phục áo sơ mi phẳng phiu, cà vạt cũng thắt tỉ mỉ cẩn thận.

Lần đầu tiên nhìn hắn ăn mặc như thế cô chỉ cảm thấy không quen, đến hiện giờ thì lại cảm thấy rất hoà hợp, có lẽ cách giải thích tốt nhất cho việc này chính là do thời gian đã trôi qua quá lâu rồi.

Ngay cả dáng vẻ khi uống cà phê của hắn, cũng dường như là một người hoàn toàn khác so với cái người tùy tiện trước kia.

Liên Tĩnh mỉm cười, lúc hắn cười thì đôi mắt híp lại: “Sao cứ nhìn anh mãi làm gì?”

Lệnh Mạn không khỏi cảm thán: “Chính là cảm thấy, những năm này anh đã thay đổi rất nhiều.”

“Vậy sao?” Liên Tĩnh không cho là đúng: “Thật ra thì người thay đổi nhiều nhất trong chúng ta chính là em.”

“Em?”

Lệnh Mạn nghe thấy những lời này thì cũng không truy hỏi, chỉ cười cho qua.

Liên Tinh nói với Lệnh Mạn, lần này hấn trở về nước là để bàn bạc một dự án hợp tác với công ty của tập đoàn Nhất Thiên, nếu như thành công, tài sản của Liên Tinh có thể lên đến vài trăm triệu.

Đây rõ ràng là một tin rất vui.

Nhưng không hiểu sao khi nghe thấy tên công ty này Lệnh Mạn lại cảm thấy hơi quen tai, cẩn thận nghĩ lại...

Tập đoàn Nhất Thiên?

Rốt cuộc đã nghe ở đâu nhỉ?

Lệnh Mạn vẫn còn chưa kịp hồi thần, lại nghe Liên Tinh nói tiếp: “Mạn Mạn, anh vẫn còn một chuyện phải nói cho em biết.”

Lệnh Mạn sực tỉnh: “À, chuyện gì, anh nói đi.”

So với dáng vẻ bình thường khi kể về chuyện công việc vừa rồi, bây giờ vẻ mặt Liên Tinh hơi khác lạ.

Thần sắc cả người hấn trở nên ngưng trọng.

“Anh kết hôn rồi.”

“...”

Lệnh Mạn hơi há miệng, sững sờ thật lâu.

Không biết nên bày tỏ sự ngạc nhiên hay là nói ra lời chúc mừng.

Thật sự là.

Quá bất thành lời.

Từng tế bào trong não bộ của cô đang nhanh chóng vận hành nhưng vẫn không phản ứng kịp.

Rất lâu sau cô mới tìm lại được khả năng ngôn ngữ của mình: “Khi nào vậy?”

“Hai tháng trước.”

Lệnh Mạn bất tri bất giác bày ra dáng vẻ chúc phúc: “Woa, chúc mừng anh.”

“Cám ơn.” Liên Tinh nở nụ cười một lần nữa: “Vẫn chưa tổ chức tiệc rượu, anh định làm ở trong nước, lúc đó nhất định sẽ mời em.”

“Chắc chắn rồi.” Lệnh Mạn nghịch ngợm nháy mắt với hấn, cười nói: “Ha ha, nhớ chờ hồng bao của em đấy.”

***

Sau buổi gặp gỡ, Lệnh Mạn thất thần đi ra khỏi quán cà phê.

Trong lòng cô có chút trống rỗng, nhưng vẫn chưa hấn là khổ sở.

Chỉ là có chút buồn bã.

Thời gian trôi qua thật là nhanh, người mà cô thích thời thiếu nữ cũng đã đến lúc phải lấy vợ sinh con rồi.

Mà những tranh cãi giữa bọn họ và Lâm Na lại trở nên xa xôi giống như đã xảy ra từ thế kỷ trước.

Đột nhiên Lệnh Mạn có cảm giác như được giải thoát.

Đoạn tình cảm năm đó cuối cùng chỉ đem lại sự không cam lòng và tiếc nuối, cô và Lâm Na đều hy sinh cho Liên Tinh nhiều như vậy, không biết ai ít hơn ai, nhưng cuối cùng thì không ai có thể có được hấn.

Liên Tinh không lựa chọn bất kỳ ai trong hai người.

Như vậy cũng coi như công bằng.

Lệnh Mạn biết ngày này sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Khi đến độ tuổi thích hợp, Liên Tinh sẽ tìm một người phụ nữ, tay trong tay đi vào nhà thờ, kết duyên vợ chồng.

Cho dù người phụ nữ đó không phải cô cũng chẳng sao hết.

Miền không phải là cô hoặc Lâm Na thì Lệnh Mạn đều có thể chấp nhận.

Thực ra cũng đã đến lúc đặt dấu chấm hết cho chấp niệm mà cô không quên được suốt nhiều năm trời.

***

Buổi tối trở về khách sạn, Lệnh Mạn chơi với Đặc Luân Tô một hồi, mười một giờ chuẩn bị lên giường ngủ.

Cô vừa mới nằm xuống thì chuông điện thoại di động reo vang.

Lệnh Mạn xoay người tìm điện thoại, lúc nhìn thấy cái tên hiện lên trên màn hình thì tỉnh cả ngủ, kinh ngạc mở to hai mắt.

Lý Trác Vân lại gọi cho cô?!

Từ lúc lưu số cậu ta đến giờ chưa bao giờ thấy cậu ta gọi điện thoại đến.

Muộn thế này rồi cậu ta còn tìm cô có việc gì?

Lệnh Mạn nhận điện thoại, thế nhưng đầu dây bên kia lại không phải là giọng của Lý Trác Vân.

“Chào chị, xin hỏi chị có phải là người đã đưa Lý Trác Vân đến ký túc hôm trước không ạ?”

Truyền vào lỗ tai cô là giọng của một cậu thanh niên.

Lệnh Mạn hơi ngần ngại: “Ừ, đúng vậy.”

“Lý Trác Vân bị bệnh phải vào bệnh viện.”

“Hả? Cậu ta làm sao?”

“Bị nóng sốt, luôn mê man bất tỉnh.”

Lệnh Mạn cả kinh, sao lại nghiêm trọng như vậy?

Cô vội vàng cầm áo khoác lên đi ra ngoài: “Bệnh viện nào? Chị lập tức đến ngay.”

Nửa tiếng sau Lệnh Mạn chạy tới bệnh viện, may mắn là lúc này Lý Trác Vân đã tỉnh lại, nhưng cơ thể vẫn còn sốt cao, đang nằm truyền nước trên giường bệnh.

Lệnh Mạn sợ anh có bệnh gì nguy hiểm, vội đi tìm bác sỹ hỏi han, lúc ấy mới biết được hoá ra là răng khôn của Lý Trác Vân bị sưng, vì thế mới dẫn tới việc sốt cao.

Sau khi lo lắng thì lại cảm thấy có chút buồn cười.

Mười tám mười chín tuổi, đúng là cái độ tuổi đang mọc răng khôn.

Lệnh Mạn nhớ lại lúc mình ở thời kỳ đó cũng luôn phải chịu đựng những cơn đau nhức khi răng khôn mọc lên, đêm nào cũng ngủ không yên giấc, cuối cùng sau đó hạ quyết tâm nhổ sạch, thế là xong chuyện.

Lần này đến lượt Lý Trác Vân mọc răng, sau này cậu ta tha hồ chịu khổ rồi.

***

Lệnh Mạn quay trở lại giường bệnh của Lý Trác Vân, gửi lời cảm ơn tới mấy người bạn cùng phòng của anh, đã muộn thế này rồi mà vẫn phải phiền bọn họ đưa đến bệnh viện.

Có Lệnh Mạn ở đây, mấy người bạn cùng phòng cũng yên tâm, lần lượt quay về ký túc xá.

Sau khi mọi người rời đi hết, Lệnh Mạn quay lại nhìn Lý Trác Vân, Lý Trác Vân cũng đang nhìn cô chăm chăm, không hề nói câu nào.

Về mặt anh hơi yếu ớt, quai hàm sưng phồng lên, là đáng vẽ mà Lệnh Mạn chưa từng thấy qua.

Hay nói đúng hơn, đó là đáng vẽ mà đã rất lâu rồi cô chưa nhìn thấy.

Dù sao thì khi còn bé thể chất của Lý Trác Vân cũng không tốt chút nào, vài ba ngày là lại cảm mạo nóng sốt một lần.

Lệnh Mạn ngồi xuống mép giường, hỏi: “Hôm nay sinh nhật thế nào?”

Lý Trác Vân không muốn nói chuyện, chỉ chớp mắt coi như trả lời.

“Tổ chức tiệc lớn với mấy người Lư Bội San chứ?”

Tiếp tục chớp mắt.

“Mọc răng khôn phải ăn uống thanh đạm, không thể ăn đồ quá cứng, cũng không thể ăn quá nóng, nếu không sẽ thường xuyên bị sưng tấy.”

Lần này thì Lý Trác Vân không để ý đến cô nữa.

Lệnh Mạn biết lời mình nói ra cũng chẳng khác gì chưa nói, anh có thể tiếp thu mới là lạ.

Hồi đó bản thân cô cũng như vậy, cứ mọc răng khôn là đau chết đi được, mỗi lần đều thế cả đời này sẽ không ăn gà rán nữa. Nhưng cứ đến lúc răng hết sưng thì lại ngay lập tức quên luôn cái cảm giác đau đớn, tiếp tục ăn xuống thả phanh.

Dù sao thì Lý Trác Vân cũng mới có mười chín tuổi, còn trẻ như vậy, sao có thể cấm anh hưởng thụ mỹ vị ngon lành chứ.

Trong phòng bệnh yên tĩnh không một tiếng động, phía ngoài hành lang thì thoáng có y tá qua lại, Lệnh Mạn cho rằng cô và Lý Trác Vân sẽ cứ thế mà trở nên trầm mặc.

Không nghĩ tới giây tiếp theo anh lại chủ động mở miệng nói chuyện với cô.

Giọng Lý Trác Vân khô khốc, nặng nề hỏi: “Tối nay cô đi đâu?”

Lệnh Mạn ngó người ra: “Hà?”

“Tại sao không tới?”

Một vấn đề rất bình thường nhưng từ trong miệng anh nói ra lại trở nên vô cùng sắc bén.

Nhất thời khó có thể trả lời.

Lệnh Mạn hơi chột dạ, nói: “Đi gặp một người.”

“Ai?”

“...” Lệnh Mạn không lên tiếng.

Lý Trác Vân nhìn cô không chớp mắt: “Liên Tinh?”

“...” Lệnh Mạn nheo mắt.

Gặp quý sao?!

Tại sao cậu ta đoán một phát trúng luôn vậy?

Còn đoán được nhanh như vậy, thật đáng sợ.

Lệnh Mạn tự an ủi mình, chắc cậu ta chỉ đoán mò thôi, đoán mò.

Cô trốn tránh chuyện đề tài, chỉnh lại góc chăn cho Lý Trác Vân: “Không còn sớm nữa, cậu nghỉ ngơi trước đi.”

Nói xong thì không dám đợi anh phản ứng lại đã vội vàng đứng dậy rồi đi.

***

Lệnh Mạn ngủ ở giường của người nhà một đêm, đau hết cả lưng.

Buổi sáng ngày hôm sau, cuối cùng Lý Trác Vân đã hạ sốt, bọn họ có thể xuất viện.

Y tá đưa bọn họ đến cổng bệnh viện, dặn dò ngày mai Lý Trác Vân vẫn phải tiếp tục đến truyền nước.

Thiên thần áo trắng nở nụ cười ngọt ngào khiến Lệnh Mạn nhất thời cảm thấy hơi hoảng, cúi đầu xuống thì ngẫu nhiên nhìn thấy thẻ tên và logo của bệnh viện.

Bất chợt trong đầu cô chợt loé lên một chuyện.

Bệnh viện bọn họ đang đứng chính là của tập đoàn Nhất Thiên.

Mà tập đoàn Nhất Thiên, không phải chính là cơ ngơi mà một tay Lý Nghiễm Thời dựng nên từ hồi trẻ sao?

Nói cách khác, công ty mà Liên Tĩnh đang cố gắng muốn hợp tác... chính là của ba dựng cô?

***

Sau khi ra viện, Lệnh Mạn đưa Lý Trác Vân trở về trường học, thuận tiện hẹn gặp giáo sư Trương luân.

Sinh viên đi trên đường vào giờ này hầu hết đều là những sinh viên có tiết buổi sáng, Lệnh Mạn nghe thấy một đám nam sinh đi phía trước đang trò chuyện với nhau.

“Haizz, lại phải đến lớp thể dục, chán kinh, chỉ cần nhìn thấy bà giáo viên đó là tôi đã muốn táo bón rồi.”

“Cậu vẫn chưa nghe gì sao? Có một cô giáo dạy múa mới về đó, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy! Nghe nói là du học ở Mỹ về, mấy lớp năm ba được học cô ấy, ai ai cũng đều chăm chỉ lên lớp, không ai cúp cua.”

“Đệch, vậy thì mau mau đi xem thử xem!”

Lệnh Mạn nghe thấy thì thầm buồn cười, nam sinh ở cái tuổi này đúng là thời điểm dư thừa hormone, cái họ quan tâm nhất chỉ là bạn gái hay cô giáo nào xinh đẹp mà thôi.

Lại đi thêm một đoạn, đột nhiên mấy người ở phía trước nhón nháo cả lên.

“Ôi ôi ôi, mau nhìn kia, chính là cô ấy!”

“Ai cơ?”

“Cái cô giáo mới tới đó!”

“Ở đâu ở đâu?”

“Đứng ở cửa phòng múa! Cái người mặc đồ đen đó!”

Lệnh Mạn nghe vậy thì cũng nhìn sang theo bản năng.

Nhưng lại nhìn thấy Lỗ Ngữ Băng đầu tiên.

Cô cảm thấy không quá kinh ngạc, trước đó đã sớm nghe Lỗ Chí Bình nói là Lỗ Ngữ Băng sẽ học chung trường với Lý Trác Vân, có lẽ hai người họ cũng đã gặp nhau rồi.

Nhưng khi ánh mắt chuyển sang người phụ nữ đang đứng cười nói bên cạnh Lỗ Ngữ Băng, Lệnh Mạn hoàn toàn cứng ngắc.

—— Lâm Na?

...

Lệnh Mạn chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình lại gặp lại con người này.

Tại sao lại là cô ta?

...

Nhưng tại sao cũng không thể là cô ta?

Trẻ trung xinh đẹp.

Du học ở Mỹ về.

Giáo viên dạy múa.

Bất luận thế nào thì Lâm Na cũng có thể xếp thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đối tượng kết hôn

Biên tập: B3

Lỗ Ngữ Băng và Lâm Na đứng đó trò chuyện rất vui vẻ, hai người họ nói chuyện rất lâu mới tạm biệt nhau, xoay người đi về hai hướng.

Lúc vừa bước xuống cầu thang, Lỗ Ngữ Băng đột nhiên nhìn thấy Lý Trác Vân đang đứng lẫn trong đám người, bèn đi về phía anh cất tiếng gọi.

“Lý Trác Vân!”

Cô ấy nhanh chóng đi đến bên cạnh, giọng điệu có chút sốt ruột: “Nghe nói tôi hôm qua cậu phải vào bệnh viện?”

“Ừ.”

“Không sao chứ?”

“Không sao.”

“Giờ đã hết sốt chưa?”

Lý Trác Vân nhàn nhạt trả lời: “Rồi.”

Lỗ Ngữ Băng giải thích: “Thật xin lỗi, tôi qua tôi tắt điện thoại, nên bạn cùng phòng cậu gọi nhưng tôi không nhận được.”

“Ừ.”

Lệnh Mạn vừa nhìn Lỗ Ngữ Băng đang nói chuyện không ngừng, lại vừa liếc mắt nhìn theo bóng lưng Lâm Na đang đi xa.

Đã nhiều năm như vậy rồi mà vóc dáng cô ta vẫn đẹp như vậy, mềm dẻo nhưng không hề yếu ớt, uyển chuyển giống như một cành liễu.

Trên đường về ký túc xá hai sinh viên đại học liên tục trò chuyện về vấn đề học tập, Lệnh Mạn lẳng lặng đi theo đằng sau.

Trong đầu cô có hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ.

Lâm Na về nước?

Vào đúng thời điểm này?!

Không biết cô ta có liên lạc gì với Liên Tĩnh hay không...

Cô ta có biết chuyện Liên Tĩnh kết hôn không? Hôn lễ sắp tới của Liên Tĩnh cô ta có tham dự không?

Đến dưới lầu ký túc, Lý Trác Vân và Lỗ Ngữ Băng không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn Lệnh Mạn.

Ánh mắt giống như đang nhìn một vị khách không mời mà đến.

“Sao cô vẫn còn chưa đi?” Lý Trác Vân lên tiếng.

“À, ách...” Lệnh Mạn hồi phục tinh thần, nhìn Lỗ Ngữ Băng như muốn nói lại thôi.

Cô tỏ vẻ chán chừ khiến Lý Trác Vân nghi ngờ.

“Cô sao vậy?”

Lệnh Mạn liếm môi, sau đó lắc đầu: “Không có gì, hai người đi đi, tôi về đây.”

***

Giáo sư Trương đang có tiết, Lệnh Mạn vào một cửa tiệm bánh ngọt ở gần trường ngồi chờ gần tiếng đồng hồ.

Đến trưa giáo sư Trương vội vã chạy đến, đầu ngón tay vẫn còn dính bụi phấn chưa kịp rửa sạch, vẫy tay nói xin lỗi Lệnh Mạn: “Đã để em chờ cười rồi.”

Lệnh Mạn cười: “Không cần phải gấp như vậy đâu.”

Giáo sư Trương nói: “Tôi đâu thể để em ngồi chờ một mình quá lâu.”

Anh ta ngồi xuống đối diện Lệnh Mạn, hỏi: “Tìm tôi có việc gì không?”

Lệnh Mạn nói đùa: “Không có việc gì thì không thể tìm giáo sư Trương sao?”

Giáo sư Trương cười híp mắt: “Dĩ nhiên là không phải rồi, không có việc gì mà vẫn tới tìm tôi, tôi sẽ càng vui hơn.”

Cảm giác được bầu không khí dần trở nên mờ ám, Lệnh Mạn bèn ngừng lại đúng lúc, chỉ mỉm cười đáp lại.

Sau khi trêu đùa xong, giáo sư Trương cũng nghiêm túc trở lại: “Nói đi, tìm tôi có việc gì vậy?”

Lệnh Mạn do dự một lúc lâu, mãi sau mới cất tiếng hỏi: “Đại học X có một giáo viên dạy múa vừa mới tới đúng không?”

Giáo sư Trương cố gắng nghĩ lại, nhưng mà lực bất tòng tâm: “Tôi không quá quen thân với giáo viên ở bên học viện múa, thực ra cũng không rõ lắm.”

Lệnh Mạn “À” một tiếng rồi vỗ đầu mình: “Cũng đúng.”

Anh ta chỉ là trưởng khoa ngoại ngữ, cũng không phải là hiệu trưởng, sao có thể quản nhiều chuyện như vậy được.

Mà thực ra thì ngay cả hiệu trưởng cũng chẳng phải quản nhiều như thế.

Cô đây là đang nóng lòng nên hỏi loạn sao.

Giáo sư Trương tò mò: “Tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?”

Lệnh Mạn giải thích: “Không có gì, chỉ thuận miệng nên hỏi thôi.”

Cà phê nóng được bung lên, giáo sư Trương khẽ nhấp một ngụm, hỏi: “Tìm tôi chỉ vì chuyện này sao?”

“Ừm, thực ra cũng không phải...”

Giáo sư Trương kiên nhẫn lắng nghe: “Vậy thì còn vì chuyện gì nữa?”

“...”

Lần này thì Lệnh Mạn không biết nên mở lời thế nào.

Cô khép hai tay, rất lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Tôi muốn tìm anh để nói một chút về chuyện của chúng ta.”

“Chúng ta?”

Giáo sư Trương tỏ ý lắng nghe.

“Ừm... Tôi vốn là người không thích những mối quan hệ mập mờ không rõ ràng, cũng không muốn phải khiến người khác khó xử, cho nên tôi muốn tìm anh xác nhận lại lần nữa, để tránh làm chậm trễ thời gian của nhau.” Lệnh Mạn đắn đo tìm từ ngữ thích hợp: “Nói thật, tôi vẫn luôn coi giáo sư Trương là một người bạn thân của mình, không biết giáo sư Trương thì thế nào?”

“Là đối tượng kết hôn.” Giáo sư Trương bật thốt lên.

Một câu trả lời khẳng định trực tiếp.

Lệnh Mạn ngẩn người, không thể ngờ được anh ta sẽ trả lời nhanh như vậy.

Dường như không cần phải suy nghĩ.

Giáo sư Trương nói: “Tiểu Mạn, tôi vẫn luôn đối xử với em như đối xử với người sẽ làm bạn đời tương lai của mình, cho nên khó tránh khỏi việc quan sát và thăm đánh giá. Nói ra với em như thế này có thể sẽ khiến em cảm thấy không thoải mái, nhưng quả thật tôi đã tìm hiểu một chút chuyện liên quan đến em, em là một cô gái trong sáng, cho nên càng bị đánh giá cẩn thận hơn, tôi nghĩ rằng trong thời gian vừa qua, mối quan hệ của chúng ta phát triển chậm rãi như thế đã thể hiện sự nghiêm túc của tôi đối với em rồi.”

Lệnh Mạn lắng lắng lắng nghe.

“Hiện tại em coi tôi là một người bạn cũng không sao cả, đủ để thấy em là một cô gái cẩn trọng trong tình yêu, cũng chứng minh cái nhìn của tôi về em không sai chút nào.”

Giáo sư Trương nói tiếp: “Nếu như em không cảm thấy ghét tôi, hy vọng em có thể cho tôi một cơ hội, để chúng ta có thể cùng mở lòng đón nhận nhau, dù quá trình này có chậm đi nữa thì cũng không sao hết.”

Đột nhiên phải tiếp nhận quá nhiều, đầu óc Lệnh Mạn có chút hỗn loạn.

Mãi lâu sau cô mới nói: “Anh... Anh để tôi về nhà suy nghĩ thêm một chút, sau khi nghĩ kỹ sẽ cho anh câu trả lời.”

Giáo sư Trương vẫn tao nhã lịch sự, không nhanh không chậm nói: “Được.”

***

Cuối năm du khách đến cổ trấn rất nhiều, khách sạn bận đến tối tăm mặt mũi, Lệnh Mạn nói muốn về suy nghĩ một chút cuối cùng thành suy nghĩ suốt hai tháng trời, sinh viên đại học X cũng bắt đầu bước vào kỳ nghỉ đông.

Lệnh Mạn không thể nghỉ ngay được, cô vẫn bận tới mất đến tận trước đêm ba mươi, lúc này mới có thể về thành phố A ăn tết.

Cô cho Tiểu Tinh nghỉ phép dài hạn nên lần này không có ai giúp cô chăm sóc Đặc Luân Tô, cuối cùng cô chỉ có thể đưa nó cùng về thành phố A.

Lúc Lệnh Mạn về đến biệt thự, một đoàn người chạy ra nghênh đón cô, Hạ Vũ Nhu đi đầu, kéo tay Lệnh Mạn ân cần hỏi thăm.

Ba tháng không gặp, bà nói thẳng cô đã gầy đi nhiều.

Lệnh Mạn đi vào trong phòng khách, người giúp việc đi theo phía sau, có người xách hành lý cho cô, có người bưng hoa quả tráng miệng, có người lại đặt chõ giữ ấm cô.

Cô ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, cửa phòng Lý Trác Vân vẫn đóng chặt.

Người không có ở đây.

Thảo nào mà mấy đái ngộ vốn dành cho anh lại chuyển hết sang người cô.

Từ lúc về đến biệt thự Lệnh Mạn vẫn chưa nhìn thấy Lý Trác Vân lần nào, nghe di Trần nói, anh nhất định muốn về nhà ông bà nội ăn tết.

Lệnh Mạn trầm nghĩ, có lẽ đối với anh nơi đó mới là nhà.

Đêm ba mươi, ăn bữa cơm đoàn viên.

Trên bàn ăn chỉ có ba người Lý Nghiễm Thời, Hạ Vũ Nhu và Lệnh Mạn, trông có vẻ hơi hiu quạnh.

Hành động này của Lý Trác Vân cho thấy anh không coi Hạ Vũ Nhu là người một nhà, cũng cố tình làm mất mặt Lý Nghiễm Thời, có lẽ đã khiến hai người họ cảm thấy rất khó chịu.

Bởi vì hai người họ không ai đề cập đến sự vắng mặt của Lý Trác Vân cả.

***

Bữa tối ăn hơi muộn, nửa đêm Lệnh Mạn khát nước, thức dậy rót nước uống.

Mấy tháng không trở lại, ngay cả công tắc bật đèn ở đâu cũng chẳng nhớ, cô đành phải mở đèn pin trong điện thoại để xuống lầu.

Lệnh Mạn mò mẫm đi tới bàn ăn, lúc ngẩng đầu lên đột nhiên nhìn thấy một cái bóng đen đứng đối diện.

Cái nhìn này khiến cô sợ hết hồn, hét lên một tiếng kinh hãi: “Ôi trời ơi!”

Bóng đen không để ý đến cô, nhưng giọng điệu khinh bỉ: “Có bệnh à.”

Lệnh Mạn nghe thấy thì thở phào một hơi: “... Lý Trác Vân hả?”

“Ừ.”

Trong lòng Lệnh Mạn vẫn còn sợ hãi: “Làm gì mà không bật đèn, cậu làm tôi sợ muốn chết!”

Lý Trác Vân dùng cách rất đặc biệt để chào hỏi cô: “Về rồi sao.”

“Ừ.”

Mấy giây sau, Lệnh Mạn nói: “Cậu cũng về rồi.”

“Ừ.”

...

Hai người nhìn nhau trầm mặc một hồi.

Lệnh Mạn mở miệng trước: “Năm mới vui vẻ.”

Lý Trác Vân: “Năm mới vui vẻ.”

Lý Trác Vân thu thập đồ đạc xong xuôi, đang muốn đi qua, đột nhiên chân đạp phải một thứ gì lỏng xù.

Anh hoảng sợ lui về phía sau.

“Đây là thứ gì?” Phản ứng của anh còn khoa trương hơn cả Lệnh Mạn lúc này.

“Đặc Luân Tô.”

“Là cái gì?!”

“Con Golden tôi nuôi.” Lệnh Mạn nín cười đáp.

Xi, vừa rồi còn nói cô có bệnh mà.

Hoá ra lá gan của anh cũng nhỏ như vậy.

Lý Trác Vân không thể tưởng tượng nổi: “Tại sao nó lại ở đây?!”

Lệnh Mạn giải thích: “Cuối năm không có ai chăm sóc hộ, tôi đành phải đưa nó về.”

Trong bóng tối cũng có thể nhìn thấy Lý Trác Vân cau mày: “Tôi đã nói là tôi ghét chó, thế mà cô vẫn còn mang về?!”

Lệnh Mạn lơ đãng: “Cậu ghét là việc của cậu, tôi thích là được rồi.”

Đặc Luân Tô vui vẻ cọ cọ vào chân Lý Trác Vân, cái đuôi vẫy tíu tít, giống như là rất thích anh.

Lý Trác Vân không nhịn được, giơ chân đá cho nó một cước, nhanh chóng bỏ lên lầu.

Lệnh Mạn làm mặt quỷ với bóng lưng của anh.

Thô lỗ!

***

Mùng tám tháng giêng, Lỗ Chí Bình mời gia đình Lý Nghiễm Thời đến nhà ông ấy làm khách.

Ngày đó Lệnh Mạn nổi hứng dậy sớm, lúc xuống lầu ăn sáng lại thấy Lý Trác Vân đang ngồi chơi với chó.

Cô cảm thấy như mình bị hoa mắt, vội vàng dụi một cái.

Lúc nhìn lại lần nữa thì đã thấy Lý Trác Vân ngồi về chỗ của mình, giống như từ nãy đến giờ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Lệnh Mạn chậm rãi đi đến bàn ăn, ngồi xuống húp cháo.

“Sao lại dậy sớm vậy?” Cô hỏi.

“Quen dậy sớm để lên lớp rồi.”

Đột nhiên Lý Trác Vân nhìn về phía cô: “Tối đây đấu một trận Liên Quân, thử xem cô đã luyện Ngưu Ma Vương đến trình độ nào rồi.”

Lệnh Mạn nghe thấy thì cũng nóng lòng muốn thử sức: “Được thôi!”

Cô đặt bát đũa xuống, cầm di động lên.

Lý Trác Vân lập đội, kéo theo mấy người cô không quen.

Lệnh Mạn hỏi: “Đây là ai vậy?”

“Bạn cùng phòng.”

À... Chính là mấy cậu thanh niên đưa cậu ta đến viện ngày đó.

Trận mở hàng đầu năm, Lệnh Mạn có chút khản trương.

May mắn là mấy tháng này cô vẫn luôn chăm chỉ luyện Ngưu Ma Vương, phát huy tương đối ổn định.

Hai mươi phút sau, bọn họ coi như thuận lợi đánh lùi quân địch, kết thúc trận đấu.

Mấy chàng thanh niên cùng phòng ký túc bắt đầu chat với nhau.

Mọi người đều rất tò mò với người mới xuất hiện trong đội.

Dương Dương: “Ngưu Ma Vương này là ai vậy? Rất mạnh nha! Sau này nhớ gọi cậu ta cùng đi đánh boss!”

Đại Bân: “Ngưu Ma Vương này còn to lớn hơn cả tôi, bắp thịt rắn chắc như vậy, chỉ nhìn thôi đã thấy có cảm giác an toàn! Sau này chúng ta cứ dựa vào cậu ta!”

Lý Trác Vân: “Đây là chị tôi.”

...

Cầm mọi người đều như rớt xuống đất.

Hả?!

***

Chờ Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu ngủ dậy, cả nhà cùng lên đường đến Lỗ gia.

Lý Nghiễm Thời và Lỗ Chí Bình là bạn bè nhiều năm, Lý Trác Vân và Lỗ Ngữ Băng lại là bạn cùng trường. Lệnh Mạn cảm thấy mình và Lỗ Ngữ Băng cũng có một chút quan hệ, hỏi cô ấy một ít chuyện trường học chắc cũng không lạ lắm nhỉ?

Trùng hợp Lệnh Mạn lại ngồi bên cạnh Lỗ Ngữ Băng, lúc trò chuyện trước bữa ăn, Lệnh Mạn như vô tình hỏi đến: “Ngữ Băng, ở đại học X em học khoa nào?”

“Học viện múa.”

“Có gần với khoa của Lý Trác Vân không?”

“Cũng tạm.”

“Vậy bình thường các em có hay đi học chung với nhau không?”

Lỗ Ngữ Băng hơi suy nghĩ: “Gần như là không, ngày nào bọn em cũng phải tập múa.”

Lệnh Mạn gật đầu: “Lần trước lúc đưa Lý Trác Vân về trường, hình như chị nhìn thấy em đang nói chuyện với một cô gái, đó là giáo viên dạy múa của em sao?”

“Mặc đồ múa sao? Chắc vậy.”

“Nhìn cô ấy thật là trẻ, hoàn toàn chẳng hề giống giáo viên.”

Lỗ Ngữ Băng lộ ra ý cười: “Cô Anna đã kết hôn rồi, gia đình rất hạnh phúc, hơn nữa cũng do được chăm sóc tốt.”

Cô Anna?

Lệnh Mạn trầm ngâm: “Ồ... Đã kết hôn rồi sao, vậy mà vóc dáng vẫn đẹp như vậy, thật là lợi hại.”

Dường như Lỗ Ngữ Băng vô cùng sùng bái cô giáo tên Anna này của mình, lại trò chuyện với Lệnh Mạn nhiều hơn mấy câu.

Sau khi ăn trưa xong, bọn họ rời khỏi Lỗ gia, lúc sắp đi Lệnh Mạn nhận được một cuộc điện thoại.

“Chị Mạn, chuyện chị nhờ tôi điều tra kia, đã có tin tức rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Có với nhau một người con chung

Biên tập: B3

Văn phòng thám tử tư ở thành phố A vẫn còn là một tổ chức được ít người biết đến, ông chủ ở đây là một thanh niên trẻ trông như một con khỉ ốm, tin tức cũng nhanh nhạy y như khỉ vậy.

Nhưng riêng chuyện Lệnh Mạn nhờ hẳn lần này thì lại không được suôn sẻ cho lắm, hẳn theo dõi suốt mấy tháng, chạy khắp các thành phố trong cả nước mới tìm được tin tức chính xác.

Bắt đầu từ ngày Hạ Vũ Nhu kết hôn, đột nhiên Lệnh Mạn nhớ tới người cha không có lương tâm kia của mình, không biết bây giờ ông ấy sống ra sao...

Có lẽ là xuất phát từ sự tò mò, cũng có lẽ là xuất phát từ hoài niệm, cái ý nghĩ này dần nảy sinh trong đầu Lệnh Mạn, cả ngày quấy nhiễu khiến cô ngủ không yên.

Lệnh Mạn quyết định hỏi thăm một chút tin tức của ba mình.

Nhưng mà bên người mệnh mông, muốn tìm một người đã mất liên lạc suốt mười năm nào có dễ như vậy? Cuối cùng người giới thiệu đã uỷ thác cho Tiểu Cố làm giúp cô chuyện này.

Lệnh Mạn ngồi xuống trước bàn làm việc, Tiểu Cố đưa cho cô một xấp ảnh chụp.

Còn có một tờ giấy chứng tử.

Lệnh Mạn nhìn hẳn không hiểu lắm.

Tiểu Cố giải thích: “Chị xem đi.”

Mười phút sau, Lệnh Mạn như người mất hồn đi ra khỏi văn phòng thám tử.

...

Ba cô Lệnh Đông Hoa, được xác nhận đã chết vì bệnh từ cách đây 5 năm tại một bệnh viện.

Mặc dù biết ông ấy là một kẻ khốn nạn, tình cha con với ông cũng đã tiêu tan ngay từ cái ngày ông ấy bỏ mẹ con cô đi theo bồ nhí.

Nhưng đột nhiên biết được ông ấy không còn trên đời nữa, trong lòng vẫn không tránh khỏi cảm thấy nặng nề.

Ngoài ra Tiểu Cố còn đưa cho cô một xấp hình chụp hai mẹ con.

Người mẹ chính là người đàn bà mà Lệnh Mạn từng căm hận gọi là hồ ly tinh, tên là Kỳ Tâm Du.

Mà người con trai... đáng vẻ lại có mấy phần giống với Lệnh Đông Hoa.

Suy đoán của Lệnh Mạn thật không sai.

Tiểu Cố nói cho cô: “Kỳ Tâm Du và Lệnh Đông Hoa có với nhau một người con chung, năm nay mười sáu tuổi, đang là học sinh lớp mười hai.”

Lệnh Mạn vô cùng sửng sốt.

Mười sáu tuổi?

Như thế có nghĩa là bọn họ đã sinh ra đứa bé này từ trước cả khi bỏ trốn?

Lệnh Mạn nghiêng răng nghiêng lợi.

Lệnh Đông Hoa, ông đúng là cái loại người...!

Người đã không còn nữa nhưng vẫn không để cho cô yên ổn!

Cô đã có một đứa em trai Lý Trác Vân đủ để cô đau đầu rồi, giờ tự nhiên lại thò ra thêm một đứa em trai cùng cha khác mẹ không rõ lai lịch.

Cảm thấy cô vẫn còn chưa đủ phiền lòng hay sao?

Tiểu Cổ nói tiếp: “Tôi còn thăm dò được một ít tin tức liên quan đến cậu ta, thành tích ở trường học của cậu ta vô cùng ưu tú, học nhảy mấy lớp, đoạt được rất nhiều giải thưởng lớn.”

Lệnh Mạn không phục chút nào.

Bụng của Ký Tâm Du là cái gì vậy?

Tại sao sinh đứa con nào cũng đều là thiên tài chứ?

Tiểu Cổ lại nói: “Thế nhưng bây giờ điều kiện kinh tế của nhà họ rất khó khăn, chắc là sẽ không có cách nào cho cậu ta học lên đại học.”

“...”

***

Lệnh Mạn quay trở về biệt thự của Lý gia, ngồi trên ghế salon ngáy người rất lâu.

Hạ Vũ Nhu thấy cô như vậy thì lại gần hỏi han: “Sao vậy Mạn Mạn?”

Lệnh Mạn dường như không nghe thấy gì.

Hạ Vũ Nhu vô cùng lo lắng, lay lay bả vai cô: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lệnh Mạn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú vào khuôn mặt người mẹ đã luôn vất vả vì mình.

Dù sao thì bà và Lệnh Đông Hoa cũng từng là vợ chồng.

Có lẽ không nên nói cho bà biết chuyện này...

Lệnh Mạn khẽ lắc đầu, mỉm cười: “Không có gì đâu.”

Lập tức lại biến thành Hạ Vũ Nhu rên rỉ than thở, bà ngồi xuống cạnh cô kể khổ: “Bà ngoại con xuất viện, nhất định cứ đòi về quê, mẹ không biết nên làm cái gì bây giờ nữa.”

Lệnh Mạn nói: “Nếu thế thì cứ cho bà về quê đi, sống mãi ở đây cũng nhàm chán.”

Hạ Vũ Nhu nói: “Điều kiện ở nông thôn đâu có tốt bằng thành phố, ở đây đi bệnh viện cũng thuận tiện hơn, về quê mà chẳng may có chuyện gì xảy ra thì ai chăm sóc bà? Đừng có hy vọng vào mấy người bác và dì con.”

“Con sẽ chăm sóc bà.” Lệnh Mạn đứng dậy: “Cứ quyết định như vậy đi, tháng sau con đưa bà về quê.”

***

Lệnh Mạn phát hiện ra Lý Trác Vân rất thích chạy đến mấy vùng nông thôn, vừa nghe thấy cô phải về quê ở gần thành phố X, ngay lập tức muốn đi cùng.

Anh đeo ba lô ngồi xuống ghế phụ lái, ra lệnh cho cô như lẽ đương nhiên: “Lên đường thôi.”

Lệnh Mạn khó hiểu nhìn anh chằm chằm.

Vị khách không mời mà đến này không được hoan nghênh cho lắm, ai mà biết liệu anh có gây ra rắc rối gì cho cô hay không cơ chứ.

Gần đây Lý Trác Vân lại dễ dàng giành được huy chương vàng trong cuộc thi Khoa học và Công nghệ Quốc gia, đủ để xoa dịu Lý Nghiễm Thời, vì thế ông cũng đã nói lòng việc quản thúc anh.

Nhớ đến đồng giải thưởng và huy chương nhiều không đếm xuể ở trong phòng Lý Trác Vân, chẳng hiểu sao trong đầu Lệnh Mạn lại nghĩ đến câu nói của Tiểu Cổ.

“Thế nhưng bây giờ điều kiện kinh tế của nhà họ rất khó khăn, chắc là sẽ không có cách nào cho cậu ta học lên đại học.”

...

Lệnh Mạn vội lắc lắc đầu.

Thôi quên đi, cô cũng không phải là người quá coi trọng tình thân ruột thịt.

Cậu em trai kia cô chưa bao giờ gặp, cứ coi như là cô vẫn chẳng hề biết gì đi.

Lúc Lệnh Mạn khởi động xe, không nhìn được liếc mắt nhìn Lý Trác Vân một cái.

Tình hình gần đây của Kỳ Tâm Du... Liệu cậu ta có muốn biết không?

Chắc là sẽ không rồi.

Dù sao thì cậu ta cũng từng giống cô, đều là đứa con bị bỏ rơi.

***

Nhà bà ngoại cách Ô Du không xa lắm, chẳng qua là đường xá rất khó đi nên mới hay trì hoãn.

Nửa năm không về đây, Lệnh Mạn cảm thấy dường như mình cũng sắp quên đường rồi.

Ngôi làng đã thay đổi rất lớn, nhiều căn nhà cũ đã bị phá bỏ, ven đường có một chiếc máy xúc đang đổ, khắp nơi đều là cát sỏi.

Không biết lại đang xây sửa cái gì.

Xương khớp bà ngoại không chịu nổi lắc lư, Lệnh Mạn cũng vậy, hai người vừa về đến nhà thì Lệnh Mạn đã vội vàng muốn đưa bà lên giường nghỉ ngơi, nhưng bà ngoại lại không chịu hợp tác.

Bà khẳng khái đòi đi dạo một vòng quanh sân, lại nằm lên chiếc ghế mây của ông ngoại nghỉ một chút.

Nhìn căn nhà mình đã sống suốt hơn nửa đời người, hôm nay cảnh còn người mất, khắp nơi hoang tàn, đôi mắt già nua của bà đã rom rớm nước mắt.

Nhớ đến người chồng đã qua đời, rốt cuộc thì bà không kìm nén được nữa.

Lệnh Mạn vô cùng hâm mộ tình yêu của bà ngoại, lựa chọn một người chính là cả đời, mặc kệ sinh lão bệnh tử cũng vĩnh viễn bên nhau.

Khi cuộc sống trở nên tốt hơn, vì hiếu thảo mà con cái cháu chắt đưa bà vào thành phố sống, mang tiếng là để bà sống thoải mái hơn, nhưng liệu có ai biết thực ra hành động này đã lại một lần nữa tàn nhẫn chia lìa bà và ông?

***

Mặc dù Lệnh Mạn và Lý Trác Vân hơn kém nhau bảy tuổi, nhưng ở trong mắt bà ngoại thì vẫn đều là những đứa cháu nhỏ như nhau.

Buổi tối, bà ngoại làm cho hai đứa cháu nhỏ món trứng đánh đường, trứng đánh đường là món ăn vặt quen thuộc nhất trong trí nhớ tuổi thơ của mỗi người con Ô Du.

Đập hai quả trứng gà vào trong nồi, cho thêm long nhãn nấu vào nấu cùng nhau, khi sôi lên thì rải đường trắng.

Hương vị ngọt ngào, chỉ ăn một miếng là đã cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

Trứng đánh đường của bà vẫn là hương vị thân quen thời thơ ấu, hai đứa nhỏ Ô Du vui đầu ăn đến cao hứng.

Bình thường Lý Trác Vân không thích ăn đồ ngọt, nhưng cũng rất nể mặt mà ăn sạch sẽ không thừa lại chút nào.

Mùa đông ở nông thôn lạnh hơn trong thành phố, bà ngoại ở lâu nên cảm thấy quen thuộc, nhưng Lệnh Mạn và Lý Trác Vân vẫn chưa thích ứng được.

Tối hôm đó, hai người ngồi dựa vai vào nhau sưởi ấm bên bếp lửa, Lý Trác Vân khoác một cái áo quân đội dày xù, cả người bọc kín mít mà vẫn còn run lẩy bẩy.

Lệnh Mạn chưa từng nhìn thấy Lý Trác Vân bình dị như vậy, cảm thấy thật buồn cười.

Cô hỏi: “Sao lần này cậu không mang dụng cụ ngắm sao đến?”

Lý Trác Vân liếc cô một cái: “Giữa mùa đông xem sao trắng cái gì, cô muốn tôi chết rét à?”

Lệnh Mạn không nhìn được cười trộm.

Hoá ra Lý Trác Vân cũng vẫn là một con người bình thường.

Trời nóng sẽ chảy mồ hôi, trời lạnh sẽ run cầm cập.

Không khác gì với bọn họ.

Ngay sau đó cô lại cảm thấy tò mò chuyện khác: “Lý Trác Vân, hỏi cậu chút chuyện liên quan đến học tập nhé.”

“Nói đi.”

“Cậu thông minh như vậy, tại sao không học nhảy lớp?”

Không ngờ Lý Trác Vân lại hỏi ngược lại: “Tại sao tôi phải nhảy lớp?”

“...”

Vấn đề này Lệnh Mạn cũng đã từng nghĩ qua.

Đúng vậy.

Cậu ta chẳng có lý do gì để phải học nhảy lớp cả.

Lý Trác Vân nói đầy thâm ý: “Thiên tài rất cô độc.”

“...”

Lệnh Mạn quay sang nhìn anh.

Mắt anh nhìn thẳng về phía trước, ánh lửa hắt lên gò má của anh, củi trong bếp cháy bập bùng.

Hình ảnh này lại mang lại cho cô một cảm giác ấm áp.

Lệnh Mạn không hề cảm thấy Lý Trác Vân đang cố tình ra vẻ.

Thậm chí cô còn cảm thấy anh nói rất đúng.

Bàn về gia cảnh, tướng mạo, tài năng của Lý Trác Vân, tất cả những người xung quanh đều khó mà theo kịp.

Vốn dĩ anh cũng không hề cô độc, anh vẫn có một đám bạn tốt cùng vui đùa, cùng cãi nhau chí choé.

Đó chẳng phải là một điều may mắn hay sao?

Có được sự may mắn như vậy thì tại sao lại phải nhảy lớp đây?!

Mặc dù ở nông thôn không có lò sưởi, nhưng một mình quần hai lớp chăn dày, vẫn cảm thấy ấm áp như thường.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy con chim sẽ hót líu lo ở ngoài cửa sổ.

Lệnh Mạn lại bị đánh thức bởi một tiếng ồn rất lớn, âm thanh rung chuyển cả trời đất, ban đầu cô còn cho là nhà bên cạnh đang sửa chữa, không để ý nhiều liền trở mình ngủ tiếp.

Thế nhưng ngay sau đó cô lại nghe thấy tiếng một người già không ngừng khóc lóc, dùng tiếng địa phương nói to, giống như là đang cãi nhau với người khác.

Lệnh Mạn mơ màng lắng nghe, đột nhiên giật mình, hoàn toàn tỉnh ngủ.

Là giọng của bà ngoại!

Cô vội vội vàng vàng chạy xuống lầu, tiện tay khoác thêm một cái áo bông.

Đúng lúc gặp Lý Trác Vân cũng đi ra từ căn phòng khác, bị tiếng ồn đánh thức nên vẻ mặt anh rất khó chịu.

Hai người cùng ra ngoài nhìn xem có chuyện gì xảy ra.

Lệnh Mạn ra đến cửa thì sợ hết hồn.

Trước cửa đậu một chiếc máy xúc công kênh, đối mặt với họ là cái xèng to lớn, từng cái răng cưa giáng xuống.

Có một người đang ngồi trong máy xúc, giống như sẽ khởi động máy bất cứ lúc nào.

Bà ngoại bị hai người đàn ông kéo sang một bên, không ngừng giãy giụa, thấy Lệnh Mạn thì vội vàng kêu cứu: “Mạn Mạn! Bọn họ muốn dỡ nhà! Không thể để cho bọn họ dỡ nhà!”

Người đàn ông đứng đầu mắng một tiếng: “Mẹ nó, sao bảo cái nhà này không có người ở? Thế nào mà bây giờ chạy ra đông vậy?”

Lệnh Mạn nhú mày, bước lên hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Người đàn ông nói: “Chúng tôi tới dỡ nhà, mấy người mau tranh thủ thời gian đi khỏi đây, đừng làm chậm trễ tiến độ của chúng tôi.”

“Dỡ nhà? Ai cho phép các người tháo dỡ?”

“Hà?” Người đàn ông nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ: “Lãnh đạo đồng ý, chủ nhà đồng ý, cô là ai?”

Lệnh Mạn nói: “Tôi chính là chủ nhà, tôi đồng ý cho các người tháo dỡ bao giờ?”

Người đàn ông đưa một bản hợp đồng cho Lệnh Mạn xem: “Giấy trắng mực đen rành rành ở đây, dỡ nhà và chuyển đi thì các cô sẽ được đền bù một triệu, bây giờ cầm tiền rồi thì dời ý sao?”

Đền bù một triệu?

Lệnh Mạn đưa tay đoạt lấy bản hợp đồng, nhanh chóng lật xem.

Người đàn ông không chờ nổi nữa, nói với người ngồi trong máy xúc: “Bắt đầu làm việc đi!”

Bà ngoại cố gắng xông đến ngăn cản, lão đảo ngã xuống đất, nằm ngang ở giữa đường.

“Không được! Các người không thể dỡ nhà của tôi! A Tôi sẽ không đồng ý!” Bà vừa khóc vừa kêu gào.

A Tôi là tên của ông ngoại.

Lệnh Mạn vội vàng chạy đến đỡ bà ngoại dậy, giao cho Lý Trác Vân.

Cô lật tới trang cuối cùng của bản hợp đồng, chỗ ký tên.

Là bác cả và di tư cùng nhau ký.

Hai người này lại dám tự ý giấu mọi người, chưa được sự đồng ý đã tự tiện bán nhà.

Lệnh Mạn cắn răng, thảo nào Hạ Vũ Nhu luôn nói nhất định không được giao bà ngoại cho bọn họ.

Lệnh Mạn nhìn về phía người đàn ông, hỏi: “Mấy người định xây công trình gì ở đây?”

Người đàn ông không trả lời.

Lệnh Mạn: “Tôi chỉ muốn biết ai là người mua nhà của tôi thôi.”

Người đàn ông cân nhắc trong chốc lát, nghĩ là nói cho cô thì cũng sẽ chẳng có vấn đề gì, bèn đáp: “Tập đoàn Nhất Thiên.”

“...”

Lệnh Mạn ngớ người, nghiêng đầu nhìn Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân hơi cau mày, nhìn qua có vẻ cũng không biết gì.

Người đàn ông hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, hét lên: “Hỏi đủ chưa? Đã cho mấy người xem cả hợp đồng rồi, thế nên mau tránh ra đi! Nếu hôm nay không dỡ xong nhà thì tôi cũng sẽ không về báo cáo công việc được!”

Bà ngoại khóc om sòm: “Không được! Tuyệt đối không thể dỡ! Không còn nhà tôi cũng không sống nổi nữa!”

Người đàn ông tức giận: “Cái bà này tại sao lại vô lý như vậy! Tiền thì nhà bà cũng đã cầm rồi, bây giờ còn muốn thế nào nữa!”

Lệnh Mạn đang muốn mở miệng, đột nhiên Lý Trác Vân đoạt lấy bản hợp đồng trong tay cô, bình tĩnh xé tan thành từng mảnh ngay trước mặt mấy người đàn ông.

Anh lặng không nói tiếng nào làm ra một chuyện kinh thiên động địa.

Tất cả mọi người đều tròn tròn cả mắt.

“Cậu!” Bấy giờ người đàn ông mới kịp phản ứng, tức giận đến đỏ cả mặt: “Cậu dám xé hợp đồng!”

Lý Trác Vân chậm rãi nói: “Là tôi xé, làm sao?”

“Cậu!” Người đàn ông giận đến nói không ra lời: “Cậu!”

Lý Trác Vân phui tay, thả đồng giấy vụn xuống đất.

Anh đưa tay về phía người đàn ông: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Người đàn ông trừng mắt: “Làm gì?!”

“Gọi điện thoại cho ông chủ của các người.”

“Cậu tìm ông chủ của bọn tôi làm gì?”

“Ông chủ của các người không phải là Lý Nghiễm Thời sao?”

Người đàn ông không đáp, neho mắt quan sát Lý Trác Vân: “Cậu là ai?!”

Lý Trác Vân mặt không đổi sắc, khí thế đè người: “Tôi là cha ông.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lý Trác Vân khinh thường hừ một tiếng: Sáng nắng chiều mưa.”

Biên tập: B3

Nhờ thái độ tiểu bá vương của Lý Trác Vân nên mới tạm thời ngăn cản được đoàn người, thành công trì hoãn thời gian.

Lệnh Mạn tức tốc lái xe trở về thành phố A để hỏi cho rõ, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra.

Không may là Lý Nghiễm Thời không có ở nhà, cô đành phải tìm Hạ Vũ Nhu trước.

Hạ Vũ Nhu nhìn thấy Lệnh Mạn vội vã bước vào thì chạy ra nghênh đón, khó hiểu hỏi: “Không phải con đưa bà ngoại đi sao? Sao lại quay về?”

Lệnh Mạn đi như bay, giọng nói không kìm được tức giận: “Có người muốn phá dỡ nhà chúng ta ở quê, chuyện này mẹ có biết hay không?”

Hạ Vũ Nhu bối rối: “Là ai?”

“Chồng mẹ đó.”

Hạ Vũ Nhu nghi ngờ cau mày: “Vậy là sao? Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?”

Lệnh Mạn ngồi xuống ghế salon, hít sâu một hơi sau đó mới kể lại chi tiết cho bà: “Đột nhiên hôm nay có một đám người tới nhà, mang theo cả máy xúc đến để phá dỡ, nói là người của tập đoàn Nhất Thiên, còn đưa cả hợp đồng cho con nhìn, bác và di đã bán nhà cho bọn họ, căn nhà sẽ bị phá dỡ bất cứ lúc nào.”

Hạ Vũ Nhu mờ mịt: “Có chuyện này sao? Mẹ không biết.”

Lệnh Mạn thở dài: “Đợi Lý Nghiễm Thời về, mẹ hãy đi nói với ông ấy.”

“... Mẹ đi hả?” Hạ Vũ Nhu ngần ngừ chỉ vào mình.

“Đó là chồng mẹ, dĩ nhiên mẹ phải nói rồi.”

Hạ Vũ Nhu do dự: “Mẹ... Mẹ nói gì với ông ấy bây giờ?”

Lệnh Mạn không thể tin được nhìn bà: “Đương nhiên là bảo ông ấy lập tức dừng ngay việc phá dỡ nhà lại!”

Hạ Vũ Nhu vẫn áp a áp ứng: “Nhưng mà... Làm thế nào mở miệng được?”

“Cái này còn phải cần người dạy nữa?” Lệnh Mạn chịu thua, những lúc như thế này mới cảm thấy ghét cái tính của mẹ cô, không bao giờ giúp được cái gì.

“Mẹ cứ nói thế này.” Cô đành phải dạy bà từng câu từng chữ: “Chúng ta đã kết hôn, mẹ em cũng chính là mẹ anh, quê em cũng chính là quê anh, bây giờ có người muốn phá nhà của anh, anh có chấp nhận được không?”

Hạ Vũ Nhu liên tục lắc đầu: “Không được không được, quá hùng hổ dọa người, không nói thế được.”

“Ồ cái nhà này mẹ không có cả cái quyền phát biểu ý kiến hay sao?”

Hạ Vũ Nhu ủ rũ, im lặng không nói.

Lệnh Mạn vỗ trán: “Thôi được rồi, mẹ không chịu nói với ông ấy thì để con nói vậy, thế đã được chưa?”

Lệnh Mạn ngồi ở phòng khách chờ nguyên một buổi chiều.

Lý Nghiễm Thời có việc quan trọng quán thân, bận rộn đến tối mới về đến nhà.

Chuyện phá dỡ lúc sáng ông cũng đã nghe Lý Trác Văn nói đại khái qua điện thoại, bây giờ thấy Lệnh Mạn đang đợi mình thì cũng biết ngay lý do.

Ông gọi Lệnh Mạn vào thư phòng, hai người nói chuyện.

Lý Nghiễm Thời đi thẳng vào vấn đề: “Mạn Mạn, thật xin lỗi con, ở quê con đang chuẩn bị tiến hành một dự án rất lớn, cụ thể như thế nào thì ta không thể nói vì có liên quan đến bí mật thương nghiệp. Ta gọi con vào đây chỉ muốn nói trước với con là, dự án này đã được lên kế hoạch từ một năm trước, lúc đó ta vẫn không hề biết khu vực quy hoạch cũng bao gồm nhà của các con, nếu như ta mà biết thì ngay từ đầu ta đã không thông qua cái dự án này.”

Khi ở nhà Lý Nghiễm Thời không hề có dáng vẻ của vị Lý tổng cao cao tại thượng, ông nói chuyện với Lệnh Mạn cũng chỉ như là người lớn đang thương lượng với con cháu trong nhà mà thôi.

Điều này cũng khiến cho thái độ của Lệnh Mạn nhu hoà hơn.

“Dượng Lý, con không có ý trách dượng, con chỉ muốn biết là liệu có khả năng hủy bỏ dự án ở quê con hay không?”

Lý Nghiễm Thời không nói gì, thở dài một hơi: “Nếu như đây chỉ là một công trình thông thường, ta sẽ lập tức ra lệnh ngừng thi công. Nhưng dự án này đã phải kêu gọi mười mấy đối tác cùng hợp tác, số tiền đầu tư lên đến hơn hai mươi tỉ, nếu như ta đơn phương hủy bỏ thì sẽ gây ra tổn thất không thể lường được.”

Lệnh Mạn nhất thời trầm mặc.

Hai mươi tỉ, con số mà người bình thường chỉ nghĩ đến thôi cũng không dám.

Cho dù là Lý gia tiền tài như nước cũng không thể chịu được tổn thất như vậy.

Cô biết thương trường không phải là trò đùa, trước sự tổn thất nặng nề thì vứt bỏ một chút cũng đáng giá.

Thế nhưng khi nghĩ đến cái cảnh bà ngoại khóc khàn cả giọng, cô lại cảm thấy không đành lòng.

Lệnh Mạn cố gắng xin một cơ hội cuối cùng: “Dượng Lý, nơi đó không chỉ là quê của con, hay là nhà mẹ đẻ của mẹ con, mà nó còn là nơi mà ông bà ngoại con sinh sống suốt sáu, bảy mươi năm trời. Từ sau khi ông ngoại qua đời, căn nhà cũ đó là nơi gửi gắm duy nhất của bà ngoại, sáng nay lúc máy xúc muốn đến phá nhà, bà ngoại đã trực tiếp nằm chắn ngay trước cửa, muốn cùng đồng sinh cộng tử với căn nhà. Con cầu xin dượng hãy nghĩ xem có cách nào giải quyết được toàn vẹn cả đôi đường hay không, vừa giảm thiểu tổn thất, lại vừa có thể giữ được ngôi nhà.”

Nghe Lệnh Mạn nói một hồi, Lý Nghiễm Thời rơi vào trầm tư, liên tục thở dài.

Trên đời lấy đâu ra cách giải quyết vẹn cả đôi đường như thế?

Thế nhưng ông vẫn đồng ý với Lệnh Mạn: “Mạn Mạn, con cứ về trước đi, cho ta thêm một chút thời gian để suy nghĩ, ta sẽ cố gắng hết sức để cho con một câu trả lời thoả đáng.”

Lệnh Mạn cũng không muốn cưỡng ép quá mức: “Vâng, cảm ơn dượng Lý.”

***

Lo lắng cho tình hình của bà ngoại, Lệnh Mạn lái xe về quê ngay trong đêm.

May mắn là Lý Trác Vân đã thu xếp ổn thoả, bà đã sớm đi nghỉ ngơi.

Lệnh Mạn sốt ruột hỏi: “Bà ngoại sao rồi?”

Lý Trác Vân nói: “Không sao.”

Lệnh Mạn vừa nói vừa nhìn ra ngoài cửa: “Mấy người kia đâu?”

“Đuổi đi rồi, tạm thời sẽ không quay lại.”

Nghe anh nói như vậy, trái tim treo lơ lửng của Lệnh Mạn cuối cùng cũng thả lỏng.

Đêm đã khuya, hai người không thể trò chuyện lâu, ngày hôm sau Lý Trác Vân còn phải dậy sớm đi về trường học.

Thời gian không còn nhiều, hai người tranh thủ về phòng mình nghỉ ngơi.

Chạy đi chạy lại đường xa ba lần, quả nhiên thắt lưng Lệnh Mạn không chịu nổi.

Ngày hôm sau khi ngủ dậy, chứng đau thắt lưng lại tái phát.

Lý Trác Vân đứng ở ngoài cửa, thấy Lệnh Mạn khập khiễng bước ra.

Anh tiến lên hỏi: “Cô sao vậy?”

“... Đau lưng.” Lệnh Mạn âm thầm nói.

Lý Trác Vân ngẫm nghĩ: “Vậy để tôi lái xe.”

“Không được.” Lệnh Mạn vòng qua anh đi sang bên ghế lái: “Cậu chưa có bằng lái.”

“Ai nói tôi chưa có?”

Lý Trác Vân móc một tấm thẻ nhỏ ra, hớn hờ giơ lên trước mặt cô.

Lệnh Mạn nhìn anh nửa tin nửa ngờ: “Cậu làm từ khi nào vậy?”

Lý Trác Vân không kìm nổi đắc ý: “Thi đợt nghỉ đông vừa rồi.”

Cô vẫn còn đang nghi ngờ thì Lý Trác Vân đã nhanh chân leo vào ghế lái: “Mau lên xe đi, sắp muộn rồi.”

Lệnh Mạn: “...”

Thầy dạy lái xe của Lý Trác Vân là vị nào? Lệnh Mạn rất muốn tặng một món quà tạ lễ thật long trọng.

Trải qua một tháng được hướng dẫn chuyên nghiệp, hay phải nói hơn là quân thức, trình độ lái xe điêu luyện của Lý Trác Vân cuối cùng cũng đã đỡ hơn rất nhiều.

Ít ra cũng không còn khiến Lệnh Mạn chóng mặt buồn nôn nữa.

***

Đến trường học, Lý Trác Vân thành thạo đổ xe, tự xách hành lý của mình xuống.

Anh hást cảm với Lệnh Mạn: “Đi đây.”

Lệnh Mạn cũng bước xuống xe: “Không cần tôi đi cùng với cậu sao?”

“Cũng chẳng phải lần đầu, cần gì ai đi cùng nữa.”

Lệnh Mạn cười cười, lại nói: “Lý Trác Vân, chuyện hôm qua cảm ơn cậu.”

Nếu không nhờ cái thái độ bá đạo đó của anh, có tác dụng hơn cả tường đồng cối đá, không khéo căn nhà ở quê đã không giữ được.

“Lần sau tôi mời cậu ăn cơm.” Lệnh Mạn chân thành nói.

Lý Trác Vân khinh thường nhướn mày: “Tôi cũng không phải là em gái cô, không muốn ăn kiêu đó.”

Lệnh Mạn cảm thấy hơi tiếc, thôi được rồi.

Nhưng Lý Trác Vân lại nói tiếp: “Nếu như thực sự muốn cảm ơn tôi, lúc nào rảnh rồi thì nhớ học bà ngoại cách làm món trứng đánh đường, sau này về làm cho tôi ăn.”

Nói xong, anh tung chìa khoá xe cho Lệnh Mạn, tiêu sái xoay người vẫy vẫy tay: “Đi đây.”

Lại là lời tạm biệt ngắn gọn dứt khoát như vậy.

Lệnh Mạn nhìn theo bóng lưng Lý Trác Vân sải bước đi xa dần, không nhận được mỉm cười.

***

Không hiểu sao Lệnh Mạn rất dễ tâm tới câu Lý Trác Vân nói trước khi đi.

Vào một ngày rảnh rỗi không có việc gì làm, cô thực sự mỳ mò làm thử một phần trứng đánh đường.

Sau khi tự mình ăn thử cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm, cô lập tức làm thêm một phần nữa.

Cũng không biết hưng phấn ở đâu ra, Lệnh Mạn cất cẩn thận vào lồng giữ nhiệt, lái xe thật xa đưa đến trường học của Lý Trác Vân.

Trên đường đi nhớ đến mấy cậu bạn cùng phòng của anh, cô lại vào siêu thị mua thêm hai túi đồ ăn vặt thật to.

Lý Trác Vân đang trong giờ thể dục, anh bảo Lệnh Mạn đến sân vận động tìm mình.

Thời tiết càng ngày càng nóng hơn, trên sân bóng rổ có rất nhiều người đang chơi bóng, mồ hôi chảy dài trên từng khuôn mặt.

Lệnh Mạn nhìn những cậu thanh niên dáng người khoẻ mạnh năng động, con người đảo nhanh theo từng chuyển động ném rổ của bọn họ.

Woa...

Woa woa...

Thật là lợi hại.

Trong lòng không kìm được mà cảm thán.

“Này.” Đột nhiên có một bàn tay hươu hươu trước mặt, che hết toàn bộ tầm nhìn của cô: “Nhìn đủ chưa?”

Lệnh Mạn ngẩng đầu lên, đối diện với vẻ mặt bất mãn của Lý Trác Vân.

Anh lên án: “Cô có biết về mặt của cô vừa rồi giống như cái gì không?”

Lệnh Mạn chớp chớp mắt: “Giống cái gì?”

“Giống một bà di quái gở háo sắc.”

“...”

Cậu biến đi!

“Đến tìm tôi làm gì?” Lý Trác Vân đứng tựa vào lan can, khoái chí hỏi.

Vì sự so sánh vừa rồi của anh, Lệnh Mạn có chút không vui.

Cô cố tình giấu lồng giữ nhiệt ra sau lưng: “Đi ngang qua thôi.”

“Đi ngang qua?” Lý Trác Vân cúi đầu liếc thấy một đồng đồ ăn trong tay cô.

Giấu đầu hờ đuôi.

Anh vốn không thích cũng không thể hiểu nổi cái kiểu nói một đằng nghĩ một nẻo này của nữ sinh.

Huống hồ Lệnh Mạn cũng đâu phải là một cô học trò nữa, vậy mà còn giả bộ.

Thật là buồn nôn.

“Cô đến quảng trường nhân dân mua cho tôi suất gà rán đi.” Lý Trác Vân nói.

“Hả?”

Lệnh Mạn khó hiểu.

Sao tự nhiên lại nói vậy?

“Dù sao thì đối với cô mấy trăm cây số cũng chỉ là tiện đường đi ngang qua thôi mà.” Về mặt Lý Trác Vân rất bí ối.

“...”

Lệnh Mạn bị anh nói đến nín câm.

Cái miệng này!

Không thể tha cho người khác hay sao?!

Cô chỉ có thể nói lảng sang chuyện khác, đưa mắt nhìn ra phía xa: “Mấy người kia là bạn cùng phòng của cậu hả? Bọn họ chơi bóng rổ giỏi thật.”

Lý Trác Vân nghe vậy thì như có điều suy nghĩ: “Bọn họ sao? Cũng tạm được thôi.”

Đột nhiên lúc này có người gào to.

“Lý Trác Vân! Đến lượt cậu ra sân!”

Lý Trác Vân cao giọng đáp một tiếng: “Đến đây.”

Anh lau sạch mồ hôi trên trán, trước khi đi còn bày ra dáng vẻ đẹp trai nói với Lệnh Mạn: “Nhìn nhé.”

Đây là... đang muốn biểu diễn sao?

Lúc này điện thoại của Lệnh Mạn rung lên hai cái, là giáo sư Trương gửi tin nhắn đến.

“Tiểu Mạn, đi đến đâu rồi?”

“Đã đến trường anh rồi, đang ở sân vận động.”

“Được, bây giờ tôi qua tìm em, em ăn cơm chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy ăn chung đi, tôi biết một nhà hàng đồ tây mới mở, mùi vị không tệ.”

“Được thôi.”

Lệnh Mạn còn chưa kịp nhấn nút gửi đi, đột nhiên một quả bóng rổ bay vèo tới, nện xuống bên chân cô.

“Bành” một tiếng lại văng ra ngoài.

“Á!”

Lệnh Mạn giật mình hét lên một tiếng, suýt chút nữa thì đánh rơi cả điện thoại.

Cô vẫn còn chưa hoàn hồn, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lý Trác Vân mặt mũi sa sầm đi về hướng này.

Khi tới bên cạnh cô, Lý Trác Vân thờ phỉ phỉ: “Tôi vào đánh mà cô cũng không thèm nhìn lấy một lần!”

Nhất thời Lệnh Mạn cảm thấy chột dạ, vội giấu điện thoại ra sau lưng.

“Xin lỗi, tại khách sạn có chút việc.” Cô ngượng ngập nói.

Sau đó Lệnh Mạn liền làm lạnh: “Tôi mua rất nhiều đồ ăn, mau gọi các bạn cậu cùng đến ăn uống đi.”

Lý Trác Vân nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt không kiên nhẫn.

Lệnh Mạn cố gắng lấy lòng: “Toàn đồ cậu thích ăn đó. ~”

Lý Trác Vân hừ một tiếng, không buồn để ý đến cô.

Thế nhưng anh vẫn không tiếp tục so đo, gọi mấy người Dương Dương và Đại Bản cùng tới.

Lệnh Mạn hỏi Lý Trác Vân muốn uống gì.

Lý Trác Vân khoanh tay, vênh mặt hất hàm sai khiến: “Sprite.”

Chỉ có một lon Sprite, Lệnh Mạn vội vàng ưu tiên đưa cho anh.

Lệnh Mạn cũng cảm thấy khát, cô lấy một chai nước khoáng, dùng hết sức mà không vận được nắp ra.

Hự ——!

A ——!

Hự ——!

Vì dùng sức quá mạnh mà mặt mũi Lệnh Mạn vận vẹo trông rất buồn cười.

Theo như lời của Lý Trác Vân nói thì, xấu xí đến nỗi không dám nhìn thẳng.

Anh không nhìn nổi nữa, gơ tay đoạt lấy chai nước, vận mạnh một cái là mở được, đưa lại cho cô.

Nhưng mà cũng không phải là đưa vào tay, mà lại trực tiếp đưa lên miệng cô.

Thế này... là muốn đút nước hả??

Lệnh Mạn nhìn Lý Trác Vân bằng ánh mắt kỳ lạ, do dự không biết nên làm gì.

Không nhận thì cả hai cùng lúng túng, mà nhận thì chỉ có mình cô lúng túng.

Chi bằng cứ giả bộ như không có chuyện gì, lẳng lặng mà uống đi vậy.

Lệnh Mạn đành khẽ há miệng ra ngậm lấy miệng chai, uống nước từ cái chai Lý Trác Vân đang cầm.

Cô liều mạng tự thôi miên bản thân: Không cảm thấy gì cả, không cảm thấy bất cứ cái gì hết...

Ừ ừ uống được hơn một nửa.

Đột nhiên Lý Trác Vân nhướn mày, mặt đầy ghét bỏ nhìn cô chằm chằm: “Tay cô đâu?”

Lệnh Mạn: “...”

“Còn muốn để tôi cầm đến bao giờ? Thực sự coi mình là trẻ nít đấy hả?”

Nội tâm của Lệnh Mạn: CMN.....

Tiếng chuông tan học vang lên, giờ học thể dục kết thúc.

Đã đến giờ ăn trưa, các nam sinh kéo nhau thành đoàn đi về phía căng tin.

Lý Trác Vân quay đầu nhìn Lệnh Mạn vẫn còn đang ngồi nguyên tại chỗ, cất giọng thúc giục như ra lệnh: “Đi ăn cơm.”

Lệnh Mạn cười: “Tôi không đi đâu.”

Lý Trác Vân một câu liền đoán trúng: “Có hẹn à?”

“... Ừ.”

“Ai?”

Lệnh Mạn đang nghĩ có nên nói cho anh biết hay không.

Lý Trác Vân đã tự có đáp án.

“Giáo sư Trương?”

“...” Lại bị anh đoán trúng.

Nhìn biểu tình như gặp quỷ của Lệnh Mạn, Lý Trác Vân cũng biết ngay mình đoán không sai.

Anh khinh thường hừ một tiếng, xoay người đi.

Trước khi đi anh còn mắng cô: “Sáng nắng chiều mưa.”

???

Có ý gì?

Lệnh Mạn không thể hiểu nổi đứng tại chỗ.

Ai sáng nắng chiều mưa chứ?

Tại sao cô lại là người sáng nắng chiều mưa?

Này này này cậu mau quay lại nói rõ ràng ra cho tôi!

***

Lệnh Mạn ngồi ở sân vận động đợi một lúc.

“Tiểu Mạn.”

Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói quen thuộc.

Cô quay đầu lại.

Nhưng ánh mắt lại rơi vào trên người cô gái xinh đẹp đang cười nói bên cạnh giáo sư Trương.

Hồ hấp Lệnh Mạn như dừng lại một giây.

—— Lâm Na.

“Chờ lâu chưa?” Giáo sư Trương hỏi.

Lệnh Mạn lắc đầu: “Chưa.”

Giáo sư Trương bèn giới thiệu hai người với nhau, vô cùng lễ độ chỉ vào Lâm Na: “Vị này là đồng nghiệp của tôi, giáo viên múa đang công tác ở học viện múa, Lâm Na.”

Sau đó đang muốn giới thiệu Lệnh Mạn: “Đây là...”

Anh ta mới nói được một nửa thì bị Lâm Na cười cắt ngang: “Không cần giới thiệu, tôi với Mạn Mạn là bạn cũ.”

Giáo sư Trương thoáng kinh ngạc: “Hai người quen nhau sao?”

“Đúng vậy, chúng tôi quen biết cũng gần mười năm rồi.” Lâm Na quay ra nói với Lệnh Mạn: “Đúng không? Mạn Mạn.”

Lệnh Mạn nở nụ cười xã giao chuyên nghiệp: “Ừ.”

Lâm Na tiện thể hỏi han cô: “Gần đây sống thế nào?”

“Rất tốt.”

Lệnh Mạn thuận miệng trả lời.

Lâm Na nở nụ cười càng sâu: “Vừa rồi nghe giáo sư Trương nói phải đi gặp một cô gái, tôi vẫn còn đang đoán là ai chứ, không ngờ lại là cô.” Cô ta nhìn hai người bằng ánh mắt hiếu kỳ: “Hai người ~ định khi nào thì bắt đầu đây ~ nói mau nói mau!”

Bị Lâm Na trêu chọc như vậy, Lệnh Mạn cảm thấy rất khó chịu, buồn bực không đáp.

Giáo sư Trương cũng chỉ cười không nói.

Bầu không khí đang có chút lúng túng thì chuông điện thoại Lâm Na reo vang.

Cô ta “chao ôi” một tiếng, như sực nhớ ra: “Tôi không quên rầy hai người nữa, chồng tôi vẫn đang đợi tôi về nhà nấu cơm cho anh ấy.”

Cô ta vội vàng chào tạm biệt hai người rồi đi thẳng về phía trước.

Một chiếc ô tô sang trọng dừng ở ven đường, có một người đàn ông mặc âu phục giày da bước từ trên xe xuống mở cửa cho Lâm Na.

Lệnh Mạn mở to mắt ra nhìn, không bỏ qua một chi tiết nào.

Kia chính là chồng Lâm Na?

Dáng vẻ trông thật bình thường.

Lâm Na ngồi lên xe, quay đầu lại vẫy tay với bọn họ, khoe miệng hơi nhếch lên.

...

Lại là nụ cười đó.

Ký ức của Lệnh Mạn vẫn còn mới như vừa xảy ra ngày hôm qua.

Khi lần đầu tiên Lâm Na kéo tay Liên Tĩnh xuất hiện ở trước mặt cô, cô ta cũng cười với cô như vậy.

Đắc ý, khoe khoang, khiêu khích...

Trong mắt người khác đó là nụ cười ngọt ngào, nhưng đối với cô thì chỉ cảm thấy nhức mắt.

Gặp lại sau bao năm xa cách, tại sao Lâm Na lại dùng nụ cười đó để cười với cô?

Mãi đến khi chiếc xe đã đi xa, Lệnh Mạn vẫn không thu hồi tầm mắt.

Giáo sư Trương quan tâm hỏi thăm: “Em sao vậy?”

Lệnh Mạn lấy lại tinh thần, mỉm cười: “Không sao.”

Đột nhiên giáo sư Trương nghĩ tới một chuyện: “Vẫn nhớ lần trước em có hỏi thăm tôi về giáo viên mới của học viện múa, chính là Lâm Na sao?”

Lệnh Mạn: “Ừm.”

Dường như giáo sư Trương mơ hồ ý thức được điều gì, bèn không tiếp tục hỏi nữa.

Sau đó hai người xuất phát đến nhà hàng để ăn trưa, trước tiên đi ra bãi đỗ xe lấy xe.

Đúng lúc đèn đỏ chuyển xanh, một đám sinh viên tràn xuống đi bộ sang đường.

Giáo sư Trương rất tự nhiên nắm tay Lệnh Mạn, dáng vẻ như muốn che chở cô.

Lệnh Mạn có chút hoảng hốt, cúi đầu nhìn hai bàn tay đang giao nhau.

Hôm nay sau khi tan lớp giáo sư Trương không còn quên rửa tay.

Bàn tay sạch sẽ không dính chút bụi nào.

Lòng bàn tay dần dần truyền đến một nhiệt độ không phải của mình.

Đã bao nhiêu năm rồi cô không nắm tay người khác phải như vậy? Có lẽ cô sắp biến thành một bà cô già nhạt nhẽo như trong miệng mọi người.

“Sáng nắng chiều mưa!”

Bỗng nhiên trong đầu Lệnh Mạn hiện lên dáng vẻ khịt mũi coi thường của Lý Trác Vân.

Nhất thời bầu không khí bị phá vỡ hoàn toàn.

A a a a.

Tên tiểu tử thú vị này!

Bàn tay đang bị giáo sư Trương nắm lấy chẳng khác nào đang có mười triệu con kiến bò lên, cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

Lệnh Mạn không thể nào xem nhẹ loại bất an này.

Cô dần dịch từng chút từng chút, sau đó lẳng lặng rút cả bàn tay ra.

***

Nguru Nguru vừa trở về sau khi sang Thái Lan ghi hình cho chương trình ẩm thực, cô ấy hẹn Lệnh Mạn đi tán gẫu.

Lúc hai người vừa gặp nhau, đang chuẩn bị đi đến nhà hàng thì chuông tin nhắn điện thoại của Lệnh Mạn vang lên.

Liên Tĩnh hẹn cô ăn cơm.

Lạ thật, sao hôm nay có nhiều người tìm cô vậy nhỉ?

Lệnh Mạn cầm điện thoại, đang ngẫm nghĩ xem nên trả lời thế nào.

Nguru Nguru đã gạt điện thoại nhanh như chớp: “Thế không phải quá tốt sao, có người trả tiền!”

Cô ấy trả lời thay Lệnh Mạn: “Được đó, ăn ở đâu?”

Lệnh Mạn muốn ngăn cũng không kịp nữa rồi, nhanh chóng đoạt lại điện thoại.

Thế nhưng sao có thể đâu được Nguru Nguru ăn lăm người khỏe.

Chỉ một lát sau, Liên Tĩnh nhắn tin trả lời: “Sao cũng được, em chọn đi.”

Nguru Nguru đảo mắt một vòng, biểu tình gian xảo, nói với Lệnh Mạn: “Đi đi đi, hôm nay nhất định chúng ta phải làm thật hần!”

Lệnh Mạn (thực ra là Nguru Nguru đang trả lời): “Tôi muốn ăn đồ đắt tiền, tôi muốn đến nhà hàng Mekton.”

Liên Tĩnh: “Không thành vấn đề.”

Thành công tóm được một người tiêu tiền như rác, Nguru Nguru vô cùng vui vẻ, khoa tay múa chân: “Là lá la, mau lên đường thôi, đi ăn chùa nào!”

Lệnh Mạn bất đắc dĩ thở dài, nổ máy xe.

***

Khi đến điểm hẹn, Liên Tĩnh nhìn thấy Nguru Nguru thì rất là kinh ngạc.

Nguru Nguru quệt miệng, hừ hừ: “Làm sao? Nhìn thấy tôi không vui thế à? Tôi đến ăn chực đó.”

Liên Tĩnh mỉm cười mời các cô ngồi xuống: “Đâu có, là do cô thay đổi quá nhiều, bây giờ trông xinh đến nỗi tôi không nhận ra.”

Lời nói này nghe thật lọt tai.

Nguru Nguru vui vẻ trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn không khách khí: “Không cần phải nói mấy câu dễ nghe, tôi vẫn không thích anh như trước kia.”

Liên Tĩnh đã quen rồi, nhún nhún vai: “Tùy cô.”

Nhìn hai người tranh cãi, Lệnh Mạn bèn hoà giải: “Liên Tĩnh, tìm em có chuyện gì không?”

“Ừ.” Liên Tĩnh quay sang nhìn cô: “Anh đến đưa thiệp mời cho em.”

Nguru Nguru thấy kể hờ thì vội nói chen vào: “Thiệp mời?! Thiệp mời cái gì?”

“Mạn Mạn vẫn chưa nói với cô sao?” Liên Tĩnh cất giọng nhàn nhạt: “Tôi sắp kết hôn rồi.”

“... Kết hôn?!”

Nguru Nguru chột vồ bàn một cái.

Trợn mắt há mồm nhìn Liên Tĩnh.

Sau đó lại quay đầu nhìn Lệnh Mạn.

Phản ứng của Nguru Nguru vô cùng khoa trương.

Nhưng trên thực tế, nếu như ban đầu Lệnh Mạn không cố gắng kìm chế, thì khi nghe được tin này cô cũng sẽ phản ứng giống Nguru Nguru mà thôi.

Thiếu chút nữa là Nguru Nguru nhảy căng lên, giận dữ bất bình nói với Liên Tĩnh: “Anh nói rõ ràng cho tôi, thế nào gọi là sắp kết hôn? Kết hôn với ai?”

Lệnh Mạn vội vàng kéo cô ấy ngồi xuống: “Nguru Nguru, cậu bình tĩnh một chút.”

Nguru Nguru vẫn chưa hạ hỏa: “Được lắm Liên Tĩnh, anh không lấy Mạn Mạn, tại sao không giới thiệu cho cô ấy mấy chàng trai độc thân thành đạt, lại còn một mực giữ chân cậu ấy suốt nhiều năm như vậy, rốt cuộc thì anh có ý gì?”

Lệnh Mạn hết sức khó xử, cố gắng kéo tay áo cô ấy, nói nhỏ: “Nguru Nguru, đủ rồi.”

Cô và Liên Tĩnh vốn dĩ không phải bạn bè trai gái mập mờ gì, hẳn kết hôn lúc nào là việc của hẳn, thực sự không liên quan đến Lệnh Mạn.

Lần này Nguru Nguru đã quá kích động rồi.

Mà cô cũng thật lạ, chẳng hiểu sao lại không chịu nói trước với Nguru Nguru.

Đồ ăn còn chưa có gọi mà đã căng thẳng như vậy, xem ra bữa cơm này không ăn được rồi.

Lệnh Mạn nói lời xin lỗi với Liên Tĩnh: “Thật xin lỗi, trưa nay tâm trạng cậu ấy không tốt lắm.”

Về mặt Liên Tĩnh cũng rất khó coi: “Không sao.”

Lệnh Mạn chuẩn bị rút lui: “Đột nhiên em nhớ ở nhà vẫn còn chút chuyện, có lẽ phải đi về trước, anh đưa thiệp mời cho em đi, em sẽ đến đúng giờ.”

“Ừ.”

Liên Tĩnh lấy một chiếc thiệp mời màu đỏ từ trong cặp ra.

Lệnh Mạn chuẩn bị đưa tay đón lấy.

Ánh mắt Liên Tĩnh bỗng nhìn xuyên ra đằng sau lưng Lệnh Mạn, động tác liền hơi ngừng lại.

Thiệp mời rơi trở lại trong cặp.

Hắn làm động tác xin lỗi với hai người: “Xin lỗi, chờ anh một chút.”

Liên Tĩnh đứng lên, đi nhanh ra phía đằng sau lưng Lệnh Mạn.

“Lý tổng!”

Hắn cất tiếng gọi.

Mấy người đàn ông mặc âu phục đang bước ra khỏi gian phòng bao, vừa đi vừa thảo luận cái gì đó.

Lý Nghiễm Thời đi đầu tiên, nhìn qua cũng có thể thấy rõ địa vị cao thấp.

Liên Tĩnh chạy đến bên cạnh, lại gọi thêm một tiếng: “Lý tổng.”

Lý Nghiễm Thời ngẩn người, nhận ra hắn: “À, cậu là Liên tiên sinh.”

“Là tôi.” Liên Tĩnh vội vàng bắt tay ông: “Hân hạnh hân hạnh.”

Hắn nhân tiện hỏi han: “Thật là trùng hợp, Lý tổng cũng đến đây dùng cơm sao?”

“Ừm, bàn chuyện hợp tác với mấy ông chủ, còn cậu?”

Liên Tĩnh chỉ về phía bàn của mình: “Tôi đến đây gặp mặt với mấy người bạn, không nghĩ tới lại có thể gặp được Lý tổng.”

“Vây há.” Lý Nghiễm Thời gật đầu, nhìn theo hướng tay hắn chỉ.

...

Lại nhìn thấy Lệnh Mạn.

Dường như hiểu ý, Lệnh Mạn cũng đứng lên, đi về phía ông.

“Dạ Lý.” Khi đến gần, cô lễ phép chào hỏi.

Lý Nghiễm Thời ngạc nhiên: “Mạn Mạn, sao con cũng ở đây?”

Lệnh Mạn mỉm cười: “Đến ăn cơm với bạn.”

Lý Nghiễm Thời hiểu ra: “À, hoá ra con là bạn của Tiểu Liên.”

Liên Tĩnh không hiểu gì cả, vừa nhìn Lý tổng lại vừa nhìn Lệnh Mạn.

“Lý tổng và Mạn Mạn có quen biết nhau sao?”

Lý Nghiễm Thời cười: “Con bé là con gái tôi.”

...

Mang tâm trạng phức tạp quay trở lại bàn của mình, ba người ngồi xuống một lần nữa.

Lần này coi như Ngưu Ngưu đã được nở mày nở mặt: “Không ngờ chứ gì? Mạn Mạn của chúng ta bây giờ chính là bạch phú mỹ (**) đó, hỏi hận chưa?”

(**) *Bạch phú mỹ: Con gái nhà giàu có, vừa thông minh lại vừa xinh đẹp.*

Liên Tĩnh không trả lời, chỉ một mực nhìn Lệnh Mạn chăm chăm.

“Mạn Mạn, đã có chuyện gì xảy ra? Em có thêm một người ba từ lúc nào vậy?”

...

Nên bắt đầu từ đâu đây?

Lệnh Mạn thong thả uống một ngụm nước, không trả lời ngay mà trước tiên đặt câu hỏi: “Trước khi hợp tác làm ăn các anh không điều tra thông tin của đối phương sao?”

Đặt cốc nước xuống, cô nói tiếp: “Mẹ em tái hôn, bây giờ Lý Nghiễm Thời là ba dượng của em.”

***

Phải mất một lúc lâu Liên Tĩnh mới tiêu hoá được cái tin tức kinh thiên động địa này, hẩn im lặng không nói gì.

Lệnh Mạn vẫn không quên mục đích của chuyến đi.

Cô giờ tay ra trước mặt Liên Tĩnh: “Đưa thiệp mời cho em đi.”

Thế nhưng Liên Tĩnh lại tránh né đề tài này: “Đúng rồi, vẫn còn một chuyện.”

Lệnh Mạn hỏi: “Chuyện gì?”

“Hiếm khi anh mới về nước một lần, muốn tụ họp với mấy người bạn trong ban nhạc trước kia, thứ tư tuần sau em có rảnh không?”

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một lát: “Có rảnh.”

“Vậy em sẽ đến chứ?”

Lệnh Mạn gật đầu.

Đến chứ.

Tại sao lại không đến.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Gặp lại người yêu cũ sau sáu năm

Biên tập: B3

Không giống như những ban nhạc Punk Rock and Roll khác trong suy nghĩ của mọi người, ban nhạc của Lệnh Mạn năm đó lại mang một phong cách trẻ trung và tươi mới.

Khi đó bọn họ cũng coi như là có một chút ít danh tiếng ở phương Bắc, bây giờ mà nhắc tới cái tên "Ban nhạc Ngư Vong" thì không chừng vẫn sẽ có người nhớ đến họ.

Buổi trưa ngày thứ tư, Lệnh Mạn trang điểm xinh đẹp đúng giờ đi đến điểm hẹn.

Lúc đẩy cửa KTV ra, có người gọi cô một tiếng: "Tiểu Vương Phi!"

Biệt danh rất quen thuộc.

Khi được nghe lại cái biệt danh này, thật giống như đã trải qua một đời.

Lệnh Mạn phải mất một lúc mới nhận ra cái người đàn ông phúc hậu, đã có bụng bia đang đứng trước mặt cô chính là người con trai gầy gò thích đi bộ của ban nhạc ngày xưa, Vương Vũ Phong.

Các thành viên khác trong ban nhạc hầu như đều lớn hơn Lệnh Mạn từ ba đến năm tuổi, hiện tại Vương Vũ Phong đã có hai con, một đứa học tiểu học, một đứa đang học mẫu giáo.

Còn cả Diêu Giang, Vũ Bằng cũng đều thay đổi rất nhiều.

Thật khó có thể tưởng tượng những người anh em cùng xông pha lập nghiệp với mình ngày xưa, nay đều đã thành gia lập nghiệp.

Một đám âu phục giầy da, trần ngập dáng vẻ thương nhân, không còn chút bóng dáng nào của ban nhạc nhí nhố ngày xưa.

Mọi người cảm thán: "Năm tháng đúng là con dao giết heo, chỉ có Liên Tĩnh và Lệnh Mạn là may mắn tránh được."

Wang Vũ Phong không phục nói: "Đó là tại bọn họ vẫn còn chưa kết hôn thôi! Đàn ông trước và sau khi kết hôn chính là hai thái cực đó, không tin mấy người cứ chờ mà xem, sau này khi Liên Tĩnh kết hôn chắc chắn còn khoa trương hơn cả tôi."

Liên Tĩnh cười mắng: "Đừng có nguyên rủa tôi như vậy chứ."

Mọi người lại hỏi han tình hình gần đây của Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nói: "Tôi mở một khách sạn ở Ô Du, cuộc sống cũng tạm ổn."

Có người tiếu nói: "Bằng chất giọng của Tiểu Mạn, nếu năm đó mà ký hợp đồng với công ty quản lý kia thì bây giờ chắc chắn đã là một ngôi sao lớn."

Vừa nhắc đến cái đề tài này thì tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Vấn đề này liên quan đến quá nhiều thứ, thậm chí còn liên quan đến cả việc tan rã của ban nhạc Ngư Vong.

Lệnh Mạn mỉm cười xoa dịu bầu không khí: "Anh cũng đừng tăng bốc tôi quá, nếu như năm đó tôi mà ký hợp đồng thật, không chừng bây giờ vẫn chỉ là một ca sỹ vô danh, còn không kiếm được nhiều tiền bằng làm bà chủ khách sạn ấy chứ."

Mọi người cùng nhau cười ha ha.

Không tiếp tục nhắc lại chủ đề trước đó, mọi người quay sang trò chuyện về tình hình gần đây.

Wang Vũ Phong cho mọi người xem ảnh con trai con gái mình, mấy người khác cũng không nhịn được, ríu rít đem hình con mình ra khoe, sau đó lại cùng giả bộ muốn kết thông gia.

Cuộc gặp mặt giữa bạn bè cũ liền biến thành đại hội bàn luận về con nít, lại có người nói buổi hẹn lần sau nhất định phải mang người nhà theo.

Khi nói đến đây, mọi người quay sang thúc giục Lệnh Mạn và Liên Tĩnh một phen: Mau mau tìm một người nha! Ở đây chỉ còn mỗi hai người chưa có gia đình thôi đó!

Lệnh Mạn hiện tại vẫn độc thân nên không có gì để nói, cô liếc về phía Liên Tĩnh, lại thấy hán cũng chỉ cười mà không phản bác lại, không hề muốn nhắc đến chuyện kết hôn của mình.

Nhớ lần trước hán nói đến đưa thiệp mời cho cô, vậy mà đến hôm nay vẫn không thấy đã động gì.

Lệnh Mạn không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

***

Sau khi trò chuyện chán chê, bắt đầu chuyển sang tiết mục ca hát.

Lệnh Mạn đã từng là hát chính của ban nhạc, đương nhiên hôm nay là sân nhà của cô.

Cô hát mấy bài hát cũ của Vương Phi: "", "", "".

Hát đến khi cổ họng có chút đau rát thì mới lui xuống.

Diêu Giang nhận một cuộc điện thoại, về mặt không kìm được hưng phấn: "Mọi người thử đoán xem tôi mời ai tới?"

Mọi người hỏi: "Ai vậy?"

Diêu Giang nói: "Chính là nữ hoàng vũ điệu của Ngư Vong!"

Mọi người cùng nhớ lại: "À —— Lâm Na hả?"

Diêu Giang: "Đúng! Lâm Na vừa về nước năm ngoái, nghe nói bây giờ cô ấy là giáo viên dạy múa chuyên nghiệp đó."

Vương Vũ Phong vỗ tay: "Trong đám chúng ta cuối cùng chỉ có mình Lâm Na là không đổi nghề!"

Diêu Giang: "Mười phút nữa cô ấy sẽ đến."

Nghe nói Lâm Na sắp tới, Lệnh Mạn không nhịn được mà nhúm mày.

Cô nhìn về phía Liên Tĩnh theo bản năng.

Thế nhưng hần chẳng hề có phản ứng gì, vẫn thản nhiên ngồi uống rượu.

Mười phút sau, quả nhiên có người gõ cửa.

Diêu Giang đứng dậy nghênh đón.

Lâm Na mặc áo khoác và giày boots cao cổ, duyên dáng bước tới, giơ tay vẫy chào mọi người.

"Mọi người có khoẻ không?!" Kèm theo một nụ cười ngọt ngào.

Mọi người cùng đứng lên bắt tay chào hỏi cô ta, bao gồm cả Lệnh Mạn và Liên Tĩnh.

Liên Tĩnh bình tĩnh hơn tưởng tượng của Lệnh Mạn rất nhiều, bắt tay với Lâm Na: "Đã lâu không gặp."

Dĩ nhiên là, cũng có thể chỉ đang cố gắng giả bộ không thèm để ý mà thôi.

Lâm Na cũng cười: "Đúng vậy, cũng năm, sáu năm rồi."

Gặp lại người yêu cũ sau sáu năm.

Lâm Na đã có chồng, Liên Tĩnh cũng chuẩn bị kết hôn.

Mặc dù trí tưởng tượng của Lệnh Mạn rất phong phú nhưng cũng không thể đoán được tâm trạng của hai người đó vào lúc này.

Đến phiên Lệnh Mạn và Lâm Na.

Lâm Na nói: "Tôi với Mạn Mạn đã gặp nhau vài lần, không cần phải khách khí như vậy."

Mọi người kinh ngạc: "Gặp lúc nào thế?"

Lâm Na nở nụ cười đầy thâm ý: "Cô ấy có mối quan hệ khá đặc biệt với một thầy giáo trong trường tôi, rất thường xuyên đến trường tôi đó."

"Ồ ——" mọi người nghe cô ta nói vậy thì nhao nhao, rồi rít chỉ trích Lệnh Mạn: "Mạn Mạn! Có gian tình mà không khai báo, quá không phúc hậu nha!"

Liên Tĩnh nhìn cô mà không nói lời nào.

Mặc kệ vô tình hay cố ý, Lâm Na cũng đang khiến Lệnh Mạn phải ứng phó với một tình huống khó xử.

Cô lãnh đạm nói: "Không phải như mọi người đang nghĩ đâu, chỉ là bạn bình thường mà thôi."

Câu trả lời này dĩ nhiên không thoả mãn được lòng hiếu kỳ của quần chúng.

Nhưng thấy Lệnh Mạn tỏ vẻ không muốn nói thêm, vì thế cũng không ai truy hỏi nữa.

Đoạn nhạc đệm này trôi qua, bọn họ lại tiếp tục vừa ca hát vừa ăn uống.

Gian phòng bao ồn ào sôi nổi, bầu không khí lại một lần nữa nóng lên.

Nhìn qua thật giống như những người bạn đang thực sự ôn lại chuyện cũ.

***

Sau một khoảng thời gian, có hai người nhân viên phục vụ đi vào quét dọn, trong phòng thoáng an tĩnh lại.

Lệnh Mạn nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện Lâm Na và Liên Tĩnh đều biến mất.

Trước đó không lâu, Liên Tĩnh nói muốn đi vệ sinh.

Mấy phút sau, Lâm Na cũng đi theo rồi khỏi gian phòng bao.

Vốn không phải chuyện gì quan trọng để phải nghi ngờ, nhưng cố tình lại là hai người kia, vì thế giác quan thứ sáu của Lệnh Mạn không kìm được mà dấy lên.

Không biết vì nguyên nhân gì mà cô cảm thấy bất an lo lắng vô cùng.

Cuối cùng cô vẫn quyết định đi ra ngoài nhìn thử một chút.

Lệnh Mạn dọc theo hành lang đi thẳng đến nhà vệ sinh, nghe thấy tiếng cãi vã phát ra từ bên trong.

Là giọng của Liên Tĩnh và Lâm Na.

Cô vênh tai lên nghe.

Lâm Na: "Rốt cuộc thì đến bao giờ anh mới nói cho cô ta biết?"

Liên Tĩnh: "Bây giờ vẫn chưa thích hợp."

Lâm Na: "Thế nào là không thích hợp? Rõ ràng anh đã đồng ý với em."

Liên Tĩnh: "Hạng mục đang làm không thể xảy ra bất cứ rủi ro nào, anh không thể mạo hiểm vào lúc này."

Lâm Na: "Hạng mục này và Lệnh Mạn thì có liên quan gì đến nhau?!"

Liên Tĩnh không trả lời.

Lâm Na: "Được... Anh có thể không nói với Lệnh Mạn, nhưng ngày cưới của chúng ta thì không thể lùi lại, em đã phát hết thiệp mời rồi, anh muốn em phải giải thích với ba mẹ và họ hàng nhà em thế nào đây?"

Liên Tĩnh: "Na Na, những chuyện này khi nào về nhà chúng ta sẽ bàn bạc lại."

Lâm Na: "Không được, hôm nay anh phải cho em một câu trả lời thoả đáng, nếu không ngay bây giờ em sẽ quay lại nói với tất cả mọi người rằng anh sắp kết hôn với em!"

Liên Tĩnh: "Em..."

Hắn đang nói thì ngừng lại.

Vì nhìn thấy Lệnh Mạn đang đứng ở chỗ rẽ.

Lệnh Mạn đứng sững tại chỗ, không thể tin được mà nhìn chăm chăm vào hai người trước mắt.

Da đầu cô tê dại: "Có ý gì?"

Cô chỉ vào Lâm Na, hỏi: "Liên Tĩnh, người mà anh muốn kết hôn... là cô ta?"

Vào giờ phút khi phát hiện ra được cái bí mật này.

Bỗng chốc tất cả những đắng cay và uất nghẹn mà cô phải đánh đổi năm đó, để đổi lấy cái gọi là "Công bằng", đột nhiên biến thành một câu chuyện thật là nực cười.

***

Học kỳ hai của năm thứ nhất đại học, Lý Trác Vân trở nên bận rộn hơn nhiều.

Gần đây anh không hề liên lạc gì với Lệnh Mạn, cũng không cùng đám Lư Bội San ra ngoài chơi bời.

Anh đang lên kế hoạch thành lập một câu lạc bộ thiên văn, trên danh nghĩa gọi là câu lạc bộ, nhưng thực tế là một phòng thí nghiệm thu nhỏ.

Khác với bản chất thoải mái của các câu lạc bộ, trình độ chuyên môn ở đây cao hơn rất nhiều.

Cũng bởi vì nguyên nhân đó mà nhà trường vẫn không thông qua đơn xin thành lập của anh, hai bên đã thảo luận về vấn đề này trong suốt một thời gian dài.

Lỗ Chí Bình biết được kế hoạch của Lý Trác Vân, ông ấy tỏ ra rất ủng hộ, đồng ý tài trợ cho anh một số dụng cụ tân tiến và cơ sở vật chất.

Có được sự ủng hộ của chủ tịch hội thiên văn học tỉnh, nhà trường bèn không từ chối yêu cầu của Lý Trác Vân nữa.

Theo dự kiến thì phòng thí nghiệm nghiên cứu thiên văn của anh sẽ được thành lập chính thức vào học kỳ tới.

***

Mùa hè này Lệnh Mạn không trở về thành phố A mà docks lòng ở nông thôn cùng với bà ngoại.

Ngay cả sinh nhật 27 tuổi cô cũng trải qua một mình.

Đạo này điện thoại của cô sắp bị gọi cháy máy đến nơi, người gọi điện nhiều nhất chính là Liên Tĩnh.

Lệnh Mạn không hề nghe điện thoại.

Cứ nghĩ đến những việc hấn và Lâm Na đã làm thì nào còn tâm tư để nghe nữa.

Nhưng mà những lúc ở một mình, cô vẫn không nhịn được mà suy nghĩ.

Nếu như cô nghe điện thoại, Liên Tĩnh sẽ nói gì với cô.

Nói xin lỗi sao?

Thật ra thì hấn hoàn toàn không cần phải xin lỗi.

Về chuyện hấn muốn kết hôn với Lâm Na, hấn cũng không hề lừa dối bất kỳ ai, cũng lắm chỉ là cố tình muốn công bố muộn hơn mà thôi.

Huống hồ nếu như hấn nói lời xin lỗi, cũng chưa chắc Lệnh Mạn đã chấp nhận.

Lệnh Mạn mặc kệ suốt một tháng, cuối cùng thì những cuộc điện thoại quấy rầy kia dần dần biến mất.

Một ngày, chiếc điện thoại được yên tĩnh suốt mấy ngày đột nhiên lại vang lên.

Là Hạ Vũ Nhu gọi tới.

Lý Trác Vân giành được một giải thưởng lớn, Lý Nghiễm Thời chuẩn bị mở tiệc ăn mừng, muốn gọi Lệnh Mạn về tham dự.

Lệnh Mạn không muốn trở về, dạo gần đây sức khoẻ bà ngoại cũng không được tốt, cô bèn lấy lý do này để từ chối.

Hạ Vũ Nhu nói cô không hiểu chuyện, trường hợp thế này sao cô có thể vắng mặt.

Lệnh Mạn bèn hỏi sức khoẻ bà ngoại quan trọng hay là thể diện quan trọng hơn?

Hạ Vũ Nhu bị cô chặn họng không trả lời được, vì vậy đành phải chịu thua.

Buổi tối trước khi ngủ, Lệnh Mạn nhận được một tin nhắn của tổng đài.

Tin nhắn cảnh báo đợt mưa to sắp đến, hai ngày nữa có nguy cơ mạnh lên thành bão đổ bộ vào thành phố X.

Trước khi đi ngủ Lệnh Mạn đã đóng kín cửa sổ và cửa ra vào, thế nhưng vẫn hắt xì mấy cái.

Mấy ngày hôm nay cô có chút cảm mạo nhưng chưa chịu uống thuốc, không biết có trở nặng hơn hay không.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Lệnh Mạn thức dậy giúp bà ngoại lau mặt, chuẩn bị làm bữa sáng.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên hai tiếng còi xe.

"Bíp bíp ——"

Tiếng còi rất to, nghe qua là biết xe mới.

Hơn nữa hình như là đang cố tình bấm còi.

Trong lòng Lệnh Mạn thầm buồn bực, không biết lại xảy ra chuyện gì, cô bèn lau tay vào tạp dề, chạy ra ngoài kiểm tra.

Một chiếc xe sang trọng mới tinh đang đỗ trước cửa nhà, thân xe bóng loáng, chẳng ăn nhập chút nào với cảnh tượng đồ nát xung quanh.

Cư nhiên lại là một chiếc Porsche.

Người trong xe bước xuống.

—— Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn không khỏi ngạc nhiên vui mừng, trên mặt nở nụ cười: "Woa, hoá ra là Lý Trác Vân, xe này ở đâu ra vậy?"

Lý Trác Vân quay quay chìa khoá xe: "Đoạt được một giải thưởng lớn, Lý Nghiễm Thời mua cho. Vốn dĩ tôi thích một chiếc Maserati, nhưng nghĩ lại nếu đi ở trong trường học thì cũng nên khiêm tốn một chút."

Phì, Lệnh Mạn buồn cười, Lý thiếu gia còn biết khiêm tốn cơ đấy.

Nói đến đây Lệnh Mạn mới nhớ ra: "À đúng rồi, không phải hôm nay tổ chức tiệc mừng cho cậu sao?"

Lý Trác Vân nhún nhún vai, ra vẻ hiền nhiên: "Mặc kệ."

"Tại sao?"

Lý Trác Vân: "Không muốn đi, trên danh nghĩa là tổ chức ăn mừng cho tôi, nhưng thật là ra để thoả mãn lòng hư vinh của Lý Nghiễm Thời mà thôi."

Lệnh Mạn bội phục dũng khí của anh: "Cậu không sợ sau chuyện này ba cậu nổi giận sao?"

Lý Trác Vân ung dung: "Xe cũng mua rồi còn sợ cái gì, ông ấy có thể đập xe sao?"

Đúng đúng.

Lệnh Mạn giờ ngón tay cái lên với anh.

Lại hỏi: "Vậy cậu chạy tới chỗ tôi làm cái gì? Không phải chỉ vì khoe xe mới chứ?"

Lý Trác Vân lòi một đồng thực phẩm chức năng từ trên xe xuống: "Tôi tới thăm bà ngoại."

Lâu ngày không gặp, khi nhìn thấy Lý Trác Vân bà ngoại rất vui vẻ.

Thế hệ của họ bao gồm Lệnh Mạn và Lư Bội San đều là con gái, tâm nguyện muốn ôm cháu trai của bà ngoại vẫn chưa bao giờ nguôi.

Cũng chính vì thế mà ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Trác Vân bà ngoại đã thích vô cùng.

Lý Trác Vân đỡ bà ngoại trở về phòng, Lệnh Mạn phát hiện khi ở cạnh người già anh đều rất lễ phép.

Biết khiêm nhường, biết tôn kính vâng lời.

Đây cũng là chuyện tốt.

***

Chạng vạng tối, Lệnh Mạn giúp Lý Trác Vân dọn dẹp căn phòng anh ở lần trước.

Lúc đang bận rộn thì bất ngờ nghe thấy mấy tiếng sấm rền vọng lại từ đằng xa, một trận gió thổi vào khiến cánh cửa sổ rung phàn phật.

Đoán chừng là bão sắp về.

Lệnh Mạn ho khan vài tiếng, trong lòng chợt cảm thấy bất an.

Cô ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định đưa bà ngoại đến nhà cậu ở thị trấn ở tạm một vài ngày, chờ khi nào bão tan sẽ lại đón bà về.

Ban đầu bà ngoại không chịu, nhưng không thắng nổi thái độ cương quyết của Lệnh Mạn nên đành phải thoả hiệp.

Sau khi đưa bà ngoại đi, trên đường về quả nhiên trời bắt đầu mưa lớn.

Lệnh Mạn lái xe trở về thôn trong cơn mưa tầm tã.

Cô không khỏi lo lắng.

Năm ngoái cũng vào tầm này, khi bọn Lư Bội San vừa thi đại học xong, thành phố X đổ mưa liên tiếp suốt mấy ngày trời, nhà cửa ở quê đều bị ngập hết.

Năm nay không biết sẽ thế nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Biên tập: B3

Tác giả có lời muốn nói: Nhảy chương nhé, chương này là vài trích đoạn nhỏ của những chương về sau.

Trích đoạn 1:

Đêm giao thừa, Lý Trác Vân và Lệnh Mạn hẹn gặp nhau ở bên ngoài.

Trên đường có rất nhiều đôi tình nhân, toàn những cảnh tượng khiến người khác ghen tỵ.

Lúc này, một cô bé xách giỏ hoa hồng chạy về phía bọn họ.

Năn nỉ nói với Lý Trác Vân: “Anh ơi, anh mua cho em đoá hoa hồng đi.”

Lý Trác Vân không để ý.

Cô bé lại níu lấy Lệnh Mạn: “Di à, di mua hoa hồng đi.”

“...” Đang lúc Lệnh Mạn không biết phải xoay sở thế nào.

Đột nhiên Lý Trác Vân mỉm cười quay trở lại nói với cô bé: “Em gọi cô ấy là di một lần nữa thì anh sẽ mua hoa cho em.”

Trích đoạn 2:

Hôn lễ của Lệnh Mạn và giáo sư Trương sẽ được tổ chức vào tháng sau, vì thế cô đã sớm dọn ra ngoài ở.

Hôm đó Lý Trác Vân vẫn cứ lêu lổng cùng bạn bè đến tận nửa đêm mới về nhà, anh uống rất nhiều rượu, vừa đập cửa vừa gọi to bảo Lệnh Mạn ra mở cửa cho mình, đập đến tận khi tay sưng cả lên nhưng bên trong vẫn chẳng hề có phản ứng.

Anh đợi rất lâu, oán trách tại sao Lệnh Mạn lại lẽ mề như vậy.

Đến khi tỉnh rượu anh mới đột nhiên nhớ ra.

—— Lệnh Mạn đã lập gia đình rồi.

Sẽ không còn ai lên mở cửa lúc nửa đêm cho anh nữa.

Lý Trác Vân vẫn cứ nghĩ rằng mình chẳng quan tâm gì đến chuyện Lệnh Mạn kết hôn, thế nhưng đến giờ phút này, khi đối mặt với bức tường lạnh như băng, anh mới cảm thấy trong lòng trống vắng.

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Một cơn bão. Một cơn ác mộng

Biên tập: B3

Nghe nói khi bị bệnh người ta thường hay gặp ác mộng.

Lệnh Mạn cũng không biết giấc mộng này có được coi là ác mộng hay không nữa.

Khi còn là học sinh cấp hai, Lệnh Mạn học ở ngôi trường làng, cả trường chỉ có một giáo viên, học cũng như không.

Sinh hoạt của cô giống với hầu hết những học sinh khác trong trường, không phải lo lắng làm bài tập, thích làm gì thì làm, đáng lẽ ra sẽ cứ được chẳng hay chớ như vậy rồi thuận lợi mà tốt nghiệp.

Cuộc sống vốn dĩ cứ nhạt nhẽo trôi qua, nhưng đến một ngày khi cô vô tình nhìn thấy chủ nhiệm lớp nhận phong bì của phụ huynh thì tất cả đều thay đổi.

Chủ nhiệm lớp bắt đầu thường xuyên nhằm vào cô, thậm chí còn xúi bẩy các bạn trong lớp cùng cô lập xa lánh cô.

Không có bạn bè, Hạ Vũ Nhu không tâm lý, khiến cho Lệnh Mạn ở cái tuổi sắp bước chân vào cuộc đời trở nên phản nghịch.

Cô gặp Liên Tình cũng chính vào thời điểm đó.

Sau một lần tranh cãi với Hạ Vũ Nhu, Lệnh Mạn giận dữ chạy ra cầu thang nghe nhạc, không muốn về nhà.

Điều kiện kinh tế của gia đình không tốt, các bạn học đã sớm chuyển sang dùng MP4, chỉ còn cô vẫn dùng cái máy MP3 cũ, nhưng điều này cũng không làm ảnh hưởng gì đến niềm yêu thích ca hát của cô.

Đeo tai nghe rồi mở bài hát của Vương Phi, Lệnh Mạn dần dần bình tĩnh lại, nhỏ giọng hát theo:

"Hương vị đầu tiên của miếng bánh ngọt.

Đồ chơi đầu tiên mang đến niềm an ủi.

Thái dương xuống núi khiến kem ly rơi lệ.

Hương vị thứ hai của miếng bánh ngọt.

Đồ chơi thứ hai mang đến niềm an ủi.

Gió lớn thổi bắp rang bơ thật là đẹp."

Âm nhạc đột nhiên im bật.

Tai nghe của cô bị người khác gỡ xuống.

Lệnh Mạn quay đầu lại.

"Em gái nhỏ, em hát hay thật."

Người đang nói chuyện là một nam sinh cao ráo.

Trên người hắn cũng mặc đồng phục giống Lệnh Mạn, nhưng nhìn kỹ thì thấy là của trường cấp ba trong khu.

Nam sinh cầm MP3 của cô lên nhìn, lướt xem danh sách các bài hát, từ đầu đến cuối đều chỉ toàn bài hát của Vương Phi.

"Em thích Vương Phi hả?" Nam sinh cười hỏi.

Khi hắn cười, hai mắt hơi híp lại, khiến cho người ta nảy sinh hảo cảm.

Lệnh Mạn thấp giọng trả lời: "Ừm."

Nam sinh nói: "Tháng sau Vương Phi đến chỗ chúng ta biểu diễn, anh có cách để kiếm vé, em có muốn đi xem không?"

Mắt Lệnh Mạn sáng lên: "Có thật không?"

"Thật." Nam sinh vỗ vỗ vai cô, đứng lên chuẩn bị đi: "Cứ quyết định vậy nhé, đến lúc đó anh sẽ gọi em."

Mãi sau này Lệnh Mạn mới biết nam sinh đó gọi cô đi làm tình nguyện viên.

Sau khi cùng hắn làm tình nguyện viên qua rất nhiều chương trình biểu diễn, Lệnh Mạn cũng biết tên hắn.

Hắn tên là Liên Tĩnh.

Sống ở toà nhà bên cạnh toà nhà của cô.

Ngày đó Liên Tĩnh đi vào nhầm toà nhà nên mới đánh bậy đánh bạ mà gặp được cô.

Hai người liền cứ thế mà quen biết nhau.

***

Sau khi biết Liên Tĩnh, Lệnh Mạn dường như được mở mang tầm mắt, như được bước vào một thế giới mới.

—— hoá ra học sinh cấp ba có nhiều trò để giải trí như vậy.

Lớn lên thật là tốt, có thể làm được nhiều chuyện mà trước nay cô chưa từng nghĩ đến.

Tối nào Lệnh Mạn cũng theo Liên Tĩnh chạy ra ngoài, Hạ Vũ Nhu hỏi thì cô nói dối là sang nhà bạn học nhóm.

Khi đó Lý Trác Vân đang ở nhờ nhà cô, một lần Lý Trác Vân bắt gặp cô và Liên Tĩnh ra ngoài chơi.

Anh dọa cô: "Tôi phải nói cho mẹ cô biết."

Lệnh Mạn giờ nắm đầm với anh: "Tiểu tử thú, chú mày mà dám nói nhiều thì cẩn thận chị đây đánh gãy cái răng cửa mới mọc của chú mày đó!"

Không biết có phải vì uy hiếp có hiệu quả hay không mà Hạ Vũ Nhu không hề phát hiện ra chuyện tối nào Lệnh Mạn cũng chơi lông bông ở bên ngoài.

Liên Tĩnh vốn cũng chẳng phải là một học sinh giỏi giang gì cho cam.

Thậm chí thành tích còn yếu kém hơn cả Lệnh Mạn, chỉ tài nghịch phá, luôn bị đưa vào tầm ngắm của giáo viên.

Sau đó không biết Liên Tĩnh đã gây ra chuyện gì mà bị nhà trường đuổi học.

Vậy nhưng hắn chẳng tỏ vẻ buồn bã chút nào, không bị các điều lệ của trường học quản thúc lại càng khiến hắn tự do tự tại.

Một ngày, hắn đến tạm biệt Lệnh Mạn, nói là phải đi đến phương Bắc.

Lệnh Mạn ngốc nghếch hỏi: "Ở chỗ nào phương Bắc?"

Liên Tĩnh cười nói: "Cũng chưa biết được, tóm lại cứ đi một vòng quanh miền Bắc, nơi nào chứa chấp thì anh sẽ nghỉ chân ở nơi đó."

Lệnh Mạn không chấp nhận, nhất định bắt hắn phải nói ra một nơi cụ thể.

Liên Tĩnh suy nghĩ một lát, nói: "Tuyên Dương đi."

Lúc này Lệnh Mạn mới cảm thấy hối hận vì đã không chịu tập trung nghe giảng trong giờ địa lý.

Cô hoàn toàn không thể định hình được Tuyên Dương nằm ở chỗ nào.

"Vậy anh phải đi bao lâu?"

"Chờ anh kiếm được tiền thì sẽ trở lại."

***

Sớm hơn so với tưởng tượng của Lệnh Mạn, Liên Tĩnh đã quay về vào dịp tết.

Ngày hôm đó cô vui mừng chạy đến cổng khu nhà để nghênh đón, Liên Tĩnh đưa cho cô một cái hộp nhỏ, nói là quà năm mới.

Lệnh Mạn mở ra nhìn, bên trong là một chiếc MP3 đời mới nhất.

Gần đây các bạn trong lớp đều nói về nó.

Ngay lập tức toàn bộ sự chú ý của Lệnh Mạn bị thứ này hấp dẫn.

"Thích không?" Liên Tĩnh hỏi.

"Thích."

Lệnh Mạn gật đầu, ôm nó vào ngực như bảo bối.

Liên Tĩnh ở nhà một tháng, sau đó lại muốn đi tiếp.

Lệnh Mạn hỏi tại sao.

Hắn trả lời vẫn chưa kiếm đủ tiền.

Sau đó mỗi năm hắn chỉ quay về một lần vào dịp tết.

***

Chớp mắt thời gian đã qua ba năm, Lệnh Mạn cũng đã là học sinh lớp mười hai.

Tất cả mọi người đều chăm chỉ học tập để chuẩn bị cho kỳ thi đại học, mỗi ngày cô đều phải cắm đầu vào học thêm và giải đống bài thi, phải trải qua những áp lực chưa từng gặp từ trước đến nay.

Thế nhưng dù cố gắng hết sức nhưng ngoại trừ môn tiếng Anh ra thì thành tích những môn khác của cô vẫn kém như cũ.

Gần đến ngày thi đại học, ban giám hiệu thông báo rằng mỗi lớp phải lập ra một danh sách những học sinh yếu kém, những học sinh này sẽ được xếp vào một lớp và nhà trường sẽ bỏ mặc họ.

Chủ nhiệm lớp vốn muốn loại bỏ Lệnh Mạn nên không do dự mà viết tên cô đầu tiên.

Vì chuyện này mà Hạ Vũ Nhu đã đến trường xin chủ nhiệm lớp nhiều lần, thái độ của chủ nhiệm lớp rất cứng rắn, muốn gia đình phải đút phong bì.

Sau bao nhiêu lần bị giầy vò chèn ép, Lệnh Mạn hoàn toàn không thể chịu được nữa.

Cô không muốn học tiếp một chút nào, ở nơi này để bị sỉ nhục thì thà rằng sớm bắt chước Liên Tĩnh, đi ra ngoài làm việc kiếm tiền còn hơn.

Vào kỳ nghỉ đông Liên Tĩnh trở lại.

Nhà Lệnh Mạn không có câu đối đỏ, không đốt pháo, không hề cảm nhận được dù chỉ một chút không khí ngày tết.

Vì Hạ Vũ Nhu đã mang tất cả tiền bạc trong nhà đưa đến cho chủ nhiệm lớp rồi.

Đêm ba mươi tuyết rơi nhiều, khí trời rét buốt.

Lệnh Mạn ngồi nghe nhạc ở cầu thang, trên người mặc chiếc áo bông cũ từ vài năm trước.

Liên Tĩnh ngồi cùng cô.

Đột nhiên hắn nói: "Anh thành lập một ban nhạc."

"..."

"Thế nhưng mãi vẫn không có gì khởi sắc."

"..."

"Đạo trước ca sỹ hát chính đã rời đi, em có đồng ý đến tham gia với bọn anh không?"

"..."

"Chưa chắc đã có thể nổi tiếng, nhưng..."

"Được."

"Cái gì?"

"Em nói được."

***

Lệnh Mạn để lại cho Hạ Vũ Nhu một bức thư.

Sau đó liền khăng khăng làm theo ý mình, đi theo Liên Tinh đến một thành phố xa xôi lạ lẫm.

Những người họ hàng nói cô trốn nhà theo trai, nói cô là đồ bất hiếu.

Lệnh Mạn không quan tâm.

Cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Khi Lệnh Mạn vừa mới tới Tuyên Dương, quả thật giống như nhà quê ra tỉnh, nhìn mọi thứ đến hoa cả mắt.

Tuyên Dương là thành phố có nhiều dân nhập cư nhất cả nước, để hoàn toàn hoà nhập được với nơi này, Lệnh Mạn phải mất hai tháng để tập nói giọng Tuyên Dương.

Cho đến khi cô có thể dùng vốn tiếng Tuyên Dương sứt sạo của mình để hỏi đường, lại phát hiện ra tất cả mọi người đều dùng tiếng phổ thông để trả lời cô.

...

Cuối cùng không cần phải cố gắng đổi giọng nữa.

***

Trước khi có biệt danh "Tiểu Vương Phi", Diêu Giang và Vương Vũ Phong đã luôn nói Lệnh Mạn là linh vật của ban nhạc.

Có lẽ thực sự không sai.

Trong vòng một năm kể từ khi Lệnh Mạn gia nhập ban nhạc, ban nhạc dần dần có chút danh tiếng, bọn họ cũng bắt đầu nhận biểu diễn ở vài nơi.

Nhưng chỉ dựa vào một chút tiền cát xê biểu diễn thì cũng không sống đủ ở cái nơi tắc đất tắc vàng như Tuyên Dương này.

Lệnh Mạn và Liên Tinh sống trong một căn tầng hầm diện tích chỉ có mười mét vuông, ban ngày đi rửa bát thuê, buổi tối thì ra ngoài biểu diễn.

Lệnh Mạn thường xuyên nói nếu Hạ Vũ Nhu mà biết cô lẩn lộn chung với một đám đàn ông thì nhất định sẽ nể cô sau này không ai thêm lấy.

Những lúc như vậy Liên Tinh luôn ha ha cười lớn: "Không sao hết, trước ba mươi tuổi mà không có ai thêm lấy thì anh sẽ lấy em."

Mỗi khi hần cười, đôi mắt đều híp lại.

Đó là lần đầu tiên Lệnh Mạn biết thế nào là yêu.

Lần đầu tiên cô cảm nhận rõ ràng như vậy.

Sau đó, cát xê của bọn họ tăng dần từ ba con số lên bốn con số.

Rất cuộc hai người cũng đã có tiền tích góp, cuộc sống cũng khá hơn rất nhiều.

Lệnh Mạn đã nghĩ rằng mọi chuyện sẽ tốt hơn.

***

Vào một ngày khi ban nhạc đang luyện tập, Liên Tinh dẫn tới một cô gái.

Mọi người đều rất kinh ngạc.

Lệnh Mạn và Liên Tinh ở cùng với nhau, Liên Tinh luôn chu đáo chăm sóc cô, mấy người trong ban nhạc đều nghĩ hai người có mối quan hệ nam nữ, chẳng qua là chưa chính thức công khai mà thôi.

Nhưng chỉ có mình Lệnh Mạn biết, hai người chưa bao giờ vượt qua giới hạn.

Bây giờ đột nhiên bên cạnh Liên Tình lại có thêm một cô gái khác, mọi người đều cảm thấy không quen.

Cô gái kia tên Lâm Na, tính cách hoạt bát, có thể ca múa, rất nhanh đã làm thân với tất cả mọi người trong ban nhạc.

Trong những buổi biểu diễn sau đó, thậm chí Liên Tình còn mời cô ta lên sân khấu diễn cùng với bọn họ.

Có vài buổi tối hần không về nhà.

Lại có một lần, đột nhiên Liên Tình không tham gia tập luyện.

Hần nói với Lệnh Mạn mình không muốn làm ban nhạc nữa, đây không phải mục tiêu của hần, hần muốn đầu tư vào làm ăn.

Lệnh Mạn tôn trọng ý kiến của hần, mang hết tiền tiết kiệm của mình ra để trợ giúp.

Liên Tình nói bây giờ hần vay của cô, sau này khi kiếm được tiền sẽ trả lại cô gấp đôi, nếu thành lập được công ty thì sẽ cho cô một số cổ phần.

Cứ như vậy, sau khi Liên Tình rời khỏi ban nhạc, mấy người còn lại cũng lục tục ra đi.

Chỉ trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, đột nhiên Lệnh Mạn trở thành một người cô độc.

Cô không cam lòng quay trở về thành phố X với hai bàn tay trắng, vì vậy ở lại Tuyên Dương làm những công việc ở tầng lớp thấp nhất.

Liên Tình quả thực rất thích hợp với việc làm ăn, hần thuận lợi mở được một công ty nhỏ, làm ăn cũng dần dần khấm khá.

Lệnh Mạn thì vẫn phải giũa tìm kế sinh nhai.

***

Có một ngày, bỗng có một người trong công ty quản lý đến tìm cô.

Bọn họ nhìn trúng giọng hát của Lệnh Mạn, muốn ký hợp đồng với cô.

Vì Lệnh Mạn chưa có danh tiếng gì nên các chi phí tuyên truyền và đào tạo cô cũng phải tự đóng góp một phần.

Lệnh Mạn không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Cô đến tìm Liên Tình, muốn rút lại số tiền mà cô đã đầu tư cho hần trước đây.

Nhưng Lệnh Mạn không lấy được tiền.

Lâm Na có thai, cô ta muốn nhân cơ hội này để xác định quan hệ với Liên Tình.

Thế nhưng Liên Tình cảm thấy mình vẫn còn quá trẻ tuổi, quyết định chuyện tình cảm bây giờ là quá sớm.

Lâm Na nản lòng phá thai, hơn nữa còn muốn xuất ngoại du học.

Coi như để bồi thường, cô ta nói chi phí xuất ngoại Liên Tình phải chi trả.

Liên Tình đồng ý.

Vì vậy tạm thời trong tay hần không còn tiền để đưa cho Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn vẫn nhớ những lời Liên Tình nói khi ấy.

"Mạn Mạn, anh thừa nhận anh đối với em không chỉ đơn thuần là tình cảm bạn bè, anh cũng chưa bao giờ nói rằng chỉ coi em là em gái. Đến tay chúng ta còn chưa nắm được mấy lần, là bởi vì anh không thể cho em bất cứ lời hứa nào. Trong kế hoạch của anh, hiện tại anh không muốn phí thời gian để đâm đầu vào chuyện tình cảm. Anh đối với Lâm Na cũng như vậy, chuyện cô ấy mang thai thực sự chỉ là ngoài ý muốn... Đây là sai lầm của anh, là anh nợ cô ấy, anh không muốn phạm phải sai lầm như thế thêm một lần nào nữa."

Lệnh Mạn hiểu ý của hần.

Hần không thể ở chung một chỗ với cô, cũng không có khả năng ở cùng với Lâm Na hoặc bất cứ người nào khác.

Liên Tình còn nói: "Nếu như em không thể hiểu được anh, cảm thấy anh là kẻ khốn kiếp, em có thể rời bỏ anh, anh không mong chờ được em tha thứ. Em cho anh vay tiền, dù phải đập đầu với người khác anh cũng sẽ nghĩ cách trả đủ cho em."

Sao Lệnh Mạn có thể đoạn tuyệt quan hệ với hần.

Cô bèn từ chối lời mời ký hợp đồng của công ty kia.

***

Sau khi may mắn vượt qua cửa ải khó khăn này, việc làm ăn của Liên Tình trở nên xuôi chèo mát mái, đưa được công ty ra thị trường, quy mô khuếch trương ra tận nước ngoài.

Sau đó hẳn cho Lệnh Mạn một ngôi nhà và một chiếc xe ô tô.

Lệnh Mạn chọn mua nhà ở Ô Du, cải tạo lại thành một khách sạn.

Tha hương lâu như vậy, rốt cuộc Lệnh Mạn cũng đã thấy nhớ nhà.

Mùa đông năm đó cô ngồi xe buýt trở về Ô Du, nhìn Tuyên Dương mà mình sắp phải tạm biệt, vẫn là cảnh tượng phồn hoa nhộn nhịp như thế.

Thành phố này sẽ không bao giờ vì ai mà thay đổi.

Đột nhiên trong lòng cô dâng lên một nỗi bi thương.

Trong tai nghe vang lên giọng hát của Vương Phi.

Vẫn là giai điệu nhàn nhạt đó.

"Lần đầu tiên hôn môi người khác.

Lần đầu tiên bị bệnh cần uống thuốc.

Thái dương xuống núi khiến kem ly rơi lệ."

Cảm ơn những người bạn đã cùng ăn kem ly và bông ngô với cô, những người đã cùng chứng kiến nhau trưởng thành.

Cuối cùng thì bọn họ vẫn cứ phải ly biệt, mỗi người phải tìm một hướng đi riêng cho mình.

Cô chỉ hy vọng Liên Tình sẽ nhớ những lời hẳn đã nói.

Hắn cắt đứt đoạn tình cảm của hắn với cô.

Vậy thì cũng đừng quay đầu lại tìm Lâm Na.

...

Trước khi Lâm Na xuất hiện, Lệnh Mạn vẫn cho rằng đây là kết cục tốt nhất.

Cô có thể chấp nhận bất kỳ người nào là cô dâu của Liên Tình, nhưng không tài nào chấp nhận nổi khi người đó là Lâm Na.

Nếu như sớm muộn gì bọn họ cũng phải kết hôn, tại sao ban đầu còn phá thai, tại sao còn phải xa nhau, tại sao còn cầm tiền của cô cho Lâm Na đi du học?

Dùng tiền đồ của Lệnh Mạn đổi lấy tiền đồ của Lâm Na, cuối cùng lại tác thành cho hai người bọn họ.

Dù Lệnh Mạn có lương thiện đến mấy thì cũng không tài nào tiếp nhận nổi cái kết quả này.

***

Đột nhiên cô cảm thấy trong lòng buồn bực, không thể thờ nổi.

Lệnh Mạn cố gắng giả vờ, nhưng không thể thoát khỏi cái cảm giác ngột thở đó.

Cô mở choàng mắt ra, tỉnh khỏi giấc mộng, mới phát hiện giờ phút này cả người mình đang ngâm trong nước.

Lệnh Mạn nhìn bốn phía xung quanh, hoá ra mưa to quá nên nước đã tràn vào trong nhà.

Khi tỉnh táo lại cô nhất thời cảm thấy khó tin.

Trước kia nhà cũng đã từng bị ngập nước, nhưng vẫn chưa nghiêm trọng đến mức này, lại ngập đến cả giường.

Không biết có phải do năm nay máy xúc đào bới quanh thôn khiến đất bị trũng xuống hay không mà nước dâng cao hơn hẳn, chảy cũng mạnh hơn.

Lệnh Mạn nhớ ra Lý Trác Vân vẫn còn ở trên lầu hai, vội chạy nhanh lên gọi anh.

Cô bật đèn pin soi ra ngoài cửa sổ, quả nhiên chiếc xe mới của Lý Trác Vân đã bị nhấn chìm.

A di đà phật...

Mặc niệm ba giây.

Sự thật đã chứng minh, mặc dù Lý Nghiễm Thời không đập được xe của anh.

Nhưng lũ lụt có thể cuốn đi nha...

Hết chương 22.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Cô lao đến ôm chặt lấy anh

Biên tập: B3

Lúc Lệnh Mạn đánh thức Lý Trác Vân vẫn đang say ngủ dậy, anh mờ mịt chẳng hiểu gì, vuốt mắt hỏi cô: "Sao vậy?"

Lệnh Mạn khẩn trương: "Lụt rồi."

Lý Trác Vân nhú mày: "Cái gì?"

Lệnh Mạn lặp lại lần nữa: "Mưa bão to quá, nước ngập hết vào nhà."

Đồ đạc dưới lầu khó mà thoát nổi kiếp nạn, cô không nỡ nói ra chuyện chiếc xe mới mua yêu quý của anh cũng bị nhận chìm.

Mà lẳng lặng kéo Lý Trác Vân đi đến cửa sổ, tỏ ý bảo anh tự nhìn.

Ngoài cửa sổ vẫn mưa to như trút, nước chảy xiết, cây cối và hoa màu phía xa đều đã ngập trong nước.

Còn chiếc Porsche kia của Lý Trác Vân...

Chỉ có thể thấy được mỗi cái nóc.

Lý Trác Vân nhất thời đen mặt.

Lệnh Mạn nghe anh thấp giọng mắng: "Mẹ kiếp, may mà không mua Maserati."

Lý Trác Vân quay người lại, hỏi: "Khi nào nước mới rút?"

Lệnh Mạn nói: "Không biết, như bình thường thì mai là có thể rút."

Cô do dự chốc lát, nói tiếp: "Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy lũ dâng cao thế này, rất khó có thể nói trước..."

Lý Trác Vân lại mắng một tiếng.

Sợ là chiếc xe mới kia của anh cứ ngâm mãi thế sẽ hỏng mất.

Lệnh Mạn nói: "Tóm lại chúng ta cần cảnh giác, nhờ đầu nước có thể dâng lên đến lầu hai."

Lý Trác Vân gật đầu: "Được."

Lệnh Mạn nói xong thì hắt hơi mấy cái, nước mũi chảy ra.

Lý Trác Vân nhìn cô: "Sao vậy?"

"Không sao." Lệnh Mạn phát phát tay: "Bị cảm xoàng thôi."

Vừa rồi cô lội nước chạy lên lầu, quần ướt sũng dính chặt lấy hai chân, bây giờ gió thổi một cái là rết run.

Lý Trác Vân ném cho cô một cái khăn lông to: "Mau lau khô quần đi, cẩn thận nhiễm lạnh."

"Ừ."

Lệnh Mạn dựa vào đầu giường, đột nhiên cảm thấy mất thăng bằng, cả người chao đảo quay cuồng.

Ban đầu cô còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng mà càng ngày càng cảm thấy chóng mặt hơn.

Cô không thể không mượn bả vai Lý Trác Vân một chút: "Lý Trác Vân, đầu tôi hơi choáng váng..."

Thật đáng mừng là, thái độ của Lý Trác Vân nhẹ nhàng hơn nhiều so với cái lần cô bị treo lưng trước đây: "Cô ngủ trước đi, để tôi canh cho, có gì sẽ gọi cô dậy."

Lệnh Mạn yếu ớt gật đầu một cái: "Ừ."

Lệnh Mạn ngủ rất say, nhưng cũng không yên giấc, ngay cả thế giới trong mộng cũng luôn điên đảo xoay vòng.

Khuôn mặt của Liên Tinh và Lâm Na không ngừng hiện lên trước mắt.

Không biết đã qua bao lâu, cô mơ mơ màng màng bị đánh thức.

Lỗ tai loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Lý Trác Vân: "Chúng ta phải lên nóc nhà thôi, nước dâng lên lầu hai rồi."

Thế nhưng cô chẳng còn chút sức lực nào để phản ứng.

Dường như cảm mạo dần nghiêm trọng hơn, toàn thân cô mềm nhũn vô lực, chỉ muốn tìm chỗ nào đó nằm xuống.

Đang lúc khó khăn giữa trưa trong cơn buồn ngủ, Lệnh Mạn lại nghe thấy Lý Trác Vân nói: "Chờ tôi một lát."

Lý Trác Vân nhớ là đã nhìn thấy một cái thang ở trong phòng này.

Anh nhìn xung quanh, may là rất nhanh đã phát hiện thấy mục tiêu nằm ở trong góc.

Lý Trác Vân tranh thủ từng giây từng phút đem cái thang ra ngoài lan can, bắc lên nóc nhà.

Chỉ trong nháy mắt cơn mưa như trút đã khiến cả người anh ướt như chuột lột.

Anh không quan tâm đến sự chật vật của bản thân, ngay lập tức chạy vào gọi Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn vẫn nằm thẳng đơ trên giường, ngủ đến mê mết, cứ như là muốn táng thân cùng với chiếc giường ngay tại đây.

Chuyện này không thể chậm trễ, bọn họ cần phải nhanh chóng rời khỏi.

Lý Trác Vân gọi mấy tiếng cô đều không trả lời, cuối cùng đành phải dùng sức kéo cô từ trên giường xuống, vác lên trên vai.

Khi đưa Lệnh Mạn ra đến cạnh cái thang, Lý Trác Vân dùng sức vỗ mạnh vào mặt cô.

"Này, tỉnh lại đi, cần phải trèo thang."

Ngoài trời cuồng phong đang gào thét, tiếng mưa ầm ĩ lấn át hết tiếng nói của anh.

Lệnh Mạn không nghe rõ: "Cái gì cơ?"

Lý Trác Vân phải gân giọng lặp lại lần nữa: "Tôi nói —!"

Anh chỉ tay lên nóc nhà, lớn tiếng nói: "Leo lên! Nếu không chúng ta cũng sẽ bị nhấn chìm!"

Lần này thì Lệnh Mạn đã nghe rõ, máy móc gật đầu.

Hai tay cô bám vào thang, một chân lão đảo giẫm lên, bắt đầu trèo.

Thế giới của Lệnh Mạn bây giờ đang xoay vòng vòng, dù cô rất cố gắng nhưng vẫn không thể đi thẳng hoàng.

Nhiều lúc Lý Trác Vân cảm thấy như cô sắp ngã xuống đến nơi, anh phải gắt gao giữ chắc cái thang mới may mắn tránh khỏi.

Lý Trác Vân nhìn mà thấy sợ.

Không thể cứ tiếp tục như vậy, không bệnh cũng bị cô dọa đến đổ bệnh mất.

Lý Trác Vân ngẩng đầu lên, nước mưa lạnh như băng quất vào mặt nhưng anh hoàn toàn không để ý tới mà chỉ lớn giọng nói: "Lệnh Mạn, nếu cô mà chết ở chỗ này, thi thể sẽ bị trương phình lên, trương to rất to, cô sẽ chết rất khó coi."

"..."

Lệnh Mạn giật mình, nhất thời cảm thấy tỉnh táo hơn chút ít, leo lên cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hai phút sau, rốt cuộc cô cũng bình an vô sự leo lên được đến nóc nhà.

Lý Trác Vân đi vào nhà cầm chiếc ô, kẹp ở dưới nách rồi trèo lên thang.

Anh rất nhanh nhẹn, trèo lên linh hoạt như con khỉ leo cây.

Thậm chí Lệnh Mạn còn cảm thấy anh vốn chẳng cần đến cái thang kia.

Hai người sóng vai nhau ngồi trên nóc nhà.

Trời hừng sáng, nếu như bỏ qua tiếng gió bão gào thét thì bốn bề xung quanh yên lặng như tờ.

Từ phía xa xa có thể loáng thoáng nhìn thấy ánh đèn, Lệnh Mạn đoán là ánh sáng từ phía thị trấn.

Cô vô cùng vui mừng vì tối hôm qua đã kịp đưa bà ngoại vào trong thị trấn, ở đó nhà cửa cao, chắc chắn không bị ảnh hưởng nhiều như ở trong thôn.

Cũng không biết đến bao giờ cơn bão này mới tan.

Lệnh Mạn dè dặt thò đầu nhìn xuống, nước lụt đục ngầu chảy cuộn cuộn, thậm chí cô còn nhìn thấy mấy cái xác gia súc trôi nổi trên mặt nước, rất nhanh đã biến mất ở cuối dòng nước.

Cô hoảng sợ lập tức rút đầu về.

Thiên tai hiển hiện ngay trước mắt họ, Lệnh Mạn chưa bao giờ cảm thấy nguy hiểm gần kề đến như vậy.

Nói không sợ hãi là gạt người, cho dù bây giờ ngồi trên nóc nhà, tạm coi như an toàn, nhưng chỉ cần trượt chân một cái là sẽ rơi ngay xuống dòng nước lũ.

Toàn thân căng thẳng, Lệnh Mạn không dám buông lỏng một phút nào.

Lý Trác Vân một tay cầm ô, một tay cầm điện thoại gọi cho đội cứu hộ.

Tiếng mưa quá lớn, anh phải nói gần như hét lên.

Nhân viên cứu hộ không ngừng trấn an hai người, nói là sẽ mau chóng chạy đến.

Nhưng trong vòng bán kính hàng trăm dặm đều gặp thiên tai, Lệnh Mạn biết đội cứu hộ chẳng thể thần thông quảng đại đến vậy.

Bây giờ việc duy nhất mà cô và Lý Trác Vân có thể làm, chính là kiên nhẫn chờ đợi.

Thế nhưng vừa ngồi thêm một lát, đầu óc Lệnh Mạn lại bắt đầu quay cuồng.

Chiếc ô mà Lý Trác Vân đang che chẳng khác nào đồ trang trí, không che chắn được bao nhiêu nước mưa.

Mưa to gió lớn liên tục tạt vào người, toàn thân Lệnh Mạn đã sớm ướt đẫm.

Quần áo mùa hè vốn đã mỏng, sau khi bị ướt cứ dính chặt vào người, thậm chí còn thấm ướt hết cả vào trong áo lót của cô, muồn khó chịu bao nhiêu là sẽ khó chịu bấy nhiêu.

Giờ phút này, cô cảm thấy rất lạnh.

Lệnh Mạn co ro thành một đống, cả người run lấy bầy.

Cô nghĩ cô đã bị sốt rồi, nếu không tại sao người lại nóng như vậy, đồng thời cũng lạnh như đang ở trong hầm băng.

Một cơn gió thổi đến, cô cảm thấy lông tơ khắp người dựng hết cả lên.

Lý Trác Vân cúp điện thoại, Lệnh Mạn quay sang nhìn anh chăm chăm.

Nhiệt độ cơ thể của thanh niên luôn ổn định, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được hơi ấm không ngừng phả ra, nhìn anh thật là ấm áp...

Cái hông không tự chủ được mà dịch sang phía anh một chút.

Cảm giác có một ánh mắt nóng bỏng dính chặt vào người mình, Lý Trác Vân nhìn cô, cảnh giác nói: "Cô muốn làm gì?"

Lệnh Mạn nghĩ một đặng nói một nẻo: "Không có gì..."

Nhưng ánh mắt của cô đã bám đúng chỗ.

Cô rụt cổ lại như một con gà con vừa mới sinh, điềm điềm đáng yêu, rất dễ khiến người khác nảy sinh tâm lý muốn bảo vệ.

Muốn làm một con gà mẹ che nắng che mưa cho cô.

Lý Trác Vân không nghĩ ngợi nhiều, vòng tay ôm Lệnh Mạn vào trong lòng, ấn đầu cô vào lồng ngực mình.

Lệnh Mạn có chút hoảng hốt.

Còn chưa kịp thụ sủng nhược kinh thì đã nghe thấy Lý Trác Vân nói: "Cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp."

Dường như anh đang giải thích cho hành động khác thường này của mình.

Trong giọng nói cứng rắn của Lý Trác Vân lại xen lẫn một chút mềm mỏng không dễ phát hiện: "Mượn cô ôm một chút, không cho phép nói ra ngoài."

Khoé miệng Lệnh Mạn từ từ cong lên thành một nụ cười: "... Ừ."

Cô không tự chủ được mà tiếp tục rúc vào trong ngực Lý Trác Vân, cơ thể dán sát vào nhau, hai tay lẳng lẳng vòng ra sau ôm lấy thắt lưng anh.

Như vậy thoải mái hơn nhiều.

Cô thâm nhủ trong lòng: Cảm ơn cậu, gà mẹ.

Lệnh Mạn phát hiện ra trên người Lý Trác Vân có một năng lực kỳ diệu, mỗi lần tiếp xúc với cơ thể anh đều khiến cô rất dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Lần trước ở núi Ngọc Tú cũng vậy, rõ ràng đang ở trong hoàn cảnh không thích hợp, vậy mà cô vẫn có thể ngủ như heo chết ngay trên lưng anh, ngay cả đến khi bị nhét vào trong lều cũng không hề có ý thức.

Lần này hoàn cảnh khác nghiệt hơn, cô lại vẫn như cũ có thể ngủ ngon lành.

***

Khi Lệnh Mạn tỉnh lại một lần nữa thì đã thấy mình đang nằm trên giường bệnh thuộc bệnh viện huyện.

Trong phòng bệnh không có một bóng người, trên tay cô cầm kim truyền, bên cạnh đặt một túi hoa quả.

Cô có chút nhức đầu, không nhớ rõ mình đã rời khỏi nóc nhà thế nào.

Đại khái là sốt đến hồ đồ rồi.

Lệnh Mạn nhìn quanh bốn phía, không biết túi hoa quả này ai mang tới.

... Lý Trác Vân đâu?

Nhắc đến cái tên này, đột nhiên Lệnh Mạn khôi phục một ít trí nhớ.

Lúc đó tình hình vô cùng nguy cấp, khi đội cứu hộ phát hiện ra hai người họ, mưa to như trút không hề có dấu hiệu tạnh, thuyền nhỏ rất khó có thể đến gần.

Lũ lụt đã dâng lên gần đến nóc nhà, từng mảnh ngói không ngừng bị cuốn trôi, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân rơi vào tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Không thể biết được một giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Sau đó thuyền nhỏ vất vả tiến lại gần hai người họ, nhưng không chắc có thể đưa hai người rời đi cùng một lúc.

Lệnh Mạn nhớ câu nói sau cùng của Lý Trác Vân, đó là nói nhân viên cứu hộ hãy đưa cô đi trước.

Về sau nữa... Cô không còn nhớ gì cả.

Lý Trác Vân đã đi chưa?

Cậu ta có sao không?

Lệnh Mạn càng nghĩ càng thấy sợ, cô nhanh chóng tìm quanh, cuối cùng tìm được cái di động chỉ còn một chút pin.

Vội vàng gọi điện thoại cho Lý Trác Vân.

"Tút..."

"Tút..."

"Tút..."

Mười mấy tiếng tút dài vang lên nhưng không có ai nhắc máy.

Lòng Lệnh Mạn nóng như lửa đốt, cậu mau nghe điện thoại cho tôi!

Gọi lại lần nữa.

Điện thoại hoàn toàn sập nguồn.

Lệnh Mạn không đợi được nữa, trực tiếp rút kim ra nhảy xuống giường.

Cô xô dép chạy ra bên ngoài, đúng lúc đâm phải Hạ Vũ Nhu đang đi vào.

Hạ Vũ Nhu nhìn cô chạy lăng xăng thì bị dọa sợ: "Mạn Mạn, cuối cùng con cũng tỉnh rồi!"

Lệnh Mạn muốn chạy ra ngoài thì bị bà kéo lại: "Con có biết con sốt cao hôn mê suốt hai ngày nay không, khiến mẹ sợ gần chết!"

Lệnh Mạn hỏi một đằng đáp một nẻo: "Lý Trác Vân đâu?"

"Hả?"

"Lý Trác Vân sao rồi? Cậu ta có chuyện gì không?"

Hạ Vũ Nhu nói: "Không sao cả, cùng về đây với con."

"Vậy bây giờ cậu ta đang ở đâu?"

"Hôm nay khai giảng, thằng bé về trường rồi."

Lệnh Mạn thoáng thờ phào nhẹ nhõm, lại nói: "Mẹ đưa con mượn điện thoại một lát."

Cô dùng điện thoại của Hạ Vũ Nhu gọi cho Lý Trác Vân, vẫn không có ai nghe máy.

Lệnh Mạn không yên tâm, vội vàng báo với Hạ Vũ Nhu một tiếng rồi chạy thẳng ra cổng viện chặn một chiếc taxi, tức tốc đi đến trường học của Lý Trác Vân.

Hạ Vũ Nhu vừa đuổi theo đằng sau vừa hét to: "Mạn Mạn! Con đi đâu đó, bác sỹ nói hiện giờ cơ thể con vẫn còn yếu, không thể chạy loạn khắp nơi! Mau quay lại đây, Mạn Mạn!"

Lệnh Mạn coi như điếc.

Cảnh tượng lũ lụt đêm hôm đó vẫn khiến cô hoảng sợ khi nhớ lại, những ai chưa trải qua thì không thể nào thấu hiểu được cái loại sợ hãi đó.

Cô phải tận mắt nhìn thấy Lý Trác Vân đã an toàn.

***

Taxi dừng lại ở cổng trường đại học X, xe ở bên ngoài không thể đi vào.

Lệnh Mạn xuống xe, không chần chừ mà đi thẳng vào bên trong.

Cô đi đến sân vận động tìm một vòng, không thấy bóng dáng của Lý Trác Vân và bạn bè của anh đâu cả.

Lại ngay lập tức chạy đến ký túc xá nam sinh, rốt cuộc cũng gặp được Lý Trác Vân và mấy người bạn cùng phòng đang đi trên đường.

May quá, may quá.

Lệnh Mạn hùng hổ chạy đến trước mặt anh, khiến Lý Trác Vân giật thót mình.

Cô nhìn khắp toàn thân anh từ trên xuống dưới một lượt, sau khi chắc chắn cả người hoàn hảo không có việc gì, bấy giờ trái tim đang lơ lửng mới hạ xuống.

Cô lao đến ôm chặt lấy anh.

Cái ôm vì may mắn đã sống sót sau hiểm cảnh, thêm cả lòng cảm kích lớn lao.

"Này này này, đợi một chút đợi một chút." Lý Trác Vân luống cuống giơ hai tay lên trời, liên tục lùi về phía sau: "Cô làm cái gì vậy?"

Lệnh Mạn nói: "Điện thoại cậu đâu, tại sao gọi điện mà cậu không nghe máy?!"

Lý Trác Vân sờ sờ túi, không thấy di động đâu, đột nhiên anh nhớ ra: "Có lẽ là để ở trên lớp rồi."

Tâm tình Lệnh Mạn hỗn độn: "May là cậu không làm sao, nếu không tôi..."

Nói được một nửa, Lý Trác Vân đã vội cắt ngang: "Dừng dừng! Buồn nôn quá! Có gì cứ từ từ nói!"

Từng té bào trên người anh đều không quen với dáng vẻ lửa tình này của Lệnh Mạn.

Quan hệ của bọn họ cũng đâu có tình thương mến thương đến mức ấy.

Qua cơn kích động, Lệnh Mạn mới cảm thấy có chút lúng túng, cô từ từ buông tay ra khỏi người Lý Trác Vân, lui về phía sau một bước.

Ý thức được hành động thất thố vừa rồi của mình, cô nhỏ giọng nói: "Thật xin lỗi."

Lý Trác Vân kéo lại vạt áo sơ mi bị nhăn nhúm của mình, ho khan hai tiếng.

Anh nhìn vào mắt cô: "Có phải cô chưa gội đầu không?"

"Ừm..." Lệnh Mạn bất tri bất giác sờ đầu mình một cái.

Cô nằm trên giường suốt hai ngày, dĩ nhiên là không thể gội đầu vào lúc nào được, chẳng lẽ đã bốc mùi rồi sao?

"Sao cậu biết?" Lệnh Mạn hỏi.

Lý Trác Vân nói: "Vẫn là mùi dầu gội đầu đêm hôm trước."

"..." Không hiểu sao mặt Lệnh Mạn đỏ lên.

Trước khi trong đầu nảy sinh ra mấy suy nghĩ lạ lùng, cô nói luôn: "Cậu không sao là tốt rồi, tôi vẫn chưa truyền nước xong, tôi về truyền tiếp đây."

Lý Trác Vân: "..."

Hết chương 23.

Tác giả có lời muốn nói: Có phải đọc trích đoạn xong mọi người đã hiểu làm cái gì đó hay không? Nữ chính không hề lập gia đình nha, cô ấy vẫn trong sạch cả về thể xác và tâm hồn...

Nhưng quả thực là cô ấy có hôn ước với giáo sư Trương, về phần tại sao lại không thành, mọi người có thể thử đoán xem.!~

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Lý Trác Vân chốt lại một câu cuối cùng: Bây giờ cô là người nhà họ Lý, không cần vài đồng tiền kia của hấn.

Biên tập: B3

Bước sang học kỳ mới, câu lạc bộ thiên văn của Lý Trác Vân chính thức đi vào hoạt động.

Nhà trường cho phép mở câu lạc bộ này với điều kiện phải có hai giáo viên phụ trách, hướng dẫn kiêm giám sát.

Hai giáo viên này một người là thầy giáo đức cao vọng trọng, có thâm niên nhiều năm trong ngành, họ Hoàng. Người còn lại là một thầy giáo trẻ mới về trường, họ Lưu, không có tiếng tăm gì, nghe nói là nhờ quan hệ mới vào được đại học X.

Ngoại trừ hai giáo viên hướng dẫn thì người lãnh đạo hiện tại chính là Lý Trác Vân.

Thành tích chuyên môn của Đại Bản và Dương Dương cũng không tệ, được làm trợ lý của anh.

Câu lạc bộ thiên văn treo thông báo tuyển thành viên trong toàn trường, có rất nhiều người học ngành khác đến đăng ký vì niềm yêu thích với bộ môn thiên văn, cũng không thiếu những người chỉ vì muốn được ở cạnh thiên tài thiên văn Lý Trác Vân mà đăng ký.

Nhưng tiêu chuẩn để gia nhập câu lạc bộ rất cao, cuối cùng cũng chỉ tuyển được chưa đến hai mươi người.

Để được nhận vào câu lạc bộ thì ngoài việc phải hoàn thành một bộ đề thi, còn phải trải qua một kỳ sát hạch sàng lọc, khi nào cả Lý Trác Vân và mấy đàn anh trong câu lạc bộ đều đồng ý thì mới coi như được thông qua.

Khi đến vòng sát hạch cuối cùng, có một cái tên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, đó là Kỷ Trường Hoài, sinh viên năm thứ nhất.

Hồ sơ cá nhân của cậu ta đẹp vô cùng.

Là thủ khoa đầu vào năm nay của đại học X, vừa tham dự đã đoạt huy chương vàng kỳ Olympic thiên văn, giật mình hơn đó là nghe nói khi học cấp hai cậu ta nhảy một lúc ba lớp, trực tiếp lên thẳng cấp ba.

Cả câu lạc bộ thiên văn cũng chỉ có mình Lý Trác Vân là giành được nhiều giải thưởng hơn cậu ta.

Nhưng Kỷ Trường Hoài lại thắng ở tuổi tác, năm nay cậu ta mới chỉ có mười sáu tuổi.

Nhân tài ưu tú như vậy thì dĩ nhiên là không có lý do gì để từ chối, những người còn lại đều bỏ phiếu thông qua, duy chỉ một mình Lý Trác Vân không chút do dự gạch một dấu X.

Kỷ Trường Hoài liên cứ thế mà bị loại.

Tất cả mọi người đều được mở rộng tầm mắt.

Lúc nghỉ giữa giờ, Đại Bản thắc mắc nên chạy đi tìm Lý Trác Vân hỏi nguyên nhân.

"Hội trưởng Lý à, tầm mắt cậu cũng cao quá đấy, Kỷ Trường Hoài như vậy mà lại loại bỏ? Tại sao mấy người trước kia lại được thông qua?"

Lý Trác Vân thân nhiên nói: "Cũng được, vậy cậu mau gọi mấy người được chọn lúc nãy lại, đổi hết thành X."

"..." Đại Bản nghẹn họng, sau đó lại cố gắng đấu tranh: "Không phải, tôi nghĩ mãi cũng không hiểu, Kỷ Trường Hoài có chỗ nào không tốt? Chẳng lẽ cậu đang ghen tỵ vì cậu ta trẻ tuổi hơn cậu?"

Lý Trác Vân lạnh mắt nhìn: "Có bệnh à."

Đại Bản vẫn muốn được nghe một câu trả lời thoả đáng: "Vậy cậu nói thử xem, vì sao cậu loại Kỷ Trường Hoài?"

Lý Trác Vân nói: "Xấu xí."

"Phốc..."

Đại Bản cẩn thận nhớ lại dáng vẻ của cậu sinh viên năm nhất Kỷ Trường Hoài khi nãy, trông cậu ta khá đẹp trai, thanh tú, đeo kính gọng đen, mỗi tội lưng hơi gù một chút...

Ngoại trừ ánh mắt khiến người khác có chút không thoải mái ra, cậu ta cùng "xấu xí" hoàn toàn chẳng có chút liên quan nào tới nhau.

Đại Bản nói: "Cậu ta đâu có xấu xí, tôi cảm thấy cậu ta đẹp trai hơn Dương Dương nhiều."

Dương Dương bực mình: "Nè ý cậu là gì hả? Sao tự nhiên lại lôi tôi vào!"

Lý Trác Vân nói: "Cậu ta rất xấu xí."

"..." Đại Bản bế tắc.

Được rồi được rồi, hội trưởng Lý đã nói xấu xí thì là xấu xí vậy.

Cũng không biết Kỷ Trường Hoài đã làm gì trên chóc Lý Trác Vân, đúng thật là xui xẻo.

Không nghĩ tới khi thầy hướng dẫn công bố danh sách thành viên chính thức, lại vẫn có tên Kỷ Trường Hoài ở trong đó.

Đại Bản còn tưởng là Lý Trác Vân đã thay đổi quyết định mà nhận cậu ta, sau đó hần chạy đi tìm người hỏi chuyện mới biết lý do.

Hoá ra Kỷ Trường Hoài là sinh viên học lớp của thầy Mã, thầy Mã cũng coi như là giảng viên của Hiệp hội thiên văn học, nhưng tất cả sinh viên của ông ta đều bị Lý Trác Vân đánh rớt, toàn quân bị diệt sạch, khiến ông ta cảm thấy rất mất mặt.

Kỷ Trường Hoài là thủ khoa của trường, không thể nào có chuyện không đủ tư cách, thầy Mã liền dùng đặc quyền của mình mà cho cậu ta vào.

Cái đặc quyền này khiến Lý Trác Vân không cách nào bác bỏ.

***

Một tuần sau cơn bão, nước lũ mới rút hết khỏi thôn.

Lệnh Mạn đưa bà ngoại về nhìn thử một chút, hai phần ba đồ đạc trong nhà đều đã bị cuốn trôi hoặc ngâm nước đến hỏng, cả căn nhà hoang vu đổ nát giống như vừa bị kẻ cướp đến lục lọi vậy.

Bà ngoại bước vào, nhìn cảnh tượng trước mắt thì không thể tin được, hai bàn tay khẽ run rẩy.

Bà ngồi xồm xuống trước cái bếp lò tan hoang, đầm ngực giậm chân, khóc đến thương tâm.

"A Tới, tôi thật xin lỗi ông, chúng ta không còn nhà nữa rồi, nhà của chúng ta cứ vậy mà mất rồi!"

Lệnh Mạn khuyên can nửa ngày: "Bà ngoại, đây đâu phải lỗi của bà, không ai có thể ngăn chặn được thiên tai, ông ngoại sẽ không trách bà đâu."

Nhưng bà ngoại đang kích động nên dù có nói gì cũng chẳng nghe lọt tai.

Cuối cùng Lệnh Mạn đành phải cứng rắn kéo bà dậy, đưa trở về phòng, cô sợ bà ngoại cứ tiếp tục khóc mãi như vậy thì người sẽ mệt lả mất.

Dù sao thì bây giờ nhà cũng không thể ở được nữa, tất cả những kỷ vật của ông ngoại cũng đã bị lũ lụt cuốn trôi.

Cứ tiếp tục bảo vệ căn nhà này cũng chẳng để làm gì.

Ý tứ của Lệnh Mạn chính là, bây giờ không cần phải làm khó Lý Nghiễm Thời nữa, trước đó tập đoàn đã phải tạm ngừng thi công, hiện tại có thể tiếp tục hoạt động được rồi.

Bà ngoại cũng đồng ý.

Sau khi rời khỏi thôn, Lệnh Mạn đưa bà ngoại quay trở về thành phố A, từ giờ bà sẽ sống ở đó cùng với Hạ Vũ Nhu.

Di Trần chuẩn bị cho bà một căn phòng mới, bày biện quá xa hoa khiến bà ngoại không quen lắm.

Lệnh Mạn cũng dọn dẹp lại căn phòng của mình một phen, bất chợt cô vô tình phát hiện ra mấy quyển nhật ký mà cô đã viết thời thiếu niên, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trước đó cô không muốn để chúng lại căn nhà dưới quê, đi đâu cũng mang theo, nghĩ là trong lúc nhàm chán mình có thể từ từ đọc để ôn lại kỷ niệm, không nghĩ tới cuối cùng vẫn chỉ để trưng bày.

Giữ lại cũng chẳng để làm gì, cô bèn đưa cho di Trần vứt hết vào thùng rác.

***

Sắp đến kỳ nghỉ lễ quốc khánh, sinh nhật hai mươi tuổi của Lý Trác Vân cũng sắp đến.

Nghe được tin này khiến Lệnh Mạn than ngắn thở dài, Lý Trác Vân cũng đã hai mươi tuổi rồi đấy.

Tính ra cô vào sống ở căn nhà mới này cũng đã hơn một năm rồi.

Thời gian trôi qua thật là nhanh.

Đáng tiếc là trong năm vừa qua khách sạn của cô vẫn cứ bình bình như vậy, trình tiếng Anh cũng vẫn xoàng xĩnh như xưa, ngược lại mối quan hệ của cô và Lý Trác Vân thì đã có một chút cải thiện.

Đại khái thì đây là tin mừng đáng giá nhất.

Dựa theo tính cách thích phô trương của Lý Nghiễm Thời thì nhất định sinh nhật hai mươi tuổi của Lý Trác Vân sẽ được tổ chức cực kỳ long trọng.

Lệnh Mạn đau đầu vì không biết nên tặng anh quà gì.

Sinh nhật lần trước của anh cô đã vắng mặt, lần này càng không thể qua loa.

***

Đến hôm sinh nhật của Lý Trác Vân, đúng như dự đoán, Lý Nghiễm Thời đã mở một bữa tiệc lớn ở biệt thự để đón tiếp khách khứa.

Vì không muốn để Hạ Vũ Nhu bị mất mặt nên Lệnh Mạn lại phải chú tâm ăn mặc một phen.

Cô ngồi trước bàn trang điểm, để mặc cho thợ trang điểm làm tóc cho mình.

Ngồi im không động đậy suốt hai tiếng đồng hồ, cô bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

Cô mệt mỏi suy nghĩ, hôm nào phải đi cắt tóc ngắn mới được, đỡ phải phiền phức tạo kiểu tóc rắc rối như vậy.

Chạng vạng tối, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Lệnh Mạn và Hạ Vũ Nhu trang điểm lộng lẫy khoác tay nhau bước xuống lầu để đón tiếp các vị khách.

Trương gia và Lỗ gia là khách quen của gia đình, Lệnh Mạn gặp họ ở đây thì cũng không cảm thấy ngạc nhiên cho lắm, chỉ là không ngờ Liên Tinh cũng sẽ xuất hiện trong danh sách khách mời.

Hắn còn dẫn Lâm Na theo cùng...

Lệnh Mạn cố ý tránh mặt, không muốn đi về hướng kia.

Cô đi xung quanh một vòng, nhìn thấy Lý Trác Vân đang đứng ở trung tâm.

Anh mặc một thân âu phục đen, cổ đeo nơ, da trắng mịn rậm khí chất xuất chúng, đáng vẻ như một vị vương tử quý tộc.

Thế nhưng chỉ vì liên tục phải tiếp nhận những lời chúc phúc nịnh nọt, trên gương mặt anh đã sớm tỏ vẻ không nhin được nữa.

Tất cả mọi người thì đều không nghĩ nhiều mà cứ luôn cố gắng bắt chuyện với anh.

Lệnh Mạn không khỏi cảm thấy buồn cười.

Khi khách khứa đến đông đủ, quà tặng được gom hết lại một chỗ.

Lý Nghiễm Thời cũng chẳng buồn so đo chuyện chiếc Porsche lần trước bị biến thành sắt vụn, lần này ông mua cho Lý Trác Vân chiếc xe Maserati đời mới nhất, vung tay thật đúng là không cần nghĩ.

Dĩ nhiên là Lệnh Mạn không thể nào so sánh được với Lý tổng, vì thế cô đành bỏ tiền ra đặt may cho anh một bộ âu phục.

Dựa theo kích cỡ của anh mà làm, kiểu dáng trẻ trung sang trọng, Lý Trác Vân mà mặc vào chắc hẳn rất thích hợp.

Chẳng qua là quà tặng quá nhiều, Lý Trác Vân vẫn chưa kịp mở ra.

***

Cái gì nên tới thì tránh cũng không được, cho dù Lệnh Mạn không muốn gặp hai người Liên Tinh, nhưng cuối cùng Liên Tinh vẫn chủ động cầm ly rượu đi về phía cô.

Hắn cất tiếng chào hỏi: "Mạn Mạn, đã lâu không gặp."

Lệnh Mạn khách khí mỉm cười.

"Anh có mấy lời muốn nói với em." Liên Tinh đi thẳng vào vấn đề.

Lệnh Mạn từ chối: "Xin lỗi, anh cũng thấy đó, hôm nay có rất nhiều khách khứa, sợ là tôi không có thời gian."

Cô đang muốn bước đi thì bị Liên Tinh ngăn lại: "Anh nói ngắn gọn thôi, sẽ không làm lãng phí quá nhiều thời gian của em đâu."

Lệnh Mạn đang cân nhắc thì Liên Tình lại nói tiếp: "Anh có thứ muốn trả cho em, thứ rất quan trọng."

"Thứ gì?" Lệnh Mạn hỏi.

"Ở đây quá đông người, chúng ta tìm chỗ nào yên tĩnh một chút đi."

Lệnh Mạn suy nghĩ, rồi cuộc gât đầu: "Được, nhanh lên."

Lý Trác Vân này giờ vẫn bị Lý Nghiễm Thời đứng bên cạnh kiểm soát, anh đang muốn ngáp dài thì đột nhiên thoáng nhìn thấy hai bóng người đang đi lướt qua đám đông.

Lệnh Mạn mặc váy dài đi theo phía sau Liên Tình, hai người yên lặng không một tiếng động rời khỏi phòng khách.

Trong nháy mắt Lý Trác Vân hoàn toàn tỉnh ngủ, mày nhú chặt.

***

Liên Tình đến để nói lời xin lỗi, chuyện này cũng nằm trong dự liệu của Lệnh Mạn.

Nhưng cô lại không nghĩ tới chuyện, Liên Tình sẽ đưa một chiếc thẻ ra trước mặt cô.

"Trong này có hai trăm nghìn."

Lệnh Mạn nhìn hẩn, không đưa tay ra: "Có ý gì?"

Liên Tình nói: "Tiền em cho anh vay trước đây khi bắt đầu thành lập công ty."

"Tôi chỉ cho anh vay năm mươi nghìn."

"Đúng, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, cả vốn lẫn lãi cũng nên trả em ngàn này."

Lệnh Mạn học được cách chế nhạo người khác của Lý Trác Vân, bèn cứ thế bẻ nguyên câu đó đáp lại vào mặt Liên Tình.

"Hoá ra chi cần bị ông chủ lừa gạt một lần thôi là đã có thể nhận được hai trăm nghìn tiền bồi thường, cuộc mua bán này đúng thật là có lãi."

Liên Tình giải thích: "Mạn Mạn, anh không hề lừa em."

Lệnh Mạn thờ ơ lắng nghe.

Liên Tình nói tiếp: "Ban đầu sau khi Lâm Na xuất ngoại thực sự bọn anh không hề liên lạc gì với nhau, mấy năm trước khi anh đến Mỹ công tác mới vô tình gặp lại cô ấy, sau đó mới quyết định chung sống với nhau."

Lệnh Mạn nở nụ cười: "Gương vỡ lại lành nha, các người cũng thật là tình sâu nghĩa nặng."

"Mạn Mạn, anh biết kết quả này không công bằng với em chút nào, nhất định là em rất khó có thể chấp nhận. Nhưng chuyện tình cảm thực sự không thể nào giải thích được, tình yêu vốn dĩ chẳng có đúng sai, thế nên anh chỉ có thể nói với em... Anh rất xin lỗi."

Trong lòng Lệnh Mạn trào lên một nỗi chua xót, cô nhìn lên bầu trời đêm ở phía xa.

"Liên Tình, bây giờ nói những lời này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa."

Liên Tình không phản bác lại: "Đúng, anh biết anh rất khốn nạn, nhưng cho đến bây giờ anh vẫn chưa từng nghĩ đến việc sẽ lừa gạt em, chuyện kết hôn với Lâm Na anh cũng đã chuẩn bị nói với em, nhưng anh vẫn không biết nên mở lời thế nào, anh sợ làm em tổn thương..."

Cô biết, Liên Tình chính là người như vậy.

Nếu như gặp chuyện không thể nói ra thì hẩn sẽ luôn chọn cách trì hoãn và lẩn tránh.

Khi đó nếu không phải Lệnh Mạn đi tìm hẩn đòi tiền, hẩn không có tiền trả, cô cũng sẽ không biết chuyện Lâm Na phá thai rồi ra nước ngoài.

Lệnh Mạn chỉ muốn hẩn nói trực tiếp với cô.

Chỉ không phải cứ một mực lừa gạt, coi cô như một đũa ngọc, để rồi cuối cùng lại bị dội cho một gáo nước lạnh.

Liên Tình vẫn khăng khăng muốn Lệnh Mạn nhận lấy số tiền này, cúi người xuống xin lỗi một lần nữa: "Bất kể thế nào, Mạn Mạn, xin em hãy tha thứ cho anh."

***

Mặt hồ yên ả trong lòng đã bị những lời nói của Liên Tinh khuấy loạn lên.

Lệnh Mạn ngồi một mình trên xích đu trong vườn hoa, không muốn quay lại phòng khách ồn ào.

Vừa qua trung thu, mặt trăng tròn vành vạnh treo trên ngọn cây, bóng đêm thật tĩnh lặng.

Ngồi thưởng thức cảnh đêm một mình xem ra cũng không tệ.

Đột nhiên, sau lưng vang lên tiếng bước chân nhè nhẹ.

Một trọng lượng hơn một trăm cân (khoảng hơn 50kg - kq sao Lý thiếu ốm đói vậy ☐) ngồi xuống, khiến xích đu nghiêng hẳn sang một bên.

"Liên Tinh nói gì với cô?"

Là giọng của Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn quay đầu sang, đối diện với ánh mắt sáng ngời của anh.

Khuôn mặt anh trắng bóc, trong trẻo hơn cả ánh trăng.

Lần đầu tiên Liên Tinh dẫn Lâm Na đến nơi công cộng, tất cả mọi người đều đã biết cô ta là vị hôn thê của hắn.

Chắc Lý Trác Vân cũng không ngoại lệ.

Mặc dù anh không biết Lâm Na, nhưng chuyện này cũng đủ để khiến anh cười nhạo cô rồi.

"Cậu đến đây để xem trò cười sao?" Lệnh Mạn vô cảm hỏi.

Lý Trác Vân không trả lời, lại nói: "Tôi đã đọc nhật ký của cô."

Lệnh Mạn ngẩn ra, có chút tức giận: "Ai cho phép cậu tự tiện đọc trộm nhật ký của người khác như thế?"

Lý Trác Vân trả lời rất ranh ma: "Cô đã vứt đi rồi, vậy thì không còn là nhật ký của cô nữa, bảo tôi đọc trộm là không chính xác, tôi đọc ngay trước mặt đi Trần đó."

Lệnh Mạn nghiêng răng nghiêng lợi: "Cậu..."

"Không phải tôi đến đây để chê cười cô." Đột nhiên thái độ của anh trở nên nghiêm túc.

Lệnh Mạn im lặng.

Lý Trác Vân lại hỏi: "Liên Tinh đã nói gì với cô? Nói xin lỗi sao?"

Một lúc lâu sau, Lệnh Mạn mới buồn bực gật đầu: "Ừ."

"Còn gì nữa không?"

"Còn đưa cho tôi hai trăm nghìn."

"Hai trăm nghìn?" Lý Trác Vân hừ mũi coi thường: "Hắn coi chúng ta là ăn mày sao?"

Lệnh Mạn không biết mình có nghe lầm hay không...

Lý Trác Vân vừa mới nói là —— "Chúng ta"?

Thấy Lệnh Mạn không có chút phản ứng nào, Lý Trác Vân không thể không nhắc nhở bà chị ngốc này vài câu.

"Ban đầu thì hứa khi thành lập công ty sẽ cho cô một số cổ phần, trở thành cổ đông trong công ty của hắn, bây giờ lại thành đem tiền đến trả, cô phải hiểu rõ là 5% cổ phần và hai trăm nghìn khác biệt lớn đến mức nào, hắn cho cô hai trăm nghìn hoàn toàn là hành vi chơi xấu."

Lệnh Mạn không lên tiếng.

Lý Trác Vân lại hỏi: "Vậy cô có nhận không?"

"Không."

"Không nhận là đúng."

Lý Trác Vân giống như một đầu sĩ nhỏ, tiếp tục lên án: "Đừng tưởng bây giờ hán ta trả tiền cho cô vì hán thực sự muốn được cô tha thứ, công ty của Liên Tinh đang hợp tác với công ty của Lý Nghiễm Thời, hán đến tìm cô vào lúc này chỉ sợ là muốn cô ở đằng sau nói giúp vài lời."

Lệnh Mạn chỉ có thể cười khổ.

5 năm nữa cậu sẽ biết kỳ thật những lời này dù trong lòng có hiểu rõ thì cũng không thể trực tiếp nói ra, không thể vạch mặt người khác, không chừa lại cho họ con đường sống nào.

Nhưng vẫn cảm ơn cậu.

Gà mẹ.

Lý Trác Vân lại nhắc lại lần nữa: "Cho nên bây giờ vấn đề không phải là tiền nhiều hay ít, mà thuộc về tôn nghiêm, mặc kệ hán cho cô bao nhiêu tiền, nhất định không thể để hán có được sự tha thứ của cô."

Lệnh Mạn im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Lý Trác Vân chốt lại một câu cuối cùng: "Bây giờ cô là người nhà họ Lý, không cần vài đồng tiền kia của hán."

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Tiêu chuẩn bạn gái của Lý Trác Vân: Cao 170 cm, tóc ngắn, cúp B.

Biên tập: B3

Sau bữa tiệc chính thức, Lý Trác Vân còn muốn tụ tập với đám bạn của mình thêm lần nữa.

Vì thế hôm sau Lý Nghiễm Thời đã cho tất cả người giúp việc nghỉ một ngày, để dành riêng không gian cho tụi trẻ hoạt động.

Hạ Vũ Nhu cũng rất tự giác kéo Lệnh Mạn đi dạo phố để không quấy rầy đến mọi người.

Buổi trưa, nhóm Sừ Á Tùng và Lư Bội San đến biệt thự.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đến chơi nhà Lý Trác Vân, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nhìn thấy nội thất sang trọng rộng rãi thì vẫn không kìm được mà trầm trồ khen ngợi.

Bàn ăn thật dài theo kiểu tây bày đầy thức ăn phong phú ngon lành, toàn bộ đều do đầu bếp của nhà hàng năm sao chế biến.

Đủ để một đám tham ăn này có thể ăn thỏa thích.

Đột nhiên có người hỏi: "Lý Trác Vân, chị Mạn không có nhà sao?"

Bấy giờ Sừ Á Tùng cũng mới để ý tới điều này, vừa nhai thức ăn vừa phụ họa: "Đúng, chị Mạn của tôi đâu?"

Bọn họ đã biết mối quan hệ của Lệnh Mạn và Lý Trác Vân, hiện tại gọi "chị Mạn" càng thêm thuận miệng hơn.

Lý Trác Vân nói: "Đi dạo phố rồi, tôi mới về."

Sừ Á Tùng bóp tay than thở: "Muốn gặp chị Mạn quá, lâu lắm rồi không thấy chị ấy."

Lư Bội San trêu chọc: "Bạn gái cậu còn đang ngồi bên cạnh đó, vậy mà lại dám nhớ đến người khác sao?"

Sừ Á Tùng bị nói thì có chút ngượng ngùng, hắc hắc cười khan.

Một năm qua không ít người trong bọn họ đã bắt đầu nói đến chuyện yêu đương, lần tụ tập này đều mang theo người yêu đến, Sừ Á Tùng chính là một trong số đó.

Mang bạn gái tới thì cũng không sao cả, nhưng trước mặt tất cả mọi người mà lại ân ái ái ái đứt đồ ăn cho nhau thì có phải là hơi quá đáng hay không?

Lý Trác Vân nói: "Có chừng mực một chút đi."

Sử Á Tòng le lưỡi làm mặt quỷ với anh: "Xi, có bản lĩnh thì cậu cũng đi tìm người mà yêu."

Lý Trác Vân không để ý tới hắn.

Sử Á Tòng lại càng hăng hái hơn: "Đúng rồi, mau mau tìm một người đi, nếu không sau này khi chúng ta ra ngoài chơi lại thừa ra mỗi một mình cậu cô đơn."

Lý Trác Vân khinh thường "Hừ" một tiếng.

Sử Á Tòng nói: "Nữ sinh khoa thiên văn của các cậu toàn là một sách, rảnh rỗi thì đến học viện nghệ thuật của tôi, tôi sẽ giới thiệu cho cậu mấy đại mỹ nhân!"

Lý Trác Vân cự tuyệt: "Không cần."

Mọi người cảm thấy rất tò mò về vấn đề này: "Lý Trác Vân thích kiểu nữ sinh như thế nào nhỉ?"

Sử Á Tòng nói: "Đúng, từ trước đến giờ chưa từng thấy cậu ta khen ai xinh đẹp, cũng không thấy hâm mộ nữ diễn viên nào, không phải tên tiểu tử này là đồng tính ngậm đậy chứ."

Hắn vỗ vỗ đùi Lý Trác Vân: "Nói mau, thích kiểu nào?"

Lý Trác Vân có chút không kiên nhẫn: "Gọi mấy người đến đây để ăn cơm, hỏi sang chuyện này để làm cái gì?!"

"Ai da, cũng không phải sẽ ngay lập tức giới thiệu bạn gái cho cậu, chỉ hỏi hình mẫu lý tưởng của cậu thôi mà, không được sao?"

"Đúng vậy, chỉ thảo luận một chút thôi mà!"

Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào anh, đã leo lên lưng cọt thì khó mà xuống nổi.

Tất cả đều đang đợi Lý Trác Vân trả lời.

Lư Bội San khần trương đến mức ngồi thẳng lưng, nghiêm trang giống như đang đi tranh cử chức lớp trưởng.

Lý Trác Vân ngẫm nghĩ nửa ngày, nói ra ba tiêu chuẩn.

"Cao 170 cm, tóc ngắn, cúp B."

Không phải chứ?

Mọi người nhao nhao bắt mắt, thông tin mơ hồ như vậy, khó mà có thể biết được chính xác là ai!

Lư Bội San lẳng lặng không dấu vết đưa tay sờ mái tóc mới được uốn xoắn của mình, có chút gượng gạo.

Vẫn có người cố gắng muốn hỏi thêm, nhưng Lý Trác Vân nhất định không trả lời nữa.

***

Lâu lắm rồi không dạo phố, Lệnh Mạn và Hạ Vũ Nhu tự cho phép mình xả láng một phen, mang theo túi lớn túi nhỏ trở về.

Lúc đi ngang qua một hiệu làm tóc, Lệnh Mạn kéo Hạ Vũ Nhu, nói: "Con muốn cắt tóc ngắn."

Hạ Vũ Nhu không đồng ý: "Tóc con đang đẹp như vậy, cắt ngắn thì tiếc lắm đó!"

Lệnh Mạn lại nói: "Dài quá rất vướng víu, chăm sóc rất mệt."

Hạ Vũ Nhu đành phải tùy theo cô.

Khi ngồi xuống ghế, thợ cắt tóc cầm cây kéo hỏi cô: "Muốn cắt ngắn đến đâu?"

Lệnh Mạn nghĩ một chút, đưa tay đến ngang cổ: "Đến cổ đi."

"Được."

***

Hai mẹ con quay lại biệt thự trước giờ cơm tối, đúng lúc Lý Trác Vân vừa tiễn các bạn mình về.

Ba người gặp nhau trước cổng.

"Lý Trác Vân!" Lệnh Mạn nhìn thấy anh thì cất tiếng gọi.

Lý Trác Vân nghe thấy bèn quay đầu lại.

"..." Ánh mắt anh hơi sững sờ.

Lệnh Mạn trong trẻo tươi mát nổi bật với mái tóc ngắn, Lý Trác Vân đứng ngây như phỗng, cổ họng tắc nghẹn.

Thấy Lý Trác Vân không nói lời nào mà cứ nhìn mình chằm chằm, ánh mắt càng ngày càng lạ lùng, Lệnh Mạn khó hiểu: "Sao vậy?"

Lý Trác Vân quắc mắt, nhìn thẳng vào cô: "Lư Bội San nói với cô?"

Lệnh Mạn ngơ ngác: "Nói cái gì?"

"Tóc ngắn, cao 170 cm..." Lý Trác Vân tự lẩm bẩm.

Tầm mắt anh chuyển xuống, quét một lượt từ đầu đến chân Lệnh Mạn.

Sau khi bỏ giày cao gót đi, nhất định cũng phải đến 170 cm, tóc ngắn vừa mới cắt, cuối cùng tầm mắt anh dừng lại ở chỗ ngực hơi nhô lên của cô.

"..." Cái này thì không đoán chính xác được.

Lệnh Mạn theo ánh mắt anh nhìn xuống, phát hiện thấy anh đang nhìn ngực mình, cô dựng tóc gáy lui về phía sau một bước: "Cậu làm cái gì đó?"

Lý Trác Vân thu hồi tầm mắt, hừ một tiếng đầy thâm ý.

Sau đó xoay người nghênh ngang rời đi.

Chẳng qua là tiếng hừ kia, nghe lại giống như tiếng huýt sáo... mang theo chút vui sướng?

Lệnh Mạn đứng tại chỗ, rất lâu vẫn không kịp phản ứng.

Lý Trác Vân bị làm sao vậy nhỉ? Sinh nhật hai mươi tuổi xong ngu cả người sao?

Tự nhiên lại giả thần giả quỷ.

***

Buổi tối, Lý Trác Vân ngồi trong phòng chứa đồ sắp xếp lại đồ tặng sinh nhật của mình.

Không có di Trần hỗ trợ, căn phòng vô cùng lộn xộn, chẳng thể phân biệt được đâu là quà bạn tặng, đâu là quà của người ngoài.

Quà của người ngoài anh cũng lười mở ra xem.

Chỉ giữ lại vài món quà mình tương đối thích.

Lý Trác Vân đặc biệt gọi Lệnh Mạn tới, bảo cô tìm quà của cô.

Lệnh Mạn phải mất một lúc mới tìm ra hộp quà mình tự tay gói nằm lẫn trong núi quà cao ngất kia.

Cô đưa cho Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân ôm trong tay, nhướn mày: "Là cái gì vậy?"

"Chẳng phải cậu mở ra sẽ biết sao." Lệnh Mạn nói.

Lý Trác Vân mở hộp quà, bên trong là một bộ âu phục màu xám nhạt được xếp chỉnh tề.

Nhìn thái độ của anh xem chừng rất hài lòng.

"Thương hiệu này không rẻ chút nào."

Lệnh Mạn gật đầu: "Đúng vậy."

Lý Trác Vân lấy bộ âu phục ra, nói với Lệnh Mạn: "Giúp tôi mặc vào."

"..." Lệnh Mạn hơi ngần ngại: "Ngay bây giờ?"

Lý Trác Vân gật đầu: "Ừ."

Lệnh Mạn nhìn chiếc áo sơ mi đen anh đang mặc trên người, có lẽ phối hợp cũng không tệ.

Cô nhận lấy chiếc áo vest, đi vòng ra sau lưng Lý Trác Vân, giúp anh đút hai ống tay vào, kéo phăng phiu.

Sau khi mặc xong, Lý Trác Vân xoay người lại, đứng đối diện với Lệnh Mạn.

Tiếp tục đưa ra yêu cầu: "Cài cúc áo giúp tôi."

... Đến cúc áo cũng phải cài giúp?

Làm chị gái, Lệnh Mạn cũng đành chiều theo.

Sau khi cài xong ba cái cúc áo, không bắt ngờ khi cả vạt cũng giao cho cô xử lý.

Dáng người Lý Trác Vân rất cao, Lệnh Mạn phải hơi kiễng chân lên mới có thể vòng cả vạt qua cổ anh.

Lý Trác Vân cúi đầu nhìn cô, kiên nhẫn chờ đợi.

Dưới ánh đèn sáng trưng, khoảng cách hai người gần nhau như vậy.

Không hiểu sao Lệnh Mạn có chút khấn trương, động tác trong tay cũng nhanh dần lên.

Rốt cuộc cũng thắt xong cả vạt.

Cô lui về phía sau một bước: "Xong rồi."

Cả vạt thắt hơi chặt, Lý Trác Vân hơi nói lỏng cổ áo, nhìn vào gương: "Thấy thế nào?"

Lệnh Mạn vội gật đầu tán thưởng: "Rất đẹp!"

"Âu phục đẹp hay là tôi đẹp?"

"Cậu..." Lệnh Mạn vội sửa lại: "Đều rất đẹp!"

Lý Trác Vân cúi đầu nhìn lại mình, giơ tay lên cảm nhận độ rộng của quần áo.

Quả thật rất vừa người.

"Sao cô biết số đo của tôi?" Lý Trác Vân tò mò.

Đêm mưa bão đó ngồi ôm anh trên nóc nhà lâu như vậy, đương nhiên trong lòng cô đã tự ước lượng.

Nghĩ đến đây, mặt cô có chút nóng lên.

Lệnh Mạn nói: "Tôi hỏi dì Trần."

Lý Trác Vân cũng không truy cứu, gật đầu: "Được, tôi nhận."

Không còn việc của cô nữa, Lệnh Mạn chuẩn bị đi lên lầu.

Khi vừa đi đến cửa, Lý Trác Vân gọi cô lại.

"Lệnh Mạn."

"Ừ?" Lệnh Mạn quay lại nhìn anh.

Lý Trác Vân chăm chú nhìn cô một hồi, khoé miệng nhếch lên: "Tóc ngắn rất hợp với cô."

Lệnh Mạn hơi ngỡ ngàng: "Cảm ơn."

***

Ngày cuối cùng của kỳ nghỉ lễ quốc khánh, sinh viên cả nước chuẩn bị quay trở lại trường học.

Lúc lên đường Lý Trác Vân nhất định muốn Lệnh Mạn đưa anh đi.

Lệnh Mạn tỏ vẻ dù muốn nhưng lực bất tòng tâm: "Tôi làm gì có xe đâu."

Khi ấy xe của cô và chiếc Porsche của Lý Trác Vân đã cùng nhau bị chôn vùi dưới dòng nước lũ rồi..

Lý Trác Vân ném chìa khoá xe mình cho cô: "Lái xe tôi."

Lệnh Mạn nhận lấy nhìn một cái, phía trên là logo chói mắt của hãng Maserati.

Woa, chưa từng được lái xe sang đâu!

Lệnh Mạn vẫn có chút buồn bực: "Không phải cậu đã có bằng lái rồi sao?"

"Ừ."

"Vậy cậu có thể tự đi về trường học một mình mà."

Lý Trác Vân nhíu mày: "Tôi muốn cô đưa tôi đi!"

"..." Lệnh Mạn hơi kinh ngạc khi Lý Trác Vân lại dùng giọng điệu làm nũng nói chuyện với cô.

Mấy giây sau, anh buồn buồn nói thêm: "Đi trên cao tốc tôi sẽ mỏi lắm."

Lệnh Mạn đành phải thỏa hiệp, đứng dậy nói: "Được được được, đi thôi."

Cô không biết khi lái xe Lý Trác Vân có mệt mỏi thật hay không, nhưng quả thật khi ngồi trên xe lúc nào cũng thấy anh ngủ gà ngủ gật.

Sau khi lên xe, vị thiếu gia này cứ thế hạ thấp ghế xuống, nhắm mắt lại ngủ thẳng một mạch suốt quãng đường từ nhà đến trường học.

Lúc lái xe đến cổng trường, Lệnh Mạn mới đánh thức anh dậy.

Lý Trác Vân nhìn quanh, nói: "Đỗ xe luôn ở đây đi."

"Để tôi đưa cậu vào."

"Không cần, tôi xuống ở chỗ này."

Lệnh Mạn dừng xe lại, Lý Trác Vân nhảy xuống.

"Cô về luôn đi."

Lệnh Mạn hỏi lại một lần nữa: "Thực sự không cần tôi đưa cậu vào?"

"Không cần."

Lệnh Mạn nhìn dáng vẻ như muốn đuổi cô đi thật nhanh của Lý Trác Vân, có chút không vui: "Tôi đưa cậu cả quãng đường xa như vậy mà cậu không mời tôi uống dù chỉ một ngụm nước sao?"

Lý Trác Vân bày ra dáng vẻ bội bạc: "Cô tự đi mà mua."

Lệnh Mạn nói: "Vậy tôi đến căng tin trường cậu mua."

Lại bị Lý Trác Vân bác bỏ lần nữa: "Không được."

Lệnh Mạn không hiểu: "Tại sao?"

"Ở đâu ra lắm tại sao như vậy." Lý Trác Vân không kiên nhẫn đóng cửa xe lại: "Cô mau về đi."

Lần này thì Lệnh Mạn vô cùng chắc chắn là anh đang đuổi cô đi.

Cô bất bình: "Cậu cái người này sao lại như vậy chứ, ban đầu thì nhất định bắt tôi phải đưa đến trường, thế mà vừa đưa đến nơi liền vội vàng đuổi tôi đi."

Lý Trác Vân nói: "Không đuổi cô đi ngay thì cô lại chạy đi tìm họ Trương kia để hẹn hò."

"..."

Đầu óc Lệnh Mạn chưa kịp nghĩ ra.

Họ Trương?

Họ Trương nào?

Chờ lúc cô kịp phản ứng, Lý Trác Vân đã đi được một đoạn xa.

Lệnh Mạn trầm nghĩ, cậu ta đang nói đến giáo sư Trương sao?

Từ lần đầu tiên gặp giáo sư Trương, dường như Lý Trác Vân đã rất khó chịu?

Mất nhìn người của Lý Trác Vân thật là kỳ lạ, Lệnh Mạn chẳng hiểu nổi anh đang suy nghĩ cái gì nữa.

Được rồi, nếu Lý Trác Vân không hoan nghênh cô như vậy thì cô đành đi về thôi.

Lệnh Mạn tìm chỗ quay đầu xe, tiện thể liếc nhìn tin nhắn trong điện thoại.

Quả thật là có tin nhắn của giáo sư Trương.

... Vừa rồi Lý Trác Vân đã nhìn thấy?

Lệnh Mạn vòng xe quay lại.

Đột nhiên, đằng sau vang lên một tiếng "Bịch", thật giống như là đụng phải cái gì đó.

Lệnh Mạn sợ hết hồn, lập tức dừng xe lại kiểm tra.

Trong lòng luôn miệng cầu nguyện mong sao chỉ đụng vào cái thùng rác, nhưng chuyện lại không được như mong muốn của cô, qua gương chiếu hậu cô nhìn thấy một bóng người ngã lộn trên đất.

Lệnh Mạn trầm kêu không ổn.

Tiêu rồi, cô quay xe lại đụng phải người ta?!

Sau này không dám tự xưng là tài xế lâu năm nữa...

Hết chương 25.

Tác giả có lời muốn nói: Lệnh Mạn ưỡn ngực soi gương.

Cúp B sao?

Cậu chỉ thích cỡ đó?

Lời của Bê Ba: Lý thiếu a Lý thiếu, cái cảnh ông bắt Lệnh Mạn mặc áo thất cà vạt cho ông có khác nào đôi vợ chồng son khôngggggg? Ông làm mẹ Bê già này vừa edit vừa tùm tùm cười ngoác mồm ra đó ông có biết không hả???? Sao mà nó ngọt =))))

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Đáng lẽ ra, người mặc váy cưới trong hôn lễ này phải là cậu.

Biên tập: B3

Lệnh Mạn vội vàng xuống xe, chạy về phía người bị cô đụng ngã.

"Cậu không sao chứ?" Cô vừa hỏi vừa đỡ người đó dậy.

Người bị cô đụng vào là một cậu thanh niên cao gầy, mặc một cái áo thun màu đen, hình như là sinh viên ở đây.

Người bình thường khi bị xe đụng thì đều có phản ứng hoảng sợ, nhưng cậu ta lại không có chút phản ứng nào.

Lệnh Mạn càng lo lắng, vội vàng hỏi lần nữa: "Cậu có khỏe không?"

Cô theo bản năng nghiêng người muốn nhìn mặt người kia, lập tức kinh ngạc đến không nói nên lời.

Gương mặt này thật quá quen thuộc.

Tên gì nhỉ?

Kỷ...

Kỷ...

Trong đầu Lệnh Mạn hiện lên rất nhiều thông tin.

Là cậu ta.

Là người em trai có quan hệ máu mủ với cô...

Không ngờ lần gặp gỡ đầu tiên của bọn họ lại là trong hoàn cảnh này.

Rốt cuộc Lệnh Mạn cũng nhớ ra tên cậu ta.

—— Kỷ Trường Hoài.

Cậu ta theo họ mẹ.

Kỷ Trường Hoài cũng là sinh viên trường này sao?

Lệnh Mạn nhớ lại những lời Tiểu Cố đã nói với cô, năm nay Kỷ Trường Hoài tham gia dự thi đại học.

Không nghĩ tới cậu ta cũng thi vào đại học X.

Đúng là trời xui đất khiến.

"Cậu có khỏe không?"

Lệnh Mạn liên tục hỏi thăm, nhưng Kỷ Trường Hoài chỉ nói câu không sao, vỗ vỗ bụi bẩn trên người, chuẩn bị rời đi.

Lệnh Mạn thấy sắc mặt cậu ta trắng bệch, đầu đổ mồ hôi lạnh, nhìn qua không ổn một chút nào.

Nhưng vừa rồi cô đi rất chậm, đụng vào cùng lắm là chỉ xây xát ngoài da, làm gì đến nỗi gây thương tổn đến nội tạng?

Dù sao cũng là trách nhiệm của mình, Lệnh Mạn lại đuổi theo: "Cậu có chắc chắn không? Có khó chịu ở chỗ nào không? Để an toàn thì có lẽ nên đến bệnh viện kiểm tra một chút."

"Không cần, cảm ơn." Kỷ Trường Hoài vẫn lắc đầu như cũ, thái độ xa cách.

Nạn nhân không buồn truy cứu, dĩ nhiên người gây tai nạn không cần phải bồi thường.

Lệnh Mạn bất đắc dĩ đứng tại chỗ, nhìn cậu ta đi xa.

Đột nhiên người trong tầm mắt mềm nhũn, lại ngã xuống đất.

Lần này là ngã xỉu.

Lệnh Mạn sợ hết hồn, vội vàng chạy về phía cậu ta: "Cậu không sao chứ?!"

***

Kỷ Trường Hoài nằm trong bệnh viện nửa tiếng mới tỉnh lại.

Trong thời gian này, bác sỹ đến tìm Lệnh Mạn hỏi thăm về tình hình lúc đó.

Lúc được hỏi có phải là thân nhân của người bệnh hay không, Lệnh Mạn do dự một lát rồi lắc đầu: "Tôi chỉ là người đi ngang qua."

Sau khi Ký Trường Hoài tỉnh lại, bác sỹ bảo cậu ta gọi điện thoại cho người nhà, yêu cầu làm kiểm tra toàn thân một lần.

Lệnh Mạn phân vân mãi giữa đi và ở.

Nếu như ở, lấy thân phận của cô mà ở lại chỗ này, lát nữa nhất định sẽ rơi vào tình cảnh kỳ quái.

Nếu như rời đi trước, ngược lại trong lòng lại cảm thấy tò mò, muốn ở lại nhìn mặt người đàn bà mà năm đó cô gọi là hồ ly tinh, xem rốt cuộc thì trông bà ta như thế nào.

Cuối cùng Lệnh Mạn chọn ở lại, chờ khi nào người nhà của Ký Trường Hoài đến thì mới đi.

Lúc Ký Tâm Du chạy đến, Lệnh Mạn ngồi ở ghế dài ngoài hành lang nhìn theo bà ta không chớp mắt.

Bà ta buộc tóc đuôi ngựa, mặc bộ quần áo ở nhà, không đi giày cao gót.

Khuôn mặt bà ta vẫn còn những đường nét xinh đẹp, nhưng cũng chẳng thể thoát khỏi sự tàn phá của thời gian, mặc dù nhìn bà ta không giống một người phụ nữ nội trợ hiền thực, thế nhưng cũng không đến mức lẳng lơ như trong tưởng tượng của Lệnh Mạn.

Nghiêm túc mà nói thì Lệnh Mạn mới chỉ nhìn ảnh của Ký Tâm Du lúc trẻ, chưa từng trực tiếp gặp mặt lần nào.

Chỉ vì năm đó cô ghi hận trong lòng, nên trong thâm tâm đã tự động coi Ký Tâm Du là loại đàn bà độc ác nham hiểm, là kẻ thứ ba cố tình chen vào phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác.

Đến hôm nay khi trực tiếp gặp mặt bà ta, dường như hận thù cũng không còn mãnh liệt như trước.

Lệnh Mạn không biết là do thời gian đã quá lâu, hay bởi vì sau mười năm tính cách của cô đã trầm ổn hơn.

Lệnh Mạn đợi ba phút, Ký Tâm Du đi từ phòng bệnh ra.

Lệnh Mạn đứng dậy, lên tiếng chào hỏi: "Xin chào."

"... Cô là?" Ký Tâm Du dừng lại quan sát cô, tỏ vẻ nghi ngờ.

Xem ra bà ta cũng không nhận ra Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nói: "Tôi là người đưa con trai bà đến bệnh viện, lúc quay đầu xe tôi đã vô tình đụng vào cậu ấy, dù không có gì đáng ngại nhưng chắc là vẫn nên kiểm tra tổng quát lại một lần."

Cô lấy một tờ giấy từ trong túi xách ra, đưa cho Ký Tâm Du: "Đây là số điện thoại của tôi, có vấn đề gì cứ liên lạc với tôi, tiền thuốc thang và chi phí kiểm tra tôi sẽ chi trả."

Về mặt Ký Tâm Du hơi thay đổi, như có điều suy nghĩ nhận lấy tờ giấy.

Một lát sau, bà ta gật đầu với Lệnh Mạn: "Được, cảm ơn cô."

***

Hôn lễ của Liên Tinh và Lâm Na được cử hành đúng theo dự kiến.

Lệnh Mạn không tham dự.

Cô trả quyền kinh doanh khách sạn lại cho Liên Tinh, thứ nhất coi như đây là quà mừng cưới, thứ hai là muốn nhân cơ hội này phải sạch quan hệ với bọn họ.

Hôm nay Lệnh Mạn hẹn Đại Nguru đi ăn cơm.

Đột nhiên Đại Nguru hỏi cô: "Cậu đã xem hôn lễ của Liên Tinh và Lâm Na chưa?"

Lệnh Mạn lắc đầu: "Mình đâu có đi."

"Không phải, ý mình là đã xem video chưa?!"

Lệnh Mạn không hiểu: "Video gì?"

Đại Nguru lấy di động ra, mở wechat lên.

"Nhìn đi, chính là cái này! Đăng cả lên mạng rồi đó, bao nhiêu người vào khen Liên Tinh đẹp trai chung tình, rồi nói cô dâu thật là hạnh phúc, làm mình

sắp tức chết rồi!"

Mang theo chút tò mò, Lệnh Mạn mở video ra xem.

Trong hội trường tràn ngập bong bóng và hoa hồng, trang trí vô cùng lãng mạn ấm áp, có một đôi trai gái đang đứng trên bục, chính là Liên Tĩnh và Lâm Na.

Chú rể tuần tú lịch sự, cô dâu xinh đẹp động lòng người.

Đứng chung một chỗ hết sức xứng đôi.

Khi đến lúc nói lời thề, Liên Tĩnh lên tiếng.

"Thật vinh hạnh giới thiệu với các vị khách mời đây là vợ tôi, năm năm trước cô ấy là mối tình đầu của tôi, quãng thời gian sau khi chia xa, mỗi lần nghe bài hát "Thích em" của Beyond tôi đều vô cùng xúc động ——"

[Một con người mang đầy lý tưởng như tôi đã từng rất kích động.

Phản nản vì yêu em khó có được tự do.

Dĩ vãng chỉ mình tôi gánh gấm.

Chưa bao giờ hiểu được nỗi khổ của em.

Gương mặt đáng yêu đó.

Ước sao lại có thể được vuốt ve.

Tay trong tay nói lời yêu thương.]

"Thật cảm ơn ông trời vì đã cho tôi một cơ hội, để cuộc đời này tôi lại được gặp cô ấy thêm một lần nữa, để có thể hàn gắn lại tình yêu của chúng tôi."

Nói đến đây, hấn quay đầu nhìn vào mắt Lâm Na, nhẹ nhàng cầm tay cô ta.

"Tôi vẫn còn nhớ cô ấy ghét nhất trời mưa, mỗi lần hẹn hò chúng tôi đều phải chọn ngày trời trong. Bây giờ tôi muốn nói với cô ấy —— từ sau khi em đi, bầu trời luôn u ám. Ngày em trở lại, mỗi ngày bầu trời đều trong xanh."

Lâm Na cũng chăm chú nhìn hấn, hai người tâm linh tương thông nhìn nhau mỉm cười.

Video đến đây thì kết thúc.

Lệnh Mạn đặt điện thoại xuống, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Không biết đoạn tỏ tình ngọt ngào kia là do Liên Tĩnh chuẩn bị sẵn, hay là đến lúc đó mới đột nhiên nghĩ ra.

Nhưng hiển nhiên hấn đã nhớ lộn.

Người nói ghét trời mưa, chỉ trời trong mới ra ngoài chơi là Lệnh Mạn.

Đó là bởi vì cứ đến mùa hè hàng năm, quê cô luôn có những cơn mưa dai dẳng.

Cho nên từ trong tiềm thức của cô vẫn luôn ghét tất cả những dạng thời tiết có liên quan đến mưa.

Có lẽ là do chú rể to cao đẹp trai, cũng có lẽ là do lời tỏ tình khiến bao nhiêu cô gái hâm mộ, thế nên video của hôn lễ này được lan truyền rất nhanh trên mạng.

Người ngoài chỉ nhìn thấy một đôi trai gái yêu nhau hạnh phúc, không khỏi khen ngợi và chúc phúc, nhưng họ nào có biết, phía sau còn có một cô gái lặng lẽ chẳng ai biết đến tên là Lệnh Mạn.

Đã từng có một cô gái, cô gái ấy mới chân chính là người con gái đầu tiên khiến hấn rung động.

Đã từng có một cô gái, nguyện ý cùng hấn đồng cam cộng khổ, cùng tiến cùng lùi với hấn.

Đã từng có một cô gái, luôn ủng hộ hấn vô điều kiện, là hậu phương vững chắc khi hấn theo đuổi những ước mơ.

Chẳng qua bây giờ, hết thảy đều trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Hoàng tử và công chúa sống hạnh phúc bên nhau, còn câu chuyện đằng sau tấm màn sẽ vĩnh viễn không có ai biết được.

Lệnh Mạn im lặng hồi lâu.

Thấy tâm trạng cô sa sút, Đại Ngu luôn độc mồm độc miệng bỗng nhiên trở dậy lương tâm của mình, an ủi cô: "Đáng lẽ ra, người mặc váy cưới trong hôn lễ này phải là cậu."

Lệnh Mạn nhìn cô ấy khó hiểu.

Đại Ngu nói tiếp: "Mình có thể nhìn ra Liên Tĩnh thích cậu không hề ít hơn Lâm Na, nếu như ban đầu cậu không rời khỏi Tuyên Dương, cứ ở lại bám chặt lấy hắn thì Lâm Na ở nước ngoài kia làm sao có cơ hội mà nhảy vào."

Cô ấy hơi đảo mắt: "Hoặc là nếu da mặt cậu dày hơn chút nữa, tìm một cơ hội ngủ với hắn, vậy thì sau này căn bản sẽ không có chỗ cho Lâm Na nữa."

Lệnh Mạn nói: "Nhưng lúc ấy Liên Tĩnh nói anh ta không muốn yêu đương."

"Hắn nói không muốn thì là không muốn sao?" Đại Ngu cao giọng: "Lần này hắn nói không muốn kết hôn sớm như vậy, chẳng phải ngay sau đó vẫn bị Lâm Na trói chân sao?"

Cô ấy dùng giọng điệu giảng giải: "Đối phó với đàn ông không phải chỉ có thể dựa vào mối chuyện tình cảm. Có khi còn phải dùng thêm chút thủ đoạn nữa, như thế mới đạt được thứ cậu muốn."

Lệnh Mạn lắc đầu: "Bỏ đi, không đáng."

Vì một người đàn ông, nhắm mắt nhảy vào dòng nước xoáy, để rồi mỗi ngày đều phải lo được lo mất, không đáng chút nào.

Cuộc sống của cô không phải chỉ dựa vào mỗi một người đàn ông và một đoạn tình cảm.

Lệnh Mạn trả điện thoại lại cho Đại Ngu, cười nói: "Chẳng sao hết, mình sẽ gặp được người tốt hơn."

Thấy cô lạc quan như vậy, Đại Ngu cũng hòa theo: "Đúng, bây giờ cậu chính là bạch phú mỹ, nào có chuyện phải rầu rĩ vì một tên đàn ông."

Lệnh Mạn liếc cô ấy, cũng bị chọc cười.

***

Vài ngày sau, Lệnh Mạn nhận được tin nhắn của Kỷ Tâm Du.

Bà ta nói chi phí kiểm tra tổng quát của Kỷ Trường Hoài hết tám nghìn, muốn tìm cô thanh toán.

Lúc Lệnh Mạn nghe thấy số tiền đó thì giật mình.

Tám nghìn đồng.

Cái bệnh viện nào mà thu phí đắt như vậy?!

Cô cẩn thận trả lời: "Có thể gửi biên lai thu tiền cho tôi không?"

Tin nhắn này sau khi được gửi đi thì giống như đá chìm đáy biển, Kỷ Tâm Du không hề nhắn lại.

Lệnh Mạn đợi suốt hai ngày, trong lòng than thở: "Thôi được rồi, cũng chỉ có tám nghìn."

Cô gửi đủ số tiền đó vào tài khoản của Kỷ Tâm Du, nhân tiện hỏi han tình hình của Kỷ Trường Hoài.

Kỷ Tâm Du vẫn không hề hồi âm.

Vốn tưởng là chuyện này cứ thế mà trôi qua, không nghĩ tới có một ngày Kỷ Tâm Du lại đến tìm cô.

Bà ta nói dường như sau lần đó Kỷ Trường Hoài đã bị ảnh hưởng, để lại di chứng, nghi ngờ là bị chấn động não, vì thế muốn đến bệnh viện kiểm tra thêm lần nữa.

Rõ ràng cái này Lệnh Mạn không thể thoát khỏi liên quan.

Vẫn phải chi tiền.

Khi đó Lệnh Mạn đang vội, không kịp nghĩ nhiều, dù sao cũng chỉ có vài nghìn đồng, vì thế liền đưa luôn cho Kỷ Tâm Du.

Kết quả là như vậy rồi vẫn chưa xong, khi Kỷ Tâm Du đến tìm cô đòi tiền lần thứ ba, bà ta lấy lý do lần tai nạn đó đã khiến Kỷ Trường Hoài bỏ lỡ một kỳ thi giành học bổng, tạo thành gánh nặng kinh tế rất lớn cho nhà bà ta.

Bà ta yêu cầu Lệnh Mạn bồi thường hai mươi nghìn.

Hai mươi nghìn đồng?!

Phốc...

Lệnh Mạn nuốt nửa thìa sặc nước.

Kỷ Tâm Du này là đang muốn tìm cô để ăn vạ đây đúng không?!

Hết chương 26.

Lời của Bê Ba: Mụ Kỷ Tâm Du này cực phẩm lắm=))))))

Thích Em: Bản cover của Đặng Tử Kỳ:

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: “Chị, sau này hãy thường xuyên đến thăm em.”

Biên tập: B3

Lệnh Mạn không vội trả lời Kỷ Tâm Du, cô lại đến văn phòng thám tử tư một chuyến.

Trước đó, cô yêu cầu điều tra thêm thông tin của Kỷ Trường Hoài và Kỷ Tâm Du, càng nhiều càng tốt.

Nếu như có thể tìm hiểu thêm về những gì Kỷ Tâm Du và Lệnh Đông Hoa đã làm trong quá khứ thì còn tốt hơn nữa.

Tiểu Cố mặt mày ủ rũ: “Chị Mạn, đều là những chuyện từ mười mấy năm trước rồi, chị bảo tôi phải đi đâu để nghe ngóng đây!”

Lệnh Mạn bày tỏ: “Tôi biết là rất khó, vì thế tôi sẽ trả thù lao gấp đôi cho cậu.”

Có tiền thì mọi chuyện dễ dàng hơn nhiều, Tiểu Cố lập tức trở nên hớn hờ: “Được, chị cứ chờ tin tức của tôi!”

Quả nhiên Tiểu Cố không để cho cô phải thất vọng, chỉ sau một tuần hẳn đã gọi Lệnh Mạn đến văn phòng thám tử.

“Bây giờ Kỷ Tâm Du đang làm công nhân ở một công ty may mặc, thu nhập hàng tháng ít ỏi, khó có thể chi trả được các khoản chi tiêu hàng ngày của một sinh viên đại học, chúng tôi nghi ngờ nhà bọn họ còn có một nguồn kinh tế khác từ cậu con trai —— Kỷ Trường Hoài.”

“Nhưng tôi cho người theo dõi Kỷ Trường Hoài suốt một tuần mà không thấy cậu ta đi làm thêm hay dạy kèm ở đâu, cho nên cái suy đoán này vẫn chưa dám khẳng định chắc chắn.”

Tiểu Cố lại đưa cho cô một bức ảnh.

“Tôi giả làm tình nguyện viên về quê của Kỷ Tâm Du, đây là bức ảnh cũ tôi tìm được từ nhà bố mẹ bà ấy.”

Lệnh Mạn cầm bức ảnh lên nhìn kỹ.

Bức ảnh ó vàng chụp một nam một nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, nhìn qua đều thấy rất quen mặt.

Lệnh Mạn phải mất một lúc mới nhận ra, hình như chàng trai là ba cô, còn cô gái là Kỷ Tâm Du.

... Không phải đây là ảnh thời trẻ của Lệnh Đông Hoa và Kỷ Tâm Du chứ?

Tiểu Cố nói: “Kỷ Tâm Du và cha chị vốn là thanh mai trúc mã, tình cảm của hai người tốt vô cùng. Nhưng ở thời kỳ đó, chuyện hôn nhân đại sự đều do ba mẹ quyết định, mười chín tuổi Kỷ Tâm Du bị ba mẹ gả cho người khác, sau đó Lệnh Đông Hoa cũng cưới mẹ chị.”

“Sau khi Kỷ Tâm Du lập gia đình được bốn năm thì chồng trước qua đời, bà ấy lại bắt đầu gặp gỡ Lệnh Đông Hoa, nhưng lúc đó Hạ Vũ Nhu đã mang thai chị. Không lâu sau, nhà mẹ đẻ Kỷ Tâm Du lại tìm cho bà ấy một mối hôn sự, chính là lão tổng của tập đoàn Nhất Thiên Lý Nghiễm Thời bây giờ. Khi đó ông ấy vẫn chỉ là một người thanh niên nhà nghèo rớt mùng tơi, không ai có thể ngờ rằng ngày hôm nay ông ấy sẽ lên như điều gặp gió như vậy, nhà họ Kỷ bất chấp tất cả gả con gái goá chồng cho ông ấy cũng chỉ để kiếm thêm một chút tiền sinh lễ mà thôi.”

“Sau khi kết hôn, Lý Nghiễm Thời đi làm ăn ở nơi khác, một năm về nhà không được mấy lần, cho nên mối quan hệ của ông ấy và Kỳ Tâm Du không tốt lắm. Năm chị được bảy tuổi, Kỳ Tâm Du mới sinh Lý Trác Vân.”

Tiểu Cố kể xong, căn phòng làm việc rơi vào yên lặng.

Cuối cùng hắn tổng kết lại: “Đây là tất cả những thông tin tôi thu hoạch được trong một tuần vừa qua.”

Lệnh Mạn phục hồi tinh thần, gật đầu với hắn: “Ừ, cậu đã vất vả rồi, Tiểu Cố.”

“À, đúng rồi.” Đột nhiên Tiểu Cố nhớ ra một chuyện.

Hắn chần chờ trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Tôi còn cho người theo dõi Kỳ Tâm Du, phát hiện gần đây bà ấy có liên lạc với Lý Nghiễm Thời.”

Lệnh Mạn nhíu mày: “Cái gì?”

***

Lệnh Mạn đứng trước khu nhà cũ kỹ chật chội, bỏ tầm ảnh ra đối chiếu với toà nhà trước mặt.

Chính là nơi này.

Chỗ ở hiện tại của Kỳ Tâm Du.

Xung quanh người qua người lại, có người rao bán đồ ăn, có người dắt chó đi dạo, khung cảnh rất hỗn loạn.

Chẳng khác nào cái chợ.

Lệnh Mạn đứng bên cạnh một cái cống nước thúi.

Trên người cô mặc một bộ đồ thủ công tinh xảo nhìn qua đã biết rất đắt tiền, rõ ràng là người không nên xuất hiện ở đây.

Không ít người đi đường quay đầu lại nhìn cô.

Lệnh Mạn không quan tâm.

Trong đầu cô không ngừng vang lên những lời Tiểu Cố vừa nói khi nãy.

Từ nhỏ cô vẫn luôn nghĩ Kỳ Tâm Du là người đàn bà xấu xa dụ dỗ ba mình, không ngờ tới hoá ra hai người họ lại là thanh mai trúc mã.

Nếu như xét theo thứ tự trước sau, quả thật không thể gọi Kỳ Tâm Du là tiểu tam, thế nhưng năm đó bà ta đã thực sự phá hoại gia đình Lệnh Mạn, còn xúi bẩy Lệnh Đồng Hoa cuốn theo tất cả tài sản...

Chuyện nào ra chuyện đó, chỉ dựa vào thân phận thanh mai trúc mã cũng không thể nào khiến Lệnh Mạn gạt bỏ được thành kiến đối với bà ta.

Mà Kỳ Tâm Du kia bây giờ lại đang đòi hai mươi nghìn, rốt cuộc thì có nên cho bà ta hay không?

Nếu như không cho, học phí của Kỳ Trường Hoài phải làm sao bây giờ?

Lệnh Mạn suy nghĩ đến thất thần, hoàn toàn không phát hiện ra đằng sau lưng có người đang lặng lẽ lại gần.

Mãi đến khi bà vai bị vỗ một cái, cô mới giật mình quay đầu lại.

... Là Kỳ Trường Hoài.

Lệnh Mạn thở phào nhẹ nhõm.

Trong tay Kỳ Trường Hoài xách một ít thức ăn, trên người vẫn mặc chiếc áo thun lần trước, chiếc áo đã bị giặt đến bạc màu.

Lệnh Mạn nhìn cậu ta, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Kỳ Trường Hoài mở miệng trước: “Em nhận ra chị.”

“Là người đã đưa em đi bệnh viện.”

“... Ừ.”

Kỳ Trường Hoài lại nói tiếp: “Sao chị lại ở chỗ này?”

Lệnh Mạn suy nghĩ một chút, nói: “Tôi tìm mẹ em.”

“Có chuyện gì vậy?”

“Nghe nói lần trước em ngất xỉu nên đã bỏ lỡ kỳ thi giành học bổng, tôi muốn cùng mẹ em nói chuyện một chút về vấn đề bồi thường.”

Kỷ Trường Hoài ngẫm nghĩ mấy giây: “Bà ấy ở trên lầu, để em đưa chị đi.”

“Được.”

Phải đi qua một hành lang chật hẹp mới đến được nhà của Kỷ Trường Hoài và Kỷ Tâm Du.

Không có thang máy, bọn họ phải leo bộ lên lầu bằng một cái cầu thang gỗ sắt, nhà Kỷ Trường Hoài ở tầng bốn.

Kiểu nhà tập thể cũ như thế này Lệnh Mạn cũng đã từng ở qua, nhưng đó đã là chuyện từ nhiều năm trước, bây giờ lại cảm thấy rất xa lạ.

Kỷ Trường Hoài lấy chìa khoá ra mở cửa, trong nhà vắng tanh.

Cậu ta cất tiếng gọi mẹ mấy lần, không có ai đáp lại.

Lệnh Mạn hỏi: “Không có ở nhà sao?”

“Ừm.”

Lệnh Mạn nghi ngờ: “Không phải em nói bà ấy đang ở nhà sao?”

“Em cũng không biết nữa.” Kỷ Trường Hoài nói: “Có lẽ là vừa đi ra ngoài.”

Lệnh Mạn không lên tiếng, trầm suy nghĩ xem bây giờ nên làm gì.

Kỷ Trường Hoài nói: “Em đi rót cho chị cốc nước.”

“Được.”

Kỷ Trường Hoài đi vào bếp nấu nước, nhân lúc đó Lệnh Mạn bắt đầu quan sát xung quanh.

Ấn tượng duy nhất chính là —— nhỏ.

Căn nhà này cùng lắm chỉ rộng chừng ba mươi bốn mươi mét vuông, nhỏ đến mức ngay cả chỗ ngồi xuống để cởi giày cũng không có.

Ở những nơi rộng rãi quen, đột nhiên bước vào không gian nhỏ hẹp như thế này, khiến Lệnh Mạn cảm thấy như bị một loại không khí bí bách dồn ép vậy lấy.

Càng khiến người ta cảm thấy không thoải mái chính là, căn nhà này không có lấy một chút không khí gia đình nào.

Lệnh Mạn không nhìn thấy những bức ảnh cũ, không nhìn thấy lịch treo tường, càng không nhìn thấy cây cảnh hay chậu hoa.

Sống lâu dài ở nơi như vậy không có lợi cho thể chất và tinh thần.

Một lát sau, Kỷ Trường Hoài bưng một cốc nước ấm ra.

Lệnh Mạn nói tiếng cảm ơn, hỏi: “Liệu bao giờ mẹ em về?”

Kỷ Trường Hoài nói: “Không biết, nhưng có chuyện gì chị cứ nói với em cũng được.”

Lệnh Mạn nhìn cậu ta.

Ngũ quan của Kỷ Trường Hoài không giống với Lệnh Mạn và Lý Trác Vân lắm, ngược lại cực kỳ giống Lệnh Đông Hoa.

Từ lần đầu tiên thấy Kỷ Trường Hoài cô đã cảm thấy tinh thần cậu ta không tốt lắm, không biết có phải do hay thức khuya không, mà vành mắt luôn thâm quầng, khiến cho cậu ta càng thêm u ám, không hề có chút sức sống nào của người trẻ tuổi.

Lệnh Mạn chần chừ: “Em có thể làm chủ sao?”

Kỷ Trường Hoài gật đầu: “Có thể.”

“Được.” Lệnh Mạn bắt đầu nói vào chuyện chính: “Tôi tới đây để xác nhận xem có phải em đã thực sự bỏ lỡ kỳ thi giành học bổng hay không, và cả

chuyện em ngắt xiù lần trước là do tôi gây ra hay do nguyên nhân từ em. Nếu như là tại tôi khiến em bỏ lỡ kỳ thi, tôi sẽ bồi thường toàn bộ tiền học bổng.”

Kỷ Trường Hoài nói: “Hai lần trước đến đòi tiền chị để làm kiểm tra là giả, bỏ lỡ kỳ thi giành học bổng là thật.”

“...” Lệnh Mạn há hốc mồm, không nghĩ cậu ta sẽ trả lời như vậy.

Cậu ta nói tiếp: “Chuyện em choáng váng là tại em, nhưng không thể tham gia kỳ thi là tại chị.”

Lệnh Mạn không hiểu: “Tại sao?”

“Thề chất em trước giờ không tốt, thường xuyên ngắt xiù, nhưng thực ra không có gì đáng ngại, chỉ một lát là sẽ tự tỉnh lại. Ngày đó chị đưa em đến bệnh viện, thủ tục thăm khám quá rườm rà tốn rất nhiều thời gian, cho nên mới bỏ lỡ kỳ thi.”

Lệnh Mạn: “...”

Mặc dù đẩy trách nhiệm sang cho cô, nhưng giọng Kỷ Trường Hoài vẫn bình thản, nghe không giống như đang trách móc.

Đột nhiên Lệnh Mạn cảm thấy chàng trai trước mắt này tuy tuổi còn trẻ, nhưng lòng dạ cũng rất thâm sâu.

Mong sao đó chỉ là ảo giác của cô.

Thì ra Lệnh Mạn đã vô tình gây khó khăn cho Kỷ Trường Hoài, cô đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Tôi đã hiểu đại khái tình huống, chờ tôi về nhà suy nghĩ thêm, sau đó sẽ cho em câu trả lời.”

“Được.”

Kỷ Trường Hoài cũng đứng dậy tiễn cô ra cửa.

Lúc Lệnh Mạn đang muốn đi, đột nhiên cậu ta gọi cô: “Chị ơi.”

Lệnh Mạn giật mình, mở to mắt nhìn cậu ta.

Phản ứng của cô nằm trong dự đoán của Kỷ Trường Hoài.

Về mặt cậu ta vô cảm, giọng nói vẫn đều đều: “Em biết chị là chị gái em.”

“Em...” Lệnh Mạn thực sự hoảng sợ nói không ra lời: “Sao em lại biết chị?”

Kỷ Trường Hoài nói: “Chị làm thế nào để biết em, em chính là làm thế ấy để biết chị.”

Lệnh Mạn nghe cậu ta nói xong thì lạnh cả người.

Kỷ Trường Hoài lại nói: “Chị yên tâm, em vẫn chưa nói cho mẹ em biết.”

Kỷ Trường Hoài cũng không có ý định nói nhiều, cậu ta lấy áo khoác Lệnh Mạn bỏ quên trên ghế salon đưa trả cho cô: “Chị, sau này hãy thường xuyên đến thăm em.”

Lệnh Mạn vẫn chưa kịp hoàn hồn, run run đáp lời: “... Được.”

“Được, hẹn gặp lại.” Kỷ Trường Hoài đưa cô ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

***

Lệnh Mạn ngơ ngẩn đi về nhà, đúng lúc Hạ Vũ Nhu vừa từ bên ngoài trở lại, Lệnh Mạn vội vàng gọi bà.

“Mẹ, con có chuyện muốn nói.”

“Sao vậy?”

Lệnh Mạn kéo bà ngồi xuống, bày ra dáng vẻ nghiêm túc: “Mẹ còn nhớ Kỷ Tâm Du không?”

Nghe lại cái tên từ lâu, thần sắc Hạ Vũ Nhu phức tạp.

“Con hỏi cô ta làm gì?”

Lệnh Mạn nói: “Kỷ Tâm Du trở về thành phố X, gần đây có liên lạc với Lý Nghiễm Thời.”

Không ngờ Hạ Vũ Nhu lại nói: “Mẹ biết.”

“Mẹ biết?” Lệnh Mạn sững sốt: “... Vậy mà mẹ không hỏi Lý Nghiễm Thời sao?”

“Là ông ấy chủ động nói với mẹ.” Hạ Vũ Nhu nói: “Kỷ Tâm Du đến tìm ông ấy đòi tiền, ông ấy đến hỏi ý kiến mẹ.”

Lệnh Mạn cau mày, lại vò tiền?

“Bà ta đòi tiền vì lý do gì?”

“Tiền nuôi dưỡng.” Hạ Vũ Nhu nói: “Mấy năm Lý Nghiễm Thời đi làm ăn ở bên ngoài, cô ta phải một mình nuôi dưỡng Lý Trác Vân.”

Lệnh Mạn nghe xong thì không tài nào tưởng tượng nổi.

Lý Trác Vân còn chưa được bốn tuổi bà ta đã lừa gạt mọi người để lên lút sinh ra Kỷ Trường Hoài, sau đó bà ta bỏ trốn cùng Lệnh Đông Hoa nhưng chỉ dẫn một mình Kỷ Trường Hoài theo, vứt bỏ Lý Trác Vân lại không thêm để ý tới.

Chẳng cần nghĩ cũng có thể biết được năm đó Lý Trác Vân đã phải chịu đựng sự đối xử tệ bạc đến mức nào.

Vậy mà bà ta còn dám vác mặt đến đòi tiền nuôi dưỡng.

“Mẹ có đồng ý cho bà ta tiền không?” Lệnh Mạn hỏi.

Hạ Vũ Nhu nhìn sắc mặt cô, cuối cùng vẫn đành nói thật: “Có.”

Bà còn đang sợ Lệnh Mạn sẽ kịch liệt phản đối, nào ngờ phản ứng của Lệnh Mạn lại rất bình tĩnh.

Cô chỉ hỏi bà: “Năm đó Kỷ Tâm Du hại mẹ con chúng ta khổ sở như vậy, mẹ không hận bà ta sao?”

Hạ Vũ Nhu thở dài: “Hận thì cũng làm thế nào được? Bây giờ chúng ta không phải lo cơm áo, còn cô ta thì đáng thương như vậy, sao có thể đi trả thù cô ta chứ? Nếu tha thứ được thì cứ nên tha đi.”

Bà lại nói: “Huống chi dù thế nào đi nữa thì Kỷ Tâm Du cũng vẫn là mẹ ruột của Lý Trác Vân, khi Lý Nghiễm Thời đến hỏi mẹ, nhất định là cũng vì tình xưa mà muốn giúp đỡ cô ta, vậy thì mẹ cần gì phải làm khó ông ấy?”

Lệnh Mạn từ chối cho ý kiến: “Có lần một thì sẽ có lần thứ hai, nhờ đâu Kỷ Tâm Du lòng tham vô đáy, sau này cô tình kiếm chuyện để đến đòi tiền thì phải làm thế nào?”

Hạ Vũ Nhu ngẫm nghĩ rất lâu, nói: “Thôi thì cứ đi một bước tính một bước, mấy chục nghìn kia đối với cô ta mà nói thì chính là toàn bộ tiền sinh nhai, còn với Lý gia thì chẳng qua chỉ là chút da lông, cứ coi như là làm từ thiện đi.”

Lệnh Mạn không nói nữa.

Đột nhiên cô cảm thấy có chút bội phục mẹ mình.

Rất nhiều lần cô không thể chịu nổi cái tính tình quá mức yếu đuối nhẫn nhịn của Hạ Vũ Nhu, nhưng cũng có lúc không thể không thừa nhận, quả thật có rất ít người hiền lành lương thiện được như bà.

Sau khi trò chuyện với Hạ Vũ Nhu, bỗng nhiên Lệnh Mạn hiểu ra tại sao mình không cần phải căm ghét Kỷ Tâm Du nữa.

Đó là bởi vì bây giờ cô và Hạ Vũ Nhu có cuộc sống tốt đẹp hơn bà ta rất nhiều lần.

Nhìn qua thì giống như đang làm việc thiện, nhưng thực ra lại có thể thỏa mãn nội tâm tà ác trong lòng cô.

Thế nhưng Lệnh Mạn chẳng việc gì phải xấu hổ.

Vì vốn dĩ đó chính là bản chất con người.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Cái miệng cậu ta thật giỏi công kích người khác, một

khi đã nhắm vào ai thì người đó không tài nào thoát nổi

Biên tập: B3

Còn chưa đầy một tháng nữa là đến kỳ nghỉ đông, trong lòng đám sinh viên đều đã bắt đầu rục rịch trông ngóng.

Mau học xong đi nào! Mau thi xong đi nào! Thi xong là có thể về nhà ăn tết rồi!

Cũng chính vì vậy mà mỗi khi đến cuối kỳ, hiện tượng cúp cua luôn xảy ra rất phổ biến.

Đám sinh viên tính toán xem học kỳ này đã cúp cua bao nhiêu lần, phát hiện ra có mấy môn có thể trốn, vì vậy đồng loạt chọn phương án bỏ tiết.

Giờ học môn tiếng Anh chỉ có một mình Đại Bản đến lớp.

Sau khi tan học, lúc Đại Bản quay trở về phòng, Lý Trác Vân đang ngồi trước máy tính viết luận văn cuối kỳ.

Hắn ơ một tiếng: “Sao cậu không đi tham dự buổi họp các câu lạc bộ?”

Lý Trác Vân nhìn màn hình không chớp mắt: “Hoạt động nhằm chán như vậy tôi đi làm gì, bảo Dương Dương đi thay rồi.”

“À...” Đại Bản gật đầu.

Dương Dương đáng thương, tôi xin gửi lời đồng cảm sâu sắc đến cậu.

Nửa tiếng sau, Dương Dương than ngắn thở dài quay về.

Hắn vừa đâm bả vai vừa nói: “Mấy vị lãnh đạo kia cũng có quá nhiều thứ để nói đi, tôi phải ngồi nghe suốt hai tiếng đồng hồ, toàn thân đau nhức!”

Đại Bản tò mò hỏi: “Hôm nay họp nói những gì?”

Dương Dương đang muốn mở miệng.

Đại Bản lại nhắc nhở: “Nói những thứ quan trọng!”

Dương Dương lấy máy tính xách tay ra, mở mục ghi chép.

“Thứ nhất, từ học kỳ tiếp theo, phí sinh hoạt câu lạc bộ sẽ tăng thêm mười đồng so với năm nay. Thứ hai, hội trưởng câu lạc bộ sẽ bị thay đổi, sau này sẽ không áp dụng cách bỏ phiếu bầu cử hội trưởng nữa, mà tất cả sẽ đều do thầy hướng dẫn đến sát hạch, sau đó mới đưa ra quyết định xem tiếp tục cất nhắc hay cách chức.”

Dương Dương gập máy tính lại: “Chỉ thế thôi.”

Hai người đều không hện mà cùng nhìn Lý Trác Vân, muốn nghe ý kiến của anh.

Nhưng mà hội trưởng Lý hoàn toàn không quan tâm đến nội dung cuộc họp, vẫn chỉ chuyên tâm vào nghiên cứu luận văn của mình.

Dương Dương đi đến trước mặt anh, gõ gõ mặt bàn: “A lô a lô, hội trưởng đại nhân, ngài làm ơn cho ý kiến có được không?”

Lý Trác Vân thờ ơ ngẩng đầu: “Chuyện gì?”

“Từ bây giờ hội trưởng đều do thầy giáo lựa chọn, cậu không chịu đi họp bao giờ, các thầy giáo cũng không ai nhận ra cậu, không chừng đều cho rằng tôi mới là hội trưởng đó.” Nói đến đây, Dương Dương không khỏi cười ha ha: “Đến lúc đó liền phé Vân Vân, lập Dương Dương!”

Lý Trác Vân lơ đãng: “Nếu cậu thích thì cứ vậy đi, sau này đề tài nghiên cứu và báo cáo tổng kết cũng đều do cậu viết.”

Dương Dương vội vàng xua tay: “Đừng đừng đừng, coi như tôi chưa nói gì, tôi sai rồi tôi sai rồi!”

Điều kiện kinh tế của gia đình Dương Dương không tốt, thời gian rảnh sau giờ học ngoài những lúc nghiên cứu thì đều phải đi làm thêm.

Đem những việc vô tích sự này giao cho hắn, nhất định hắn sẽ buồn đến mức bực đầu.

Nghĩ đến đây, Dương Dương lại không nhịn được mà thở dài: “Thật là hâm mộ những người học khoa công nghệ thông tin, chỉ cần tùy tiện thiết kế vài trang web là có thể bán lấy tiền. Đám chúng ta học thiên văn, đi ra ngoài thực tập nói với ông chủ ‘Tôi mới phát hiện được một thiên thể mới, ông có thể cho tôi bao nhiêu tiền?’ người ta sẽ thêm đề ý đến sao?”

Đại Bản đồng tình gật đầu.

Hai người cùng thốt lên câu nói được lưu truyền gần đây trong khoa: “Học thiên văn, dựa vào tin người.”

Lý Trác Vân không tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ.

Mỗi người có một chí hướng riêng, không cần miễn cưỡng.

Vũ trụ mênh mông vô cùng vô tận, dải ngân hà lồng lẩy mê người, sự quyến rũ bí ẩn của nó đã thu hút bao nhiêu học giả bỏ ra tâm huyết cả cuộc đời mình.

Có lẽ mỗi một sinh viên sau khi tốt nghiệp khoa thiên văn đều có một mơ ước lớn lao —— đó là được tham dự vào các cơ quan về thiên văn quốc gia để nghiên cứu khoa học, nhưng con đường này rất mờ mịt xa xôi, người có thể kiên trì đi đến cuối cùng thực sự không có mấy ai.

Điểm số cao của khoa thiên văn học không hề tỷ lệ thuận với chuyện tìm được công ăn việc làm trong tương lai, chỉ có niềm đam mê khám phá, tìm tòi, những người quyết tâm dành cả đời cho thiên văn mới có thể đạt được những thành tựu trong lĩnh vực này.

Đây là bộ môn đòi hỏi phải bỏ ra rất nhiều thời gian và sức chịu đựng, sau khi thu thập một lượng lớn dữ liệu còn cần phải tiếp tục xây dựng chương trình xử lý, từng bước đều phải thật cẩn thận tỉ mỉ, không thể gây ra dù chỉ một chút sai sót.

Đại đa số sinh viên qua mấy năm học, có khi thiên văn không học được, nhưng khoản lập trình máy tính lại vô cùng thành thạo, sau khi tốt nghiệp đều là tinh anh trong ngành IT.

Cho nên, người tự học thành tài được như Lý Trác Vân là hết sức hiếm thấy trong giới thiên văn học này.

Ngay từ khi mới bắt đầu anh đã đứng ở đỉnh cao mà người bình thường dù có cố gắng hết sức cũng không thể đạt được.

Thế nhưng anh vẫn luôn cố gắng nỗ lực hơn người bình thường gấp nhiều lần.

***

Buổi trưa, ba người trong phòng ký túc cùng đi ăn cơm.

Vừa lúc này nhắc đến cuộc họp của câu lạc bộ xong thì bây giờ bọn họ tình cờ gặp luôn thầy Lưu ở căng tin.

Thầy Lưu gọi bọn họ lại: “Lý Trác Vân, thầy đang muốn tìm em nói vài chuyện!”

“Chuyện gì vậy, thầy Lưu?” Đại Bản hỏi.

Thầy Lưu bụng khay thức ăn ngồi xuống đối diện bọn họ.

“Liên quan tới việc tuyển thêm thành viên câu lạc bộ trong học kỳ tới, em có ý kiến gì không?”

Lý Trác Vân nói: “Em không có dự định tuyển thêm thành viên.”

“Cái gì?” Thầy Lưu cau mày.

Hắn không thể hiểu được: “Thành viên của những câu lạc bộ khác đều có không dưới sáu mươi người, câu lạc bộ của chúng ta mới chỉ có mười mấy người, chưa đủ kinh phí để sinh hoạt câu lạc bộ.”

Lý Trác Vân nói: “Khoa thiên văn vốn không nhiều sinh viên, hai mươi người như vậy là đủ rồi.”

“Không chỉ riêng gì trong khoa thiên văn.” Thầy Lưu nói: “Sinh viên ở các khoa khác cũng được, chỉ cần có hứng thú với bộ môn thiên văn thì đều có thể thu nhận!”

Lý Trác Vân lặng lẽ nhìn vị thầy giáo trẻ mới vào trường này.

Anh quyết định nói thẳng: “Không phải là thầy đang muốn kiếm chác thêm chút lợi nhuận đấy chứ?”

“...”

Thầy Lưu sa sầm mặt.

Bầu không khí xung quanh trở nên đóng băng.

Dương Dương và Đại Bản cùng trợn mắt há mồm.

Dương Dương vội vàng giải thích: “Thầy Lưu, Lý Trác Vân không có ý này đâu! Cậu ấy đang nói đùa thôi!”

Lý Trác Vân cũng không thêm xuống nước, vẫn tiếp tục nói: “Cách phá rồi nhanh nhất chính là mờ cuộc họp, chuyện nghiên cứu khoa học không phải cứ

có nhiều người mồm năm miệng mười là sẽ thành công, hướng chỉ tôi lập ra câu lạc bộ này cũng tuyệt đối không phải để biến nó thành nơi phổ cập kiến thức khoa học cho mấy tay mơ đến kính thiên văn cũng không biết dùng.”

“Lý Trác Vân!” Thầy Lưu nổi giận, quát to một tiếng: “Đây là câu lạc bộ của trường học, không phải là phòng thí nghiệm của riêng mình cậu!”

Lý Trác Vân nói: “Tài trợ là tôi xin, các trang thiết bị máy móc cũng đều do tôi tìm đến, tôi muốn tuyển bao nhiêu người thì tôi sẽ tuyển bấy nhiêu.”

“Cậu...!” Thầy Lưu giận đến nói không ra lời: “Được, nếu như cậu đã không coi ai ra gì như vậy, xem ra cũng không cần phải có thầy hướng dẫn như tôi đây nữa!”

Hắn tức giận đứng lên, phát tay bỏ đi.

Đến khay thức ăn cũng không thèm bưng theo.

Lý Trác Vân nhìn theo hướng thầy Lưu rời đi, hừ mũi coi thường, đúng lúc đó lại liếc thấy Kỷ Trường Hoài đang đứng xếp hàng trước quầy bán cơm.

Hôm nay đúng là xui xẻo.

Anh thu hồi tầm mắt, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Dương Dương cuống cuống lo lắng thay anh: “Cậu đắc tội với thầy giáo như thế, không tốt chút nào!”

Đại Bân cũng nói: “Đúng thế, hội trường câu lạc bộ ở học kỳ tới sẽ do thầy hướng dẫn chỉ định đó.”

“Bọn họ không có sự lựa chọn nào khác.” Lý Trác Vân chẳng hề lo lắng, ánh mắt anh cao ngạo nhưng kiên định: “Ngoài tôi, chẳng ai có thể.”

Dương Dương vẫn cảm thấy không ổn, cúi đầu bàn luận đôi sách với Đại Bân.

“Sao hai người lại lảm nhảm như vậy nhỉ?” Lý Trác Vân nghe mãi không nhận được, hất cằm chỉ về khay thức ăn của thầy Lưu để lại: “Thầy Lưu mời các cậu ăn cơm đây này, nhân lúc vẫn nóng còn không mau ăn đi?”

Dương Dương, Đại Bân: “...”

***

Tết Nguyên Đán gần kề.

Cuối kỳ rất bận rộn, Lý Trác Vân không có thời gian về thành phố A.

Lệnh Mạn phụng mệnh Hạ Vũ Nhu, thay mặt cả nhà đến trường thăm Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn cũng coi như là một nửa phụ huynh, phụ huynh đến thăm con em mình, đương nhiên là nên mời mấy người bạn học của anh cùng ăn bữa cơm.

Không may là đêm đó Dương Dương và Đại Bân đều đã có hẹn, chỉ có hai người ăn cơm thì quá vắng vẻ, Lệnh Mạn liền bảo Lý Trác Vân gọi thêm cả Lỗ Ngừ Băng.

Lỗ Ngừ Băng không ở trường học, Lệnh Mạn lái xe đi đón cô ấy.

Khi đến nơi, đợi nửa ngày vẫn không thấy cô ấy xuống, cô bèn bảo Lý Trác Vân gọi điện thoại hỏi xem.

Chờ anh cúp máy, Lệnh Mạn hỏi: “Sao rồi?”

Lý Trác Vân nói: “Lâm Na mở một lớp dạy múa, Lỗ Ngừ Băng tự nguyện đến giúp cô ta.”

Lệnh Mạn kinh ngạc: “Bây giờ giảng viên đại học có thể mở lớp dạy thêm ở bên ngoài sao?”

“Đĩ nhiên, tiền dạy thêm của cô ta còn cao hơn lương dạy học trong trường nhiều.”

Lý Trác Vân cười đầy an toàn, chuẩn bị xuống xe: “Đi thôi, Lỗ Ngừ Băng còn nửa tiếng nữa mới hết giờ, chúng ta lên đó chờ cô ấy.”

Lệnh Mạn liên tục lắc đầu, dáng vẻ không tình nguyện chút nào: “Tôi không đi.”

Lý Trác Vân quay lại nhìn cô: “Làm sao? Sợ phải gặp Lâm Na?”

Lệnh Mạn không lên tiếng.

Không muốn thừa nhận.

Lý Trác Vân xuống xe trước, đi vòng qua cửa bên ghé lái.

Anh kéo tay Lệnh Mạn xuống xe, không cho phép cự tuyệt: “Sợ cái gì, đi theo tôi.”

Lệnh Mạn bị Lý Trác Vân vừa lôi vừa kéo đi vào thang máy, lên lầu.

Nhân viên ở quầy lễ tân nhiệt tình tiếp đón bọn họ, nghe Lý Trác Vân nói là tới để đón người, liền dẫn bọn họ vào phòng chờ.

Xung quanh đều là những bậc cha mẹ đưa con nhỏ tới học múa, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân nhìn kiểu gì cũng không giống vợ chồng, cũng chẳng giống phụ huynh, ngồi giữa những người khác có vẻ hơi lạc lõng.

Lý Trác Vân mang theo máy vi tính, trong thời gian chờ đợi tiếp tục ngồi viết luận văn.

Lệnh Mạn thấy anh có vẻ đang rất bận rộn, vì thế cũng không lên tiếng quấy rầy.

Nửa tiếng sau, tan lớp.

Một đám các bạn nhỏ mặc đồ múa chạy từ trong phòng ra, hết sức phấn khởi nhào vào lòng ba mẹ.

Sau đó, Lỗ Ngữ Băng và Lâm Na cũng mặc đồ múa giống vậy đi ra.

Lý Trác Vân cất máy tính, đứng lên.

Lỗ Ngữ Băng nhìn thấy hai người Lý Trác Vân thì đi về phía họ.

“Lý Trác Vân, chị Mạn.” Lỗ Ngữ Băng gật đầu chào hỏi.

Cô ấy luôn chào hỏi ngắn gọn như vậy, Lệnh Mạn cũng đã quen rồi.

Lệnh Mạn nói: “Sắp tết Nguyên Đán rồi, chị tới đây thăm Tiểu Vân, lát nữa cùng nhau ăn bữa cơm nhé?”

“Được.”

Sau đó Lỗ Ngữ Băng giới thiệu Lâm Na đứng bên cạnh: “Đây là cô Anna.”

Lệnh Mạn và Lâm Na nhìn nhau, trong mắt hiện lên sóng ngầm mãnh liệt.

Ra vẻ mỉm cười với nhau.

Lâm Na đưa tay ra với Lý Trác Vân, nở nụ cười: “Xin chào, Tiểu Vân, tôi đã tham dự tiệc sinh nhật của cậu, cậu còn nhớ không?”

Lý Trác Vân ra vẻ nghĩ ngợi, sau đó cũng ôn hoà đưa tay ra bắt lấy tay Lâm Na: “Nhớ chứ, Lâm Na tiểu thư, video kết hôn của cô và Liên Tĩnh tôi cũng đã xem qua, rất có ấn tượng.”

“Thật sao? Cảm ơn.” Lâm Na không nén được nụ cười, cuối cùng không nhịn được đắc ý mà liếc Lệnh Mạn một cái.

Lý Trác Vân thu tay về, nụ cười vừa thoáng qua chợt biến mất: “Nhưng hình như lần đó tổ chức đám cưới tốn kém quá hả? Hay là tại gần đây Liên Tĩnh làm ăn thua lỗ? Sao lại phải bắt vợ đi kiếm tiền thế này.”

“...”

Nụ cười trên mặt Lâm Na cứng đờ.

Biểu tình của Lâm Na vô cùng thú vị, hết từ đen lại chuyển sang tím ngắt.

Ngay cả Lệnh Mạn cũng cảm nhận được sự khó chịu của cô ta.

Lệnh Mạn bật cười trong lòng, âm thầm giơ ngón tay cái lên với Lý Trác Vân.

Quả nhiên, cái miệng cậu ta thật giỏi công kích người khác, một khi đã nhắm vào ai thì người đó không tài nào thoát nổi.

Xem ra tối nay phải mời Lý Trác Vân ăn một bữa thật lớn, chiều đãi cậu ta thật tốt mới được.

Lời nói của Lý Trác Vân quá khó chấp nhận, mãi lâu sau Lâm Na mới cười gượng gạo: “Dĩ nhiên làm ăn không thể bằng Lý gia, nhưng cũng vẫn ổn định, không dám phiền cậu quan tâm.”

Lý Trác Vân lạnh nhạt nói: “Vậy sao, vẫn chưa phá sản hả? Thật đáng tiếc.”

“...”

Anh không cho Lâm Na có cơ hội để thờ, muốn ép chết cô ta.

Lệnh Mạn cảm thán đúng là mình không nhìn lầm người, quả nhiên Lý Trác Vân nói năng không bao giờ biết dè chừng.

Rốt cuộc Lâm Na giận đến không giả bộ được nữa, giậm chân một cái, khuôn mặt đen xì bốc khói, tức giận bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: “Không cho phép cô đối xử tốt với nó.”

Biên tập: B3

Sau bữa tối, Lệnh Mạn đưa Lỗ Ngữ Băng về ký túc xá nữ trước, sau đó mới đưa Lý Trác Vân về.

Dọc đường, hai người vừa đi vừa trò chuyện.

Lệnh Mạn nói: “Khi này cảm ơn cậu.”

Lý Trác Vân lơ đãng: “Sao phải cảm ơn? Chẳng qua tôi chỉ đang nói ra suy nghĩ trong lòng mà thôi.”

Lệnh Mạn cười thầm.

Lý Trác Vân lại không muốn nhận công.

Chẳng lẽ tại gần đây bị cô khen nhiều quá, nên bây giờ cậu ta đang ngượng ngùng chẳng?

Đột nhiên cô nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi.”

“Sao vậy?”

Lệnh Mạn cân nhắc hồi lâu mới mở miệng: “Cậu có biết... Kỳ Trường Hoài không?”

Lý Trác Vân dừng bước, cau mày nhìn cô: “Cô cũng biết nó?”

“... Ừ.”

“Cô biết lúc nào?”

“Gần đây.”

Lý Trác Vân hí hóp mắt: “Cô đã gặp nó rồi?”

“... Ừ.”

Lệnh Mạn thấy Lý Trác Vân tỏ vẻ không vui, giống như anh rất khó chịu khi phải nghe cái tên này.

Cô đã sớm nghi ngờ mối quan hệ của hai anh em này không được tốt cho lắm, bây giờ thì xem ra, không chỉ đơn giản là “không tốt lắm” thôi đâu.

“Nó đến tìm cô hay cô đi tìm nó?” Lý Trác Vân hỏi.

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ, coi như là... Cô đi tìm cậu ta đi.

Cô nói: “Tôi đến gặp cậu ta một lần, kinh tế của bọn họ bây giờ rất khó khăn.”

Không ngờ Lý Trác Vân phản ứng rất cực đoan, anh giễu cợt: “Cho nên? Biết mình còn có một đứa em trai, cô nổi lòng nhân từ muốn đến tiếp tế cho nó hả?”

Lệnh Mạn không trả lời, cô chỉ nhỏ giọng nói: “Cậu ta là con trai duy nhất của Lệnh Đông Hoa.”

Lý Trác Vân gật đầu, mĩa mai: “Đúng rồi, cô và nó cùng một ba, so với tôi thì thân hơn nhiều.”

Lệnh Mạn không thích nghe lời này, lập tức phản bác: “Cậu và cậu ta cũng từ một bụng mẹ sinh ra đó.”

Lý Trác Vân nói: “Thế nên tôi càng không phải là người thích giả từ bị giống cô.”

“...”

Lệnh Mạn không nói tiếp.

Vì thực ra Lý Trác Vân nói đâu có sai.

Cô giúp đỡ Kỷ Trường Hoài trên cương vị cô là chị gái, còn cậu ta là em trai cô.

Nhưng cô gián tiếp giúp đỡ Kỷ Tâm Du, đúng là vì có chút muốn trả thù.

Thôi, không cần phải tranh luận với Lý Trác Vân về vấn đề này nữa.

Tiếp tục tranh luận lại thành cãi vã.

Lệnh Mạn nói: “Không còn sớm nữa, cậu về nghỉ ngơi đi, tôi về khách sạn đây.”

Lý Trác Vân cũng không muốn cãi nhau với cô, buồn bực đáp: “Ừ.”

***

Sáng sớm hôm sau, lúc ngủ dậy Lệnh Mạn bỏ điện thoại ra nhìn, phát hiện nửa đêm hôm qua Lý Trác Vân có nhắn tin cho cô.

“Máy tính bỏ quên ở trên xe, sáng mai mang đến cho tôi.”

Lệnh Mạn bĩu môi cười, xem cái giọng điệu ông vua con này.

Cô trả lời: “Cậu ở đâu? Bây giờ tôi qua.”

Lý Trác Vân: “Trường học.”

Cô: “OK.”

Lệnh Mạn xuống giường rửa mặt, chuẩn bị xuất phát.

Hôm qua không gặp được mấy người Dương Dương và Đại Bân, hôm nay nên bày tỏ thành ý một chút.

Lệnh Mạn đến siêu thị mua hai túi đồ ăn vặt lớn, lại mua thêm một chai Sprite thật to, bỏ vào ghế sau, lái xe đi.

Hình như hôm nay đại học X bị trưng dụng để thi nghệ thuật, xe bên ngoài không được vào trong.

Lệnh Mạn đi vòng quanh trường một lúc mới tìm được chỗ đậu xe, cô xách theo túi đựng máy tính và hai túi đồ ăn vặt xuống.

Hôm nay ông trời có ý trêu ngươi cô thì phải, gặp bao nhiêu chuyện không hay.

Lúc Lệnh Mạn vừa mới đi vào đến sân trường thì đột nhiên “Phụt.” một tiếng —— túi ni lông rách toạc.

Toàn bộ đồ ăn rơi vung vãi hết ra mặt đất.

Mọi người xung quanh đều nhìn về bên này, Lệnh Mạn vội vàng cúi người xuống nhặt, nhét đồ vào cái túi ni lông còn lại.

Rất nhanh sau đó túi ni lông còn lại cũng đầy ụ, cô đành phải ôm đống đồ còn thừa vào trong ngực.

Ngay lúc đó, đột nhiên sau lưng có người gọi: “Chị ơi.”

Lệnh Mạn sợ hết hồn, đống đồ vừa nhặt lên lại rơi hết xuống đất.

Sô cô la và bánh bích quy hoàn toàn vỡ nát.

Lệnh Mạn lòng đau như cắt.

Cô chậm chạp xoay người, cười khan với người đang đứng trước mặt: “Trường Hoài.”

Kỷ Trường Hoài nói: “Chị đang làm gì vậy?”

Lệnh Mạn nhìn đồng hồ rơi trên đất, lại nhìn vào túi ni lông mình đang ôm trong lòng.

Tình huống này, cô không biết phải giải thích ra sao...

Đầu óc cô đứng là, sao lại quên mất Ký Trường Hoài chứ, đáng lẽ nên mua cho cả cậu ta nữa.

Lệnh Mạn nói: “Chị đến trường em thăm quan, tiện thể mang cho em chút đồ ăn.”

Cô dùng chân hất đồng hồ rơi trên mặt đất sang một bên: “Những thứ này không dùng được nữa.”

Lại cầm cái túi trên tay đưa cho Ký Trường Hoài: “Đây, em cầm túi này đi.”

Kết quả khi đưa tay cũng lại gây ra sai lầm.

Không biết tại Lệnh Mạn buông tay quá sớm, hay là tại Ký Trường Hoài.

Mà túi đồ ăn vặt kia và túi đựng máy tính của Lý Trác Vân cùng nhau rơi thẳng xuống đất.

Lệnh Mạn tròn mắt.

To chuyện rồi!

Rơi cái gì thì rơi chứ không thể nào đánh rơi máy tính của Lý Trác Vân được!!

Ai dám làm hỏng đồ của Lý thiếu gia thì cái mạng nhỏ khó mà giữ nổi.

Hạ Vũ Nhu lần trước chính là một ví dụ.

Lệnh Mạn vội vàng lấy máy tính ra kiểm tra, may mắn sao bên ngoài không bị xây xước gì.

Vì lý do an toàn, cô lại thử ấn xem có mở máy được hay không.

Lệnh Mạn ấn nút nguồn mấy lần nhưng cũng không hề có phản ứng, thôi tiêu đời rồi.

Ký Trường Hoài đứng bên cạnh nhắc nhở: “Liệu có phải hết pin không?”

Lệnh Mạn lắc đầu: “Chắc là không đâu.”

Rõ ràng tối qua lúc Lý Trác Vân tắt máy cô nhìn thấy pin vẫn còn rất nhiều.

Lệnh Mạn càng nghĩ càng cuống, sao lại xui xẻo hết lần này đến lần khác như thế cơ chứ.

Đúng lúc này thì Lý Trác Vân gọi điện tới.

“Sao cô vẫn chưa đến?” Anh vừa mở miệng ra đã giục.

Lệnh Mạn ấp úng lấp liếm: “Sếp... Đang bị tắc đường.”

Lý Trác Vân: “Liệu bao giờ thì đến nơi? Trưa nay tôi phải dùng máy rồi.”

Lệnh Mạn chỉ có thể đáp lấy lệ: “Nhanh thôi...”

Cúp điện thoại, cô rầu rĩ nhăn nhó.

Phải làm sao bây giờ.

Hôm qua ngay cả lúc ăn cơm Lý Trác Vân cũng ôm máy vi tính, chắc chắn là bởi có việc rất quan trọng, thế nhưng bây giờ cô lại làm hỏng máy.

Nhưng có lẽ vẫn còn hy vọng!

Lệnh Mạn đột nhiên phản chấn, hỏi Ký Trường Hoài: “Gần đây có chỗ nào sửa máy tính không?”

Ký Trường Hoài nghĩ một lát: “Có, để em đưa chị đi.”

Lệnh Mạn đáp: “Không cần, em cho chị địa chỉ là được.”

Ký Trường Hoài tự trách: “Em phải đi cùng chị chứ, vừa rồi tại em không kịp đón lấy, là trách nhiệm của em.”

Lệnh Mạn hơi do dự: "... Thôi được."

***

Đến quán sửa chữa máy tính, ông chủ xem qua một chút rồi nói, có lẽ là do linh kiện nào đó bị lỏng hoặc bung chốt, muốn biết nguyên nhân cụ thể thì cần phải tháo ra, nhanh nhất ngày mai có thể sửa xong.

Ngày mai?!

Lệnh Mạn thất vọng: "Không thể sửa nhanh hơn một chút sao?"

Ông chủ nói: "Không thể, nhanh nhất ngày mai, nếu như cô cần dùng gấp, tôi có thể sao chép các file trong ổ cứng ra cho cô."

Cũng chỉ có thể như vậy, Lệnh Mạn nói: "Được, vậy phiền ông làm nhanh cho."

Một lát sau, Lý Trác Vân lại gọi điện tới thúc giục, hỏi Lệnh Mạn đi đến đâu rồi.

Lần này Lệnh Mạn đành phải nói thật với anh, cô ngập ngừng: "Thật xin lỗi, Tiểu Vân, tôi vô tình đánh rơi máy tính, không mở lên được nữa, bây giờ đang mang đi sửa."

Thế nhưng thật lạ khi Lý Trác Vân không nổi trận lôi đình.

Anh chỉ hỏi hiện tại cô đang ở đâu để anh đến.

Lệnh Mạn cúp điện thoại, nhìn Kỷ Trường Hoài, nói: "Em về học đi, mình chỉ ở đây là được."

Kỷ Trường Hoài nói: "Hôm nay em không có tiết."

"À ừ." Lệnh Mạn nghe vậy mới nhớ ra, hôm nay toàn trường được nghỉ.

Cô hỏi: "Sắp năm mới rồi, em không phải về nhà ăn tết với mẹ em sao?"

Kỷ Trường Hoài yên lặng hồi lâu, giọng trầm xuống: "Lâu lắm rồi em không được ăn tết, hầu như tối nào bà ấy cũng phải tăng ca."

"..." Lệnh Mạn cứng họng.

Cô trách bản thân đã nói sai.

Bỗng nhiên cô lại thầm so sánh Lý Trác Vân và Kỷ Trường Hoài với nhau.

Hai người đều do cùng một mẹ sinh ra, nhưng vận mệnh lại khác xa nhau.

Khi còn bé Lý Trác Vân phải ăn nhờ ở đậu, vô cùng khổ sở. Bây giờ lại trở nên vinh hoa phú quý, ăn trắng mặc trơn, là con trai độc nhất của Lý tổng, là mặt trời nhỏ trong con mắt mọi người, anh có sự kiêu ngạo và lòng tự tôn của riêng mình.

Mà Kỷ Trường Hoài, mặc dù có được tình yêu của mẹ, nhưng lại phải lớn lên với thân phận con riêng, những dèm pha cậu ta nhận được chắc chắn không hề ít hơn Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn để ý thấy khi nói chuyện ánh mắt của Kỷ Trường Hoài luôn luôn trốn tránh, có lẽ cậu ta đã tự ti thành quen rồi.

Lệnh Mạn hơi chán chừ, sau đó lấy mấy trăm đồng trong túi xách ra, kín đáo đưa cho Kỷ Trường Hoài: "Trên người chị chỉ mang theo có ngần này tiền mặt, em cầm trước đi, buổi tối cùng bạn bè ra ngoài ăn một bữa thật ngon."

Kỷ Trường Hoài nhìn số tiền đó, lắc đầu: "Bọn họ về nhà hết rồi."

Cậu ta nhìn Lệnh Mạn bằng ánh mắt mong chờ: "Chị sẽ ăn cơm với em chứ?"

Lệnh Mạn: "..."

Những lời muốn nói bị kẹt lại trong cổ họng, cô không biết nên trả lời ra sao.

Đúng lúc đó cô liếc nhìn thấy một bóng người cao lớn đang đi vào cửa trung tâm thương mại.

Là Lý Trác Vân.

Anh mặc một chiếc áo khoác màu xám tro, khiến cho vóc dáng càng thêm thon dài.

Lý Trác Vân nhanh chân tiến lại, dùng sức kéo cổ tay Lệnh Mạn, không cho phép phản kháng cứ thế kéo cô ra ngoài.

Trên mặt anh viết hai chữ bất mãn thật to: “Sao cô lại ở cùng một chỗ với Kỳ Trường Hoài?”

Nếu như Lý Trác Vân mà biết máy tính bị rơi lúc ở cạnh Kỳ Trường Hoài, chắc chắn anh sẽ tức đến giậm chân, Lệnh Mạn đành phải giải thích qua loa: “Gặp ngang đường.”

Lý Trác Vân không buồn liếc mắt sang hướng kia: “Cô mau bảo nó đi nhanh lên.”

Đột nhiên Lệnh Mạn cảm thấy, anh chán ghét Kỳ Trường Hoài hơn Hạ Vũ Nhu rất nhiều.

Xem chừng khi hai người còn bé đã gây gỗ không ít.

Lệnh Mạn nghe theo anh: “Được rồi, cậu ta sẽ đi ngay lập tức.”

Lúc này sắc mặt Lý Trác Vân mới dịu lại một chút, anh hỏi: “Sửa máy tính sao rồi?”

“Hôm nay không sửa được, nhưng có thể lấy dữ liệu ra trước.”

Lý Trác Vân gật đầu: “Được.”

Lệnh Mạn lén nhìn sắc mặt anh: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý.”

Lý Trác Vân không lên tiếng.

Lệnh Mạn lại hỏi: “Hôm nay cậu phải dùng không? Có ảnh hưởng nhiều lắm không?”

Thực ra thì luận văn cuối kỳ nộp muộn hai ngày cũng không vấn đề gì, nhưng chẳng hiểu sao Lý Trác Vân lại muốn ra vẻ nghiêm trọng.

Anh nhú mày: “Tất nhiên là cực kỳ ảnh hưởng đến tiến độ của tôi, luận văn vẫn chưa viết xong, trong khi mai đã phải nộp rồi...”

Lệnh Mạn lo lắng vô cùng: “Hả? Vậy làm sao bây giờ?”

Cô không học đại học, cho nên hoàn toàn không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Huống chi Lý Trác Vân lại là sinh viên hàng đầu, sao cô có thể gánh được hậu quả của anh?!

Lệnh Mạn đề nghị: “Nếu không thì đi ra quán net viết tiếp vậy?”

Lý Trác Vân nói: “Không cần, đợi sửa máy tính xong tôi thức suốt đêm làm nốt là được.”

“... Ừ, đành vậy.” Lệnh Mạn tự trách bản thân, buồn bã ủ dột.

Nhưng Lý Trác Vân lại nhẹ giọng nói: “Hôm nay tôi không có việc gì làm nữa rồi, cô phải chịu trách nhiệm.”

Lệnh Mạn hỏi: “Chịu trách nhiệm thế nào?”

Lý Trác Vân nhướn mày: “Đi chơi với tôi một ngày.”

Lệnh Mạn lập tức gật đầu: “Được.”

Đi chơi cùng, cái này quá đơn giản.

Hai người thống nhất xong thì quay lại cửa hàng.

Kỳ Trường Hoài vẫn đang chờ Lệnh Mạn, thấy cô trở lại thì gọi: “Chị ơi.”

Lý Trác Vân sa sầm mặt, hung dữ nói: “Ai cho mày gọi chị?”

Kỳ Trường Hoài làm như không nghe thấy, tiếp tục hỏi Lệnh Mạn: “Chị, chị có ăn cơm cùng em không?”

Hai ánh mắt nóng bỏng đồng thời chiếu thẳng vào cô, lần đầu tiên Lệnh Mạn hiểu được thế nào là tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng cô đành á náy cười với Kỳ Trường Hoài: “Xin lỗi em, hôm nay chị có chút việc, có lẽ là không ăn cơm với em được rồi.”

Không chỉ riêng hôm nay.

Chỉ sợ cả đời này cô cũng không thể nào buông bỏ được thành kiến, ngồi ăn chung một bàn được với Kỳ Tâm Du.

Kỷ Trường Hoài không kìm được thất vọng, nhưng vẫn gật đầu một cái: “Được... Chị có việc bận thì em đi trước đây.”

“Ừ.” Lệnh Mạn vẫy tay tạm biệt cậu ta: “Đi cẩn thận nhé.”

Sau khi Kỷ Trường Hoài đi, thái độ thù địch đầy phòng bị trên người Lý Trác Vân mới hoàn toàn biến mất.

“Thằng nhãi này từ nhỏ vẫn luôn thích giả bộ đáng thương.” Anh hậm hực, quay sang nói với Lệnh Mạn: “Không cho phép cô đối xử tốt với nó.”

Lệnh Mạn đành phải đáp ứng: “Rồi rồi, đã biết.”

Hết chương 29.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tặng cô mười đoá hoa hồng

Biên tập: B3

Đối với nhóm người độc thân thì tết Nguyên Đán chính là một ngày lễ hết sức khó xử.

Hầu hết mọi người đều muốn ra đường để cảm nhận bầu không khí náo nhiệt của năm mới, thế nhưng xung quanh đều là các đôi các cặp, đi ra ngoài chơi chẳng khác nào tự ngược bản thân.

Vì vậy bình thường Lệnh Mạn đều chọn cách ngồi im ở trong nhà.

Riêng hôm nay là một ngoại lệ.

Địa điểm ăn tối do Lý Trác Vân quyết định, vốn dĩ Lệnh Mạn đang muốn trở về lấy xe, đột nhiên Lý Trác Vân lại đề nghị đi bộ hóng gió.

Quán lẩu cách đây không xa lắm, đi bộ chỉ hết khoảng mười phút, nhưng hôm nay có quá nhiều người đổ ra đường, ngay cả vỉa hè cũng tắc nghẽn.

Thoạt nhìn, xung quanh đều là các đôi nam nữ tình thương mến thương, ân ái ái không để ý gì đến ai.

Lệnh Mạn và Lý Trác Vân cũng cứ thế mà bị ghép thành một đôi, tổ hợp chị gái em trai nhìn qua hết sức gượng gạo.

Lệnh Mạn càng nghĩ càng không hiểu nổi rốt cuộc thì Lý Trác Vân đang suy nghĩ cái gì.

Cứ lấy xe mà đi không phải sẽ đỡ bị rơi vào hoàn cảnh lúng túng như thế này sao, vậy mà còn muốn đi bộ...

Chẳng lẽ một đứa FA như cậu ta không có lấy dù chỉ một chút tự giác?

Đã thế đi bộ còn quá nhàm chán, vậy nên Lệnh Mạn đành phải tìm đề tài để nói chuyện.

Cô phát hiện ra mình đúng là đứa điếc không sợ súng.

“Lý Trác Vân, hôm nay tôi làm hỏng máy tính của cậu, sao cậu không nổi giận?”

Lý Trác Vân nhìn cô bằng ánh mắt cổ quái: “Cô nghĩ tôi dễ tức giận như thế hả?”

“Không phải không phải.” Lệnh Mạn xấu hổ: “Ý tôi là, lần trước Hạ Vũ Nhu vứt mất con chó đồ chơi của cậu, cậu nổi trận lôi đình, tôi nghĩ lần này cậu cũng sẽ...”

Lý Trác Vân nhẹ nhàng cắt ngang lời cô: “Không giống nhau.”

Lệnh Mạn không hiểu: “Có cái gì không giống nhau?”

Lý Trác Vân: “Tôi nói là, cô và bà ấy không giống nhau.”

“...”

Những lời này khiến cho trái tim cô nảy lên một cái, lồng ngực ngứa ngáy, ý vị sâu xa.

Còn chưa kịp ngồi phân tích nghĩa của câu nói ấy thì bỗng trong tầm mắt Lệnh Mạn xuất hiện ba đứa bé bán hoa hồng.

Cô sợ nhất trường hợp này.

Lệnh Mạn thầm mặc niệm trong lòng, làm ơn đừng tới đây, nhất định không được tới đây.

Thế nhưng sợ cái gì sẽ gặp phải ngay cái đó, một cô bé trong đó nhìn thấy bọn họ, cứ thế chạy thẳng đến bên cạnh.

Cô bé kéo tay năn nỉ Lý Trác Vân: “Anh đẹp trai ơi, mua đóa hoa hồng đi!”

Lệnh Mạn đỡ trán.

Trời ạ, cô và Lý Trác Vân nhìn qua có chỗ nào giống loại quan hệ đó?

Phản ứng của Lý Trác Vân vẫn lạnh lùng như thường, không buồn để ý cứ thế đi về phía trước.

Cô bé lại nín lỳ Lệnh Mạn: “Di à, di mua hoa hồng đi!”

“...” Đang lúc Lệnh Mạn không biết phải xoay sở thế nào.

Đột nhiên Lý Trác Vân quay trở lại, cười đến sáng lạn: “Em gọi cô ấy là di thêm một lần nữa thì anh sẽ mua hoa cho em.”

Đầu Lệnh Mạn đầy vạch đen.

= =|||

Lý Trác Vân, cậu được lắm!

Cô bé ngọt ngào gọi một tiếng “Di”, cứ thế lại bán được hoa hồng như mong muốn.

Xem ra tâm trạng Lý Trác Vân rất tốt, mua liền một lúc mười bông.

Lệnh Mạn không biết phải nói gì.

Cậu ta cứ thích cười nhạo cô như vậy sao?

Lý Trác Vân cười đều vỗ vai cô: “Ngoan, đừng nóng giận làm gì, cô bé cũng chỉ nói thật mà thôi.”

“...”

Hừ.

Sau khi tranh cãi, Lệnh Mạn lại không kim được mà suy đoán, Lý Trác Vân sẽ xử lý đống hoa hồng kia kiểu gì?

Vứt đi thì thật là đáng tiếc.

Nếu như mang tặng cho cô, cô nên dùng biểu tình như thế nào để đưa tay ra nhận đây?

...

Thôi thôi, kiểu gì thì trông cũng rất giả tạo, tốt nhất là đừng đưa!

May là Lý Trác Vân cũng không hề có ý định đưa cho cô, cả quãng đường anh đều tự mình cầm trong tay.

Như thế cũng khiến Lệnh Mạn an tâm phần nào.

***

Ăn lẩu xong cũng gần chín giờ tối.

Lúc hai người ra khỏi quán lẩu, nhìn ánh đèn rực rỡ trong màn đêm, đột nhiên Lệnh Mạn cảm thấy rất xúc động: “Lý Trác Vân, chúng ta ra quảng trường đêm ngược chờ sang năm mới đi?”

Ngay lập tức bị Lý Trác Vân cho một phiếu bác bỏ: “Đếm ngược cái gì, cái trò vô vị, về ngủ còn hơn.”

Lệnh Mạn năn nỉ: “Được rồi, vậy chúng ta giải tán ở chỗ này nhé.”

Lý Trác Vân nói: “Tôi đưa cô về.”

“Không cần, khách sạn của tôi ở ngay gần đây thôi.”

“Tôi đến xem qua một chút.”

Lệnh Mạn nghi ngờ nhìn anh chăm chăm: “Cậu muốn làm gì?”

Lý Trác Vân không muốn tiết lộ: “Nhìn qua xem thế nào thôi, sao cô quản nhiều vậy nhỉ?”

Lệnh Mạn gật đầu: “Thôi được, cậu muốn tới thì cứ tới đi.”

Trên đường về có đi ngang qua một sạp hoa quả, Lệnh Mạn nghĩ tối nay ăn quá nhiều dầu mỡ, vì thế bèn mua mấy cân hoa quả về giải khát.

Về đến khách sạn, Lệnh Mạn vào bếp cắt hoa quả, Lý Trác Vân cũng đi vào theo.

“Cậu muốn ăn quả gì?” Cô hỏi anh.

Lý Trác Vân đáp: “Cam”

Lệnh Mạn lấy một quả cam ra rửa sạch, đang muốn bỏ ra thì bị Lý Trác Vân gọi lại: “Khoan đã!”

“Sao cô không bóc vỏ?” Anh hỏi.

Lệnh Mạn nói: “Bóc vỏ mệt lắm”

Lý thiếu gia lên tiếng: “Tôi muốn ăn bóc vỏ, cô ngại phiền hà? Ở nhà đều có người bóc cho tôi.”

Lệnh Mạn khinh thường: “Ở nhà cũng có người bóc vỏ cho tôi đó.”

Lý thiếu gia không vui: “Vậy rốt cuộc cô có bóc vỏ cho tôi không?”

Lệnh Mạn đáp ứng: “Có có có.”

Tiểu tồ tông trong nhà, nào dám mặc kệ anh.

Ăn hoa quả xong, Lệnh Mạn đi dọn phòng, trong lúc lơ đãng cô phát hiện trên đầu giường cô có một lọ hoa cắm mười đóa hoa hồng, hương thơm thoang thoảng.

—— chẳng biết Lý Trác Vân cắm vào lúc nào.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lý Trác Vân, anh đã ra tới cửa, xỏ giày chuẩn bị rời đi.

Lý Trác Vân cong khoe miệng, vẫy tay với cô: “Cam ăn rất ngon, hoa cũng mang đến, tôi về trước đây.”

“...”

Nếu như Lệnh Mạn trẻ lại mười tuổi, nhất định sẽ bị nụ cười của thằng nhóc xấu xa này mê hoặc.

Nhất thời cô cảm thấy không biết làm sao, suýt chút nữa thì quên đứng dậy tiễn anh.

Vị tiểu thiếu gia Lý này, đúng là khi thì đáng ghét lúc thì đáng yêu.

Tiền Lý Trác Vân xong, Lệnh Mạn ngồi trong phòng xem chương trình chào năm mới giết thời gian.

Điều khiển từ xa chuyển qua chuyển lại giữa kênh Chiết Giang TV và Mango TV, cô vừa muốn xem ba đứa nhỏ TFBOYS, lại cũng không thể bỏ qua Ngô Lỗi và Lưu Hạo Nhiên.

Các tiết mục đều rất xuất sắc, chẳng mấy chốc đã đến mười hai giờ.

MC trong ti vi kêu gọi tất cả mọi người cùng nhau đếm ngược.

“Ba!”

“Hai!”

“Một!”

“Leng keng —— leng keng ——”

Tiếng chuông từ nơi xa báo giờ chuẩn xác.

Tất cả mọi người ở quảng trường trên khắp các thành phố đều cùng giờ cao tay lên hô vang.

Cả nước cùng đón chào một năm mới đến.

Vào thời khắc này, Lệnh Mạn không khỏi cảm thấy, cho dù có gặp phải bao nhiêu cực khổ đi chăng nữa, cuộc sống vẫn luôn tràn đầy những hy vọng tốt đẹp.

Điện thoại cô để trên bàn bỗng rung lên hai cái.

Lệnh Mạn cầm lên nhìn, là tin nhắn của Lý Trác Vân.

“Năm mới vui vè.”

Lời chúc đơn giản nhất, cũng là lời chúc chân thật nhất.

Lệnh Mạn cong mắt, khoé miệng không kìm được mà nở nụ cười.

Xi.

Vậy mà nói không thích đếm ngược.

Căn thời gian chuẩn chẳng kém ai.

Điện thoại lại rung thêm hai cái nữa.

Ngay sau đó là một tin nhắn mới.

“Tặng cô mười đoá hoa hồng, chúc cô sớm qua tuổi ba mươi.”

“...”

Miệng Lệnh Mạn giật giật.

Tiểu tử thúì này!!

***

Sau khi máy tính được sửa xong, Lý Trác Vân sửa luận văn lại một lần nữa rồi mới nộp lên.

Trước khi thầy hướng dẫn cho ý kiến thì mấy ngày tới bọn họ có thể nghỉ ngơi.

Hôm nay, khi Lý Trác Vân đang ở câu lạc bộ viết chương trình thì Dương Dương vội vàng vàng chạy vào.

Hắn vịn tường, thở hổn hển: “Lý Trác Vân! Giáo sư Hoàng bảo cậu đến phòng làm việc gặp thầy ấy ngay!”

Lý Trác Vân vẫn nhìn vào đồng hồ mặt hồ dầy đặc chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ thờ ơ hỏi: “Có chuyện gì?”

Dương Dương nói: “Tôi cũng không biết, hình như thầy ấy rất tức giận, cậu mau đi một chuyến với tôi xem sao.”

Lý Trác Vân đành phải ngừng tay gõ phím, ung dung đứng lên: “Đi thôi.”

Hai người đến phòng làm việc của giáo sư Hoàng.

Giáo sư Hoàng ném mạnh một tập văn kiện xuống trước mặt Lý Trác Vân, nghiêm giọng nói: “Cho tôi một lời giải thích.”

Ánh mắt Lý Trác Vân nhanh chóng lướt qua nội dung trong tập văn kiện.

Tên bài luận văn là “Các đặc tính để hình thành hạt nhân trong các ngôi sao ở dải ngân hà”, tác giả: Lý Trác Vân.

Bên dưới là một dãy số liệu phân tích và các quan điểm cá nhân.

Chính là bài luận văn của anh.

Lý Trác Vân không hề hoảng sợ: “Giải thích cái gì?”

Giáo sư Hoàng đã có hơn năm mươi năm nghiên cứu trong ngành thiên văn học, lời nói không gian tự uy: “Bài luận văn này của cậu bị trùng lặp đến 80%, cậu còn hỏi giải thích cái gì sao?”

Ông lại vút thêm bốn bài luận văn nữa xuống trước mặt Lý Trác Vân: “Các quan điểm và nghi vấn trong bài luận của cậu trùng với bốn người bạn khác trong lớp, là cậu chép của bọn họ hay bọn họ chép của cậu?”

Rõ ràng là Lý Trác Vân không hề phục, anh cầm bốn bài luận văn kia lên xem.

Bốn người này là những người anh chưa từng nghe qua, nhưng luận văn của bọn họ quả thực rất giống anh, ngay cả công thức tính toán cũng y hệt.

Theo như lý thuyết thì mỗi người phải nghiên cứu một đề tài khác nhau, căn bản không thể nào sao chép được.

Nhưng bốn bài luận văn này đã được trích lọc những quan điểm và phân tích của anh, sau đó được lồng ghép một cách khéo léo vào đề tài của họ.

Nếu như không tính đến luận văn của Lý Trác Vân thì nhất định bốn bài luận văn này sẽ có thể đạt được điểm rất cao và được mang ra để tuyên dương.

Giống nhau như vậy mà chỉ đơn thuần là trùng hợp?

Có quỷ mới tin.

Giáo sư Hoàng nói thẳng: “Nếu như cậu không thể cho tôi một lời giải thích hợp lý, coi như tôi sẽ cho cậu trượt môn này.”

Đại học X vô cùng coi trọng kỷ luật, chép bài của người khác là hành vi đáng khinh thường nhất, thậm chí trong trường hợp tệ nhất sẽ có thể bị đuổi học.

Dương Dương vội vàng trình bày thay Lý Trác Vân: “Lý Trác Vân không thể nào làm chuyện này, nhất định là bốn người kia chép của cậu ấy!”

“Chứng cứ đâu?” Giáo sư Hoàng cũng không dễ tin: “Bốn bài luận văn này không hề trùng nhau, chỉ có một mình bài luận của Lý Trác Vân là giống với cả bốn bài của bọn họ, cậu cảm thấy khả năng nào dễ tin hơn?”

“...” Dương Dương lập tức cứng họng, lén kéo tay áo Lý Trác Vân, tỏ ý bảo anh mau nói gì đi.

Giáo sư Hoàng cũng chỉ vào anh: “Cậu nói thử xem.”

Lý Trác Vân cười khinh: “Ngài cảm thấy tôi cần phải đi chép bài sao? Mà nếu như thực sự có muốn làm thế thật, thì toàn bộ cái khoa thiên văn trong đại học X này cũng chẳng có ai đủ trình độ để tôi cho vào mắt.”

“Lý Trác Vân, cậu đừng quá ngông cuồng!” Giáo sư Hoàng nghiêm khắc: “Tôi biết chí hướng của cậu cao xa, nhưng bây giờ cậu vẫn chỉ là một sinh viên, trong trường học vẫn phải tôn trọng quy định của nhà trường, nếu như cậu vẫn luôn có cái thái độ coi trời bằng vung như thế này, chắc chắn chẳng thể nào tiến xa!”

“Tôi không hề coi thường quy định của nhà trường.” Lý Trác Vân kiên quyết bác bỏ: “Tôi không chép bài.”

Giáo sư Hoàng nhìn đáng vẻ không chịu khuất phục của Lý Trác Vân, về mặt anh không hề dao động chút nào.

Giáo sư Hoàng thâm thờ dài trong lòng, thật ra thì ông cũng biết dựa vào năng lực của Lý Trác Vân mà nói, sẽ không bao giờ phải làm ra cái loại hành động ăn trộm ý tưởng như thế này.

Nhưng sự thật đặt ngay trước mắt, ông phải thật công bằng, không thể thiên vị bất kỳ ai.

Dù sao cũng vẫn là cậu học trò mà mình hài lòng nhất, giáo sư Hoàng rất trọng người tài, lúc còn trẻ ông cũng đã phải nếm trải không ít khổ sở, thế nên bây giờ không thể nhìn nhân tài kiệt xuất vừa mới nổi lên đã phải chịu thiệt thòi.

Ông quyết định cho Lý Trác Vân một cơ hội: “Tôi cũng đã gọi bốn người này lên nói chuyện, họ đều có thể trình bày mạch lạc các quan điểm đã đưa ra trong bài luận văn của mình, không hề có gì sai sót. Dù sao bây giờ cậu cũng là người đuối lý, cậu cầm cái này về đi, tôi cho cậu ba ngày để tìm số liệu và làm lại một bài luận văn khác, nếu như ba ngày nữa số liệu vẫn bị sao chép thì tôi cũng không thể giúp được gì.”

Giáo sư Hoàng trả bài luận văn lại cho Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân nhìn chằm chằm nhưng không đưa tay ra nhận.

Giáo sư Hoàng nói: “Cầm đi.”

Lý Trác Vân vẫn đứng im không hề nhúc nhích.

Dương Dương nhỏ giọng khuyên giải: “Mau mau cầm đi.”

Người trẻ tuổi, dù sao cũng nên bị mài bớt một chút gai góc.

Giáo sư Hoàng không hề nhún nhường: “Nếu như cậu không muốn làm lại, vậy thì cứ xử theo lệ thường đi, gian lận sẽ bị ghi vào hồ sơ, có vết nhơ này thì sau này cậu sẽ không thể nào được vào cơ quan nghiên cứu thiên văn quốc gia nữa.”

Lý Trác Vân đưa tay nhận lấy bài luận văn, không nói tiếng nào xoay người bỏ đi.

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: “Những gì thuộc về Lý Trác Vân này thì mày sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể cướp nổi!”

Biên tập: B3

Ra khỏi phòng làm việc của thầy giáo, Lý Trác Vân lập tức gọi điện thoại cho Lệnh Mạn.

Anh đi thẳng vào vấn đề: “Ngoại trừ cô ra, còn có ai khác đụng vào máy tính của tôi không?”

Lệnh Mạn cẩn thận nghĩ lại: “Không có.”

Cô hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Lý Trác Vân muốn nói lại thôi: “Bỏ đi... Không sao.”

Anh cúp luôn điện thoại.

Lý Trác Vân thức trắng suốt ba ngày trời, hết bận rộn trong câu lạc bộ lại cắm đầu vào thư viện.

Anh rà soát qua tất cả các hệ thống cơ sở dữ liệu từ nhỏ đến lớn, sau đó lại lập trình xây dựng chương trình xử lý, rồi viết kết luận tổng quát, cuối cùng một lần nữa hoàn thành xong bài luận văn chất lượng.

Sau khi xem xong giáo sư Hoàng vô cùng hài lòng, đồng ý cho anh nghỉ.

Lý Trác Vân không về nhà vội.

Trước khi trở về thành phố A, anh phải đến quán sửa chữa máy tính một chuyến đã.

Ông chủ quán sửa chữa máy tính có ấn tượng rất sâu với Lý Trác Vân, khi thấy anh tới thì nhiệt tình chào hỏi: “Ồ, anh chàng đẹp trai! Lại tới sửa máy tính hả?”

Lý Trác Vân bày ra dáng vẻ nghiêm túc: “Ông chủ, dữ liệu trong máy tính của tôi bị lộ ra ngoài, ông phải chịu trách nhiệm đầu tiên.”

“Bị lộ? Không thể nào!” Ông chủ kinh ngạc: “Chúng tôi làm nghề này đều phải đặc biệt coi trọng đạo đức nghề nghiệp, tuyệt đối không bao giờ xem trộm dữ liệu của khách, chứ đừng nói là truyền ra ngoài.”

Lý Trác Vân hí hóp mắt: “Ông chắc chắn chứ?”

“Tất nhiên là chắc chắn rồi!” Ông chủ khẳng định: “Hôm ấy tôi chỉ sao chép dữ liệu ra rồi đưa cho các cậu, còn sau đó tôi không hề đụng vào ổ cứng nữa.”

Lý Trác Vân đột nhiên nắm được một điểm.

Các cậu?

Lý Trác Vân hỏi: “Ngoài tôi ra, ông còn sao chép cho người nào?”

Ông chủ nói: “Chính là cậu thanh niên đi cùng cô gái xinh đẹp lần trước, vóc dáng hơi thấp hơn cậu một chút.”

“...”

Trong lòng Lý Trác Vân đã sớm có suy đoán này.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể là nó.

Con thịnh nộ khiến hai đầu lông mày Lý Trác Vân cau chặt lại.

“Cám ơn.”

Anh cảm ơn ông chủ rồi quay đi nhanh như gió.

Lý Trác Vân vừa đi ra ngoài vừa gọi điện thoại cho Dương Dương: “Tra giúp tôi danh sách thành viên trong câu lạc bộ, tìm địa chỉ của Ký Trường Hoài.”

Dương Dương tò mò: “Cậu muốn tìm địa chỉ của cậu ta làm gì?”

“Bảo tra thì cứ tra đi!”

“Được được, cậu chờ một chút.”

***

Nửa tiếng sau, Lý Trác Vân chạy đến khu nhà của Ký Trường Hoài.

Anh đến đúng lúc hai mẹ con Ký Tâm Du vừa đi chợ mua đồ ăn về, ba người gặp nhau trên đường cái.

Lý Trác Vân nổi giận đùng đùng, xiết chặt nắm đấm đi thẳng về phía bọn họ.

Ký Tâm Du nhìn thấy anh, trong phút chốc hai mắt tròn to.

Bà ta chưa kịp cất tiếng gọi anh.

Lý Trác Vân đã nhào lên, túm lấy cổ áo Ký Trường Hoài rồi giáng thẳng một đấm vào mặt cậu ta.

Ký Trường Hoài bị bất ngờ, không kịp đề phòng nên suýt nữa thì ngã ngửa ra sau.

Ký Tâm Du bị dọa sợ liên thét chói tai.

Vừa nghĩ đến việc bao nhiêu công sức khổ cực cả ngày lẫn đêm của mình cứ thế bị phá hủy trong chốc lát, Lý Trác Vân giận sôi máu.

“Khốn kiếp!” Anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Ký Tâm Du vội vàng kéo Lý Trác Vân: “Vân Vân, có gì từ từ nói, chớ động thù!”

Lý Trác Vân coi như điếc, ra đòn hung ác, lại đập thêm một đập vào người Ký Trường Hoài.

Ký Tâm Du đau khổ van nài: “Đừng đánh nữa! Vân Vân, mẹ cầu xin con đừng đánh nữa!”

Lý Trác Vân không còn là đứa bé trai mà bà ta có thể dùng một tay xách lên như năm xưa, bây giờ sức lực anh khoẻ hơn cả trâu, Ký Tâm Du không tài nào kéo được, vội vàng cất tiếng kêu cứu: “Có ai không! Ai đó đến giúp tôi với! Đừng để hai đứa nó đánh nhau!”

Mấy người đi ngang qua nghe thấy vậy thì lập tức xông tới can ngăn.

Ba bốn người phải cố gắng lắm mới lôi được Lý Trác Vân ra.

Lý Trác Vân đứng cách xa hai mét, thờ hờn hà hờn hển: “Ký Trường Hoài, còn trò nào nữa mà cứ lôi hết ra đây, tao nói cho mày biết, những gì thuộc về Lý Trác Vân này thì mày sẽ vĩnh viễn không bao giờ có thể cướp nổi!”

Ký Trường Hoài đứng sau lưng Ký Tâm Du, lặng yên không nói tiếng nào.

Gương mặt u tối của cậu ta không hề có chút biểu tình.

Lý Trác Vân tiến lại gần, dùng ngón tay chọc thẳng vào ngực Ký Trường Hoài: “Còn nữa, tao cảnh cáo mày tốt nhất là tránh xa Lệnh Mạn ra, bây giờ cô ấy là người của nhà họ Lý, không có một chút quan hệ nào với mày hết, mày không có tư cách gọi cô ấy là chị gái!”

Ký Tâm Du kéo tay anh, cầu xin: “Vân Vân, dù sao Trường Hoài cũng vẫn là em trai con, khi còn bé các con ăn chung một nồi cơm mà lớn lên, con đừng nói những lời tuyệt tình như vậy, có được hay không?”

Lý Trác Vân hất mạnh tay bà ta ra, chỉ sợ làm bẩn quần áo mình.

Ánh mắt anh chuyển sang Kỳ Tâm Du, nói không chút lưu tình: “Còn bà nữa, đừng tưởng cái gì tôi cũng không biết, sau này bà đừng hòng lấy được thêm dù chỉ một xu của nhà họ Lý!”

Sau khi bỏ lại những lời tàn nhẫn, Lý Trác Vân xoay người rồi đi.

Anh đi ngược hướng với tất cả mọi người, bước chân giống như một vị tướng vừa đánh thắng trận.

Năm đó khi Kỳ Tâm Du đưa Kỳ Trường Hoài theo, bỏ anh ở lại, anh cũng đứng ở vị trí này, dùng ánh mắt bất lực và khản cầu nhìn bọn họ đi xa dần.

Anh không hề mở miệng, chỉ mong Kỳ Tâm Du nhìn mình lâu hơn một chút, rồi cũng mang anh theo cùng.

Hôm nay nhân quả tuần hoàn, người bỏ bọn họ lại phía sau chính là anh.

Nhưng tại sao trong lòng anh lại cảm thấy khổ sở như vậy?

Vị tướng đã đánh thắng trận, khi đứng một mình trước núi sông hùng vĩ, dưới chân là lớp lớp thi thể, máu chảy thành sông.

Anh mờ mịt nhìn xung quanh, hoá ra trên bãi chiến trường chỉ còn lại một mình anh cô độc.

Chẳng ai có thể hiểu được nỗi trống vắng tịch liêu trong lòng anh.

***

Lần này Lý Trác Vân về nhà đặc biệt lặng lẽ, không hề báo trước với bất kỳ ai, vì thế chẳng có ai kịp làm công tác chuẩn bị nghênh đón.

Chiều hôm đó, anh một mình kéo theo va ly, yên lặng đi vào cổng biệt thự Lý gia.

Người giúp việc trong nhà đều đang làm việc của mình, không hề biết anh trở lại.

Chỉ có Đặc Luân Tô với khứu giác nhạy bén là đánh hơi được mùi hương quen thuộc đã lâu lắm rồi không thấy, nó bèn rỏ rít chạy ra chào mừng.

Một con vật khổng lồ màu vàng đột nhiên nhảy ra từ bụi cỏ, khiến Lý Trác Vân “hoa dung thất sắc”.

Anh không ngừng xua đuổi: “Đi ra chỗ khác, đi ra chỗ khác!”

...

Con chó này không biết nhìn sắc mặt người hay là vì nó quá ngu?

Rõ ràng Lý Trác Vân đã tỏ rõ thái độ cự tuyệt nó, thế nhưng nó vẫn cứ nhảy bổ vào người anh như cũ, cố gắng bày tỏ với anh rằng nó vô cùng thích anh.

Không nỡ hành hung con chó đang hưng phấn này, Lý Trác Vân đành nói phải trái với nó.

“Ngồi xuống, đừng đụng vào tao, ngồi xuống!”

Lý Trác Vân ra lệnh nửa ngày, Đặc Luân Tô vẫn chẳng hiểu gì, cứ thế cọ lông chó dính đầy quần anh.

Lý Trác Vân giận đến mắt trợn trắng.

Vậy mà Lệnh Mạn dám khoe khoang con Golden nhà cô ta đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, trông thế này thì có chỗ nào giống được huấn luyện cơ chứ?

Lý Trác Vân bị ép đến không biết làm sao, bỗng nhiên anh nhanh trí nghĩ ra: “Ngồi xuống!”

Lần này đổi qua giọng Ô Du.

Đúng là kỳ tích, thế mà hiệu lệnh lại có tác dụng.

Đặc Luân Tô khép hai chân lại, ngoan ngoãn ngồi xuống, thè lưỡi ngửa đầu nhìn anh.

Ồ?

Có tác dụng sao?

Lý Trác Vân tiếp tục ra lệnh: “Đi!”

Lại dùng giọng Ô Du.

Đặc Luân Tô nhận được chỉ thị, phe phẩy cái đuôi chạy ra xa.

Lý Trác Vân than thở.

... con chó ngốc chỉ nghe hiểu được tiếng địa phương?

Ngốc như bò.

“Sao cậu lại ghét bỏ Đặc Luân Tô như vậy?”

Sau lưng truyền tới một giọng nói quen thuộc.

Lý Trác Vân quay đầu lại.

Lệnh Mạn đi từ trong vườn hoa ra, ánh mặt trời buổi chiều chiếu lên khuôn mặt cô.

Vàng dương ấm áp nhất thời khiến thần trí con người ta ngẩn ngơ.

Lệnh Mạn đi tới bên cạnh, cười nói: “Đặc Luân Tô nhà tôi dù gì cũng là giống chó Ngô Ngạn Tô nuôi, cậu cho nó chút mặt mũi có được không hả?”

Lý Trác Vân khịt mũi coi thường, không phản bác lại.

Lệnh Mạn nói tiếp: “Sao đột nhiên lại về? Cũng chẳng thấy báo trước gì cả.”

Lời này nghe qua có chút kỳ quái, Lý Trác Vân nói: “Đây là nhà tôi, tôi muốn về thì tôi về.”

Lệnh Mạn nói: “Ý tôi không phải như vậy, chỉ là hôm nay dì Trần xin nghỉ, mẹ tôi với bà ngoại cũng ra ngoài rồi, tôi sợ cậu lại phải ăn đồ tôi nấu.”

Lý Trác Vân cảm thấy chuyện đó chẳng có gì: “Vậy cũng tốt, để tôi nếm thử xem tài nấu nướng của cô đến đâu.”

***

Từng có một quãng thời gian Lệnh Mạn si mê cuồng nhiệt với việc nấu ăn, mỗi ngày đều cố gắng tìm tòi nghiên cứu ra những món ăn mới để nấu cho Liên Tĩnh, nhưng rồi niềm đam mê đó cũng dần dần sụt giảm.

Hôm nay cô giờ món nghề cũ ra, nấu cho Lý Trác Vân mấy món sở trường của mình.

Lý Trác Vân ngồi trong phòng khách vừa chơi điện thoại vừa chờ đợi.

Hai tiếng sau, Lệnh Mạn đeo tạp dề ra khỏi bếp, trên tay bung từng món từng món ăn còn nóng hổi ra đặt trên bàn.

Bốn món mặn một món canh, hết sức phong phú.

Mùi thơm của canh hành tây thịt viên xông vào mũi, dường như cái giá lạnh của mùa đông cũng bị xua tan bớt, trở nên ấm áp hơn.

Lệnh Mạn xếp bát đĩa cho hai người.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, cô ngồi xuống vỗ tay: “Có thể ăn rồi.”

Khác với mọi ngày, hôm nay không có người giúp việc đứng bên cạnh phục vụ, Lý Trác Vân cảm thấy căn biệt thự trống trải này cuối cùng cũng có chút không khí của những gia đình bình thường.

Lệnh Mạn gấp một miếng thịt bò xào vào bát Lý Trác Vân: “Ăn thử món này xem.”

Lý Trác Vân cúi đầu cắn một miếng, nhai kỹ nuốt chậm.

Mấy giây sau, anh kinh ngạc nhướn mày vui vẻ.

Thịt bò này không dai không chín quá, vừa đúng khẩu vị, xuyên tiêu cay nồng không hề át đi hương vị vốn có của thịt bò, rất tươi mới và ngon miệng.

Không nghĩ tới Lệnh Mạn lại có tài nấu nướng như vậy, món ăn này còn ngon hơn cả món dì Trần nấu.

Ăn một miếng chưa đủ, Lý Trác Vân lại tự mình gấp thêm miếng thứ hai.

Lệnh Mạn thấy anh ăn không ngừng, cố gắng kìm nén vẻ mong chờ trong giọng nói của mình: “Ăn ngon không?”

Ngay sau đó Lý Trác Vân lại gấp miếng thịt bò thứ ba, vừa ăn vừa nói: “Tạm được.”

Tuy ngoài miệng nói “Tạm được” nhưng trong lòng anh đã cho cô 100 điểm.

Ăn xong thịt bò, Lý Trác Vân không chờ được nữa, chỉ muốn mau mau nếm thử những món ăn khác.

Đậu hũ ma bà ăn ngon.

Sườn kho ăn ngon.

Ngay cả món ăn đơn giản nhất như trứng xào cà chua cũng có một phong vị khác.

Lý Trác Vân vô cùng kinh hi, mấy món ăn này đều rất hợp khẩu vị của anh.

Sau khi quan sát Lệnh Mạn gần ba năm trời, Lý Trác Vân đã đúc kết được rằng, mọi công việc nhà cô đều thành thạo, tài nghệ nấu ăn cũng cao siêu, sau này nhất định sẽ là vợ hiền mẹ đảm.

Khoan đã.

Lý Trác Vân bị chính mình dọa sợ hết hồn.

Tại sao đột nhiên trong đầu anh lại nảy ra cái suy nghĩ như vậy chứ?

...

Không biết điện thoại của ai để trên bàn rung lên hai cái, kéo Lý Trác Vân đang trầm đầu tranh tư tưởng trở về với thực tại.

Lệnh Mạn cầm điện thoại lên, sau khi đọc tin nhắn thì nụ cười trên mặt trở nên âm ỉ.

Lý Trác Vân hỏi: “Sao vậy?”

Mãi lâu sau Lệnh Mạn mới phản ứng được, thấp giọng nói: “Không sao.”

Lý Trác Vân cảm thấy mọi thứ không đơn giản như vậy, anh truy hỏi: “Là Liên Tĩnh sao?”

Lần này thì Lý Trác Vân liệu sự như thần cũng không đoán trúng, Lệnh Mạn lắc đầu: “Không phải.”

Lý Trác Vân vẫn cứ đinh ninh chuyện này có liên quan đến Liên Tĩnh, trong nháy mắt khẩu vị ăn uống của anh biến mất, đặt đĩa xuống, đứng dậy muốn ra ngoài: “Để tôi đi tìm hân ta.”

Lệnh Mạn vội vàng kéo anh lại, lo lắng nói: “Thực sự không liên quan gì đến Liên Tĩnh, là chuyện của tôi thôi!”

Lý Trác Vân quay đầu nhìn cô: “Chuyện gì của cô?”

“...” Thế nhưng Lệnh Mạn lại rơi vào im lặng. Không tài nào nói nên lời.

Lý Trác Vân đợi nửa ngày cũng không thấy cô mở miệng.

Anh rất ghét cái cảm giác bị gạt ra ngoài thế này.

“Được, cô không muốn nói thì thôi.”

Mặc dù Lý Trác Vân nói không ép cô nhưng ánh mắt lạnh như băng của anh đã cho thấy nếu cô không nói với anh thì sẽ có hậu quả gì.

Thế nhưng Lệnh Mạn thực sự không biết làm sao để mở miệng.

Bất kể nói thế nào đi chăng nữa thì cô vẫn là chị của anh, những khó khăn của cô khi bước vào xã hội không nên để người em trai như Lý Trác Vân phải lo lắng.

Nếu như có thể, cô hy vọng mình sẽ chỉ vĩnh viễn mang lại cho Lý Trác Vân nguồn năng lượng và sự khích lệ.

Huống hờ ai lại muốn kể cho người khác biết sự vô năng của bản thân chứ?

Từ sau khi đóng cửa khách sạn, Lệnh Mạn vẫn luôn rảnh rỗi ở nhà chăm sóc bà ngoại.

Suốt thời gian đó, những bất an lo lắng trong lòng cô ngày một lớn lên.

Cô cũng sắp ba mươi tuổi rồi, nhưng lại chẳng có lấy một nghề nghiệp ổn định, cô tuyệt đối không muốn trở thành một người vô công rồi nghề, chỉ có thể

sống dựa vào người khác.

Lệnh Mạn quyết định phải tìm một công việc đàng hoàng, nhưng bản thân cô lại chẳng có bằng cấp gì.

Mấy ngày nay cô giấu Hạ Vũ Nhu nộp hồ sơ cho vài công ty, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều bị từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Sau này không thể coi anh như một cậu em trai nhỏ nữa

Biên tập: B3

Năm ấy Lệnh Mạn bỏ học khi đang học lớp mười hai, một mình đi theo Liên Tĩnh đến phương Bắc xa xôi.

Sau mấy năm phấn đấu, cô quay về Ô Du mở một khách sạn, từ đó cuộc sống trở nên an nhàn.

Hiện tại, vì muốn đoạn tuyệt quan hệ với Liên Tĩnh mà cô đem trả lại tất cả những thứ hắt đã từng cho cô, còn mình thì tay trắng ra đi.

Từ năm mười tám đến năm hai mươi tám tuổi, không hề quá lời khi nói Lệnh Mạn đã dành tất cả tuổi thanh xuân quý giá nhất của người con gái cho Liên Tĩnh.

Trong mười năm đó cô đã thay đổi rất nhiều, cô kết giao với những người bạn mới, và cũng cắt đứt liên lạc với rất nhiều người.

Nếu nói về kinh nghiệm cuộc sống thì cô rành hơn rất nhiều bạn bè cùng lứa tuổi, nhưng nếu nói về kinh nghiệm làm việc thì cô hoàn toàn chẳng biết gì.

Mặc dù bây giờ cô rất muốn tìm một công việc đàng hoàng, thế nhưng vẫn kém người khác một tám bằng.

Mấy ngày nay Lệnh Mạn giấu Hạ Vũ Nhu nộp hồ sơ cho vài công ty, nhưng không có ngoại lệ, tất cả đều bị từ chối.

Chuyện tìm việc làm Lệnh Mạn không hề muốn để cho Hạ Vũ Nhu biết, thậm chí cô còn định chờ sau khi mọi việc xong xuôi mới thông báo với bà.

Bởi vì cô rất hiểu Hạ Vũ Nhu.

Chắc chắn phản ứng đầu tiên của Hạ Vũ Nhu sẽ là trách móc cô năm đó không chịu tập trung vào học hành, không nên bỏ học, nếu không thì hôm nay đã chẳng cần phải rầu rĩ vì công việc thế này.

Lệnh Mạn đã quá mệt mỏi với những lời đó rồi.

Cô chưa bao giờ hối hận với quyết định mà mình đã đưa ra ở cái năm mười tám tuổi ấy, càng không bao giờ chịu cúi đầu trước những chỉ trích, những hậu quả mà bây giờ cô phải gánh chịu.

Những chuyện đã xảy ra rồi thì chẳng bao giờ có thể thay đổi, cần gì phải đứng trước mặt cô rồi nhắc lại những thất bại ngày xưa?

Cô còn biết sau khi Hạ Vũ Nhu quở trách cô một trận, nhất định sẽ đến bảo Lý Nghiễm Thời sắp xếp cho cô một công việc.

Nhưng Lệnh Mạn tự biết năng lực bản thân, tập đoàn Nhất Thiên là một tập đoàn cao cấp, những người làm việc ở đó, ngay cả một nhân viên bình thường cũng đều có bằng cử nhân hoặc cao hơn.

Cứ coi như Lý Nghiễm Thời thực sự tìm cho cô một chức vị thật tốt, thì cô là người đi cửa sau cái gì cũng không hiểu, như vậy thì làm sao có thể thuyết phục được mọi người?

“Sao mà không thể thuyết phục?” Lý Trác Vân to tiếng cất ngang: “Không phải Lý Nghiễm Thời cũng dụng nghiệp từ hai bàn tay trắng hay sao, bây giờ mấy chục nghìn công nhân viên bên dưới đều phải nghe lời ông ấy.”

“Nào có giống nhau.” Lệnh Mạn hoàn toàn không có dù chỉ một chút tự tin: “Ba cậu đi lên từ con số không, chẳng hề có nổi vương bận gì. Nhưng gánh nặng của tôi rất nhiều, tôi sợ sẽ làm hỏng việc.”

Lý Trác Vân không hiểu: “Tại sao phải sợ? Không biết thì đi học, nếu sai thì sửa lại, như thế cô sẽ càng ngày càng trở nên giỏi hơn.”

Lệnh Mạn im lặng lắng nghe những lời nói của Lý Trác Vân.

Cô cẩn thận tự xem xét lại mình, hai mươi tám tuổi, quả thực cô không thể quay về cái thời dám yêu dám hận như ngày xưa nữa.

Cô sợ gây ra lỗi lầm, sợ ánh mắt chế giễu của những người xung quanh.

Đủ loại lo âu trói buộc bước chân cô.

Nếu ngay cả chính bản thân cô còn không dám cho mình một cơ hội để thử sức, thì người khác làm sao có thể phát hiện ra tài năng ẩn giấu sâu bên trong cô đây?

Lý Trác Vân lại nói: “Cô không muốn nói với Hạ Vũ Nhu cũng được, nhưng cô có thể tìm Lý Nghiễm Thời nói thử xem sao.”

Nói đến đây, giọng anh có chút không tự nhiên: “Quan hệ của tôi và ông già Lý không tốt cho lắm, nhưng người khác thì không, bất kể cô cảm thấy khó khăn chỗ nào thì cũng có thể tìm ông ấy, ông ấy sẽ giúp cô.”

Lệnh Mạn không khỏi bật cười.

Hoá ra đời này cô vẫn còn có thể được nghe Lý Trác Vân khen Lý Nghiễm Thời một lần.

Nhưng đối mặt với đề nghị chân thành như vậy, cô lập tức thu hồi nụ cười, nghiêm túc nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn cậu, Tiểu Vân.”

Hai người ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm tối.

Sau khi ăn uống no nê, Lệnh Mạn thu dọn bát đĩa, Lý Trác Vân thì muốn lên lầu đọc sách.

Trước khi đứng lên, anh ấn dây số của Lý Nghiễm Thời rồi đưa điện thoại cho Lệnh Mạn.

Đôi mắt đen trắng phân minh của anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt ấy thể hiện sự tín nhiệm hoàn toàn.

“Lệnh Mạn, hãy chứng tỏ bản thân cô.”

Lý Trác Vân để điện thoại lại cho cô rồi lên lầu.

Gọi hay không gọi, tất cả đều là sự lựa chọn của Lệnh Mạn.

***

Sau khi đứng ở góc độ trưởng bối kiên nhẫn lắng nghe nguyện vọng của Lệnh Mạn, Lý Nghiễm Thời và cô đã đạt được một sự thống nhất chung.

Trước tiên ông sẽ sắp xếp cho Lệnh Mạn chức vị thực tập sinh ở phòng thương mại quốc tế, tạm thời không công khai thân phận của cô ở công ty, cô sẽ nhận sự đãi ngộ hoàn toàn giống với các nhân viên khác.

Trong thời gian thực tập, Lệnh Mạn sẽ đi theo các tiền bối để học hỏi kinh nghiệm, sau đó tiếp tục đi hay ở sẽ phụ thuộc hết vào sự thể hiện của cô.

Lý Nghiễm Thời vì cô mà cân nhắc rất chu đáo, Lệnh Mạn biết ơn vô cùng.

Cũng chẳng phải vì cô khiêm tốn, mà bởi thực sự hiện tại năng lực của cô không bằng ai, không có quyền gì mà đòi hỏi, thế nên trước tiên vẫn cứ thành thật mà làm đi.

Lý Nghiễm Thời lại dùng thân phận người từng trải khích lệ cô: “Mạn Mạn, ta biết ở cái tuổi này của con khi làm việc gì cũng sẽ đều nóng nảy, nhưng đừng vì lo lắng mà rối loạn, dưỡng Lý này của con cũng phải đến ngoài ba mươi tuổi mới có chút khởi sắc trong sự nghiệp. Con có tinh thần chịu khổ như vậy, ta tin nhất định con sẽ không thua kém bất kỳ ai.”

Nói đến đây, ông không khỏi than nhẹ một câu: “Giới trẻ bây giờ có rất nhiều người, bao gồm cả Lý Trác Vân, tâm tính đều quá cao ngạo, những lúc nên khiêm tốn thì chẳng hề biết cúi mình, cứ như vậy thì tương lai sao có thể tiến xa?”

Lệnh Mạn cười nói: “Dưỡng Lý, dưỡng không cần phải lo lắng cho Lý Trác Vân, nhất định sau này cậu ấy sẽ không làm cho dưỡng thất vọng.”

***

Sau khi giải quyết được chuyện đại sự trong lòng, buổi tối Lệnh Mạn đã có thể yên tâm ngủ ngon.

Cô nằm trên giường, nhớ lại những lời Lý Trác Vân nói với cô khi ở bàn ăn, không nhận được vui vẻ mà ôm gối mỉm cười.

“Không biết thì đi học, nếu sai thì sửa lại, như thế cô sẽ càng ngày càng trở nên giỏi hơn.”

Từ trong miệng Lý Trác Vân còn có thể nói ra những lời lẽ triết lý như vậy.

Xem ra tiểu thiếu gia không hiểu chuyện của nhà họ Lý đã trưởng thành rồi, trách nhiệm nên có của một người đàn ông anh đều có đủ.

Lệnh Mạn thăm nghĩ sau này không thể coi anh như một cậu em trai nhỏ nữa.

Bắt đầu từ ngày mai, cô phải cố gắng thật nhiều, không thể khiến Lý Trác Vân phải thất vọng, càng không thể khiến chính bản thân mình thất vọng.

***

Sở dĩ Lệnh Mạn chọn đến phòng thương mại quốc tế không phải là không có nguyên nhân.

Nghỉ học nhiều năm như vậy rồi, những kiến thức trong sách vở đã sớm chữ thầy trả thầy, duy chỉ có môn tiếng Anh là vẫn còn chiếm chút ưu thế.

Thời điểm mới mở khách sạn, cô đã hình thành thói quen mỗi ngày học thuộc hai mươi từ đơn tiếng Anh, thứ nhất là bởi vì quá nhàm chán, học để giết thời gian, thứ hai... có lẽ là bởi cô đã sớm có dự cảm, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày mình rời đi.

Hạ Vũ Nhu đã nghe chuyện Lệnh Mạn đến công ty làm việc, mặc dù không hiểu tại sao phải bắt đầu từ chức vụ nhân viên thực tập, nhưng bà vẫn nhiệt tình ủng hộ.

Qua tết, bà lại mời gia đình giáo sư Trương đến ăn tối.

Hạ Vũ Nhu thường xuyên nhắc đến giáo sư Trương trước mặt bà ngoại, mười câu có đến chín câu là khen ngợi, bà ngoại nghe vậy thì rất vui mừng, bà đã sớm mong đến ngày được gặp cháu rể tương lai.

Hạ Vũ Nhu làm một bàn thức ăn nhiệt tình chiều đãi, không ngừng hỏi chuyện giáo sư Trương.

“Tiểu Trương, sao cả năm nay không gặp được cháu lần nào, có phải vì công việc bận rộn quá không?”

Giáo sư Trương cười nói: “Là sơ suất của cháu, sang năm nhất định cháu sẽ thường xuyên đến thăm di.”

Bà ngoại nhìn chăm chăm giáo sư Trương không chớp mắt, vẻ mặt vô cùng hài lòng, nhìn đến mức giáo sư Trương cũng phải phát ngượng.

Bà ngoại gật gù: “Chàng trai này rất tuấn tú.”

Hạ Vũ Nhu trêu bà: “Vậy Tiểu Trương đẹp trai hay là ông ngoại đẹp trai?”

Bà ngoại nói: “Vẫn là A Tới đẹp trai hơn một chút.”

Mọi người đều ha ha cười lớn.

Hạ Vũ Nhu lại nói: “Mạn Mạn sắp đến công ty làm việc, làm ở phòng thương mại quốc tế. Cũng mười mấy năm rồi con bé không đụng đến sách vở, chắc chắn trình độ không tốt chút nào. Không phải Tiểu Trương là thầy giáo môn ngoại ngữ sao? Lúc nào rảnh cháu nhớ chỉ bảo thêm cho Mạn Mạn nhé.”

Giáo sư Trương nhìn Lệnh Mạn khẽ mỉm cười, sau đó thoải mái đáp ứng: “Không thành vấn đề.”

Không khí trong bữa cơm này rất vui vẻ hoà thuận, tất cả mọi người đều cố gắng thúc đẩy mối quan hệ của giáo sư Trương và Lệnh Mạn.

Duy chỉ có một mình Lý Trác Vân là trong lòng buồn bực không vui.

Mâu thuẫn nhất là, anh thậm chí còn không biết tại sao mình lại không thích giáo sư Trương nữa.

Ban đầu là bởi vì không ưa Lệnh Mạn, cho nên anh cũng ghét luôn cả giáo sư Trương, người bị anh tưởng là bạn trai của cô.

Vậy bây giờ thì sao...?

Lý Trác Vân càng nghĩ càng tâm phiền ý loạn, bèn dứt khoát vùi đầu vào ăn cơm.

Anh ăn xong trước tất cả mọi người, vài phút sau đã đặt bát xuống.

“Con lên lầu đây.”

Chưa đầy mấy giây sau đã không thấy tăm hơi Lý Trác Vân đâu nữa.

Không biết thằng nhóc này lại làm sao, Lý Nghiễm Thời có chút xấu hổ, nhưng ông lập tức khôi phục vẻ mặt tươi cười: “Đừng để ý đến nó, chúng ta cứ tiếp tục ăn cơm.”

***

Mấy ngày sau, Trương gia chuyển sang nhà mới, vì đáp lễ nên cũng mời Lý gia đến làm khách.

Hạ Vũ Nhu chuyển lời mời, đương nhiên Lệnh Mạn và Lý Nghiễm Thời cũng phải theo cùng.

Cả nhà họ Lý từ trên xuống dưới đều bị huy động đến dự, chỉ trừ Lý Trác Vân không chịu nể mặt, và Đặc Luân Tô không có trong danh sách khách mời.

Buổi trưa, Lý Trác Vân một mình ăn cơm trong căn nhà vắng ngắt.

Buổi chiều, anh dắt theo Đặc Luân Tô, một người một chó dạo quanh khu biệt thự Kim Đình mấy vòng để giết thời gian.

Cố gắng đợi đến tận sau bữa tối, lúc ấy Hạ Vũ Nhu và Lý Nghiễm Thời mới trở về, nhưng Lý Trác Vân đợi mãi cũng không thấy bóng dáng Lệnh Mạn đâu.

Anh hỏi bóng hời gió chuyện này, Hạ Vũ Nhu lại nói tối nay Lệnh Mạn ngủ lại nhà của giáo sư Trương.

Lý Trác Vân nghe vậy thì cau mày.

Cái gì? Chưa chi đã ở lại nhà người ta ngủ qua đêm?

Con gái con đũa như cô ta cũng thật quá tùy tiện đi?!

***

Lúc này Lệnh Mạn đang ngồi trong phòng giáo sư Trương nghe anh ta dạy kèm tiếng Anh, cô chẳng hề biết Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu đã lên giường cô mà lặng lẽ rời đi.

Cũng chẳng còn cách nào khác, hai người đều đã lớn cả rồi, không còn nhỏ nữa, thế nhưng tiến triển lại quá chậm.

Khiến người lớn hai nhà nhìn mà sốt ruột, vì thế không thể không tạo cơ hội cho bọn họ, thử thêm dầu vào lửa một phen.

Tuy vốn từ của Lệnh Mạn rất tốt, nhưng không biết chút ngữ pháp nào, bình thường nói chuyện còn có thể qua loa, nhưng trình độ viết ngữ pháp chỉ có thể so với học sinh tiểu học, viết không theo quy luật nào cả.

Giáo sư Trương bèn tập trung hướng dẫn cô về vấn đề này.

Sau khi dịch xong một số bài tập, giáo sư Trương thấy vẻ mặt Lệnh Mạn có chút mệt mỏi thì nói: “Chúng ta nghỉ ngơi một chút đã, ra ban công uống ly trà đi.”

Lệnh Mạn gật đầu: “Được.”

Hai người đứng dựa vào ban công, nhìn xuống cảnh sông bên dưới, gió đêm nhẹ nhàng thổi vào mặt.

Nước sôi chậm rãi rót vào bình trà, mùi thơm dần lan toả ra khắp nơi, thấm vào ruột gan.

Vị trí của căn biệt thự này rất đẹp, là nhà riêng của giáo sư Trương, nghe nói là mua để sau này kết hôn.

So về tầm nhìn xung quanh thì nơi này còn thoải mái thoáng đãng hơn cả khu biệt thự Kim Đình.

Tâm hồn Lệnh Mạn dần bay xa, đến khi nào thì cô mới có thể tự mình mua được một căn nhà lớn như thế này nhỉ.

Giáo sư Trương ở bên cạnh vừa pha trà cho cô vừa nói: “Chẳng hiểu sao gần đây lại không thích cà phê nữa, chỉ thích uống trà.”

Lệnh Mạn cười cười: “Quân tử yêu trà, thi sĩ yêu rượu mà.”

Giáo sư Trương phản ứng rất nhanh, lắc đầu tiếc hận: “Vậy xem ra tôi không có thiên phú làm thi sĩ rồi, không hút thuốc không uống rượu, quả là một người đàn ông tốt.”

Lệnh Mạn bị chọc cười: “Đúng vậy đúng vậy.”

Giáo sư Trương quay lại hỏi: “Tiểu Mạn, tại sao gần đây không liên lạc với tôi?”

“...” Khoé miệng Lệnh Mạn co rút.

Đó chẳng phải tại mỗi lần đến đại học X Lý Trác Vân đều không cho cô ở lại lâu hay sao, làm gì còn cơ hội nào để đi tìm anh ta nữa.

Lệnh Mạn nói: “Tại sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này?”

Dù sao quen giáo sư Trương cũng đã lâu, không cần phải nói chuyện quá khách khí nữa.

Giáo sư Trương không trả lời, chỉ cảm thán: “Tính đến bây giờ, chúng ta quen biết nhau cũng đến ba năm rồi nhỉ?”

Lệnh Mạn gật đầu: “Ừm.”

“Thời gian trôi qua thật nhanh, tôi cũng sắp bước sang tuổi ba lăm rồi, ba mẹ chúng ta cũng thật cố chấp khi cứ cố gắng ghép đôi hai chúng ta như vậy.”

Lệnh Mạn cười ngượng: “Đúng thế.”

Giáo sư Trương thu hồi tầm mắt ở phía xa, nghiêng đầu nhìn về phía cô, đột nhiên vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

“Nếu như em không muốn, tôi sẽ nói chuyện với ba mẹ tôi, đừng quá miễn cưỡng chính mình.”

Lệnh Mạn rũ mắt, không có tiếp lời.

Giáo sư Trương thở dài một cái, khẽ than thở: “Nhưng phải làm sao đây, hình như tôi cũng có chút cố chấp với em!”

Lệnh Mạn ngẩn ngơ, ngẩng đầu lên nhìn anh ta.

Cô chưa kịp trả lời thì đột nhiên điện thoại trong túi reo vang.

Lệnh Mạn vội lấy ra nghe.

Ở đầu dây bên kia, giọng Hạ Vũ Nhu hết sức nôn nóng.

“Mạn Mạn, không xong rồi! Bệnh tim của bà ngoại con đột nhiên tái phát, bây giờ phải đưa vào viện cấp cứu!”

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: “Mình rất thích kiểu người lưu manh giả danh tri thức này!”

Biên tập: B3

Trên đường đi bị kẹt xe, lòng Lệnh Mạn nóng như lửa đốt, chỉ hận không mọc thêm được một đôi cánh để lập tức bay ngay đến bệnh viện.

Chờ khi cô đến nơi thì đã là một tiếng sau.

May mắn là bà ngoại được cấp cứu kịp thời nên đã tạm thời thoát khỏi con nguy hiểm, hiện giờ được chuyển tới phòng bệnh để theo dõi thêm.

Bà ngoại rất mệt mỏi, nhưng vẫn chần chừ không chịu nghỉ ngơi, vẫn cứ một mực chờ Lệnh Mạn tới.

Lệnh Mạn thở hồng hộc chạy vọt vào phòng bệnh, trong phòng bệnh chỉ có một mình Hạ Vũ Nhu, cha con Lý Nghiễm Thời đang xuống lầu đóng tiền.

Lệnh Mạn đi đến mép giường, nắm chặt lấy hai bàn tay bà ngoại.

Đôi bàn tay bà gầy gò như que củi, lạnh như băng.

Trong lòng Lệnh Mạn rất khó chịu, cô gục đầu ở mép giường, thầm tự nhủ: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Hạ Vũ Nhu yên lặng đứng ở bên cạnh, len lén lau nước mắt.

Nhưng bà ngoại lại rất thoải mái, yếu ớt cười nói: “Hai người các con như vậy là làm sao, ta vẫn còn chưa có chết đâu đó!”

Hạ Vũ Nhu mắng: “Phui phui! Bà vẫn còn có thể sống rất lâu nữa.”

Bà ngoại cười khổ: “Lâu gì mà lâu, ta cũng chín mươi tuổi rồi, không sống thêm được mấy năm nữa, sớm muộn cũng sẽ có một ngày như vậy, coi như là cho các con chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Hạ Vũ Nhu không ngừng lắc đầu, nước mắt tuôn như mưa: “Nói vậy, bà sẽ không có việc gì hết.”

Bà ngoại nói: “Lần này vẫn chưa đi được, là do ông trời cảm thấy chưa đến lúc, nếu như thật sự đến lúc ta không về được nữa, các con cũng đừng quá đau buồn, A Tới sẽ đến đón ta.”

Hạ Vũ Nhu vẫn lắc đầu, đã sớm khóc không thành tiếng.

Một lát sau, y tá đi vào tỏ ý mời hai người rời đi, bệnh nhân cần phải được nghỉ ngơi thật tốt.

Ra khỏi phòng bệnh, Hạ Vũ Nhu hoàn toàn không kìm nén được nữa, khóc đến không thở nổi.

Lệnh Mạn bị tiếng khóc ồn ào của bà làm tâm phiền ý loạn, không nhìn được thấp giọng gất một tiếng: “Mẹ đừng khóc nữa có được không hả?”

Hạ Vũ Nhu hơi ngừng lại, nghẹn ngào nói: “Con đứng là cái đồ không có lương tâm, bà ngoại con bị như vậy, sao con vẫn còn có thể lạnh lùng như thế?”

Lệnh Mạn phản bác: “Khóc thì có thể giải quyết được vấn đề sao?”

“Chẳng lẽ khi người thân rơi vào hoàn cảnh nguy kịch, ngay cả khóc mẹ cũng không được phép sao?” Hạ Vũ Nhu bất bình: “Cũng không biết là tại mẹ quá kích động hay là tại các con quá máu lạnh nữa.”

Lệnh Mạn không trả lời.

Hạ Vũ Nhu ngẩng ngực trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng dần bình tĩnh lại.

“Thời gian trôi qua thật là nhanh...” Giọng bà hơi hoảng hốt: “Vẫn nhớ trước khi đi nhỏ con ra đời, mẹ vẫn còn là đứa con nhỏ nhất nhà, các anh chị đều rất cưng chiều mẹ, ngày nào bà ngoại con cũng hấp bánh bao cho bọn mẹ ăn, khi đó ông ngoại bà ngoại đều vẫn còn rất khỏe mạnh, không có lấy một sợi tóc bạc.”

“Sau đó... khi mẹ lớn lên phải lập gia đình, con nhỏ xíu nằm trong nôi, miệng kêu ư ư a a, mẹ vừa đập máy khâu vừa dỗ con, ngày nào cũng bận đến tận hai ba giờ sáng mới có thể đi ngủ.”

Càng nói hốc mắt Hạ Vũ Nhu lại càng dần ửng đỏ: “Chóp mắt thêm một cái nữa, con đã trưởng thành, mẹ cũng từ một thiếu nữ biến thành phụ nữ trung niên, bà ngoại cũng đã già đến mức này. Nhiều năm như vậy, ông ngoại ra đi, ba con ra đi, bây giờ ngay cả bà ngoại cũng sắp phải rời khỏi chúng ta, sau này... sau này sẽ không còn được ăn những món ăn bà nấu nữa.”

Lệnh Mạn yên lặng lắng nghe, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Cô đưa tay ôm lấy Hạ Vũ Nhu, nhẹ nhàng vỗ vai bà.

Hạ Vũ Nhu ngẩng đầu lên nhìn cô, thở dài nói: “Thời gian chẳng chờ đợi ai, có lẽ bây giờ con vẫn chưa cảm nhận được loại sợ hãi này. Con người ta khi đến một độ tuổi nhất định, sống được thêm một ngày chính là ít đi một ngày, sau khi bà ngoại con đi, rất nhanh sẽ đến lượt mẹ, một ngày nào đó mẹ cũng sẽ phải rời xa con.”

Lệnh Mạn không muốn đối mặt với cái đề tài này.

Cô cắt lời Hạ Vũ Nhu: “Mẹ, đừng nói nữa.”

Hạ Vũ Nhu càng muốn nói tiếp: “Tại sao mẹ vẫn luôn giục con mau chóng kết hôn? Cũng bởi vì con là con gái một. Sau khi bà ngoại con đi, mẹ chính là người thân duy nhất của con, đến một ngày khi mẹ cũng đi, sẽ chỉ còn lại mình con lẻ loi cô độc, khi còn sống không nhìn thấy con tìm được một nơi chốn tốt để gửi gắm, mẹ không thể nào yên tâm cho được.”

Chủ đề tàn khốc này bị nhắc đến quá sớm, khiến cho nội tâm Lệnh Mạn bị bao vây bởi một loại xúc cảm lo sợ không tên.

Lệnh Mạn miễn cưỡng mỉm cười: “Mẹ, nếu như thực sự chỉ còn một mình con, con cũng sẽ tự chăm sóc cho mình thật tốt, mẹ đừng lo lắng.”

“Một mình con?” Những lời này khiến Hạ Vũ Nhu càng thêm miễn cưỡng: “Sao con có thể sống một mình suốt cả đời được cơ chứ?”

“Không nói trước được.” Lệnh Mạn nhẹ nhàng trả lời: “Nếu như không thể gặp được người thích hợp thì không cần kết hôn.”

“Nói vậy!” Hạ Vũ Nhu ngắt lời cô: “Thế hệ các con bây giờ không thích kết hôn, chỉ thích theo đuổi tự do của bản thân mình. Là tự do của các con, nhưng như vậy là quá ích kỷ!”

Lệnh Mạn buồn bực không lên tiếng.

Hạ Vũ Nhu nói tiếp: “Con đã bao giờ nghĩ cho mẹ chưa? Mẹ đã cực khổ cố gắng hơn nửa cuộc đời, chính là vì muốn nhìn thấy con gái mình được gả cho một người tốt, để tương lai mẹ có thể ôm cháu trai. Con người sống trên đời này bất kể là công thành danh toại hay tầm thường vô dụng, không phải tất cả đều mong muốn có một gia đình viên mãn hay sao? Con chỉ biết hưởng thụ cuộc sống của mình, hoàn toàn không cân nhắc đến cảm thụ của người lớn, như thế có phải là bất hiếu không?!”

“Hon nữa, mẹ cũng không ép con phải lấy loại người xấu xa tồi tệ nào, bản về nhân phẩm tướng mạo gia thế, giáo sư Trương có điểm nào không tốt?”

Vòng quanh một hồi, cuối cùng lại vẫn quay lại cái chủ đề này.

Lệnh Mạn thở dài, nói: “Mẹ, con biết rồi, mẹ cho con thêm thời gian để suy nghĩ kỹ lại lần nữa.”

Hạ Vũ Nhu vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Đây không phải là ý nguyện của riêng một mình mẹ, nếu như con có thể lập gia đình trước khi bà ngoại ra đi thì cũng coi như là đã hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bà.”

Lệnh Mạn lặng im không nói, cuối cùng khẽ gật đầu.

***

Sau cuộc nói chuyện với Hạ Vũ Nhu, rốt cuộc Lệnh Mạn cũng đồng ý thử qua lại với giáo sư Trương.

Hạ Vũ Nhu như trẻ lại chỉ sau một đêm, nếp nhăn bên khoé mắt cũng mờ đi không ít.

Bà chỉ mong sao tất cả mọi người đều biết đến chuyện vui này, ngày nào cũng dặn Lệnh Mạn phải ăn mặc thật xinh đẹp, chờ giáo sư Trương lái xe đến đưa cô ra ngoài hẹn hò.

Gần đây Lý Trác Vân cũng không thích ngồi ở nhà, mỗi lần nhìn thấy Lệnh Mạn và giáo sư Trương ở chung một chỗ, tâm tình anh đều cảm thấy vô cùng phức tạp.

Số lần ra ngoài của anh còn nhiều hơn cả Lệnh Mạn, ngày nào cũng lẫn lộn chung một chỗ với đám người Sừ Á Tùng.

Sừ Á Tùng nhớ đến Lệnh Mạn, hỏi: “Gần đây chị Mạn đang bận gì vậy? Cảm thấy như cả thế kỷ rồi chưa được gặp chị ấy!”

Lư Bội San buồn bực không vui: “Còn có thể bận chuyện gì được nữa? Bạn hẹn hò cùng anh rể chứ sao.”

“Anh rể?!”

Mọi người vừa nghe thấy thì tai không khỏi vênh hết lên.

Tinh thần hóng hót bùng cháy, cả bọn xúm vào tra hỏi Lư Bội San.

Mặc dù tâm trạng đang rất xấu nhưng Lư Bội San vẫn rất phối hợp mà kể hết hai năm rưỡi mười cho tất cả cùng nghe.

Lý Trác Vân chú ý đến điểm này, sau đó đến tìm Lư Bội San hỏi: “Lệnh Mạn có đối tượng kết hôn, cậu buồn lắm hả?”

“Cũng không hẳn là buồn. . .” Lư Bội San chu cái miệng nhỏ nhắn, ngập ngừng nói: “Chỉ là cảm thấy như đột nhiên chị Mạn bị một người đàn ông khác cướp mất, sau này chị ấy sẽ có gia đình riêng của mình, sẽ không còn thân thiết với tôi như bây giờ nữa.”

Lý Trác Vân tròn to hai mắt, suýt chút nữa muốn đập tay với Lư Bội San.

Chính nó!

Chính nó!

Chính là cái cảm giác này!

—— loại cảm giác vừa gặp mà như đã quen từ lâu!

Nói như vậy thì việc anh mất hứng cũng chẳng có gì là khác thường?

Biết được bên cạnh cũng có một người có cảm xúc giống mình, không hề toàn tâm toàn ý chúc phúc cho Lệnh Mạn và giáo sư Trương, trong nháy mắt Lý Trác Vân cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

Những phiền muộn tích tụ trong ngực anh mấy ngày hôm nay, rốt cuộc cũng tìm được một chỗ để giải tỏa ra ngoài.

...

Nhưng mà chỉ vài ngày sau, đã thấy cô bạn Lư Bội San hết u sầu buồn bực, lại vui đùa cười nói với tất cả mọi người như cũ.

Lý Trác Vân không thể hiểu nổi, anh hỏi: “Sao tâm trạng cậu khôi phục nhanh như vậy?”

Lư Bội San duyên dáng xoay mấy vòng trước mặt anh, một mùi hương nồng nặc bay vào trong lỗ mũi Lý Trác Vân.

Cô ấy dương dương tự đắc: “Hôm qua chị Mạn và anh rể mời tôi ăn cơm, còn tặng tôi một chai nước hoa mấy nghìn, anh rể đúng thật là một người tốt!”

“...”

Nhất thời Lý Trác Vân không biết phải nói gì với cô ấy nữa.

Buổi chiều về nhà, Lý Trác Vân đột nhiên nhìn thấy một cái hộp đặt trên bàn đọc sách của mình.

Anh mở ra nhìn, là một chiếc máy ảnh SLR (*) mới cứng.

(*) SLR: Single Lens Reflex – máy ảnh ống kính đơn phản xạ, hay còn gọi là máy ảnh ống kính rời, máy ảnh dùng để chụp hình chuyên nghiệp.

Trước đó anh đã từng vô tình nhắc đến chuyện muốn mua loại máy này trước mặt Lệnh Mạn.

Lý Trác Vân lúi húi hết đồ trong hộp ra, bên trong còn một tờ giấy nhỏ.

Trên tờ giấy viết mấy lời chúc, là món quà mà Lệnh Mạn và giáo sư Trương cùng nhau chọn cho anh.

Lý Trác Vân không rõ cảm xúc hiện tại của mình là gì.

Anh cất máy ảnh về chỗ cũ, cả người ngã vào chiếc ghế dựa da mềm.

Anh cứ lặng lẽ ngồi ở chỗ đó, thật lâu cũng không cử động.

Dường như thời gian cứ thế mà dừng lại.

Sắc trời tối dần, bóng tối từng chút từng chút kéo đến che khuất mặt trời, ngũ quan của Lý Trác Vân cũng dần dần chìm sâu vào bóng đêm dày đặc.

Tinh thần càng ngày càng trở nên sa sút.

***

Khi biết mình không phải là người đầu tiên biết chuyện yêu đương của Lệnh Mạn, suốt một thời gian dài Đại Nguru rơi vào khủng hoảng và khấn trương.

Mình không còn là người chị em tốt nhất của Lệnh Mạn nữa hay sao?!

Thậm chí ngay cả chuyện quan trọng như thế mà cô ấy cũng không nói cho mình!

Hôm nay, rốt cuộc Đại Nguru cũng quyết định hẹn Lệnh Mạn ra gặp, muốn cùng cô nói thật tốt về vấn đề này.

“Người kia có đẹp trai không? Cho mình xem ảnh đi!” Đây là điều mà Đại Nguru quan tâm nhất.

Lệnh Mạn dở khóc dở cười: “Mình không có ảnh của anh ấy.”

“Chắc chắn trên wechat có ảnh!” Đại Nguru nào có dễ dàng buông tha: “Mau, mau mở ra cho mình nhìn thử!”

Lệnh Mạn đành phải ngoan ngoãn lấy điện thoại ra.

Đại Nguru click vào ID của giáo sư Trương, ảnh đại diện nghiêm túc quy củ, tên ID cũng hết sức nghiêm chỉnh.

Đại Nguru “Woa” một tiếng, vẻ mặt hài lòng: “Rất tuấn tú lịch sự, còn đeo kính gọng vàng nữa, mình rất thích kiểu người lưu manh giả danh tri thức này!”

Lệnh Mạn liếc cô ấy một cái, thu điện thoại về: “Thế nào là lưu manh giả danh tri thức, người ta là thầy giáo đó, đâu có biến thái giống như cậu.”

Đại Nguru hừ hừ: “Làm sao? Ghen rồi hả?”

Lệnh Mạn nói: “Không hẳn, mình với anh ấy cũng vừa mới bắt đầu thôi.”

Đại Nguru lại hỏi: “Anh ta bao nhiêu tuổi rồi? Người ở đâu?”

“Là người thành phố X, lớn hơn mình sáu tuổi.”

Đại Nguru nhẩm tính: “Vậy năm nay anh ta ba mươi tư tuổi?”

“Ừ.”

“Hai người tiến triển đến đâu rồi?”

Lệnh Mạn nhận ra cô ấy bắt đầu có suy nghĩ không đứng đắn, vội vàng giải thích: “Mới chỉ nắm tay mà thôi.”

Đại Nguru hỏi vặn: “Trước đó anh ta có bạn gái không?”

Lệnh Mạn suy nghĩ một chút, nói: “Không biết nữa, dù sao từ khi biết anh ấy đến giờ mình thấy anh ấy vẫn luôn độc thân.”

Đại Nguru “Ái chà” một tiếng.

Lệnh Mạn vội vàng tránh xa cô ấy: “Sao cậu lại có cái vẻ mặt bí ối như vậy?”

Đại Nguru nháy mắt: “Cậu không biết sao? Đàn ông có ham muốn mạnh nhất ở hai thời điểm, thời điểm thứ nhất là ở tuổi hai mươi, thời điểm thứ hai là ở tuổi ba mươi lăm. Đàn ông hai mươi tuổi trẻ trung sung sức, đàn ông ba mươi lăm tuổi mạnh mẽ như trâu nha.!~”

Lệnh Mạn ghét bỏ đẩy cô ấy: “Cái quý gì vậy!”

Đại Nguru sán lại gần cô: “Cậu thử nói xem, sống nhiều năm không có tình dục như vậy, làm sao anh ta chịu đựng nổi nhĩ.~?”

Lệnh Mạn sống hai mươi tám năm thuần khiết thực sự không tài nào nghe nổi nữa, cô xách túi lên vội vàng bỏ chạy khỏi hiện trường: “Cậu tự ăn đi, mình đi đây!”

***

Buổi tối, Lệnh Mạn và giáo sư Trương cùng đến rạp xem phim, sau khi xem xong giáo sư Trương đưa cô về nhà.

Rõ ràng là trời sắp sang xuân nhưng đột nhiên bầu trời chẳng hề báo trước lại đổ xuống một trận tuyết nhỏ.

Lệnh Mạn mặc không đủ ấm, trong xe bật máy sưởi nên tạm thời không cảm thấy gì, cô nhìn ra màn tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, thầm nghĩ lát nữa xuống xe phải chạy nước rút một trăm mét vọt thẳng vào nhà mới được.

Giáo sư Trương đỗ xe ở ven đường, rồi lại tự mình đưa Lệnh Mạn đến cổng biệt thự.

Trời đông giá rét, lông mi Lệnh Mạn cũng đã phủ một lớp tuyết mỏng, rất nhanh sau đó liền tan chảy.

Hai người đứng trước cổng, Lệnh Mạn vừa chà xát lòng bàn tay vừa nói: “Anh mau về đi thôi, bên ngoài lạnh quá.”

Giáo sư Trương nói: “Anh muốn nhìn em đi vào.”

Lệnh Mạn nói: “Không được, anh mau trở lại xe đi.”

Giáo sư Trương: “Anh muốn ở cùng em thêm một lát nữa.”

Anh ta mở rộng áo khoác, choàng ra ôm Lệnh Mạn đang run rẩy vào trong ngực để giúp cô ấm áp hơn.

Lệnh Mạn ngẩn ngơ.

Hương vị trên người giáo sư Trương hoàn toàn khác với Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân tràn ngập nhiệt huyết của tuổi thanh xuân, còn giáo sư Trương thì trưởng thành, chững chạc.

Đột nhiên Lệnh Mạn không biết phải đặt hai tay mình ở nơi nào.

“Rầm”

Trên đỉnh đầu vang lên một tiếng động lạ khiến hai người đồng thời ngược mắt lên nhìn.

Ở trên tầng hai, không biết ai vừa đóng cửa sổ thật mạnh.

Lệnh Mạn hết sức quen thuộc với căn phòng có cánh cửa sổ đó, chính là phòng của Lý Trác Vân.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tôi chỉ thích một mình cô

Cuộc thi Sáng Tạo Khoa Học Kỹ Thuật Toàn Quốc được tổ chức mỗi năm một lần sắp diễn ra.

Vốn dĩ Lý Trác Vân không thèm tham gia mấy cuộc thi kiểu này, nhưng do khoa thiên văn của đại học X muốn nâng cao danh tiếng, nên đã cưỡng ép biến nội dung của cuộc thi thành một môn học bắt buộc, sau đó những sinh viên tham gia tranh giải sẽ nộp bài tập của mình lên để chấm điểm, coi như đây là điểm thi hết môn.

Chuyện này liên quan trực tiếp đến thành tích cuối kỳ, vì thế tất nhiên đám sinh viên đều hăng hái vô cùng.

Biết được cuộc thi này có thể làm theo nhóm, Dương Dương và Đại Bản không chút do dự ôm chặt lấy bắp đùi Lý Trác Vân.

Khi những người khác đến mời Lý Trác Vân gia nhập nhóm thì hai người đó đều tự đứng ra từ chối thay anh: “Xin lỗi, đủ người rồi!”

Ba người phân công công việc rõ ràng, Lý Trác Vân phụ trách chọn đề tài và xây dựng hệ thống lập trình, Dương Dương phụ trách việc thu thập số liệu, Đại Bản sẽ viết bài tổng kết khái quát.

Năm nay “Khoa Sang Group” (*) tài trợ rất hào phóng, tiền thưởng cao gấp mấy lần năm trước.

(*) Khoa Sang Group hay còn gọi là Kechuang Holding Group Co, Ltd là một nhóm các doanh nghiệp tư nhân quy mô lớn do Cục Quản Lý Nhà Nước Về Công Nghiệp Và Thương Mại đăng ký, có 288 công ty và công ty trực thuộc, tổng tài sản hơn 60,3 tỷ nhân dân tệ, quy mô hoạt động từ 63,6 tỷ trở lên, lọt vào bảng xếp hạng các doanh nghiệp tư nhân của Trung Quốc năm 2017. Đứng thứ 56 trong top 500 công ty, 235 trong số 500 doanh nghiệp hàng đầu Trung Quốc, nhân công hơn 20.000 người. Trụ sở chính đặt tại số 5 Wuke West Road, Công viên Khoa học Vũ Châu, Quận Vũ Châu, Thành Đô, Tỉnh Tứ Xuyên.

Dương Dương vô cùng hy vọng sẽ nhận được tiền thưởng ở cuộc thi năm nay, vì thế rất cố gắng làm việc, ngày ba bữa lúc nào cũng vui đầu vào máy tính chờ đợi.

Ban đầu Lý Trác Vân vốn không quá coi trọng cuộc thi này, nhưng thấy Đại Bản và Dương Dương hào hứng như vậy, anh cũng không tiện bỏ bê.

Sau đó khi đã liên tục dồn hết thể lực và trí não của mình vào làm việc, Lý Trác Vân liền cứ thế bất tri bất giác mà coi trọng cuộc thi này.

Nguyên tắc của anh là —— nếu như đã làm, sẽ phải làm tốt nhất.

Một khi Lý Trác Vân thực sự coi trọng việc gì đó thì nghị lực của anh trở nên vô cùng đáng sợ, quên ăn quên ngủ là chuyện bình thường, chỉ cần qua việc anh leo lên núi lúc hai, ba giờ sáng để quan sát hiện tượng thiên văn là đã có thể nhìn ra được con người anh có bao nhiêu cố chấp.

Đến lúc này thì hoạt động câu lạc bộ coi như hoàn toàn bị bỏ mặc.

Tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều giao cho Lỗ Ngữ Băng xử lý, điều này khiến cho Lý Trác Vân còn phải tự cảm thấy, dường như mình không xứng đáng với cái chức hội trưởng câu lạc bộ này.

Bận rộn suốt hơn nửa tháng, đột nhiên một ngày Lý Trác Vân phát hiện Lỗ Ngữ Băng đã thân thiết với Kỷ Trường Hoài từ lúc nào.

Tuy Lỗ Ngữ Băng là con gái của hội trưởng hội thiên văn nhưng dù sao cô ấy cũng không phải là sinh viên của khoa thiên văn, kiến thức chuyên ngành không đủ vững chắc, vì vậy cô ấy đã mời một thiên tài khác trong câu lạc bộ là Kỷ Trường Hoài đến giúp đỡ, trợ giúp cô ấy đề cùng nhau triển khai các hoạt động của câu lạc bộ.

Kỷ Trường Hoài khiêm tốn lễ độ, cậu ta giúp đỡ Lỗ Ngữ Băng giải quyết được rất nhiều vấn đề khó khăn, hai người trở nên rất hợp nhau.

Trong mắt Lý Trác Vân thì hành động này hoàn toàn là hành động có ý đồ không tốt.

Từ nhỏ Kỷ Trường Hoài đã luôn thích cướp đồ của anh, từ đồ ăn, đồ chơi, đến sách báo...

Chỉ cần bất cứ thứ gì có liên quan đến Lý Trác Vân, cậu ta đều phải chen chân vào.

Mà Kỷ Tâm Du thì vĩnh viễn thiên vị cậu ta.

Năm đó hai người bọn họ tách ra là chuyện tốt, nhưng hiện giờ cái kẻ đáng ghét kia lại quay trở lại.

Lý Trác Vân không tin khi tự nhiên cậu ta lại thi vào khoa thiên văn của đại học X, rồi lại vô tình hay cố ý tiếp cận Lệnh Mạn và Lỗ Ngữ Băng, tất cả những chuyện đó đều chẳng phải trùng hợp.

Sau khi kết thúc hoạt động của câu lạc bộ, Lỗ Ngữ Băng và Kỷ Trường Hoài hẹn nhau cùng ăn cơm trưa.

Lý Trác Vân chắn ngang ở trước cửa phòng, không nói lời nào cứ thế kéo tay Lỗ Ngữ Băng đi ra ngoài.

Lỗ Ngữ Băng cố gắng giãy ra nhưng không được, cô ấy có chút tức giận nói: “Lý Trác Vân, cậu làm cái gì đó!”

Lý Trác Vân buông tay cô ấy ra, quay lại chất vấn: “Tại sao cậu lại ở chung một chỗ với loại người như vậy?”

“Loại người như vậy?” Lỗ Ngừ Băng hỏi ngược lại: “Kỷ Trường Hoài làm sao? Có phải cậu có hiểu lầm gì với cậu ấy hay không?”

Lý Trác Vân hít sâu một hơi, không nói lời nào.

Lỗ Ngừ Băng có chút bất lực, khó hiểu: “Lý Trác Vân, rốt cuộc dạo gần đây cậu bị sao vậy? Đầu tiên là nói năng lỗ mắng với cô Anna, bây giờ lại chẳng có lý do gì mà cứ thế nhắm vào Kỷ Trường Hoài. Tôi không biết giữa cậu và cô Anna có mâu thuẫn gì, nhưng Kỷ Trường Hoài thực sự là người tốt, cậu không thể bắt nạt cậu ấy như vậy!”

Lỗ Ngừ Băng nói xong thì tức giận bỏ đi.

Lý Trác Vân không đuổi theo.

Anh bắt nạt nó?

Quả thật Lý Trác Vân không thể nào tưởng tượng nổi.

Đột nhiên anh nhớ lại cái cảm giác ngày xưa, khi mà đồ chơi của mình bị cướp mất nhưng mình lại chỉ có thể bất lực đứng đó mà không biết tìm ai để kêu oan.

Không cần biết phải dùng thủ đoạn gì, cuối cùng Kỷ Trường Hoài vẫn luôn có thể đoạt được thứ nó muốn.

***

Ngày đầu tiên đi làm, lúc Lệnh Mạn đi đến phòng làm việc của giám đốc để trình diện thì thấy bên trong đang có người bị dạy dỗ.

“Chỉ một chút chuyện như thế mà cô cũng không xử lý được, mấy năm nay cô không dùng não à?!”

“Bây giờ bộ phận bị tổn thất một triệu, bảo cô bồi thường cô có thể bồi thường được không?!”

Tiếng đàn ông rống to đình tai nhức óc, Lệnh Mạn bị dọa sợ rụt cả lỗ tai.

Anh Nguyên nói: “Đừng sợ, thực ra bình thường giám đốc của chúng ta rất hoà ái, chỉ khi nào chúng ta phạm phải sai lầm rất lớn thì ông ấy mới trở nên hung dữ thôi.”

Lệnh Mạn: “...”

Anh Nguyên là giám đốc sáng tạo, hôm nay có trách nhiệm hướng dẫn Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn tỏ vẻ đã hiểu gật đầu một cái, bỗng cảm thấy có chút thông cảm với người đang bị giáo huấn ở bên trong.

Rốt cuộc đã phạm phải sai lầm cỡ nào mới bị chửi đến như vậy?

Anh Nguyên giải thích: “Đó là nhân viên bán hàng, sai sót khi lập đơn hàng. Tiền hàng khoảng một triệu, chưa nhận được tiền đã cho đối phương mang hàng đi, bây giờ đối phương chạy mất không tìm được.”

“Không phải chứ?” Lệnh Mạn kinh ngạc: “Bây giờ vẫn còn loại người vô si như vậy?”

“Đĩ nhiên.” Anh Nguyên nhìn cô bằng ánh mắt nhìn một người vẫn còn quá ngây thơ: “Một triệu đó, vì tiền thì da mặt dày một chút cũng có là gì đâu.”

“... Đúng vậy.”

Lệnh Mạn lại hỏi: “Vậy thì cứ thế là mất tiền sao?”

Anh Nguyên nói: “Đến tám chín phần là không lấy lại được nữa, sẽ xếp vào loại nợ khó đòi. Trách nhiệm thực sự là của công ty vận tải chở hàng, nhưng để đòi được khoản đó thì cũng khó hơn lên trời.”

“...” Lệnh Mạn lại gật đầu tiếp thu.

Qua cánh cửa kính, giám đốc ở bên trong đã hoàn toàn bùng nổ.

“Bây giờ nói cái gì cũng đều vô dụng, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa, ngay lập tức quay về dọn hết đồ của cô đi!”

Lại còn muốn sa thải người ta?

Một lát sau, cánh cửa văn phòng được đẩy ra, một người con gái ừ rừ cúi đầu bước ra.

Lệnh Mạn ngạc nhiên.

Giám đốc mắng phụ nữ mà cũng không nể mặt như vậy sao...

(**) Vì đại từ nhân xưng của Trung Quốc chỉ có mỗi 我 (Wǒ) với 你 (nǐ) tôi – bạn nên Lệnh Mạn đứng bên ngoài không phân biệt được người ở bên trong là nam hay nữ.

Anh Nguyên vỗ vỗ vai người kia, an ủi: “Tiêu Tiêu, có ổn không?”

Người con gái tên Tiêu Tiêu kia nhìn qua không lớn hơn Lệnh Mạn là bao, cùng lắm là chỉ khoảng ba mươi, khuôn mặt rất xinh đẹp.

Nhất thời Lệnh Mạn càng cảm thấy, lòng dạ của giám đốc thật độc ác.

Lý Nghiễm Thời sắp xếp cô đến làm việc cho vị sếp như vậy, quả thật là có ý muốn để cô được rèn luyện.

Có lẽ vì hôm nay trong tập thể có người phải rời đi, không khí làm việc của cả phòng rơi vào tình trạng ủ ê, không ai nói lời nào.

Ngay cả việc chào mừng nhân viên mới là Lệnh Mạn cũng chẳng ai buồn để ý.

Tiêu Tiêu thu dọn đồ đạc xong thì bước ra cửa chính.

Lúc đi ngang qua bàn làm việc của Lệnh Mạn, thẻ nhân viên đeo trước ngực cô ấy bị rơi xuống đất.

Lệnh Mạn khom lưng nhặt giúp, trả lại vật về nguyên chủ.

Tiêu Tiêu không còn tâm trạng nào, chỉ khẽ cười với cô: “Cám ơn.”

Lệnh Mạn: “Không có gì.”

Cô lo lắng liếc thấy cái tên đầy đủ trên thẻ nhân viên: Tiêu An Nhược.

***

Bước sang tuần làm việc thứ hai, Lệnh Mạn theo anh Nguyên đến công tác ở thành phố X.

Chủ nhật được nghỉ, cô tiện đường đến đại học X thăm Lý Trác Vân.

Gọi mấy cuộc điện thoại cho anh nhưng đều nhận được thông báo tắt máy, Lệnh Mạn đành phải đi đến ký túc xá tìm người.

Chờ nửa ngày, cô không chờ được Lý Trác Vân mà lại chờ được Dương Dương.

Nhưng thật kỳ quái, vì Dương Dương và Lâm Na lại đi chung với nhau, không biết hai người đó đang nói chuyện gì, vừa đi về bên này vừa trao đổi.

Đợi đến khi hai người bọn họ tạm biệt nhau, Lệnh Mạn mới bước đến chặn Dương Dương lại.

Dương Dương nhìn thấy cô thì rất bất ngờ: “Chị Mạn, sao chị lại tới đây!”

Lệnh Mạn cười: “Chị tìm Lý Trác Vân, điện thoại cậu ta cứ tắt máy suốt, em có biết cậu ta đang ở đâu không?”

Dương Dương nói: “Cậu ấy ở phòng máy tính viết chương trình, chắc là tắt điện thoại vì sợ bị người khác làm phiền, hay là để em đi gọi giúp chị?”

“Không cần không cần.” Vừa nghe thấy Lý Trác Vân đang bận làm việc, Lệnh Mạn quyết định không muốn quấy rầy anh: “Lát nữa khi cậu ta xong việc trở về ký túc xá, em bảo cậu ta đến căng tin tìm chị nhé.”

Dương Dương đồng ý: “Được!”

“À đúng rồi!” Đột nhiên Lệnh Mạn cất tiếng hỏi: “Vừa rồi em và cô giáo kia nói chuyện gì vậy?”

Dương Dương gãi đầu, cười ngượng ngùng: “Thế dục học kỳ này em chọn môn nhảy Latin, đó là giáo viên dạy nhảy của bọn em, gặp trên đường đi nên cùng cô ấy nói chuyện vài câu.”

Lệnh Mạn nhìn hân bằng ánh mắt thán phục: “Ồ, Dương Dương! Thật là không nhìn ra nhé, hoá ra em đồng bóng thế sao!?”

Dương Dương bị cô nói thì đỏ bừng mặt, vội vàng giải thích: “Đâu có đâu có, tại em ngủ dậy muộn không kịp nhanh tay đăng ký môn học, chỉ còn lại mỗi môn nhảy Latin nên bắt buộc dĩ em mới phải học thôi.”

Lệnh Mạn ha ha cười lớn, không tiếp tục trêu chọc hân nữa: “Được, em lên lầu đi, nhớ chuyển lời cho Lý Trác Vân giúp chị nhé.”

“Vâng, được.”

***

Lệnh Mạn đến căng tin gọi mấy món ăn Lý Trác Vân yêu thích, sau đó kiên nhẫn ngồi chờ anh đến.

Mãi không thấy Lý Trác Vân đến, lại chờ được Kỷ Trường Hoài.

“Chị ơi, sao chị lại ở đây?”

Kỷ Trường Hoài nhìn thấy Lệnh Mạn trước, tiến lại gần chào hỏi cô.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Lệnh Mạn ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khuôn mặt của Kỷ Trường Hoài, ngay lập tức lại hận không thể gõ cho mình một phát vào đầu.

Cảm giác tồn tại của Kỷ Trường Hoài quả thực quá thấp...

Lần nào cô cũng suýt chút nữa là quên bằng cậu ta.

Lệnh Mạn lúng túng giải thích: “Chị tới thành phố X công tác, tiện thể đến trường các em đi dạo một vòng.”

Cô vội vàng nói sang chuyện khác, lấy đũa giúp Kỷ Trường Hoài: “Ngồi xuống cùng ăn com nhé? Nhiều đồ ăn như vậy một mình chị ăn không hết.”

Kỷ Trường Hoài khéo léo từ chối, chỉ về một hướng: “Không cần đâu, bạn em đang đợi ở bên kia.”

“À... Được rồi.”

Tuy miệng nói vậy nhưng Kỷ Trường Hoài vẫn chưa vội đi ngay.

Lệnh Mạn chăm chú nhìn cậu ta.

Thời tiết vẫn chưa ấm lên, trên người Kỷ Trường Hoài mặc chiếc áo khoác lông vũ màu xám tro có chút nhẵn nhụi, dường như đã rất cũ rồi.

Lệnh Mạn đã sớm để ý, đứa nhỏ này có rất ít quần áo, chỉ có vài món liên tục mặc đi mặc lại.

Đúng lúc Tết năm nay chưa mừng tuổi cho cậu ta, Lệnh Mạn lấy túi xách của mình ra, bắt đầu lục lọi.

Không hiểu sao Kỷ Trường Hoài lại nhìn thấu được ý đồ của cô, nói: “Chị, không cần đâu, bây giờ em có thể tự kiếm tiền rồi, em viết chương trình cho người khác.”

“...” Lệnh Mạn hơi sững sốt, tay buông thõng trong túi.

Đột nhiên Kỷ Trường Hoài nói: “Chị, có chuyện này em vẫn chưa nói với chị.”

Lệnh Mạn ngẩng đầu lên: “... Chuyện gì vậy?”

Kỷ Trường Hoài rũ mi, chậm chạp lên tiếng.

“Thực ra thì... Năm đó sau khi ba dẫn mẹ con em đi, ông vô cùng hối hận, luôn lo lắng cho hai mẹ con chị không thể sống nổi. Ông ấy rất muốn quay lại thăm nhà, nhưng mẹ em nhất định không cho. Mỗi lần ba nói đến ý định này là hai người bọn họ đều cãi nhau. Sau đó... Ba sinh bệnh nặng, dù muốn quay trở về thăm chị cũng không tài nào xuống giường được.”

“Trước khi ra đi ông ấy dặn dò em, sau này nếu như có thể gặp được chị, nhất định em phải chuyển lời giúp ông, ông thật xin lỗi chị.”

Lệnh Mạn không ngờ Kỷ Trường Hoài lại nói đến chuyện năm xưa.

Tay cầm đũa của cô vô thức xiết chặt lại.

Kỷ Trường Hoài lại bất ngờ nói: “Chị, em đi đây, thức ăn sắp bị lấy hết rồi.”

Lệnh Mạn hồi thần, lại mời cậu ta: “Ăn chung đi, chị gọi rất nhiều đồ ăn.”

Kỷ Trường Hoài vẫn lắc đầu: “Không cần đâu, em biết chị đến đây thăm Lý Trác Vân.”

“...” Lệnh Mạn cứng họng lần nữa.

Cô háng háng giọng, nói: “Chị đến đây thăm em trai, các em đều là em trai chị.”

Kỷ Trường Hoài do dự một lát, vẫn lắc đầu: “Không cần, hai người cứ ăn đi.”

Lúc chuẩn bị xoay lưng đi, một lần nữa cậu ta lại quay lại nhìn Lệnh Mạn.

“Chị, em lại nói cho chị thêm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Lý Trác Vân thích chị.”

Lệnh Mạn nghe xong thì sợ run người.

Thế nào gọi là Lý Trác Vân... Thích cô?

Đầu óc cô trở nên mơ hồ.

Bây giờ quan hệ của bọn họ đã được cải thiện không ít, chắc chắn Lý Trác Vân không còn ghét cô như trước nữa, liệu có đến mức thích không nhỉ... Chắc là cũng có chút thích đi...

Nhưng sao tự nhiên Kỷ Trường Hoài lại nhắc đến chuyện này làm gì?

Rõ ràng Lệnh Mạn không hiểu được thâm ý trong lời nói của mình, Kỷ Trường Hoài thấy vậy thì cũng không nói nhiều nữa, xoay người rời đi.

***

Lý Trác Vân nghe nói Lệnh Mạn đến tìm mình thì vô cùng mừng rỡ.

Lúc chuẩn bị ra cửa, anh lại cảm thấy không yên tâm, bèn quay lại hỏi thêm một câu: “Cô ấy đến tìm thầy Trương sao?”

Dương Dương ngẫm nghĩ một lát, lắc đầu: “Chắc là không đâu.”

“Rất tốt!” Lý Trác Vân giơ tay chữ V, nội tâm càng vui vẻ.

Anh cất bước như bay đi đến căng tin, vốn dĩ mặt mày đang hớn hờ, kết quả lúc vừa nhìn thấy Kỷ Trường Hoài và Lệnh Mạn ở chung một chỗ với nhau thì lập tức xụ mặt xuống.

Lý Trác Vân đi đến nơi thì Kỷ Trường Hoài đã rời đi trước một bước.

Anh đặt mông ngồi xuống, vẻ mặt đầy địch ý: “Sao cô lại ở chung một chỗ với Kỷ Trường Hoài? Không phải nói là đến tìm tôi sao?”

Lệnh Mạn nói: “Gặp qua nên chào hỏi thôi.”

Cô lại quở trách: “Làm sao mà cứ nhắc đến Kỷ Trường Hoài là thái độ của cậu lại như vậy chứ?”

“Cái này còn cần phải hỏi nữa?” Lý Trác Vân không hề giấu diếm: “Tôi ghét nó.”

Lệnh Mạn không tài nào hiểu nổi.

Mặc dù hai người họ là anh em cùng mẹ khác cha, nhưng Kỷ Trường Hoài chẳng có một chút uy hiếp nào, ngược lại Lý Trác Vân thì giống như một tiểu ác bá.

Kỷ Trường Hoài ghét cậu ta thì còn nghe được.

Lệnh Mạn không nhịn được nói mát một câu: “Cậu thì ai cũng ghét.”

Lý Trác Vân bèn thân nhiên đáp: “Đúng thế đó, tôi ghét mẹ cô, ghét em trai cô, tóm lại cả nhà các cô tôi chỉ thích một mình cô thôi.”

Hết chương 34.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Lệnh Mạn tin tưởng anh vô điều kiện

Biên tập: B3

Cuộc thi Sáng Tạo Khoa Học Kỹ Thuật Toàn Quốc vẫn đang được diễn ra.

Lý Trác Vân vô cùng nhảy bén trong phương diện chọn đề tài, đến thời điểm xét duyệt chọn tác phẩm dự thi, đề tài của nhóm bọn họ cứ thế vượt qua hết tất cả các đối thủ, một đường thẳng tiến, đầu tiên là đạt được giải nhất của vòng loại thiên văn học tỉnh, sau đó lại tiếp tục được đưa đến tranh tài với các đề tài khác trong cả nước.

Hôm đó, Lý Trác Vân đang chơi sudoku (*) với Dương Dương trong ký túc xá, đột nhiên Đại Bản lao vào ầm ầm, mặt mũi hớn ha hớn hơ: “Các anh em! Có tin tốt đây, chúng ta đoạt giải rồi!”

(*) Sudoku (数独 (số độc) sūdoku) ban đầu có tên gọi là Number Place) là một trò chơi sắp xếp chữ số dựa trên theo. Mục tiêu của trò chơi là điền các chữ số vào một lưới (grid) 9×9 sao cho mỗi cột, mỗi hàng, và mỗi phần trong số chín lưới con 3×3 cấu tạo nên lưới chính (cũng gọi là “hộp” (box), “khối” (block), hoặc “khu vực” (region)) đều chứa tất cả các chữ số từ 1 tới 9. Cơ cấu điều chỉnh câu đố cung cấp một lưới đã được hoàn thành một phần, mỗi câu đố được thiết lập tốt có một giải pháp hoàn thành duy nhất. => Nguồn wikipedia Tiếng Việt. Còn Bê chả hiểu gì hết...

Dương Dương vừa nghe thấy thì vội vàng vút bút chì, háo hức tiến lại gần: “Đoạt giải mấy?”

Đại Bản cao giọng: “Giải nhất!”

“Woa! Có thật không?”

“Bên trụ sở chính vừa gọi điện thoại cho tôi, họ bảo chúng ta tuần sau đến Bắc Kinh nhận giải!”

Lúc này Dương Dương mới dám tin là thật, lập tức sung sướng nhảy cẫng lên: “Quá tuyệt! Tôi vẫn chưa được đến Bắc Kinh bao giờ đâu!”

Hắn không ngừng lay bả vai Lý Trác Vân: “Cậu nghe chưa?! Lý Trác Vân, chúng ta được đến Bắc Kinh nhận giải đó!”

Lý Trác Vân lạnh nhạt đặt bút chì xuống rồi bấm đồng hồ: “Sáu phút ba mươi lăm giây, tôi xong rồi, cậu thua, buổi trưa cậu mời com.”

Dương Dương: “...”

Bây giờ vẫn còn có thể nghĩ đến sudoku! Cái cậu này thật là!

***

Ban tổ chức cuộc thi vô cùng hào phóng, chuẩn bị sẵn cả vé máy bay cho ba người bay đến Bắc Kinh, còn sắp xếp cho họ ở một khách sạn tốt nhất.

Đến ngày trao giải, Đại Bản và Dương Dương mượn Lý Trác Vân hai bộ âu phục, lại đặc biệt vuốt keo bóng mượt, sửa soạn cẩn thận khắp từ trên xuống dưới.

Lý Trác Vân thấy vậy thì nhạo báng: “Hai cậu ăn mặc cứ như là chuẩn bị đi nhận giải ảnh đế vậy?”

Đại Bản vừa khần trương vừa mong chờ: “Cậu nhận giải thưởng nhiều đến môi tay rồi nên tất nhiên là không quan tâm, nhưng hai đứa bọn tôi đây là lần đầu tiên, dĩ nhiên là phải chuẩn bị thật trang trọng rồi.”

Dương Dương phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy!”

Đúng lúc này nhân viên tới gõ cửa, không còn thời gian để tán gẫu nữa, ba người bèn đứng dậy đi ra xe.

Năm nay Khoa Sang Group tổ chức nhiều hạng mục tranh giải vì muốn các sinh viên đại học có thêm nhiều cơ hội để phát huy sức sáng tạo của mình, chỉ riêng trong lĩnh vực thiên văn học đã có ba mươi giải: Hai mươi giải khuyến khích, sáu giải ba, ba giải nhì và một giải nhất.

Ngoại trừ những người tới nhận giải, toàn bộ hội trường gần một nghìn chỗ ngồi đều đã chật kín.

Hội trường được trang hoàng nguy nga lộng lẫy, đỉnh đầu treo những chùm đèn sáng choang, rộng lớn tráng lệ.

Dương Dương vừa tìm chỗ ngồi vừa nhìn quanh một lượt: “Woa... Thật quá ư sang trọng, không phải là chúng ta đang ở trong phòng họp Quốc hội đấy chứ?”

Lý Trác Vân coi thường gõ đầu hắn: “Nghĩ quá nhiều rồi đấy.”

Buổi lễ trao giải được bắt đầu bằng việc mấy vị giám khảo là các chuyên gia ở nhiều lĩnh vực lên phát biểu.

Vẫn là mấy nội dung khô khan khiến người nghe mỏi hết cả tai.

Nào là cảm ơn đất nước, cảm ơn khoa học vì đã đưa chúng ta lại gần với nhau. Nào là cảm ơn tất cả những người trẻ tuổi vì đã không ngừng cống hiến, sáng tạo ra những công trình khoa học mới.

Lúc Lý Trác Vân bắt đầu mơ màng buồn ngủ thì đột nhiên bị người bên cạnh huých cùi chỏ.

Dương Dương nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Đừng ngủ, phải lên sân khấu nhận giải rồi!”

Lý Trác Vân cố gắng lắm mới mở được mắt ra, nhìn quanh thì thấy mọi người đều đã rời khỏi chỗ ngồi, bắt đầu xếp hàng đi lên sân khấu.

Vì để tiết kiệm thời gian nên mỗi một nhóm sẽ cử một người đại diện lên nhận giải.

Đáng lẽ Lý Trác Vân là đội trưởng thì anh sẽ là người đại diện.

Nhưng Lý Trác Vân vẫn mơ màng buồn ngủ, thế nên anh uể oải nói: “Tôi lười lên lắm, một trong hai người lên thay đi.”

Anh vừa nói dứt lời thì Dương Dương và Đại Bân cùng quay sang nhìn nhau.

Ánh mắt cả hai người đều bộc lộ rõ khát khao của bản thân, rất nóng lòng muốn thử, thế nhưng lại không tiện mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Dương Dương nhường một bước: “Đại Bân, hay là cậu đi đi!”

Đây chính là mong muốn của Đại Bân, hần nhe răng cười: “Cảm ơn cậu, Dương Dương!”

Đại Bân sửa sang lại vạt áo, đường đường chính chính bước lên sân khấu.

Mười phút sau, trên sân khấu đã đứng một hàng người thật dài.

Người dẫn chương trình bắt đầu đọc tên trao các giải khuyến khích, giải ba và giải nhì trước, mấy cô người mẫu uyển chuyển bước lên sân khấu, trong tay bưng chiếc khay đựng cúp đã được che bằng vải đỏ.

Cúp năm nay có hình dáng là một giá tam giác bằng pha lê, có hàm ý đoàn kết là sức mạnh, là một vật lưu niệm rất có ý nghĩa.

Sau khi công bố xong ba giải đó, những sinh viên đoạt giải ôm hoa tươi và cúp, mỉm cười vui vẻ bắt tay chụp hình với giám khảo.

Còn giải thưởng cao nhất sẽ được lưu lại đến cuối cùng.

Qua một thời gian chờ đợi, rốt cuộc người dẫn chương trình cũng đi đến trước mặt Đại Bân.

Hắn đứng thẳng lưng, chưa bao giờ cảm thấy khăn trương đến vậy.

Ngay khi giám khảo chuẩn bị đưa tay vén tấm vải đỏ che cúp lên, đột nhiên có một nhân viên vội vàng vàng chạy tới, nói nhỏ gì đó vào tai người dẫn chương trình.

Người dẫn chương trình nghe xong thì gật đầu lia lịa.

Một lát sau, người dẫn chương trình bảo cô người mẫu đang bê khay đựng cúp rời đi, quay người nhìn xuống phía dưới khán đài, nói: “Thưa các vị khách mời, chúng tôi vô cùng xin lỗi quý vị bởi có chút chuyện bất ngờ xảy ra. Do một số nguyên nhân đặc biệt, ban tổ chức cuộc thi năm nay quyết định hủy bỏ giải nhất, rất mong các vị khách quý thông cảm.”

Sau khi người dẫn chương trình nói xong, bên dưới nhất thời trở nên xôn xao.

Đại Bân ngơ ngẩn đứng ở trên sân khấu.

Tình huống gì đây? Chuyện gì đang xảy ra? Cúp sắp tới tay liền cứ như vậy mà bay đi?

Hắn luống cuống nhìn về phía Dương Dương và Lý Trác Vân đang ngồi dưới khán đài, cả ba người đều không hiểu gì cả.

Sau trận xôn xao ngắn ngủi, người dẫn chương trình lập tức hướng dẫn những sinh viên đã nhận giải lần lượt đi xuống.

Đại Bân không còn cách nào khác đành phải đi xuống theo mọi người.

***

Sau khi kết thúc phần trao giải, Lý Trác Vân nổi giận đùng đùng dẫn hai người đến gặp ban tổ chức để hỏi cho ra lẽ.

Rốt cuộc thì có ý gì, định biến bọn họ thành trò cười hay sao?

Bất người ta đi ngàn dặm xa xôi đến đây, bây giờ chỉ tùy tiện nói hai câu liền cứ thể huy bỏ giải thưởng của họ.

Tưởng bọn họ có nhiều thời gian rảnh lắm đấy à?

Về mặt người phụ trách chần chừ, muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: “Thôi để tôi mời giáo sư Chu đến nói rõ nguyên nhân với mọi người đi.”

Giáo sư Chu là trưởng ban giám khảo của cuộc thi lần này, lời nói rất có trọng lượng, vốn dĩ ông rất tán thưởng nhóm của Lý Trác Vân, nhưng hiện tại thì cảm thấy vô cùng thất vọng.

Giáo sư Chu là con người bận rộn, nên ông chỉ nói vắn tắt: “Trước khi diễn ra hội nghị chúng tôi đã nhận được đơn tố cáo, nói đề tài của các cậu làm giả số liệu, cho nên cần bản đề tài này không hề có thật. Sau khi chúng tôi thảo luận đã thống nhất đưa ra quyết định huy bỏ tư cách dự thi lần này của các cậu.”

Lý Trác Vân vẫn bình tĩnh, anh hỏi lại: “Làm giả số liệu? Sao có thể có chuyện đó?”

Giáo sư Chu nói: “Sự thật vẫn luôn là sự thật, chúng tôi đã điều tra rất cẩn thận vì không muốn hiểu lầm các cậu, chúng tôi đã đặc biệt tìm đến những nhà thiên văn học kỳ cựu để chứng thực, bọn họ đều không công nhận số liệu này.”

Giáo sư Chu không có nhiều thời gian nên nói xong lời này liền rời đi.

Người phụ trách ở bên cạnh bổ sung: “Làm giả số liệu là hành vi nghiêm trọng, thể hiện sự coi thường với nền khoa học, đồng thời không tôn trọng quy tắc của cuộc thi, hy vọng các cậu sớm tự kiểm điểm lại bản thân mình, nếu không chúng tôi sẽ cân nhắc đến việc vĩnh viễn cấm tư cách dự thi của các cậu.”

Nói xong anh ta cũng bỏ đi.

Toàn bộ căn phòng yên lặng như tờ.

Một lúc lâu sau, Lý Trác Vân quay người lại, nhìn Dương Dương bằng ánh mắt toé lửa.

“Dương Dương, rốt cuộc là thế nào?”

Số liệu là do Dương Dương toàn quyền phụ trách, sai sót này chỉ có thể tại hắn.

Dương Dương gục đầu không muốn mở miệng.

Nhưng sau đó không chịu nổi ánh mắt sắc bén của hai người bên cạnh, hắn mới run rẩy nói: “Thật xin lỗi, đều tại tôi. Số liệu này là do tôi tự soạn ra dựa trên đề tài của chúng ta, chưa trải qua bất kỳ kiểm chứng nào...”

Giống như $1+1=?$. Không biết kết quả là bao nhiêu nhưng nhìn thấy trước đó người ta nói kết quả là 2, phép cộng đó liền cứ thể có khả năng có hàng ngàn hàng vạn đáp án.

“Tự soạn ra?” Lý Trác Vân cau mày: “Lá gan cậu cũng thật quá lớn rồi.”

Dương Dương vô cùng hổ thẹn: “Thật xin lỗi... Tôi cứ cho rằng sẽ không ai chú ý đến chuyện nhỏ này. Hơn nữa tôi nghe một đàn chị khoá trên kê là, bọn họ cũng đã từng làm giả số liệu nhưng không hề bị phát hiện.”

Đại Bân nghe vậy thì suýt chút nữa nổi khùng với hắn: “Tôi thực sự không hiểu nổi cậu nữa! Nếu cậu có năng lực làm tốt, tại sao còn phải học mấy cái trò đó của người khác?!”

“Tôi muốn tiết kiệm để có thời gian đi làm thêm...” Dương Dương cúi đầu thấp hơn, luôn miệng lặp đi lặp lại: “Thật xin lỗi, tôi biết lỗi rồi, tất cả đều là trách nhiệm của một mình tôi, là tại tôi làm liên lụy tới hai người.”

Lý Trác Vân nói: “Bây giờ nói những lời này cũng chẳng còn ý nghĩa gì.”

Đại Bân oán hận nhìn Dương Dương, thờ dài một cái rồi quay đi, không muốn tiếp tục nhìn hắn nữa.

Cố gắng bình tĩnh lại, đợi đến khi người giận hắn mới bắt đầu cẩn thận phân tích: “Các cậu thử nói xem, ai là người tố cáo chúng ta?”

Những lời này của hắn đã thu hút sự chú ý của hai người kia.

Đại Bân ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Mặc dù số liệu này là do Dương Dương tự soạn ra, tuy không hề có thực nhưng vẫn rất hoàn hảo, ngay cả các chuyên gia cũng không phát hiện được, vậy tại sao kẻ kia lại có thể biết? Hơn nữa rõ ràng kẻ này đang cố ý khiến chúng ta mất mặt, tại sao sớm không tố cáo muộn không tố cáo, mà lại chọn đúng vào lúc này.”

Dương Dương nghe vậy thì không ngừng gật đầu: “Đúng, nhất định là chúng ta đã bị theo dõi.”

Nhưng ngay sau đó Đại Bản lại cảm thấy phiền não: “Vấn đề là, rốt cuộc kẻ đó là ai?”

Lý Trác Vân yên lặng lắng nghe hai người bọn họ nói chuyện, không hề lên tiếng.

Đừng nói tại sao anh lại có thành kiến với nó như vậy.

Người có thể làm ra loại chuyện như vậy, không phải Kỳ Trường Hoài thì còn có thể là ai.

***

Sau khi kết thúc lễ trao giải, ba người lên máy bay quay về thành phố X ngay trong ngày.

Có thể miêu tả chuyến này là khi đi thì tinh thần phấn chấn, khi về thì ủ rũ thất vọng.

Vốn dĩ các thầy trò trong khoa thiên văn của đại học X đã căng một băng rôn đỏ thật to, tập trung trước cổng trường chờ để nghênh đón ba sinh viên đã làm rạng danh nhà trường.

Kết quả đợi suốt nửa ngày, không chờ được cúp lại chờ được một tin tức xấu.

Đội ngũ nghênh đón ngay lập tức giải tán, chỉ còn lại vài người muốn ở lại xem kịch vui.

Không phải lỗi của Lý Trác Vân nhưng anh lại là người phải chịu trách nhiệm trong chuyện này.

Chỉ vì danh tiếng của Lý Trác Vân quá lớn nên không ai buồn để ý đến sự phân công nội bộ trong nhóm anh ra sao.

Mọi người chỉ biết truyền tai nhau: “Nhóm của Lý Trác Vân làm giả số liệu, mà Lý Trác Vân lại là tổ trưởng.”

“Lý Trác Vân kiêu ngạo như thế mà cũng đi làm cái trò gian dối như vậy.”

...

Sự việc này đã ảnh hưởng đến Lý Trác Vân rất nhiều.

Vào buổi trưa ngày hôm sau, câu lạc bộ thiên văn tổ chức một cuộc họp, giáo sư Hoàng và thầy Luru cũng đến tham dự.

Lý Trác Vân đã sớm chuẩn bị tâm lý từ trước, vì thế khi nghe giáo sư Hoàng nói cần phải bầu lại chức hội trưởng câu lạc bộ thì anh cũng không quá ngạc nhiên.

Đối với anh mà nói thì cái chức hội trưởng này có cũng được, không có cũng được, chẳng quan tâm lắm.

Cả chuyện danh tiếng của mình nữa, anh cũng không phải hoảng hoa khuê nữ, nên cũng chẳng buồn để ý đến những chuyện này làm gì.

Chỉ có một điều duy nhất khiến anh khó mà chịu nổi đó là, người thay thế anh lại là Kỳ Trường Hoài.

Tan họp.

Lý Trác Vân và Kỳ Trường Hoài cùng đi ra cửa, cả hai người đụng vào nhau, không ai chịu nhường ai.

Dựa vào ưu thế chiều cao, Lý Trác Vân liếc xéo cậu ta: “Bây giờ thì mày hài lòng rồi chứ?”

Kỳ Trường Hoài không trả lời.

Lỗ Ngữ Băng đi tới bắt bình thay cậu ta: “Lý Trác Vân, cậu nói vậy là sao?”

Lý Trác Vân nói: “Nó làm những gì tự trong lòng nó biết.”

Kỳ Trường Hoài hỏi ngược lại: “Tôi làm cái gì?”

Lý Trác Vân hỏi thẳng: “Người tố cáo có phải là mày không?”

Lỗ Ngữ Băng đứng chắn trước mặt Kỳ Trường Hoài, nhìn thẳng vào mắt Lý Trác Vân: “Tôi biết cậu có thành kiến với Tiểu Kỳ, nhưng không có chứng cứ thì cậu làm ơn đừng nghi ngờ bất cứ ai.”

Sau đó cô ấy kéo tay Kỳ Trường Hoài, cố gắng lách qua khung cửa đã bị Lý Trác Vân chắn gần hết để ra ngoài.

Khi ra đến hành lang, cô ấy quay lại nhìn Lý Trác Vân lần nữa: “Huống chi cây ngay không sợ chết đứng, nếu như đề tài của cậu không có gì khuất tất, vậy thì đâu cần phải sợ người khác tố cáo? Lý Trác Vân, cậu làm tôi quá thất vọng.”

Nói xong, cô ấy nghênh ngang kéo Kỳ Trường Hoài bỏ đi.

Lý Trác Vân đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của hai người họ.

Cuối cùng anh đã biết tại sao Kỳ Trường Hoài lại dùng mọi cách để làm thân với Lỗ Ngữ Băng rồi.

Sau khi cậu ta lên làm hội trưởng, chỉ cần Lý Trác Vân muốn, anh sẽ có thể thông báo với Lỗ Chí Bình cắt toàn bộ tài trợ.

Nhưng bây giờ có Lỗ Ngữ Băng làm chỗ dựa cho Kỳ Trường Hoài, dĩ nhiên là cô ấy sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra.

***

Tin Lý Trác Vân bị hủy bỏ tư cách dự thi gây ồn ào rất lớn, ngay cả Lệnh Mạn cũng có thể nghe thấy.

Không cần phải hỏi chi tiết Lệnh Mạn cũng vẫn tin tưởng anh vô điều kiện, cô biết anh sẽ khinh thường làm ra loại hành động này.

Trước đây Lý Trác Vân đã giúp đỡ cô rất nhiều, vì thế bây giờ cô cũng muốn làm chút gì đó cho anh.

Sau khi tạm giấu được Lý Nghiễm Thời, Lệnh Mạn quyết định tự mình đến tìm Kỳ Trường Hoài để nói chuyện một phen.

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Sớm muộn gì tập đoàn Nhất Thiên cũng sẽ do em thừa kế

Biên tập: B3

Lệnh Mạn đã từng nghe Lý Trác Vân kể học kỳ trước luận văn của anh bị lộ ra ngoài, chỉ bởi vì ngoài Kỳ Trường Hoài ra không có người thứ hai sao chép luận văn của anh, nên Lý Trác Vân liền cứ thế đính ninh chuyện này là do Kỳ Trường Hoài làm.

Mất thấy mới là thật, vì thế Lệnh Mạn vẫn một mực không tin.

Nhưng Lý Trác Vân lại liên tiếp gặp rắc rối khiến Lệnh Mạn bỗng chốc cảm thấy mọi chuyện không thể trùng hợp đến như vậy.

Cô lại đến văn phòng thám tử một chuyện.

Tiểu Cổ nói với cô, ngày trước khi còn học cấp ba Kỳ Trường Hoài có rất nhiều “Tiền án” —— thu phí rất cao để giúp người khác gian lận thi cử.

Hơn nữa cậu ta lại hết sức thần thông quảng đại, một kỳ thi có thể đồng thời cho từ năm đến mười người bạn học chép bài một lúc, không hiểu rốt cuộc thi cậu ta đã làm cách nào.

Lệnh Mạn nghe xong thì rơi vào trầm tư.

Nhớ lại khi ấy luận văn của Lý Trác Vân cũng không chỉ đơn thuần bị lộ ra, mà bốn người bạn cùng lớp của anh lại dựa vào nội dung trong bài luận văn đó để xào xáo lại, biến thành một bài luận văn hoàn toàn mới dùng để làm bài thi cuối kỳ của mình.

Nhìn qua thì có vẻ như rất giống với cách làm của Kỳ Trường Hoài.

... Chẳng lẽ chuyện này thực sự có liên quan tới cậu ta?

Lệnh Mạn suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định tự mình đến tìm Kỳ Trường Hoài để nói chuyện một phen.

Trên danh nghĩa là hẹn cậu ta ăn cơm.

Lệnh Mạn đặc biệt chọn một nhà hàng chuyên bán đồ Quảng (*), vì Kỳ Trường Hoài người cao gầy, cần ăn thêm nhiều đồ ăn bổ dưỡng.

(*) *Quảng Đông*.

Ngồi đợi được năm phút thì Kỳ Trường Hoài đến.

Mặc dù cậu ta ăn mặc rất giản dị, thậm chí còn có chút quê mùa, nhưng quần áo luôn sạch sẽ gọn gàng, có thể thấy cậu ta là một chàng trai rất chú ý đến việc vệ sinh cá nhân.

Lệnh Mạn còn phát hiện thấy hoá ra diện mạo của cậu ta và Lý Trác Vân vẫn có chút xiu điểm giống nhau.

Chỉ là ánh mắt của Lý Trác Vân luôn sáng rỡ có thần, còn dáng vẻ của Kỳ Trường Hoài lại luôn luôn uest oải suy nhược.

Hai người có duy nhất một điểm chung được di truyền từ mẹ, đó là lông mi hết sức dài.

Lệnh Mạn áy náy cười với cậu ta: “Xin lỗi em, Trường Hoài, hôm nay chị không có xe nên không thể nào đến trường đón em được.”

Kỳ Trường Hoài kéo ghế ra, ngồi xuống đối diện với cô: “Không sao đâu chị.”

Lệnh Mạn đưa menu cho cậu ta: “Em nhìn xem em thích ăn cái gì.”

Nhân lúc Kỳ Trường Hoài đang gọi đồ ăn, Lệnh Mạn bắt đầu nói xa nói gần: “Hình như dạo gần đây Lý Trác Vân gặp rất nhiều chuyện không hay ở trường, tính tình cậu ta vốn sĩ diện, chị không muốn đến hỏi trực tiếp. Không phải em và cậu ta học chung một khoa sao, thế nên chị muốn hỏi em xem rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì.”

Kỳ Trường Hoài yên lặng rũ mắt.

Lần nào cậu ta cũng mang vẻ mặt trầm tư suy nghĩ như vậy, cũng chứng tỏ lòng dạ rất thâm sâu.

“Chị, chị muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Lệnh Mạn vẫn tiếp tục nói uyển chuyển: “Chị đang nghĩ... Liệu giữa em và Lý Trác Vân có hiểu lầm gì hay không? Lý Trác Vân nói, lần trước sửa máy tính, em đã bảo ông chủ sao chép dữ liệu trong máy tính của cậu ta?”

“Đúng vậy, là em sao chép.”

“...” Lệnh Mạn không ngờ cậu ta lại thừa nhận nhanh như vậy.

“Em ghen tỵ với anh ta.” Kỳ Trường Hoài dùng vẻ mặt bình thản để nói ra tâm tư của mình.

“Hồi nhỏ sau khi tách ra, những lần em nhìn thấy anh ta đều là ở trên tivi. Anh ta cầm bao nhiêu giải thưởng lớn nhỏ, cả người đều tràn ngập hào quang và vinh dự. Cũng chỉ bởi vì ba anh ta làm ăn thành công, nhà anh ta có tiền, cứ thế anh ta liền có nhiều cơ hội hơn em gấp trăm lần, anh ta muốn học trường đại học nào cũng được, anh ta có thể yêu ghét rõ ràng, có thể tùy ý chống đối với thầy giáo, bất kể gây ra họa gì cũng sẽ đều có người thay anh ta giải quyết ổn thoả.”

“Nhưng em lại không thể, em không thể nào sống theo kiểu coi trời bằng vung như anh ta, khi làm bất cứ chuyện gì em cũng đều phải nghĩ trước nghĩ sau, bởi vì chỉ cần hơi kích động là em sẽ phải trả giá rất lớn, lớn đến mức em không tài nào gánh nổi.”

Từ đầu đến cuối Lệnh Mạn luôn trầm mặc không nói.

Những điều Kỳ Trường Hoài nói cô cũng đã từng trải qua, cho nên cô rất hiểu tâm trạng của cậu ta.

Kỳ Trường Hoài nói tiếp: “Vậy nên khi đó đột nhiên em nảy ra suy nghĩ muốn sao chép dữ liệu của anh ta, nhưng em không hề làm gì hết, bởi vì em biết em sẽ không thể nào gánh được hậu quả.”

Lệnh Mạn ngẩn người: “... Em không làm gì hết sao?”

“Vâng.” Kỳ Trường Hoài khẳng định.

Cậu ta lấy một cái USB từ trong túi ra, đặt lên bàn: “Dữ liệu của anh ta đều ở đây, em còn chưa mở ra xem lần nào.”

Lệnh Mạn cầm chiếc USB lên nhìn thử, có chút khó hiểu: “Vậy tại sao luận văn của cậu ta lại bị lộ ra ngoài nhỉ?”

“Em cũng không biết.”

“Chuyện gian lận trong cuộc thi lần này, cũng không phải là em tố cáo.” Kỳ Trường Hoài bình tĩnh nói: “Em biết chị vẫn còn muốn hỏi em chuyện này.”

Lệnh Mạn: “...”

Quả thật là cô đang muốn hỏi.

Kỳ Trường Hoài nói: “Nhưng em biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến một người.”

“À?”

“Trường bọn em có một cô giáo dạy múa, tên là Lâm Na.”

Lệnh Mạn cau mày: “Cái gì?”

Nhất thời tim cô nảy lên một nhịp: “Sao em biết chuyện này có liên quan đến cô giáo đó?”

Kỷ Trường Hoài nói: “Không hiểu cô Lâm Na này nghe ở đâu mà biết mối quan hệ của em với Lý Trác Vân, dạo trước cô ta có đến tìm em, nói rằng cô ta không ưa Lý Trác Vân, muốn em cùng với cô ta bày mưu gây khó dễ cho Lý Trác Vân.”

Kỷ Trường Hoài hơi ngừng lại: “Em đã từ chối.”

Lệnh Mạn nghe vậy thì cảm thấy sâu xa, không khỏi nghi ngờ: “Tại sao em phải từ chối cô ta?”

Rõ ràng là hai người cùng có hiềm khích với Lý Trác Vân, tại sao Kỷ Trường Hoài lại từ chối lời đề nghị của Lâm Na chứ?

Điều này hơi khó hiểu.

Kỷ Trường Hoài nói: “Như em đã nói khi nãy, em không thể gánh nổi hậu quả của việc làm nguy hiểm này, với cả em cũng chẳng có lý do gì để gây khó dễ cho Lý Trác Vân.”

Cậu ta mím môi, lén nhìn về phía Lệnh Mạn: “Hơn nữa, em biết nhất định một ngày nào đó chị sẽ đến tìm em hỏi những chuyện này, em không muốn đến lúc ấy phải nói dối chị hoặc cảm thấy hổ thẹn trong lòng.”

Lệnh Mạn nghe xong thì không biết phải nói gì.

Dường như Kỷ Trường Hoài hết sức để tâm đến cái nhìn của cô.

Không thể nghi ngờ, cậu ta rất thẳng thắn với cô.

Kỷ Trường Hoài từ chối Lâm Na không phải vì Lý Trác Vân, mà vì chính bản thân mình.

Nếu không khi biết Lâm Na đề mắt đến Lý Trác Vân thì cậu ta đã đến nhắc nhở anh.

Đứng ở góc độ đối thủ cạnh tranh, có lẽ khi Lý Trác Vân bị hạ bệ thì cậu ta sẽ có thêm cơ hội nào đó.

Thế nhưng Kỷ Trường Hoài lại không đích thân nhúng tay vào chuyện này.

Cậu ta chỉ cần bàng quan thờ ơ, chờ mọi việc thuận theo tự nhiên, chờ một cơ hội tự rơi xuống trước mặt mình.

Kỷ Trường Hoài không phải là một người tốt, cũng không phải là một người xấu.

So với một đứa trẻ chưa đến mười tám tuổi thì quả thực tâm tư của cậu ta trưởng thành quá sớm, khiến cho người khác cảm thấy hơi sợ.

Nhưng Lệnh Mạn sẽ không trách móc cậu ta.

Bởi vì ánh mắt thận trọng khi cậu ta nhìn cô vừa rồi khiến cô yên tâm.

Lệnh Mạn chỉ cảm thấy xót xa.

Cuộc sống phải có bao nhiêu bất thường mới có thể biến một đứa trẻ đang ở tuổi vô lo vô nghĩ bị ép thành như vậy.

***

Sau khi bắt đầu đi làm, cuộc sống của Lệnh Mạn trở nên rất có quy luật.

Mỗi ngày đi ngủ vào lúc mười một giờ đêm, thức dậy vào lúc bảy giờ sáng.

Sau khi ăn sáng ở nhà thì tinh thần sáng khoái đi làm.

Hôm nay cô vẫn theo lệ thường ra khỏi biệt thự, đột nhiên liếc thấy xe của giáo sư Trương đang đỗ ở cửa.

Cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra khuôn mặt ôn hoà tuấn tú của giáo sư Trương, anh ta cười vui vẻ nói: “Lên xe đi, anh đưa em đến công ty.”

Lệnh Mạn ngồi lên xe, không khỏi kinh ngạc vui mừng, hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Giáo sư Trương nói: “Anh được nghỉ phép hai ngày, trong hai ngày này sẽ phụ trách việc đưa đón em.”

Lệnh Mạn cười: “Tốt quá, vừa hay giúp em tiết kiệm tiền xe.”

Xe chạy một vòng quanh khu biệt thự Kim Đình, sau đó đi ra đường chính.

Nhạc trong xe của giáo sư Trương đều là những bài hát tiếng Anh phổ biến, giai điệu êm ái rất dễ nghe.

Lệnh Mạn nhắm mắt dưỡng thần, giáo sư Trương yên tâm lái xe, không lên tiếng quấy rầy cô.

Rất nhanh đã tới bãi đậu xe của công ty, Lệnh Mạn nói: “Đưa em đến đây là được rồi, vào trong kia không dễ quay đầu.”

Giáo sư Trương: “Được.”

Lệnh Mạn xách đồ của mình, đẩy cửa xe ra: “Vậy em đi trước nhé, bái bai.”

“Mạn Mạn.” Đột nhiên giáo sư Trương gọi cô lại.

Lệnh Mạn quay đầu: “Sao vậy?”

Giáo sư Trương muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: “Buổi tối em có thời gian đi ăn cơm với anh không? Anh có lời muốn nói với em.”

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một lát, chắc là tối nay không có việc gì đâu.

Cô bèn đáp ứng: “Có thể.”

Giáo sư Trương lộ ra nét mặt tươi cười: “Vậy chờ em tan làm anh đến đón em.”

“Được.”

***

Lệnh Mạn đi thang máy dành cho nhân viên để lên lầu như thường lệ, lúc đi tới trước cửa phòng làm việc, đột nhiên cô nghe thấy bên trong có mấy giọng nữ đang bàn luận chuyện gì đó.

“Woa! Vừa rồi tôi gặp Lệnh Mạn ở cổng công ty, cô ta bước xuống từ một chiếc siêu xe đó!”

“Hoá ra nhà cô ta giàu vậy hả?!”

“Là xe của bạn trai cô ta.”

“Chắc chắc chắc, không phải là cố ý lái đến cổng công ty để khoe khoang đấy chứ?”

“Làm sao tôi biết được.”

“Vậy cô có nhìn thấy mặt bạn trai cô ta không? Có đẹp trai không?”

“Đẹp trai lắm, rất có hương vị đàn ông! Hơn nữa chẳng hiểu sao tôi luôn cảm thấy như đã gặp anh ta ở chỗ nào rồi...”

“Haizz, bạn trai là con nhà giàu, lại còn đẹp trai, không trách tự nhiên người ta lại muốn khoe khoang!”

Lệnh Mạn lui về phía sau mấy bước, rồi lại đi về phía trước, tiếng giày cao gót vang lên thật to.

Cô đẩy cửa bước vào, mấy đồng nghiệp nữ đang xúm lại tán gẫu liền tản ra trong nháy mắt, quay trở về chỗ của mình bắt đầu làm việc.

Lệnh Mạn coi như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên đi đến bàn làm việc của mình, đặt túi xuống, mở máy tính lên.

Ngồi ở bàn làm việc đối diện cô là một đồng nghiệp nữ tên Trần Khiết, vào công ty sớm hơn Lệnh Mạn nửa năm.

Mắt Trần Khiết không nhìn Lệnh Mạn, nhưng lời nói lại ngầm ngầm ám chỉ: “Công ty không phải là nơi nói chuyện yêu đương, ai đó đến làm việc nhưng cũng đừng có quá phách lối, làm ảnh hưởng tới không khí của công ty.”

Lệnh Mạn không buồn phản ứng lại với cô ta, cô thong thả uống một ngụm nước ấm.

***

Buổi trưa, anh Nguyễn đến tìm Lệnh Mạn.

“Tiểu Mạn, chiều nay em có rảnh không? Theo anh ra ngoài lấy hàng một chuyến.”

Lệnh Mạn hỏi: “Lấy hàng ở đâu vậy?”

“Kho hàng của Việt Tín.”

Lệnh Mạn im lặng.

Việt Tín là công ty của Liên Tĩnh.

Cái tên này là do cô và hắn cùng nhau đặt.

Đạo gần đây tập đoàn Nhất Thiên có hợp tác mật thiết với Việt Tín, liên quan đến rất nhiều lĩnh vực.

Lý Nghiễm Thời coi trọng Liên Tĩnh, lại rất muốn cất nhắc người trẻ tuổi. Nhờ vào danh tiếng của cây tiền Nhất Thiên mà trong hai năm trở lại đây giá trị của công ty Việt Tín được đánh giá cao hơn gấp mấy lần.

Lệnh Mạn nghĩ xong thì gật đầu với anh Nguyên: “Được, lúc nào em cũng rảnh.”

***

Mấy ngày hôm nay thời tiết nóng bức, trong kho hàng lại bí bách không thông gió, áo đồng phục của tất cả các công nhân đều ướt sũng mồ hôi.

Lệnh Mạn vẫn còn chịu được, nhưng anh Nguyên đã sắp không chịu nổi nữa, mồ hôi chảy như mưa.

Anh ta tìm được quần đốc, hỏi: “Có thể mở máy điều hoà được không vậy?”

Quần đốc nói: “Công ty chúng tôi quy định rất nghiêm, nhiệt độ phòng chưa đến 30° thì không thể bật điều hoà.”

Anh Nguyên sốt ruột: “Quy định là vật chết, người là vật sống! Lén bật cũng đâu có ai biết!”

Quần đốc nói: “Không còn cách nào, hôm nay cấp trên nói ông chủ sẽ tới đây thị sát tình hình, không biết sẽ tới vào lúc nào nên chúng tôi không dám xem thường!”

Anh Nguyên đành bất lực, dù sao cũng chẳng thể đập vỡ bát com của người ta.

Vừa dứt lời xong thì phía công xưởng bên kia truyền đến một trận xôn xao.

Có người hỏi: “Ông chủ đến có phải không?”

Quần đốc nói: “Chắc vậy, mọi người tiếp tục làm việc đi, động tác nhanh lên một chút! Để tôi đi xem sao.”

Chuyện này không liên quan đến Lệnh Mạn và anh Nguyên, hai người bèn đứng sang bên cạnh nhìn công nhân vận chuyển hàng.

Một lát sau, quần đốc dẫn theo một tốp người mặc âu phục giày da đi về phía này.

Liên Tĩnh đi đầu tiên, theo phía sau là mấy giám đốc điều hành.

Thình thoảng giám đốc điều hành đặt câu hỏi, quần đốc thành thật trả lời, Liên Tĩnh thì chấp tay không nói, toàn bộ hành trình đều ra vẻ sếp lớn.

Lệnh Mạn thầm oán trong lòng.

Không ngờ đột nhiên quần đốc lại giới thiệu: “Hôm nay có đối tác đến lấy hàng, chúng tôi đang xếp hàng cho họ.”

Tầm mắt của hai nhóm người giao nhau.

Lệnh Mạn ngẩn ra.

Liên Tĩnh cũng ngẩn ra.

Liên Tĩnh ngẩn vạn lần không nghĩ đến sẽ gặp được Lệnh Mạn ở nơi này.

Hắn tỏ vẻ kinh ngạc quá rõ ràng, miệng cũng há to như quả trứng vịt.

Dưới tình huống cấp bách, Lệnh Mạn đưa tay lên môi làm động tác “Suyt” với hắn.

Giữ bí mật.

Bấy giờ Liên Tĩnh mới điều chỉnh lại vẻ mặt của mình.

Sau khi thị sát, đoàn người liền rời đi rất nhanh.

Đoán là kho hàng quá nóng, bọn họ cũng không muốn ở lại đây lâu.

Hàng hoá được xếp xong xuôi, anh Nguyên nói: “Ok rồi, về thôi.”

Nhưng ngay lúc đó Lệnh Mạn lại nhận được tin nhắn của Liên Tĩnh.

“Có thể cùng nhau uống ly cà phê không? Phòng làm việc của anh ở tầng 26.”

Lệnh Mạn nói: “Anh Nguyên, đột nhiên em muốn đi vệ sinh, anh chờ em một lát nhé?”

Anh Nguyên: “Được, mau đi đi.”

***

Liên Tĩnh đã dặn trước với lễ tân.

Khi Lệnh Mạn ra khỏi thang máy thì có người trực tiếp dẫn cô đến văn phòng chủ tịch.

Cà phê vừa mới pha chính là lúc hương vị thơm nồng nhất.

Liên Tĩnh mời Lệnh Mạn ngồi xuống, tiếp đãi như khách quý.

“Thấy thế nào? Phòng làm việc của anh bày trí như vậy có ổn không?”

Tám năm trước hắn cũng đã từng hỏi cô câu ấy.

Khi đó công ty mở ở Tuyên Dương, bây giờ trụ sở chính đã chuyển đến thành phố A, thứ duy nhất không thay đổi có lẽ chỉ là logo công ty.

“Khá được.” Lệnh Mạn bình luận.

Liên Tĩnh cười nói: “Không thể nào so được với phòng làm việc của Lý tổng.”

Lệnh Mạn hừ nhẹ một tiếng, không tỏ thái độ gì.

Liên Tĩnh lại nói tiếp: “Anh đã hỏi qua, bây giờ em đang làm việc ở Nhất Thiên, bọn họ cũng không biết em là con gái Lý tổng.”

Lệnh Mạn: “Ừ.”

“Tại sao đột nhiên lại muốn làm một nhân viên bình thường?” Liên Tĩnh hiếu kỳ.

Lệnh Mạn bình thản đáp: “Chẳng làm nên trò trống gì nên muốn học hỏi thêm.”

Liên Tĩnh nhún vai: “Theo người ta đi lấy hàng cũng là đang học hỏi?”

Nghe ra ý trào phúng trong lời nói của hắn, Lệnh Mạn tỉnh bơ đáp lại: “Trước khi gây dựng sự nghiệp, ngay cả ông chủ Liên cũng phải khổ luyện guitar mấy năm, không phải tôi cũng nên rèn luyện thêm ý chí hay sao?”

Liên Tĩnh cười: “Mạn Mạn, chúng ta đừng nói với nhau những lời như vậy nữa.”

Lệnh Mạn không lên tiếng.

Liên Tĩnh nói tiếp: “Bây giờ em là con gái của Lý Nghiễm Thời, con trai duy nhất của nhà họ Lý lại chỉ chuyên tâm vào việc nghiên cứu khoa học, không hề có ý định muốn tiếp tục con đường làm thương nhân. Bây giờ em vào công ty cũng là chuyện tốt, sau này sớm muộn gì tập đoàn Nhất Thiên cũng sẽ do em thừa kế.”

Lệnh Mạn nhìn hắn cảnh giác: “Nói những thứ này làm gì?”

Liên Tĩnh giơ hai tay lên tỏ vẻ thiện chí: “Không có gì, chẳng qua chỉ cảm thấy em không nên khiến bản thân mình mệt mỏi như vậy.”

Lệnh Mạn lạnh lùng cười một tiếng: “Ông chủ Liên, anh không cần phải cố gắng lấy lòng tôi thế này. Dù cho trước đây chúng ta có ân oán lớn đến đâu, thì từ đầu đến cuối thương nhân cũng chỉ coi trọng lợi ích, chỉ cần Nhất Thiên hợp tác vui vẻ với Việt Tín thì tôi sẽ không bao giờ cản trở.”

Lệnh Mạn thẳng thừng quá mức khiến vẻ mặt Liên Tĩnh cứng ngắc.

“Vì vậy anh cứ yên tâm, tương lai của công ty anh rất tốt, vài năm nữa thôi giá trị sản lượng sẽ chỉ bay lên chứ không giảm xuống.” Lệnh Mạn vỗ vỗ bả

vai hấn, chốt lại một câu đầy ẩn ý: “Cho nên nếu như gia đình không thiếu tiền tiêu, tốt nhất đừng để vợ đi làm giáo viên nữa, vừa khổ vợ anh lại vừa làm hại cả con em nhà người khác.”

Liên Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn cô, biểu tình phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: “Tôi đã ghen từ rất lâu rồi, cô không biết sao?”

Biên tập: B3

Tuy công ty lớn có rất nhiều quy tắc, nhưng vẫn có một điểm tốt, đó là tan ca đúng giờ.

Sáu giờ chiều, khi mọi người trong phòng làm việc bắt đầu lục tục ra về thì Lệnh Mạn nhận được tin nhắn của giáo sư Trương.

—— *Tan làm chưa? Anh đến đón.*

—— *Vâng.*

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một chút, bổ sung thêm một câu.

—— *Anh chờ em ở ngân hàng đối diện công ty đi, em đi ra đó.*

—— *Được.*

Hai mươi phút sau, Lệnh Mạn đã yên vị trong xe, thắt an toàn và tinh thần dần được thả lỏng.

Cô nghiêng đầu, nhìn giáo sư Trương mỉm cười: “Tôi nay giáo sư Trương định đưa em đi ăn ở đâu đây?”

Giáo sư Trương không hài lòng lắm với cách xưng hô này: “Theo quan hệ của chúng ta bây giờ mà em vẫn còn gọi anh là giáo sư?”

“À, em xin lỗi.”

Lệnh Mạn đắn đo một hồi, không biết nên gọi thế nào.

Giáo sư Trương nói: “Quen nhau lâu như vậy rồi, đừng nói là ngay cả tên anh mà em cũng không nhớ đấy nhé?”

Lệnh Mạn cười nói: “Sao mà không nhớ chứ, thầy Trương Anh Trạch.”

Giáo sư Trương gật đầu, nói đùa: “Tên anh đúng là rất dễ nghe, sau này nhớ gọi nhiều một chút.”

“Ha ha.” Lệnh Mạn đã bị chọc cười thành công.

Giáo sư Trương khởi động xe, nói: “Tôi nay đến Mai Khắc ăn cơm đi.”

Lệnh Mạn tỏ vẻ kinh ngạc: “Woa, sao đột nhiên hôm nay lại hào phóng vậy?”

“Bình thường anh không hào phóng sao?” Giáo sư Trương nói: “Nhưng thật ra thì đúng là cũng phải tùy người, anh mời đồng nghiệp đi ăn thì chỉ mời quán lẻ đường thôi, bạn gái thì dĩ nhiên phải khác rồi.”

“Ha ha.” Lệnh Mạn lại cười.

Cuộc nói chuyện trước bữa ăn khiến cho bầu không khí tiếp theo rất nhẹ nhõm thoải mái.

Mặc dù đang là giờ ăn tối nhưng trong nhà hàng Mai Khắc không có quá nhiều khách đến ăn.

Lệnh Mạn và giáo sư Trương chọn một vị trí yên tĩnh ngồi xuống, là một chiếc bàn nhỏ dành cho hai người.

Bữa ăn của người Pháp chú trọng sự tinh tế, âm nhạc và ánh sáng phải kết hợp với nhau một cách hài hoà, có lẽ là đã đặt bàn từ trước nên trên mặt bàn có đặt sẵn một lọ hoa hồng tươi đẹp.

Giáo sư Trương nói: “Em có vừa lòng không?”

Lệnh Mạn mỉm cười gật đầu: “Rất tuyệt.”

Sau khi uống rượu, thức ăn bắt đầu được mang lên.

Ẩm thực Pháp có sự lãng mạn và quyến rũ độc đáo rất riêng, rượu không say nhưng người tự say.

Theo sức ăn của Lệnh Mạn thì chẳng thể ăn hết được một bữa ăn Pháp hoàn chỉnh, sau khi ăn xong món chính cô đã cảm thấy hơi no rồi.

Lệnh Mạn đặt dao đĩa xuống, nhẹ nhàng lau miệng.

“No rồi sao?” Giáo sư Trương hỏi.

Lệnh Mạn gật đầu: “Ừm.”

Giáo sư Trương nhấp một ngụm rượu, chậm rãi đặt ly xuống.

“Mạn Mạn, thật ra thì tôi nay... Anh có lời muốn nói với em.”

“Chuyện gì vậy?”

Trên mặt giáo sư Trương xuất hiện vẻ khấn trương và trịnh trọng chưa bao giờ có.

Điều này khiến Lệnh Mạn ý thức được việc anh ta sắp nói ra chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Anh ta hít sâu một hơi, tựa như đang lấy thêm can đảm.

“Mạn Mạn, chúng ta đã quen nhau được gần nửa năm, mặc dù chúng ta biết nhau do xem mắt, ít nhiều cũng có sự tác động của cha mẹ hai bên. Nhưng anh vẫn tin vào duyên phận, duyên phận khiến chúng ta có thể gặp nhau vào lúc này, nhất định là có lý do của nó.”

Giáo sư Trương nhìn vào mắt Lệnh Mạn, nói tiếp: “Có lẽ hiện tại em vẫn chưa hoàn toàn thích anh, nhưng anh nguyện lấy sinh mạng của mình ra thế, sau này mỗi phút mỗi giây khi chúng ta ở bên nhau, anh đều sẽ cố gắng hết sức để khiến em được vui vẻ, sẽ đối xử với em thật tốt, sẽ chăm sóc cho em cả đời. Vậy nên...”

Giống như là làm ảo thuật, anh ta lấy một chiếc hộp nhẫn từ trong ngăn bàn ra.

“Em có đồng ý lấy anh không?”

Lệnh Mạn lấy làm kinh hãi.

Chiếc hộp nhẫn lặng lẽ mở ra trước mặt Lệnh Mạn, bên trong có một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, đó là điều mà bao nhiêu người con gái khi yêu đều ao ước.

Cô run sợ rất lâu.

Mặc dù từ khi nhìn thấy vẻ mặt của giáo sư Trương cô đã mơ hồ có dự cảm.

Thế nhưng vào thời khắc này, khi mọi việc thật sự xảy ra, cô vẫn cảm thấy giật mình.

Cho tới bây giờ Lệnh Mạn vẫn chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ được trải qua việc cầu hôn như thế này.

Giống như những cảnh phim thần tượng Đài Loan mà cô đã từng xem trong thời niên thiếu.

Cảnh trong phim thường được xây dựng đẹp như mộng, chàng bạch mã hoàng tử quỳ một chân dưới biển hoa, camera quay tròn xung quanh.

Mặc dù giáo sư Trương cầu hôn có vẻ hơi đơn giản.

Nhưng ánh mắt của người đàn ông đang ở đối diện này lại tràn đầy chân thành và mong đợi, trong nháy mắt khiến Lệnh Mạn cảm thấy dao động.

Mặc dù vậy, cô vẫn không để con xúc động lấn át mà nói ra lời đồng ý.

Sau khi giáo sư Trương nói xong được một lúc lâu, Lệnh Mạn mới tiếp lời anh ta: “Cảm ơn anh, Anh Trạch, quen được anh là điều may mắn của em, từ trước đến nay anh vẫn luôn dành cho em sự bao dung và kiên nhẫn hết mức.”

Cô hơi ngừng lại, nói tiếp: “Thái độ đối với hôn nhân em cũng giống anh, đều rất coi trọng và nghiêm túc. Vậy nên anh hãy cho phép em được về nhà suy nghĩ thêm một chút, đêm nay em sẽ cho anh câu trả lời.”

Giáo sư Trương ôn hoà gật đầu: “Được, anh chờ em.”

***

Lúc Lệnh Mạn về đến nhà, Hạ Vũ Nhu cũng vừa từ bệnh viện về tới.

Hai người gặp nhau ở phòng khách.

Hạ Vũ Nhu kéo Lệnh Mạn lại, hai mắt sáng lên hỏi: “Sao rồi? Con có đồng ý với giáo sư Trương không?”

Lệnh Mạn vẫn chưa kịp phản ứng: “Đồng ý cái gì?”

Hạ Vũ Nhu húng trí bưng bưng: “Cầu hôn đó.”

Lệnh Mạn lui về phía sau một bước, tròn mắt lên nói: “Sao mẹ lại biết?”

Hạ Vũ Nhu vô tình lỡ miệng: “Mọi người đã cùng bàn trước rồi mà.”

Lệnh Mạn cau mày: “Mọi người? Mẹ với ai?”

Thấy vẻ mặt Lệnh Mạn không tốt, Hạ Vũ Nhu có chút do dự: “Mẹ với Tiểu Trương, còn có ba mẹ cậu ta...”

Lệnh Mạn kinh ngạc: “Là mấy người yêu cầu anh ấy đi cầu hôn?”

Lệnh Mạn càng nghĩ càng cảm thấy hoang đường.

Chỉ bằng hai ba câu nói của Hạ Vũ Nhu đã đánh tan ảo tưởng mộng mơ của cô kéo về với hiện thực.

Hạ Vũ Nhu nói: “Chứ còn sao nữa, mấy người bọn mẹ thấy cũng đến lúc rồi, cần phải xem ngày dần là vừa, Tiểu Trương cũng nghĩ vậy! Chứ chẳng lẽ bọn mẹ còn phải kê đao vào cổ ép cậu ta đi cầu hôn con sao?”

Ra là vậy.

Nhưng Lệnh Mạn vẫn cảm thấy sự ngạc nhiên vui vẻ khi nãy giảm đi khá nhiều.

Hạ Vũ Nhu thì vẫn hưng phấn như cũ: “Rốt cuộc thì con đã đồng ý Tiểu Trương chưa?”

Lệnh Mạn nói: “Vẫn chưa.”

Hạ Vũ Nhu nghiêm mặt: “Tại sao?”

Lệnh Mạn vừa nói vừa đi lên lầu: “Con còn phải suy nghĩ thêm đã.”

“Còn suy nghĩ cái gì nữa!” Hạ Vũ Nhu cuống lên thay cô: “Mau mau trả lời đi! Mẹ và bà Trương đã bàn tốt chuyện tổ chức hôn lễ rồi!”

Lệnh Mạn không hề quay đầu lại: “Mẹ, bây giờ mẹ càng can thiệp nhiều thì sẽ chỉ càng khiến con không muốn đồng ý cuộc hôn nhân này mà thôi.”

Hạ Vũ Nhu nghe vậy thì hoảng sợ: “Được được được, mẹ không nói gì nữa.”

***

Sau khi trở về phòng mình, Lệnh Mạn đi tắm, rồi rửa mặt, đợi đến khi đầu óc đã hoàn toàn tỉnh táo, cô bèn nằm ở trên giường suy nghĩ.

Quả thật, ngay từ ban đầu cô và giáo sư Trương đã lấy kết hôn làm mục đích để qua lại với nhau.

Nếu như đặt vào những người khác, khi đến cái tuổi của hai người bọn họ thì chắc cũng đã kết hôn từ lâu.

Ở cái thành phố mà bất cứ chuyện gì cũng phải nhanh gọn như thế này, lấy đâu ra thời gian và cơ hội để cho hai người từ từ tìm hiểu, nửa năm đã là quá kiên nhẫn rồi.

Nếu như tiếp tục trì hoãn, có lẽ là ba mẹ của giáo sư Trương sẽ không đợi được nữa.

Huống chi, giáo sư Trương cũng là người không tệ chút nào, tính cách cũng hài hước.

Cân nhắc về mọi mặt, anh ấy hoàn toàn đáp ứng đủ các tiêu chuẩn của một người chồng hoàn hảo.

Vậy cô còn đang do dự cái gì?

Lệnh Mạn chỉ có thể tự an ủi mình, có lẽ có những người đã định sẵn là cả cuộc đời sẽ không thể có được một tình yêu mãnh liệt, nồng cháy, khắc sâu

vào trong tâm trí.

Cô chính là một trong số đó.

Nhưng khi bỏ qua những cuồng nhiệt ấy, cuộc sống bình lặng yên ổn một chút không phải cũng rất tốt hay sao?

Lệnh Mạn hít sâu một hơi, quyết định nhấn tin cho giáo sư Trương.

“Em đồng ý.”

Sau khi gõ vội mấy chữ này, cô giống như đang cầm một củ khoai lang nóng bỏng ném ngay điện thoại sang một bên, rồi vui đầu vào trong chăn nhắm mắt ngủ.

Lệnh Mạn không biết mình có hối hận hay không.

Nhưng cô biết rằng một khi đã nói ra, thì sẽ không thể nào rút lại được nữa.

Thôi thì cứ như vậy đi.

***

Hôn lễ của Lệnh Mạn và giáo sư Trương sẽ được tổ chức vào ba tháng sau.

Cha mẹ hai bên đã bắt đầu nôn nóng chuẩn bị cho các thủ tục trong hôn lễ, thiệp mời cũng đã được gửi đi cho họ hàng và các bạn bè thân thiết.

Trong nhà chỉ có một mình Lý Trác Vân là vẫn chưa được biết tin này, Lệnh Mạn muốn tự mình nói với anh.

Từ sau khi xác định chuyện kết hôn, cho dù công việc bận rộn đến đâu, Hạ Vũ Nhu cũng bắt Lệnh Mạn phải đến thành phố X thăm giáo sư Trương mỗi tuần một lần để giữ lửa tình yêu.

Lệnh Mạn liền nhân cơ hội này đến thăm Lý Trác Vân.

***

Từ khi Ký Trường Hoài nhận chức hội trưởng câu lạc bộ, thuận theo nguyện vọng của thầy Lưu, trong vòng một tháng cậu ta đã chiêu mộ thêm hơn một trăm thành viên mới vào câu lạc bộ.

Lý Trác Vân vui vẻ vì được rảnh tay, chẳng buồn xen vào công việc trong câu lạc bộ nữa, vì thế anh không bao giờ xuất hiện trong bất cứ hoạt động nào.

Hôm đó, tất cả các thành viên nhận được thông báo, chiều thứ bảy câu lạc bộ mở một cuộc họp quan trọng, bắt buộc tất cả mọi người phải tham gia.

Lý Trác Vân bị Đại Bân và Dương Dương hợp lực kéo đi.

Đến nơi tổ chức cuộc họp mới phát hiện ra là bị lừa.

Ở đâu ra cái gọi là cuộc họp quan trọng, hoá ra chỉ là buổi giao lưu hữu nghị chào mừng các thành viên mới gia nhập câu lạc bộ mà thôi.

Trong phòng là vô số khuôn mặt mới, cả trai lẫn gái.

Đại Bân và Dương Dương có mưu đồ xấu xa, mặt mũi đầy vẻ gian xảo.

Mấy cô bé sinh viên khoá dưới chưa rành sự đời vô cùng ngưỡng mộ sùng bái các đàn anh trong khoa thiên văn, trên những khuôn mặt ngây thơ đó tràn đầy vẻ hào hứng, liên tục đảo mắt nhìn quanh khắp nơi.

Đại Bân và Dương Dương ngồi ưỡn ngực, không nhận được muốn thể hiện một phen.

Phát hiện ra mình bị lừa, Lý Trác Vân nhiều lần muốn đứng dậy bỏ đi.

Nhưng đều bị Đại Bân và Dương Dương giữ lại: “Ai da, sẽ thú vị lắm đó, chờ thêm lát nữa đi!”

Sau khi tập trung đông đủ, bí thư điểm danh xong, hội trưởng mới nhận chức Ký Trường Hoài bắt đầu lên phát biểu.

Vẫn chỉ là những lời hoan nghênh và khích lệ.

Mặc dù Ký Trường Hoài còn ít tuổi, tính cách lại hướng nội, nhưng cũng không hề tỏ ra mất bình tĩnh, ngược lại vẫn tỏ ra ung dung tự tin.

Huống hồ cậu ta lại có biệt danh là “Thiếu niên thiên tài”, thế nên tất cả các thành viên nữ trong câu lạc bộ đều rất có cảm tình với cậu ta.

Sau khi hội trưởng phát biểu xong là bắt đầu đến các hoạt động khác. Các thành viên mới gia nhập tự đứng lên giới thiệu mình, sau đó thì tổ chức trò chơi.

Lý Trác Vân lại muốn đứng dậy rời đi thì tiếp tục bị Đại Bản và Dương Dương túm chặt.

Bọn họ dỗ dành như đang dỗ dành trẻ con: “Đừng nóng đừng nóng, xem thêm một lát nữa thôi, chuẩn bị đến trò chơi rồi!”

Nếu đã gọi là hoạt động giao lưu hữu nghị thì chắc chắn trò chơi đều sẽ rất mập mờ.

Một trong số các trò chơi đó là dùng miệng chuyền khoai tây chiên.

Mỗi nhóm năm nam năm nữ, đứng xen kẽ với nhau, tất cả mọi người phải cùng nhau dùng miệng chuyền miếng khoai tây chiên lần lượt từ đầu đến cuối, nhóm nào hoàn thành xong trong thời gian ngắn nhất thì sẽ thắng.

Người dẫn chương trình dùng cách đánh trống và chuyển hoa để chọn ngẫu nhiên ra hai nhóm lên chơi trò này.

Đại Bản và Dương Dương không được chọn thì luôn miệng rên rĩ than thở không ngừng.

Trùng hợp làm sao Ký Trường Hoài và Lỗ Ngừ Băng lại được chọn vào cùng một nhóm, đứng ngay cạnh nhau.

Cả hai người đều có chút gượng gạo.

Tiếng còi vừa vang lên, trò chơi chính thức bắt đầu.

Tất cả mọi người đều vỗ tay cổ vũ.

Các cô gái đều tỏ ra rất xấu hổ, miệng ngậm miếng khoai tây chiên, không dám nhìn mặt đối phương nên chỉ có thể dùng hai tay che mặt, sau đó hơi hé mắt nhìn qua kẽ ngón tay để xác nhận phương hướng.

Ký Trường Hoài và Lỗ Ngừ Băng là hai người cuối cùng trong nhóm.

Nam sinh đứng trước cố ý chơi xấu, vừa chuyền khoai tây vừa ăn luôn.

Khi miếng khoai tây chiên được chuyền tới chỗ Ký Trường Hoài thì chiều rộng chỉ còn không đến ba cm, môi của hai người chỉ cần không cẩn thận là sẽ chạm vào nhau.

Ký Trường Hoài cắn miếng khoai tây chiên, có chút luống cuống.

Lỗ Ngừ Băng cũng muốn né tránh.

Thấy hai người họ chần chừ, các đồng đội vừa vội vừa gấp kêu gào: “Nhanh lên đi! Sắp bị bỏ rơi rồi đó!”

Không thể khiến cả đội bị ảnh hưởng, hai người đành phải nhắm mắt lại.

Mất thấy khuôn mặt Ký Trường Hoài và Lỗ Ngừ Băng càng ngày càng tiến lại gần nhau, Lý Trác Vân không tài nào nhìn nổi nữa, đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi, sai bước đi thẳng ra khỏi phòng.

Lúc này thì Đại Bản và Dương Dương đều không thể ngăn cản.

Khi Lệnh Mạn đến nơi thì đúng lúc nhìn thấy Lý Trác Vân đang nổi giận dùng dùng xông ra cửa, bước chân thật nhanh đi thẳng xuống cầu thang.

Cô đứng ở đầu kia hành lang, gọi mấy tiếng anh cũng không nghe thấy.

Lệnh Mạn cảm thấy kỳ quái, cái người này hôm nay bị làm sao vậy nhỉ?

Cô chậm rãi đi đến gần căn phòng, nhìn qua cửa sổ thì thấy Dương Dương và Đại Bản đang ngồi ngay sát cạnh.

Lệnh Mạn lặng lẽ mở cửa sổ ra, nhỏ giọng gọi tên hai người họ.

Dương Dương và Đại Bản nghe tiếng quay đầu lại, khi nhìn thấy Lệnh Mạn thì cùng há mồm kinh ngạc: “Chị Mạn!”

Lệnh Mạn nói: “Chị đến tìm Lý Trác Vân, vừa rồi gọi mà cậu ta cũng không để ý, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đại Bản nói dối như thật: “Bọn em đang tổ chức hoạt động giao lưu hữu nghị, ban đầu vẫn rất tốt, từ lúc Ký Trường Hoài và Lỗ Ngừ Băng suýt nữa hôn nhau thì cứ thế cậu ấy sa sầm mặt lại rồi bỏ đi, em cũng không biết cậu ấy bị làm sao nữa.”

“À ——” Dường như Lệnh Mạn đã hiểu ra điều gì, cô bèn gật đầu nói: “Được, vậy chị đi tìm cậu ta.”

Lệnh Mạn đuổi theo xuống lầu, cô vừa đi vừa chạy, rốt cuộc cũng đuổi kịp Lý Trác Vân đang đi đến cửa ký túc xá nam.

Cô túm lấy ống tay áo của anh, thở hồng hộc: “Cậu... Cậu đi nhanh như thế làm cái gì hả!”

Lý Trác Vân quay đầu lại, thấy là Lệnh Mạn thì khẽ nhủ mày: “Sao cô lại ở đây?”

“Tôi đến tìm cậu.” Lệnh Mạn nói: “Tất cả bạn cậu đều đang tham dự buổi giao lưu, sao một mình cậu lại bỏ ra ngoài này vậy?”

Lý Trác Vân trầm mặc không lên tiếng.

Lệnh Mạn quan sát sắc mặt anh, cẩn thận hỏi: “... Ghen sao?”

Lý Trác Vân nhướn mày khó hiểu: “Ghen cái gì?”

“Cậu thích Lỗ Ngữ Băng?”

“...”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi.

Đột nhiên vẻ mặt Lý Trác Vân trở nên hung dữ, hàn khí bức người.

Miệng anh khẽ mấp máy, muốn nói lại thôi.

Dường như Lý Trác Vân đang cố gắng nhẫn nại điều gì đó, áo thun trắng trước lồng ngực không ngừng phập phồng.

Bất ngờ anh đưa tay đẩy Lệnh Mạn một cái khiến lưng cô dựa vào thân cây.

Lý Trác Vân áp sát cô, ánh mắt dữ dần: “Đúng vậy, tôi đã ghen từ rất lâu rồi, cô không biết sao?”

Khoảng cách của hai người rất gần, trán gần như sắp chạm vào nhau, mà cũng có lẽ là đã chạm rồi.

Xung quanh có rất nhiều người qua lại, trên người Lý Trác Vân toát lên vẻ bất khả xâm phạm nồng nặc, tuyên bố anh đã thực sự nổi giận.

Lệnh Mạn chưa bao giờ thấy Lý Trác Vân toả ra sự mạnh mẽ giống một người đàn ông thực thụ như vậy, quá kích thích, khiến cô sợ hết hồn hết vía.

Cô khó khăn lắm mới đẩy được anh ra, nói: “Tôi chỉ nói đùa một chút thôi mà, đừng giận đừng giận.”

Hết chương 37.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: “Ngày mai tôi dọn ra ngoài rồi, buổi tối không mở cửa cho cậu được nữa, cậu nhớ về nhà sớm hơn một chút.”

Biên tập: B3

Sau khi nghe Lệnh Mạn nói ra lời xin lỗi, lúc đó bộ dáng như muốn ăn thịt người kia của Lý Trác Vân mới hơi dịu lại.

Chỗ này không tiện để nói chuyện, hai người bèn tìm một quán bánh ngọt vắng khách, ngồi xuống từ từ trò chuyện.

Lệnh Mạn nói: “Cậu đừng hiểu lầm Kỳ Trường Hoài nữa, chuyện luận văn bị tiết lộ lần trước và chuyện bị tố cáo trong cuộc thi đều không phải cậu ta làm.”

Nghe đến cái tên đáng ghét này, Lý Trác Vân cau mày theo bản năng: “Tại sao các người ai cũng nói đỡ cho nó?”

“Không phải là tôi đang nói đỡ cho cậu ta.” Lệnh Mạn bình tĩnh nói: “Mặc dù xét về quan hệ ruột thịt thì Kỳ Trường Hoài thân thiết với tôi hơn, nhưng Lý Trác Vân này, chúng ta ở cùng một nhà ba năm trời, trong ba năm này tôi và cậu đều đối xử chân thành với nhau, vì thế dĩ nhiên là tôi sẽ luôn đứng về phía cậu.”

“...” Lý Trác Vân im lặng nhìn cô.

Ánh mắt trong trẻo nhu hoà của Lệnh Mạn đã vô tình khiến Lý Trác Vân đang xù lông dần dần dịu xuống.

Rốt cuộc thì Lý Trác Vân đã đồng ý an tĩnh lại, có thể lắng nghe những lời cô nói.

Lệnh Mạn kể lại cho anh nghe toàn bộ nội dung cuộc nói chuyện của cô với Kỳ Trường Hoài, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

“Người tố cáo cậu chắc hẳn là Lâm Na, lần trước cậu nói cô ta vài câu, cô ta bèn ghi hận trong lòng.” Lệnh Mạn nói.

Lần trước?

Lý Trác Vân nhớ lại “Lần trước” trong miệng của Lệnh Mạn.

Chính là cái lần ở cửa lớp học múa đó sao?

Lý Trác Vân tròn mắt.

Khi ấy anh vẫn còn nề mặt khá nhiều nên mới nói như vậy thôi đó.

Chỉ như vậy thôi đã không chịu nổi, bụng dạ đàn bà thật đúng là nhỏ mọn.

Lệnh Mạn lại nói tiếp: “Còn nữa... Tôi nghĩ ngờ Dương Dương cũng tham dự vào chuyện này.”

Lý Trác Vân nghe vậy thì sững sốt, không thể tin nổi: “Có liên quan gì đến cậu ta?”

Lệnh Mạn nói: “Cậu nghĩ xem, bình thường Lâm Na không bao giờ có cơ hội tiếp xúc với cậu, chỉ bằng một mình cô ta sẽ không thể ra tay được. Hơn nữa khi cô ta bị Kỳ Trường Hoài cự tuyệt, nhất định sẽ đi tìm mục tiêu mới, hơn nữa người này càng gần gũi với cậu lại càng tốt.”

Lời của Lệnh Mạn khiến Lý Trác Vân rơi vào im lặng.

Bởi vì chính anh cũng không thể không thừa nhận rằng lời của cô rất có lý.

“Vậy sao cô lại chắc chắn người này là Dương Dương?” Lý Trác Vân hỏi.

“Tôi cũng không chắc chắn.” Lệnh Mạn nói: “Chẳng qua chỉ là trực giác của tôi thôi, có một hôm tôi thấy Dương Dương và Lâm Na trò chuyện rất lâu với nhau, khi tôi hỏi thì cậu ta nói bởi vì cậu ta tham gia vào lớp học nhảy, nhưng tôi cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.”

Lý Trác Vân lặng thinh không nói được lời nào.

Anh không khỏi nhớ lại lần đó khi giáo sư Hoàng nghi ngờ anh chép luận văn, chính Dương Dương là người đầu tiên đứng ra cố gắng thanh minh giúp anh...

Còn cả việc hắn vô cùng khao khát sẽ đoạt được một thành tích thật tốt trong cuộc thi lần này...

Nếu như thực sự người luôn đâm trộm sau lưng anh là hắn, chỉ nghĩ thôi đã khiến Lý Trác Vân cảm thấy buồn nôn.

Lệnh Mạn nhỏ giọng an ủi: “Thật ra thì tôi thấy Dương Dương không phải là người xấu, có lẽ là bị Lâm Na xúi giục thôi. Dù sao các cậu cũng là bạn cùng phòng với nhau, đừng gây ồn ào quá.”

Lý Trác Vân đau đầu xoa xoa huyệt thái dương, từ trước đến nay ngoại trừ những con số và các dữ liệu máy tính, anh vốn không giỏi xử lý các vấn đề và các mối quan hệ xã hội phức tạp.

Hướng hồ tính cách của anh cũng không giống với tính cách dĩ hoà vi quý của Lệnh Mạn.

Bất kể là ai, chỉ cần chạm đến ranh giới cuối cùng của Lý Trác Vân này, thì không bao giờ còn chỗ cho tình cảm chen vào nữa.

Lệnh Mạn nói tiếp: “Khi nào rảnh rồi cậu có thể thử nói chuyện với Dương Dương xem sao, riêng về Lâm Na bên kia, chuyện này dù sao cũng do tôi mà ra, cậu đừng nhúng tay vào, món nợ này rồi tôi sẽ từ từ trả hết cô ta.”

Giọng nói của cô ôn hoà nhưng kiên định.

Úc hiếp cô, có thể.

Úc hiếp em trai cô, không được phép.

Mãi đến tận khi đưa Lý Trác Vân về xong, Lệnh Mạn mới nhớ ra mục đích chính của chuyến đi này.

—— thông báo với anh chuyện cô sắp kết hôn.

Lệnh Mạn muốn kịp chuyến xe về thành phố A lúc 6 giờ nên không còn thời gian quay lại trường học tìm anh lần nữa.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng đành phải nhắn tin nói cho anh biết.

“Đúng rồi, Tiểu Vân, có chuyện này vừa rồi tôi quên báo với cậu. Tháng sau tôi sẽ kết hôn, lúc đó cậu cũng đã nghỉ hè rồi, nhớ gọi mấy người Đại Bản và Sừ Á Tùng cùng đến chung vui nhé.”

Sau khi soạn xong tin nhắn này, chẳng hiểu sao Lệnh Mạn lại cảm thấy hết sức rối rắm.

Càng đau khổ hơn là, Lý Trác Vân không hề trả lời cô.

Cô liên tục lấy điện thoại ra nhìn, màn hình vẫn luôn tối đen.

Chẳng lẽ Lý Trác Vân không nhận được tin nhắn?

... Sao có chuyện đó chứ.

Nhưng nếu như nhận được thì tại sao lại không trả lời cô?

Mãi đến tận buổi sáng ngày hôm sau, qua cả một đêm, cô mới nhận được tin nhắn trả lời của Lý Trác Vân.

“Ồ, chúc mừng cô.”

Chỉ bốn chữ này thôi mà cũng phải cần một đêm mới có thể viết ra được hay sao?

Lệnh Mạn cầm điện thoại trong tay, đọc đi đọc lại bốn chữ đó, kiểu gì cũng thấy không giống như đang chúc mừng.

Lệnh Mạn suy nghĩ rất lâu...

Thôi, không nghĩ nữa.

***

Lý Trác Vân đem máy tính đến cửa hàng sửa chữa máy tính trong thành phố, bảo ông chủ kiểm tra toàn bộ lịch sử hoạt động từ mùa xuân đến bây giờ.

Sau khi có kết quả kiểm tra, anh phát hiện thấy một thời điểm mở máy rất bất bình thường.

Ngày 5 tháng 1, lúc 5 giờ 30 phút sáng.

Lý Trác Vân nhớ rõ vào thời gian đó anh luôn ở yên trong ký túc xá để tập trung viết luận văn, quy luật làm việc và nghỉ ngơi luôn là ngủ vào lúc 2 giờ sáng và thức dậy vào lúc 11, 12 giờ trưa ngày hôm sau.

Mở máy vào lúc 5 giờ 30 phút sáng, rõ ràng không phải là anh.

Bạn cùng phòng thường xuyên mượn máy tính của nhau, vì vậy đối với mặt khẩu mở máy đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Lần mở máy vào lúc 5 giờ 30 phút sáng đó, chỉ có thể là một trong hai người bạn họ.

Mà ngay sau đó, luận văn của Lý Trác Vân liền bị lộ ra ngoài.

Lúc rời khỏi cửa hàng sửa chữa máy tính, Lý Trác Vân đang đứng đợi thang máy thì mới nhớ đến điện thoại, anh vừa bỏ ra xem thì đọc được tin nhắn kia của Lệnh Mạn.

—— tháng sau cô ấy kết hôn.

Trong nháy mắt cả người anh như bị dao đâm, trái tim co rút mãnh liệt.

Con người Lý Trác Vân đen đặc, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại.

Tại sao vừa rồi khi gặp nhau lại không trực tiếp nói với anh?

Sau đó lại trốn sau màn hình thông báo với anh cái tin tức như vậy?

Cô nhất định phải làm như vậy sao?!

Điện thoại bị Lý Trác Vân bóp trong tay càng lúc càng chặt, dường như sắp vỡ tung.

Anh đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích, từ trong ánh mắt thậm chí đến cả đầu lông mày cũng đều ngập tràn khí tức u ám phẫn hận.

Lệnh Mạn! Lệnh Mạn!

Thang máy đến, Lý Trác Vân giống như một pho tượng đá đứng ngăn cản giữa cửa.

Toàn thân anh bất động, ai cũng dừng hồng bước vào dù chỉ nửa bước.

Người xếp hàng phía sau không nhìn được hỏi một câu: “Cậu có khoẻ không vậy?”

Cuối cùng Lý Trác Vân cũng không tiếp tục trút giận lên điện thoại nữa, cất nó vào trong túi.

Anh lạnh lùng bước vào thang máy, người xung quanh đều tự giác đứng cách anh một mét.

***

Khi Lý Trác Vân quay trở về phòng ký túc xá, Đại Bản và Dương Dương đã đi ăn cơm tối về.

Thấy anh vào cửa, Dương Dương vội vàng gọi anh: “Cậu đã chạy đi đâu vậy? Gọi điện thoại cũng không nghe máy!”

Hắn chỉ chỉ vào hộp cơm trên mặt bàn: “Mua cơm cho cậu nè, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

Lý Trác Vân không nói lời nào đi đến ngồi xuống cạnh bàn, Dương Dương khoanh chân ngồi đối diện anh chơi game.

Lý Trác Vân nhìn hắn một hồi, nói: “Hứa Gia Dương, cậu có gì bất mãn với tôi?”

Dương Dương đang bận bịu đánh giết, cũng không hề ngắt đầu: “Bất mãn cái gì cơ?”

“Lâm Na cho cậu thứ gì tốt?”

Động tác trong tay Dương Dương liền khựng lại, chậm chạp ngắt đầu lên.

“Lý Trác Vân, cậu đang nói gì vậy?... Tôi nghe không hiểu?”

Trên mặt Lý Trác Vân không hề có phản ứng dư thừa, chẳng thể nhìn ra vui giận.

“Bớt nói nhảm đi, bây giờ chỉ cần mở máy tính của cậu ra, kiểm tra lịch sử trò chuyện suốt mấy tháng nay của cậu là tất cả sẽ bại lộ hết, nhưng tôi không cần phải làm vậy, tôi chỉ muốn biết tại sao cậu lại hành động như thế.”

Dương Dương cứng họng: “Lý Trác Vân, tôi...”

Ở chỗ này người không biết gì là Đại Bản, hắn nhảy xuống khỏi giường, hỏi: “Không phải chứ, rốt cuộc thì các cậu đang chơi chữ gì vậy? Sao từ đầu đến cuối tôi nghe mà không hiểu câu nào?”

Lý Trác Vân nói: “Chuyện luận văn của tôi bị lộ ra ngoài là hắn làm, cuộc thi lần này cố tình làm giả số liệu là hắn, người tố cáo cũng vẫn là hắn.”

“CÁI GÌ?!” Đại Bản rống lên một tiếng: “Làm sao có thể?”

Lý Trác Vân nhìn chằm chằm vào Hứa Gia Dương, ánh mắt truy hỏi: “Lâm Na cho cậu thứ gì tốt?”

Dương Dương gục đầu, nuốt nước bọt mấy lần mới thấp giọng nói: “Cô ấy giới thiệu cho tôi mấy chỗ thực tập tốt...”

Đại Bản không thể tin nổi, hai mắt tròn trắng: “Dương Dương, thật sự là cậu sao?!”

Đầu Hứa Gia Dương gục xuống càng ngày càng thấp, gần như sắp chôn vào hai chân.

Đại Bản vẫn khó mà tin được sự thật này: “Không phải chứ, rốt cuộc là tại sao cậu lại...? Chỉ vì mấy cơ hội đi thực tập mà cậu bán đứng cả anh em?”

Đến lúc này Dương Dương mới cảm thấy xấu hổ bất an: “Tại tôi, tại tôi bị ma quỷ che mắt... Cô Lâm Na nói chỉ muốn gây khó dễ với Lý Trác Vân một chút, khiến cậu ấy nếm thử chút đau khổ...”

Hắn vội vàng xuống giường, lập cập chạy đến quỳ xuống trước mặt Lý Trác Vân cầu xin anh tha thứ.

“Lý Trác Vân, tôi thực sự không muốn hại cậu... Tôi chỉ cảm thấy nhà cậu giàu như vậy, cậu lại là một thiên tài, một chút thất bại này sẽ không khiến cậu bị ảnh hưởng quá nhiều, cho nên tôi mới có thể, tôi mới đồng ý với cô Lâm Na...”

Ánh mắt Lý Trác Vân lạnh thấu xương khiến không ai dám nhìn thẳng: “Cho nên, người sai là tôi? Sai vì nhà tôi giàu, vì tôi là thiên tài?”

Dương Dương cuống cuống lắc đầu: “Không phải không phải, ý của tôi không phải vậy... Người sai là tôi, tất cả đều tại tôi, tôi là đồ tiểu nhân hèn hạ!”

Lý Trác Vân cười lạnh: “Dương Dương, đã coi thường cậu rồi, tài diễn xuất của cậu như vậy mà còn tham gia tranh giải khoa học làm cái gì, có thể trực tiếp đoạt giải ảnh đế ấy chứ.”

Anh đứng dậy, chuẩn bị kết thúc trò khôi hài này: “Ngày mai cậu xin dọn ra khỏi ký túc xá đi, ở lại chỉ khiến tôi lo lắng cho tài sản và tính mạng của mình.”

Hứa Gia Dương giữ chặt lấy anh không để cho anh đi: “Đừng mà, Lý Trác Vân, tôi xin lỗi tôi xin lỗi, tôi biết lỗi rồi, cậu có thể cho tôi thêm một cơ hội hay không? Tôi vẫn muốn được làm bạn cậu!”

Lý Trác Vân đã quyết, anh gỡ tay hắn rồi đi ra khỏi phòng: “Cậu không muốn dọn cũng được, ngày mai tôi dọn.”

***

Tối hôm đó Lý Trác Vân không trở về ký túc xá, một mình lang thang vô định trên đường.

Bất giác đi đến quảng trường mà anh và Lệnh Mạn đã từng đi qua vào dịp tết nguyên đán.

Có mấy đứa trẻ bán hoa đang đi xung quanh để tìm khách hàng.

Một cô bé chạy đến bên cạnh Lý Trác Vân, ngửa đầu nhìn anh: “Anh ơi, mua hoa hồng đi anh!”

Lại là cô bé lần trước.

Nhưng cô bé ấy không nhớ ra anh.

Lý Trác Vân nghĩ, hoá ra không phải vì cô bé này cảm thấy anh và Lệnh Mạn xứng đôi nên mới đến mời bọn họ mua hoa.

Chỉ cần gặp bất cứ ai mặt mũi đáng vẻ không hung dữ là cô bé sẽ đều tiến lại mời thử.

Lý Trác Vân bất chợt nổi khùng, giống như một người không bình thường: “Này, tôi hỏi cháu, tôi nhìn giống anh ở chỗ nào? Tôi là chú không phải anh biết chưa?!”

“...” Cô bé bị anh dọa chạy biến.

Không bán được hoa cũng không sao, nếu như bị đập nát thì mới là cả vấn đề.

Lý Trác Vân thẳng người, tiếp tục đi về phía trước.

Một trận gió thổi qua.

Đột nhiên anh nghĩ thông chút ít.

Con gái lớn đều phải gả chồng.

Luôn sẽ có một ngày như vậy, anh cần gì phải canh cánh trong lòng.

Không suy nghĩ nữa không suy nghĩ nữa.

Buổi sáng mỗi ngày khi vừa tỉnh ngủ chính là thời điểm mà mỗi người đều bình tĩnh thản nhiên nhất.

Lý Trác Vân chọn lúc này để nhắn tin cho Lệnh Mạn.

“Ồ, chúc mừng cô.”

Cùng lắm thì anh chỉ có thể làm được đến đây thôi.

***

Bắt đầu nghỉ hè.

Lệnh Mạn phát hiện lần này khi trở về Lý Trác Vân đã thay đổi thái độ với cô hoàn toàn, luôn luôn tỏ vẻ lạnh nhạt thờ ơ.

Muốn tìm anh nói chuyện thì lại không thể tìm được cơ hội nào.

Ngày nào Lý Trác Vân cũng ra ngoài lêu lổng từ sáng đến tối, chơi đến hai ba giờ sáng mới trở về, giống như đang cố gắng để tránh né cô vậy.

Lý Nghiễm Thời lo con trai học phải thói hư tật xấu, mắng anh nhiều lần, lại tịch thu chìa khoá nhà của anh, thế nhưng vẫn không có tác dụng.

Sau đó nhờ Lệnh Mạn thức dậy mỗi đêm lên mở cửa cho Lý Trác Vân, mới tránh được xung đột giữa hai cha con.

Hôm nay, đột nhiên Lệnh Mạn phát hiện thấy di Trần thu dọn hành lý của mình, thử hỏi mới biết hoá ra Hạ Vũ Nhu bảo bà ấy làm.

Lệnh Mạn đi tìm Hạ Vũ Nhu, Hạ Vũ Nhu nói: “Mẹ đã bàn bạc với ba mẹ Tiểu Trương rồi, từ ngày mai con sẽ dọn đến ở nhà Tiểu Trương.”

“Há?” Lệnh Mạn cá kinh: “Con vẫn còn chưa có gả ra ngoài đâu, chưa gì mẹ đã muốn đuổi con đi?”

Hạ Vũ Nhu nói: “Tháng sau các con đã kết hôn rồi, bây giờ không đi thì còn đợi lúc nào mới đi? Chẳng lẽ đêm tân hôn con vẫn còn về nhà mẹ đẻ ngủ?”

... Cũng đúng.

Lần đầu tiên trong đời Lệnh Mạn không biết phản bác thế nào.

***

Đến đêm, Lệnh Mạn đã tự hình thành bộ máy đồng hồ sinh học, cứ đến hai giờ sáng là tỉnh dậy.

Xuống lầu mở cửa cho Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân đi vào phòng khách, vẫn coi cô như không khí, không thèm nhìn dù chỉ một cái.

Lệnh Mạn đi đằng sau lưng anh, không nhìn được nhắc nhở: “Ngày mai tôi dọn ra ngoài rồi, buổi tối không mở cửa cho cậu được nữa, cậu nhớ về nhà sớm hơn một chút, đừng để ba cậu nổi giận.”

Người đằng trước hơi khựng lại: “Dọn đi đâu?”

“... Chỗ ở sau khi kết hôn.”

Không gian yên lặng như tờ.

Phải rất lâu sau Lý Trác Vân mới phun ra được một chữ “Ồ.”

Rồi lại lặng yên bỏ đi không một tiếng động.

Lệnh Mạn đứng im tại chỗ, bất đắc dĩ thở dài.

Dường như cô có thể hiểu một chút lý do tại sao đột nhiên Lý Trác Vân lại lạnh lùng với cô như vậy, thế nhưng lại cũng dường như không hiểu cho lắm.

***

Sau khi dọn đến nhà giáo sư Trương, giáo sư Trương vẫn luôn đối xử lịch sự với cô.

Lệnh Mạn ở tại phòng ngủ chính, anh ta ở tại phòng cho khách.

Giáo sư Trương suy nghĩ vô cùng chu đáo: “Mạn Mạn, em thử nhìn xem nhà chúng ta có cần sửa sang lại chỗ nào không?”

Lệnh Mạn rất kinh ngạc: “Tại sao? Không phải nhà này mới mua sao?”

Giáo sư Trương nói: “Đúng, nhưng để tỏ lòng hoan nghênh nữ chủ nhân, anh cảm thấy cần phải sửa sang lại một chút.”

Lệnh Mạn dờ khóc dờ cười: “Nhà chính là nhà mới, còn phải sửa thêm cái gì nữa chứ. Em thấy không cần thiết, phong cách bài trí hiện tại đã rất thoải mái rồi.”

Giáo sư Trương vẫn giữ vững ý kiến của mình: “Không được, sau này căn nhà đã có thêm nữ chủ nhân, tất nhiên là không thể giống như trước, nếu không sẽ khiến anh này sinh ảo giác mình vẫn còn là một người đàn ông độc thân.”

“Ha ha.” Lệnh Mạn bị lý do này chọc cười.

Cuối cùng hai người thống nhất với nhau, không sửa sang gì hết, chỉ đổi nội thất trong nhà thôi.

Nhưng ngay sau đó lại xuất hiện vấn đề mới.

“Những đồ nội thất này đều là đồ mới, vứt đi thì quá lãng phí, để ở đâu mới tốt đây?” Lệnh Mạn hỏi.

Giáo sư Trương nói: “Tạm thời cứ chuyển sang phòng cho khách đi, sau này nếu như anh làm em tức giận thì sẽ tự giác chuyển sang ngủ ở phòng cách vách, như thế cũng không đến nỗi quá lạnh lẽo cô đơn.”

“Ha ha.” Lệnh Mạn lại cười.

***

Hôm đó, đột nhiên ba Trương mẹ Trương mang cháo gà bát bảo đến thăm hai người.

Trên bàn ăn, không hiểu vô tình hay cố ý mà mẹ Trương lại nhắc đến: “Đúng rồi, Tiểu Mạn, hai con đã làm kiểm tra sức khỏe trước khi kết hôn chưa?”

“... À, vẫn chưa ạ.” Lệnh Mạn nhìn giáo sư Trương một cái.

Giáo sư Trương vẫn cúi đầu ăn cơm, không tỏ thái độ gì.

Kiểm tra sức khỏe trước kết hôn là chắc chắn phải làm, nhưng chẳng có ai nhắc nhở nên cô mới quên mất.

Lệnh Mạn nói: “Hôm nào hai bọn con sẽ cùng đến bệnh viện làm kiểm tra.”

Mẹ Trương gật đầu cười: “Ừ.”

Đột nhiên giáo sư Trương lại mở miệng nói: “Không cần thiết.”

Mẹ Trương sùng sốt: “Cái gì?”

Thái độ của giáo sư Trương vẫn cương quyết: “Con và Mạn Mạn đều rất khỏe mạnh, không cần phải kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân.”

Mẹ Trương tỏ vẻ khó xử, nháy nháy mắt với ba Trương nhờ hỗ trợ.

Lệnh Mạn cũng có chút buồn bực.

Quả thật cô và giáo sư Trương đều rất khỏe mạnh, nhưng kiểm tra sức khỏe trước kết hôn cũng có sao đâu, phòng ngừa vạn nhất mà.

... Tại sao giáo sư Trương lại phản đối như vậy?

Hơn nữa trong ấn tượng của Lệnh Mạn, giáo sư Trương luôn là một người khiêm tốn lễ độ, từ trước đến giờ chưa từng thấy anh ta chống đối với người lớn, chứ đừng nói là cha mẹ mình.

Mẹ Trương mặc kệ giáo sư Trương, trực tiếp nói với Lệnh Mạn: “Mạn Mạn, nó không muốn đi cũng được, ngày mai đi dẫn con đi.”

Bầu không khí càng lúc càng trở nên kỳ quái.

“... À à, vâng.” Lệnh Mạn áp ứng trả lời.

Giáo sư Trương lại quay sang nói với cô: “Mạn Mạn, em lên lầu nghỉ ngơi trước đi, anh có mấy lời muốn nói riêng với ba mẹ anh.”

Thái độ vẫn nhẹ nhàng ôn hoà.

Lệnh Mạn phản ứng giống với vừa rồi: “... À à, vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Nói với cô rằng mình không muốn cô lấy chồng, không muốn cô lấy bất kỳ ai

Biên tập: B3

Mặc dù ngồi trong phòng nhưng Lệnh Mạn vẫn luôn chú ý đến động tĩnh ở dưới lầu.

Tiệc là căn nhà này thực sự cách âm quá tốt, thế nên cô chỉ có thể nghe được tiếng đối thoại đứt quãng.

Tiếng mẹ Trương: “Tại sao con không chịu kiểm tra sức khỏe trước kết hôn? Nếu như lại gặp phải vết xe đổ thì làm thế nào?”

Giáo sư Trương trả lời: “Bây giờ đối với con mà nói thì việc kiểm tra sức khỏe trước kết hôn không hề quan trọng, con không muốn lại phải trải qua thêm một lần mất đi.”

“...”

Nội dung đằng sau Lệnh Mạn không tài nào nghe rõ, mãi đến khi cô lại có thể nghe rõ thì chủ đề đã chuyển qua việc phát thiệp mời.

Mẹ Trương: “Tại sao con còn gửi thiệp mời cho cô ta?”

Giáo sư Trương: “Tại sao không thể?”

Mẹ Trương: “Họ hàng đều biết cô ta, nhờ đâu đến lúc đó xảy ra chuyện thì làm thế nào?”

Giáo sư Trương: “Bây giờ mối quan hệ của chúng con chỉ là bạn bè.”

Mẹ Trương: “Tóm lại thân phận của cô ta không thích hợp để xuất hiện ở nơi đó!”

Giáo sư Trương: “Năm đó là chúng ta có lỗi với cô ấy...”

Sau đó âm lượng lại giảm xuống, Lệnh Mạn cố gắng hết sức vênh tai lên nghe ngóng và suy đoán, nhưng cũng không thể hiểu được rốt cuộc thì bọn họ đang tranh cãi chuyện gì.

Chờ đến lúc ba Trương mẹ Trương rời đi, giáo sư Trương mới lên lầu gọi Lệnh Mạn.

“Xin lỗi vì đã khiến em phải chờ lâu như vậy, đến ăn cơm cũng không yên.” Anh ta nói xin lỗi.

Lệnh Mạn mỉm cười: “Không sao đâu.”

Cô hỏi thêm một câu: “Vừa rồi mọi người mới tranh luận chuyện gì vậy?”

Giáo sư Trương tỏ vẻ khó xử, mấy giây sau lắc đầu: “Không có gì.”

Đoán trước là giáo sư Trương sẽ không dễ dàng nói với mình, Lệnh Mạn cũng không tiếp tục hỏi nhiều nữa.

***

Buổi tối, Lệnh Mạn và giáo sư Trương ăn cơm ở nhà.

Lệnh Mạn xuống bếp, giáo sư Trương đứng bên cạnh làm phụ tá.

Hai người hợp sức nấu một nồi canh cá, một nồi thịt bò hầm củ cải, mùi vị tương đối hấp dẫn.

Lúc ngồi vào bàn ăn, đột nhiên giáo sư Trương cười rộ lên.

Nụ cười hết sức vui vẻ.

Lệnh Mạn kỳ quái nhìn anh ta: “Cười gì vậy?”

Giáo sư Trương mỉm cười nói: “Vừa nghĩ tới chuyện sau này mỗi ngày đều có vợ nấu cho những món ăn ngon lành, cảm thấy rất hạnh phúc.”

Lệnh Mạn nói: “Anh dạy học ở thành phố X, em làm việc ở thành phố A, cũng đâu thể ăn mỗi ngày chứ.”

Giáo sư Trương nói: “Một tuần được ăn một bữa cũng đã thấy thoải mái lắm rồi.”

Lệnh Mạn cũng cười.

Bất chợt giáo sư Trương đặt bát đĩa xuống, vẻ mặt trở nên vô cùng nghiêm túc, nói: “Mạn Mạn, ngày mai chúng ta đi đăng ký đi.”

Lệnh Mạn sững sốt: “Hả?”

Giáo sư Trương lặp lại: “Ngày mai em có rảnh không? Chúng ta đến cục dân chính đăng ký kết hôn đi.”

“...”

Lệnh Mạn không biết phản ứng ra sao.

Đến tận giờ phút này, cô mới thật sự cảm nhận được mình sắp trở thành người phụ nữ đã kết hôn.

Thấy Lệnh Mạn trầm mặc suốt một lúc lâu mà không tỏ thái độ gì, giáo sư Trương nhìn sắc mặt cô: “Không được sao?”

Lúc này Lệnh Mạn mới hồi phục tinh thần: “À, không phải... Chỉ là cảm thấy có chút đột ngột.”

“Đột ngột?” Giáo sư Trương hỏi: “Đăng ký kết hôn trước khi tổ chức hôn lễ không phải là chuyện rất bình thường sao?”

Lệnh Mạn cắn môi: “Ừm... Đúng vậy.”

Thái độ nấp mờ của cô khiến giáo sư Trương nhất thời nghĩ không biết có phải mình đã lỡ lời rồi hay không: “Vậy...?”

Lệnh Mạn cười cười, nói: “Cứ hẹn như vậy đã, hộ khẩu của em vẫn để ở nhà, ngày mai em về đó lấy.”

“Được.” Rốt cuộc giáo sư Trương mới khôi phục lại nụ cười rạng rỡ: “Ngày mai anh lái xe đưa em về, lấy hộ khẩu xong chúng ta đi thẳng đến cục dân chính luôn.”

“Ách...” Lệnh Mạn lại cứng họng.

Cô không hiểu cho lắm, tại sao trước đó giáo sư Trương luôn bình tĩnh mà đột nhiên bây giờ lại sốt ruột như vậy.

Lệnh Mạn không kịp thích ứng với chuyện này, cô bèn nói khéo: “Em về một mình cũng được, buổi trưa em còn muốn ăn bữa cơm với mẹ em, anh không cần phải chờ em làm gì.”

Giáo sư Trương suy nghĩ chốc lát, gật đầu đồng ý: “Ừ, vậy cũng được.”

***

Sáng sớm ngày hôm sau, giáo sư Trương vẫn chưa ngủ dậy, Lệnh Mạn đã sớm ra khỏi giường.

Cô rửa mặt đánh răng xong, rón rén bước xuống lầu, chuẩn bị đi thẳng ra cửa.

Tối hôm qua đã nói trước với giáo sư Trương, vì thế hôm nay cô không cần phải báo lại nữa.

Lúc Lệnh Mạn đang ngồi ở cửa chính xỏ giày, đột nhiên chuông cửa reo vang.

Cô giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn lên.

Qua mắt thần, cô nhìn thấy bên ngoài là một người phụ nữ, dáng vẻ hết sức quen mắt.

Lệnh Mạn nhìn chăm chú một hồi, rốt cuộc cũng nhớ ra.

Là người đồng nghiệp bị giám đốc đuổi việc ngay từ hôm đầu tiên cô vào làm.

Tên... Tiêu An Nhược?

Sao cô ấy lại xuất hiện ở đây nhỉ?

Nhảm nhảm sao?

Lệnh Mạn đang muốn mở cửa thì nghe thấy tiếng động trên lầu.

—— giáo sư Trương bị tiếng chuông cửa đánh thức!

Không hiểu sao Lệnh Mạn cảm thấy hơi chột dạ, cô lập tức chạy trốn ngay vào trong bếp.

Cô sợ lát nữa giáo sư Trương nhìn thấy cô thì lại đòi đưa cô về nhà lấy hộ khẩu.

Giáo sư Trương đi xuống lầu, tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Cuối cùng thì trước khi tiếng chuông cửa dừng lại, anh ta đã mở cửa ra.

Có lẽ vì mới ngủ dậy nên giọng của giáo sư Trương không được ôn hoà như ngày thường: “Tiêu Tiêu, tại sao em lại tới đây?”

Một giọng nữ lễ độ nói: “Xin lỗi, sớm như vậy đã đến quấy rầy anh.”

Giáo sư Trương: “Không sao đâu, vào trong nhà ngồi đi.”

Lệnh Mạn lẳng lặng mở hé cửa bếp ra, quan sát tình huống bên ngoài.

Nghe cuộc đối thoại vừa rồi, hình như hai người đó vốn quen biết?

Giáo sư Trương mời Tiêu An Nhựt vào ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, lại rót cho cô ấy một cốc nước.

Tiêu An Nhựt nhìn xung quanh, sau đó đánh giá: “Nhà mới rất đẹp.”

Giáo sư Trương khách sáo đáp: “Cám ơn.”

“Hôn thê của anh đâu?” Cô ấy lại hỏi.

Giáo sư Trương nói: “Đang ngủ ở trên lầu.”

Nghe đến đây, Lệnh Mạn vẫn chưa thấy có gì khác thường.

Tiêu An Nhựt lấy một chiếc thiệp mời từ trong túi xách ra, trả lại cho Trương Anh Trạch.

Cô ấy chậm rãi nói: “Rất vui vì anh đã mời em đến tham dự hôn lễ của anh, nhưng hôm qua bác gái có liên lạc với em, bác ấy hy vọng em không xuất hiện. Cho nên, thật xin lỗi. . . Em không thể đến để chứng kiến khoảnh khắc quan trọng của cuộc đời anh.”

Về mặt Tiêu An Nhựt không giấu được nỗi mất mát.

Giáo sư Trương nhận lấy thiệp mời, nhẹ giọng nói: “Không sao, người nên nói xin lỗi phải là anh mới đúng, đã làm khó em rồi.”

Lệnh Mạn nghe vậy thì bưng bình.

Hoá ra hôm qua người mà ba Trương mẹ Trương nói không được phép gửi thiệp mời chính là Tiêu Tiêu?

Nhưng tại sao cô ấy lại phải tránh mặt trong đám cưới?

Trong phòng khách, hai người vẫn đang trò chuyện, giáo sư Trương đột nhiên hỏi: “Gần đây em thế nào?”

Tiêu An Nhựt cười khổ: “Không tốt lắm, em thất nghiệp.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giáo sư Trương hỏi.

Tiêu An Nhựt lắc đầu, nói: “Là lỗi của em, không trách người khác được.”

Giáo sư Trương trầm ngâm chốc lát, lại nói: “Em có khó khăn gì cứ nói với anh, anh sẽ không bỏ mặc em.”

Tiêu An Nhựt ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trong mắt dâng lên một loại cảm xúc khó tả.

“Cám ơn anh, Anh Trạch.”

Lại tán gẫu thêm một chút chuyện vặt vãnh, nửa tiếng sau Tiêu An Nhựt rời đi.

Lúc giáo sư Trương vào bếp rửa cốc mà hai người họ vừa uống thì đụng phải Lệnh Mạn đang đứng ngơ ngác ở đó, khiến anh ta sợ hết hồn.

“Mạn Mạn, sao em lại đứng ở đây?” Giáo sư Trương trợn mắt hỏi.

Lệnh Mạn ăn mặc chỉnh tề, khuôn mặt được trang điểm nhẹ, rõ ràng không giống như vừa mới ngủ dậy.

Cô bình thản nói: “Em đang chuẩn bị về nhà thì đột nhiên có khách, nhìn qua có vẻ giống bạn cũ của anh nên em mới vào đây tránh mặt một lát, không muốn quấy rầy các anh nói chuyện cũ.”

“Ừ.”

“Vị khách vừa rồi là?”

“Là. . .” Giáo sư Trương muốn nói lại thôi.

Lệnh Mạn hỏi dò: “Là gì của anh?”

Giáo sư Trương im lặng hồi lâu, thở dài một cái: “Đợi kết hôn xong anh sẽ nói với em được không?”

Lệnh Mạn cự tuyệt gần như ngay lập tức, những chuyện khiến cô tò mò có quá nhiều: “Không được, em muốn biết ngay bây giờ.”

Miệng giáo sư Trương mấp máy, giống như rất khó để mở miệng.

Anh ta đấu tranh tư tưởng rất lâu mới đưa ra quyết định: “Thôi được, dù sao thì sớm muộn gì cũng phải thẳng thắn với em.”

Hai người quay trở lại phòng khách, giáo sư Trương lại rót cho Lệnh Mạn một cốc nước ấm.

Ngồi một lúc lâu, anh ta mới nói: “Đó là mối tình đầu và cũng là vợ cũ của anh.”

Lệnh Mạn nghe xong thì toàn thân run rẩy.

“Anh... Đã từng kết hôn?”

“Ừ.” Giáo sư Trương giải thích: “Nhưng em không cần phải lo lắng, anh dùng nhân cách của mình để đảm bảo, hai người bọn anh đã ly hôn sáu năm, bây giờ chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

Lệnh Mạn khẽ gật đầu.

“Em có thể biết lý do tại sao hai người ly hôn không?” Cô lại hỏi.

Giáo sư Trương không trả lời.

Anh ta gục đầu, hai tay vò tóc, im lặng rất lâu.

Lệnh Mạn nói: “Nếu như quá khó nói thì... Thôi cũng được.”

Không khí trong phòng khách như bị đóng băng, không có bất kỳ âm thanh nào.

“Tiêu Tiêu cô ấy... không thể sinh con.” Giáo sư Trương bất chợt mở miệng.

“...” Lệnh Mạn cứng họng.

Vừa rồi, trong đầu cô đã nghĩ đến rất nhiều suy đoán.

Có lẽ là mâu thuẫn trong tình cảm, có lẽ là do có người thứ ba, nhưng lại không hề nghĩ đến lý do này...

Giáo sư Trương nói tiếp: “Anh và cô ấy đã đến tất cả các bệnh viện trong khắp cả nước, thử rất nhiều cách, nhưng Tiêu Tiêu vẫn không thể mang thai.”

“Vì thế mà... Anh liền ly hôn với cô ấy?”

“Không.” Giáo sư Trương lắc đầu.

“Cô ấy tự muốn thế?”

“Cũng không.”

“Vậy...?” Đột nhiên Lệnh Mạn nghĩ ra: “Là yêu cầu của hai bác?”

Bấy giờ giáo sư Trương mới gật đầu: “Ừ.”

Lệnh Mạn bỗng cảm thấy đồng cảm.

Cô cũng đã nghĩ đến, dựa vào tính cách của giáo sư Trương thì khó mà dám cãi lại mệnh lệnh của cha mẹ, huống hồ chuyện này còn có liên quan đến việc hương khói sau này của nhà họ Trương.

Cũng khó trách khi bác gái cứ nhất định muốn cô đi kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân, chắc là sợ lại gặp phải một Tiêu Tiêu khác.

Đoạn thời gian đầy đau lòng và bất lực trước kia, cho đến tận bây giờ giáo sư Trương cũng vẫn không tài nào có thể quên được: “Tiêu Tiêu là một cô gái tốt, anh và cô ấy ở bên nhau hơn mười năm, không bao giờ nghĩ đến sẽ xa nhau bởi lý do này.”

Lệnh Mạn bình tĩnh nhìn anh ta: “Anh có hối hận không?”

Giáo sư Trương không trả lời câu hỏi này.

Anh ta ngồi thẳng người, kéo tay Lệnh Mạn, nói: “Mạn Mạn, việc kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân cứ bỏ qua đi, bây giờ anh chỉ muốn có một gia đình hoàn chỉnh với em, những thứ khác không hề quan trọng.”

Lệnh Mạn không tiếp lời.

Cô suy nghĩ rất lâu, nói: “Trương Anh Trạch, nếu, em nói là nếu như... Em cũng không thể sinh con, anh vẫn sẽ muốn kết hôn với em sao?”

Giáo sư Trương trả lời không cần suy nghĩ: “Mạn Mạn, không phải anh đã nói rồi sao? Bây giờ anh đã không còn quan tâm đến chuyện con cái nữa, anh không muốn phải trải qua cảm giác mất mát thêm một lần nữa.”

Lệnh Mạn nhẹ giọng: “Ừm... Em biết rồi.”

***

Cuối cùng Lệnh Mạn vẫn trở về khu biệt thự Kim Đình để lấy hộ khẩu một mình.

Trương Anh Trạch vẫn không hề ý thức được khi cô hỏi câu đó trọng điểm không phải là chuyện con cái, mà thực ra là chính anh ta.

Trong suy nghĩ của anh ta, trước sau như một, đó là không bao giờ có thể làm trái với mệnh lệnh của cha mẹ.

Có thể anh ta thực sự không quan tâm đến chuyện con cái, nhưng anh ta lại không thể cãi lại mong muốn của cha mẹ, cuối cùng vẫn bỏ rơi người con gái đã bầu bạn với mình suốt mười năm.

Điều quyết định một cuộc hôn nhân có thể bền lâu hay không không phải chỉ bởi riêng chuyện con cái, sau này bọn họ sẽ không thể tránh khỏi những mâu thuẫn khác, đến lúc đó, người quyết định lại chẳng phải là anh ta, cũng không phải là cô, mà là ba Trương mẹ Trương.

Lệnh Mạn càng nghĩ càng cảm thấy tương lai thật trắc trở.

***

Buổi tối hôm đó, Lý Trác Vân vẫn cùng đám Sứ Á Tùng ra ngoài chơi như cũ.

Bình thường họ luôn ngộp trong mấy hội sở xa hoa, lần này đổi sang một địa điểm bình dân hơn, ăn khuya ở quán ven đường.

Tiếng ồn ào từ động cơ xe máy và tiếng còi xe đường như luôn đi kèm với món đồ nhắm ngon nhất.

Chóp mắt cuộc sống đại học đã trôi qua một nửa, những người ngồi đây hoặc đã thu hoạch thêm được kiến thức, hoặc đã thu hoạch được bạn gái.

Quanh cái bàn tròn lớn có mười mấy người ngồi, một nửa đều dẫn theo người yêu đến.

Người trẻ tuổi thích khoe khoang, bao gồm cả chuyện này.

Uống rượu là thời điểm nói những chuyện vui vẻ, đột nhiên Lư Bội San nhắc đến chuyện kết hôn của Lệnh Mạn: “Các cậu đã chuẩn bị xong quà kết hôn cho chị Mạn chưa?”

“Hả?... Quà gì?”

“Chị Mạn sắp kết hôn rồi!?”

“Sao lại bất ngờ như vậy!?”

Cả đám người ngồi đó đều kinh ngạc không thôi.

Lư Bội San gật gù: “Đúng đó, không phải chị Mạn bảo Lý Trác Vân thông báo với các cậu sao, các cậu không nghe được thông tin gì hả?”

“Không có!” Mọi người đồng loạt nhìn về phía Lý Trác Vân: “Tại sao cậu không nói với bọn tôi?”

Trong góc, Lý Trác Vân vẫn bình thản ngồi uống rượu.

Nghiêm túc mà nói, cảnh tượng trước mắt này thật đúng là đẹp như tranh vẽ.

Gò má trắng nõn của anh hơi ửng đỏ, cái miệng nhỏ nhắn hơi vênh lên, ly rượu trong miệng anh giống như đang được cung chiều hết mức.

Nhưng riêng ánh mắt thì vẫn luôn lạnh lùng trong trẻo.

Trước bao nhiêu con mắt cùng đổ dồn vào mình, Lý Trác Vân bình thản nói: “Không phải chỉ là chuyện kết hôn thôi sao, có cái gì quan trọng mà nói?”

“Cậu...”

Tất cả mọi người đều không còn gì để nói với anh.

Được rồi được rồi.

Tu vi của Lý thiếu gia đúng là càng ngày càng cao, đối với cậu ta thì ngay cả việc kết hôn cũng chỉ là chuyện nhỏ, vậy thì chuyện gì mới được coi là chuyện lớn đây?

***

Nhoáng một cái đã đến hai ba giờ sáng, lại đến lúc phải về nhà.

Tối nay Lý Trác Vân uống hơi nhiều, đến mãi tận lúc này rượu mới ngấm, thần trí của anh bắt đầu mơ hồ.

Anh cự tuyệt lời đề nghị đưa về nhà của mấy cô gái khác, nhất định muốn tự đón xe trở về.

Đến công biệt thự.

Bóng đêm tĩnh lặng, làn gió vi vu, khi thổi vào người lại cảm thấy hơi lạnh.

Cũng chỉ vào lúc này mới có thể cảm nhận được nỗi cô đơn tịch mịch suốt hai mươi mốt năm qua.

Lý Trác Vân dùng sức đập cửa.

Đập nửa ngày vẫn không thấy có phản ứng gì.

Cả căn biệt thự ẩn giấu trong bóng tối, giống như một toà thành trang nghiêm bất khả xâm phạm

Ngay cả những tán cây và dây leo uốn lượn xung quanh cũng giống như những con rắn độc đang thè lưỡi ra, xuyên thủng nội tâm yếu ớt nhất của con người.

Lý Trác Vân vừa đập cửa ầm ầm vừa gọi to: “Lệnh Mạn, mở cửa nhanh lên! Lệnh Mạn!”

Anh gọi rất to, nhưng bên trong không hề có chút động tĩnh nào.

Lý Trác Vân không khỏi oán trách tại sao hôm nay cô lại lè mề như vậy.

Anh vẫn chưa từ bỏ ý định đập cửa, mãi đến khi đập sưng cả tay, cũng tỉnh rượu phần nào, lúc này mới nhớ ra.

—— Lệnh Mạn đã lập gia đình rồi, cô đã dọn ra ngoài ở.

Cô đã sớm nói với anh, sẽ không còn ai lên mở cửa cho anh vào ban đêm nữa.

Toàn thân Lý Trác Vân vô lực, dựa lưng vào vách tường, rốt cuộc không thể tiếp tục chống đỡ được, cả người anh chậm rãi trượt xuống.

Một cảm giác lạnh lẽo hơn cả màn đêm dần dần len lỏi sâu vào bên trong cơ thể anh.

Anh vẫn luôn cho rằng mình không quan tâm đến chuyện Lệnh Mạn kết hôn, nhưng đến tận giờ phút này, khi cả người dán vào vách tường lạnh như băng, anh mới cảm thấy trong lòng trống trải.

Bây giờ anh chắc chắn một điều rằng bản thân đang vô cùng hối hận, đáng lẽ ra anh không nên giả vờ chúc mừng cô, giả vờ như thờ ơ không thèm để ý.

Đáng lẽ ra ngay từ khi bắt đầu anh phải nên cực lực phản đối mối hôn sự này.

Nếu như cho anh thêm một cơ hội nữa, khi Lệnh Mạn vẫn còn đứng trước mặt anh, nhất định anh sẽ ôm chặt lấy cô, nói với cô rằng mình không muốn cô lấy chồng, không muốn cô lấy bất kỳ ai.

Lý Trác Vân chán nản ngồi bệt dưới đất, cúi nhìn đầu ngón tay lạnh lẽo của mình, bên trong hoàn toàn trống trơn.

Khẽ nhúc nhích, nhưng chẳng nắm bắt được thứ gì.

Đột nhiên, cánh cửa bên cạnh “cọt kẹt” một tiếng, từ từ mở ra.

Lý Trác Vân ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Một người thò đầu ra từ bên trong, giọng nói ngái ngủ xen lẫn một chút gọi cảm hiếm thấy.

“... Lý Trác Vân?”

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Thích em ở đây nhất, thế nên đừng đến chỗ kia nữa

Biên tập: B3

Lệnh Mạn không thể không thừa nhận, sự xuất hiện của Tiểu An Nhược đã gây ảnh hưởng ít nhiều đến cô.

Theo như kế hoạch ban đầu của cô thì chỉ ăn xong bữa trưa sẽ quay về, nhưng đến lúc sắp phải đi thì lại chần chừ nghĩ, hay là ở nhà ngủ một đêm.

Rời khỏi nhà cũng được một thời gian, Lệnh Mạn đã sớm quên việc nửa đêm thức dậy mở cửa cho Lý Trác Vân rồi.

Ngủ giường của mình vẫn là thoải mái nhất, ba giờ sáng, lúc Lệnh Mạn đang chìm trong mộng đẹp, đột nhiên nghe thấy dưới lầu có người gào lên như quỷ khóc sói tru, nói cái gì đó không nghe rõ.

Cô xoay người ngủ tiếp, trong lòng thầm mắng, không biết là bọm nhậu nào uống say phá phách nữa.

Thế nhưng ngay sau đó, hình như cô loáng thoáng nghe thấy tên mình, lập lại liên tiếp mấy lần.

"Lệnh Mạn! Mở cửa! Lệnh Mạn!"

"Lệnh Mạn ——!"

Lệnh Mạn giật mình, choàng tỉnh khỏi giấc mộng.

Giọng nói này... Nghe thật quen tai.

Là Lý Trác Vân đang gọi cô!

Phát hiện hoá ra bọm nhậu kia lại chính là cậu em trai Lý Trác Vân của mình, Lệnh Mạn vội vàng xuống giường, xỏ dép mặc quần áo.

Sao cái tên tiểu tử thú này lại dám về muộn trắng trợn như thế chứ? Rõ ràng đã dặn cậu ta lúc cô không có ở nhà thì phải ngoan ngoãn một chút cơ mà.

Lệnh Mạn rón rén xuống lầu, đi tới cửa ra vào, nhẹ nhàng mở cửa.

Bên ngoài, một bóng người đang ngồi bệt dưới đất.

"... Lý Trác Vân?" Cô không chắc chắn lắm nên phải hỏi lại.

Lệnh Mạn thò nửa người ra, một khuôn mặt chìm trong gió lạnh ngẩng đầu lên nhìn cô, hốc mắt đỏ bừng, không biết có phải là do lạnh quá hay không.

Là Lý Trác Vân, anh cứ yên lặng nhìn chăm chăm vào cô.

Khi tầm mắt giao nhau, trong đôi mắt trong veo kia liền hiện lên rất nhiều cảm xúc.

Kính ngạc, không dám tin, mừng rỡ như điên...

Tất cả những cảm xúc đan xen vào nhau, kết hợp với nốt ruồi lệ bên khoé mắt khiến anh trở nên quyến rũ vô cùng.

Dường như là chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ có thể gặp được cô, Lý Trác Vân ngây người như phỗng, miệng hơi há ra quên cả nói chuyện.

Lệnh Mạn sợ anh biến thành đồ ngọc nên sấn lại gần anh, cúi đầu xuống ngửi ngửi, một mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mặt, cô vội vàng bịt mũi quạt gió không ngừng, chê bai: "Cậu đã uống bao nhiêu há? Có chuyện gì vui đến mức phải ăn mừng bằng rượu như thế?"

Lệnh Mạn đang muốn lui về sau một bước thì đột nhiên bị người ôm cổ.

Lý Trác Vân gấp gấp sấn lại gần.

Một tay anh giữ đằng sau ót Lệnh Mạn, khiến cô duy trì tư thế khom lưng, đầu cúi xuống, khuôn mặt hai người gần như dán sát vào nhau.

Tóc bọn họ quán quít chung một chỗ, đôi môi khô khốc của Lý Trác Vân lướt qua vành tai Lệnh Mạn, mang theo một trận tê dại.

Anh giống như đang mê say, giọng nói đầy thỉnh cầu.

"Chị, đừng đi, đừng gả cho người khác, cũng đừng ở nhà người khác."

"..."

Lệnh Mạn sững sốt nhìn anh chăm chăm.

Không biết có phải tại vì cái tư thế mập mờ này, hay là tại vì lời nói mập mờ ấy, mà trái tim cô đập loạn lên gần như mất kiểm soát.

Mãi một lúc lâu sau, cô mới nhẹ giọng hỏi: "Tại sao?"

Tiếng thì thầm vừa thảng thối lại vừa đơn thuần của chàng thanh niên đáp lại: "Bởi vì tôi thích em, tôi thích em ở đây nhất, thế nên đừng đến chỗ kia nữa."

Lệnh Mạn nhìn khuôn mặt Lý Trác Vân, gò má anh ửng đỏ, trong đôi mắt đen nhánh như được bao trùm bởi một làn hơi nước, mê mang ngây ngất.

Lần đầu tiên Lệnh Mạn bắt gặp được cái cảnh Lý Trác Vân say rượu thất thố.

Chẳng hiểu sao cô cảm thấy có chút đau lòng, bèn ngồi xuống bên cạnh anh.

Đầu Lý Trác Vân tựa vào bả vai cô, hô hấp dần ổn định, hai hàng lông mi khép lại giống như đã ngủ.

Dáng vẻ khi ngủ của anh thật đẹp, Lệnh Mạn không nhịn được giờ tay sờ mặt anh, đầu ngón tay chạm vào một làn da nhẵn nhụi bóng loáng.

Tay cô nhẹ nhàng vuốt ve từ cặp lông mày, đến sống mũi thật cao, và cả đôi môi mỏng mím chặt.

Ông trời ban cho anh ngũ quan thật tinh xảo.

Cuối cùng tay cô dừng lại bên cạnh nốt ruồi lệ ở khoé mắt kia, khẽ thở dài buồn bã.

Ngồi bệt dưới đất hồi lâu, Lệnh Mạn sợ Lý Trác Vân nhiễm lạnh, cô đỡ anh dậy, đưa anh trở về phòng ngủ.

Lý Trác Vân thật là biết điều, phó mặc tất cả cho cô.

Sau khi đưa anh lên giường, đắp chăn kín người giúp anh, Lệnh Mạn đang chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên Lý Trác Vân khẽ gọi: "Lệnh Mạn."

"Sao vậy?" Cô nhẹ nhàng đáp.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Lý Trác Vân bất chợt ngồi nhồm dậy hôn một cái vào trán cô.

Sau đó ngừng lại.

Lệnh Mạn há mồm tròn mắt.

Lý Trác Vân lại nằm xuống giường, nhìn cô bằng ánh mắt lấp lánh: "Tôi và Kỷ Trường Hoài không giống nhau."

"..." Lệnh Mạn không hiểu lắm.

Lý Trác Vân nói tiếp: "Nó chỉ có thể là em trai em, nhưng tôi còn muốn nhiều hơn thế."

"..."

"Vậy nên em là thứ mà Kỷ Trường Hoài không bao giờ có thể cướp được." Lý Trác Vân nói đến đây thì hơi ngừng lại, vừa lúc này cả người vẫn còn mơ màng âm đạm, nhưng hình như giờ phút này đã nghĩ thông suốt điều gì, anh lại khôi phục sự kiêu căng ngạo mạn: "Đến Kỷ Trường Hoài cũng không cướp được thì người khác càng đừng mơ chiếm được."

"..."

Đối với lời nói mang tính tuyên bố chủ quyền này, Lệnh Mạn không biết phải phản ứng ra sao.

Cô cảm thấy vô cùng khản trương, nhưng chỉ có thể cố gắng giả vờ trấn định.

Đêm hôm khuya khoát không thích hợp suy nghĩ đến vấn đề phức tạp như vậy, Lệnh Mạn vội vã quay lưng rời đi: "Muộn quá rồi, cậu nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì thì ngày mai nói."

***

Buổi sáng ngày hôm sau, đến tận 9 giờ sáng Lệnh Mạn vẫn chưa xuất hiện.

Hạ Vũ Nhu chuẩn bị xong bữa sáng, gọi mấy tiếng vẫn không thấy cô trả lời.

Giờ phút này Lệnh Mạn vẫn còn đang đi tới đi lui trong phòng, chốc chốc lại sửa sang lại đầu tóc quần áo, trong lòng rối rắm vô cùng, không biết lát nữa

sẽ phải nói gì khi gặp Lý Trác Văn.

Nửa đêm là lúc con người ta trở nên cảm tính nhất, rất dễ dàng xúc động.

Trời sáng, khi cô nhớ lại những hành động của chính mình vào đêm hôm qua thì chỉ cảm thấy không dám đối mặt.

Mặc dù cô cũng không làm chuyện gì khác thường, chẳng qua chỉ sờ mặt anh một chút, sau đó bị anh hôn một cái...

Càng nghĩ càng thấy hồng hêt.

Thôi thôi.

Lệnh Mạn tự an ủi mình, cái gì nên tới thì sớm muộn gì cũng sẽ tới, không tài nào có thể tránh được.

Cô lấy hết dũng khí đẩy cửa phòng ra, xuống lầu ăn cơm.

Thế nhưng lại không gặp Lý Trác Văn trên bàn ăn.

Di Trần nói anh vẫn đang ngủ, bà ấy đã thử gọi nhưng anh vẫn không tỉnh.

... Đúng rồi.

Từ khi bước vào kỳ nghỉ là Lý Trác Văn đã biến thành con cú mèo, buổi tối vui chơi, ban ngày ngủ bù.

Chưa đến mười hai giờ trưa thì anh sẽ không tỉnh lại.

Thế cũng tốt, cô không cần phải đối mặt với anh nhanh như vậy.

Lệnh Mạn bỏ điện thoại ra nhìn, có một loạt tin nhắn mới, tất cả đều là tin nhắn của giáo sư Trương gửi cho cô suốt cả đêm.

"Mạn Mạn, hôm nay em về trễ sao?"

"Tại sao không nghe điện thoại?"

"Mạn Mạn, đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Vì chuyện của Tiêu Tiêu sao? Thực sự bây giờ anh và cô ấy chỉ là bạn bè thôi, em đừng suy nghĩ quá nhiều..."

Lệnh Mạn cảm thấy hơi đau đầu, mối quan hệ của cô và giáo sư Trương vẫn còn chưa rõ ràng đâu, thế mà đêm qua Lý Trác Văn lại như vậy.

Cứ tiếp tục thế này, não của cô cũng sắp quá tải rồi.

Lệnh Mạn bất an bóc trứng gà, ăn chưa được hai miếng thì nghe thấy bên ngoài có tiếng còi xe.

Tiếng còi vang lên liên tục.

Hạ Vũ Nhu vội vàng chuẩn bị đồ cho cô: "Tiểu Trương đến, nhanh lên nhanh lên!"

Lệnh Mạn sững sốt: "Cái gì?"

Hạ Vũ Nhu nhét một túi bánh mì và một hộp sữa bò vào túi của cô, sau đó đẩy cô ra ngoài cửa: "Không phải hôm nay các con muốn đi đăng ký sao? Tiểu Trương đang đợi con ngoài cửa đó."

"Sao cơ?"

Lệnh Mạn vẫn chẳng hay biết gì.

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?

Xem ra vì giáo sư Trương không tài nào liên lạc được với cô nên đã nhờ mẹ cô giúp đỡ.

Lệnh Mạn bị Hạ Vũ Nhu đuổi ra ngoài cửa khiến cô trở tay không kịp, rồi lại phải ngồi lên xe của giáo sư Trương dưới sự giám sát của bà.

Giáo sư Trương nghiêng đầu mỉm cười với cô: "Tiểu Mạn."

Nhìn tinh thần của anh ta có vẻ không tốt lắm, chắc hẳn là tối qua ngủ không ngon.

Lệnh Mạn cũng cười khan: "Chào buổi sáng."

"Đã mang hộ khẩu theo chưa?"

"Ách... Ừm."

"Vậy chúng ta lên đường thôi."

"... Được."

Giáo sư Trương không nhắc một chữ nào đến việc cô không về và những tin nhắn đầu đêm kia, điều đó khiến Lệnh Mạn cảm thấy hơi bất an.

***

Cục dân chính nằm ở trung tâm thành phố, nếu như không tắc đường thì sẽ mất khoảng ba mươi phút lái xe.

Gần cục dân chính không có chỗ đậu xe, giáo sư Trương dừng xe trước cửa, nói: "Em vào xếp hàng trước đi, anh đi tìm chỗ đậu xe."

Dường như Lệnh Mạn không hề nghe thấy.

"... Tiểu Mạn?" Giáo sư Trương nhìn cô.

Lệnh Mạn vẫn ngồi im không động đậy.

Giáo sư Trương có chút lo lắng: "Tiểu Mạn, em sao vậy?"

Lệnh Mạn đang đắm chìm vào dòng tâm sự của mình.

Một lúc lâu sau, cô mới ngẩng đầu lên: "Trương Anh Trạch, em có lời muốn nói với anh."

Hai người liền tìm một chỗ đậu xe gần đó, ngồi luôn trong xe nói chuyện.

Giáo sư Trương không hiểu chuyện gì, anh ta cúi nhìn đồng hồ đeo tay: "Anh hẹn 10 rưỡi, không nhanh lên thì sẽ không kịp mất..."

Lệnh Mạn cắt ngang lời anh ta: "Trương Anh Trạch, anh thực sự muốn kết hôn, sau đó sống với em suốt một đời sao?"

Trương Anh Trạch hơi sững sốt.

Vào lúc này, phải trả lời câu hỏi này thế nào?

Trương Anh Trạch gật đầu: "Tất nhiên là anh muốn."

Lệnh Mạn lại hỏi: "Vậy anh có thích em không?"

"..."

Lần này Trương Anh Trạch không thể trả lời ngay.

Sau khi ngẫm nghĩ một lát, anh ta mới gật đầu: "Thích."

"Thích thật sao?"

"Thật."

"Thích đến mức nào?"

"..."

Loại câu hỏi trẻ con thế này khiến giáo sư Trương nhất thời không kịp nghĩ ra, càng không biết phải trả lời thế nào cho đúng.

Anh ta không hiểu: "Mạn Mạn, tại sao lại hỏi như vậy?"

Lệnh Mạn cũng không hiểu tại sao, cô chỉ muốn thử xem khi phải đối mặt với những vấn đề này thì Trương Anh Trạch sẽ phản ứng như thế nào.

Kết quả không khác gì với suy đoán của cô.

Giữa bọn họ không hề có chút nồng nhiệt nào của tình yêu.

Loại tình yêu nồng cháy, kích thích, khi ở chung một chỗ với giáo sư Trương cô chẳng hề cảm nhận được.

Hình như là cô điên rồi, đối tượng kết hôn thích hợp như vậy không chọn, lại chỉ vì một câu nói bậy bạ lúc say rượu của một tên nhóc mà động lòng.

Có lẽ là bởi vì cô quá hâm mộ tình yêu của người khác.

Cái câu hỏi anh có thích em không, người thích cô sẽ gật đầu lia lịa và nói thích vô cùng vô cùng.

Lệnh Mạn hỏi: "Giáo sư Trương, anh nói thích em, là kiểu thích khi gặp một đối tượng phù hợp để kết hôn, đúng không?"

Giáo sư Trương không trả lời.

Lệnh Mạn nói tiếp: "Mà em có thể phù hợp với tiêu chuẩn của anh, lý do chủ yếu là bởi vì hiện tại mẹ em là vợ của Lý Nghiễm Thời, đúng không?"

Giáo sư Trương giải thích: "Không phải như vậy, Mạn Mạn, tại sao em lại nghĩ như vậy? Anh thích em bởi vì em hiền lành, dịu dàng, vì cách em đối xử với người khác..."

Lệnh Mạn lắc đầu: "Trên thế giới này có rất nhiều cô gái hiền lành dịu dàng, nhưng nếu như bỏ đi cái quan trọng nhất là bối cảnh gia đình, chắc chắn em sẽ không tài nào trở thành đối tượng kết hôn phù hợp của anh, chẳng lẽ không đúng sao?"

Giáo sư Trương trả lời có chút bất lực: "Mạn Mạn, đây không phải là chuyện một mình anh có thể quyết định, anh phải cân nhắc đến gia đình và cha mẹ anh, yêu cầu tối thiểu của họ là anh phải có một người vợ môn đăng hộ đối."

"Em biết, em cũng hiểu." Lệnh Mạn bình tĩnh gật đầu: "Em hỏi anh một vấn đề cuối cùng."

"Được, em hỏi đi."

"Nếu như vào ngày xem mắt đó, anh đến gặp một cô gái khác, gia cảnh nhà cô ấy cũng tương tự như nhà em, ngoại hình không tệ, đức hạnh cũng tốt, anh cũng sẽ chấp nhận cô ấy, phải không?"

Lệnh Mạn cho anh ta suy nghĩ thật lâu.

Trương Anh Trạch ý thức được điều này liên quan đến việc hôm nay anh ta sẽ quay về với cô hay là về nhà một mình.

Thế nhưng anh ta vẫn không thể nào nói dối được.

Mấy phút trôi qua, anh ta nặng nề gật đầu: "Đúng vậy."

Lệnh Mạn khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Năm nay em hai mươi tám tuổi, là tuổi nên lập gia đình, em cũng biết không còn bao nhiêu thời gian để cho em cân nhắc lựa chọn nữa. Nhưng có lẽ là em vẫn chưa cam lòng, cả cuộc đời này em vẫn chưa từng được thực sự yêu một lần."

Cô gãi đầu, ngượng ngập nói: "Nói ra sợ anh chê cười, em cảm thấy mình chưa già, trong tình yêu thì em vẫn chỉ ngây thơ như một con nhóc mười tám, mười chín tuổi mà thôi. Nếu như có thể, em hy vọng hôn nhân được dựa trên tình yêu, chứ không phải vì môn đăng hộ đối. Cho dù cả đời này em không gặp được ai như vậy, em cũng vẫn nguyện ý chờ đợi."

Trương Anh Trạch trầm mặc lắng nghe, không nói câu nào.

Lệnh Mạn nói: "Anh đừng nhìn đáng vẻ tươi tắn của em bây giờ mà hiểu lầm, thật ra khi nói ra những lời này em đang cảm thấy áy náy vô cùng.. Thật xin lỗi, Anh Trạch, em không thể nào kết hôn với anh."

Cuối cùng thì cô cũng nói ra được.

Trương Anh Trạch tỏ vẻ bình thản, nhưng hai bàn tay lại vô thức nắm chặt vô lăng.

Lệnh Mạn nói: "Em biết bác trai bác gái đã vất vả rất nhiều vì chuyện của chúng ta, hôm nay để anh mang tin xấu này trở về, em rất hổ thẹn..."

Lệnh Mạn cúi đầu thật thấp: "Nhưng thật xin lỗi, so với hổ thẹn, em lại càng sợ phải hối hận hơn."

Hết chương 40.

Tác giả có lời muốn nói: Các vị có thấy hài lòng không?

Lời của Bê Ba: Bỏ giáo sư Trương là đúng, đàn ông không có chính kiến, hừ hừ...

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thoì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Lý Trác Vân tự trút giận lên bản thân mình

Biên tập: B3

Giáo sư Trương là người rất tốt.

Đây không phải là đang nói tốt cho anh ta, mà cô thực sự cảm thấy anh ta là một người tốt.

Mặc dù bị từ hôn và bị buộc phải chia tay, nhưng anh ta vẫn phong độ như cũ, lịch thiệp hỏi có cần đưa Lệnh Mạn về nhà hay không.

Lệnh Mạn đâu có không biết xấu hổ như thế, cô xuống xe tự mình đi về.

Giáo sư Trương cũng không giữ lại.

Đội mãi không gọi được chiếc xe nào, Lệnh Mạn liền cứ thế đi bộ ngược dòng xe.

Lúc đi ngang qua cục dân chính, đột nhiên cô nhìn thấy trong đám đông có một người hót ha hót hải chạy như bay về hướng này.

Nhìn kỹ lại thì phát hiện ra người đó là Lý Trác Vân.

Ngay lúc này tầm mắt của Lý Trác Vân cũng liếc thấy Lệnh Mạn, anh vội vàng xông thẳng đến trước mặt cô, hai tay giữ chặt bả vai cô.

Lệnh Mạn có chút giật mình nên cứ để mặc anh nắm lấy.

Lý Trác Vân dừng lại thở hồng hộc, hai mắt nhìn chăm chú vào cô, hỏi: "Em vừa đi từ cục dân chính ra?"

"... Ừ." Lệnh Mạn thấy hơi khó hiểu.

"Xong hết rồi?"

"... Ừ."

"Giấy đăng ký kết hôn đâu?"

Thấy dáng vẻ nôn nóng đứng như mình dự liệu của Lý Trác Vân, đột nhiên Lệnh Mạn nảy ra suy nghĩ muốn chinh anh một chút.

Cô chậm rãi đưa quyển sổ hộ khẩu ra, lật mặt sau lại.

"Đây."

Ánh mắt Lý Trác Vân lướt nhanh qua tay cô, căn bản không còn tâm trí đâu mà nhìn kỹ nữa.

Anh tin là thật.

Lý Trác Vân cau chặt mày, chỉ cảm thấy cái quyển sổ màu đỏ kia thật quá chói mắt, hận không thể giăng lấy ném thẳng vào trong thùng rác.

Anh thở phì phò, rống to một tiếng: "Tại sao em không đợi tôi!"

Lệnh Mạn cố tỏ ra ung dung hỏi: "Đội cậu làm gì?"

Lý Trác Vân nắm chặt quả đấm, giận đến nín thở: "Không phải tối hôm qua tôi đã nói rồi sao?! Tôi không muốn em gả cho anh ta!"

"Nhưng rõ ràng sáng hôm nay cậu vẫn ngủ quên."

Lý Trác Vân không còn biết nói gì, anh giậm mạnh chân, ngồi xồm xuống đất vò đầu bứt tai.

Vò càng lúc càng mạnh khiến kiểu tóc gọn gàng biến thành ổ gà chỉ trong nháy mắt.

Thế nhưng cũng không tài nào trút ra hết được nỗi phẫn uất và tức giận của anh, anh lại nhảy dựng lên, đá mạnh vào thùng rác vô tội bên đường.

Vài giây sau lại ngồi xồm xuống, dùng sức vò đầu.

Cứ lặp đi lặp lại không ngừng như vậy, dáng vẻ như muốn tự trút giận lên bản thân mình.

"Phụt ha ha..." Lệnh Mạn không giả vờ nổi nữa, bật cười ra thành tiếng, cô vừa cười to vừa cầm quyển sổ hộ khẩu đập vào đầu anh: "Cậu bị ngu có phải

không, đây là sổ hộ khẩu! Sao lại dễ lừa như thế chứ!"

Lý Trác Vân choáng váng đầu óc, không dám tin nhặt lên nhìn.

Bên ngoài bìa quyển sổ màu đỏ in ba chữ thật to —— SỔ HỘ KHẨU.

Ban đầu Lý Trác Vân hơi khựng lại, sau khi chắc chắn đây thực sự không phải là giấy đăng ký kết hôn, biểu tình trên mặt bắt đầu thay đổi liên tục.

Cuối cùng, tất cả cảm xúc vui mừng bị dập xuống.

Anh tức học máu mồm nhảy dựng lên, trợn mắt trừng Lệnh Mạn: "Lệnh Mạn! Chính tôi vui lắm đúng không hả!"

Lệnh Mạn ngửa đầu cười to: "Ha ha ha ha ha ha."

***

Khi vừa tỉnh dậy, Lý Trác Vân nghe được tin Lệnh Mạn đã được giáo sư Trương đón đi, bữa sáng cũng chưa kịp ăn liền cứ thế vắt chân lên cổ đuổi theo, đến bây giờ thì đã đói đến mức bụng đánh cả vào lưng.

Vừa lúc đến bữa trưa, Lệnh Mạn dẫn anh đi ăn cơm.

Ra khỏi nhà rồi thì cũng dừng đòi hỏi nhiều, hai người tùy tiện tìm một cửa hàng bán đồ ăn bình dân, gọi ba món mặn hai món rau, hương vị tạm ổn nhưng Lý thiếu gia vẫn vui đầu vào ăn lấy ăn để.

Lệnh Mạn nhìn anh ăn, nhân tiện kể lại đại khái tình hình.

Lý Trác Vân vừa nhai ngồm ngoàm vừa hỏi: "Nói như vậy, em không đăng ký với Trương Anh Trạch?"

"Ừ."

"Hôn lễ cũng hủy bỏ?"

"Ừ."

"Vì tôi sao?"

Lúc nói những lời này, Lý Trác Vân không giấu được ánh mắt mong đợi.

Bị anh nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng Lệnh Mạn kêu lộp bộp, vội vàng bật thốt ra lời phủ nhận: "Tất nhiên không phải vì cậu."

"Vậy thì vì sao?" Lý Trác Vân hỏi.

Lệnh Mạn nói: "Phụ nữ hay thay đổi, cậu không hiểu được đâu."

Chỉ có trong thâm tâm cô tự biết, việc cô đột nhiên muốn thay đổi quyết định lý do chủ yếu là bởi Lý Trác Vân.

Nhưng sao có thể để cho Lý Trác Vân biết được chút tâm tư này.

Cô rất muốn hỏi anh cái câu "Không muốn làm em trai, mà còn muốn làm nhiều hơn thế" là ý gì...

Lý Trác Vân lại chủ động nhắc tới: "Lệnh Mạn, đêm hôm qua..."

Lệnh Mạn nghe vậy thì chỉ sợ tránh không kịp, cô vội vàng gấp cho anh một miếng xương sườn, chuyển đề tài: "Mau ăn cơm đi!"

Lý Trác Vân nhìn cô một cái, cuối cùng cúi đầu xuống cắn miếng sườn, chặn miệng mình lại, không nói nữa.

***

Về nhà vẫn còn có thêm bao nhiêu chuyện đau đầu đang chờ đợi Lệnh Mạn.

Hạ Vũ Nhu hỏi như súng liên thanh: "Tại sao con lại về đây? Đăng ký xong chưa? Tiểu Trương đi đâu rồi?"

Lệnh Mạn thẳng thắn: "Không đăng ký nữa."

"KHÔNG ĐĂNG KÝ?!" Hạ Vũ Nhu hét to, giọng nói cao vút: "Tại sao?!"

Lệnh Mạn không nói lời nào.

Hạ Vũ Nhu hỏi: "Cãi nhau sao?"

"Không phải."

"Vậy lý do là gì?"

Lệnh Mạn bình tĩnh nói: "Bọn con đã nói chuyện với nhau, cảm thấy cả hai không quá thích hợp, vì thế chia tay trong hoà bình."

Mặt Hạ Vũ Nhu đen xì, tức giận rống âm lên: "Sắp tổ chức hôn lễ đến nơi, giờ còn không thích hợp cái gì?! Thiệp mời đều gửi hết đi rồi, bây giờ con lại nói không kết hôn nữa, mẹ phải giải thích với mọi người như thế nào đây?!"

Lệnh Mạn không buồn tranh cãi với bà, đi thẳng lên lầu chui vào phòng mình.

Hạ Vũ Nhu vẫn không để yên, bà đứng bên ngoài đập cửa ầm ầm, miệng gào thét không ngừng.

"Con ra đây cho mẹ! Nói rõ ràng xem, rốt cuộc thì tại sao đột nhiên không chịu kết hôn?!"

"Lệnh Mạn! Con coi như không nghe thấy có phải không hả?!"

"Lớn như vậy rồi còn không hiểu chuyện, đến bao giờ con mới để mẹ yên tâm đây?!"

Lệnh Mạn ngồi trên bàn đọc sách, đầu óc loạn hết cả lên.

Cô biết mình có lỗi với Hạ Vũ Nhu rất nhiều, nhưng cũng chẳng còn cách nào, chuyện kết hôn của cô phải do cô tự quyết.

Cuối cùng vẫn là Lý Trác Vân ra mặt kết thúc trò khôi hài này.

Anh ra khỏi phòng, không giận tự uy giống như một vị thiết diện tướng quân: "Ồn ào cái gì vậy, có định để cho người khác đọc sách hay không?!"

"..."

Hạ Vũ Nhu lập tức im bặt.

Bà không dám chọc giận Lý Trác Vân, không còn cách nào khác đành phải hậm hực rời khỏi cửa phòng Lệnh Mạn.

***

Buổi tối đến bữa cơm Lệnh Mạn cũng không xuất hiện, cô muốn tránh mặt Hạ Vũ Nhu vì không muốn lại tiếp tục xảy ra mâu thuẫn với bà.

Hiếm khi Lý Trác Vân nhiệt tình như vậy, vội đưa cơm lên lầu cho cô.

Lệnh Mạn cảm ơn anh, yên tĩnh ngồi ăn cơm.

Tâm trạng cô không tốt nên không nói gì nhiều.

Lý Trác Vân ngồi bên cạnh nhìn cô, bỗng nhiên cất giọng phá vỡ im lặng: "Mẹ em thật phiền phức."

"Sao vậy?" Lệnh Mạn hỏi.

Lý Trác Vân cau mày, bất mãn tố cáo: "Cả ngày cứ bắt em gả gả gả, ồn ào hết cả lên, muốn gả thì tự bà ấy đi mà gả!"

Nhìn vẻ mặt chán ghét không chút che giấu của anh, Lệnh Mạn không kìm được mà bật cười.

Làm ơn đi Lý thiếu gia.

Trừ cậu ra thì tất cả mọi người đều hy vọng cô gả ra ngoài, cậu mới là người khác người đó có hiểu không hả.

Phải phân biệt rõ ràng đi!

***

Cả buổi chiều Lệnh Mạn không ra khỏi phòng, buổi tối trước khi đi ngủ, cô nhận được tin nhắn của giáo sư Trương.

Một tin nhắn thật dài.

"Mạn Mạn, khi về nhà anh đã cẩn thận nghĩ lại những lời em nói ngày hôm nay, có lẽ có một số việc anh chưa biểu đạt rõ ràng.

Đúng là, việc anh có thể quen biết và thích em ban đầu là do hai gia đình chúng ta môn đăng hộ đối, nhưng sau khi thích em rồi, đối với anh mà nói những

thứ này không còn quan trọng nữa. Nói thẳng ra, cho dù bây giờ em không phải là con gái của Lý Nghiễm Thời thì anh vẫn nguyện ý cưới em làm vợ.

Anh luôn tự nghĩ, nếu như lần đầu tiên gặp mặt của chúng ta không phải là qua việc xem mắt, mà là một cuộc gặp gỡ tình cờ ở ven đường hoặc quán cà phê, liệu kết cục có khác hay không?

Vẫn nhớ đêm hôm đó khi em đáp lại lời cầu hôn của anh, em đã viết "Em đồng ý" chứ không phải là "Em bằng lòng", anh liền đoán được có lẽ việc em gả cho anh không phải là ý nguyện của em, anh cũng không muốn làm khó người khác.

Bất kể thế nào thì anh vẫn luôn tôn trọng ý kiến của em, anh sẽ nói chuyện với người lớn bên này, em không cần phải lo lắng.

Hy vọng sau này chúng ta vẫn có thể là bạn bè, chúc em hạnh phúc."

Sau khi đọc xong tin nhắn này, lòng Lệnh Mạn trầm xuống, nhất thời khó có thể bình tĩnh lại.

Trong mối quan hệ này, người cô có lỗi nhiều nhất chính là Trương Anh Trạch.

Nhưng để theo đuổi tự do của mình, đôi khi cũng cần phải từ bỏ những gánh nặng.

Cũng chính vì vậy mà cô càng phải bảo vệ quyết định không dễ gì mới đưa ra được này.

Lệnh Mạn do dự gõ ba chữ: "Thật xin lỗi."

Sau đó lại xoá sạch.

Viết đi viết lại rất nhiều lần, cuối cùng cô chỉ viết ra một câu: "Cũng chúc anh hạnh phúc."

***

Không ngoài dự tính, ngày hôm sau ba Trương mẹ Trương đến nhà thăm hỏi, lần này thì Lệnh Mạn không thể tiếp tục trốn ở trong phòng được nữa.

Cô ra ngoài gặp hai vị phụ huynh.

Thái độ của mẹ Trương vẫn ôn hoà như cũ, ngồi bên cạnh Lệnh Mạn cố gắng muốn kéo gần khoảng cách.

"Tiểu Mạn này, di nghe Anh Trạch nói các con chia tay, đáng lẽ hôm nay phải bắt nó đi cùng để nhận lỗi với con. Nhưng nó nói nó đã quyết định xong, không chịu tới, thế nên di và bác trai đành thay mặt nó đến xin lỗi con. Di cảm thấy, hai con quen nhau lâu như vậy, có thể đi đến tận bây giờ cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, có chuyện gì thì cứ từ từ giải quyết, đừng tùy tiện nói chia tay như vậy."

Lệnh Mạn lắc đầu, nói: "Bác gái, người nên nói xin lỗi phải là cháu mới đúng, Anh Trạch không hề có lỗi gì, hai bọn cháu chia tay trong hoà bình."

Mẹ Trương khó hiểu: "Vậy tại sao các con...?"

Lệnh Mạn trầm mặc không nói.

Mẹ Trương bèn suy đoán: "Bởi vì chuyện của Tiêu Tiêu sao?"

Lệnh Mạn chưa kịp trả lời thì bà ấy đã giải thích: "Chuyện của Tiêu Tiêu và Anh Trạch đã là chuyện từ mấy năm trước rồi, chúng nó tuyệt đối không còn vương vấn gì với nhau nữa. Nếu như con vẫn chưa yên tâm thì di xin đứng ra đảm bảo với con, sau này sẽ giúp con quản Anh Trạch thật tốt, chắc chắn không để nó có chút tơ tưởng nào đến chuyện đó."

Lệnh Mạn cười bắt đầu: "Bác gái, cháu rất tin tưởng vào nhân cách của Anh Trạch, thực sự là bọn cháu chia tay do không hợp nhau chứ không phải do chuyện khác."

Cô khép chặt hai chân, ngồi thẳng người, chân thành nói: "Càng nói càng thấy hổ thẹn, đáng lẽ ra cháu phải là người chủ động đến tận nơi nhận lỗi với hai bác, nhưng cuối cùng lại bắt hai bác phải đến tìm cháu thế này."

"Người sai là cháu, do cháu quá trẻ con, ban đầu chưa cân nhắc cẩn thận đã đồng ý lời cầu hôn của Anh Trạch, bây giờ cháu đã nghĩ lại nên muốn thay đổi quyết định, cháu muốn dừng lại nhân lúc mọi chuyện vẫn còn chưa quá muộn."

Mẹ Trương nói: "Di không tài nào nghĩ ra, rốt cuộc thì con và Anh Trạch không hợp nhau ở điểm nào? Bàn về gia cảnh các con ngang nhau, ngoại hình cũng rất xứng đôi, tính cách cũng hiền lành, tuổi tác chênh lệch không quá lớn. Con ở chung nhà với Anh Trạch lâu như vậy, chắc hẳn các con phải rất hợp nhau mới đúng chứ?"

Lệnh Mạn không trả lời.

Có mấy lời cô chưa từng nói ra với mọi người.

Cô biết mình không đủ ưu tú.

Trình độ học vấn của cô không cao, chưa đọc qua tam tòng tứ đức, lại càng không biết gì về cảm kỳ thi hoa.

Nếu như vứt bỏ đi thân phận con gái của Lý Nghiễm Thời, chỉ bằng riêng bản thân cô, cô tuyệt đối không xứng với nhà họ Trương một chút nào.

Nhưng thực ra tất cả những lời này cũng chỉ là cái cớ.

Lệnh Mạn không muốn lấy giáo sư Trương, lý do căn bản là do cô vẫn còn chưa đủ thích anh ta.

Cho nên cô mới không tài nào trả lời được câu hỏi của mẹ Trương.

Lệnh Mạn cúi thấp đầu, áy náy nói: "Thật xin lỗi bác gái, cháu đã quyết định hủy bỏ hôn ước. Quyết định này đã gây rắc rối lớn cho hai bác, thế nên cháu xin nguyện ý gánh vác toàn bộ trách nhiệm. Những thiệp mời đã gửi đi, cháu sẽ liên lạc với từng vị khách để nói rõ nguyên nhân và gửi lời xin lỗi."

Lời đã đến mức này, ý của Lệnh Mạn đã rõ ràng, ba Trương mẹ Trương cũng đành bất lực.

Hai người quay sang nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể thở dài buồn bã.

Hết chương 41.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Có người em trai nào lại thức dậy hôn trộm chị gái vào lúc nửa đêm cơ chứ?

Biên tập: B3

Quãng thời gian hủy hôn đầy sóng gió vừa trôi qua thì kỳ nghỉ hè kết thúc, Lý Trác Vân phải quay về đại học X.

Lệnh Mạn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng có thể thoát được cái cảnh mỗi lần nhìn thấy Lý Trác Vân đều giống như nhìn thấy đại địch, vừa khản trương tim lại vừa đập loạn.

Đồng thời sau khi trải qua kỳ thực tập dài, Lệnh Mạn đã chính thức trở thành nhân viên của tập đoàn Nhất Thiên, sau khi trở thành nhân viên chính thức cô được điều đến phòng quảng cáo.

Bộ phận quảng cáo có vị trí rất quan trọng trong công ty, ngoại trừ bộ phận sản xuất thì đây là nơi đầu tiên được tiếp xúc với sản phẩm.

Công việc hàng ngày của bộ phận này đó là đánh giá, đóng gói và tuyên truyền đưa các sản phẩm ra ngoài thị trường. Việc tiếp thị quyết định trực tiếp đến mức độ phủ sóng và nhận biết của công chúng đối với sản phẩm.

Ngoài Lệnh Mạn, còn có thêm một đồng nghiệp khác cũng được điều đến phòng quảng cáo.

Là người ngồi đối diện với bàn làm việc của cô trước kia - Trần Khiết.

Bởi vì trước đó Trần Khiết luôn thể hiện tốt trong công việc nên khi được chuyển qua phòng quảng cáo thì đã được thăng chức thêm một bậc.

Lệnh Mạn và Trần Khiết được phân vào cùng một nhóm, tiếp xúc với một sản phẩm vừa mới được đưa ra thị trường —— rượu xán.

Rượu xán là một loại rượu trắng do tập đoàn Nhất Thiên cùng với tập đoàn Rượu Vang hợp tác nghiên cứu sản xuất, nó có chút khác biệt với các loại rượu trắng thông thường đang được bày bán trong thành phố, tên gọi khác của nó là "Thanh Xuân", được sản xuất ra để nhắm đến các đối tượng khách hàng từ 20 đến 35 tuổi, thuộc tầng lớp sinh viên và tầng lớp tri thức trẻ.

Từ lâu đối tượng khách hàng này đã bị các nhãn hiệu cocktail khác như RIO chiếm độc quyền, rất ít người trẻ tuổi thích uống loại rượu trắng có vị cay nồng.

Vì thế muốn đưa rượu xán ra ngoài thị trường và cạnh tranh được với các loại rượu trắng vốn có là điều rất khó khăn.

Lệnh Mạn không được học qua chuyên ngành quảng cáo, thông tin về thị trường cũng mù tịt. Mỗi khi họp nhóm, cứ đến lượt mình đưa ra ý kiến thì cô đều không biết phải xoay sở ra sao, không biết phải đưa ra phương án gì.

Lệnh Mạn cảm thấy nản chí, cô bèn âm thầm đến tìm Lý Nghiễm Thời để nói chuyện, cô không hiểu lắm vì rõ ràng cô vẫn đang làm rất tốt công việc ở

phòng thương mại quốc tế, vậy mà sao đột nhiên lại chuyển cô đến phòng quảng cáo.

Lý Nghiễm Thời cười một tiếng, sâu xa nói: "Phòng thương mại quốc tế cũng không phải là phòng quan trọng gì, ta hy vọng con có thể từ từ tiếp xúc với cốt lõi của công ty để sau này trở thành trụ cột cho Nhất Thiên."

Lệnh Mạn ngó người.

Đột nhiên cô nhớ tới những lời Liên Tình đã nói.

"Con trai duy nhất của nhà họ Lý không có ý định tiếp tục con đường làm thương nhân, sớm muộn gì tập đoàn Nhất Thiên cũng sẽ do em thừa kế."

Không lẽ Lý Nghiễm Thời cũng nghĩ như vậy?

Chắc là không phải đâu, sao ông ấy có thể dễ dàng đem tâm huyết cả đời mình giao cho một đứa con gái không có quan hệ máu mủ gì chứ.

Dù thế nào đi nữa thì Lệnh Mạn cũng chưa bao giờ vọng tưởng tới khối tài sản khổng lồ của nhà họ Lý.

Ít nhất là cho đến bây giờ, khi năng lực của cô vẫn chưa bằng ai.

Lý Nghiễm Thời kiên nhẫn khuyên bảo cô: "Không phải cứ muốn là sẽ có thể nghĩ ngay ra được những ý tưởng mới, đây không phải là chuyện chỉ trong ngày một ngày hai, ta nhớ ngành này của các con được tự do làm việc. Chưa tìm được linh cảm có thể ở nhà nghỉ ngơi, chỉ cần hoàn thành công việc trước khi hết hạn là được."

Ông nghĩ đến một chuyện, không kim được cười ha ha: "Gần đây Lý Trác Vân vừa tìm ta tố cáo, nói ta giao cho con quá nhiều công việc, khiến con không có thời gian hỏi thăm nó."

Ông chỉ vào Lệnh Mạn, vẻ mặt hài lòng: "Ha ha, xem ra Lý Trác Vân rất thích người chị gái là con."

Lệnh Mạn đỏ mặt.

Cô cũng đã từng hiểu lầm ý nghĩa của từ thích trong miệng Lý Trác Vân giống Lý Nghiễm Thời.

Nhưng bây giờ khi nghe thấy... lại không nhận được mà nghĩ đến một ẩn ý khác.

***

Buổi tối về biệt thự ăn cơm.

Hạ Vũ Nhu hỏi: "Quốc khánh này công ty con được nghỉ mấy ngày? Mẹ muốn nhân dịp này cả nhà ta cùng đi du lịch."

Lệnh Mạn từ chối không cần suy nghĩ: "Mọi người đi đi, con không đi đâu."

Làm việc ở phòng quảng cáo quá mệt mỏi, thường xuyên phải làm thêm đêm suốt sáng, hiếm lắm mới có được kỳ nghỉ này nên cô phải tranh thủ thời gian ở nhà ngủ bù.

Lý Nghiễm Thời giống như vô tình nhắc đến một chuyện: "Ta nghe Lý Trác Vân nói kỳ nghỉ này nó và bạn bè sẽ đến Tứ Xuyên chơi, đã đăng ký với đoàn du lịch xong hết rồi, con có muốn đi chung với tụi nó không?"

Lệnh Mạn sững sốt, không lên tiếng đáp lại.

Lý Nghiễm Thời nói: "Bạn bè của Lý Trác Vân đều là những đứa trẻ chưa đủ chín chắn, một đám thanh niên đi chơi xa ta không yên tâm chút nào, có con đi theo thì ta cũng cảm thấy đỡ lo hơn."

Ông lại nói tiếp: "Hơn nữa không phải bây giờ con đang phải lên kế hoạch đưa rượu xán ra thị trường sao? Loại rượu này được tập trung nhắm đến những người trẻ, con ở chung với đám sinh viên này rồi quan sát nhu cầu của tụi nó, sau đó tìm thử một chút linh cảm xem sao."

"À... Vâng."

Lời nói của Lý Nghiễm Thời không có chút kờ hờ nào, khiến Lệnh Mạn không tìm được lý do để từ chối.

***

Buổi tối, Lý Trác Vân nhắn tin cho cô.

"Lý Nghiễm Thời đã nói với em chưa? Em có đi không?"

Lệnh Mạn trầm nghĩ, tên tiểu tử này đúng là đồ lắm quỷ kế, biết thừa Lý Nghiễm Thời mà nói với cô thì tỷ lệ thành công sẽ tương đối cao.

Lệnh Mạn trả lời: "Có."

Cô có thể tưởng tượng ra Lý Trác Vân đã cao hứng cỡ nào, chỉ một giây sau đã nhấn lại cho cô một icon tình yêu nồng cháy.

***

Tiếc là Lệnh Mạn đặt vé máy bay muộn nên không thể mua được vé cùng một chuyến với mấy người Lý Trác Vân.

Ngày lên đường hôm đó cô lại gặp phải chuyến bay đến trễ, vì thế Lệnh Mạn đến sân bay Thành Đô muộn hơn bọn họ khoảng 6 tiếng đồng hồ.

Trước khi cất cánh, Lý Trác Vân nhắn tin thông báo với cô: "Bọn tôi thuê một chiếc xe buýt, 4 giờ chiều sẽ xuất phát đi lên núi Tứ Cô Nương (*) chắc là em sẽ không đuổi kịp đâu."

(*) Núi Tứ Cô Nương: Dãy núi Tứ Cô Nương bao gồm bốn ngọn núi lớn, nằm ở tỉnh Tứ Xuyên, cách Thành Đô, Trung Quốc 220 km được coi như dãy Alps của phương Đông vì vẻ đẹp hùng vĩ nơi đây.

Khu vực Tứ Cô Nương có diện tích 450 km², theo nhiều người dân Trung Quốc, dãy núi là hoá thân của bốn cô gái xinh đẹp và trong trắng. Đỉnh cao nhất ở đây nằm trên độ cao 6.250m, quanh năm phủ đầy tuyết và là đỉnh khó chinh phục nhất. Du khách có thể tới thăm ngọn núi thấp nhất, nằm trên độ cao 5.355m.

Vào mùa xuân và mùa hè, những thung lũng trong dãy núi trở nên tuyệt đẹp vì cây cối xanh tươi, suối chảy uốn lượn. Tới mùa đông, cảnh sắc ở đây phủ đầy một màu trắng của tuyết và mây. Những đám mây lớn bao phủ trên bốn đỉnh núi khiến du khách cảm giác như mình đang đi giữa một biển mây bồng bênh.

Lệnh Mạn: "Không sao đâu, các cậu cứ đi trước đi."

Lý Trác Vân: "Còn một người bạn học khác cũng bị lỡ chuyến bay, chắc sẽ đến nơi cùng lúc với em, cậu ta chờ em ở KFC, hai người hẹn gặp nhau rồi cùng đến đây đi."

Lệnh Mạn liền cảm thấy hơi mất mát: "Cậu không đợi tôi sao?"

Cô nghĩ nghĩ, lại xoá đi.

Dù sao cũng không phải là một cô học trò mười tám, mười chín tuổi, còn cần ai phải chiều cô nữa.

Cũng chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà, tốt nhất không nên để trong lòng.

Ai bảo tại cô đến trễ chứ.

Lệnh Mạn sửa lại: "Tôi đã từng gặp bạn học đó của cậu chưa?"

Lý Trác Vân: "Chưa từng gặp."

Lệnh Mạn: "Vậy sao tôi nhận ra được cậu ta?"

Lý Trác Vân: "Cậu ta cao 183 cm, mặc áo khoác đen, đội mũ lưỡi trai."

Lệnh Mạn: "Ừ, được rồi, đến lúc đó tính sau."

***

Sau chuyến bay dài 2 tiếng rưỡi, Lệnh Mạn đáp xuống sân bay Thành Đô.

Cô kéo va ly hành lý chạy thẳng đến quán KFC, đảo mắt xung quanh tìm mục tiêu.

Bên trong đông nghịt người, tất cả mọi người từ người nghe điện thoại đến người chờ máy bay đều thích vào đây để giết thời gian, hơn nữa hầu hết bọn họ đều mặc áo khoác đen.

Lệnh Mạn rầu rĩ, thế này thì tìm làm sao?

Đột nhiên, tầm mắt cô lướt qua một bóng lưng đội mũ lưỡi trai ở phía đằng xa.

Dáng vẻ người thanh niên đó khá giống với miêu tả của Lý Trác Vân, Lệnh Mạn quyết định tiến lại hỏi thử.

Cô đi đến, dè dặt vỗ bả vai người kia.

Người kia quay đầu lại, là một khuôn mặt xa lạ.

Lệnh Mạn hỏi dò: "Xin hỏi cậu có phải là bạn học của Lý Trác Vân không?"

Người kia ngơ ngác lắc đầu: "Cô nhận nhầm người rồi thì phải."

Lệnh Mạn cười lúng túng: "À à, xin lỗi vì đã quấy rầy."

Cô 囧 囧 kéo va ly rời đi.

Cả quán KFC rộng như vậy chỉ có mỗi một người đội mũ lưỡi trai, hơn nữa lại không phải là người Lệnh Mạn muốn tìm.

Hay là bạn học của Lý Trác Vân vẫn chưa đến nơi?

Lệnh Mạn nhắn tin cho Lý Trác Vân: "Bạn cậu đến chưa? Nhắn số điện thoại của cậu ta cho tôi đi."

Đội mãi không thấy Lý Trác Vân trả lời.

Lệnh Mạn không còn cách nào đành phải tìm một chỗ ngồi xuống, yên lặng chờ đợi.

Cô bỏ đi động ra chơi điện tử, một lát sau, có một người đi đến ngồi xuống vị trí đối diện cô.

Lệnh Mạn bận chơi trò chơi nên không để ý.

Đột thêm một lát.

"Này."

Người từ nãy đến giờ vẫn ngồi im lặng ở phía đối diện đột nhiên gọi cô.

Lệnh Mạn ngẩng đầu lên, người ngồi đối diện đội một chiếc mũ lưỡi trai.

Xương hàm rất hoàn mỹ, vành mũ che hết nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra khuôn cằm thật nhọn.

Lệnh Mạn vẫn chưa nhận ra.

Cuối cùng người nọ bỏ mũ xuống, một gương mặt tuấn tú xuất hiện dưới ánh đèn.

Lệnh Mạn há to mồm: "Lý Trác Vân!"

Lý Trác Vân mỉm cười với cô, lộ ra hàm răng trắng bóc: "Ừ."

Lệnh Mạn vẫn chưa kịp hồi thần: "Sao cậu nói là bạn cậu cơ mà!"

"Đúng vậy." Lý Trác Vân nói: "183 cm, mặc áo khoác đen, đội mũ lưỡi trai, không phải chính là tôi sao?"

Lệnh Mạn khó hiểu: "Cậu cũng lỡ chuyến bay?"

"À không, tôi đến sớm, vẫn luôn đợi em ở đây."

"Thế sao vừa nãy cậu không ra luôn, bắt tôi phải tìm lâu như vậy?"

Lý Trác Vân nở nụ cười đắc ý: "Tôi ở trong tối quan sát dáng vẻ thân thể ừ ừ của em, rất là vui."

"..."

Bấy giờ Lệnh Mạn mới phát hiện ra đã bị anh trêu đùa: "Đùa thế này có gì vui, cậu thật là nhàm chán!"

Lý Trác Vân không phục: "Không phải em cũng dùng sở hộ khẩu để lừa tôi đó sao, em không nhàm chán chắc?"

"..." Bị anh cắn ngược cho một cái, Lệnh Mạn không buồn tranh cãi nữa, quay mặt sang chỗ khác.

Xi.

Nhưng mà dù thế nào thì người chờ mình vẫn là Lý Trác Vân chứ không phải người khác.

Điều này khiến tâm trạng Lệnh Mạn vui vẻ hơn rất nhiều.

***

Hai người bắt kịp chuyến xe buýt cuối cùng đi lên núi Tứ Cô Nương.

Gần đây đường cao tốc đang sửa chữa, phải đi vòng đường núi, vốn dĩ chỉ đi mất 3 tiếng đồng hồ nhưng giờ thời gian đã tăng lên gấp đôi.

Đường núi uốn lượn, xe buýt lắc lư, hơn nữa do phản ứng cao nguyên nên chỉ một lát sau Lệnh Mạn và Lý Trác Vân đã cảm thấy đau đầu buồn nôn.

Lệnh Mạn đã chuẩn bị sẵn thuốc cảm, cô bèn lấy ra để mỗi người uống một viên, sau đó lại ép Lý Trác Vân ăn thêm một khối sô cô la, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn chút ít.

Sắc trời dần tối, Lệnh Mạn cảm giác được nhiệt độ xung quanh càng ngày càng giảm.

Xe buýt đang đi ngang qua một ngọn núi tuyết.

Lấy bầu trời phía xa làm nền, từng ngọn núi tuyết nguy nga sừng sững, bầu trời đêm khiến cô không nhìn được toàn cảnh nhưng vẫn có thể trông thấy tuyết trắng xóa bao trùm phía trên đỉnh núi.

Đó là một nơi đầy uy nghiêm, thần bí, lại vô cùng thần thánh.

Cảnh đẹp trước mắt khiến Lệnh Mạn bắt đầu có chút mong đợi với hành trình lần này.

***

Rốt cuộc thì bọn họ cũng đến được núi Tứ Cô Nương vào lúc một, hai giờ sáng, tài xế thả hai người xuống trước cửa khách sạn.

Mọi người đã đi ngủ từ sớm, chỉ còn vài người thức để chờ bọn họ.

Chuyến đi này tổng cộng có mười hai người, sáu nam sáu nữ.

Hai nữ ở một phòng, hai nam ở một phòng, vốn dĩ thuê sáu phòng là vừa đủ.

Nhưng Sừ Á Tùng và bạn gái hẳn nhất định muốn ở chung phòng với nhau, thế nên còn một phòng đôi cuối cùng, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân đành phải ở chung.

Hai người bọn họ là chị em, mọi người đều cảm thấy chẳng có vấn đề gì.

Chỉ có Lệnh Mạn thâm gào thét trong lòng.

Không ổn chút nào!

Vô cùng không ổn nha!

Nhưng cô cũng chẳng biết đòi phòng với ai bây giờ.

Lý Trác Vân không ở cùng cô, thì sẽ phải ở cùng với một cô gái khác.

Cô không ở cùng với Lý Trác Vân, thì sẽ phải ở cùng với một nam sinh khác.

Lệnh Mạn đến hỏi ông chủ, ông chủ nói dịp nghỉ lễ nên rất đông khách, suốt thời gian này đều không có phòng trống.

... Chỉ có thể ở tạm như vậy.

Cũng may là hai người đã mệt mỏi sau một ngày bôn ba, không có sức mà nghĩ đến chuyện khác nữa.

Thời tiết quá lạnh, bọn họ rửa ráy qua loa rồi ai trèo lên giường người ấy, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Công tắc điện ở gần Lý Trác Vân, trước khi tắt đèn anh nói với Lệnh Mạn: "Tôi tắt đèn đây."

Lệnh Mạn đồng ý: "Ừ, tắt đi."

Tách một tiếng, bóng tối bao trùm khắp các ngõ ngách.

Lệnh Mạn an tâm rúc vào chăn, chuẩn bị chìm vào giấc ngủ.

Màn đêm yên tĩnh.

Phòng sát bên cạnh là phòng của Sừ Á Tùng và bạn gái hẳn, vốn dĩ ban đầu là phòng của Lệnh Mạn và Lư Bội San.

Đôi tình nhân trẻ tuổi ở chung một chỗ, anh anh em em, thân thiết nóng bỏng, thi thoảng lại truyền đến những âm thanh té nhị.

Lệnh Mạn cố nén sự xấu hổ, giả vờ cầm điếu.

Khụ...

Dù sao cũng là thanh niên hai mấy tuổi đầu, đang là tuổi tình lực dồi dào nhất, khó tránh khó tránh.

Lệnh Mạn mở to mắt, nhìn lên trần nhà.

Không biết Lý Trác Vân có nghe thấy động tĩnh ở phòng bên cạnh không?

Nhất định không thể để anh biết cô đang nghe trộm...

Cô có tặc giạt mình nhắm mắt lại.

Cuối cùng cơn buồn ngủ đã chiến thắng những suy nghĩ vẩn vơ, đầu óc Lệnh Mạn dần dần mơ hồ, cứ thế tiến vào mộng đẹp.

Về chuyện giả vờ ngủ thì Lý Trác Vân giỏi hơn nhiều.

Hiếm lắm mới có dịp được qua đêm cùng phòng với Lệnh Mạn, tất nhiên là anh sẽ không chịu yên phận mà không làm gì.

Đêm càng ngày càng khuya.

Lệnh Mạn ngủ không sâu.

Trong mơ màng, cô nghe thấy tiếng bật đèn, người ở giường bên cạnh bước xuống đi đi lại lại, mặc dù bước chân rất nhẹ nhưng cô vẫn có thể nghe thấy.

Tiếng xả nước bồn cầu, tiếng nước sôi, tiếng mở gói snack...

Lệnh Mạn không thể không thừa nhận.

Hoạt động về đêm của nam sinh viên hai mươi một tuổi thật là phong phú.

Phải mất gần mười phút sau Lý Trác Vân mới chịu dừng lại.

Lệnh Mạn nghĩ cuối cùng anh cũng chịu về giường ngủ rồi.

Nhưng bỗng nghe thấy tiếng bước chân cách mình càng ngày càng gần, cậu ta định đi về giường cô?

Này, đi nhầm giường rồi! Nhầm rồi!

Lệnh Mạn vội vàng nhắm chặt đôi mắt đang mở hé ra.

Mặc dù không nhìn thấy gì, nhưng cô có thể cảm nhận được Lý Trác Vân đang đứng cạnh giường mình, sau đó ngồi xuống.

Tiếng hít thở của anh càng ngày càng rõ ràng.

Có cái gì đó ngưa ngưa khe lướt qua trán Lệnh Mạn, cô đoán đó là tóc của Lý Trác Vân.

Ngay sau đó cô lại cảm giác thấy sống mũi của anh chạm vào mặt mình.

Rốt cuộc thì cậu ta muốn làm gì?

Bên dưới chăn, Lệnh Mạn khăn trương nắm chặt ga trải giường, nín thở, không dám cử động dù chỉ một chút.

Nửa giây sau, môi cô chạm phải một nơi vô cùng mềm mại, còn mang theo cả vị sô cô la ngọt ngào.

Cô không cần đoán cũng biết đó là nơi nào.

Chỉ trong nháy mắt nhịp tim Lệnh Mạn đập nhanh đến đỉnh điểm.

Cô nằm thẳng đơ trên giường, không dám nhúc nhích, rất sợ bị phát hiện là mình đã tỉnh.

Lý Trác Vân hôn nhẹ cô một cái sau đó rời đi.

Lúc này anh mới ngoan ngoãn quay về giường mình, tắt đèn, tiếp tục ngủ.

Nội tâm Lệnh Mạn nổi sóng, không tài nào ngủ được nữa.

Cho tới nay Lệnh Mạn vẫn chưa đoán được rốt cuộc tình cảm của Lý Trác Vân đối với cô là gì...

Trước ngày hôm nay, cô vẫn có thể tự thuyết phục bản thân mình, thời điểm huỷ hôn Lý Trác Vân đã nói những lời hơi tùy tiện nên mới khiến cô hiểu lầm.

Thế nhưng hành động vừa rồi của anh, đã khiến đầu óc Lệnh Mạn liên tưởng đến rất nhiều kịch bản phim điện ảnh đã từng xem.

... Có người em trai nào lại thức dậy hôn trộm chị gái vào lúc nửa đêm cơ chứ?

Lý Trác Vân thích cô, rõ ràng không phải là tình chị em đơn thuần, mà đã đến mức tình yêu trai gái.

Nhưng tại sao lại có sự thay đổi lớn này?

Lệnh Mạn trầm tư suy nghĩ nửa ngày cũng chỉ có thể nghĩ đến một khả năng duy nhất, đó là do quá xúc động.

Liệu có phải bởi vì Lý Trác Vân đã đến tuổi nở hoa kết trái, nhưng vẫn chưa biết yêu là gì, chưa được hưởng thụ cái cảm giác vui vẻ hạnh phúc, lại bị bạn bè xung quanh ảnh hưởng, dẫn đến việc cả thể xác lẫn tâm hồn cũng bị tác động theo?

Người khác phái duy nhất luôn gần gũi với Lý Trác Vân chính là cô, cho nên cậu ta liền nảy sinh ảo tưởng không thích hợp với cô chăng?

Hết chương 42.

Tác giả có lời muốn nói: Lý Trác Vân... Suy nghĩ nhiều quá đấy. Nhưng em tình nguyện nghĩ như vậy thì cũng được thôi. (chống cảm cười đều.)

Phong cảnh núi Tứ Cô Nương:

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Không tài nào tìm nổi

Biên tập: B3

Cả đêm Lệnh Mạn không chợp mắt, sáng ngày hôm sau còn phải dậy sớm để cung cấp dịch vụ đánh thức đám sinh viên đại học.

Vì nếu đã đi chơi thì tất nhiên không thể nào lãng phí thời gian chỉ để nằm trong chăn rồi.

Đúng 7 giờ cả đoàn cùng tập trung lên xe buýt để xuất phát đến một trong những thắng cảnh nổi tiếng của núi Tứ Cô Nương là Song Kiều Câu (*).

(*) Thung lũng Song Kiều.

Bầu khí quyển ở Song Kiều Câu không tốt nhưng phong cảnh lại tuyệt đối rung động lòng người.

Cảnh sắc nơi này vẫn giữ được vẻ mộc mạc tự nhiên vốn có, đồng cỏ xanh biếc, lá phong đỏ như lửa, những ngọn núi luôn vĩnh viễn phủ đầy tuyết trắng.

Triền núi trải dài từ thấp đến cao, thảm thực vật phân bố đặc biệt rõ ràng, bạt ngàn khắp nơi, rực rỡ tươi đẹp nhiều màu sắc.

Mặc dù mới chỉ bước vào đầu tháng mười, nhưng nhiệt độ ở Tứ Xuyên đã rất thấp.

Xe buýt dừng lại ở nơi cao nhất so với mực nước biển, tuyết ở dưới chân núi.

Lượng du khách đến nơi này không nhiều bằng núi tuyết Ngọc Long (**), không có cáp treo và tàu hoả lên núi nên ở đây vẫn rất có rất ít dấu vết của con người, cảnh đẹp càng được bảo tồn một cách nguyên vẹn nhất.

(**) Núi tuyết Ngọc Long (tiếng Trung: 玉龙雪山; Hán-Việt: Ngọc Long tuyết sơn) là một khối núi gần Lệ Giang, tỉnh Vân Nam, Tây Nam Trung Quốc. Đỉnh cao nhất của nó được đặt tên Phiến Tử Đẩu (扇子陡, Shanzidou) cao 5.596 m. Bên kia núi là vực Hồ Khiêu nổi tiếng thách thức các nhà leo núi. Toàn bộ hệ thống núi này có tất cả 12 đỉnh núi cao trên 5000m quanh năm tuyết phủ. 12 ngọn núi này bao phủ khu vực rộng lớn giống như con rồng màu trắng bạc giữa trời nên gọi là "Ngọc Long". Đây là ngọn núi thứ 71 trong những ngọn núi cao nhất thế giới. – Nguồn: Wikipedia Tiếng Việt.

Mọi người xếp hàng xuống xe, vừa bước xuống liền ngay lập tức bị không khí lạnh và băng tuyết xâm nhập thẳng vào cơ thể xuyên qua đầu ngón chân.

Giống như đang ở Bắc Cực, những ngọn dao gió quét vào mặt đau rát, Lệnh Mạn quấn chặt áo bông vào người, không thể cử động, cả người rét đến

run rẩy.

Sao sao sao sao, sao có thể lạnh như vậy chứ...

Trời lạnh là lý do tốt nhất để ôm nhau.

Sau khi xuống xe, mọi người quay sang ôm chầm lấy nhau để ủ ấm.

Lý Trác Vân cũng vội vàng nhân cơ hội xông lên ôm chặt lấy Lệnh Mạn, không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Bên dưới chân núi có một mảnh đất bằng phẳng, ở đó có những người mặc trang phục dân tộc Tạng mở mấy quầy bán đồ lật vặt chuyên bán khoai tây nướng, thịt bò khô và khăn choàng họa tiết Tây Tạng, còn có cả lò sưởi để cho các du khách sưởi ấm.

Khoai tây nướng hai đồng một củ, giá rất rẻ, Lệnh Mạn liền mua hẳn một giỏ, tất cả mọi người cùng chia nhau ăn.

Lệnh Mạn và Lý Trác Vân ngồi sưởi ấm cùng một chỗ, áp củ khoai tây trong tay, chờ khi nào nguội sẽ bóc ra ăn.

Đợi đến khi cơ thể ấm lên, mấy người còn lại bắt đầu lục tục đi xung quanh để tham quan chụp hình.

Theo nguyên tắc không lãng phí đồ ăn, Lệnh Mạn cố gắng ngồi ăn hết mấy củ khoai tây còn lại.

Khoai tây nướng này rất thơm, cô đang ăn ngon lành thì đột nhiên Lý Trác Vân ngồi ở phía đối diện giơ tay về phía cô.

Lệnh Mạn hơi ngẩn người, ngồi yên tại chỗ.

Lý Trác Vân đưa tay đến bên miệng cô, nhặt một mẩu vụn khoai tây dính trên đó.

Rồi cứ thế thản nhiên đút vào miệng mình.

Lệnh Mạn quả thực không tài nào bỏ qua hành động quá mức thân mật này, cô chậm rãi nuốt hết đồ ăn, một lúc sau mới nhỏ giọng nói: "Lý Trác Vân, tại sao gần đây cậu lại đối xử với tôi như vậy?"

"Đối với em như vậy?" Lý Trác Vân hỏi lại với vẻ thích ý.

Lệnh Mạn chần chừ, nói: "Cậu không cảm thấy những hành động này đã vượt qua tình chị em bình thường sao?"

"Chúng ta vốn dĩ không phải là chị em bình thường." Lý Trác Vân bình thản nói: "Chẳng phải em cũng không hề cảm thấy phản cảm sao? Khi tôi hôn em tối hôm qua."

Lệnh Mạn cứng họng, hơi há miệng.

"Tôi biết em không ngủ." Lý Trác Vân bổ sung.

Vì đạt được mục đích nên vẻ mặt anh tỏ ra rất giao hoạt.

Hoá ra tối hôm qua anh làm vậy để thử thăm dò cô sao?

Nếu như cô không tức giận hoặc không mắng anh, sau này anh sẽ còn làm ra những hành động "quá giới hạn" hơn?

Lệnh Mạn cắn môi không nói, thậm chí cô còn không biết hiện tại trong lòng mình đang nghĩ gì.

"Nhưng cậu cũng phải có một lý do khi đối xử với tôi như vậy chứ?"

"Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tôi thích em." Sợ cô vẫn chưa hiểu rõ ràng, Lý Trác Vân phải bổ sung thêm một câu: "Không phải loại thích giữa tình chị em đó."

"Em huỷ bỏ hôn ước với Trương Anh Trạch, bất kể có phải vì tôi hay không, ít nhất vẫn khiến tôi biết một chuyện. Em ——" Lý Trác Vân đưa củ khoai tây đã bóc vỏ xong cho Lệnh Mạn, ánh mắt ung dung đắc ý: "Đã là của tôi rồi."

Đôi mắt của chàng thanh niên giống như hồ nước trên núi cao, trong suốt sáng rõ.

Thẳng thắn và trực tiếp, chỉ hận không thể ngay lập tức tỏ lộ ra tất cả tiếng lòng để cô thấy.

Lệnh Mạn không chịu nổi ánh mắt đó, trước khi tâm trạng trở nên kỳ lạ liền khó khăn tránh né.

Giữa trưa, mặt trời mọc.

Nơi có ánh mặt trời và nơi không có ánh mặt trời đúng là hai nơi trái ngược nhau hoàn toàn.

Những người dạo chơi dưới ánh mặt trời đã bắt đầu toát mồ hôi, lục tục cởi áo khoác và khăn quàng ra, người ở trong bóng râm thì vẫn bị cái giá lạnh cắn nuốt, tay chân cứng ngắc.

Lệnh Mạn thấy vậy thì bèn vội vàng kéo Lý Trác Vân đi dạo chơi xung quanh, sưởi ấm dưới ánh mặt trời.

Bọn họ đi loanh quanh, mỗi nơi dừng lại một chút, chụp được không ít hình, sau khi chơi chán chê mới thoả mãn quay trở về xe buýt.

Lệnh Mạn phát hiện thấy áo khoác lông của Lý Trác Vân bị thủng một lỗ nhỏ, bèn hỏi: "Sao vậy?"

Lý Trác Vân nhìn qua, không bận tâm: "Chắc là vừa bị mắc phải cành cây."

"Ồ." Lệnh Mạn gật đầu ngẫm nghĩ.

***

Trở lại khách sạn, bà chủ nói nhà bếp đã chuẩn bị xong bữa trưa, mọi người lên lầu nghỉ ngơi một chút, nửa tiếng nữa xuống dùng cơm.

Trước khi đi Lệnh Mạn mượn bà chủ hộp kim chỉ.

Trong phòng có lò sưởi, Lý Trác Vân đã cởi áo khoác ra, thấy Lệnh Mạn về muộn thì hỏi: "Em vừa đi đâu vậy?"

Lệnh Mạn lắc lắc hộp kim chỉ trong tay, vừa ngồi xuống vừa nói: "Đưa áo khoác cho tôi, tôi giúp cậu sửa lại."

"Em còn biết may cả quần áo?" Lý Trác Vân hỏi ngạc nhiên.

"Cái này có gì khó chứ?" Lệnh Mạn kiêu ngạo: "Tôi còn biết thêu nữa đó."

Khi còn bé cô ở cùng với bà ngoại, học được không ít tài nghệ thêu thùa may vá, vậy nên cũng có thể thêu được những hoa cỏ đơn giản.

Chẳng qua lâu lắm rồi không thể hiện tay nghề, cảm thấy hơi ngượng tay một chút.

Lý Trác Vân ngoan ngoãn đưa áo khoác cho cô, Lệnh Mạn nhận lấy quan sát, ngẫm nghĩ xem nên xử lý thế nào.

Anh là con trai, thêu cho anh đoá hoa mẫu đơn thì không ổn cho lắm..

Bỗng nhiên Lệnh Mạn nảy ra một ý, hơn nữa còn tự mình cảm thấy rất hài lòng: "Không phải cậu tên là Trác Vân sao? Vậy tôi thêu cho cậu đám mây nhé?"

"..."

Trước khi nhìn thấy thành phẩm, Lý Trác Vân không biết phải đưa ra ý kiến gì, anh bèn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Buổi sáng phải dậy sớm, vốn dĩ Lý Trác Vân định tranh thủ nửa tiếng này để nằm ngủ một giấc.

Nhưng giờ phút này anh lại ngồi đó nhìn Lệnh Mạn may quần áo, mắt cũng không chớp lấy một cái, cô nghiêm túc chăm chú ngồi thêu từng đường kim mũi chỉ, nhìn hấp dẫn vô cùng, khiến anh không tài nào rời mắt nổi.

Trong đầu Lý Trác Vân thầm khẳng định mình nói không sai chút nào, nhất định Lệnh Mạn sẽ là một người vợ hiền thực.

Việc nhà chu toàn, nấu ăn ngon, lại khéo tay.

Nước phù sa không chảy ruộng ngoài, người con gái tốt như vậy nhất định không thể nhường cho người khác được.

***

Lần này chỉ dùng một loại chỉ nên thêu rất nhanh.

Sau khi hoàn thành, Lệnh Mạn giũ nhẹ áo, giờ lên hỏi: "Thấy thế nào, có được không?"

Vốn dĩ là một chiếc áo khoác màu đen tuyền, bây giờ lại có thêm một đám mây trắng nhỏ trước ngực, chiếc áo khoác bỗng chốc trở nên sống động hơn rất nhiều.

Thấy Lý Trác Vân mãi không phản ứng, Lệnh Mạn cười xấu hổ: "Ha ha... Có phải hơi trẻ con không?"

Lý Trác Vân nói: "Không đâu, rất đẹp."

"Thật không?" Lệnh Mạn lại cảm thấy hào hứng: "Vậy cậu thử mặc vào xem sao."

Cô đưa áo khoác lại cho Lý Trác Vân.

Bắt chợt Lý Trác Vân đứng thẳng dậy.

Vốn dĩ hai người đang ai ngồi giường nấy, duy trì một khoảng cách an toàn.

Lý Trác Vân nhận áo khoác từ tay Lệnh Mạn, nhưng lại chẳng nhìn lấy một cái, chuyển tay vút sang một bên: "Lát nữa sẽ mặc."

Mắt anh nhìn về phía trước như hồ rình mồi: "Trước đó tôi phải làm một chuyện khác."

Vì thân hình cao lớn của Lý Trác Vân đột nhiên ép tới gần nên không gian trở nên chật hẹp, ngập tràn cảm giác khẩn trương.

Một giây tiếp theo, Lệnh Mạn bị anh đẩy ngã xuống giường, miệng anh phủ kín miệng cô.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Lệnh Mạn còn chưa kịp phản ứng.

Chỉ trong nháy mắt chưa đến 0,01 giây, cô thấy anh cúi người xuống, dường như bên trong đôi mắt đen nhánh của Lý Trác Vân cất giấu một bình rượu ngon, dụ dỗ người ta cắn câu.

Vừa chạm vào lập tức bùng nổ.

Hai tay Lệnh Mạn bị Lý Trác Vân giữ chặt trên đỉnh đầu.

Cả người anh gần như đè hẳn lên người cô, một sức mạnh bá đạo đem cô bọc lại.

Đầu lưỡi trơn bóng chui vào khoang miệng cô, hung hăng càn quấy.

Lệnh Mạn kêu ô ô, chỉ là thanh âm đó càng nghe càng thấy giống như đang nũng nịu, chỉ một lát đã bị sự chiếm đoạt của Lý Trác Vân ngăn lại trong cổ họng.

Không bao lâu sau cô cảm thấy hô hấp không thông, suy nghĩ muốn đẩy anh ra theo bản năng cũng dần dần biến mất, cuối cùng chỉ còn lại tiếng hít thở và tiếng tim đập đan xen vào nhau.

Lệnh Mạn đã chịu khuất phục trước xúc cảm của mình, loại trải nghiệm tuyệt vời và kích thích chưa bao giờ có này khiến cô không tài nào kìm nổi, không thể dừng lại.

Lý Trác Vân càng lúc càng trở nên phần khích giống như sôi đống vồ mồi, không ngừng thay đổi mọi góc độ hôn cô thật sâu.

Duy chỉ có trong tình yêu, phụ nữ mới không ghét sự cường thế của đàn ông, bọn họ đều thích bị khống chế và kiểm soát, hưởng thụ cái cảm giác được dẫn dắt, như vậy mới có thể trải nghiệm được tất cả những khoái cảm mới mẻ và lạ lẫm.

Lý Trác Vân hôn không biết mệt mỏi, gặm môi cô ước chừng mười phút mới ngừng lại.

Lúc này cả hai mới có đủ không khí để hít thở.

Miệng Lệnh Mạn gần như tê dại, cô khẽ đưa tay chạm nhẹ vào môi mình.

Lý Trác Vân nhìn cô như cười như không, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Lệnh Mạn không trả lời.

Lý Trác Vân lại hỏi: "Miệng đau không?"

Lệnh Mạn gật đầu: "Ừm."

undefined

Chuyện nam nữ chính là kỳ quái như vậy.

Trước khi có sự tiếp xúc thân mật với nhau, trong quá trình qua lại luôn luôn xen lẫn những hiểu lầm và bất khoan.

Nhưng một khi đã vượt qua ranh giới kia, tất cả mọi thứ liền giống như nước chảy thành sông, tầng ngăn cách không thể diễn tả kia liền cứ thế mà tiêu tán.

Lý Trác Vân đưa thoi son dường ở đầu giường cho Lệnh Mạn: "Thoa vào đi."

Lệnh Mạn nhận lấy, chậm rãi thoa vào môi.

"Lý Trác Vân." Từ đầu đến cuối cô vẫn luôn trầm tư suy ngẫm, đột nhiên lại đặt câu hỏi: "Anh thích em ở điểm nào?"

Lý Trác Vân suy nghĩ một lát, trả lời một câu rất vô trách nhiệm: "Không biết."

Lệnh Mạn cau mày: "Không biết là sao?"

"Chính là không biết đó."

Lệnh Mạn nói: "Em là chị gái trên danh nghĩa của anh, là người thân trên mặt pháp luật. Anh thích người khác không phải tốt hơn sao, sao lại đi thích em?"

Lý Trác Vân chơi xấu: "Chính em vừa nói xong, cũng chỉ là trên danh nghĩa."

Lệnh Mạn nhìn anh nghi ngờ: "Chẳng lẽ anh thầm mến em từ nhỏ?"

Lý Trác Vân nói: "Bắt đầu từ khi nào thì anh không biết, chỉ biết là anh không tài nào chịu nổi khi thấy em ở bên cạnh người đàn ông khác, Liên Tĩnh không được, Trương Anh Trạch cũng không được, thế nên em dứt khoát ở bên cạnh anh là tốt nhất."

Khoé miệng Lệnh Mạn giật giật: "... Chỉ vì lý do này?"

Lý Trác Vân có chút không kiên nhẫn với kiểu truy hỏi này, nhưng anh vẫn không thể hiện ra: "Thích một người cũng phải cần lý do sao?"

Lệnh Mạn gật đầu: "Đúng vậy."

"Vậy tại sao em lại xinh đẹp như thế?"

Anh bất ngờ hỏi một câu hỏi không hề liên quan gì khiến Lệnh Mạn không kịp suy nghĩ.

"Lớn lên xinh đẹp thì liền xinh đẹp thôi... nào biết tại sao."

Lệnh Mạn trả lời có chút ngượng ngùng.

Lý Trác Vân hùa theo lời cô: "Đúng đó, em thấy không, rất nhiều chuyện không thể giải thích tại sao."

Lệnh Mạn:....

Biết ngay anh sẽ nói như vậy mà.

Ngay lúc đó, có người đứng bên ngoài gõ cửa, gọi hai người xuống lầu ăn cơm.

Lý Trác Vân sửa sang lại cổ áo xốc xếch, mặc áo khoác vào, quay sang nói với Lệnh Mạn: "Đi thôi, đi ăn cơm trước đã."

"Ừm."

Lúc xuống giường, Lệnh Mạn cảm giác được thân dưới hơi ẩm ướt.

Cô bị chính mình dọa sợ hết hồn.

Loại cảm giác xa lạ này khiến cô nhất thời trở nên xấu hổ bất an.

Sẽ không phải là?

Không phải đâu...

Chẳng qua chỉ hôn nhau một chút.

Cô liền...

Xin hỏi hiện tượng như vậy có phải là bình thường hay không?

Ngoài hôn ra, Lý Trác Vân cũng không hề làm gì khác với cô mà.

... Chẳng lẽ ham muốn của cô rất lớn?

Lệnh Mạn ảo não ôm mặt thẹn thùng.

Lý Trác Vân nhận ra sự khác thường của cô, nghiêng đầu hỏi: "Em sao vậy?"

Cô lập tức tỏ ra nghiêm nghị: "Không sao..."

Lệnh Mạn mãi mê đắm chìm vào tự trách mà không hề phát hiện ra trong lúc hỗn loạn vừa rồi có một vật cứng cứ luôn thúc vào mình.

Hết chương 43.

Tác giả có lời muốn nói: Hình như tui vẫn chưa giải thích vì sao nam chính lại tên là Lý Trác Vân.

Trác Vân là từ trong kinh thi "Trác bi vân hán, chiếu trở về ngày.". Tạm dịch: Nhìn về phía ngân hà xa xa, ánh sáng lơ lửng ở trên bầu trời.

Sau đó cậu ta họ Lý là bởi vì ba cậu ta họ Lý...

Lời của Bê Ba: Tội nghiệp Mạn Mạn, bị thằng đệ của Lý thiếu làm ướt quần mà cứ nghĩ do bản thân mình ham muốn cao, tội nghiệp tội nghiệp... =))))))

Một số phong cảnh của Song Kiều Cầu:

undefined

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Quan hệ của bọn họ cũng đâu phải là loại phải thủ thân như ngọc vì đối phương kiểu đó...

Biên tập: B3

Chuyến du lịch gần kết thúc, đoàn 12 người sắp phải chia tay nhau, bầu không khí vốn vui vẻ cũng dần trở nên buồn bã.

Bữa ăn cuối cùng, cả đoàn ngồi ăn lẩu dê trong một quán lẩu ở Thành Đô.

Lúc ăn cơm, đột nhiên một nam sinh đứng lên, nói: "Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi được tụ tập chơi bởi với các cậu, sang năm tôi đi du học rồi, không biết phải đến bao giờ mới lại có cơ hội đi chơi cùng với mọi người."

Những lời này lập tức khiến cả bàn ăn trở nên yên lặng.

Một lúc lâu sau, một nam sinh khác cũng nói: "Năm sau tôi cũng tốt nghiệp đại học rồi, sau khi tốt nghiệp tôi định về quê ở Sơn Đông lập nghiệp. Haizz.. Trời Nam đất Bắc, không biết liệu có còn dịp nào để tụ họp với mọi người hay không."

Sử Á Tùng "Nào" một tiếng, vỗ vỗ bả vai người nọ: "Vẫn còn chưa tốt nghiệp cơ mà, làm gì mà thương cảm như vậy!"

Người nọ giả vờ lau nước mắt, nói: "Chẳng phải là tôi đây đang không bỏ được các cậu sao."

"Khoảng cách không phải là vấn đề, chỉ cần có lòng thì sau này nhớ thường xuyên liên lạc." Sử Á Tùng rót rượu cho mọi người, hét to: "Đến đến đến, làm một ly này, chúng ta vĩnh viễn là anh em!"

Người nam sinh kia ngẩng đầu uống cạn ly rượu, cuối cùng cũng phẫn chấn lại, phóng khoáng nói: "Sau khi tốt nghiệp hoan nghênh các cậu đến Đông Bắc chơi, tôi sẽ bao ăn bao ở, dẫn các cậu đi ném thủ đồ nướng khắp các ngõ ngách Đông Bắc! Chơi net thâu đêm luôn!"

"Ái chà! Đây chính là tự cậu nói đấy nhé, tất cả đều đã nghe rồi, không thể đòi ý đâu!" Mọi người vỗ tay hoan hô.

"Không đòi ý!" Nam sinh hào sảng nói to.

Lại có một nam sinh khác nói: "Nhà tôi ở Sơn Tây, cũng hoan nghênh các cậu tới Sơn Tây làm khách bất cứ lúc nào, tôi sẽ dẫn các cậu đi leo núi Ngũ Đài Sơn, ăn món nỳ xắt sợi bằng dao chính thống!"

Mọi người đáp ứng: "Được đó được đó!"

Có hai nam sinh tiên phong, các nữ sinh cũng rồi rít gìa nhập vào đội ngũ chào đón.

"Rảnh rồi mọi người có thể đến Thuận Đức chơi, tôi mời các cậu uống trà sáng và ăn váng sữa hai tầng."

"Nhà tôi ở Hồ Nam, muốn ăn cay cứ tới tìm tôi!"

"Nhà tôi ở Tân Cương, muốn ăn cái gì cũng có!"

Tất cả mọi người nói xong một lượt, cuối cùng đến lượt Lý Trác Vân.

Anh suy nghĩ một hồi, không nghĩ ra được bất cứ thứ gì, cuối cùng phun ra được một câu: "Tới Ô Du, mời các cậu uống sữa đậu nành嘛."

Mọi người: Không cần không cần, chỉ nghe thôi đã thấy sợ rồi...

Từ đầu đến cuối Lệnh Mạn luôn giữ nụ cười trên môi nhìn bọn họ đùa giỡn.

Trong thâm tâm cô thực sự cảm thấy hâm mộ đám người trẻ tuổi này, bọn họ đều mới ngoài hai mươi tuổi, đang ở cái tuổi rực rỡ tươi sáng nhất trong cuộc đời, có bạn bè có rượu ngon. Dù cho có gặp phải phiền não thì cũng chẳng phải bận tâm quá lâu.

Cũng chỉ khi nhìn vào đây Lệnh Mạn mới thấy được sự tương phản mãnh liệt, mới thấy vô cùng hối hận vì mình đã bỏ lỡ quãng thời gian học đại học tươi đẹp như vậy.

***

Theo như lời của Lý Nghiễm Thời thì, quả thực chuyến đi với những người trẻ tuổi này đã mang đến không ít linh cảm cho Lệnh Mạn.

Lúc ở sân bay Thành Đô, cô nhân cơ hội này ghi lại toàn bộ cảm xúc của chuyến đi, dự định sẽ dùng nó làm tài liệu tham khảo cho việc xây dựng phương án.

Lý Trác Vân và Lệnh Mạn bay hai chuyến khác nhau, anh bay trực tiếp từ Thành Đô về thành phố X.

Lý Trác Vân lên máy bay sớm hơn Lệnh Mạn.

Trước khi đi, anh nắm lấy hai bả vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Ồ nhà chờ anh, không cho phép lên lút hẹn hò với người đàn ông khác."

Lời nói vô cùng hiển nhiên.

Lệnh Mạn hơi đỏ mặt, nhỏ giọng phản bác lại theo bản năng: "Em đi đâu tìm đàn ông khác được cơ chứ..."

Lý Trác Vân nở nụ cười hài lòng, bấy giờ mới buông cô ra, xoay người đi vào cổng.

Đợi đến khi bóng lưng Lý Trác Vân biến mất trong tầm mắt, lúc này Lệnh Mạn mới kịp phản ứng, nội tâm âm thầm gào thét.

Tại sao vừa rồi cô phải nói như vậy?!

Dựa vào đâu mà cô phải đáp ứng anh không được tiếp xúc với đàn ông khác?!

Quan hệ của bọn họ cũng đâu phải là loại phải thủ thân như ngọc vì đối phương...

Đúng là điên rồi, điên rồi.

***

Kết thúc dịp nghỉ lễ quốc khánh, Lệnh Mạn quay trở lại công ty làm việc.

Lần họp nhóm này, tất cả đều có chuẩn bị mà đến, đem thành quả mình đã phải lao tâm khổ tứ soạn ra để trình bày trước mọi người.

Kỳ nghỉ dài vừa trôi qua nhưng không một ai lo là về tiến độ của hạng mục rượu xán, vì thế nhóm trưởng rất hài lòng với sự cần cù và trách nhiệm của tất cả mọi người.

Đến lượt Lệnh Mạn là người cuối cùng phát biểu.

Trần Khiết ngồi bên dưới không kim được khẽ cười lạnh.

Mấy lần họp trước Lệnh Mạn đều không thể đưa ra được ý kiến gì, hôm nay là buổi họp cuối cùng trước khi đưa ra phương án chính thức, vậy nên không mấy ai hy vọng gì vào cô.

Chẳng hiểu sao công ty lại cho loại người hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào như này vào phòng quảng cáo nữa.

Thế nhưng thật không ngờ, phương án Lệnh Mạn mang đến lần này lại khiến cho tất cả mọi người sáng mắt.

Cô cầm tài liệu lên bục, nói đồng dục: "Tôi nghĩ mục tiêu trước đây của chúng ta nhắm vào đối tượng khách hàng từ 20 đến 30 tuổi chưa được chính xác cho lắm, đúng là số tuổi đó chỉ là thống kê, nhưng khái niệm này lại quá rộng. Chúng ta không thể đặt mình vào hoàn cảnh, trải nghiệm của từng ngành nghề, từng địa vị xã hội, và cũng không thể biết được bọn họ đang gặp phải những chuyện gì, trải qua những cung bậc cảm xúc ra sao. Điều đó khiến chúng ta rất khó có thể làm ra một tiết mục quảng cáo có thể đi sâu vào lòng người, và nhận được sự đồng tình của đại chúng."

Nhân tiện đó Lệnh Mạn nhắc đến phương án của Trần Khiết: "Vừa rồi Trần Khiết đưa ra phương án đóng gói rượu xán theo trào lưu hiện đại, nhìn bề ngoài có lẽ sẽ thu hút được giới trẻ, nhưng bản chất của rượu xán vẫn chỉ là rượu trắng, không hề giống với các loại cocktail đầy màu sắc khác, nếu như cố gắng học theo cách của đối thủ mạnh như RIO thì chẳng khác nào tự tìm đường chết."

Mọi người ngồi dưới đều tập trung lắng nghe, âm thầm đồng ý.

Chỉ có Trần Khiết nóng máu mĩa mai một câu: "Cô phủ nhận ý kiến của tôi, vậy cô thử nói xem phải làm thế nào?"

Lệnh Mạn vẫn bình tĩnh ung dung, nói: "Theo như tôi thấy, hiện tại loại rượu truyền thống đã sớm bị bão hoà trên thị trường, rượu xán muốn có vị trí riêng thì cần phải phá vỡ quy tắc. Chúng ta không thể thay đổi được hương vị của rượu xán, nhưng chúng ta có thể thay đổi hình ảnh của rượu xán trong con mắt người tiêu thụ. Biết đâu khách hàng không phải vì muốn uống rượu mới mua nó, mà có thể nó được mua với ý nghĩa và mục đích sâu xa hơn thì sao."

Lệnh Mạn mở PowerPoint ra, tiếp tục nói: "Nhắm vào nhóm khách hàng 20-30 tuổi, tôi đã làm một cuộc điều tra chuyên sâu, chiếm tỷ lệ nhiều nhất trong nhóm này là giới học sinh, sinh viên vừa mới tốt nghiệp, đang trong công cuộc đi tìm việc làm, tiếp theo là giới công nhân viên chức đã đi làm được nhiều năm, công việc có chút khởi sắc nhưng nhiệt huyết lại không còn được như xưa. Hơn nữa nhóm người này đều thường tỏ ra mờ mịt và chán nản trước những giai đoạn của cuộc đời, thứ nhất là bởi những cuộc chia ly với bạn bè, cảm giác của họ là buồn bã không nổi. Thứ hai là bởi không thể hiện được giá trị của bản thân nên cảm thấy phiền não."

"Dựa theo nguyên nhân thứ nhất, chúng ta có thể quay một video quảng cáo bao gồm những cảnh tốt nghiệp và cảnh bạn bè chia ly trên khắp cả nước, rượu xán sẽ được lồng ghép vào trong video đó, làm sao để có thể cố gắng thể hiện được rõ ràng nhất nền văn hoá vùng miền, sự khác nhau của từng địa phương —— mặc dù giọng nói của chúng ta khác nhau, ăn những món ăn khác nhau, nhưng tình cảm bạn bè khi biệt ly lại đều giống nhau."

"Dựa theo nguyên nhân thứ hai, bao bì của rượu xán cũng phải thay đổi theo. Không cần phải chạy theo mẫu mã và những thiết kế quá rắc rối, chỉ cần một câu nói triết lý ngắn gọn, đơn giản cũng có thể dễ dàng đánh vào lòng người. Loại bao bì "Triết lý" này cũng đang được lưu hành rộng rãi trên thị trường."

Sau mười phút thuyết trình, Lệnh Mạn cúi đầu cảm ơn mọi người bên dưới.

Nội dung quá xuất sắc, khiến mọi người nhất thời không kịp phản ứng.

Cuối cùng do nhóm trưởng vỗ tay đầu tiên, những người còn lại cũng mới hoàn hồn, bắt đầu rí rít vỗ tay ủng hộ cô.

Đề án lần này của Lệnh Mạn được nhóm trưởng hết sức tán dương và đồng tình, cho phép cô thêm một tuần lễ để hoàn thiện phương án, sau khi anh ta phê duyệt thì sẽ bắt tay vào thực hiện.

Sau khi kết thúc buổi họp, nhóm trưởng tìm Lệnh Mạn ra nói chuyện riêng.

Trước tiên anh ta cảm khái: "Chúng tôi làm trong lĩnh vực này đã nhiều năm, nhìn qua thì tưởng là những tiền bối muốn gì được nấy, nhưng thật ra ý tưởng đã sớm bị giới hạn, bất kể làm sản phẩm gì cũng đều dùng chung một kịch bản."

Nhóm trưởng vỗ vai tán thưởng Lệnh Mạn: "Tôi rất hài lòng với đề án ngày hôm nay, công ty đang rất cần những người dám đột phá và vượt qua giới hạn như cô, cố gắng lên, cô rất có tiềm lực!"

Lệnh Mạn chưa bao giờ nhận được sự khích lệ và công nhận như vậy, điều đó cũng chứng tỏ ít nhất là những quyền sách chuyên ngành dày cộp mà cô đã bỏ tiền ra mua kia không hề vô ích, cô đã có thể áp dụng những kiến thức từ trong sách, đem ra kết hợp với những tài liệu mình đã thu thập.

Lệnh Mạn vô cùng mừng rỡ cúi đầu với nhóm trưởng: "Cảm ơn nhóm trưởng, tôi sẽ cố gắng nhiều hơn nữa."

***

Lệnh Mạn bận rộn đi khắp cả nước để tìm bối cảnh, tăng ca làm thêm giờ, cố gắng phấn đấu vì sự nghiệp của mình.

Lý Trác Vân đã bị lạnh nhạt không phải chỉ ngày một ngày hai.

Hôm nay là thứ hai, mới chỉ là đầu tuần mà Lý Trác Vân đã nhấn tin thông báo.

"Cuối tuần anh trở về thành phố A, nhớ bớt thời gian ở cùng anh."

"Chúng ta cùng đi ăn, đi xem phim."

"Anh đã nhìn qua lịch chiếu, xem Transformers đi."

Mấy tin nhắn như ra lệnh được gửi đến liên tục khiến Lệnh Mạn cảm thấy áp lực hơn gấp bội, đến thời gian ăn ngủ cô còn không có, lấy đâu ra thời gian

đi xem phim?

Đúng lúc này Lệnh Mạn bị đạo diễn gọi nên cũng quên luôn việc nhắn tin trả lời.

Buổi tối hôm đó, Lý Trác Vân tự mình gọi điện thoại cho cô, một lần nữa nhắc lại kế hoạch cuối tuần này.

Lệnh Mạn đau khổ trình bày: "Công việc quá bận rộn, phim vẫn còn chưa quay xong, em muốn về nhà cũng không về được."

Lý Trác Vân hỏi: "Khi nào thì quay xong?"

Lệnh Mạn thăm tính: "Chắc là tuần sau..."

"Vậy tuần sau chúng ta gặp mặt."

Lệnh Mạn suy nghĩ một lát, do dự nói: "Nhưng tuần sau em có giờ học dương cầm rồi."

"Vậy thì cuối tuần sau."

Biết Lý Trác Vân nóng tính, Lệnh Mạn rụt rè nói: "Cuối tuần sau em có giờ học thư pháp..."

Lý Trác Vân vẫn cố nén bực bội, giọng nói trở nên âm trầm đến đáng sợ: "Thực sự có giờ học sao? Lệnh Mạn, không phải em đang cố ý tránh mặt anh đấy chứ?"

"Sao em phải tránh mặt anh? Đương nhiên là thực sự phải đi học." Lệnh Mạn vội thanh minh: "Em đang cố gắng hoàn thiện bản thân, để cho mình trở nên ưu tú hơn."

Phụt...

Quả thực Lý Trác Vân không thể nghĩ tới: "Tại sao đột nhiên em lại biết giác ngộ như vậy?"

"Trở nên ưu tú thì có gì không đúng?" Lệnh Mạn nói nghiêm túc: "Em hy vọng lần sau khi em hỏi tại sao anh lại thích em, anh không trả lời không biết nữa, mà có ngồi kể cả ngày cũng không hết được những ưu điểm của em."

"..." Ở đầu dây bên kia, Lý Trác Vân không biết phải nói gì.

Mấy giây sau, đột nhiên anh cười khẽ một tiếng.

Giọng nói của anh trở nên nhu hoà hơn rất nhiều, không còn hùng hổ dọa người nữa: "Được rồi, vậy em cứ làm việc của mình đi, khi nào xong thì liên lạc với anh."

Ngay lúc này lại có một cuộc điện thoại gọi tới, Lệnh Mạn vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện: "Em biết rồi."

Lệnh Mạn không ngờ người gọi mình lại là giáo sư Trương.

Cô ngăn người, mặc kệ chuông điện thoại reo một lúc mới nhận điện thoại.

Lần này giáo sư Trương tìm cô không phải là chuyện tình cảm cá nhân: "Tiểu Mạn, ba mẹ anh đã nói với hiệu trưởng về chuyện của Lý Trác Vân, ông ấy đồng ý gặp em nói chuyện, nhưng em phải dẫn nhân chứng theo thì ông ấy mới tin tưởng."

Ba mẹ giáo sư Trương là bạn bè lâu năm với hiệu trưởng trường đại học X, cũng vì mối quan hệ này mà lúc đầu Lệnh Mạn mới tìm giáo sư Trương nhờ giúp đỡ.

Chuyện này nói từ trước khi hai người chia tay, không ngờ là đến bây giờ lại đột nhiên có tin tức.

Lệnh Mạn nhất thời không biết phải làm gì để bày tỏ sự cảm kích với giáo sư Trương.

Anh ta không những không so đo chuyện cô từ hôn mà bây giờ vẫn còn nhiệt tình giúp đỡ cô như vậy.

Nếu như không phải vì chuyện này rất quan trọng với Lý Trác Vân và cô thì thực sự cô cũng không dám nhận thêm mối nhân tình này của Trương gia nữa.

Hết chương 44.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Đuổi việc Lâm Na

Biên tập: B3

Từ sau khi biết chuyện tiết lộ luận văn và chuyện gian dối trong cuộc thi đều là do Dương Dương cố ý gây ra, cho dù hai người vẫn học chung một lớp nhưng Lý Trác Vân vẫn không hề nói với hắn một câu nào.

Không nghĩ tới hôm nay sẽ gặp phải Hứa Gia Dương và bạn cùng phòng mới của hắn ở căng tin.

Lý Trác Vân và Đại Bản đang ngồi ăn cơm với nhau.

Đột nhiên có hai người đi tới, ngồi xuống cạnh bọn họ.

Một người trong đó cất giọng xin phép: "Xin hỏi có thể ngồi ở chỗ này không?"

Đại Bản nghe tiếng ngẩng đầu lên.

Người vừa nói là một người bạn học cùng lớp bọn họ, người còn lại chính là bạn cũ của họ - Dương Dương.

Dường như Dương Dương rất hồ thẹn khi thấy bọn họ, hắn lấy dũng khí chào hỏi: "Hi..."

Đại Bản không trả lời ngay, chuyện này hắn không làm chủ được, thế nên hắn quay sang nhìn Lý Trác Vân theo bản năng.

Động tác của Lý Trác Vân rất nhanh gọn, anh đã thu dọn bát đĩa xong xuôi.

Sau đó bung đồ ăn lên, mặt không đổi sắc rời khỏi chỗ này.

Anh đi đến bên cạnh thùng rác, thức ăn còn chưa ăn được mấy miếng đã đổ hết vào, rồi đi thẳng ra khỏi căng tin.

Bạn cùng phòng của Hứa Gia Dương có chút khó hiểu.

Đã sớm nghe tin đại thiên tài Lý Trác Vân tính tình cổ quái, không dễ lại gần, nhưng cũng đừng đến mức không coi ai ra gì như thế chứ?

Dương Dương biết tất cả những hành động này đều do mình.

Hắn rũ đầu, trong lòng hựt hẫng: "Chắc cậu ấy vẫn còn đang oán trách tôi..."

Đại Bản nói: "Dĩ nhiên là phải oán trách cậu rồi, cậu đáng được tha thứ sau khi gây ra những chuyện đó sao?"

Dương Dương không tài nào ngóc đầu lên nổi, tự trách: "Tôi biết lỗi rồi."

Đại Bản thờ dãi, nói: "Đừng xin lỗi tôi, người cậu có lỗi là Lý Trác Vân."

"Tôi biết... Nhưng bây giờ cậu ấy còn không thèm nhìn tôi lấy một cái, tôi không tài nào tìm được cơ hội để nói chuyện với cậu ấy." Dương Dương luống cuống.

Đại Bản nói: "Nếu như cậu thực sự cảm thấy có lỗi thì nên đứng ra tố cáo người chủ mưu, giải oan cho Lý Trác Vân."

Dương Dương là bạn tốt đã từng sớm chiều chung sống với hắn, nếu như có thể, Đại Bản cũng rất muốn hàn gắn mối quan hệ của Dương Dương và Lý Trác Vân.

Thế nhưng Dương Dương lại rơi vào trầm tư.

Tố cáo cô Lâm Na? Hắn có làm được không..

Dù sao thì hắn cũng có tham dự vào chuyện này, vạch trần ra cũng không tốt cho hắn.

"Lý Trác Vân đối xử với chúng ta tốt như vậy, bằng năng lực của cậu ấy hoàn toàn có thể tự mình tham gia cuộc thi, sau đó đoạt được giải thưởng cao nhất. Nhưng cậu ấy vẫn đồng ý làm chung nhóm với chúng ta, dẫn chúng ta cùng bay cao, vậy mà cậu lại đâm sau lưng cậu ấy, thực sự khiến cho lòng người nguội lạnh."

Đại Bản ăn vội mấy miếng cơm để cố gắng đuổi kịp bước chân Lý Trác Vân, hắn khuyên Dương Dương một câu cuối cùng: "Tôi đã nói đến mức này rồi, cậu tự mình quay về suy nghĩ thật kỹ đi."

***

Lệnh Mạn đã từng cố gắng liên lạc với Dương Dương mấy lần, nhưng Dương Dương luôn tránh mặt không gặp.

Cô biết để Dương Dương đưa ra quyết định không hề dễ dàng, tổ cáo Lâm Na chẳng khác nào tự gạch một vết đen vào trong hồ sơ của mình, rất ít người có thể làm được chuyện này vì bạn bè.

Lệnh Mạn đã dùng hết sức để phân tích giữa tình và lý, nhưng vẫn không thể thuyết phục được Dương Dương.

Không hiểu lần này đã xảy ra chuyện gì, hẳn lại chủ động liên lạc với cô, đồng ý ra mặt làm chứng.

Lệnh Mạn vội vàng gọi cho giáo sư Trương, phiên anh ta thu xếp một cuộc hẹn để bọn họ và hiệu trưởng gặp nhau.

Rất nhanh đã có câu trả lời.

Lệnh Mạn liền đặt một phòng bao thượng hạng ở Bích Hoa Uyển, gọi một bàn ăn toàn những món ngon vật lạ, nhiệt tình chiêu đãi hiệu trưởng và giáo sư Trương.

Cùng ngày, Hứa Gia Dương và Lâm Na cũng được gọi đến.

Trước đó Lâm Na hoàn toàn không biết đây là một bữa Hồng Môn Yến (*), mãi đến khi nhìn thấy Lệnh Mạn và Hứa Gia Dương cùng ngồi đó, cô ta mới dần dần hiểu ra ý nghĩa thực sự của bữa ăn này.

(*) Hồng Môn Yến: là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên. Hồng Môn Yến thường được ghi nhớ lại trong lịch sử Trung Quốc, tiểu thuyết và văn hóa đại chúng. - Nguồn Wikipedia tiếng Việt.

Bê Ba: Tóm lại chắc mọi người cũng nghe về bữa Hồng Môn Yến này trong nhiều truyện rồi, đại loại đó là một bữa tiệc mà đến nơi như là đi đút đầu vào rọ ậy.

Nội tâm cô ta trùng xuống, lớp trang điểm tinh xảo trên mặt cũng không thể giấu được vẻ xám xịt, cô ta ngồi yên tại chỗ không nói một lời.

Hiệu trưởng là một người đàn ông làm việc rất cẩn trọng, nhìn nhân viên không ngừng bung những món ăn đắt tiền lên, ông ấy nói với Lệnh Mạn: "Không nên quá phô trương lãng phí, nhất là với thân phận đặc thù của chúng tôi, truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng không tốt."

Lệnh Mạn cười cười, nói: "Được, vậy trước tiên cứ gọi thế này thôi đã, chờ ăn xong sẽ gọi tiếp."

Hiệu trưởng gật đầu: "Đúng, chính là ý đó."

Hiệu trưởng động đũa đầu tiên, sau đó những người còn lại mới dám bắt đầu gắp thức ăn.

Nửa đầu bữa cơm nhìn qua rất vui vẻ hoà thuận, sóng êm biển lặng.

Thậm chí Lệnh Mạn còn khách sáo mỉm cười rót trà cho tất cả mọi người trên bàn, bao gồm cả Lâm Na.

Lâm Na nghĩ một đằng làm một nẻo nói tiếng cảm ơn với cô.

Cho đến khi hiệu trưởng ăn no, lau miệng, lúc đó mới bắt đầu đi vào chuyện chính.

"Lệnh tiểu thư, cháu thử nói một chút đi, liên quan đến chuyện em trai cháu bị người khác vu khống là sao chép luận văn."

Bàn tay cầm đũa của Lâm Na khẽ run lên một cái, miếng xương sườn im lặng rơi từ bát của cô ta xuống mặt bàn.

Lệnh Mạn thu hết cảnh này vào mắt, nhưng cũng không vội vạch trần, chỉ bình tĩnh hướng về phía Hứa Gia Dương: "Hiệu trưởng, tình hình cụ thể ra sao cháu xin phép để bạn học của Lý Trác Văn giải thích với ngài."

Hiệu trưởng gật đầu cho phép: "Được thôi."

Hứa Gia Dương đem tất cả những gì đã xảy ra kể lại cho tất cả mọi người ngồi đây được nghe hai năm rưỡi.

Từ chuyện Lâm Na dùng cách nào để châm ngòi ly gián dụ dỗ hẳn, cho đến tất cả những chuyện cô ta ra lệnh hẳn làm.

Cuối cùng, Hứa Gia Dương thừa nhận sai lầm của mình.

Trong suốt quá trình Hứa Gia Dương kể lại, Lâm Na luôn mở to mắt nhìn hẳn chăm chăm, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Hai người họ là châu chấu bám trên cùng một sợi dây, cô ta thực sự không thể ngờ Hứa Gia Dương lại có can đảm khai ra mọi chuyện.

Ban đầu chính vì nhìn trộm hoàn cảnh gia đình nghèo khó của Hứa Gia Dương nên Lâm Na mới đến tìm hắn.

Trước đây tìm Kỳ Trường Hoài cũng vì lý do đó.

Khi ấy Kỳ Trường Hoài bo bo giữ mình khiến cô ta hơi bất ngờ, nhưng bây giờ Hứa Gia Dương nuốt lời lại càng khiến cô ta hoảng sợ hơn.

Lệnh Mạn trầm nghĩ, mắt chọn người của Lâm Na quả thật không tệ.

Nhưng cô ta lại bỏ quên một điều quan trọng nhất —— tận sâu bên trong bọn họ vẫn còn có cái gọi là lương tâm.

Đến một ngày nào đó, lương tâm kia sẽ trời dậy, nảy mầm, sẽ dần trưởng thành một cây đại thụ, ngày ngày bao trùm lấy những sai lầm mà họ đã mắc phải, khiến họ không thể sống an bình, cuối cùng không thể không cúi đầu sám hối.

Mỗi một người, đều không thể không xin lỗi cái cây đó trong lòng mình.

Hiệu trưởng hỏi Lâm Na có thừa nhận những lời Hứa Gia Dương vừa nói hay không.

Lâm Na vẫn ngẩng cao đầu như cũ, vẻ mặt cố chấp tái nhợt.

Từ đầu đến cuối cô ta vẫn luôn giữ nguyên quyền lợi im lặng của mình.

***

Sau khi ra khỏi Bích Hoa Uyển, Lệnh Mạn lái xe đưa Hứa Gia Dương trở về trường.

Tâm trạng Hứa Gia Dương rất sa sút, cô cố gắng quan tâm hỏi han hắn, nói với hắn qua kính chiếu hậu: "Cảm ơn em, Dương Dương."

Hứa Gia Dương không hiểu: "Sao lại cảm ơn em?"

Lệnh Mạn nói: "Cảm ơn vì em đã đứng ra nói giúp Lý Trác Vân."

Hứa Gia Dương rừ mắt, chậm rãi lắc đầu: "Đây là việc mà em nhất định phải làm. Tất cả hoàn toàn là lỗi của em, em phải kịp thời sửa chữa và bù đắp, Lý Trác Vân không tha thứ cho em thì cũng là chuyện bình thường thôi."

Lệnh Mạn mỉm cười với hắn: "Bất kể thế nào thì chị vẫn phải cảm ơn em, bằng thân phận của một người chị gái."

Hứa Gia Dương nhìn cô chăm chú, một lát sau mới khẽ gật đầu.

***

Hai ngày sau, giáo sư Trương đem đến tin tức mới nhất.

"Mọi chuyện đã được điều tra rõ ràng, lỗi của Hứa Gia Dương sẽ bị ghi vào hồ sơ, đây đã là xử nhẹ. Còn về Lâm Na..." Anh ta hơi ngừng một chút: "Bây giờ muốn đuổi việc một giảng viên đại học không phải là chuyện đơn giản, phải qua rất nhiều thủ tục. Ý của hiệu trưởng là, để giữ danh tiếng cho trường học, cách giải quyết thoả đáng nhất là yêu cầu Lâm Na đứng ra xin lỗi Lý Trác Vân công khai, sau đó làm quyết định khiển trách cô ấy, mọi chuyện liền cứ như vậy là xong."

Lệnh Mạn nghe đến đây thì im lặng không nói gì.

Giáo sư Trương nói tiếp: "Nhưng nếu như em kiên quyết muốn đuổi việc cô ấy, hiệu trưởng nể mặt ba mẹ anh, chắc cũng sẽ không khó khăn gì."

"Thật xin lỗi, Anh Trạch, lần này đã nợ anh một đại ân tình. Sau này anh có bất cứ việc gì tìm em, nhất định em sẽ dùng hết khả năng của mình để giúp anh." Lệnh Mạn nói như đinh chặt sắt: "Không chấp nhận lời xin lỗi, đuổi việc Lâm Na."

Cô nhất định phải cho Lâm Na biết, người của nhà họ Lý không dễ chọc vào.

Xưa nay tính cách của Lệnh Mạn luôn ôn hoà, cư xử âm áp với mọi người, cho nên mặc dù cô luôn không vừa mắt với Lâm Na nhưng chưa bao giờ gây ra xung đột quá lớn.

Lần này Lý Trác Vân mau mồm mau miệng nói mấy câu bảo vệ cô, chỉ thế thôi đã bị Lâm Na trả thù, làm tổn hại tới danh dự của anh.

Đối với Lệnh Mạn thì Lý Trác Vân là thiên chi kiêu tử của cả nhà, Lâm Na xúc phạm anh, sao có thể chỉ bằng mấy câu xin lỗi là có thể cho qua.

Tin rằng nếu như để Lý Trác Vân lựa chọn, chắc hẳn anh cũng sẽ đưa ra quyết định giống cô.

Không chấp nhận lời xin lỗi.

Nói xin lỗi thì có tác dụng gì? Cái bọn họ muốn là kết quả.

...

Kết quả cuối cùng, vì tâm địa bất chính nên Lâm Na bị nhà trường đuổi việc, mất đi thân phận giảng viên.

Đến lúc này, cái gai lớn trong lòng Lệnh Mạn mới được nhổ bỏ.

Tất nhiên là Lâm Na không cam lòng chút nào với kết quả này, cô ta đến chỗ Liên Tinh khóc lóc phá phách ầm ĩ, bắt hắn phải nghĩ cách phục chức cho cô ta.

Liên Tinh là người làm ăn, không có mấy tiếng nói ở lĩnh vực giáo dục, hơn nữa vợ chồng hắn vừa mới về nước không lâu, ở trong nước cũng không có nhiều mối quan hệ.

Vì thế hắn chỉ có thể để mặc Lâm Na náo loạn, hắn bị làm phiền đến mệt mỏi, nhưng cũng chẳng thể giúp được cô ta.

***

Có thể nói dạo gần đây Lệnh Mạn liên tục gặp chuyện vui, sau hai tuần quay phim thì đoạn video về bữa cơm chia tay khi tốt nghiệp của sinh viên, được xây dựng dựa trên ý tưởng của cô cũng đã xử lý xong phần hậu kỳ, một đoạn video hoàn chỉnh được ra lò.

Sau khi được tung lên mạng, trải qua mấy lần marketing, đoạn video quảng cáo đó đã rất nhanh chóng thu hút được sự quan tâm của mọi người, trong vòng hai ngày đã lọt vào top tìm kiếm, đạt được hai mươi triệu lượt xem.

Kết thúc đoạn video là một đoạn độc thoại vô cùng sâu sắc, cảm động ——

Bốn năm vội vàng biến mất, lời chia ly đến theo đúng kỳ hạn.

Ngày hôm nay, chúng ta cùng ước hẹn.

Chỉ ngày mai thôi, có lẽ đã mỗi người mỗi ngã, trời Nam đất Bắc.

Lần cuối cùng ở bên nhau, cùng nhau không say không về.

Ly rượu này, xin kính cho những điều chúng ta chẳng thể tìm lại, chính là tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất của chúng ta.

Video được lan truyền trên mạng rất nhanh, càng ngày càng có nhiều người biết đến loại rượu xán này.

Thay vì bỏ ra một đồng tiền để thuê quảng cáo thì bọn họ chỉ cần sử dụng khoản chi phí thấp nhất, cũng đã thành công đem rượu xán phổ biến rộng rãi ra ngoài thị trường.

Đây được coi như đã thành công bước đầu.

Lệnh Mạn là người biên tập và xây dựng video nên rõ ràng lần này công lao của cô đứng đầu bảng.

Vậy nên chỉ trong một thời gian ngắn cô đã trở thành người nổi tiếng trong công ty.

Vừa mới chuyển bộ phận đã có thể đạt được thành tích cao như vậy, đây là điều chưa từng có trong lịch sử của phòng quảng cáo.

***

Nhưng may mắn của Lệnh Mạn cũng không thể kéo dài quá lâu.

Cái gọi là người nổi tiếng lắm thị phi, trong một thời gian ngắn cô nhận được vô số lời khen, đồng nghĩa với việc sẽ kéo theo sự ghen tỵ của rất nhiều người.

Không biết từ khi nào mọi người trong công ty đã truyền tai nhau cái tin vệt Lệnh Mạn là tiểu tam.

Vóc dáng cô vốn cao gầy thanh tú, lại xinh đẹp xuất chúng, xét về vẻ ngoài thì quả thật rất có tiềm chất làm tiểu tam.

Lệnh Mạn thường xuyên nghe được những lời nói ra nói vào về cuộc sống cá nhân của cô ở trong nhà vệ sinh.

Chính bản thân cô khi nghe được cũng cảm thấy rất buồn cười.

"Ngày hôm đó tôi thấy Lệnh Mạn đi từ xe ô tô của bạn trai cô ta xuống, tôi đã nghĩ sao nhìn người đàn ông đó lại quen mắt đến vậy, sau khi nghĩ đi nghĩ lại tôi mới nhớ ra, chẳng phải đó chính là chồng cũ của Tiêu Tiêu sao!"

"Không phải chứ? Liệu có phải cô nhìn nhầm không?!"

"Nghe nói người đàn ông kia là giáo sư đại học, nhà rất giàu, trước đây anh ta với Tiêu Tiêu luôn ân ái, ngày nào cũng đưa cô ấy đi làm, sao tôi có thể nhận nhầm cho được!"

"Vậy tại sao bọn họ lại ly dị nhỉ?"

"Haizz, ai mà biết, có khi là do tiểu tam chen vào cũng nên."

"Mà cũng đúng, mọi người thử nghĩ xem có thấy trùng hợp hay không, Tiêu Tiêu vừa bị đuổi việc thì cô ta liền vào làm, bây giờ còn đang gặp thời nên đương đương tự đắc."

"Haizz... Tiêu Tiêu đáng thương thật, vừa mất chồng lại mất cả việc."

Lệnh Mạn đứng dậy xả nước, đẩy cửa bước ra ngoài.

Mấy người con gái đứng bên ngoài tròn hết cả mắt lên, nhìn thấy cô y như nhìn thấy quỷ.

Lệnh Mạn vừa rửa tay vừa hỏi: "Mọi người đang bàn luận chuyện gì vậy?"

"Không, không có gì..." Những người đó rời rít tránh né, hoàn toàn không còn dáng vẻ ghê gớm như vừa rồi.

Lệnh Mạn rút tờ khăn giấy ra lau tay, rồi xoay người rời đi.

Dù sao thì trong công ty Lệnh Mạn cũng thực sự có người chống lưng, mà người này lại là người không ai có thể tưởng tượng nổi.

Thế nên dĩ nhiên cô không cần phải bận tâm đến những lời đồn đại nhảm nhí này.

Khi những tin vệt này được lan truyền đến một mức độ nhất định, sẽ tự có những người phải trả giá thật lớn vì sự lăm mồm của mình.

***

Gần đây Lệnh Mạn lại phải chịu đựng một sự đả kích vô cùng lớn, đó là bà ngoại đột nhiên qua đời.

Trải qua lần cấp cứu trước đây, sức khỏe và tinh thần của bà ngoại kém hơn rất nhiều.

Chỉ cần có thời gian rảnh là Lệnh Mạn đều đến bệnh viện thăm bà.

Trí nhớ của bà ngoại đang suy giảm nhanh chóng, ý thức cũng càng ngày càng trở nên mơ hồ.

Cuối cùng, ngay cả Lệnh Mạn và Hạ Vũ Nhu bà cũng không nhận ra.

Ngày nào bà cũng nằm ngẩn người ở trên giường, không ngừng lẩm bẩm tên của ông ngoại.

Nhìn thấy bất kỳ ai bà ngoại cũng gọi "A Tới."

Có lẽ bà cũng chẳng còn nhớ "A Tới" là ai, người ở đâu, dáng vẻ thế nào nữa.

Nhưng cái tên này đã trở thành chấp niệm cả đời bà.

***

Bà ngoại ra đi vào một buổi sáng mùa thu.

Gió thu cuốn một chiếc lá khô bay xuống mặt đất, một người lặng lẽ nhắm hai mắt lại.

Mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi đến giờ phút này, trong lòng tất cả mọi người đều bi thương vô hạn.

Dường như cả căn phòng rộng lớn đều cùng chết lặng khi hô hấp của bà dần ngừng lại.

Hạ Vũ Nhu lặng lẽ rơi lệ, Lệnh Mạn gọi bà ngoại mấy lần, giống như muốn xác nhận xem bà có còn hay không, nhưng chẳng hề nghe thấy tiếng trả lời.

Biết khóc cũng không có tác dụng gì, nhưng cô vẫn không thể kìm được.

Lại một lần nữa Lệnh Mạn cảm nhận được khi đứng trước sinh lão bệnh tử, cô trở nên nhỏ bé yếu ớt đến như vậy.

Khi quy luật tự nhiên muốn cướp đi bất cứ người thân nào bên cạnh cô, cô căn bản chẳng có lấy một chút năng lực phản kháng.

***

Tổ chức tang lễ trong thành phố, có rất nhiều bước được đơn giản hoá.

Đầu tiên là đưa di hài của bà ngoại đến nhà tang lễ, truy điệu ba ngày, sau đó đưa đi hoá táng.

Trong ba ngày này, những bạn bè vẫn còn khoẻ mạnh của bà ngoại cũng tới đưa tiễn.

Bác cả và di tư cũng đến.

Lúc bà ngoại bệnh nặng hai người họ không thèm ló mặt dù chỉ một lần, bây giờ lại giả mù sa mưa, ra về khóc lóc thảm thiết, trước mặt người khác giả bộ hiểu thuận hơn bất cứ ai.

Lệnh Mạn không tài nào nhìn nổi về mặt đối trá của bọn họ, nhưng cô lại không thể rời đi.

Mặc dù không phải là cháu ruột, nhưng Lý Trác Vân rất gần gũi với bà ngoại, anh cũng chạy từ đại học X về chịu tang.

Theo phong tục thì buổi tối hôm đó anh và Lệnh Mạn phải cùng nhau gác đêm.

Khi vừa về đến nơi, lúc Lý Trác Vân nhìn thấy Lệnh Mạn thì cô đang đứng lặng thinh giữa đám người, đầu gục xuống, hai mắt đỏ quạch, không còn chút sinh khí nào.

Anh không kịp nghĩ nhiều, cứ thế vượt qua hết những người khác, đi đến nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Hết chương 45.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bây giờ con trai đều lừa gạt con gái bằng cách này sao?

Biên tập: B3

Hai ngày nay mệt mỏi quá độ, dường như thất lưng của Lệnh Mạn lại đang có dấu hiệu tái phát.

Buổi tối, cô và Lý Trác Vân trông trước nửa đêm, sau nửa đêm là hai người cháu khác tới đôi ca.

Ra khỏi linh đường, Lý Trác Vân đưa Lệnh Mạn đi nghỉ ngơi, tìm một cái chăn mỏng khoác lên vai cô.

Lệnh Mạn chậm chạp ngồi xuống nhưng bỗng hơi khựng lại giữa không trung, khẽ xoay xoay thất lưng, về mặt chịu đựng.

"Sao vậy?" Lý Trác Vân ân cần quan tâm: "Thất lưng lại có vấn đề sao?"

Lệnh Mạn nhin đau, lắc đầu: "Không sao đâu, nghỉ ngơi một chút là ổn thôi."

Trước đó trong quá trình quay video phải chạy suốt từ Nam ra Bắc, thất lưng cũng đã xuất hiện triệu chứng tương tự. Lúc ấy Lệnh Mạn chỉ nghĩ chắc do thời tiết lạnh, đợi khi nào rảnh rồi sẽ đến viện cắt mấy thang thuốc bắc.

Lệnh Mạn tựa lưng vào thành ghế, hai mắt nhắm hờ, nhưng mãi vẫn không ngủ được.

Lý Trác Vân để ý thấy cô cứ nhích tới nhích lui thì quay sang nhìn cô chăm chú, nhưng cũng không biết phải an ủi thế nào.

"Đừng quá khổ sở..." Anh vụng về nói.

Lệnh Mạn không lên tiếng đáp lại, mở mắt nhìn lên trần nhà, rất lâu sau mới khẽ thở dài: "Lý Trác Vân, em rất sợ."

"Sợ cái gì?" Lý Trác Vân hỏi.

"Sợ già đi, sợ những người xung quanh dần dần rời xa em."

Lý Trác Vân nói: "Già đi không có gì đáng sợ, chưa làm được gì mà đã già đi mới đáng sợ."

"Chưa làm được gì..." Lệnh Mạn nghe thấy lời anh nói, ngăn người đáp: "Em cũng được coi như chưa làm được gì sao?"

"Đương nhiên là không tính em." Lý Trác Vân nói chắc như đinh đóng cột: "Em có anh, anh ưu tú như vậy đã đủ để khiến em kiêu ngạo cả đời rồi."

"..." Lệnh Mạn dờ khóc dờ cười.

Nhưng dù sao thì tâm trạng cô quả thật đã tốt hơn một chút.

Thật kỳ quái, trước đây người luôn đối đầu gay gắt với cô là anh.

Nhưng mỗi khi cô cảm thấy chán nản một mỗi nhất, người luôn ở bên cạnh cô cũng vẫn là anh.

Lý Trác Vân kéo Lệnh Mạn vào lòng, hai tay vòng qua eo cô, điều chỉnh một tư thế nằm thoải mái.

Lệnh Mạn đảo mắt vòng quanh, cảnh giác nói: "Anh muốn làm gì?"

"Không làm gì cả." Lý Trác Vân hơi ngừng lại, cố ý trêu chọc cô: "Nhưng nếu như không phải đang ở nhà tang lễ thì có lẽ anh sẽ thực sự làm gì với em đó."

"..." Lệnh Mạn nghe vậy thì khẽ nhích ra ngoài một chút.

Đột nhiên Lý Trác Vân nói: "Anh biết chuyện Lâm Na bị đuổi việc rồi."

Về mặt anh không giấu được đắc ý: "Hoá ra vì anh mà em đã âm thầm làm nhiều việc như vậy."

"..." Lệnh Mạn hơi ngượng ngùng: "Đó là việc em nên làm."

"Được rồi, bất kể có phải việc em nên làm hay không thì dù sao anh cũng rất hưởng thụ." Lý Trác Vân kéo Lệnh Mạn lại, ôm chầm lấy cô không cho phép kháng cự: "Mau ngủ đi, một lát nữa lại đến lượt chúng ta đổi ca rồi."

Lệnh Mạn hơi há miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng ậm ừ đáp một tiếng: "Ừm."

***

Cứ mãi chìm đắm vào bi thương sẽ khiến con người ta không thể bước tiếp, dù sao thì cuộc sống vẫn phải tiếp tục.

Lần này Lý Trác Vân xin nghỉ rất dài, sau khi tang lễ của bà ngoại kết thúc, anh vẫn không trở về thành phố X.

Lệnh Mạn quay về công ty làm việc, liên tiếp mấy ngày liền, khi hết giờ làm đều có một chàng trai thần bí đứng chờ cô ở dưới lầu.

Chàng trai đó chính là Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn đã nói với anh rất nhiều lần, bảo anh đừng tới.

Nhưng Lý Trác Vân nhất định không nghe.

Cảnh này bị nhiều người nhìn thấy, liền cứ thế bị thêm mắm dặm muối vào.

Nói là trước mặt Lệnh Mạn còn thông đồng với chồng của đồng nghiệp, sau lưng lại bí mật hẹn hò với một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai, có thể thấy được cuộc sống tác phong của cô phóng túng đến cỡ nào.

Lệnh Mạn thực sự không biết phải làm sao, mình chỉ là một nhân viên quen ngày ngày chăm chỉ làm việc, tại sao tự nhiên lại dính phải nhiều tin đồn thất thiệt đến thế cơ chứ.

***

Hôm nay lúc tan làm trời đổ mưa, rất nhiều người không kịp chuẩn bị gì cả.

Lệnh Mạn ra khỏi công ty, quả nhiên lại nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng chờ cô ở ven đường, tay anh cầm một chiếc ô thật lớn.

Cô ôm túi chạy về phía anh.

Kế hoạch buổi tối của Lý Trác Vân là cùng đi ăn cơm với Lệnh Mạn, sau đó xem bù bộ phim chưa kịp xem trước kia.

Trong phòng ăn, Lệnh Mạn lơ đãng cắt bít tết, nghe Lý Trác Vân hào hứng sắp xếp lịch trình.

"Lý Trác Vân..." Cô bỗng cắt ngang lời anh: "Khi nào anh quay lại trường học?"

"Hai ngày nữa." Lý Trác Vân hỏi: "Sao vậy?"

Lệnh Mạn suy nghĩ một chút, nói: "Hai ngày tới anh đừng đến công ty tìm em nữa."

"Tại sao?"

"Bị người khác nhìn thấy lại ảnh hưởng không tốt."

Lý Trác Vân cúi đầu nhìn quần áo trên người mình: "Anh ăn mặc rất đơn giản mà, lại còn đội mũ, không hề khoe khoang phách lối, bọn họ không nhận ra anh đâu."

Không phải Lệnh Mạn đang lo lắng điều này.

Cô nói: "Dù sao thì hai ngày tới anh đừng đến công ty."

"Tại sao?" Lý Trác Vân rất muốn biết lý do: "Chúng ta vốn chẳng có nhiều thời gian ở bên nhau, anh đến đón em tan làm có gì không đúng?"

Lệnh Mạn thở dài: "Em cũng phải có không gian riêng của mình."

Lý Trác Vân hơi nheo mắt: "Ý của em là gì?"

Vốn dĩ Lệnh Mạn không muốn nói thẳng, nhưng cô thực sự không còn cách nào khác.

Tính cách của Lý Trác Vân và Trương Anh Trạch đối lập nhau hoàn toàn.

Chỉ cần Lệnh Mạn hơi tỏ thái độ là Trương Anh Trạch đã hiểu ý.

Nhưng Lý Trác Vân không có kinh nghiệm và cũng không biết chừng mực giống như thế, Lệnh Mạn càng yên lặng sẽ chỉ càng khiến anh lấn tới.

"Lý Trác Vân, em không theo kịp tốc độ của anh, em có chút không thờ nổi..." Lệnh Mạn cố gắng giữ giọng nói thật ôn hoà: "Anh luôn áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác, đã bao giờ anh hỏi em xem liệu em có thích anh hay không chưa?"

Quả thực trong thế giới của Lý Trác Vân, anh luôn hành động như vậy.

Anh chỉ cần chắc chắn mình thích ai, mà không cần quan tâm xem người kia có thích mình hay không.

Vấn đề này vốn chẳng hề có ý nghĩa gì với anh, chỉ cần anh coi đó là của mình, nhất định anh sẽ dùng mọi cách để đoạt lấy.

Thế nhưng nếu như Lệnh Mạn đã nói vậy thì, cũng đơn giản thôi.

Lý Trác Vân hỏi: "Vậy em có thích anh không?"

Lý Trác Vân nói xong thì nhìn cô chằm chằm, khiến Lệnh Mạn nghẹn cứng họng.

Coi kìa, anh luôn tràn đầy ý chí tấn công như thế đó, mục đích của ánh mắt ấy không phải đã quá rõ ràng sao.

Lệnh Mạn không phải là một người mạnh mẽ nóng vội trong chuyện tình cảm, cô thực sự không tài nào theo kịp Lý Trác Vân, cô cần có thêm nhiều thời gian để suy nghĩ, tự hỏi, sau đó mới có thể tiếp nhận.

Nếu như bây giờ không có cây đao kề vào cổ như thế này, hỏi cô có thích Lý Trác Vân không.

Cô sẽ gật đầu nói có.

Nhưng hiện thực lại không được như vậy.

"Chuyện tình cảm của hai chúng ta không phải chỉ có thích hay không thích, mà còn phải cân nhắc tới những nhân tố khác nữa." Lệnh Mạn bình tĩnh nói.

"Nhân tố khác là nhân tố gì?" Lý Trác Vân hỏi: "Về tuổi tác sao? Chuyện em lớn hơn anh bảy tuổi?"

"Chênh lệch tuổi tác chỉ là thứ yếu, nếu như tình yêu của chúng ta chỉ đơn thuần là tình chị em, em sẽ không băn khoăn nhiều như vậy, nhưng chúng ta còn đồng thời là thành viên trong cùng một gia đình." Lệnh Mạn hơi ngừng lại, sau đó nói tiếp: "Chẳng ai có thể biết trước được chúng ta sẽ ở bên nhau bao lâu, sau này sẽ chia tay vì lý do gì. Đã vậy khi chúng ta ở bên nhau sẽ phải đón nhận bao nhiêu ánh mắt khác thường của người ngoài, nếu như chúng ta chỉ là một cặp tình nhân bình thường, sau khi chia tay vẫn còn có thể gặp lại nhau trong hoà bình. Nhưng chúng ta lại là chị em trên danh nghĩa, nếu chia tay sẽ làm ảnh hưởng đến mối quan hệ trong gia đình, em không muốn cục diện phát triển đến mức khó có thể xử lý như vậy..."

Lý Trác Vân kiên nhẫn lắng nghe, chờ Lệnh Mạn nói xong, anh như cười như không nói: "Lệnh Mạn, khi làm ăn em cũng thế này phải không?"

"Gì cơ?"

"Còn chưa bắt tay vào làm đã nghĩ đến việc thất bại."

Lệnh Mạn cắn môi: "Em..."

Cô vừa mới mở miệng đã bị giọng nói cao vút của Lý Trác Vân lấn át: "Anh không muốn nghe những lời nói tự cho là đúng này của em, càng không muốn để những nguyên nhân vô căn cứ làm ảnh hưởng đến mối quan hệ của chúng ta, em chỉ cần trả lời anh em có thích anh hay không, thế là đủ rồi."

Tự cho là đúng?

Lệnh Mạn ngẩn ra.

Cô không dám tin Lý Trác Vân lại đánh giá về cô như vậy.

Chẳng qua cô chỉ muốn cân nhắc thật cẩn thận, nhìn xa hơn về mối quan hệ của hai người mà thôi, thế nhưng ở trong mắt anh lại biến thành tự cho là đúng?

Lệnh Mạn hít sâu một hơi, tự nhủ với bản thân không nên kích động.

"Lý Trác Vân, có phải tất cả những chuyện không theo ý của anh thì đều bị anh coi là tự cho là đúng, đúng không? Anh không cảm thấy chính anh mới là người luôn tự cho mình là đúng sao?"

"Em muốn nghĩ thế nào cũng được." Lý Trác Vân nghiêm mặt: "Nếu như em không thích anh thì cứ nói thẳng ra, không cần phải vẽ ra những lý do này rồi làm như mình đang khổ tâm lắm."

"..."

Lệnh Mạn hít thở sâu mấy lần, rốt cuộc không nhin được nữa.

Buồn cười, thật là buồn cười.

Tại sao cô lại phải ngồi ở chỗ này chứ?

Tại sao phải tranh luận những vấn đề này cùng với một thằng bé mới lớn?

Anh vốn dĩ cũng đâu có biết trong lòng cô đang nghĩ gì.

Vẫn còn chưa thực sự ở bên nhau mà lần đầu tiên cãi nhau đã gay gắt đến như vậy.

Lệnh Mạn không biết những lời mình nói vừa rồi có điểm nào kích thích đến Lý Trác Vân, mà lại khiến anh nói ra những lời gây tổn thương đến cô như thế.

Giờ phút này cô cảm thấy vô cùng vui mừng, bởi vì bọn họ vẫn còn chưa thực sự ở chung một chỗ, nếu không thì tình yêu này vừa bắt đầu đã trở thành một tình yêu sai lầm mất rồi.

Lệnh Mạn cầm túi xách, đứng dậy chuẩn bị rời đi, không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa.

Cô nói với Lý Trác Vân: "Cậu cứ coi như là tôi không thích cậu đi, bữa cơm này tôi không ăn nữa, hẹn gặp lại."

Nói xong câu này, cô lạnh lùng bước đi.

Lệnh Mạn vừa ra khỏi phòng ăn được mấy bước thì Lý Trác Vân đuổi theo đằng sau.

Anh túm lấy cổ tay cô, kéo cô quay trở lại, dùng sức mạnh đến mức cô không tài nào tránh thoát.

Lệnh Mạn quay đầu, mặt không đổi sắc nhìn anh: "Làm gì vậy?"

Lý Trác Vân không nhìn cô, cũng không hề nói chuyện.

Chỉ có bàn tay âm thầm dùng sức, không để Lệnh Mạn đi.

Lệnh Mạn lại hỏi: "Những gì cần nói cũng đã nói xong rồi, vẫn còn có chuyện gì sao?"

Lý Trác Vân vẫn bướng bỉnh không chịu lên tiếng.

Có lẽ đang nghĩ xem phải làm sao để mở miệng, hoặc có lẽ là vẫn đang đấu tranh với niềm kiêu ngạo của anh.

Tóm lại, anh không muốn thả tay.

Lệnh Mạn nói: "Buông ra, tôi phải về nhà."

Lý Trác Vân mím chặt môi, vẻ mặt căng cứng, không chịu mở miệng.

Lệnh Mạn dần dần mất kiên nhẫn với anh.

Không biết qua bao lâu, Lý Trác Vân khẽ mấp máy môi, nhỏ giọng nói ra ba chữ: "Thật xin lỗi."

Lệnh Mạn không đáp lại.

Cô đã nghe thấy.

Cô cũng biết để nói ra được ba chữ ấy Lý Trác Vân đã phải khó khăn như thế nào.

Một tay Lý Trác Vân chậm rãi kéo Lệnh Mạn vào trong ngực mình, lồng ngực của anh đã che chắn hết gió bão trong lòng cô.

Từ trước đến nay chưa đỗ con gái bao giờ, giọng anh vừa ngây ngô lại vừa lúng túng, nhưng chính sự kỳ lạ này lại khiến anh càng trở nên dễ thương.

"Anh không muốn để em đi, không muốn nghe em nói ra những lời nói trái với lương tâm như thế."

"Ai nói là trái lương tâm?" Lệnh Mạn vùi mặt trong ngực anh nói lại.

"Tất nhiên là em có thích anh." Lý Trác Vân giúp cô vén tóc mai, nhớ đến cái gì đó, lại có chút xấu hổ: "Chúng ta... cũng hôn nhau rồi."

"..."

Hôn nhau thì sao chứ.

Cầm Lý Trác Vân tựa trên trán cô, chậm rãi nói: "Lệnh Mạn, vừa rồi anh quá lớn tiếng, nhưng em phải thừa nhận đó là do thái độ tiêu cực của em gây nên."

Lệnh Mạn há hốc mồm: "Em..."

Lý Trác Vân cắt ngang lời cô: "Anh thực sự thích em, không muốn tùy tiện buông tay. Những điều em vừa nói khi nãy đều không thể khiến anh buông tay."

"..."

"Thế nên, anh không muốn anh với em chỉ là một cặp tình nhân bình thường, chúng ta phải làm một cặp tình nhân không bao giờ chia tay."

Lệnh Mạn để mặc anh ôm, không hề cử động.

Một lúc lâu sau, chớp mũi cô hơi tê dại.

Lúc thì giống như con nhím, đâm người ta chảy máu đâm đĩa, lúc thì lại mềm mại như vậy.

Bây giờ con trai đều lừa gạt con gái bằng cách này sao?

Thế nhưng Lệnh Mạn không thể không thừa nhận, cảm xúc của cô cũng bị Lý Trác Vân chi phối rất nhiều. Ít nhất điều đó đã chứng minh được một điều, anh chiếm một vị trí vô cùng quan trọng trong lòng cô.

Hết chương 46.

Tác giả có lời muốn nói: Dứa nhỏ ngọt, chị cậu thích ăn mềm không ăn cứng.

Lý Trác Vân: Ô, mềm là loại nào, có phải là cái thứ cứng rắn đó không?

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Đồng hồ Tình nhân

Biên tập: B3

Lệnh Mạn và Lý Trác Vân bắt đầu chính thức yêu nhau.

Trước đó, bọn họ đã lập ra một bản giao ước.

Tất cả nội dung trong bản giao ước đều xoay quanh việc “Không thể cho người nhà, bạn bè, đồng nghiệp biết đến mối quan hệ của bọn họ.”

Lý Trác Vân không hề có ý kiến gì với điều này.

Vì thực ra công khai quá sớm sẽ không tốt cho sự tiến triển trong tương lai của bọn họ.

Chuyện tình lãng mạn trong bóng tối liên cứ thế bắt đầu.

Đã có yêu đương thì sẽ có tâm sự, có tâm sự thì sẽ thành bí mật.

Có bí mật, dĩ nhiên là muốn tìm bạn thân.

Giờ phút này Đại Nguru đang ở trên một hòn đảo nhỏ thuộc Thái Bình Dương để quay chương trình, khi nghe Lệnh Mạn nói đã tìm một người bạn trai nhỏ hơn 7 tuổi thì cô ấy thét chói tai, chỉ hận không thể lập tức chui vào cánh máy bay vượt ngay qua Thái Bình Dương.

Chuyện hủy bỏ hôn ước với Trương Anh Trạch Lệnh Mạn cũng đã nhắc qua với Đại Nguru, Đại Nguru không giết mình cũng không hề ngăn cản, cô ấy chỉ khuyên Lệnh Mạn hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi đưa ra quyết định, dù thế nào thì cô ấy cũng sẽ ủng hộ cô.

Đồng thời, cô ấy cũng nhắc nhở vì lần này lại không được làm phù dâu.

Mặc dù đôi khi mồm miệng Đại Nguru không khéo cho lắm nhưng cô ấy vẫn là người bạn tốt duy nhất của Lệnh Mạn.

Chuyện tình cảm, chỉ có thể tâm sự với Đại Nguru.

Nhưng Lệnh Mạn cũng không nói rõ với cô ấy rằng người bạn trai kém 7 tuổi lại chính là cậu em trai trên danh nghĩa sống chung một nhà với mình, cô chỉ kể lại đại khái tình hình quen nhau.

Đại Nguru vô cùng kích động nói: “Sao gần đây có nhiều mối tình chị em vậy nhỉ? Yêu đương với mấy nam sinh ít tuổi hơn mình đúng là vừa ngọt ngào lại vừa mệt mỏi.”

Lệnh Mạn hỏi: “Tại sao lại vừa ngọt ngào vừa mệt mỏi?”

Đại Nguru nói: “Mình quen một người bạn ở nước ngoài, cô ấy yêu một cậu sinh viên, đang tuổi sung sức tinh lực dồi dào nên một đêm đê cô ấy ra làm bốn lần.”

Lệnh Mạn: 0.0 trợn mắt há mồm

Đại Nguru lại nói tiếp: “Còn về chuyện mệt mỏi, cũng chỉ bởi vì nam sinh không đủ chín chắn, thường xuyên gây gổ, mặc dù muốn quan tâm đến cậu nhưng lại không biết phải làm thế nào.”

Lệnh Mạn nghĩ thầm: “Ừm... về điểm này thì mình đã được lĩnh hội rồi.”

“Tóm lại mình dặn trước với cậu, nhớ tự bảo vệ mình cho tốt, đợi khi nào về nước mình sẽ giúp cậu kiểm định kiểm định.” Đại Nguru nói đầy nghĩa khí: “Nếu như lại gặp phải kẻ khốn kiếp như Liên Tĩnh, mình sẽ giúp cậu đánh hắn!”

Lệnh Mạn cười đồng ý: “Được.”

***

Vào lúc rảnh rỗi, Lệnh Mạn lại thi thoảng nhớ đến những lời Đại Nguru nói.

Vừa ngọt ngào lại vừa mệt mỏi sao?

Gần đây không biết Lý Trác Vân lại xảy ra tranh cãi gì với Lý Nghiễm Thời, trong cơn tức giận Lý Nghiễm Thời khoá tất cả tài khoản ngân hàng, cắt đứt toàn bộ nguồn tài chính của anh.

Lý Trác Vân không chịu nhượng bộ, suốt nửa tháng trời sống dựa vào sự tiếp tế của Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn đưa số tài khoản và mật mã ngân hàng của mình cho anh, sau này muốn tiêu tiền không cần phải hỏi qua cô nữa, cứ trực tiếp thanh toán.

Cũng chính vì vậy mà Lệnh Mạn đã may mắn nắm được toàn bộ quá trình Lý thiếu làm sau lưng cô.

Sắp đến Noel, trong suy nghĩ của Lệnh Mạn thì ngày lễ này vốn chẳng có mấy quan hệ với cô.

Nhưng người trẻ tuổi thì nhiều ý tưởng, Lý Trác Vân cũng vậy.

Anh muốn âm thầm mua cho Lệnh Mạn một món quà.

Hôm đó Lệnh Mạn đang ở công ty thì đột nhiên phát hiện thấy cửa sổ chat trên taobao của mình nhảy ra.

Khi vào xem thì cô phát hiện thấy “mình” đang hỏi ý kiến của nhân viên bán hàng về việc muốn mua đồng hồ tình nhân.

Gần đây Lệnh Mạn không hề xem đồng hồ, càng không hề tìm người để được tư vấn, “mình” này chỉ có thể là Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn bỗng muốn xem trò vui, cô muốn thử xem Lý Trác Vân định làm cái gì.

Trước nay Lý thiếu gia mua đồ luôn nhanh gọn dứt khoát, thế mà lần này lại đặc biệt lăm lờ, hỏi han lải nhải suốt nửa ngày.

Noel tặng đồng hồ có ổn không?

Có phải con gái đều thích được tặng quà?

Hàng chắc chắn sẽ được gửi đến trước ngày 25 tháng 12 chứ?

Khi nhân viên bán hàng hỏi bạn gái ngài thích màu gì.

Lý thiếu gia trả lời: “Tôi muốn tạo cho cô ấy sự bất ngờ nên không hỏi được.”

Nhân viên bán hàng: “Ồ, vậy chúng tôi xin giới thiệu với ngài loại đồng hồ mặt thạch anh này, dạo gần đây đang rất hot trên thị trường.”

Lý thiếu gia: “Gửi ảnh cho tôi xem.”

Lệnh Mạn: ...

Xem ra anh vẫn chưa ý thức được việc mình đang dùng tài khoản taobao của cô.

Lý Trác Vân mà cũng phạm phải sai lầm cơ bản như vậy sao?!

Lệnh Mạn vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Cuộc trò chuyện kéo dài khoảng hai mươi phút, cuối cùng Lý Trác Vân quyết định mua cặp đồng hồ tình nhân kia.

Khi đến khâu thanh toán thì cuộc trò chuyện hơi khựng lại.

Lý Trác Vân đột nhiên biến mất không lý do.

Ngay sau đó đơn đặt hàng liền bị hủy.

Lệnh Mạn đoán rớt cuộc thì anh cũng phát hiện ra đầu mối rồi.

Không biết lúc Lý Trác Vân định thanh toán lại nhìn thấy tên của Lệnh Mạn hiện ra, biểu tình của anh khi ấy có phải là giật thót cả người hay không.

Ha ha ha, cô càng nghĩ lại càng cảm thấy hay ho.

Tóm lại, cho đến trước đêm Noel, từ đầu đến cuối Lý Trác Vân đều giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, Lệnh Mạn cũng giả bộ cảm điếc cùng anh.

***

Trước tết Noel một ngày, Lệnh Mạn bỗng nhận được tin nhắn của bên chuyển phát nhanh.

Gần đây cô không mua đồ gì, nên cô đoán là đồng hồ của Lý Trác Vân.

Nhưng mà anh giấu được cô, vậy anh lấy tiền ở đâu ra để thanh toán món hàng kia?

Nhân viên giao hàng báo rằng đã để hàng của cô ở phòng bảo vệ trước cổng, Lệnh Mạn đang họp nên đành phải đợi đến giờ nghỉ mới đến lấy được.

Sau khi tan họp thì đến giờ ăn trưa, lúc Lệnh Mạn ra khỏi phòng họp thì trùng hợp nhìn thấy Trần Khiết và một nữ đồng nghiệp đi ở đằng trước, vừa đi vừa trò chuyện.

Nữ đồng nghiệp nói: “Trần Khiết, tôi có một món hàng tương đối quan trọng được chuyển phát nhanh đến, nhưng con trai tôi lại đang sốt, tôi phải đến

bệnh viện ngay bây giờ, liệu có thể phiên chú của cô cất hộ được không?”

Hình như nhân viên bảo vệ gác cổng có họ hàng gì đó với Trần Khiết, vì thế trước đây khi mọi người ở phòng thương mại quốc tế có hàng chuyển phát gì đều nhờ Trần Khiết bảo chú cô ta để ý hoặc cất hộ, khi nào tiện bọn họ sẽ đến lấy sau.

Trần Khiết cười nói: “Tôi cũng đang muốn đến lấy hàng chuyển phát đây, chi bằng tôi lấy giúp cô luôn?”

Nữ đồng nghiệp vội vàng gật đầu: “Được được được, vậy thì tốt quá, cảm ơn cô nhiều.”

Trần Khiết khách sáo đáp: “Không có gì, dù sao cũng tiện đường mà.”

***

Lệnh Mạn đến căng tin của công ty ăn cơm trưa, sau đó mới xuống phòng bảo vệ lấy hàng, đúng lúc đó thì đụng phải Trần Khiết đi ngược chiều.

Hai người đều làm như không nhìn thấy đối phương.

Cả hai đều được chuyển từ phòng thương mại quốc tế đến, lại ngẫu nhiên được phân vào cùng một nhóm, đáng lẽ ra nên đồng tâm hợp lực vươn lên mới phải.

Nhưng Lệnh Mạn là người đến sau, bình thường đã không chịu đi mua cà phê hay cơm hộp cho tiền bối, thế mà hạng mục rượu xán lạn này lại còn không khách khí đoạt mất sự nổi bật của Trần Khiết, vậy nên mỗi khi nhìn thấy cô Trần Khiết đều khó mà vui vẻ cho được.

Lệnh Mạn đi vào phòng bảo vệ, hàng chuyển phát được chất thành đống, cô xắn tay áo lên bắt đầu tìm kiếm.

Mười phút sau.

Không tìm thấy gì cả.

Lệnh Mạn lo lắng đến toát mồ hôi, quay sang hỏi người trực ban: “Chú à, chú có nhìn thấy hàng chuyển phát của cháu không? Tên người nhận là Lệnh Mạn, gói hàng chắc cũng không lớn lắm.”

Ông chú còn bận xem tivi, tỏ vẻ không liên quan đến mình: “Mỗi ngày có bao nhiêu hàng chuyển phát đến đây, làm sao tôi nhớ được? Tất cả đều ở đây hết rồi, cô tự tìm đi.”

Không còn cách nào khác, Lệnh Mạn đành phải quay sang tìm lại lần nữa.

Nhưng tìm đi tìm lại không chỉ một lần, cô gần như lục tung cả phòng bảo vệ lên mà vẫn không tìm được hàng của mình.

Lệnh Mạn không khỏi sốt ruột, lại hỏi ông chú: “Chú ơi, chú thực sự không nhìn thấy hàng của cháu sao?”

Rốt cuộc lúc này ông chú mới nghiêng đầu liếc cô một cái: “Là cái gì?”

Lệnh Mạn không chắc chắn lắm: “Chắc là đồng hồ đeo tay, dù sao thì cũng không lớn.”

“...” Vừa nghe đến món đồ này đã biết không rề, ông chú vội vàng phủi sạch quan hệ: “Không nhìn thấy, hàng chuyển đến các cô phải nhanh mà xuống lấy chứ, có bắt tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu đó.”

Lệnh Mạn thở dài, không tiếp tục tranh cãi với ông ta nữa, xoay người gọi điện cho nhân viên giao hàng.

Cậu thanh niên giao hàng nói chắc như đinh đóng cột: “Buổi sáng tôi đã giao cho phòng bảo vệ rồi, chị cẩn thận tìm lại đi.”

Cúp điện thoại, ông chú ở bên cạnh vẫn kiên quyết tỏ thái độ: không nhìn thấy, không chạm qua, không liên quan đến tôi.

Lệnh Mạn bất đắc dĩ, cuối cùng buộc phải gọi điện thoại cho Lý Trác Vân.

Cô cũng không vòng vo: “Em có một món hàng chuyển phát, là của anh gửi đúng không?”

“Ừ, đúng vậy.” Lý Trác Vân hỏi: “Em nhận được chưa?”

Lệnh Mạn hơi do dự: “Ừm...”

Lý Trác Vân hào hứng: “Quà Noel đó, thích không?”

Lệnh Mạn không trả lời mà hỏi: “Anh đưa tài khoản cho em được không? Em muốn hỏi nhân viên bán hàng một chút.”

“Sao vậy?”

Lệnh Mạn cũng không dám chắc anh tặng cô cái gì, chỉ có thể nói đại: “Có nhiều chỗ không biết dùng, muốn hỏi nhân viên tư vấn một chút.”

“Thật là ngu ngốc, có mỗi cái đồng hồ mà cũng không biết dùng.” Lý Trác Vân nói: “Được, để anh gửi tài khoản cho em.”

Lệnh Mạn: ...

Thực sự là đồng hồ đeo tay.

Trước khi cúp điện thoại, Lý Trác Vân nói: “Sau khi biết dùng nhớ đeo đó, nhất định không được còi ra, anh đã đeo từ lâu rồi.”

Lệnh Mạn cảm thấy buồn cười: “Được, em biết rồi.”

***

Sắp đến giờ làm việc, Lệnh Mạn vừa đi lên lầu vừa mở tài khoản của Lý Trác Vân ra.

Cô kiểm tra đơn hàng gửi đi, đã có thông báo xác nhận hàng được giao thành công.

Lệnh Mạn trực tiếp nhắn tin với nhân viên bán hàng: “Xin chào, tôi vẫn chưa nhận được đồng hồ.”

Nhân viên bán hàng: “Nhân viên giao hàng đã chuyển hàng cho ngài (*) rồi mà.”

(*) Ở đây Bê dùng ngài vì Lệnh Mạn đang dùng tài khoản của Lý thiếu, bên kia vẫn nghĩ người mua là nam.

Lệnh Mạn: “Không phải tôi tự mình ký nhận.”

Nhân viên bán hàng: “Xin chờ một chút, chúng tôi sẽ giúp ngài liên lạc với nhân viên giao hàng.”

Lệnh Mạn vật lộn với cô nhân viên suốt một buổi chiều, nhân viên bán hàng trả lời chậm vô cùng, rõ ràng là đang cố ý kéo dài thời gian.

Cứ theo cái đà này, cô đừng hy vọng là bọn họ có thể tìm giúp cô hàng đã thất lạc.

Lệnh Mạn bị ép đến mức phải dùng đòn sát thủ cuối cùng, đó là muốn hoàn trả lại hàng, lấy lại tiền.

Quả nhiên chiều này có tác dụng, đến giờ tan làm, nhân viên giao hàng đã chủ động trả lời điện thoại của cô.

“Chị à, tôi chắc chắn 100% đã đưa hàng của chị đến phòng bảo vệ rồi mà.” Nhân viên giao hàng kêu oan.

Lệnh Mạn: “Tôi không nhận được.”

Nhân viên giao hàng nói: “Liệu có phải có ai đó lấy nhầm không?”

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một lát: “Cũng có thể, dù sao thì tôi cũng vẫn không nhận được.”

Nhân viên giao hàng chỉ có thể tự gánh xui xẻo: “Thế này đi, hàng của chị có giá bao nhiêu tiền, tôi bồi thường cho chị, sau đó chị xác nhận đã nhận hàng giúp tôi đi.”

“Chờ một chút, để tôi kiểm tra.” Lệnh Mạn mở link taobao ra, thử nhìn một cái: “... 23 nghìn.”

“...” Nhân viên giao hàng bị sặc: “Khụ, khụ khụ.”

Lệnh Mạn cũng có chút khó xử.

Theo lý thuyết thì chuyện này không thể bắt đền nhân viên giao hàng được.

Nhưng lại càng không thể để người mua hàng như bọn cô phải chịu thiệt nha.

Mặc dù đối với cô mà nói thì 23 nghìn cũng không phải là một khoản tiền quá lớn, nhưng làm ra tiền thì không ai muốn tự nhiên ném ra ngoài cửa sổ cả, cô cũng không phải loại người tiêu tiền như rác.

Cậu thanh niên giao hàng trầm mặc rất lâu, nói: “Hay là chị cho tôi thêm hai ngày, nếu như thực sự không tìm được hàng của chị, tôi sẽ nghĩ cách bồi thường tiền cho chị, được không?”

Nhân viên chuyển phát nhanh cũng không phải là công việc dễ dàng, Lệnh Mạn không muốn quá tuyệt tình, vì thế thỏa hiệp: “Được.”

***

Sau khi tan làm, Lệnh Mạn vẫn chưa từ bỏ ý định nên lại đến phòng bảo vệ một chuyến, muốn thử xem có tìm được hay không.

Kết quả vẫn không ngoài dự đoán.

Ông chú vẫn còn đang mơ mơ màng màng ngồi xem tivi, mắt còn chẳng buồn nhìn sang chỗ khác.

Lệnh Mạn thầm nghĩ đừng nói là có người cảm nhầm hàng, ngay cả kẻ gian đi vào ông ta cũng hoàn toàn không phát hiện ra ấy chứ.

Lệnh Mạn không nhịn được nhắc nhở mấy câu: “Chú à, nhân viên giao hàng nói buổi sáng đã chuyển hàng của cháu đến đây, nhưng cháu vẫn không tìm được, tất cả chỉ có hai khả năng xảy ra. Thứ nhất là có người cố tình lấy hàng của người khác, thứ hai là có người chẳng may cảm nhầm nhưng lại không trả lại, bất kể thuộc vào khả năng nào thì cũng đều là người không có đạo đức.”

Ông chú giật mình nhìn cô: “Sao lại vẫn là cô? Không phải tôi đã nói với cô rồi sao! Không thể tin lời của nhân viên giao hàng đó, cậu ta thường xuyên phạm lỗi, chuyển nhầm hàng của chúng ta đến tận tiểu khu khác, sau đó mới lại đi tìm về.”

Lệnh Mạn đang muốn đáp lời thì có một người khác bước vào phòng bảo vệ.

Là Trần Khiết.

Trần Khiết nhìn Lệnh Mạn, lại nhìn sang ông chú: “Có chuyện gì vậy chú?”

Ông chú đem chuyện đã xảy ra kể lại một lần.

Dĩ nhiên Trần Khiết sẽ đứng về phía ông ta, cô ta quay sang nói với Lệnh Mạn: “Chú tôi đã làm ở đây mấy năm rồi, từ trước đến giờ chưa bao giờ để xảy ra chuyện cảm nhầm hàng của ai. Cô đừng có đến đây làm phiền chú ấy, chú ấy không có nghĩa vụ phải ký nhận hàng cho cô, có việc gì thì cô đi mà liên lạc với nhân viên giao hàng ấy.”

“Tôi đang tìm các người đòi hàng sao? Tôi bắt bồi thường sao? Không hề.” Lệnh Mạn nói: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở một chút, bây giờ đã xuất hiện tình trạng này thì nên dán thông báo ở ngoài cửa, cho các đồng nghiệp trong công ty cùng chú ý giữ đồ đạc của mình, đồng thời cũng khiến cho người thích ăn cắp vặt kia tự xem lại bản thân.”

Mặc kệ Lệnh Mạn giải thích ra sao, Trần Khiết và ông chú vẫn một mực đùn đẩy trách nhiệm cho người khác.

Tranh cãi đến mức Lệnh Mạn phát mệt, không buồn lãng phí lời nói với bọn họ nữa.

Để cho người vô trách nhiệm như vậy trông coi ở ngay cửa ra vào công ty, Lệnh Mạn không an tâm một chút nào.

Về nhà cô phải nói chuyện này cho Lý Nghiễm Thời mới được.

***

Buổi tối về đến nhà, Trần Khiết mới nhớ ra hàng chuyển phát cô ta nhận ban ngày vẫn còn chưa kịp bóc.

Dạo trước vừa có đợt giảm giá, cô ta mua một đồng hồ trên mạng, bây giờ mới đồng loạt gửi đến.

Trần Khiết đồ ra kiểm tra lại một chút, tổng cộng có 9 hộp, sao lại nhiều hơn một hộp nhỉ?

Cô ta kiểm tra lại, mới phát hiện hoá ra mình đã lấy nhầm, một hộp trong số đó chính là hộp của Lệnh Mạn.

Chiếc hộp không lớn, bị khuất ở dưới cùng, trước đó cô ta hoàn toàn không phát hiện ra.

Trần Khiết cầm cây kéo trong tay, hơi do dự, lại nhớ tới dáng vẻ khấn trương của Lệnh Mạn ngày hôm nay, cuối cùng cô ta quyết định mở thử ra nhìn xem rốt cuộc đây là thứ gì.

Mở hộp ra, lại là một chiếc đồng hồ nữ hiệu Omega.

Mặt đồng hồ được khảm kim cương lấp lánh chói mắt, là hàng thủ công tinh tế, chỉ hàng chính hãng mới có thể sáng bóng như vậy.

Giá của chiếc đồng hồ này ít nhất cũng phải từ hai mươi nghìn trở lên.

Lại một lần nữa chứng thực suy đoán trước đây của các cô ta về gia cảnh của Lệnh Mạn: Hoặc là nhà rất giàu, hoặc là tiểu tam được người ta bao nuôi.

Trần Khiết suy nghĩ rất lâu, sau đó cất đồng hồ vào chỗ cũ.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, cô ta đến công ty trước mười phút, đi vào phòng bảo vệ tìm chú mình.

Trần Khiết đưa một cái hộp cho ông chú: “Chú, nếu hôm nay Lệnh Mạn lại tới tìm hàng chuyển phát, chú nhớ đưa cái này cho cô ta, nói là bị lẫn ở dưới

ngăn bàn không nhìn thấy, đừng nói là cháu cầm.”

Ông chú hơi sùng sốt: “Sao lại ở chỗ cháu?”

Trần Khiết nói: “Hôm qua cháu vô tình cầm nhầm.”

Ông chú hiểu ra, gật đầu: “Được, chú biết rồi.”

Lúc Lệnh Mạn nhận được điện thoại của nhân viên giao hàng, thật sự có cảm giác như nhặt được một cái bánh từ trên trời rơi xuống.

Đồng hồ đeo tay đã bị thất lạc, tại sao lại tự mình quay trở lại?

Nhân viên giao hàng còn vui mừng hơn cả cô, 23 nghìn cơ đó, thật may là tìm được, chứ nếu không chẳng khác nào cậu ta phải đi làm không công mấy tháng liền.

Chuyện này không nên chậm trễ nữa, Lệnh Mạn vội vàng xuống phòng bảo vệ nhận hàng.

Cô không nhịn được hỏi thêm một câu: “Sao tự nhiên lại tìm thấy vậy?”

Ông chú chỉ nói qua loa: “Đề ở dưới ngăn bàn, cô không nhìn thấy.”

Lệnh Mạn thử nhìn vào ngăn bàn, trong lòng không khỏi nghi ngờ.

Rõ ràng cô đã tìm qua chỗ kia mấy lần.

Hơn nữa nhìn qua gói hàng của cô... rõ ràng có dấu vết đã từng bị bóc ra.

Lệnh Mạn mở hộp ra kiểm tra, đồng hồ bên trong vẫn hoàn hảo không có vấn đề gì, cả sách hướng dẫn và phiếu bảo hành cũng đều đủ cả.

Tìm được đồng hồ là tốt rồi, Lệnh Mạn thở phào nhẹ nhõm, nên cũng không muốn hỏi nhiều nữa.

***

Tối hôm nay là đêm Noel.

Sau khi tan làm, Lệnh Mạn giữ đúng lời hứa đeo đồng hồ vào tay, đi gặp Lý Trác Vân.

Việc đầu tiên khi Lý Trác Vân nhìn thấy Lệnh Mạn đó là dắt tay cô, lại đổi tay đeo đồng hồ của mình từ trái sang phải, lúc này mới hài lòng.

Nhìn bàn tay hai người đang nắm lấy nhau, cặp đồng hồ tình nhân trông thật hoà hợp.

Cảnh trước mắt thực sự vô cùng ý nghĩa, Lý Trác Vân càng nhìn càng thấy thoả mãn.

Lệnh Mạn không khỏi tò mò: “Anh lấy tiền ở đâu ra vậy?”

Lý Trác Vân không muốn nhắc đến chuyện này, giọng nói hơi khó chịu: “Nhận lỗi với Lý Nghiễm Thời, ông ấy liền mở thẻ cho anh.”

Lệnh Mạn cười trộm, không nhịn được răn dạy anh mấy câu: “Bây giờ anh vẫn chưa độc lập về tài chính, đừng chống đối ba anh nữa.”

Lý Trác Vân lười biếng “Ừ” một tiếng, không biết có nghe vào không.

Buổi tối khi về đến cổng biệt thự, Lệnh Mạn đứng lại coi đồng hồ ra, rồi bảo Lý Trác Vân cũng làm giống cô.

“Đồng hồ tình nhân này của chúng ta quá lộ liễu, bị mẹ em nhìn thấy sẽ lại suy nghĩ bậy bạ.” Lệnh Mạn vừa nói vừa cất đồng hồ vào túi xách.

“Bà ấy có thể nghĩ xa được đến vậy sao?” Lý Trác Vân lơ đãng nói.

Anh đeo đến nghiện rồi, không muốn coi: “Em coi là được, anh không coi đâu.”

Lệnh Mạn suy nghĩ một lát: “Cũng được.”

Hết chương 47.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Có phải Lệnh Mạn lại đang muốn dụ dỗ cậu chủ không?

Biên tập: B3

Thứ sáu tuần này là đại hội cuối năm của tập đoàn Nhất Thiên.

Mỗi năm cứ đến ngày này Nhất Thiên đều bao trọn cả Bích Hoa Uyển, mức độ hoành tráng và long trọng không thua gì một bữa đại tiệc của khu vực.

Ngoài toàn thể nhân viên trong công ty, còn có trên trăm vị đối tác có mối quan hệ hợp tác với tập đoàn được mời tham dự buổi đại hội.

Cũng trong ngày hôm đó, các nhân viên đạt được nhiều thành tích nổi bật trong năm vừa qua sẽ được tuyên dương khen ngợi, ngay đến vị trí ngồi trong buổi dạ tiệc cũng được xếp ở hàng đầu.

Năm nay nhóm dự án rượu xán chính là một con hắc mã của công ty, tất nhiên không có gì lạ khi tên của nhóm này được xuất hiện trong danh sách khen thưởng.

Đại hội được chính thức khai mạc vào buổi trưa. Buổi sáng, các nhân viên vẫn làm việc như bình thường.

Nhưng mà cứ nghĩ đến việc sắp được lên bục nhận thưởng, tất cả mọi người đều không kiềm nén được sự hào hứng, khó mà tập trung làm việc cho được.

Bề ngoài phòng làm việc đang có vẻ yên tĩnh.

Đột nhiên, một người đồng nghiệp nam hấp tấp chạy vào phòng.

“Mau mau! Mọi người mau thu xếp đi, xuống lầu nghênh đón lãnh đạo!”

“Để làm gì vậy?” Có người hỏi.

“Nghe nói có một vị lãnh đạo thành phố đến công ty kiểm tra, bảo chúng ta xuống thật đông để giữ thể diện!”

Công ty lớn như Nhất Thiên là đối tượng được chính phủ đặc biệt quan tâm, luôn luôn có lãnh đạo cấp tỉnh đến thị sát, Lệnh Mạn đã sớm quen với điều này.

Cô bèn để lại công việc đang làm, cùng mọi người xuống lầu đón lãnh đạo.

Trong đại sảnh rộng lớn đứng đầy người, tất cả xếp thành hai hàng thật dài, kéo đến tận cửa thang máy.

Ở giữa để trống thành một con đường, giống như một tấm thảm đỏ dẫn vào công ty.

Mười phút sau, lãnh đạo đến.

Tất cả mọi người đứng ở hàng đầu cùng hô lên: “Hoan nghênh bí thư Mã!”

“Hoan nghênh chủ tịch!”

Lệnh Mạn nhìn thấy có mấy chục người áo vest quần tây phong độ đi vào từ cửa xoay, mười phần uy nghiêm.

Cô đứng ở xa, chỉ có thể cảm nhận được khí thế to lớn, còn đâu chẳng thể nhìn rõ mặt mấy người kia.

Lần nào cũng như vậy, hoan nghênh lãnh đạo nhưng căn bản chẳng biết người tới là ai.

Dù sao thì cũng chỉ phải đứng ở đây hơn mười phút, chờ nhóm lãnh đạo tiến vào thang máy xong thì cũng không còn việc gì của bọn họ nữa.

Lệnh Mạn vừa thả lỏng tinh thần thì bỗng nghe thấy mấy đồng nghiệp nữ bên cạnh xúm vào một chỗ thì thầm bàn tán.

“Tôi nghe nói hôm nay cậu chủ cũng tới!”

“Thật không? Thật hay giả vậy?”

“Mau nhìn mau nhìn, người đi phía sau chủ tịch chính là cậu chủ đó! Thật là đẹp trai quá đi!”

“Mấy năm trước tôi may mắn được thấy cậu ấy, khi đó cậu ấy vẫn còn là một mỹ thiếu niên, woa, bây giờ trưởng thành rồi lại càng có thêm sức quyến rũ

của đàn ông.”

“Haizz, nếu như tôi trẻ lại 5 tuổi nhất định sẽ đi dụ dỗ cậu ấy! Được gả cho cậu chủ thì sau này không còn phải lo nghĩ đến cái gì nữa.”

“Phụt haha... Nằm mơ đi, người ta mà thèm đề ý đến cô sao?!”

Lệnh Mạn nghe cuộc trò chuyện của mấy đồng nghiệp nữ thì ngo ngác mắt vài giây.

Cậu chủ?

... Lý Trác Vân?!

Lệnh Mạn mau chóng tỉnh ngộ, không dám tin chen lên trước đám người, muốn nhìn thử xem sao.

Đi ở đầu tiên là hai vị lãnh đạo chủ chốt, một người là Lý Nghiễm Thời, một người là lãnh đạo tỉnh.

Đi ngay phía sau bọn họ, không phải chính là người mới tới hôm qua vẫn còn gọi video tán gẫu chuyện trên trời dưới bể với Lệnh Mạn – Lý Trác Vân sao?

Lệnh Mạn tròn to hai mắt.

Tại sao đột nhiên anh lại xuất hiện ở đây?

Lý Trác Vân mặc âu phục lần đầu tiên vào năm mười chín tuổi, cậu thanh niên thiên chi kiêu từ năm ấy đã để lại một ấn tượng sâu sắc cho Lệnh Mạn.

Ngày hôm nay, anh đi giữa những nhân vật lớn nhưng cũng chẳng hề tỏ ra lép vế.

Dáng người anh cao ngất, uy vũ hiên ngang, giờ tay nhấc chân đều lộ ra một vẻ ung dung vững chãi.

Nhưng tất cả những điều này đều không phải là trọng điểm.

Điều khiến Lệnh Mạn khiếp vía nhất là, trên người Lý Trác Vân mặc bộ âu phục cô mua cho anh, trên tay thì đeo đồng hồ tình nhân giống hệt của cô.

Tại sao anh lại sơ suất đến vậy chứ?

Lệnh Mạn vội vàng quay ngược trở lại, trước khi bị người khác phát hiện liền nhanh chóng cời đồng hồ đeo tay ra.

Sau khi các vị lãnh đạo đi hết vào trong thang máy, cửa thang máy chậm rãi đóng lại.

Nhiệm vụ của bọn họ đến đây là kết thúc, có thể giải tán.

***

Lệnh Mạn quay trở lại phòng làm việc mà vẫn còn sợ hãi trong lòng, tâm trạng nặng nề ngồi xuống ghế.

Tại sao Lý Trác Vân lại đến công ty?

Bởi vì đại hội hàng năm sao?

Sao tới hôm qua anh không nói với cô?

Suy nghĩ chưa được bao lâu thì người đồng nghiệp nam kia lại cả kinh chạy vào lần nữa.

“Mau mau, thu xếp một chút, có người tới!”

Mọi người đều ngo ngác ngẩng đầu lên... Lại ai tới nữa nhỉ?

“Cốc cốc.”

Đầu tiên là hai tiếng gõ cửa thanh thúy.

Một cô gái trang điểm cẩn thận đẩy cửa kính ra, lộ cặp gãi trên giày cao gót đi vào.

Là thư ký riêng của chủ tịch ở trên tầng cao nhất, luôn tự cho mình thanh cao, hầu như không bao giờ xuất hiện ở các phòng làm việc từ tầng bốn mươi trở xuống.

Ngay sau đó, một chàng trai đi đôi giày da đắt tiền bước vào phía sau.

Chủ nhân của nó —— Lý Trác Vân với gương mặt tuấn mỹ xuất hiện trước mắt mọi người.

Lệnh Mạn không tự chủ được mà nuốt nước miếng.

Cô lặng lẽ cúi thấp đầu xuống, muốn nấp mình sau màn hình máy tính.

Cô nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của cô thư ký: “Cậu chủ tới thăm quan phòng làm việc của mọi người, mọi người không cần để ý, cứ tiếp tục tập trung làm việc của mình.”

Mọi người: “Vâng...”

Mặc dù Lý Trác Vân rất hiếm khi lộ mặt ở công ty, nhưng dù sao cũng vẫn là con trai của Lý Nghiễm Thời.

Anh đứng ở đó, không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, cả phòng làm việc đều im phăng phắc.

Lý Trác Vân ung dung đi xung quanh phòng, chốc chốc lại dừng lại quan sát.

Bề ngoài tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào máy tính của mình, nhưng thực ra lúc Lý Trác Vân đi ngang qua sau lưng thì ngũ quan của từng người đều dựng hết cả lên, tập trung nghe ngóng nhất cử nhất động của anh.

Cuối cùng, Lý Trác Vân đi đến đằng sau lưng Lệnh Mạn.

Khoé miệng anh cong lên, hứng thú nhìn vào máy tính của cô, hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

“!!!!!!”

Tất cả nhân viên nữ trong phòng làm việc đều đồng loạt hít vào một hơi.

—— cậu chủ! Từ lúc vào phòng đến giờ! Câu nói đầu tiên! Là nói với Lệnh Mạn!

Hành động này chứng tỏ điều gì?

Mọi người đều không hèn mà cùng trao đổi ánh mắt với nhau: Có phải Lệnh Mạn lại đang muốn dụ dỗ cậu chủ không?

Giờ phút này, Lệnh Mạn không muốn đối mặt với tình huống này chút nào.

Cô thực sự đâu phải là người biết đóng kịch...

Lệnh Mạn chân chừ không quay lại, thư ký là người biết rõ thân phận của Lệnh Mạn, nhìn cảnh này thì nhất thời có chút khó hiểu, không biết rốt cuộc thì hai chị em nhà này đang định bày trò gì.

Cô ấy tiến lại gần Lệnh Mạn, nhẹ giọng nhắc nhở: “Cậu chủ đang hỏi cô đó.”

Lúc này Lệnh Mạn mới chậm chạp đứng dậy, nhường vị trí cho Lý Trác Vân.

“Tôi đang cùng...” Vừa nói đến đây, cô liền thức thời sửa lại, chuyển sang giọng điệu cung kính: “Chào cậu chủ, hôm nay là ngày kiểm tra lại mẫu đóng gói rượu xân phục vụ cho dịp tết, tôi đang trao đổi với bên thiết kế mỹ thuật để sửa lại lần cuối.”

“Ồ.” Lý Trác Vân gật gù.

Anh lại cúi đầu xuống nhìn mặt bàn của cô.

“Em đang uống gì?”

“Cà phê.”

Nhìn là biết rồi còn hỏi.

Lý Trác Vân bụng cóc của cô lên, khẽ ngửi: “Rất thơm, của hãng nào vậy?”

“Chỉ là... cà phê hoà tan bình thường thôi.”

“Cũng pha cho anh một cốc đi.”

Thư ký bước lên một bước, nói: “Để tôi pha giúp ngài.”

Lý Trác Vân nói: “Không cần, tôi muốn cô ấy pha.”

Lệnh Mạn gật đầu, nói qua ánh mắt với anh: Được lắm, anh còn bày trò đúng không.

Lệnh Mạn đi đến bên cạnh máy nước nóng, cầm một chiếc cốc sạch sẽ lên, rót cho Lý Trác Văn một cốc cà phê thơm nồng.

Lý Trác Văn ngồi nửa người trên bàn làm việc của Lệnh Mạn, giờ tay làm động tác “Mời” với cô, tùy ý nói: “Em cứ tiếp tục công việc của mình đi, anh nhìn một lát, không cần phải để ý đến anh.”

Lệnh Mạn: “... Được.”

Các cô gái trong phòng lại tiếp tục âm thầm trao đổi ánh mắt.

Không đúng... Nhìn tình hình này, có vẻ như đang phát triển theo chiều hướng ngược lại? Đường như chính cậu chủ mới là người đang cố tình dụ dỗ Lệnh Mạn?

Tâm tình mọi người bỗng trở nên vô cùng phức tạp.

Nếu như cậu chủ thực sự nhìn trúng Lệnh Mạn, chẳng phải sau này cô sẽ là bà chủ nhỏ của Nhất Thiên sao?

Rốt cuộc bọn họ có nên nịnh hót cô hay không?

Trần Khiết nhìn chằm chằm vào bàn tay đang cầm cốc cà phê của Lý Trác Văn.

Đồng hồ đeo tay kia... Cô ta cứ có cảm giác đã từng nhìn thấy ở đâu?

Lý Trác Văn dùng bữa ở phòng quảng cáo mất gần hai mươi phút, cuối cùng phải đợi thư ký nhắc nhở rằng sắp đến giờ khai mạc đại hội, lúc đó hai người mới vội vàng rời đi.

Bấy giờ tất cả mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu chủ cứ ở đây không chịu đi, bọn họ cũng không dám tự tiện tan làm.

***

Trước cửa nhà vệ sinh nữ xếp thành hàng dài, không phải vì muốn đi vệ sinh, mà là vì muốn trang điểm.

Nhìn hàng người này khéo phải chờ đến sang năm mới, Lệnh Mạn không còn cách nào khác đành phải lên xe buýt của công ty tới Bích Hoa Uyển trước.

Ở hội trường tổ chức đại hội cuối năm, cô gặp Hạ Vũ Nhu trang điểm lộng lẫy.

Hạ Vũ Nhu nắm tay cô hỏi: “Hôm nay mẹ trang điểm thế này được chưa? Phối trang sức thế này có hợp không? Haizz, con không ở nhà tư vấn cho mẹ, mẹ không yên tâm chút nào.”

“Rất đẹp rất đẹp rồi.” Lệnh Mạn vừa cười vừa chỉnh áo choàng cho bà: “Yên tâm đi, hôm nay mẹ đặc biệt xinh đẹp.”

Hạ Vũ Nhu nghe vậy mới mỉm cười hài lòng.

Bà lại hỏi Lệnh Mạn: “Lát nữa con ngồi cùng bàn với mẹ chứ? Vị trí đó có thể xem rõ các tiết mục.”

Như vậy sao được, Lệnh Mạn nói: “Không cần, con ngồi chung bàn với đồng nghiệp của con.”

Mất thấy chương trình chuẩn bị bắt đầu, cô và Hạ Vũ Nhu lúi lúi kéo kéo quá nổi bật, Lệnh Mạn bèn vẫy tay tạm biệt: “Con đi trước đây, gặp mẹ sau.”

Lệnh Mạn đi xuyên qua đám đông, quay trở lại vị trí của mình, mười mấy người trong nhóm cùng ngồi một bàn.

Chỉ còn lại một chỗ trống, không thể lựa chọn, cô đành ngồi xuống bên cạnh Trần Khiết.

Trần Khiết giương mắt nhìn cô, hỏi: “Cô quen với phu nhân ngài chủ tịch sao?”

Lệnh Mạn nghĩ thầm chắc cô ta đã nhìn thấy cảnh vừa nãy.

Chẳng lẽ trên người cô ta có gắn ra đa? Cả ngày không có việc gì làm ngoài việc nhìn chằm chằm vào cô?!

Lệnh Mạn bình thản nói: “Ừ... Cũng coi như quen biết.”

***

Mười hai giờ trưa, là lúc mặt trời lên đỉnh, đại hội hàng năm của tập đoàn Nhất Thiên chính thức khai mạc.

Theo thông lệ thì người sáng lập cao nhất và các vị cổ đông sẽ lần lượt lên bục phát biểu.

Cùng tổng kết lại sự phát triển trong năm vừa qua của toàn công ty, khích lệ tinh thần tập thể, hướng về một tương lai tốt đẹp.

Cuối cùng cũng đến tiết mục mà mọi người mong chờ nhất, tiết mục khen thưởng.

Người dẫn chương trình công bố các nhân viên được khen thưởng, đọc đến tên ai thì người đó bước lên sân khấu nhận bằng khen.

Nhóm nhỏ của Lệnh Mạn được trao giải thưởng tiềm năng.

Lúc đến lượt bọn họ, tên của tất cả các thành viên trong nhóm được chiếu trên màn hình lớn.

Nhóm trưởng đứng đầu tiên, Lệnh Mạn hết sức khiêm nhường, đi lên sân khấu ở phía sau cùng.

Bọn họ đứng thành một hàng ngang, quay mặt xuống phía dưới.

Lý Trác Vân ngồi ở bàn gần sân khấu nhất, chỉ cách Lệnh Mạn có vài mét.

Trong lúc lơ đãng, ánh mắt hai người chạm vào nhau, Lý Trác Vân nhanh chóng cong khoé miệng, giờ ngón cái hướng về phía cô.

Lệnh Mạn vội rù mị, nhưng cũng không kìm được mà nở nụ cười.

Mục này vốn dĩ Lý Nghiễm Thời không cần phải lên tiếng, chỉ cần chụp ảnh lưu niệm với mọi người là được.

Vậy nhưng Lý Nghiễm Thời lại quay sang người dẫn chương trình, dường như có lời muốn nói.

“Năm nay, Nhất Thiên của chúng ta chào đón rất nhiều đồng nghiệp mới ưu tú và tài giỏi, bằng tinh thần nhiệt tình, cần cù chăm chỉ và dám nghĩ dám làm của các bạn mà Nhất Thiên đã đạt được những thành tích như ngày hôm nay! Tôi xin gửi lời cảm ơn đến tất cả các bạn!”

Đáp lại lời kêu gọi của chủ tịch, toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Lý Nghiễm Thời nói tiếp: “Nhân dịp này, tôi muốn chính thức giới thiệu với mọi người, con gái lớn của tôi, cũng đồng thời là một nhân viên mới ưu tú của công ty chúng ta trong năm vừa qua —— hiện đang đứng ở phía ngoài cùng của sân khấu —— đồng chí Lệnh Mạn!”

Lệnh Mạn bị nhắc đến thì người ngây ra như phỗng.

Cô hoàn toàn không ngờ được mình lại trở thành trung tâm của ngày hôm nay.

Vào giây phút này, dường như toàn bộ đèn pha trong hội trường đều đang chiếu thẳng vào cô.

Giọng Lý Nghiễm Thời vẫn vang lên từ bốn phương tám hướng: “Con gái lớn của tôi từ chối những đãi ngộ đặc biệt, kiên trì dùng thân phận của một nhân viên bình thường để làm việc trong suốt một năm trời. Có thể chịu khổ chịu khó, dám bước lên từ con số không, nghị lực này rất xứng đáng để cho chúng ta học tập và khâm phục!”

Lý Nghiễm Thời nhìn về phía Lệnh Mạn: “Ta thay mặt cho toàn bộ mọi người trong Nhất Thiên hoan nghênh con gia nhập, đồng thời cũng vô cùng vinh hạnh vì được cộng tác với một người đồng nghiệp như con!”

Micro được đưa đến trước mặt Lệnh Mạn.

Tò ý muốn cô phát biểu đôi câu.

Lệnh Mạn hồi phục tinh thần.

Đứng ở giữa sân khấu, thoát một cái sự hoang mang của cô đã biến mất, thay vào đó là nụ cười khéo léo.

Lệnh Mạn tiếp nhận micro, tự tin dong dạc nói: “Đầu tiên tôi vô cùng cảm tạ sự quan tâm mà các vị đồng nghiệp đã dành cho tôi trong suốt một năm vừa qua. Chúng ta đều là một phần của Nhất Thiên, cho nên không có ai khác biệt! Trong một năm tới, tôi cũng sẽ không ngừng cố gắng, sẽ cùng chung sức hiến một phần sức lực, đồng lòng với tất cả mọi người, vì một tương lai phát triển huy hoàng và rực rỡ của Nhất Thiên!”

Dứt lời, cô khẽ nghiêng người cúi đầu xuống phía dưới khán đài.

Tiếng vỗ tay giòn giã vang lên khắp cả khán phòng.

Lệnh Mạn nhìn thấy Lý Trác Vân ngồi bên dưới, không hề keo kiệt giờ ngón tay cái với cô một lần nữa.

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Đến lúc đó anh và Lệnh Mạn cùng vui vẻ nằm trên giường, vừa uống rượu vừa...

Biên tập: B3

Đây chính là tin tức bùng nổ nhất của công ty trong năm nay.

Xuất thân của Lệnh Mạn – người vẫn luôn bị toàn thể nhân viên nữ trong công ty coi là tiểu tam, hoá ra lại là con gái lớn giấu mặt của Lý Nghiễm Thời?!

Đại tiểu thư của tập đoàn Nhất Thiên?!

Phía bên dưới ngay lập tức lâm phải cảnh người vui kẻ buồn.

Mấy cô gái lăm miệng hận không thể tự tát vào cái miệng rộng của mình.

Giờ thì hay rồi! Nói xấu sau lưng đại tiểu thư! Lại còn bị người ta nghe thấy!

Tiêu rồi tiêu rồi! Đừng hy vọng gì vào việc được thăng chức tăng lương nữa!

Sau khi nhận thưởng, Lệnh Mạn theo mọi người trong nhóm quay về bàn, vẫn khiêm tốn như cũ ngồi chung một chỗ với các đồng nghiệp trong phòng quảng cáo.

Cả bàn mỗi người đều mang một tâm sự riêng, lén lút trao đổi ánh mắt với nhau.

Trần Khiết ngồi bên cạnh Lệnh Mạn thì tái mét cả mặt.

Một người ưu tú sẽ dễ dàng bị những người xung quanh ghen tỵ.

Nhưng nếu như một người ưu tú có sự chênh lệch đẳng cấp quá xa so với những người xung quanh thì tự nhiên sự ghen tỵ sẽ biến thành hâm mộ.

Lệnh Mạn đang từ chối thủ cạnh tranh ngang hàng bỗng đứng ở một vị trí mình không bao giờ có thể với tới, nội tâm Trần Khiết có sự chuyển biến to lớn.

Sau này cô ta nhất định không được đắc tội với Lệnh Mạn, thậm chí còn phải a dua nịnh nọt cô, ai bảo cô là đại tiểu thư của Nhất Thiên cơ chứ.

Trong lòng Trần Khiết bỗng có dự cảm xấu, loại dự cảm này rất nhanh đã trở thành sự thật.

Ông chủ họ hàng xa của cô ta làm bảo vệ gác cửa bị sa thải vì lơ là trong công việc, công ty thanh toán cho ông ta 3 tháng tiền lương coi như đền bù, nhưng đối với những người bình thường không tiền không nhà mà nói, thất nghiệp vẫn là một cú sốc tương đối lớn.

Nhưng đó đều là chuyện sau này.

***

Buổi tối hôm đó, sau khi kết thúc đại hội hàng năm, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân ngồi trong phòng nói chuyện với nhau.

Trải qua một ngày mà tâm trạng lên xuống như tàu lượn, lúc cao lúc thấp, cho đến bây giờ cô vẫn còn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại.

Lệnh Mạn hỏi: “Sao hôm nay anh không nói tiếng nào cứ thế chạy đến phòng làm việc của em vậy? Doạ chết em.”

Lý Trác Vân cười xấu xa, nói: “Anh đến xem người phụ nữ của mình mà cũng không được sao?”

Phụ nữ của mình...

Cách xưng hô này khiến Lệnh Mạn đỏ mặt, không kìm được mà nắm cho Lý Trác Vân một cái.

Lý Trác Vân thôi đùa giỡn, nghiêm túc nói: “Thực ra anh vốn không định quấy rầy em, nhưng nghe nói Lý Nghiễm Thời chuẩn bị công khai thân phận em ở đại hội hàng năm, thế nên anh mới muốn đến thăm phòng làm việc của em một chút.”

Lệnh Mạn hỏi: “Đây là ý của anh hay là ý của ba anh?”

“Đương nhiên là quyết định của Lý Nghiễm Thời rồi.” Lý Trác Vân nói: “Ông ấy bảo em đã làm việc ở công ty được một năm, không thể là một người

vô danh tiểu tốt mãi được, cũng đã đến lúc cho mọi người biết.”

Hoá ra là ý của Lý Nghiễm Thời. . .

Lệnh Mạn gật đầu: “Em biết rồi.”

Lý Trác Vân bắt đầu hỏi vặn: “Làm sao? Ý kiến của ba anh em mới nghe, còn ý kiến của anh thì em không nghe chứ gì?”

“Đâu có.” Lệnh Mạn đưa hai tay lên ôm lấy mặt anh, dùng sức xoa nắn: “Ý kiến của anh em cũng nghe nghe nghe nghe mà.”

“Xi.” Lý Trác Vân xấu hổ hừ hừ.

Đột nhiên, anh hất xi một cái.

Lệnh Mạn quan tâm: “Sao vậy, bị cảm sao?”

“Không sao đâu, chắc tại mặc ít quá thôi.” Lý Trác Vân hít mũi, kéo cao cổ áo lên: “Cảm giác lạnh hết cả cổ, chắc là bị gió lùa vào.”

Anh bỗng nghĩ đến một chuyện, hỏi Lệnh Mạn: “Em có biết đan khăn không?”

Lệnh Mạn gật đầu: “Có biết.”

Lý Trác Vân tiện thể yêu cầu: “Vậy khi nào rảnh em nhớ đan cho anh một cái.”

Chuyện nhỏ như con thỏ, Lệnh Mạn sáng khoái đồng ý: “Ok.”

***

Không lâu sau, đại học X bắt đầu bước vào kỳ nghỉ đông.

Đám sinh viên bắt đầu thu dọn hành lý để gửi về nhà.

Mấy ngày hôm nay nhân viên giao hàng hết sức bận rộn, họ bèn dứt khoát dựng một điểm lưu động ở dưới ký túc xá sinh viên, nhận đồ cân đồ ngay tại chỗ.

Còn có một cách khác để giải quyết đồng quần áo.

Mỗi khi đến kỳ nghỉ dài hạn, trường học đều có hoạt động thu nhận quần áo, sinh viên có quần áo không dùng tới có thể quyên góp đến trạm thu nhận đồ cũ, làm vậy cũng có thể tiết kiệm được một khoản tiền vận chuyển.

Lúc dọn dẹp tủ quần áo Lý Trác Vân phát hiện ra mấy cái khăn quàng rất lâu rồi không sử dụng, anh nghĩ thầm Lệnh Mạn sắp tự tay đan khăn quàng cho mình rồi, còn giữ lại mấy thứ này làm gì cho chật tủ?

Mấy cái khăn này đều vẫn còn mới, vứt đi thì quá lãng phí, Lý Trác Vân bèn cùng Đại Bản mang đến trạm thu nhận đồ cũ.

Sinh viên trong trường đều tham dự nhiệt tình, chỉ trong một ngày trạm thu nhận đồ cũ đã đầy.

Buổi chiều ngày hôm đó, xe chở quần áo cũ chậm rãi dừng lại trước cổng của một công ty may mặc.

Lúc Kỷ Tâm Du đang phân loại đồng quần áo cũ thì tìm thấy một cái khăn quàng cổ chất liệu thượng hạng.

Là hàng hiệu, kiểu dáng đơn giản màu xám tro, sờ qua vẫn còn rất mới.

Cũng không biết là khăn của ai, hàng tốt như vậy mà lại vứt đi.

Nhân lúc không có ai chú ý Kỷ Tâm Du bèn lẳng lặng giấu vào người.

Kỷ Trường Hoài đang bước vào thời kỳ trở mã, hai năm nay vóc dáng cao lên không ít, năm nay không còn mặc vừa quần áo trước kia nữa, khi mặc toàn bị thừa ra cả một đoạn cánh tay với cẳng chân.

Đúng dịp thời tiết đang bắt đầu chuyển lạnh, Kỷ Tâm Du nghĩ cũng cần phải mua thêm quần áo mùa đông cho cậu ta.

***

Lệnh Mạn đã hứa sẽ đến trường đón Lý Trác Vân, hai người ở bên ngoài chơi một đêm, ngày hôm sau mới trở về thành phố A.

Vì thế Lý Trác Vân đã đặc biệt đặt một phòng khách sạn có không gian thật lãng mạn, giường thật lớn.

Vậy nhưng vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu một cái gì đó.

Anh bỗng nhớ đến chai DBR Lafite (*) sản xuất năm 2011 mà mình vừa mua mấy hôm trước.

(*) *Domaines Baron de Rothschild (Lafite) hay DBR (Lafite) là một tập đoàn sản xuất rượu vang thượng hạng nổi tiếng tại Pháp.*

Đến lúc đó anh và Lệnh Mạn cùng vui vẻ nằm trên giường, vừa uống rượu vừa...

Khụ khụ, thôi tạm thời đừng nhắc tới đoạn sau.

Con gái đều thích những điều lãng mạn, lúc Lệnh Mạn nhìn thấy căn phòng được trang trí công phu thì vô cùng hài lòng.

Cô lại chú ý tới chai rượu vang ở trên bàn, bèn cầm lên “woa” một tiếng. Không khỏi lờ mắt với Lý Trác Vân: “Anh lại tiêu tiền hoang phí.”

Lý Trác Vân cười cười.

Lệnh Mạn nhìn quanh một lượt, nói: “Đúng lúc lắm, tối nay mang đến uống ở bữa cơm.”

Lý Trác Vân hơi sùng sốt: “Bữa cơm nào?”

Lệnh Mạn giải thích: “Tối nay em mời giáo sư Trương và hiệu trưởng dùng cơm để cảm ơn bọn họ, anh cũng đi cùng đi.”

Lý Trác Vân nhú mày: “Đưa bạn trai hiện tại đi gặp bạn trai cũ?”

“...” Lời này khiến Lệnh Mạn xấu hổ: “Hai chuyện đâu liên quan gì với nhau, người khác giúp đỡ mình, mình mời người ta ăn bữa cơm, đây gọi là đối nhân xử thế.”

Lý thiếu gia không thêm quan tâm đến cái gọi là đối nhân xử thế: “Dù vậy anh cũng không đi.”

Lệnh Mạn hỏi: “Tại sao?”

Nguyên nhân của Lý Trác Vân rất đơn giản: “Không muốn ăn cơm cùng với bạn trai cũ của bạn gái anh.”

Lệnh Mạn có chút bất đắc dĩ, cố ý nói khích: “Sao anh nhỏ mọn như vậy chứ? Giáo sư Trương người ta còn không thêm so đo chuyện em từ hôn, vẫn nhiệt tình giúp đỡ anh cơ mà.”

“Đó là do anh ta không biết chuyện chúng ta yêu nhau.” Mặc kệ Lệnh Mạn nói gì cũng không lay chuyển được Lý Trác Vân.

Anh ngồi xuống ghế salon, trên mặt tràn đầy ghen tức và cố chấp: “Tóm lại là anh không đi, em thích thì tự đi một mình đi.”

Lệnh Mạn không muốn tiếp tục tranh cãi với anh nữa: “Được, vậy anh ở nhà đợi em.”

Lý Trác Vân chỉ đang giận lẫy nên nói vậy, ai ngờ Lệnh Mạn đi thật.

Đã thế còn mang theo chai Lafite có giá 6 nghìn của anh...

Đi uống cùng với người khác.

Địch!

***

Lý Trác Vân không cam lòng ở lại khách sạn một mình.

Tất nhiên anh cũng tuyệt đối không bao giờ thay đổi ý định để đi ăn cơm với Lệnh Mạn.

Làm cái việc nhàm chán đó thì chi bằng ra ngoài ăn liên hoan với câu lạc bộ còn hơn.

Cho nên rốt cuộc Lý Trác Vân theo Đại Bân đi ăn với mọi người trong câu lạc bộ.

Đại Bân thấy anh thì rất ngạc nhiên, hôm nay mặt trời mọc đằng Tây sao? Từ trước đến nay có bao giờ thấy Lý Trác Vân chủ động tham gia các hoạt động của câu lạc bộ đâu?!

Lý Trác Vân chặn miệng hần trước khi hần kịp phun ra mấy câu hỏi: “Cậu cứ coi như tôi đến ăn chùa một bữa đi.”

Rất nhiều người biết được nguyên nhân tại sao Lâm Na bị đuổi việc, bây giờ những người đã từng nghi ngờ Lý Trác Vân trước kia cũng đều biết rõ chân tướng sự thật.

Lỗ Ngừ Bắg nhìn thấy Lý Trác Vân đi vào gian phòng bao thì chủ động tiến lên nói chuyện với anh.

Lỗ Ngừ Bắg mỉm cười: “Lý Trác Vân, với tư cách là một người bạn của cậu, trước đây tôi đã nói ra những lời không hay cho lắm, tôi muốn gửi đến cậu lời xin lỗi.”

Lý Trác Vân nhìn cô ấy, không lạnh không nóng “Ừ” một tiếng.

Lỗ Ngừ Bắg kéo Kỳ Trường Hoài lại gần, nói tiếp: “Quả thực tôi không thể tưởng tượng nổi cô Anna lại có thể làm ra những chuyện như vậy, thế nhưng điều đó cũng chứng minh được rằng, những suy đoán trước đây của cậu về Kỳ Trường Hoài đều là đang hiểu lầm cậu ấy.”

Cô ấy mang hai ly rượu đến trước mặt hai người: “Tôi cảm thấy hai người có thể mời đối phương một ly rượu, hoá giải những chuyện đã qua.”

Lý Trác Vân và Kỳ Trường Hoài nhìn nhau, không ai cử động.

Cả hai lặng lẽ đối đầu với nhau, bầu không khí liền trở nên khác lạ.

Cuối cùng Kỳ Trường Hoài là người nhận lấy ly rượu trước, nâng ly uống cạn.

Mấy giây sau.

Lý Trác Vân cũng mặt không đổi sắc cầm lấy ly rượu, dứt khoát ngửa cổ uống cạn.

Lỗ Ngừ Bắg nở nụ cười, lại hỏi Lý Trác Vân: “Cơ hội mà ba tôi đề cử kia, cậu đã cân nhắc chưa?”

Lý Trác Vân nói: “Còn đang suy nghĩ.”

Lỗ Ngừ Bắg mỉm môi: “Thế hệ này chỉ có mình cậu là người có tư cách nhất, mau sớm trả lời ông ấy đi.”

Lý Trác Vân: “Ừ.”

***

Rất nhiều người trong bọn họ muốn bắt xe về nhà luôn trong đêm, vì vậy bữa liên hoan được giải tán trước mười giờ.

Lúc ra khỏi nhà hàng, cảm giác được nhiệt độ bên ngoài giảm đi mấy độ, cả đám lập tức mặc áo khoác, quàng khăn vào.

Bỗng dường như Đại Bân phát hiện ra điều gì đó, chỉ vào Kỳ Trường Hoài, cao giọng nói: “Ồ? Tiểu Kỳ, khăn quàng này của cậu giống hệt khăn của Lý Trác Vân.”

Hắn quay sang tìm Lý Trác Vân chứng thực: “Đúng không?”

Lý Trác Vân nhàn nhạt liếc mắt: “Ừ.”

Kỳ Trường Hoài đứng tại chỗ, cúi đầu nhìn khăn quàng của mình, trầm mặc không nói.

Đây là thứ mà hai ngày trước Kỳ Tâm Du cầm về cho cậu ta, nói là quà mừng năm mới.

Nhưng bây giờ, cậu ta cũng không dám khẳng định.

Đại Bân lại hỏi Lý Trác Vân: “Nhưng tôi nhớ cậu đã vứt nó vào trạm thu nhận đồ cũ rồi mà?”

Mọi người đều quay sang nhìn Lý Trác Vân, bao gồm cả Kỳ Trường Hoài.

Lý Trác Vân hờ hững dời mắt, đi về phía trước: “Đâu có, cậu nhớ nhầm rồi.”

“Phải không? Rõ ràng là tôi vứt hộ cậu mà.” Đại Bân buồn bực gãi đầu, đuổi theo Lý Trác Vân: “Cũng có thể là tôi nhớ nhầm chăng...”

Nhìn cảnh này, tất cả mọi người đều không mấy để tâm, nhanh chóng quên bẵng.

Sau khi tất cả tâm mất rời khỏi người mình, Kỳ Trường Hoài bèn âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

***

Trên đường về khách sạn, Lý Trác Vân cố ý đi thật chậm.

Hy vọng khi trở về phòng sẽ thấy Lệnh Mạn đang đợi anh mà không phải là anh đợi Lệnh Mạn.

Lý Trác Vân đậu xe ở bên dưới hầm để xe của khách sạn, sau đó liếc nhìn đồng hồ.

Mười rưỡi đêm.

Đủ muộn rồi chứ?

Thế nhưng khi Lý Trác Vân mang theo tâm trạng đầy mong mỏi đẩy cửa vào phòng thì vẫn thấy bốn phía tối đen, không có một bóng người.

Sắc mặt anh lập tức đen theo.

Mười rưỡi rồi mà Lệnh Mạn vẫn chưa trở lại.

Một cú điện thoại cũng không có.

A a.

Ăn bữa cơm này với bạn trai cũ xem ra rất vui vẻ thoải mái nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Không cho nhìn trộm anh.

Biên tập: B3

Lý Trác Vân cố nén nội tâm phiền muộn, nếu Lệnh Mạn không liên lạc với anh, anh cũng sẽ nhất định không chủ động gọi điện cho cô.

Anh cứ chờ ở đây, dù sao thì buổi tối cô vẫn phải quay về ngủ.

Sau khi nghĩ thông, Lý Trác Vân ngồi trên giường xem tivi như không có chuyện gì xảy ra, ăn quà vặt, rồi đi tắm, cời sạch sành sanh nằm xuống.

Đang định uống chai rượu vang mình mua thì lại nhớ ra Lệnh Mạn đã mang đi mất rồi.

Đến lúc này thì anh không nhịn được nữa, cầm điện thoại lên gọi cho Lệnh Mạn.

Điện thoại được nhận rất nhanh.

"A lô?" Nhưng đầu dây bên kia lại là giọng đàn ông.

Lý Trác Vân khó chịu: "Anh là ai?"

Người đàn ông nói: "Tiểu Mạn uống say, tôi lái xe đưa cô ấy về khách sạn."

Lý Trác Vân hiểu ra, là giọng nói của Trương Anh Trạch.

Anh nhíu mày: "Bây giờ hai người đang ở đâu?"

Trương Anh Trạch nói: "Đang trên đường, chắc khoảng mười phút nữa sẽ về đến nơi."

"Hừ."

Lý Trác Vân vội vàng cúp điện thoại, nhanh chóng mặc quần áo đi xuống lầu đón người. (Bê: khổ thân mắt công anh cời hết năm chờ =))))))

Lý Trác Vân khoác áo lông đứng dưới đường đợi một hồi, một chiếc xe hơi màu xám bạc chậm rãi dừng lại bên cạnh.

Lý Trác Vân tiến lên, nhìn thấy Trương Anh Trạch và Lệnh Mạn ngồi ở ghế trước.

Lệnh Mạn nhắm mắt, dáng vẻ say rượu.

Anh kéo cửa ra, không nói lời nào đỡ lấy cánh tay Lệnh Mạn, đưa cô ra khỏi xe.

Sau đó cởi áo khoác và khăn quàng trên người mình, choàng lên người cô.

Trương Anh Trạch thò đầu ra giải thích: "Tiểu Vân, cô ấy uống tương đối nhiều, trở về cậu nhớ..."

Trương Anh Trạch còn chưa nói xong, Lý Trác Vân đã "Àm" một tiếng đóng cửa xe lại.

Anh lạnh mặt tiễn khách: "Anh có thể đi rồi."

***

Vác Lệnh Mạn trở về phòng, Lý Trác Vân thô lỗ vứt cô xuống ghế salon.

Cô vui mình vào ghế salon, thuận thế ngửa đầu lên, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Trác Vân tức giận nhưng không thể phát tác.

Anh thấy Lệnh Mạn chẳng có dáng vẻ gì gọi là say rượu cả, chỉ mấy phút sau cô đã tỉnh lại, cầm quần áo sạch đi thẳng vào phòng tắm.

Lý Trác Vân không vui, tầm mắt dính chặt vào trên người cô, áp suất thấp bao phủ khắp phòng.

Lệnh Mạn đóng cửa phòng tắm lại, bắt đầu mở nước rửa mặt.

Tiếng nước chảy róc rách không ngừng truyền tới.

Không hiểu sao khiến Lý Trác Vân cảm thấy bức bối.

Đợi nửa tiếng Lệnh Mạn vẫn chưa ra, Lý Trác Vân hoàn toàn mất hết kiên nhẫn, đi tới trước cửa phòng tắm, bất chợt đẩy cửa vào.

"Á!"

Lệnh Mạn hoảng sợ hét lên một tiếng, vội vàng núp vào phía sau cánh cửa.

"Tắm nhanh lên một chút." Lý Trác Vân nói lớn với bóng người đằng sau cánh cửa.

Anh gào xon thì đóng mạnh cửa, quay ra ngoài.

Mười phút sau, Lệnh Mạn mặc quần áo ngủ, tóc còn ướt đi ra.

Lý Trác Vân ngồi ở đầu giường, nhìn cô như cười như không: "Thế nào, uống Lafite ngon lắm hả?"

Trong mắt Lệnh Mạn thì nụ cười đó vô cùng quý quyết.

Cô biết anh đang giận dữ.

Sở dĩ cô về muộn như vậy là vì giữa chừng gặp khách hàng rượu, thế nên phải cùng uống với họ mấy ly.

Nhưng Lệnh Mạn không muốn việc gì cũng phải chiều theo Lý Trác Vân.

"Uống rất ngon." Lệnh Mạn bình thản nói.

Quả nhiên thái độ thờ ơ của cô đã chọc giận Lý Trác Vân, anh nhìn chăm chăm vào Lệnh Mạn: "Em đi ăn với bạn trai cũ đến muộn như thế này mới về, em có nghĩ đến cảm nhận của anh không?"

"Cũng đâu phải ăn cơm với một mình anh ấy." Lệnh Mạn nói: "Hơn nữa bảo anh đi cùng sao anh không đi."

Lý Trác Vân tức đến giậm chân: "Em nghe mà không hiểu ý của anh sao, ý của anh là em cũng đừng đi!"

"Sao em có thể không đi được?" Lệnh Mạn dùng đĩnh trả lời: "Là em mời người ta ăn cơm trước, đến phút cuối em lại cho người ta leo cây thì còn ra thể thống gì? Lý Trác Vân, anh có thể chín chắn hơn không? Chỉ là ăn một bữa cơm để cảm ơn người ta mà thôi, anh không thể rộng lượng hơn một chút à?"

Cuộc nói chuyện liên cứ thế biến thành tranh cãi, Lý Trác Vân không thể chịu được khi nghe Lệnh Mạn nói những lời như vậy.

Anh hung dữ: "Có rất nhiều cách để cảm ơn người ta, nhất định phải đích thân gặp mặt sao? Cứ coi như em muốn mời bọn họ ăn cơm, vậy có thể chọn vào một hôm khác, tại sao bắt buộc phải là hôm nay? Rõ ràng đã nói hôm nay đến đón anh, anh cũng đã lên sẵn kế hoạch cho buổi tối ngày hôm nay rồi, bây giờ đột nhiên có hai người khác chen vào không gian riêng của chúng ta, cuối cùng anh còn phải chấp tay nhường nhịn cho em đi ra ngoài, em còn muốn anh phải rộng lượng đến mức nào nữa?!"

"..." Lệnh Mạn hít sâu một hơi.

Cứ ồn ào như vậy không có ý nghĩa, cũng không có kết quả gì.

Hai người đều im lặng, quay đầu sang chỗ khác, không để ý gì tới đối phương.

Yên lặng đối đầu suốt mười mấy phút, cả hai đều thẽ sẽ im lặng đến tận cuối cùng.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, dù có cãi nhau thì cũng vẫn phải đi ngủ.

Hai người mỗi người nằm xuống một góc giường, quay lưng lại với nhau, khoảng cách giữa hai người tựa như cả một dải thiên hà.

Lý Trác Vân tắt đèn, đắp chăn kín người, không ngừng lăn qua lộn lại.

Anh cử động rất mạnh, dường như đang cố gắng hết sức thể hiện sự bất mãn và phẫn uất ra ngoài cho Lệnh Mạn thấy.

Lệnh Mạn biết thừa ý đồ của anh, nhưng vẫn không hề phản ứng.

Không hiểu sao cô có chút buồn cười, thật giống như trẻ con giận đang lẫy vậy.

Con gái luôn luôn là những người dễ mềm lòng.

Huống hồ khi cãi nhau bao giờ cũng phải có một người xuống nước trước.

Thật ra vốn dĩ cũng chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng bởi vì cả hai người đều quá háo thắng, kiêu gì cũng muốn người kia nhận sai, thế nên đã khiến mâu thuẫn trở nên gay gắt.

Nếu như thực sự thích anh thì nhượng bộ một chút cũng có là gì đâu.

Lệnh Mạn nhiều tuổi hơn, cô cảm thấy mình cần phải lấy lòng Lý Trác Vân trước.

Do dự rất lâu, Lệnh Mạn xoay người lại, nhưng phát hiện ra Lý Trác Vân đã quay lại từ lúc nào.

Hai người đều ngẩn ra.

Sợ là vừa rồi Lý Trác Vân cũng đã tự đấu tranh trong lòng đi.

Không biết anh có nghĩ giống cô không?

"Còn tức giận sao?" Lệnh Mạn nhìn gương mặt của anh, nhẹ nhàng hỏi.

Lý Trác Vân mím môi, giận dữ không lên tiếng.

Lệnh Mạn nhỏ giọng nói: "Hôm nay em đến thành phố X, đúng lúc hiệu trưởng và giáo sư Trương đều rảnh, thế nên mới quyết định mời bọn họ luôn tối nay. Bởi vì sau hôm nay, cả hiệu trưởng và giáo sư Trương đều phải đi công tác, lần sau muốn hẹn không biết phải chờ tới khi nào."

Lý Trác Vân lắng nghe một cách ủ ê, không tỏ thái độ gì.

Lệnh Mạn nói tiếp: "Em không nghĩ anh lại mong đợi ngày hôm nay như vậy, đáng lẽ ra khi mời bọn họ ăn cơm em nên thông báo trước với anh một tiếng, đúng là sai sót của em."

Cô cười dịu dàng, gãi gãi cằm anh: "Để bồi thường cho anh, ngày mai chúng ta ở lại thành phố X thêm một ngày, cùng ra ngoài hẹn hò, vậy có được không?"

Lý Trác Vân giữ bàn tay đang làm loạn của cô, vẻ mặt hồ hững.

Lệnh Mạn thấy mặt anh căng cứng, cho là anh vẫn còn đang giận dữ.

Một lúc lâu sau, anh mới thoả hiệp nói ra ba từ: "Định đi đâu?"

Lệnh Mạn cười thành tiếng, nói: "Anh muốn đi đâu thì đi đó, xem phim, ăn cơm, đều được cả."

Lý Trác Vân miễn cưỡng hài lòng, gật đầu: "Được."

Lệnh Mạn sấn lại gần anh một chút, chọn xong tư thế ngủ, mỉm cười: "Vậy mau đi ngủ thôi, ngày mai dậy sớm một chút để sắp xếp hành trình."

Lý Trác Vân nhìn cô chăm chăm, trong mắt bùng lên một ngọn lửa nhỏ.

Anh đột nhiên xoay người bật dậy, ngồi lên phía trên Lệnh Mạn.

Lý Trác Vân từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt khó đoán: "Vừa rồi em nói anh thế nào?"

"... Nói anh gì cơ?" Lệnh Mạn khó hiểu.

"Em nói anh không chín chắn." Lý Trác Vân tổ cáo.

"Em... Có sao?" Lệnh Mạn bỗng chợt dạ: "Vậy thì thế nào?"

Mắt Lý Trác Vân loé sáng, hai tay bỗng cời thất lưng: "Phải để cho em cảm nhận sự thành thực của anh."

"..." Lệnh Mạn kinh hoàng tròn to hai mắt.

"Chờ một chút Vân Vân." Cô vội vàng ngăn anh lại.

Lý Trác Vân dừng tay, quần rũ lỏng lẻo ở bên hông, anh nhìn thẳng vào cô: "Không thể sao?"

Lệnh Mạn khăn trương nuốt nước miếng.

Trước ánh mắt nghiêm túc và khăn thiết của Lý Trác Vân, tất cả ngôn ngữ dường như đóng băng, cổ họng cô khô khốc, không biết phải mở miệng làm sao.

Giống như là một khi đã làm đến bước kia, cô và Lý Trác Vân liền thực sự không còn đường quay đầu.

Nhưng vậy thì sao?

Dựa vào cái gì mà bọn họ không thể đi thẳng về phía trước? Tại sao nhất định phải quay đầu?

Lệnh Mạn không dám chắc: "Em cũng... Không biết nữa."

Lý Trác Vân nằm xuống, cụng trán vào trán cô: "Không sao đâu, em cứ buông ra đi."

"..." Một lời khó nói hết được tâm trạng lúc này của Lệnh Mạn.

Năm nay cô hai mươi tám tuổi, lại phải để một cậu thanh niên mới hai mươi mốt tuổi dẫn dắt chuyện nam nữ sao?

... Nhưng thật ra cũng không đúng lắm.

Trong phương diện này cả cô và Lý Trác Vân đều không ai có kinh nghiệm gì, chẳng ai dám mặt dày mà tự nhận mình là tay lão luyện cả.

Về tuổi tác thì Lệnh Mạn lớn hơn Lý Trác Vân 7 tuổi, nhưng về điểm này, bọn họ đều bình đẳng ở mức 0.

Chỉ cần hôm nay cùng nhau mở cánh cửa này ra, liệu có phải từ nay về sau bọn họ liền có chung một khởi điểm?

Ít nhất là Lý Trác Vân đang nghĩ như vậy, cho nên giờ phút này, anh mới vội vàng muốn chinh phục Lệnh Mạn.

Thái độ của Lệnh Mạn vẫn mập mờ như cũ, cũng có lẽ là tại sự lấn áp của Lý Trác Vân quá mạnh mẽ, khiến cô không có thời gian nào để từ từ suy nghĩ kỹ càng.

Phụ nữ chỉ cần không cự tuyệt tức là tương đương với đồng ý.

Lý Trác Vân dựa theo bản năng của mình, kiên nhẫn hôn môi, vuốt ve khắp người cô.

Anh gấp gấp thăm dò vào cái nơi chưa bao giờ chạm đến kia, dây thần kinh trong não đột ngột nhảy không ngừng, cho đến khi phát hiện ra manh mối ẩn úp ở nơi sâu thẳm.

Không thể nhịn được nữa, nó nên được bao quanh bởi sự ấm áp, không thể đợi thêm một giây nào nữa.

Không tài nào diễn tả được cái cảm giác lạ lùng thấm thấu vào trong xương cốt này, Lệnh Mạn nhanh chóng tan ra, toàn thân mềm nhũn vô lực.

Chấn phủ lên che hết tầm mắt của cô.

Ban đầu chỉ là chậm rãi dò xét, nhưng sau đó theo lực đạo mạnh mẽ bùng nổ của Lý Trác Vân, cả người cô bỗng chốc bị lấp đầy, ngay lập tức cô cảm thấy không chịu nổi, đầu bật ngửa ra sau.

"Đau..." Lệnh Mạn thở gấp.

"Anh cũng đau." Lý Trác Vân cắn răng nói: "Đừng quá khăn trương."

Anh đưa nắm tay đến bên miệng Lệnh Mạn, tỏ ý bảo cô cắn vào: "Cố gắng nhịn một chút."

Lệnh Mạn lắc đầu: "Em không sao."

Mặc dù đau, nhưng thân thể vẫn rục rịch như cũ.

Ngừng một lát, Lý Trác Vân nói: "Anh tiếp tục đây."

Lệnh Mạn lau mồ hôi trên đỉnh đầu, nói: "Vâng."

Bọn họ không có kỹ xảo dư thừa, chẳng qua chỉ là đem toàn bộ tình cảm dồn vào từng cái va chạm.

Một lần lại một lần, càng ngày càng mãnh liệt.

Trải qua sự khó chịu và đau đớn ban đầu, Lệnh Mạn thử thả lỏng cơ thể.

Cô thoát ra khỏi xấu hổ, mở mắt ra nhìn thẳng vào Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân cởi hết quần áo, trên mặt là sự thoải mái dục vọng và ham muốn chưa từng thấy bao giờ.

Từng cái nhăn mày, từng hơi thở của anh đều kinh diễm tuyệt đẹp.

Trước khi phát hiện ra Lệnh Mạn mở mắt, từng động tác của anh đều thẳng thắn và lưu loát.

Mà sau đó, anh bỗng thấy ngượng ngùng, đưa tay che lấy mắt cô: "Không cho nhìn trộm anh."

Lệnh Mạn cười: "Được, không nhìn anh."

Một chút thẹn thùng, tình yêu nồng cháy, cùng với bản tính nguyên thủy, cuối cùng cả căn phòng chỉ còn lại niềm sung sướng tràn đầy.

Từ trước đến nay Lệnh Mạn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày mình và Lý Trác Vân lại trở thành người yêu của nhau, hơn nữa còn nảy sinh quan hệ da thịt thân mật nhất.

Nhưng khi trải qua tất cả những chuyện này, cô lại cảm thấy an tâm nhẹ nhõm.

Có lẽ bắt đầu từ thời khắc này, cô đã thật sự giao phó bản thân mình cho anh.

Cho dù tương lai tốt hay xấu, bọn họ sẽ vẫn cùng nhau đối mặt.

Hết chương 50.

Lời của Bê Ba: Muốn thịt đậm đà? Cố chờ 2 chương nữa nha =))))))))

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Dù bao lâu thì em cũng vẫn sẽ đợi anh.

Biên tập: B3

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Mạn tỉnh dậy trước Lý Trác Vân, cô định xuống lầu mua điểm tâm nóng, để anh vừa ngủ dậy là sẽ có thể ăn luôn.

Ai ngờ khi cô vừa thay quần áo xong ra khỏi nhà vệ sinh thì đã thấy Lý Trác Vân dậy, anh đang chống tay nằm trên giường, nhàn nhã nhìn cô.

Lệnh Mạn cười với anh: "Anh dậy rồi sao."

Lý Trác Vân nháy nháy mắt: "Tại sao em phải vào nhà vệ sinh mặc quần áo?"

"Em..." Lệnh Mạn bị anh hỏi thì cứng họng.

Cũng đâu thể nói với anh lý do là vì không muốn mặc trước mặt anh.

"Em thích mặc trong nhà vệ sinh đó." Cô vẫn mạnh mẽ.

Lý Trác Vân thẳng thắn vạch trần: "Anh đâu có thèm nhìn trộm em."

Lệnh Mạn lúng túng liếc anh một cái.

Một giây tiếp theo, Lý Trác Vân nhếch môi cười: "Anh sẽ nhìn một cách quang minh chính đại."

Lệnh Mạn giả vờ nổi giận: "Lý Trác Vân."

"Được rồi." Lý Trác Vân cười càng sâu, giờ hai tay hướng về phía cô: "Lại đây cho anh ôm một chút."

Lệnh Mạn không thể từ chối nên đi về chỗ anh.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, Lý Trác Vân vươn người ngồi dậy.

Chân trên đầu vai anh tuột xuống, lộ ra nửa thân trên trắng nõn, tuy gầy nhưng rắn chắc, giống như cây tuyết tùng (*) sừng sững giữa mùa đông.

(*) Tuyết tùng là một chi thực vật lá kim trong họ Thông, ngành Thông. Chúng có nguồn gốc từ phía Tây dãy núi Himalaya và khu vực Địa Trung Hải, thường sống ở độ cao 1.500-3.200 m ở dãy Himalaya và 1.000-2.200 m ở Địa Trung Hải.

Lệnh Mạn ngồi trong lòng anh, Lý Trác Vân vô tình hay cố ý vén áo cô lên: "Mặc nhiều như vậy làm gì?"

Lệnh Mạn giữ tay anh lại: "Sắp 10 giờ rồi, vẫn còn không mau dậy ăn sáng đi."

Lý Trác Vân xấu xa: "Tối hôm qua anh một gần chết rồi."

"Ai bảo anh..." Mặt Lệnh Mạn nóng lên: làm nhiều lần như vậy...

"Ai bảo anh cái gì?" Lý Trác Vân ngay lập tức tiếp lời cô, trong mắt hiện lên tia giao hoạt.

Lệnh Mạn bị anh nhìn đến mức mặt càng ngày càng đỏ, vội vàng vỗ vào chân: "Nhanh lên một chút."

Lý Trác Vân không nghe theo: "Cho anh ôm một lúc đã."

"Năm phút."

"Mười phút."

"Một phút."

"Được rồi... Thì năm phút."

Lệnh Mạn không giống một con chim nhỏ, nhưng Lý Trác Vân vẫn ôm chặt lấy cô.

Tay anh không an phận bắt đầu làm loạn, Lệnh Mạn giả bộ chối từ.

Đột nhiên, trên mặt Lý Trác Vân hiện lên vẻ lưu manh, cười đều: "Có nhớ lần đánh cuộc trước kia của anh với Sừ Á Tùng không? Anh thua nên anh phải mời khách trong bữa tiệc sinh nhật cậu ta đó."

"Có nhớ." Lệnh Mạn nói: "Mang em ra đánh cuộc còn gì."

Lúc ấy Lệnh Mạn đã hỏi anh mấy lần, nhưng Lý Trác Vân nhất định không chịu nói với cô, cho đến tận bây giờ Lệnh Mạn vẫn chưa biết rốt cuộc thì bọn họ đã đánh cuộc cái gì.

Cuối cùng hôm nay Lý Trác Vân mới cho đáp án.

"Sừ Á Tùng bảo đoán xem ngực em cúp gì, cậu ta đoán cúp C, anh đoán cúp B, sau đó anh thua."

"..." Lệnh Mạn há miệng, mặt đầy khiếp sợ và xấu hổ: "Các anh..."

"Em coi mấy người các anh là em trai em gái của mình, thế mà các anh lại dám lôi em ra bàn tán ở sau lưng như vậy sao?"

Cô giả vờ sụp đổ.

Lý Trác Vân nói: "Cũng đâu phải là nói xấu em, đây là chuyện bình thường, mấy cô giáo thời cấp ba của bọn anh đều đã bị đem ra nói hết một lượt rồi."

"Nhưng khi đó các anh mới có mười tám tuổi, sao lại có thể... có thể có những suy nghĩ như vậy trong đầu cơ chứ." Lệnh Mạn hoảng hốt đến không biết phải dùng từ nào để diễn tả.

Lý Trác Vân thân nhiên: "Nếu không thì theo em trong đầu nam sinh mười tám tuổi sẽ suy nghĩ những gì?"

"..." Lệnh Mạn đâu có phải là nam sinh mười tám tuổi, làm sao cô biết được.

Thế nhưng cô vẫn không nhịn được tò mò, bèn hỏi: "Vậy sau đó các anh làm thế nào để phân thắng thua?"

"Hỏi Lư Bội San." Dứt lời, Lý Trác Vân liếc ngược Lệnh Mạn một cái: "Lúc đó anh còn không phục, em thì làm gì được đến cúp C."

Lệnh Mạn rồi rầm: "Vậy còn bây giờ...?"

Lý Trác Vân: "Tâm phục khẩu phục."

"... Phụt."

Lệnh Mạn vội vàng muốn chuyển chủ đề, nhìn thời gian: "Được rồi, hết năm phút rồi, dậy đi."

Cô đang muốn đứng lên thì lại bị Lý Trác Vân kéo trở lại.

Anh nhìn vào mặt cô, một lát sau mới mở miệng: "Lệnh Mạn, anh có chuyện muốn nói với em."

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lý Trác Vân, Lệnh Mạn cũng dần dần thu lại vẻ vui đùa: "Sao vậy?"

Lý Trác Vân nói: "Sang năm anh tốt nghiệp rồi."

"Ừm."

"Sau khi tốt nghiệp, anh sẽ đến Đại Học Berkeley (**) để học chuyên sâu."

(**) Đại học Berkeley, là một viện đại học công lập uy tín hàng đầu nằm trong khu vực vịnh San Francisco, tại thành phố Berkeley, California. Đây là viện đại học đầu tiên và nổi tiếng nhất của hệ thống Viện Đại học California, một trong ba hệ thống giáo dục công lập của tiểu bang, bao gồm hệ thống California State University và California Community College.

Trường được công nhận bởi Times Higher Education World University Rankings là một trong sáu trường đại học dẫn đầu thế giới trong bảng xếp hạng công bố năm 2015 và nằm ở vị trí thứ ba theo bảng xếp hạng Best Global Universities của U.S News năm 2015 với khảo sát bao gồm các trường của Mỹ và gần 50 quốc gia khác.

"Ở đâu?"

"California, Mỹ."

Lệnh Mạn trầm mặc hai giây, hỏi: "Đi trong bao lâu."

"Hai năm, cũng có thể lâu hơn."

Lệnh Mạn suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Ừ."

Lý Trác Vân sán lại gần, cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt cô.

"Nếu như em không muốn anh đi, thì anh..." Anh nói đến đây thì hơi ngừng lại.

Lệnh Mạn cho rằng anh sẽ nói mấy câu quyến luyến bịn rịn, thế nhưng anh lại bất thành lỉnh cười không tìm không phớt: "Anh vẫn sẽ đi."

Lệnh Mạn phì cười, quả trách anh: "Đúng là nhàm chán."

Lý Trác Vân cũng cười: "Nhìn em có vẻ không vui lắm."

"Em đâu có không vui." Lệnh Mạn nghiêm mặt.

"Lý Trác Vân, riêng chuyện này thì anh không cần phải để ý đến em, không cần phải để ý đến bất kỳ ai khác, em sẽ không ngăn cản anh."

Cô biết ước mơ từ trước đến nay của Lý Trác Vân chính là được trở thành một nhà thiên văn học, cô không hiểu gì về khoa học nghệ thuật, nhưng dù đứng trên cương vị là người nhà hay người yêu thì cô cũng sẽ vĩnh viễn đứng ở phía sau ủng hộ anh.

Trên con đường học vấn Lý Trác Vân đã đạt được vô số vinh dự và hào quang, khi đứng ở vị trí cao hơn người khác, sau khi tốt nghiệp anh không thể nào ở lại trường làm một trợ giảng nhỏ bé, cũng không thể nhanh chóng vào viện thiên văn để làm việc.

Học vấn là vô tận, núi cao còn có núi cao hơn, nếu như muốn đạt được những thành tựu xuất sắc trong lĩnh vực thiên văn học trên toàn thế giới, ít nhất cho đến năm ba mươi tuổi anh phải vùi đầu vào nghiên cứu, cống hiến hết mình để phát huy tài năng và tích lũy kinh nghiệm cho bản thân mình.

Lệnh Mạn cũng đã từng theo đuổi ước mơ, gần đến mức chỉ còn một chút nữa thôi là sẽ chạm tới được, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể để nó vụt mất.

Cho nên cô hiểu cơ hội đáng quý đến nhường nào.

Ước mơ này của Lý Trác Vân vốn không phải lo lắng về vấn đề tuổi tác, thế nên càng chẳng phải nhìn lại đằng sau, hãy cứ mạnh dạn mà tiến về phía trước.

Độ tuổi hai mươi chính là lúc mà mơ ước lớn hơn tất cả mọi thứ, bao gồm tình yêu, cũng bao gồm cả cô, Lệnh Mạn có thể hiểu được.

Lệnh Mạn nói: "Anh cứ yên tâm đi đi, Lý Trác Vân, dù bao lâu thì em cũng vẫn sẽ đợi anh."

Lý Trác Vân không nói gì nhiều, chỉ cần ba từ đã thể hiện tất cả: "Cảm ơn em."

***

Đầu năm chính là thời điểm thăng chức tăng lương tốt nhất, đối với Lệnh Mạn mà nói thì năm nay sự nghiệp của cô đã có một bước khởi đầu mới.

Từ sau khi công khai thân phận của Lệnh Mạn, Lý Nghiễm Thời đã cố ý nâng đỡ thăng chức cho cô, từ một nhân viên bình thường trong công ty, bây giờ cô đã nhảy một phát trở thành một thành viên trong ban hội đồng quản trị, được tham dự những cuộc họp quan trọng của công ty.

Bỗng nhiên phải gánh vác trách nhiệm nặng nề này, Lệnh Mạn phải chịu áp lực rất lớn, ban đầu cô còn nghĩ mình không tài nào làm được.

Thế nhưng lại chính nhờ loại áp lực này mà đã khiến cho cô hăng hái lên gấp mười, tiến bộ nhảy vọt.

Người trước trồng cây người sau hái quả, hoạt động của công ty dù thiên biến vạn hoá nhưng vẫn luôn có những quy luật không thay đổi, hướng hồ tập đoàn Nhất Thiên còn có một lượng tài nguyên và sản nghiệp khổng lồ có liên quan đến nhau.

Sau khi nắm được hết tất cả các bí quyết trong đó, Lệnh Mạn đã có thể vận dụng một cách linh hoạt, cô cũng phát hiện được rằng thật ra thì việc làm ăn dễ hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Cô luôn tìm được những lối đi tắt, những phương pháp khiến cho người khác kinh ngạc vui mừng, hơn nữa lại còn được những bậc tiền bối hướng dẫn và hỗ trợ, vì thế cô đã tiến bộ rất nhanh, chỉ trong phút chốc đã tìm thêm được mấy khách hàng lớn cho công ty.

***

Năm nay, tập đoàn Nhất Thiên đang chuẩn bị một kế hoạch có quy mô rất lớn —— bước chân vào lĩnh vực y tế chăm sóc sức khỏe.

Với mục tiêu là thu mua trên một trăm bệnh viện, kết hợp với hình thức chữa bệnh qua internet, xây dựng một hệ thống y tế riêng của Nhất Thiên.

Đây là một trong những hạng mục lớn nhất nằm trong kế hoạch vài năm tới của Nhất Thiên, trước mắt đã kêu gọi được nhiều nhà đầu tư nổi tiếng, cũng bao gồm cả Việt Tín của Liên Tĩnh.

Liên Tĩnh có tố chất của một nhà kinh doanh tài ba, khứu giác rất nhạy bén.

Mấy năm gần đây, do được khuyến khích bởi chính sách của nhà nước, ngành y tế đang trong chiều hướng ngày một phát triển, Liên Tĩnh cũng đã sớm đầu tư vào một chuỗi các bệnh viện từ vài năm trước.

Lần này bệnh viện của Liên Tĩnh cũng nằm trong phạm vi thu mua của Nhất Thiên, một khi hoàn thành hợp đồng thì Liên Tĩnh chính là cổ đông góp vốn lớn nhất trong hệ thống y tế của Nhất Thiên, điều này sẽ mang lại cho hắn nhiều lợi ích to lớn.

Nhất Thiên có nguồn tiền khổng lồ, tài chính quay vòng để xây dựng hệ thống y tế vốn không phải là vấn đề lớn, nhưng Lệnh Mạn lại đưa ra một điểm mấu chốt.

"Tập đoàn Nhất Thiên lập nghiệp bằng việc kinh doanh bất động sản, mặc dù trong hai mươi năm qua cũng đã thành lập một số bệnh viện tư nhân, nhưng chẳng qua cũng chỉ là thử nghiệm"

Cô ngừng một chút mới nói tiếp: "Lần này khác với trước kia, chúng ta muốn xây dựng một hệ thống y tế khổng lồ, cũng đồng nghĩa với việc không phải chỉ cần dựa vào nguồn tài chính là có thể vận hành, mà chúng ta càng phải tìm một đội ngũ bác sỹ giàu kinh nghiệm, tinh anh trong công tác khám chữa bệnh, nếu không sẽ khó mà chống đỡ nổi. Tôi cho là chúng ta không nên tiếc tiền bạc, cần phải đầu tư tìm thêm thật nhiều nhân tài."

Lý Nghiễm Thời gật đầu, tỏ ý tán thành với ý kiến của cô: "Vậy ứng cử viên mà con đã chọn là ai?"

Lệnh Mạn mở tập tài liệu ra, chiếu thông tin của nhân vật lên màn hình lớn.

"Ngưu Chí Minh."

Cô giới thiệu cặn kẽ: "Tổng bí thư của hiệp hội chăm sóc sức khỏe quốc gia, học vị tiến sỹ, đã từng giữ chức vị..."

Đội Lệnh Mạn phát biểu xong, một vị cổ đồng góp vốn lên tiếng: "Tôi nghe nói Nguru Chí Minh là người rất thanh liêm, chưa chắc đã có thể dùng tiền để mời."

Lệnh Mạn mỉm cười: "Tôi chắc chắn sẽ thuyết phục được ông ấy."

Lý Nghiễm Thời gật đầu, quyết định: "Được, Lệnh Mạn, vậy con sẽ nhận nhiệm vụ đến thương lượng với ông ấy."

Sở dĩ Lệnh Mạn có lòng tin lớn như vậy, là bởi vì giữa cô và vị bác sỹ Nguru này còn có một mối liên quan khác.

Bạn tốt Nguru Nguru của cô chính là con gái của vị bác sỹ Nguru này.

***

Sau khi tan họp, Lệnh Mạn gọi điện thoại cho Nguru Nguru.

"Nguru Nguru, có thể giúp mình một chuyện được không?"

Nguru Nguru lại tranh thủ trêu chọc cô: "Ui chao, tiểu thư Lệnh Mạn, bây giờ cậu là nhà đại tư bản rồi, còn có việc gì phải nhờ đến mình giúp đỡ vậy?"

Lệnh Mạn cười khỏ: "Cậu đừng có trêu mình nữa, là chính sự đó!"

Nguru Nguru sáng khoái nói: "Được, nói đi, chuyện gì?"

Lệnh Mạn nói: "Cậu có thể sắp xếp cho mình một cuộc hẹn để gặp mặt với Nguru lão gia nhà cậu không?"

Nguru Nguru tò mò: "Cậu tìm Nguru lão gia nhà mình làm gì vậy?"

Liên quan đến bí mật thương mại, Lệnh Mạn không thể nói quá cận kề: "Đào góc tường nhà cậu."

"Không phải chứ, khẩu vị của cậu nặng như vậy?!" Nguru Nguru khiếp sợ đến lắp ba lắp bắp: "Chán tiểu thị tươi hai mươi tuổi, giờ lại định tìm lão thị muối năm mươi tuổi, cậu cậu cậu..."

"..." Lệnh Mạn không thể để bộ não của cô ấy tiếp tục tưởng tượng linh tinh: "Là chuyện làm ăn."

"... Ô ô ô, ra là vậy."

Nguru Nguru phản ứng rất nhanh: "Mà chuyện này cũng không phải đơn giản đâu, mình sắp xếp cuộc hẹn cho cậu thì cậu phải mời mình ăn cơm đó, trước đây còn bảo dẫn bạn trai đến cho mình gặp, vậy mà mãi vẫn không thấy động tĩnh gì!"

Lệnh Mạn cười bất đắc dĩ, đáp ứng: "Được, vậy thì cuối tuần này đi."

"OK!"

Rất nhanh sau đó, Lệnh Mạn đã lĩnh hội được chân lý của câu nói kia ——

Ngàn vạn lần chó đẻ bạn trai và bạn thân của mình ở cùng một chỗ.

Hoặc là tương thân tương ái, hoặc là nguoi chết ta sống.

Hết chương 52.

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người lại không coi trọng món quà của tui... Đến JJ cũng không thèm coi trọng, tui phải ngồi rình từng giây từng phút, chỉ sợ bị khoá rồi phải nhanh chóng sửa lại, cuối cùng thì đến kiểm tra cũng không thèm làm...

Được rồi, thời thế thay đổi rồi.

Chương tới của chúng ta sẽ là một chương kích thích hơn một chút.

... Lần này tui thực sự nghĩ là nó sẽ bị khoá.

Lời của Bê Ba: Chương trước thật thà giết răng còn không đủ mà Thái Hậu nương nương đã lo bị khoá rồi. Chương sau bị khoá đúng như ước nguyện của nương nương nhaaaaa.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Anh nhớ muốn chết rồi.

Biên tập: B3

Bọn họ hẹn gặp nhau vào lúc mười hai giờ trưa ngày cuối tuần ở một nhà hàng đồ Tây, sau khi Lý Trác Vân học xong sẽ chạy từ thành phố X đến, chắc là sẽ kịp.

Lệnh Mạn thức dậy sớm, cô đã đặt lịch châm cứu với bác sỹ vật lý trị liệu.

Gần đây cô quá mệt nhọc, thân thể sắp đến mức không chịu nổi, nên nhân dịp cuối tuần phải nghỉ ngơi cho khỏe.

Mười hai giờ trưa, Lệnh Mạn và Đại Ngu đúng hẹn gặp nhau.

Hai chị em gái lâu ngày mới gặp, Lệnh Mạn hứng trí bưng bưng lắng nghe Đại Ngu kể lại những gì cô ấy đã trải qua sau chuyến đi vòng quanh thế giới.

Một lát sau, nhân viên phục vụ tiến lại hỏi hai người xem đã mang thức ăn lên được chưa, Lệnh Mạn nói tạm thời chưa cần, vẫn còn một người nữa chưa đến.

Cô nhìn thời gian, đã là mười hai giờ mười phút.

Mãi hơn nửa tiếng sau Lý Trác Vân mới lững thững đi đến, Lệnh Mạn nhìn thấy anh đẩy cửa bước vào thì vẫy tay với anh: "Lý Trác Vân, bên này!"

Lý Trác Vân sai bước đi tới, ngồi xuống bên cạnh Lệnh Mạn.

"Cậu chính là Lý Trác Vân?" Đối tượng xăm soi của bữa cơm này đã tới, Đại Ngu quan sát anh một lượt từ trên xuống dưới, bình luận: "Không tồi, tiểu soái ca rất có dáng vẻ mình tinh nha."

Lệnh Mạn không khỏi tức cười: "Đủ rồi đó, cũng không phải là ngôi sao, để ý cái đó làm gì."

Đại Ngu nói với Lý Trác Vân: "Cậu bắt hai quý cô ngồi đợi lâu như vậy, liệu có nên tự phạt ba ly không?"

Lý Trác Vân lơ đãng, tầm mắt nhanh chóng lướt qua Đại Ngu, sau đó dừng lại trên mặt Lệnh Mạn.

Nói những lời này coi như là giải thích: "Tan học muộn, không bắt kịp xe buýt."

Đại Ngu nói: "Không phải nhà cậu rất giàu sao? Thế mà vẫn còn phải đi xe buýt?"

Từ trước đến nay Đại Ngu vẫn luôn ăn nói tùy tiện, chẳng khách sáo gì như vậy.

Lý Trác Vân không buồn đáp lại, Lệnh Mạn vội vàng giải thích thay: "Xe của anh ấy đang mang đi bảo dưỡng."

Đại Ngu gật đầu: "Ra vậy, hiểu rồi."

***

Người đã đến đông đủ, nhân viên phục vụ bắt đầu mang thức ăn lên.

Đại Ngu mang một chai rượu vang từ nước ngoài về, đưa cái mở nắp chai cho Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân liếc nhìn cô ấy, không hiểu: "Làm gì vậy?"

Đại Ngu nói: "Khui rượu đi, ở đây chỉ có mình cậu là đàn ông, hôm nay cậu phải phục vụ chúng tôi suốt bữa cơm."

Lệnh Mạn âm thầm lau mồ hôi, Lý Trác Vân đâu phải là mấy vị quý ông Anh quốc mà cô ấy thường hay tiếp xúc cơ chứ, anh đâu có phải làm người phục vụ bao giờ...

Vậy nhưng Lý Trác Vân lại không hề nói gì, anh thành thạo khui nắp rượu vang, sau đó đặt cái mở nắp chai xuống mặt bàn.

Ấy thế mà vẫn chưa xong.

Đại Ngu nhìn chằm chằm vào anh: "Cậu... Không rót rượu cho quý cô sao?"

"..." Lý Trác Vân ngồi thẳng đơ, mím chặt môi, ánh mắt dần trở nên mất kiên nhẫn.

Đại Ngu nói: "Tôi và Lệnh Mạn quen biết mười mấy năm rồi, cậu làm bạn trai của cậu ấy thì trước tiên phải qua cửa ải này của tôi đã."

Lệnh Mạn liếc mắt nháy mắt với anh.

Lý Trác Vân không tình nguyện ngồi tại chỗ, một lúc lâu sau mới chậm rãi nâng tay, cầm chai rượu vang trên bàn lên.

Đại Ngu nói với Lệnh Mạn: "Tiểu soái ca này không biết cư xử gì cả, sau này còn cần phải dạy dỗ nhiều."

Lệnh Mạn le lưỡi, có ai nói không phải đâu.

Lý Trác Vân rót cho Lệnh Mạn nửa ly rượu vang rồi đặt chai xuống mặt bàn.

Lại không làm gì tiếp.

Đại Ngu một lần nữa há mồm tròn mắt: "... Không rót cho tôi sao?"

Lý Trác Vân mặt không đổi sắc nói: "Trong mắt tôi, chỉ có một mình cô ấy là quý cô."

Đau lòng nha...

Đại Ngu ra vẻ bị nội thương: "Hai người đừng có ngược tôi như vậy chứ?"

Lý Trác Vân nói: "Là do chính cô muốn tôi tìm ngược."

"Ồ được được, ý của cậu đây là không hoan nghênh tôi chứ gì?"

Đang nửa đùa nửa thật, sao càng ngày mùi thuốc súng càng nồng nặc thế này.

Lệnh Mạn vội vàng giảng hoà: "Để mình để mình, mình rót rượu cho cậu."

Cô vừa tự mình rót rượu cho Đại Ngu vừa nói: "Cậu đừng làm khó anh ấy, ở nhà cũng đều là mình phục vụ cả."

"Thật sao?" Đại Ngu nói: "Không thể như thế được, chiều thành bảo vật luôn à."

Cách nói chuyện của Đại Ngu vẫn luôn thẳng tuột như vậy, nhưng thực ra chẳng có ác ý gì, tất cả bạn bè đều đã quen rồi.

Đáng tiếc Lý Trác Vân cũng là người thẳng tính, không nhìn nổi dáng vẻ này của cô ấy.

Anh nhất định phải đốp chát lại mới chịu được: "Cô ấy tình nguyện tôi tình nguyện, miễn sao chúng tôi thấy vui vẻ."

Đại Ngu chắc chắn: "Ai da, tôi cũng sắp thấy hối hận khi tới đây ăn cơm với hai người rồi, tôi là khách, hai người không thể nhường tôi một chút sao!"

Lý Trác Vân thân nhiên đáp: "Mặc dù tôi là người đãi khách bữa ăn này, nhưng theo lý thuyết mà nói thì chính cô là người chủ động muốn gặp tôi, vì thế tôi mới được tính là khách. Từ đầu đến giờ tôi cũng chưa hề cảm nhận được cái gì gọi là đạo đãi khách của cô, hơn nữa vừa gặp tôi mà câu đầu tiên cô đã nói năng không hề có lấy một chút khách khí nào."

Xong rồi, thật sự trở nên gay gắt rồi.

Lệnh Mạn thấp thỏm bất an trong lòng, tay để dưới mặt bàn không ngừng kéo ống tay áo Lý Trác Vân.

Đủ rồi đủ rồi, đừng nói nữa.

Nghe Lý Trác Vân nói xong, Đại Ngu hoàn toàn giật mình.

Năm nào cô ấy cũng đi chu du vòng quanh thế giới, tiếp xúc với mọi người thuộc đủ các loại màu da, làm quen với những người bạn tính cách cởi mở, rất thích đùa giỡn, đã bao giờ được thấy loại người khác biệt thích đắc tội với người khác như Lý Trác Vân.

Huống hồ hôm nay cô ấy lấy thân phận bạn thân nhất của Lệnh Mạn, đến đây giúp Lệnh Mạn đánh giá bạn trai, tất nhiên sẽ phải dùng giọng điệu bên nhà gái để nói chuyện rồi, ai mà ngờ Lý Trác Vân lại không biết điều như vậy.

Nụ cười trên mặt Đại Ngu không giấu được sự giận dữ.

"Được thôi, không cần cậu phải đãi khách, tôi cũng không thiếu chút tiền này, bữa cơm này tôi trả tiền." Cô ấy cầm túi lên, nhanh chóng rời khỏi chỗ: "Tôi còn có chút chuyện, các cậu cứ ăn từ từ, tôi đi trước."

"Ồ Đại Ngu!" Lệnh Mạn đứng dậy muốn ngăn cô ấy lại.

Thế nhưng Đại Ngu đi quá nhanh, Lệnh Mạn gọi mấy tiếng cô ấy cũng không hề quay đầu.

Mắt thấy bóng dáng Đại Nguu biến mất trong tầm mắt mình, Lệnh Mạn bỗng cảm thấy nhụt chí.

Bình thường hai người bọn cô cũng thường xuyên cãi cọ linh tinh, nhưng hình như lần này Đại Nguu thực sự tức giận.

Lệnh Mạn nhìn Lý Trác Vân, không khỏi có chút oán trách: "Sao anh lại tranh cãi với cậu ấy như vậy?"

Lý Trác Vân nói: "Là cô ta chọc anh trước."

"Tính cậu ấy luôn như vậy, thích nói đùa."

"Muốn đùa cũng phải tùy người, anh với cô ta đâu có quen nhau, dựa vào cái gì mà anh phải..."

"Nhưng ở giữa hai người còn kẹp một người là em." Lệnh Mạn cắt ngang lời anh: "Một người là bạn trai em, một người là bạn tốt của em, anh muốn em phải thế nào?"

Lý Trác Vân không lên tiếng.

"Vốn dĩ hôm nay muốn vui vẻ ăn bữa cơm, rồi giới thiệu hai người với nhau, cuối cùng lại thành như vậy." Lệnh Mạn đau đầu: "Lúc nói chuyện anh có suy nghĩ đến cảm nhận của em không? Anh có biết khi nghe hai người các anh cãi vã, trong lòng em cảm thấy vô cùng sốt ruột không?"

Lý Trác Vân không phục: "Trách anh?"

Lệnh Mạn thờ dãi, nói ngược lại: "Được, không trách anh, là trách em."

Lý Trác Vân vẫn hung hăng: "Đầu óc cô ta có bệnh."

"Chính anh cũng là người sai, đừng có tùy tiện mắng người khác." Lệnh Mạn nhiu mày: "Nếu như hôm nay em mới gặp anh lần đầu tiên, em cũng cảm thấy hành động vừa rồi của anh rất không thân thiện."

"Anh không quan tâm đến ánh mắt của người khác." Lý Trác Vân cố chấp.

Lệnh Mạn nói: "Anh có thể không quan tâm đến ánh mắt của người khác, nhưng anh phải biết trên thế giới này còn có cái gọi là đối nhân xử thế."

Cô đưa ra ví dụ: "Nếu như Sử Á Tùng có nói mấy câu đùa giỡn hơi quá đáng với em, nể mặt anh em cũng sẽ không so đo với cậu ta, bởi vì em không muốn phá hỏng mối quan hệ của anh và cậu ta."

Nhưng suy nghĩ của Lý Trác Vân lại hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của cô, anh nói chắc như đinh đóng cột: "Nếu như có người nói lời quá đáng với em, anh sẽ là người đầu tiên dạy dỗ kẻ đó."

"..." Lệnh Mạn há mồm cứng lưỡi.

Thực sự không biết phải trao đổi với con người thẳng thắn này kiểu gì.

Cô thờ dãi, cầm dao đĩa lên, biến nỗi buồn bực thành sự thèm ăn.

"Thôi không nói nữa, đói bụng rồi, ăn cơm trước đã."

Một tháng rồi cô và Lý Trác Vân chưa gặp mặt, hiếm lắm hôm nay mới có cuộc hẹn, nên cô cũng không muốn chỉ vì chuyện nhỏ này mà làm hỏng bầu không khí.

Trong lòng Lệnh Mạn thầm nghĩ lát nữa đợi khi Đại Nguu bớt giận sẽ đi tìm cô ấy nói chuyện.

***

Đúng lúc hôm nay nhà hàng có hoạt động kỷ niệm, sau khi ăn cơm chỉ cần chụp hình gửi vào vòng bạn bè là sẽ có thể nhận được một con thú bông cao một mét rưỡi.

Lệnh Mạn nổi tâm tư thiếu nữ, quay sang trêu chọc Lý Trác Vân.

"O, không phải anh thích thú nhồi bông sao? Chúng ta đi lấy một con đi."

Lý Trác Vân: "..."

Ôm thú bông mềm mại ra khỏi nhà hàng, Lệnh Mạn che ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, hỏi: "Bây giờ đi đâu nhỉ?"

Lý Trác Vân nói: "Anh thấy hơi mệt, đến khách sạn nghỉ ngơi một lát đi."

"..." Lệnh Mạn nghi ngờ liếc nhìn anh.

Vừa mới ăn cơm trưa xong... Anh đã hơi mệt?

Lệnh Mạn biết anh có ý đồ khác, nhưng cũng không tiện nói ra.

Cô thoả hiệp: "Cũng được."

Hai người đều có suy nghĩ riêng của mình, cất bước đi đến khách sạn gần đó.

***

Nhân viên lễ tân làm thủ tục cho hai người bọn họ, Lý Trác Vân thuê phòng theo giờ, ý đồ càng trở nên rõ ràng.

Lúc ra khỏi thang máy, Lệnh Mạn cảm nhận được sự nồn nóng của Lý Trác Vân, anh gấp gấp dắt tay cô, bước nhanh đi tìm số phòng.

Phát sinh lần trước là tình huống mà Lệnh Mạn hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

Lần này, mặc dù có dự tính... Nhưng cô vẫn khản trương đến mức tim đập loạn.

"Tất"

Quét thẻ mở cửa phòng.

Lệnh Mạn đi vào trước, cố giả vờ như đang ngắm nhìn nội thất của căn phòng: "Điều kiện của khách sạn này thật tốt nha, bức tranh trên tường này khá nghệ thuật."

Lý Trác Vân thì thẳng thắn hơn nhiều.

Anh kéo Lệnh Mạn lại, không kìm được đói khát đẩy ngã cô xuống giường.

Lý Trác Vân dán sát mặt mình vào mặt cô, hít một hơi thật sâu.

"Anh nhớ muốn chết rồi."

Lời âu yếm vừa nóng bỏng vừa nồng nhiệt, Lệnh Mạn nghe xong thì đỏ cả tai.

Rốt cuộc là đang muốn cô, vẫn muốn cùng cô làm chuyện đó sao?

Hay là cả hai người cùng muốn?

Rất nhanh sau đó Lý Trác Vân đã dùng hành động thay cho lời nói, vừa cởi quần áo cô vừa dẫn dắt: "Em có nhớ anh không?"

Hai cánh tay Lệnh Mạn vòng qua cổ anh, nhỏ giọng nói: "Anh đoán xem."

"Hừ." Lý Trác Vân hung hăng hôn môi cô: "Anh sẽ biết ngay thôi."

Tay anh trượt xuống dưới, qua khe hở nắm lấy ngực Lệnh Mạn, bầu ngực trắng như tuyết nằm trọn trong từng kẽ tay anh, để anh mặc sức nhào nặn.

Lý Trác Vân vui đầu ngậm lấy, bú mút thật mạnh.

Lệnh Mạn ngửa đầu, trong miệng phát ra tiếng rên khẽ không biết là đau đón hay sung sướng.

Bỗng nhiên Lý Trác Vân sờ đến chỗ nào đó, nhếch miệng cười xấu xa: "Vẫn còn đi tất? Không phải là đang cố tình dụ dỗ anh đấy chứ?"

"Đâu có." Lệnh Mạn nhỏ giọng nói: "Hai hôm nay thời tiết hơi lạnh."

"Em cởi hay là anh xé?" Lý Trác Vân hỏi.

Lệnh Mạn thực sự không thể chống đỡ được khi đồng thời bị cả hành động và lời nói của anh cùng vây hãm, chỉ hận không thể che mặt trốn: "Tùy anh."

Động tác của Lý Trác Vân rất thô lỗ, Lệnh Mạn chỉ nghe thấy hai tiếng "roẹt, roẹt" của vải rách, quần áo rơi thành từng mảnh, cả thân dưới lập tức trở nên lạnh lẽo. Nhưng cảm giác lạnh lẽo đó rất nhanh đã được nhiệt độ cơ thể ấm áp của Lý Trác Vân phủ lên trên.

Trải qua lần đầu tiên, Lệnh Mạn cảm nhận được rõ ràng động tác của anh đã thành thạo hơn trước rất nhiều.

Bàn tay anh thăm dò vào cửa động chật hẹp kia, ngay sau đó là vật cứng rắn nóng hổi đâm thẳng vào. Thoạt đầu vừa trướng vừa căng tức, Lệnh Mạn bị đau hơi dịch ra đằng sau.

Hai tay Lý Trác Vân bèn giữ chặt lấy xương chậu của cô, hạn chế không cho cô lộn xộn.

Anh thoả mãn thở ra một hơi thật dài, vách thịt bên trong vừa ẩm áp lại vừa mềm mại, bao bọc chặt chẽ cái nơi đang dựng đứng của anh, cảm giác sung sướng ấy giống như chỉ trong nháy mắt nữa thôi là anh sẽ phun ra dòng dung nham nóng bỏng.

Tên đã lấp vào cung, dây thần kinh của cả hai người đều căng cứng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đợi đến khi cảm nhận được mưa xuân dần trở nên ướt át, Lý Trác Vân mới bắt đầu chậm rãi ra vào.

Ban đầu Lệnh Mạn bị trêu chọc đến mức cả người mềm nhũn vô lực, giống như bị một cọng lông chim quét qua khắp toàn thân, vừa ngứa ngáy vừa mất nguyên.

Nhận thấy cô không còn kháng cự nữa, Lý Trác Vân cũng không nhẹ nhàng quá lâu.

Anh tìm được một tư thế vô cùng thuận tiện để phát huy hết sức mạnh của mình, đó là mở hai chân Lệnh Mạn rộng ra hết cỡ, cho đến khi cô có thể hoàn toàn đón nhận tất cả của anh, sau đó liền một đường thông suốt ra vào.

Một đường đâm vào rút ra.

Tốc độ của anh càng lúc càng nhanh hơn, càng lúc càng mạnh hơn, Lệnh Mạn bắt đầu liên tục cảm nhận được những va chạm, khiến toàn thân cô trở nên run rẩy.

Các giác quan của cô trở nên khác lạ, cơ thể dường như không còn nghe theo sai bảo. Lệnh Mạn bỗng phát hiện thấy mình không đau nữa, thậm chí còn muốn được nhiều hơn.

Lúc cảm giác đó càng ngày càng trở nên rõ ràng, bỗng nhiên Lý Trác Vân lật úp cô lại, muốn làm từ phía sau.

Anh cọ xát ở bên ngoài hồi lâu, không chịu tiến vào.

"Hạ thấp eo xuống một chút."

Lệnh Mạn làm như lời anh nói.

Lý Trác Vân nhanh chóng tiến vào thăm dò.

Dường như cái tư thế này khiến cho sự kết hợp càng trở nên chặt chẽ, xung quanh gây thịt nổi đầy gân xanh, anh phải nhắm mắt từng bước từng bước khai thông cửa động chật chội.

Rốt cuộc cũng khai thông được một con đường lớn, vừa đủ để khiến anh thoả sức rong ruổi và sung sướng.

Theo động tác càng ngày càng dũng mãnh của Lý Trác Vân, dường như Lệnh Mạn đã quên đi hết thấy, lại cũng giống như có hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ điên cuồng tràn vào đầu cô cùng một lúc, nhét đến tràn đầy, giống như khuấy đục vũng nước bùn.

Trong cơn ý loạn tình mê, hô hấp dồn dập, âm thanh vừa nóng bỏng lại vừa ẩm ướt vang lên bên tai, thêm cả tư thế nằm quỳ quá lâu dẫn đến trọng lực dần bị dồn lên đầu gối, tất cả những điều này đã khiến Lệnh Mạn gần như sụp đổ bởi vòng xoáy của thủy triều.

Cô vội vàng muốn tìm một thứ gì đó để chống đỡ cơ thể, hai tay liên tục quờ quạng, đầu tiên là xiết chặt lấy ga trải giường, sau đó thì dứt khoát úp mặt lên con thú nhồi bông mà cô đem tới lúc này.

Mỗi lần Lý Trác Vân nặng nề xuyên qua, mặt cô liền hoàn toàn chôn sâu vào lớp vải mềm mại.

Như thế để mỗi khi cô kêu lên sẽ chẳng phải xấu hổ.

...

Không chỉ một lần.

Thế lực của Lý Trác Vân tiêu hao rất lớn.

Sau khi kết thúc, anh mệt mỏi vùi cả người vào trong ga trải giường, dáng vẻ như muốn ngủ một mạch đến tận sáng mai.

Đây chính là tham hoan quá độ.

Bây giờ không phải là lúc ngủ, Lệnh Mạn ngược lại rất tỉnh táo.

Cô lấy điện thoại ra nghịch một hồi.

Ngay sau đó nhìn thấy trạng thái Đại Nguu đang trong vòng bận bẻ.

"Nếu như yêu đương tôi sẽ tuyệt đối không bao giờ tìm người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình, suy nghĩ không chín chắn, thái độ thì tồi tệ, có cái gì vui vẻ chứ! Thật không tài nào hiểu nổi tình chị em."

Là trạng thái Đại Nguu đang từ ba tiếng trước.

Cũng chính là thời điểm sau khi bọn họ vừa giải tán.

Lúc này Lệnh Mạn không rõ tư vị trong lòng là gì, hiển nhiên là cô ấy đang nói đến Lý Trác Vân.

Xem ra Đại Nguu đã thực sự nổi giận, đến mức đưa mâu thuẫn lên hẳn vòng bạn bè.

Chẳng hiểu sao, sau khi nhìn thấy vòng bạn bè này, Lệnh Mạn bỗng không muốn ngay lập tức chạy đi tìm Đại Nguu để hoà giải nữa.

Lý do cũng giống như những gì mà cô đã nói với Lý Trác Vân ngày hôm nay.

Đại Nguu mắng bạn trai Lệnh Mạn ở vòng bạn bè, liệu có suy nghĩ đến cảm nhận của cô hay không?

Lý Trác Vân gây khó dễ với Đại Nguu, chính là đang gây khó dễ với Lệnh Mạn. Đại Nguu mắng Lý Trác Vân, vậy có khác nào đang mắng chửi cô?

Tâm trạng Lệnh Mạn rối rắm phức tạp, đây Lý Trác Vân đang nửa tỉnh nửa mê ở bên cạnh.

Chờ đến khi anh mở mắt ra, Lệnh Mạn đưa điện thoại đến, đòi công bằng: "Anh nhìn đi, Đại Nguu đang trạng thái trên vòng bạn bè."

Lý Trác Vân lướt nhanh qua màn hình rồi cười nhạo một tiếng.

Lệnh Mạn hỏi: "Anh nói xem, giờ phải làm thế nào!"

Lý Trác Vân vẫn tỏ thái độ như cũ, miệng phun ra hai từ: "Có bệnh."

Anh cứ không thèm nghĩ ngợi gì như thế, chẳng hề ý thức được vấn đề.

Lệnh Mạn nghiêm mặt: "Em đã nói là không cho phép anh mắng Đại Nguu, cô ấy là người bạn vô cùng quan trọng của em, hai người các anh cứ tiếp tục trách mắng lẫn nhau như thế thì sẽ không bao giờ hoá giải được mâu thuẫn."

"Bạn bè như vậy thì thả bằng không có." Lý Trác Vân nói đại.

"Anh nói thì nhẹ nhàng lắm, cũng không phải là bạn anh." Lệnh Mạn hơi giận: "Nếu như chỉ là bạn bè bình thường thì cũng được đi, cùng lắm thì không liên lạc nữa, nhưng em với Đại Nguu đã quen biết mười mấy năm trời."

"Quen mười mấy năm thì thế nào?" Đối với Lý Trác Vân mà nói thì những thứ này chẳng có gì quan trọng.

Lệnh Mạn nói: "Chờ đến khi anh bước chân vào xã hội thì sẽ biết, bạn bè thật sự không có mấy người, những người thực sự đối xử tốt với anh đều là những người bạn quen từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường. Suốt thời đi học của em hầu như trống rỗng, bao nhiêu năm qua cũng chỉ có một người bạn tốt là Đại Nguu, hơn nữa Đại Nguu còn có ơn với em."

Cô nói tiếp: "Năm đó ba em vét sạch tiền bạc trong nhà, em nghèo đến nỗi không có tiền đóng học phí, là Đại Nguu giúp nhà em vượt qua giai đoạn khó khăn. Sau đó em khẳng khái muốn đi đến phương Bắc, cũng là Đại Nguu không nói hai lời lấy tiền để dành của mình cho em mượn."

"Ồ." Lý Trác Vân không hề dao động: "Nói cách khác, nếu như cô ta không cho em mượn tiền thì em cũng sẽ không bị tên khốn Liên Tinh kia lừa gạt."

"..."

Một lần nữa Lệnh Mạn tròn mắt trắng mắt.

Lý Trác Vân cổ chấp hơn quá nhiều so với tưởng tượng của cô.

Cô không thể không nói rõ với anh: "Nói thế này có thể sẽ khiến anh mất hứng, nhưng em nhất định phải nói cho anh biết —— Lý Trác Vân, đời này của em không phải chỉ cần một mình anh là đủ, em cũng sẽ không vì bạn trai mà tuyệt giao với người bạn tốt nhiều năm của mình."

"Thế nên, anh tự ngẫm xem phải làm gì đi."

Lệnh Mạn ném ra câu nói này, thái độ dị thường kiên quyết.

Lý Trác Vân trầm mặc.

Hết chương 52.

Lời của Bê Ba: Thịt thà đã tung, cũng đã trả nợ chường mới sau khi trốn nợ mấy ngày. Chúc mọi người nghỉ lễ vui vẻ nha.!!

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đây là bác sỹ ở bệnh viện nào? Sao lại không có đạo đức nghề nghiệp như vậy?

Biên tập: B3

"Còn có một việc quên nói với anh." Lệnh Mạn bổ sung: "Gần đây có một hạng mục cần phải chiều mộ được ba của Đại Nguru về công ty chúng ta, theo em thì, mối quan hệ của anh và Đại Nguru sẽ ảnh hưởng rất lớn tới kết quả."

Lý Trác Vân im lặng, hồi lâu không lên tiếng.

Khi một lần nữa mở miệng thì thái độ của anh đã hoà hoãn hơn rất nhiều: "Em muốn anh làm gì?"

Lý Trác Vân chịu phối hợp đã là một bước ngoặt rất lạ quan.

Lệnh Mạn ngẫm nghĩ một lát, nói: "Tuần sau là sinh nhật của Đại Nguru, chúng ta chuẩn bị cho cô ấy một món quà, lại mời cô ấy ăn bữa cơm, anh thấy thế nào?"

"Ăn cơm cũng được." Lý Trác Vân nói trước: "Nhưng vì em nên anh mới đi, chứ anh không hề cảm thấy có lỗi gì với cô ta hết, hơn nữa cô ta cũng mắng anh rồi, cho nên em đừng hy vọng anh sẽ phải xuống nước giống như đang xin lỗi cô ta."

"Ừ, không cần anh xin lỗi." Lệnh Mạn nói: "Em chỉ hy vọng lúc ăn cơm thái độ của anh thân thiện một chút, kiềm chế mình đừng nói ra bất kỳ lời nói cay nghiệt nào. Hơn nữa lần này chính xác là chúng ta mời người ta ăn cơm, anh phải đối đãi y như đối xử với khách, OK?"

"OK."

Rốt cuộc Lệnh Mạn mới nở nụ cười.

Lý thiếu gia tính cách quái gở lại được nuông chiều, từ trước đến nay đều là người khác phải nhường anh, anh có thể làm đến mức này đã là tiến bộ rất lớn rồi, phải khích lệ anh một chút.

Lệnh Mạn ôm lấy mặt Lý Trác Vân, dành cho anh một nụ hôn thật sâu.

Hiếm khi thấy Lệnh Mạn chủ động, thoát cái Lý Trác Vân đã ngứa ngáy, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để được thân mật với cô.

Anh nhanh chóng đổi khách thành chủ, đè lên hôn càng ngày càng sâu.

Nhưng mà ngày vui ngắn chẳng tày gang, hôn chưa được bao lâu thì điện thoại của Lệnh Mạn rung lên không ngừng.

Gần đây cô thường xuyên phải làm thêm giờ, tìm cô vào lúc này chỉ có thể là chuyện của công ty.

Lệnh Mạn cầm điện thoại lên nhìn.

Quả nhiên không đoán sai, là công việc của nhóm rượu xán.

Cô vừa né tránh nụ hôn của Lý Trác Vân, vừa nói: "Đội em trả lời tin nhắn đã."

Lý Trác Vân có chút bất mãn, nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Anh mất hứng rời khỏi người Lệnh Mạn.

Chỉ trong nháy mắt đó, Lệnh Mạn cảm giác được chân trái của mình bị Lý Trác Vân bẻ quặt sang trái một chút, sau đó cứng đờ.

Cô đoán là bị rút gân, thử chậm rãi xê dịch cái chân kia, nhưng một cơn đau thấu xương ập đến, đành phải ngừng lại.

Trong lòng Lệnh Mạn dâng lên một loại dự cảm bất thường.

Lý Trác Vân thì vẫn chưa phát hiện ra điều gì.

Lệnh Mạn áp ứng: "Lý Trác Vân, chân em không cử động được..."

"Cái gì?" Lý Trác Vân hơi sùng sốt: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Em cũng không biết..."

"Chân nào?" Lý Trác Vân hỏi.

"Chân trái."

Lý Trác Vân vén chăn lên, lộ ra hai chân trắng nõn của Lệnh Mạn, anh nhìn qua một lượt, sắc mặt không tốt lắm.

Chân trái Lệnh Mạn bị tê dại từ đầu gối trở xuống, không dùng sức được, càng không thể ngồi dậy, thế nên cô hoàn toàn không thể nhìn thấy chân mình.

"Có vấn đề gì không?" Lệnh Mạn hỏi.

Lý Trác Vân nói: "Khớp xương đầu gối của em bị lệch sang bên trái."

"... Cái gì?"

"Có khối gồ lên như bị trật khớp, anh cũng không biết bị làm sao, muốn biết cụ thể phải đến bệnh viện kiểm tra." Lý Trác Vân lập tức đưa ra quyết định, lại hỏi: "Em có thể xuống giường đi lại không?"

Lệnh Mạn lắc đầu: "Từ bắp chân trở xuống em không cử động được, đi kiểu gì bây giờ?"

Lý Trác Vân nói: "Để anh gọi xe cứu thương."

Lý Trác Vân lập tức gọi điện thoại, nói với nhân viên trực tổng đài tình huống của người bị thương và địa chỉ cần đón.

Chân không thể cử động, Lệnh Mạn có gấp cũng vô ích, vì vậy nhân lúc này cô tranh thủ cầm điện thoại lên đọc tin nhắn.

Vừa nhìn đã bị dọa cho giật mình, tất cả mọi người trong nhóm rượu xán đều đang tìm cô.

Lệnh Mạn không ngừng nhấn tin hỏi thăm, mới biết đã xảy ra chuyện lớn.

Lúc Lệnh Mạn rời khỏi phòng quảng cáo, vị đồng nghiệp mới mà cô bàn giao công việc kia đầu óc không được nhanh nhẹn cho lắm, rất nhiều chuyện nghe vào cứ ù ù cạc cạc.

Hỏi cô ấy đã hiểu chưa, cô ấy lại vẫn gật đầu nói hiểu cả rồi.

Cuối cùng thì Lệnh Mạn vừa mới rời đi không lâu đã xảy ra chuyện.

Rượu xán thiết kế một loạt bao bì mới để lập tức đưa vào sử dụng.

Hôm nay sắp mang đến nhà in thì mới phát hiện ra những câu "triết lý" và hình minh họa không trùng khớp với nhau, toàn bộ nhầm lẫn hết.

Bọn họ cấp tốc liên lạc với Lệnh Mạn, tìm cô để đối chiếu lại với nội dung đã được duyệt lúc ban đầu.

Chuyện liên quan đến toàn bộ sự tồn vong của nhóm rượu xán, dẫu sao cũng là hạng mục mà mình đã từng phụ trách, Lệnh Mạn không dám thờ ơ, nhất thời cũng quên mất cái chân đau, gấp rút tranh thủ đối chiếu lại với bọn họ.

Lý Trác Vân liên hệ xong với bệnh viện thì cúp điện thoại.

Xe cứu thương sẽ đến trong vòng hai mươi phút nữa, Lý Trác Vân vội vàng mặc quần áo tử tế, chuẩn bị lát nữa xuống lầu đón họ.

Anh liếc nhìn thấy Lệnh Mạn vẫn còn đang trần truồng nằm trên giường, giúp cô nhặt váy vào áo lông lên: "Mau mặc quần áo vào đi, xe cứu thương sắp đến đây rồi."

"Vâng, chờ một chút." Lệnh Mạn lo lắng nói: "Chờ em trả lời bọn họ đã."

Lệnh Mạn gỡ xong một tin nhắn, đặt điện thoại sang một bên, bắt đầu mặc quần áo.

Nhưng rất nhanh sau đó cô phát hiện ra mình không làm được.

Vừa rồi cô nằm thẳng đơ trên giường, không cựa quậy tay chân nên không cảm thấy cơn đau quá kịch liệt.

Thế nhưng vào lúc này, chỉ hơi cử động eo một chút cũng đã đau lan tới đầu gối, kéo theo đó là một cơn đau đến tận xương tủy.

Lệnh Mạn dùng hết sức mình cũng chỉ có thể kéo váy xuống đến ngực, không tài nào kéo xuống thấp hơn được nữa.

Đúng lúc đó điện thoại lại vang lên, các đồng nghiệp vẫn tìm cô hỏi chuyện.

Lệnh Mạn vội vàng cầm lên trả lời.

Lý Trác Vân đứng bên cạnh sốt ruột: "Mặc quần áo nhanh lên đi!"

Lệnh Mạn nhìn chằm chằm vào màn hình không chớp mắt, hai tay nhanh chóng gõ chữ: "Chờ một chút."

Lý Trác Vân cau chặt lông mày: "Giờ này rồi mà em vẫn cứ nhìn mãi vào điện thoại thế?!"

"Xong rồi đây xong rồi đây."

Lệnh Mạn đặt điện thoại xuống, tiếp tục cố gắng mặc váy một lần nữa.

Cô cắn chặt răng, gắng gượng thử ngồi dậy, nhưng lưng vừa mới rời khỏi đệm giường thì chân trái đã lập tức bị chèn ép, tất cả đau đớn nơi khớp xương cùng ủa đến.

"Á!"

Lệnh Mạn kêu lên một tiếng, ngã ngửa ra giường.

Mồ hôi vã ra đầy đầu.

Ngay lúc này thôi, rốt cuộc cô đã nhìn thấy rõ tình hình cái chân của mình.

Đúng như lời của Lý Trác Vân nói, khớp xương đầu gối bị trượt đến một vị trí khác thường, khiến cho cả chân trái của cô nhìn qua giống như bị vặn xoắn lại.

Chỉ nhìn thôi cũng đã thấy đau rồi.

"Tại sao lại bị như vậy chứ?" Lệnh Mạn khóc không ra nước mắt: "Có phải tại lúc này khi trở mình anh đã đụng phải xương của em không?"

"..." Lý Trác Vân cũng không giải thích được: "Anh căn bản đâu có dùng sức."

"Đau không?" Anh hỏi.

"Tất nhiên là đau rồi!"

Lý Trác Vân hơi nâng Lệnh Mạn lên, định đỡ cô ngồi dậy: "Mau mặc quần áo vào, đến bệnh viện kiểm tra là biết ngay bị làm sao."

"Đừng đừng đừng." Khớp xương liên tục bị kích thích, Lệnh Mạn thét chói tai: "ĐAU QUÁ!"

Loại đau đớn này giống như có người không ngừng dùng kim đâm vào xương của mình, phải chịu đựng hết những cực hình tàn khốc nhưng chỉ có thể trơ mắt ra nhìn.

Điện thoại lại vang lên, Lệnh Mạn không chút do dự nhấc máy.

Bao bì được sắp xếp lại một lần nữa, nhờ cô hỗ trợ kiểm tra lại.

Nhắn tin không thể nói rõ được, bọn họ muốn nói chuyện điện thoại với Lệnh Mạn.

Lý Trác Vân thúc giục: "Mặc quần áo nhanh lên."

Lệnh Mạn vừa gõ chữ vừa nói: "Chờ một chút, quá đau đớn, cho em nghỉ một lát rồi sẽ thử mặc lại."

Người kéo dài thời gian là cô, người kêu đau cũng là cô, người không thèm quan tâm cũng là cô.

Lý Trác Vân không nhìn nổi nữa, lạnh lùng nói: "Đau cũng cố mà nhin! Mặc một lèo có phải là sẽ đỡ bị đau kéo dài không?! Em muốn mè nheo như vậy đến bao giờ?!"

Bị Lý Trác Vân nói lớn tiếng, Lệnh Mạn quay đầu lại, nhìn anh có chút ngạc nhiên.

Không thương bệnh nhân thì cũng được đi, thế mà còn to tiếng với cô?

Chuyện của công ty không phải là chuyện của một mình cô, cô cũng đâu còn cách nào khác. Lệnh Mạn đang rói hết cả đầu lên, chân cũng khắp khiễng,

chẳng lẽ còn phải dành thời giờ để ý đến suy nghĩ của anh?

Chỉ trong nháy mắt nổi bất mãn bùng lên, Lệnh Mạn nói: "Người bị thương không phải anh, người bị đau cũng không phải là anh, anh gằm cái gì."

Lý Trác Vân đoạt lấy điện thoại di động, không kìm được tức giận hét lên với người ở đầu dây bên kia: "Lệnh Mạn đang bị thương phải vào bệnh viện, có chuyện quái quỷ gì thì để sau hẵng nói!"

Nói xong, anh hung hăng ném điện thoại xuống đất.

Màn hình lập tức bị chia năm xẻ bảy.

Lệnh Mạn trợn mắt há mồm.

Không chờ cô kịp phản ứng thì điện thoại của Lý Trác Vân đã reo lên.

Là nhân viên cấp cứu đến, gọi anh xuống lầu đón bọn họ.

Lý Trác Vân nhìn về phía Lệnh Mạn: "Em muốn cứ để như vậy đến bệnh viện gặp bác sỹ sao?"

Quần áo xóc xếch, từ ngực trở xuống không mặc gì.

Lệnh Mạn lắc đầu: "Không muốn."

"Vậy mau mặc quần áo tử tế vào đi."

Lệnh Mạn hít sâu một hơi, nước mắt trào ra, nhưng cuối cùng vẫn cố nín lại.

"Được."

Lần này cô nghe theo lời của Lý Trác Vân, dù đau cũng cắn răng chịu đựng, rốt cuộc cũng sống chết mặc xong váy, miễn cưỡng che kín được cái mông.

Lý Trác Vân lấy áo khoác của mình đắp lên bắp đùi cô, không để lộ ra quá nhiều.

Trước khi rời đi, anh hôn nhẹ vào trán cô, giọng nói dịu dàng hiếm thấy: "Cố nhịn một chút, anh sẽ nhanh chóng quay về thôi."

Lý Trác Vân xuống lầu đón người.

Lệnh Mạn không còn dư lại chút sức lực nào, cô yên lặng nằm một mình trên chiếc giường lớn, đầu óc trống rỗng.

Chỉ một lát sau, Lý Trác Vân dẫn theo mấy nhân viên cấp cứu trở lại.

Một vị bác sỹ mặc áo blouse trắng đi đầu, phía sau là một y tá xách theo hộp y tế, còn có hai nhân viên khênh cáng.

Quá trình bị khiêng trên cáng là lúc Lệnh Mạn cảm thấy thống khổ nhất, mức độ tra tấn còn nhiều hơn gấp mấy lần trước đó.

Cô đau đến mức trước mắt biến thành màu đen không chỉ một lần, trong miệng không ngừng cầu xin "Nhẹ một chút".

Nhưng có lẽ là đối với mấy nhân viên khênh cáng mà nói thì tiếng rên rỉ của cô không khác nào tiếng gia súc gào thét trước khi bị làm thịt, vì vậy Lệnh Mạn cũng chẳng được hưởng thêm chút đãi ngộ đặc biệt nào.

Khi đau đến mức đến cực hạn, sức chịu đựng của Lệnh Mạn cũng trở nên cao bất ngờ.

Sau đó có đau đến đâu, cô cũng chỉ cắn chặt môi, cau chặt mày, gắng sức không lên tiếng.

Vào lúc này, bên tai lại truyền đến mấy câu đối thoại không đúng hoàn cảnh.

Đại khái là bác sỹ đang bàn bạc với y tá xem tối nay đi đánh mạt chược ở đâu, lần trước thua bao nhiêu tiền, lần này muốn đòi lại cả gốc lẫn lãi.

Trùng hợp lại nói bằng giọng Ô Du, Lệnh Mạn nghe hiểu.

Cô cảm thấy không tài nào tưởng tượng nổi.

Đây là bác sỹ ở bệnh viện nào? Sao lại không có đạo đức nghề nghiệp như vậy?

Lúc cần quan tâm đến bệnh nhân đang đau đớn thì lại thảo luận về mấy đề tài vô vớ vẩn không liên quan gì?

Lệnh Mạn không quấy rầy nhả hứng trò chuyện của hai vị kia, mà hỏi nhân viên khênh cáng của mình.

"Xin hỏi mọi người đến từ bệnh viện nào?"

Người nọ đáp: "Bệnh viện Đông An."

Ồ.

Lệnh Mạn âm thầm sáng tỏ.

Hoá ra là của ông chủ Liên.

Hết chương 53.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Trong mắt anh không có chuyện gì quan trọng hơn thân thể của em.

Biên tập: B3

Sau khi được đưa lên xe cứu thương, Lệnh Mạn phải trải qua một quãng đường rất dài mới tới được bệnh viện.

Thân xe không ngừng lắc lư, tiếng còi chói tai chọc thẳng vào dây thần kinh, đầu óc Lệnh Mạn cũng quay cuồng theo.

Vào những lúc thế này con người ta thường hay không nhìn được mà suy nghĩ bậy bạ.

Không phải là cô bị gãy xương chứ?

Nếu không hồi phục lại được thì làm thế nào?

Liệu có đến mức liệt nửa người không?

Lệnh Mạn càng nghĩ càng sợ.

Lý Trác Vân ngồi bên cạnh nắm lấy tay cô, vẻ mặt cũng vô cùng nóng nảy.

Xe cứu thương đi mất khoảng hai mươi phút thì cuối cùng cũng đến được bệnh viện Đông An.

Lệnh Mạn bị mấy người đẩy thẳng vào phòng cấp cứu, dưới sự yêu cầu của y tá, Lý Trác Vân phải đi xếp hàng lấy số cho cô trước.

Vị bác sỹ vừa kiểm tra cho cô lúc này không biết đã đi đâu, chỉ còn lại hai y tá rảnh rỗi ngồi ở bên cạnh cô.

Một lát sau, có một vị bác sỹ khác đến khám cho Lệnh Mạn.

Anh ta kiểm tra cẩn thận, sau đó đưa ra phán đoán sơ bộ: "À, hẳn là trật khớp xương bánh chè."

Lệnh Mạn thấp thỏm hỏi lại: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Nắn lại vị trí cũ cho cô chứ sao." Bác sỹ nói nhẹ nhàng, sau đó lại hỏi: "Tại sao tự nhiên cô lại thành ra thế này? Bị ngã sao?"

"Không phải..." Lệnh Mạn lắc đầu, cô cũng lơ mơ: "Tôi nằm ở trên giường, không hề làm gì khác, tự nhiên nó thành như vậy."

Bác sỹ không tin: "Bình thường xương bánh chè rất chắc chắn, trừ phi gặp phải hành vi bạo lực nặng nề mới có thể khiến nó trật khớp, tình trạng như của cô rất hiếm khi gặp."

"..." Lệnh Mạn dờ khóc dờ cười.

Hành vi bạo lực nặng nề sao?

Chẳng qua cô và Lý Trác Vân chỉ hôn nhau một cái thôi mà...

Nhân lúc đang nói chuyện, bác sỹ nâng cái chân bị thương của Lệnh Mạn lên, đưa tay nắn nắn vào khớp gối bị lệch của cô...

Đau đón ngay lập tức ủa tôi, Lệnh Mạn hét lên thán thiết: "Á á, đừng đừng..."

"Rắc rắc."

Động tác của bác sỹ thay đổi, khớp xương của cô cũng chuyển động theo.

Đau đón cực điểm trôi qua trong nháy mắt, đột nhiên tất cả trở nên tốt đẹp.

Bác sỹ đặt chân cô lại trên giường: "Bây giờ chân có còn đau nữa không?"

Lệnh Mạn kinh hoàng thờ hồn hà hồn hển, không yên tâm liếc nhìn chân trái của mình, nhưng bỗng phát hiện ra khớp xương đã trở lại vị trí bình thường.

... Nhanh như vậy sao?

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi.

Lúc này, Lý Trác Vân hấp tấp cầm quyển sổ khám bệnh chạy vào hỏi thăm tình trạng của Lệnh Mạn.

Vừa nghe hai người có mối quan hệ trai gái, hơn nữa ban đầu Lệnh Mạn được đưa từ trên giường vào thẳng bệnh viện, biểu cảm của bác sỹ vô cùng phức tạp, nghiêm nhiên dùng ánh mắt như đang nhìn một tên đàn ông bạo lực gian ác để nhìn Lý Trác Vân.

Vậy nhưng cuối cùng thì bác sỹ cũng không nói gì cả, không hề nói bất cứ điều gì.

Lý Trác Vân phải đón nhận ánh mắt khác thường thì có phần khó hiểu.

Sau khi khớp xương trở về đúng vị trí, Lệnh Mạn nằm trên giường thêm mười phút thì đã có thể xuống đất đi lại.

Nhưng chân trái vẫn không thể cử động quá mạnh, nếu không vẫn sẽ cảm nhận được một chút đau đón.

Mặc dù Lệnh Mạn tự cảm thấy bản thân không còn gì đáng lo ngại nữa, nhưng theo chỉ định của bác sỹ, cô vẫn làm thêm một loạt những kiểm tra đất tiền, tiêu tốn mất hơn một nghìn.

Khi về nhà cần đeo bảo hộ đầu gối thêm một tháng, cố gắng không để đầu gối gấp cong lại, nghỉ ngơi đầy đủ là có thể khôi phục hoàn toàn.

Sau chót, bác sỹ còn bổ sung thêm một câu nói sâu xa: "Gần đây tuyệt đối không được làm những vận động kịch liệt."

***

Lúc bị khênh ra khỏi khách sạn Lệnh Mạn quên không mang theo giày, thế nên lúc rời bệnh viện cô cũng chỉ có thể đi chân không.

Thấy vậy, Lý Trác Vân liền cởi giày của mình ra cho cô đi.

Chân phái nữ nhỏ xinh chỉ cần một tay là có thể nắm hết, giày của Lý Trác Vân quá rộng so với cô, móc ở gót chân như muốn rơi ra bất cứ lúc nào.

Lý Trác Vân ngồi xổm xuống, giúp cô thắt dây giày đến mức chặt nhất.

"Vậy còn anh thì sao?" Lệnh Mạn nhìn anh.

"Đi chân đất." Lý Trác Vân trả lời bình thản.

Sàn nhà lạnh như vậy, kiểu gì cũng không thể để cho bạn gái mình phải đi chân trần được.

Thực sự mà nói thì từ trước đến giờ Lệnh Mạn chưa bao giờ nhìn thấy cái cảnh Lý thiếu gia phải đi chân đất trên đường, hình ảnh hết sức chật vật như thế.

Nhưng nhìn lại chính cô cũng không khá hơn chút nào, chân đi một đôi giày của nam giới rộng quá khổ, nghênh nga nghênh ngang giống y như vịt Donald.

Lần này hai người bọn họ quả thật là xứng đôi.

***

Cám ơn trời phật, khi hai người đi bộ dọc theo bệnh viện được mấy phút thì cũng bắt được một chiếc taxi.

Ngồi lên xe, báo địa chỉ khách sạn.

Khi trở về trên đường có chút tắc nghẽn, bây giờ chính là giờ cao điểm, tắc đường cũng là rất bình thường.

Nhưng không bình thường ở chỗ, Lệnh Mạn phát hiện ra là cho dù bọn họ gặp cảnh kẹt xe, nhưng thời gian đi từ bệnh viện về khách sạn lại nhanh hơn nhiều so với lúc ngồi xe cứu thương.

Đây hoàn toàn không phải do cơn đau khi ấy đã tác động đến tâm lý của cô.

Cho dù cơ thể đau đớn nhưng Lệnh Mạn vẫn có năng lực phán đoán thời gian.

Khi xe taxi dừng lại trước cổng khách sạn, ngay cả Lý Trác Vân cũng "O" một tiếng, trong miệng lầm bầm: "Sao vừa thấy đi đã đến rồi nhỉ?"

Điều này càng chứng thực thêm phỏng đoán trong lòng Lệnh Mạn.

Lộ trình mà xe cứu thương đã chạy chiều hôm nay, tuyệt đối phải dài gấp đôi so với khoảng cách thực sự của khách sạn và bệnh viện.

Theo như Lệnh Mạn biết, tiêu chuẩn để thu phí của xe cứu thương được dựa theo lộ trình, tuy nhiên để điều động một xe cứu thương dù ở xa hay gần thì đều mất chi phí như nhau.

Nói cách khác thì, quãng đường càng gần sẽ càng khiến bệnh viện không thu được nhiều lời lãi.

Ngay sau đó, trong đầu Lệnh Mạn hiện lên một suy đoán đáng sợ ——

Chẳng lẽ chiều nay chiếc xe cứu thương kia cố tình đi đường vòng?

Nếu thực sự là như vậy thì cũng quá đáng ghét rồi.

Lệnh Mạn vẫn nhớ rõ ràng cái cảm giác bất an lo sợ khi nằm ở trên xe cứu thương.

Suy nghĩ mãnh liệt nhất trong đầu cô lúc ấy chính là: "Đau sắp chết đến nơi rồi, bao giờ mới đến bệnh viện đây? Mau lái nhanh một chút đi."

Đối với người bệnh đang cố gắng chịu đựng sự đau đớn mà nói thì quá trình cứu chữa không thể chậm trễ dù chỉ một giây một phút.

Nếu như quả thật nhân viên y tế chỉ vì mưu cầu tư lợi mà lãng phí mất thời gian quý giá của bệnh nhân, điều đó không khác nào đẩy bệnh nhân tới nguy hiểm.

Dám chắc là bất kể ai, ấn tượng đối với bệnh viện này cũng đều sẽ bị giảm xuống một nghìn lần, thậm chí còn bị cho luôn vào danh sách đen nữa.

May là hôm nay Lệnh Mạn chỉ bị thương một chút gân cốt, coi như là bệnh nhẹ.

Nếu như chẳng may nằm ở trên xe là một sinh mạng đang bị đe dọa, lại để vượt mất thời gian chữa trị tốt nhất, vậy thì sẽ dẫn đến hậu quả nghiêm trọng đến mức nào?

Thật không dám tưởng tượng.

Còn cả vị bác sỹ lúc đó đi theo xe cứu thương đến khám bệnh tận nơi nữa.

Đáng lẽ ra khi Lệnh Mạn đến bệnh viện thì anh ta sẽ phải là người phụ trách, thế nhưng thoát một cái đã không biết anh ta chạy đi đằng nào.

Chẳng lẽ thật sự đi chơi mạt chược?

Nấn lại khớp xương sai vị trí cũng không phải chuyện gì nặng nề, vào cái lúc nhìn thấy Lệnh Mạn ở khách sạn, hẳn là vị bác sỹ kia đã phát hiện ra, anh ta cũng có thừa khả năng để chữa trị tại chỗ cho cô.

Nhưng anh ta lại cố tình để Lệnh Mạn giữ nguyên cái tư thế vắn vẹo ấy đến tận bệnh viện, kéo dài nỗi thống khổ của cô.

Là sợ đi một chuyến không công sao?

Nghĩ tới đây, Lệnh Mạn lật tờ hoá đơn khám bệnh ra nhìn lại một chút.

Phí khám bệnh tại nhà: 120 đồng.

Lệnh Mạn không thể không nghi ngờ người bác sỹ kia làm vậy chỉ vì khoản phí khám bệnh tại nhà.

Tiêu chí chữa bệnh của Nhất Thiên chính là dựa trên khẩu hiệu "Y Giả Nhân Tâm" (Bê: Bác Sỹ Tận Tâm), mục đích là để bệnh nhân được trải nghiệm cái cảm giác được "Phục vụ" chứ không phải là "Đi khám bệnh."

Nếu như nghi ngờ của Lệnh Mạn không phải là vô căn cứ thì rõ ràng bệnh viện Đông An không phù hợp với tiêu chuẩn chữa bệnh của Nhất Thiên, cần phải loại bỏ tên bệnh viện này ra khỏi danh sách thu mua.

Những chuyện này Lệnh Mạn còn cần phải tốn nhiều thời gian để điều tra từ từ, việc cần làm ngay lúc này là giải quyết xong tình trạng của rượu xán bên

kia.

***

Sau khi trở lại khách sạn, Lệnh Mạn nhanh chóng nhặt chiếc điện thoại bị Lý Trác Vân ném xuống đất lên, miết miết vào màn hình cảm ứng, miễn cưỡng còn có thể sử dụng được, cô thở phào nhẹ nhõm.

Lý Trác Vân thấy cô không sợ chết mà ngồi chồm hồm xuống đất thì tức hộc máu mồm: "Bác sỹ nói em không được phép ngồi xổm!!"

Lệnh Mạn không thèm để ý gì đến anh, cứ thế đứng dậy đi tới ghế salon, ngồi xuống.

Mở tin nhắn nhóm ra, nhanh chóng kéo ngược lên trên.

Quả nhiên, tin nhắn chưa đọc đã chất đống đến mấy trăm tin, cũng bị lỡ cuộc gọi của mười mấy người.

Không chỉ riêng bao bì rượu xán mà ngay cả tấm áp phích quảng cáo cũng bị lỗi, nhầm lẫn loạn xạ.

Không hiểu rốt cuộc thì người tiếp nhận công việc của Lệnh Mạn kia đã làm cái gì nữa.

Lệnh Mạn chợt cảm thấy căng cả đầu, thờ dài một hơi.

Cô không nghĩ tới mình đã rời khỏi phòng quảng cáo lâu như vậy rồi mà vẫn còn phải giúp bọn họ thu dọn cục diện rối rắm này.

Nhưng điều này cũng chứng minh rằng năng lực chuyên môn và sự chuyên nghiệp của cô đóng vai trò vô cùng quan trọng trong nhóm.

Nghĩ như vậy cũng đã khiến Lệnh Mạn lạc quan hơn rất nhiều.

Được rồi!

Cô tự cổ vũ bản thân mình.

Bây giờ trước mắt sẽ giải quyết hết toàn bộ những vấn đề còn đang tồn đọng, sau đó buổi tối nằm ngủ một giấc thật ngon!

Lệnh Mạn cho rằng chân mình đã không còn chuyện gì nữa nên mở máy tính của khách sạn lên, chuyên tâm vùi đầu vào công việc.

***

Lý Trác Vân thì vẫn chưa thoát khỏi nỗi hốt hoảng và lo lắng từ chiều, cứ liên tục xoay quanh Lệnh Mạn.

Lúc thì bảo cô bôi thuốc, lúc thì bảo cô uống thuốc.

Lệnh Mạn lại hoàn toàn chẳng để ý gì đến chuyện bên ngoài.

Mười phút trước, Lý Trác Vân đưa thuốc và một cốc nước ấm đặt ở mặt bàn bên cạnh cô, dặn cô nhớ uống thuốc.

Lệnh Mạn luôn miệng nói đã biết.

Mười phút sau, Lý Trác Vân mang hai hộp cơm chân giò trở về, phát hiện thấy thuốc và cốc nước vẫn đặt nguyên ở chỗ cũ, không hề xê dịch.

Lệnh Mạn thấy anh ra ngoài về thì hỏi: "Mua gì ăn vậy?"

"Com chân giò."

"Chà, sao anh biết em muốn ăn com chân giò?"

"Ăn gì bỏ vậy."

Lệnh Mạn vẫn dán chặt mắt vào màn hình máy tính: "Được, anh cứ để đó trước đi, lát nữa em sẽ ăn."

Lý Trác Vân hít sâu một hơi, cố gắng tự nhủ phải bình tĩnh.

Anh cất giọng thân thiện: "Tại sao vẫn chưa uống thuốc?"

"Ồ, đúng rồi!" Bây giờ Lệnh Mạn mới nhớ ra, vội vàng cầm cốc nước lên, nhưng lại phát hiện: "Nước nguội mất rồi, làm thế nào..."

Lý Trác Vân nhận lấy cốc nước: "Để anh đổi cho em."

"Được."

Một phút sau, Lý Trác Vân bung cốc nước ấm quay lại, đưa thuốc tới trước mặt Lệnh Mạn.

Anh lờn ít ý nhiều: "Uống thuốc."

Lệnh Mạn vừa mới nhận được một phần tài liệu quan trọng, lúc này đang mở to mắt ra kiểm tra cẩn thận.

Nhất thời lại quên mất sự tồn tại của Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân đứng cạnh chờ cô mấy giây, thế nhưng cô không có một chút phản ứng nào.

Rốt cuộc Lý Trác Vân không nhịn được nữa, ném mạnh cốc nước lên mặt bàn: "LỆNH MẠN!"

"..." Lệnh Mạn sợ hết hồn, cuối cùng cũng nghe thấy, quay đầu lại nhìn anh: "Sao vậy?"

"Rốt cuộc thì em có uống thuốc hay không?" Lý Trác Vân sa sầm mặt.

"Có uống có uống..." Lệnh Mạn nghe lời nhận lấy thuốc và nước, ngửa cổ nuốt xuống.

Sắc mặt Lý Trác Vân vẫn đen xì, nói tiếp: "Tắt máy tính, nằm xuống giường đi, anh bôi thuốc cho em."

Lệnh Mạn khổ sở nói: "Chờ một chút đi mà, em vẫn còn đang có việc đây..."

"Bao lâu?" Lý Trác Vân hùng hổ dọa người: "Mười phút? Hai tiếng? Hay là suốt đêm?"

Lệnh Mạn sầu sã bứt tóc: "Em cũng không biết nữa, sẽ cố gắng nhanh thật nhanh."

"Tắt máy tính." Lý Trác Vân ra lệnh thêm lần nữa, không cho phép cãi lại: "Bác sỹ nói bây giờ em cần phải nằm im trên giường nghỉ ngơi."

"Em biết, em cũng muốn nghỉ ngơi lắm chứ, nhưng bây giờ vẫn chưa được." Lệnh Mạn rầu rĩ thờ dãi một hơi, muốn giải thích cho anh hiểu: "Hạng mục rượu xán xảy ra vấn đề, người nhận bàn giao công việc của em không hiểu ý, em cũng có một phần trách nhiệm. Đây không phải là chuyện riêng của một mình em, mà là chuyện của tất cả nhân viên trong phòng quảng cáo, em không thể để mình làm liên lụy tới tất cả mọi người được."

Cô nắm tay Lý Trác Vân, nói thành khẩn: "Lý Trác Vân, em không muốn để người trong công ty nghĩ em là con gái chủ tịch thì có thể lười biếng không phải làm gì, chỉ biết ngồi hưởng thụ. Em muốn trở thành một người có thể tự đảm đương tất cả mọi chuyện, anh hiểu không?"

Lý Trác Vân vẫn lạnh lùng nói: "Trong mắt anh không có chuyện gì quan trọng hơn thân thể của em."

Lệnh Mạn vẫn còn không chịu tha hiệp, khoa tay múa chân: "Anh nhìn em này, không phải bây giờ em đã khỏi rồi sao? Chân em hết đau rồi!"

Lý Trác Vân nhìn chằm chằm vào mặt cô.

Lệnh Mạn định chọc cười anh, nhưng mà anh xụ mặt, căn bản không tài nào cười cho nổi.

Giăng co không có kết quả.

Một lúc sau, Lý Trác Vân rút tay mình ra, tức giận bỏ đi: "Thân thể của em, em thích làm gì thì làm! Anh mặc kệ."

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Con người này, ngay cả lúc khóc cũng quật cường như vậy

Biên tập: B3

Sau khi xong việc cũng đã gần mười hai giờ đêm.

Lý Trác Vân đã sớm lên giường nằm, nhưng cũng không đi ngủ, buồn bực không vui chui trong chăn nghịch điện thoại.

Lệnh Mạn vừa đói lại vừa buồn ngủ mà vẫn phải đi dỗ anh.

"Lý Trác Vân." Cô đến bên mép giường gọi anh.

"..." Không có phản ứng.

"Lý Trác Vân?"

"..."

Người trong chăn kia không có động tĩnh gì.

Cũng không biết là thực sự không nghe thấy hay là đang giả vờ không nghe.

Lệnh Mạn đành phải ngồi xổm xuống, nhòm qua khe hở chăn mới tìm được mặt anh.

"Lý Trác Vân, sao lại không để ý đến em?!"

Rốt cuộc Lý Trác Vân cũng ngước mắt lên nhìn cô, nhưng mà lại hung dữ dọa nạt:

"Không được ngồi xổm!"

Lệnh Mạn lập tức đứng dậy: "Được, không ngồi xổm."

Cô hỏi: "Anh có đói bụng không?"

Lý Trác Vân không để ý tới cô.

"Mười một giờ rồi, có muốn ăn đêm không?"

Lý Trác Vân không chút do dự xoay người: "Không ăn."

"..."

Sau đó, mặc kệ Lệnh Mạn dỗ dành khuyên bảo thế nào anh cũng không để vào tai.

Bận rộn cả ngày, đầu Lệnh Mạn đã căng như dây đàn, thái dương giật giật, dường như có một nỗi bức bối nghẹn ở trong lồng ngực không thoát ra nổi.

Hôm nay cô phải vào bệnh viện nguyên nhân chủ yếu là do Lý Trác Vân gây ra, bây giờ anh còn quay ngược lại làm mình làm mẩy với cô?

Nghĩ kỹ lại, hôm nay không có chuyện gì vừa ý cả.

Bất hoà với Đại Ngưu, công việc ở công ty xảy ra chuyện, chân trái bị thương phải vào bệnh viện, bây giờ Lý Trác Vân lại còn giận dữ với cô.

Lệnh Mạn cũng không phải là nữ siêu nhân, cô cảm thấy trong lòng quá mệt mỏi.

Có lẽ đêm khuya chính là thời điểm con người ta dễ dàng bùng nổ.

Lệnh Mạn cũng không phải là không biết buồn, chỉ là ban ngày cố gắng dồn nén mà thôi.

Nhưng bây giờ, cô cũng không muốn nhẫn nhịn nữa, muốn ra sao thì ra.

Nếu Lý Trác Vân không chịu nói chuyện với cô, vậy thì bọn họ liền mặc kệ nhau, mắt không thấy tâm không phiền.

Lệnh Mạn không nói thêm câu nào, tắt đèn, mò mẫm leo lên giường.

Hôm nay đúng là một ngày xui xẻo, uống nước cũng giắt răng.

Cô bước được hai bước thì đầu gối đập bốp một phát vào ván giường, đau đến nhảy dựng.

Lệnh Mạn không ngừng xoa xoa, nhưng không muốn để Lý Trác Vân nghe thấy.

Cô nhanh chóng khôi phục lại như thường, rón rén nằm xuống giường, cách Lý Trác Vân thật xa.

Nằm trong chăn sờ đầu gối sưng đỏ của mình, xung quanh tĩnh lặng, Lệnh Mạn càng ngày càng cảm thấy khó chịu.

Từ trước đến giờ Lý Trác Vân chỉ suốt ngày giận dữ, không bao giờ thêm quan tâm đến cảm nhận của cô.

Ngoài mặt cô vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, nhưng trong nội tâm đã sớm biến thành một con tiểu quái thú, gào thét phun lửa tứ phía, long trời lở đất.

Chiến tranh lạnh khiến cho người ta khó chịu ở chỗ, dù có bức dọc và bất mãn đến đâu đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể nuốt vào, không thể phát tiết, cuối cùng biến thành tự gây khó dễ cho bản thân mình.

Tâm trạng này ảnh hưởng rất nhiều đến sức khoẻ thể chất và tinh thần.

Hiện tại Lệnh Mạn cảm thấy giận đến choáng váng đầu óc, hoa mày chóng mặt.

Cô không nhìn được họ khan, lúc đang do dự có nên ngồi dậy rót cốc nước uống không thì dường như người bên cạnh đột nhiên nghĩ thông chuyện nào đó, xông tới, chèo tay qua bả vai cô.

"Đụng vào chỗ nào?"

Nghe như anh đang muốn lấy lòng cô.

Nhưng mà Lệnh Mạn đã quá bức bối, không buồn phản ứng nói: "Đừng đụng vào em, em mệt mỏi lắm rồi."

Lý Trác Vân im lặng một giây, thu tay về: "Mệt mỏi ở đâu?"

"Chỗ nào cũng mệt."

Anh lại trầm mặc một hồi: "Ồ bên cạnh anh cảm thấy rất mệt mỏi sao?"

Lệnh Mạn không trả lời.

Lý Trác Vân: "Em nói đi."

Lệnh Mạn nhắm mắt lại, cảm thấy mệt hơn gấp bội: "Ngủ đi."

Theo như tính cách của Lý Trác Vân thì đã sớm nên nổi giận rồi.

Nhưng chẳng sao hết, bây giờ Lệnh Mạn chẳng quan tâm.

Trong đêm tối, cô nghe tiếng Lý Trác Vân nằm xoay người lại, một lần nữa đưa lưng về phía cô.

Lần đầu tiên bị cô cự tuyệt như vậy, chắc hẳn là anh sẽ rất tức giận nhỉ?

Cũng phải nên cho anh ném thư một chút trả trả.

Thế nhưng Lệnh Mạn không cảm thấy dễ chịu hơn chút nào, trong lòng vẫn khó chịu bức tức, ép khiến cô gần như không thờ nổi.

Vừa nghĩ tới cái cảnh sẽ phải vượt qua cả một đêm dài trong không khí ngột ngạt trầm mặc như vậy, càng khiến cô cảm thấy khó thở hơn.

Lệnh Mạn rất buồn ngủ, nhưng mãi vẫn không tài nào ngủ được.

Nhắm mắt lại, trong đầu đều là tiếng ồn ào ầm ĩ.

Không biết cứ giằng co như vậy trong bao lâu, bỗng nhiên Lệnh Mạn cảm nhận được chân đang rung lên.

Rất nhỏ, liên tục run rẩy.

Lệnh Mạn cho là ảo giác của mình, nín thở tập trung lắng nghe.

Nói chính xác ra là, người bên cạnh cô đang run rẩy.

... Anh sao vậy nhỉ?

Giận Lý Trác Vân là thật, nhưng cũng không thể làm ngờ không buồn quan tâm anh.

Lệnh Mạn hơi do dự, xoay người: "Anh làm sao vậy?"

Cô chưa thể hết giận nhanh như vậy được, nên giọng nói vẫn có chút lạnh lùng.

Lý Trác Vân không lên tiếng, chẳng qua bả vai lay động càng thêm lợi hại.

... Khóc?

"Anh khóc sao?" Lệnh Mạn hỏi.

"..." Lý Trác Vân không đáp lại.

"Tại sao anh lại khóc?" Giọng Lệnh Mạn bình tĩnh giống như một người ngoài cuộc.

Cô gơ tay sờ lên mặt anh, khoe mắt một mảnh ấm nóng, nhưng tiếp xúc với không khí lạnh, rất nhanh sau đó đã trở nên lạnh như băng.

Lý Trác Vân một mực không lên tiếng, chẳng qua là từ lặng lẽ khóc thầm biến thành khóc thút tha thút thít.

Lệnh Mạn muốn đi lấy cho anh chút khăn giấy, mò mẫm ngồi dậy định đi mở đèn.

Lý Trác Vân đoán được ý định của cô, hoảng hốt ngăn lại: "Đừng bật đèn."

Anh không muốn để cô nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt của mình.

"..." Lệnh Mạn chần chờ, từ từ thu tay về, nằm trở lại chỗ cũ.

Trong lòng không khỏi than thở.

Con người này, ngay cả lúc khóc cũng quật cường như vậy.

Lệnh Mạn nói với anh: "Tại sao khóc? Đói bụng rồi sao?"

Cô thừa biết là không phải, nhưng vẫn cố tình hỏi như vậy.

Lý Trác Vân lẳng lẳng lắc đầu.

"Vậy tại sao khóc? Do cãi nhau với em?" Lệnh Mạn lại hỏi: "Anh cảm thấy mình đang phải chịu ủy khuất sao?"

Lý Trác Vân vẫn lắc đầu.

Lệnh Mạn hơi ngừng lại, hỏi tiếp: "Là vì anh cảm thấy rất có lỗi với em?"

Lý Trác Vân dùng sức gật gật mấy cái.

"..." Không hiểu tại sao, trái tim Lệnh Mạn như bị ai bóp một cái, dần dần mềm nhũn.

Cô nắm lấy bả vai anh, nhẹ giọng nói: "Đừng khóc nữa, quay lại đây."

Lý Trác Vân nghe lời xoay người lại đối mặt với cô, nước mắt vẫn không ngừng chảy ra.

Giống như đã có một vết nứt, thì gương vỡ khó lành.

Nghe nói người bề ngoài đao thương không chọc thủng thì nội tâm bên trong sẽ càng nhạy cảm mềm yếu.

Thiếu niên đã từng không biết thế nào là tình yêu, cũng đã có một ngày vùi vào lồng ngực của người con gái mình yêu, khóc sụt sùi giống như một đứa trẻ.

Tất cả đều bởi tình yêu đã làm cho con người ta móc tim móc phổi của mình ra.

Lý Trác Vân hoàn toàn bị đánh bại, khóc không thành tiếng: "Anh cảm thấy tất cả đều do anh làm hỏng, sau này nếu như em ở bên cạnh anh thì sẽ luôn luôn đụng phải phiền toái."

Anh càng nói càng nóng ruột, gần như nín thở nói: "Rõ ràng là anh đang muốn quan tâm em, muốn vì em làm cái gì đó, thế nhưng kết quả luôn ngược lại. Nếu như là Trương Anh Trạch, nhất định sẽ xử lý giỏi hơn anh rất nhiều."

Từ trước đến nay Lệnh Mạn vẫn chưa bao giờ nghe được lời tự phủ nhận năng lực của bản thân mình từ Lý Trác Vân.

Cô vẫn cho rằng anh là một người quá mức kiêu ngạo, rồi sẽ có một ngày té ngã thật đau.

Nhưng khi vừa nghe Lý Trác Vân cô độc vạn phần nói ra câu mình không bằng người khác, cô lại cảm thấy nhói lòng hơn cả anh.

Lệnh Mạn vỗ nhẹ vào vai anh, không kìm được mà an ủi: "Anh là anh, Trương Anh Trạch là Trương Anh Trạch, tính cách của hai người không thể so sánh."

Lý Trác Vân lắc đầu: "Tính cách của anh không tốt, lúc nào cũng bắt em phải nhường nhịn anh."

"Nhưng mỗi lần khi em buồn bã khổ sở, người ở bên cạnh em vẫn luôn là anh mà." Lệnh Mạn đưa ra từng ví dụ một: "Liên Tĩnh tìm em giảng hoà, là anh bảo em không được toạ hiệp. Lâm Na khi dễ em, anh giúp em trả đũa. Nhà em ở quê bị phá dỡ, anh không nói hai lời đứng ra che chắn trước mặt em."

Gặp lũ lụt, anh cứu em. Bà ngoại qua đời, cũng là anh luôn luôn chăm sóc em."

Lệnh Mạn nói xong, nhẹ nhàng ôm lấy anh: "Lý Trác Vân, đối với em mà nói thì anh chính là độc nhất vô nhị."

Cô không yêu cầu anh phải luôn luôn đối xử dịu dàng và quan tâm tới cô, nếu như vậy thì đã không phải là Lý Trác Vân rồi.

Cô chỉ mong sao mỗi lần xảy ra tranh cãi bọn họ đều có thể tích cực thấu hiểu lẫn nhau, tránh cho mâu thuẫn kéo dài.

Đối với cô mà nói, Lý Trác Vân chịu mở rộng tâm lòng càng đáng quý hơn.

***

Sau khi chờ tâm trạng của Lý Trác Vân dần dần hồi phục, Lệnh Mạn mới nói: "Thật ra thì mỗi lần cãi nhau, không chỉ có mình anh tức giận, em cũng có nỗi buồn, nhưng em cứ luôn một mực tự nhủ là mình phải nhịn lại. Một người kích động là đủ rồi, người còn lại mà cũng không chịu bình tĩnh thì sẽ thế nào đây? Hai quả pháo cùng đặt chung một chỗ sẽ chỉ nổ tung vờ đầu chảy máu mà thôi."

"Nhưng mỗi lần em muốn lắng lắng hoá giải mâu thuẫn, anh đều không chịu phối hợp với em, cuối cùng lại vẫn cứ phải cãi nhau một trận."

Lý Trác Vân buồn bực nói: "Anh sẽ sửa đổi."

Lệnh Mạn mỉm cười.

Một lát sau, Lý Trác Vân lại nói: "Anh cũng có một yêu cầu."

"Yêu cầu gì?"

Lý Trác Vân nói: "Khi gây gỗ chúng ta phải phân rõ việc nào ra việc đó, đừng có hơi một chút là lại lấy việc anh còn nhỏ tuổi ra để làm lý do. Mỗi khi em nói ra những lời này, ngay lập tức đẩy câu chuyện đến ngõ cụt. Chẳng khác nào chỉ vì anh nhỏ hơn em bảy tuổi mà không có tư cách cạnh tranh công bằng với em vậy."

Lệnh Mạn phì cười: "Hoá ra anh rất để ý đến vấn đề tuổi tác?"

"Dĩ nhiên là để ý rồi!"

Lệnh Mạn cười: "Được, em đồng ý với anh, sau này không lấy chuyện tuổi tác ra nói nữa. Còn có điều kiện gì nữa không?"

Lý Trác Vân trầm ngâm hồi lâu, nói: "Anh muốn em lấy thân thể làm trọng, không cho phép thức đêm làm thêm giờ."

"Sau khi xuất ngoại anh sẽ không gặp em được nữa, tình trạng sức khoẻ của em bây giờ rất khiến người khác phải bận tâm." Lý Trác Vân cau chặt mày: "Không dám tưởng tượng trong vòng hai mươi năm nữa em sẽ biến thành cái bộ dáng gì."

Lệnh Mạn cười đến không tìm không phổi: "Thành một bà cô già đi."

Lý Trác Vân tròn mắt nhìn cô: "Không cho phép nói linh tinh."

"Yên tâm đi, em sẽ tự chăm sóc bản thân thật tốt." Lệnh Mạn nói nghiêm túc: "Lý Trác Vân, em đã bỏ qua thời hoàng kim của sự nghiệp, bây giờ muốn vượt lên thì phải cố gắng càng nhiều hơn người khác, không cho phép buông lỏng hay phó thác cho may rủi. Thế nhưng em vẫn đồng ý với anh, tất cả đều lấy thân thể làm trọng, có được không?"

Lý Trác Vân nói mà không chớp mắt: "Vậy hôm nay chân em bị thương mà còn cố làm việc, em định nói thế nào đây?"

"Hôm nay là công việc đột xuất, vô cùng khẩn cấp, không còn cách nào khác mà, sau này sẽ không như vậy nữa." Lệnh Mạn lắc lắc tay anh: "Nhé?"

Lý Trác Vân nhìn chăm chăm vào cô, không tỏ thái độ gì.

Mãi một lúc lâu sau, anh mới miễn cưỡng gật đầu: "Lần sau không được như vậy nữa."

Lệnh Mạn cong môi, hai người nhìn nhau cười.

Sau khi trò chuyện xong, u ám vậy lấy hai người lập tức được quét sạch, thay vào đó là vui vẻ tràn đầy.

Thỏ lộ tất cả với người mình yêu, dùng sự chân thành đối đãi với nhau khiến cho cả hai người cảm thấy thoải mái.

Lệnh Mạn chưa bao giờ thấy thân thiết với Lý Trác Vân như giờ phút này.

Cô hài lòng gối vào cánh tay Lý Trác Vân, nhìn gương mặt vừa trải qua lễ rửa tội của anh, trong sáng như gương.

Con buồn ngủ kéo tới, cô cứ thế dần nhắm mắt lại.

Bên ngoài cửa sổ mây tan đi hết, lộ ra mặt trăng chiếu sáng khắp thế gian

Đêm nay sẽ là một đêm ngon giấc.

Hết chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Vây anh ly dị Lâm Na đi.

Biên tập: B3

Đưa Lý Trác Vân lên xe buýt quay trở về thành phố X xong thì cũng đồng nghĩa với việc ngày cuối tuần không dễ mà có được lại phải kết thúc.

Trên đường quay về công ty, Lệnh Mạn mở khung chat với Đại Nguru ra.

Do dự mấy lần, không biết phải mở miệng như thế nào.

Bình thường hai người dù không gặp mặt cũng vẫn sẽ thường xuyên nói chuyện phiếm, có lẽ từ sau cái hôm giải tán trong không vui nên đến hôm nay cả hai vẫn chưa nói với nhau được câu nào.

Lệnh Mạn cân nhắc hồi lâu, gõ một hàng chữ.

"Đại Nguru, vẫn còn tức giận sao?"

Kèm theo một icon quan tâm.

Tin nhắn này sau khi được gửi đi giống như đá chìm đáy biển.

Từ đầu đến cuối Đại Nguru không hề nhắn lại.

Sau khi về đến công ty, Lệnh Mạn không còn nhiều thời gian suy nghĩ đến chuyện riêng nữa.

Việc có xếp bệnh viện Đông An vào danh sách thu mua hay không cần phải sớm được đưa ra quyết định. Vì thế, cô bèn phái người đi điều tra sổ sách kế toán trong mấy năm gần đây của bệnh viện Đông An, thử điều tra kỹ càng lại một lần nữa xem có món nợ ngầm nào hay không.

Chờ sau khi có kết quả sẽ bàn tiếp.

***

Một tuần nữa lại trôi qua. Đến cuối tuần, Lệnh Mạn và Lý Trác Vân đã chuẩn bị xong tiệc mừng sinh nhật cho Đại Nguru.

Lý Trác Vân ra ngoài đặt bàn ăn, Lệnh Mạn phụ trách việc liên lạc với Đại Nguru và trang trí địa điểm.

Từ đó đến nay đã một tuần, chắc là Đại Nguru cũng hết giận rồi nhỉ?

Lệnh Mạn: "Đại Nguru, ngày mai là sinh nhật cậu, cùng ra ngoài ăn bữa cơm nhé? Cậu muốn ăn ở Mai Khắc hay ở Bích Hoa Uyển?"

Sau khi gửi tin nhắn này đi, cô thấp thòm lo lắng ngồi chờ câu trả lời.

Đại Nguru nhắn lại rất nhanh.

Đại Nguru: "Không cần."

Lệnh Mạn vội vàng gõ lại: "Nhưng mình muốn."

Đại Nguru: "Không cần phải làm những chuyện hào nhoáng này, chính tôi có thể tự mời mình ăn cơm."

Lệnh Mạn: "Mình không có ý đó, suốt một tuần vừa qua mình và Lý Trác Vân đã lên kế hoạch tổ chức sinh nhật cho cậu mà."

Đại Nguru: "Thực sự không cần, hai người các cậu cứ vui vẻ sống với nhau đi, không cần phải để ý đến tôi, dù sao không có tôi cậu vẫn sống rất tốt."

Tim Lệnh Mạn bỗng nảy lên một cái, từ trước đến nay Đại Nguru chưa bao giờ dùng giọng điệu kiểu này nói chuyện với cô.

Lệnh Mạn: "Sao có thể như vậy chứ? Cậu là bạn thân nhất của mình, niềm vui khi ở bên cậu không ai có thể thay thế được."

Đại Nguru: "Từ giờ không phải nữa."

Lệnh Mạn nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, bỗng chốc cảm thấy hốt hoảng.

Ý của những lời này là gì?

Đại Nguru: "Nếu là tôi, tôi sẽ không để bạn trai tôi nói ra những lời cay nghiệt với bạn thân của mình, cũng sẽ càng không đăng hình yêu đương ân ái lên vòng bạn bè ngay sau khi anh ta vừa nói ra những lời xúc phạm."

Lệnh Mạn cuống cuống giải thích: "Không phải hình yêu đương ân ái, hôm đó là hoạt động của nhà hàng. Mình biết thái độ của Lý Trác Vân không tốt, anh ấy là người có tính khí rất tệ, chứ hoàn toàn không phải đang cố tình nhắm vào cậu. Mình đã nói với anh ấy rồi, anh ấy đã hứa với mình từ sau không như vậy nữa."

Đại Nguru: "Bây giờ nói những lời này cũng vô dụng, đối với mấy người tôi đã lạnh tâm, không bao giờ có thể trở lại như trước."

Lệnh Mạn: "Tại sao?"

Cô quả thực không hiểu.

Cô cho là sự tình sẽ không nghiêm trọng đến mức ấy.

Lệnh Mạn: "Chúng ta là bạn bè mười mấy năm trời, mình không muốn chỉ vì một người bạn trai mà lại trở nên lạnh nhạt như vậy."

Đại Nguru: "Cũng chẳng thể thay đổi, lạnh chính là lạnh."

Lệnh Mạn: "Sau này không thể dần dần hàn gắn sao?"

Đại Nguru: "Sợ là không được."

Lệnh Mạn: "Chúng ta vẫn có thể tiếp tục làm bạn, không liên quan gì đến Lý Trác Vân nữa có được không?"

Đại Nguru: "Vô dụng thôi."

Lệnh Mạn thở dài.

Cô đã nói đến nước này rồi nhưng Đại Nguru vẫn không hề có chút ý định hồi tâm chuyển ý nào.

Cô có chút nản lòng.

Lệnh Mạn: "Vậy sau này mối quan hệ của chúng ta là thế nào?"

Đại Nguru: "Không còn quan hệ gì nữa."

Lệnh Mạn: "Xóa cả danh bạ sao? Trở thành người xa lạ?"

Đại Nguru: "Nếu muốn cậu có thể xóa luôn."

Lệnh Mạn: "Mình sẽ không bao giờ xóa liên lạc với cậu."

Cuộc trò chuyện đến đây là chấm dứt.

Mà dù có nói thêm nữa thì cũng chỉ là đâm đầu vào ngõ cụt mà thôi.

Sau đó Lệnh Mạn liên tục kiểm tra lại, xác nhận được Đại Nguru cũng không hề xóa cô.

Chẳng qua cô ấy chỉ hoàn toàn ngừng hoạt động.

Ảnh đại diện lúc nào cũng tối đen, hoặc cũng có lẽ là ẩn nick đi.

***

Mãi một lúc lâu sau, Lệnh Mạn mới gọi điện cho Lý Trác Vân, giọng nói chán nản: "Lý Trác Vân, không cần đặt bàn ăn nữa, quay về đi."

Lý Trác Vân sững sốt, không hiểu lắm: "Sao vậy?"

"Đợi anh về thì nói sau."

Cô không muốn nói nhiều qua điện thoại, từng câu từng chữ đều tỏ rõ sự buồn bã nặng nề.

Lý Trác Vân nhận ra có điều không đúng lắm, vì thế liền đáp ứng: "... Được."

Chờ khi Lý Trác Vân về đến biệt thự, Lệnh Mạn đang ngồi buồn bực một mình trên ghế salon.

Anh tiến lại hỏi: "Đã có chuyện gì vậy?"

Lệnh Mạn buồn bã đưa điện thoại cho anh: "Anh tự xem đi."

Lịch sử trò chuyện dài gần mười trang, Lý Trác Vân nhanh chóng lướt xem.

Lệnh Mạn im lặng ngồi ở bên cạnh.

Nói cô không oán trách Lý Trác Vân là nói dối.

Tất cả đều tại anh mà ra.

Nhưng Lệnh Mạn cũng biết lỗi hoàn toàn không phải là do anh.

Huống hồ Lý Trác Vân cũng đã tự biết mình không đúng, đang cố gắng phối hợp với cô để cứu vãn tình hình.

Vậy rốt cuộc thì cái gì đã tạo nên cục diện ngày hôm nay?

Lệnh Mạn cũng không rõ nữa.

Có lẽ ngay ngày hôm đó khi vừa mới xảy ra chuyện cô nên lập tức đi tìm Đại Nguru giảng hoà...

Nhưng khi ấy trong đầu cô hoàn toàn rối rắm, căn bản không nghĩ được đến chuyện đó.

Lý Trác Vân đọc xong toàn bộ cuộc trò chuyện, trả điện thoại lại cho cô.

Anh lạnh lùng nói: "Anh đã sớm nói với em rồi, loại bạn như thế này thà bằng không có."

Lệnh Mạn nói ỉu xiu: "Em thật không thể ngờ... Tình bạn mười mấy năm của chúng em, cũng chẳng phải thâm cừ đại hận gì, em cứ nghĩ chút chuyện nhỏ này sẽ dễ dàng trôi qua, sao lại vừa nói tuyệt giao là đã tuyệt giao ngay được cơ chứ?"

Cô tự hỏi tự trả lời: "Có lẽ là em đã quá vô tâm, đối với em mà nói chỉ là chuyện nhỏ, nhưng Đại Nguru nói lòng cô ấy đã nguội lạnh rồi."

Lý Trác Vân nói: "Nói trắng ra là cô ta quá nhỏ nhen hẹp hòi, hoặc là chính cô ta vốn dĩ không hề coi trọng tình bạn của các em."

"Anh vẫn còn muốn tiếp tục đá kích em sao?" Lệnh Mạn nâng mí mắt lên, nhìn anh không vui: "Việc của chúng ta là chân thành xin lỗi người ta, còn người ta chấp nhận lời xin lỗi hay là không muốn tha thứ thì cũng chẳng phải lỗi của người ta. Bây giờ vẫn không chịu nhìn lại mình mà còn trách người khác hẹp hòi, logic này căn bản không đúng chút nào."

Lý Trác Vân: "Chúng ta đã có ý muốn lấy lòng cô ta rồi, nhưng cô ta đâu có cảm kích. Cô ta cũng đã mắng anh trên vòng bạn bè, tại sao cô ta không nói xin lỗi anh?"

Lệnh Mạn lùa hai tay vào trong tóc, vô lực nói: "Được rồi, đừng nói nữa."

Bây giờ tranh cãi những việc này đã không còn ý nghĩa gì.

Lý Trác Vân đứng bên cạnh do dự rất lâu, anh ngồi xuống, giờ tay vỗ vỗ bả vai Lệnh Mạn.

"Đừng quá khổ sở."

Lệnh Mạn sao có thể không khổ sở?

Cô vui mặt vào đầu gối, giọng nói khàn khàn: "Bây giờ đến một người bạn em cũng không có..."

Nhìn đáng vẻ chán nản của cô, cổ họng Lý Trác Vân như nghẹn lại, không rõ tư vị trong lòng là gì.

Lúc này anh không biết phải nói sao cho đúng, chỉ có thể biểu đạt ra suy nghĩ từ trong nội tâm: "Anh sẽ đối xử với em tốt hơn gấp bội."

Lệnh Mạn khẽ lắc đầu, đứng dậy: "Em muốn ở một mình."

Cô đi thẳng lên lầu hai, tự giam mình trong phòng.

Lý Trác Vân chỉ có thể tro mắt nhìn cô bỏ đi, lần đầu tiên cảm thấy luống cuống chân tay.

***

Chớp mắt buổi chiều đã trôi qua.

Buổi tối, Hạ Vũ Nhu lên phòng gọi Lệnh Mạn xuống ăn cơm.

Bên trong phòng không có chút động tĩnh gì.

Gọi một hồi không có ai đáp lại, Hạ Vũ Nhu đành phải rời đi.

Mười phút sau, chuyển sang Lý Trác Vân tới gõ cửa.

Lệnh Mạn vẫn chẳng muốn để ý tới.

Nhưng không chống lại được sự dai dẳng của Lý Trác Vân, anh cứ liên tục liên tục gõ vang, dường như đang muốn cùng cô thi gan đến cùng.

Lệnh Mạn sợ anh cứ tiếp tục như vậy thì tay cũng sẽ gõ đến sưng lên mất, rốt cuộc mới đi ra mở cửa.

Cô thò nửa người ra: "Chuyện gì vậy?"

Lý Trác Vân cứng rắn lách qua khe cửa đi vào trong phòng, hơn nữa đồ ăn ở trong tay không bị rơi ra chút nào, vững như bàn thạch.

Anh đặt khay lên bàn, ý tứ rõ ràng: "Ăn cơm."

Về mặt Lệnh Mạn âm đạm: "Không có khẩu vị."

"Ăn một chút thôi."

"Thực sự em không tài nào ăn nổi."

Lý Trác Vân nhìn chăm chú vào cô, giọng nói gần như van nài: "Lệnh Mạn, đừng đối xử với mình như vậy... Em đây là đang gián tiếp trừng phạt anh."

Lệnh Mạn rũ mắt, không nói gì.

Lý Trác Vân làm ra tư thế thỏa hiệp: "Thôi được, anh biết lỗi rồi, em muốn anh làm gì, anh sẽ làm tất cả."

Lệnh Mạn lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Bây giờ vấn đề không phải là em muốn anh làm gì, không còn cần thiết nữa rồi."

Cô chỉ ra hướng cửa: "Anh ra ngoài trước đi, em muốn ở lại một mình."

Lý Trác Vân đứng sừng sững tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Lệnh Mạn cũng ngồi yên.

Cuối cùng, Lý Trác Vân nhấc chân bước ra ngoài.

Lúc đi ra đến cửa, đột nhiên Lệnh Mạn gọi anh lại: "Lý Trác Vân."

Lý Trác Vân quay đầu.

Lệnh Mạn chậm rãi nói: "Em xin lỗi."

"Em không hề có ý trách anh, cũng không muốn tâm trạng của mình ảnh hưởng đến anh... Nhưng thực sự bây giờ em không tài nào có thể cao hứng nổi, dù muốn giả vờ cũng không giả vờ được..."

"Thế nên anh cứ để cho em tùy ý một lần đi, không cần phải lo lắng cho em, chờ thêm hai ngày nữa tự nhiên em sẽ khá hơn thôi."

Lý Trác Vân nhìn cô, không lên tiếng.

Một lát sau, anh đi ra ngoài, lẳng lặng khép cửa lại.

***

Ngủ là cách chữa trị tốt nhất.

Ngày hôm sau, Lệnh Mạn ngủ đến khi mặt trời lên đỉnh mới rời giường.

Cô duỗi tay vươn người thật lâu, mở cửa sổ ra, hít mạnh không khí mới mẻ vào lồng ngực.

Ngoài cửa sổ vang lên tiếng chim hót, mùi hoa thơm, ánh mặt trời trải dài, rốt cuộc cô cũng cảm thấy khôi phục lại một chút sức sống.

Lệnh Mạn đã cảm thấy đói bụng, cô xuống lầu ăn sáng, nhưng lại không thấy Lý Trác Vân đâu.

Hỏi dì Trần, dì Trần nói cậu chủ ra ngoài từ sáng sớm, cũng không hề nói đi đâu.

Lệnh Mạn gật đầu, không suy nghĩ gì.

Ở cái tuổi này, cuộc sống của Lý Trác Vân phong phú sôi động hơn cô nhiều, cũng nên dành cho anh một chút không gian riêng tư.

***

Quyết định có nên thu mua bệnh viện Đông An hay không cuối cùng đã được đưa ra.

Trải qua việc bỏ phiếu trong ban hội đồng quản trị, bệnh viện Đông An tồn tại rất nhiều vấn đề không phù hợp với tiêu chí chữa bệnh của Nhất Thiên, vì vậy đã bị loại bỏ ra khỏi danh sách thu mua, ngừng hợp tác với Việt Tín.

Liên Tĩnh nhận được thông báo rất nhanh.

Đối với hấn mà nói thì đây chắc chắn là một đả kích rất lớn.

Lệnh Mạn đã sớm đoán được Liên Tĩnh sẽ nóng lòng liên lạc với mình.

Vì vậy khi nhận được điện thoại của hấn, cô không hề bất ngờ chút nào.

Liên Tĩnh hẹn cô cùng ăn cơm, gặp mặt nói chuyện.

Gặp mặt nói chuyện?

Được thôi, Lệnh Mạn vô cùng tò mò không biết hấn sẽ nói gì với cô.

***

Bữa cơm được hẹn tại Bích Hoa Uyển, Liên Tĩnh mang theo la liệt thuốc bổ tởi, trong đó có rất nhiều dược liệu quý hiếm đắt đỏ mà đến cái tên Lệnh Mạn cũng chưa từng nghe bao giờ.

Liên Tĩnh nói: "Nghe nói thời gian trước em bị thương ở xương khớp, đây đều là những thuốc bổ thượng hạng, em hãy mang về để điều dưỡng cơ thể cho thật tốt."

Lệnh Mạn trêu ghẹo không chút khách khí: "Hoang phí như vậy, không sợ bà xã ghen sao?"

Liên Tĩnh cười: "Những chuyện này do anh làm chủ."

Lệnh Mạn chớp chớp mắt, không đưa ra bình luận.

Hai người nói vòng vo một hồi, rốt cuộc cũng nói đến chủ đề chính.

Khi được hỏi tới nguyên do hủy bỏ giao ước với bệnh viện Đông An.

Lệnh Mạn đã có chuẩn bị từ trước, mặt không đổi sắc nói: "Tôi cho là trên hợp đồng đã nói rõ ràng hết rồi."

Cô nói tiếp: "Cá nhân tôi đã tự mình trải nghiệm một lần cái dịch vụ gọi là "Tri kỷ" của bệnh viện đó, thật sự là không thể chấp nhận được."

"Mạn Mạn, chúng ta nói cho rõ ràng đi." Liên Tĩnh hơi cau mày: "Thật ra thì trong lòng cả anh và em đều biết rõ, việc này lớn hay nhỏ đều phụ thuộc vào cách giải quyết của hai công ty. Huống hồ bệnh viện Đông An rất nổi tiếng, chưa bao giờ bị phản nản về tình trạng này, trường hợp em gặp chỉ là một trường hợp hy hữu, không thể vô đưa cả năm, anh cũng đã sa thải hai nhân viên y tế kia rồi."

"Việc này lớn hay nhỏ? Đúng vậy." Lệnh Mạn đồng ý gật đầu: "Nhưng tôi là bên A, tôi càng muốn làm lớn chuyện lên, anh có thể làm gì được tôi?"

"..." Liên Tĩnh bị cô nói cho nghẹn cả họng.

"Lý do của em là gì khi làm như vậy?" Hấn hỏi.

"Lý do? Đương nhiên là vì nghĩ cho lợi ích của công ty." Lệnh Mạn đổi giọng: "Nếu như anh không thể tiếp nhận lời giải thích này, vậy anh cũng có thể nghĩ là tôi ghi hận trong lòng khi thấy anh kết hôn với Lâm Na, lấy việc công trả thù riêng."

Liên Tĩnh trầm mặc rất lâu: "Anh phải làm gì thì em mới có thể tha thứ cho anh?"

Lệnh Mạn thông thả nhìn hấn, không đáp mà hỏi ngược lại: "Anh yêu Lâm Na sao?"

Bỗng nhiên lòi ra một vấn đề không hề liên quan khiến Liên Tĩnh khó hiểu: "Điều này rất quan trọng với em?"

Lệnh Mạn không bị hấn đưa vào tròng: "Anh cứ trả lời là được."

Liên Tĩnh chìm vào suy nghĩ, hồi lâu mới nói: "Chờ khi đến tuổi thành gia em sẽ hiểu, anh lấy cô ấy không liên quan gì đến tình yêu, chẳng qua là trong những người thích hợp chọn ra một người thích hợp nhất mà thôi."

"Phải không?" Lệnh Mạn cười cười, hỏi hột nói: "Vậy anh ly dị Lâm Na đi."

"... Cái gì?" Liên Tĩnh ngậy ngậy cả người.

Lệnh Mạn nói: "Dù sao thì anh cũng đâu có yêu cô ta."

"..."

Không thể đoán được dụng ý thực sự của cô, Liên Tĩnh á khẩu không trả lời được.

"Ha ha, xem anh bị dọa sợ kìa." Lệnh Mạn vỗ vỗ bả vai hấn: "Đùa anh một chút thôi."

Nhưng rất nhanh sau đó cô thu lại nụ cười, nghiêm túc trả lời câu hỏi ban đầu của Liên Tĩnh.

"Trong chuyện làm ăn không có chuyện không thể tha thứ như vừa nói khi nãy, chỉ cần một ngày nào đó anh lại có giá trị lợi dụng đối với tôi, chúng ta liền ngay lập tức có thể bắt tay giảng hoà."

Nói xong lời nên nói, Lệnh Mạn rời đi.

Cơm không ăn, thuốc bỏ cũng không cầm.

Khoảnh khắc xoay người kia, dường như đã triệt để cắt đứt nút thắt vướng mắc đã mang suốt bao nhiêu năm trời.

Giống như trái tim đã được tái sinh, thư thái thoải mái, lại có phần lạnh lẽo.

Cô và Liên Tĩnh đã sớm không thể quay về cái năm ấy, khi vẫn còn có thể ngồi sống vai trong hành lang cùng nhau nghe nhạc.

Bây giờ bọn họ đều mưu lợi vì công ty của riêng mình.

Đã là thương nhân thì phải không màng tình nghĩa, chỉ quan tâm đến lợi ích.

***

Lúc Lệnh Mạn về đến nhà, Hạ Vũ Nhu và mấy người di Trần đang tập trung hết ở phòng khách, rồi rít bàn luận cái gì đó.

Nhìn tình hình này giống như gặp phải rắc rối, Lệnh Mạn đi đến hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Về mặt di Trần đầy lo lắng: "Cậu chủ mới ra ngoài về, trên tay toàn là máu, hỏi cậu ấy đã xảy ra chuyện gì cậu ấy cũng không chịu nói với chúng tôi!"

Lệnh Mạn ngẩn người.

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thoái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Em có dám chắc không phải là tình cũ chưa dứt

không?

Biên tập: B3

Lúc Lệnh Mạn đẩy cửa phòng Lý Trác Vân ra thì anh đã sớm ngủ rồi, hơn nữa hoàn toàn không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Tiểu tử này biến mất cả ngày, không biết đã chạy đi đâu, trở về còn bị thương nữa.

Lệnh Mạn vô cùng lo lắng cho anh, nhưng thấy anh ngủ ngon như vậy, lại không đành lòng đánh thức.

Cô đi đến mép giường, đắp chăn lại cẩn thận cho Lý Trác Vân, sau đó rón rén rời khỏi phòng.

Đợi khi tiếng cửa sau lưng nhẹ nhàng đóng lại.

Lý Trác Vân mới yên lặng không một tiếng động mở mắt ra.

Nhớ tới những gì chính tai mình nghe thấy chiều nay, đáy mắt anh liền bị sự trầm lặng và sương giá bao phủ.

***

Lúc Lệnh Mạn chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Là Đại Nguru gửi tới.

—— giúp mình chuyển lời cho Lý Trác Vân, Lu Lu cấp cứu thành công rồi.

—— còn nữa, cảm ơn cậu ấy.

Lệnh Mạn nhìn chăm chăm vào hai tin nhắn này, đầu óc mơ hồ.

Lu Lu là chó cưng của nhà Đại Nguru, sao lại có liên quan đến Lý Trác Vân?

Hơn nữa, Đại Nguru còn gửi lời cảm ơn đến Lý Trác Vân?

Sự chuyển biến thần kỳ này từ đâu mà ra?

Lệnh Mạn trầm suy đoán.

... Chẳng lẽ ngày hôm nay Lý Trác Vân đến tìm Đại Nguru?

Lệnh Mạn nhấn lại thật nhanh: "Hôm nay Lý Trác Vân đến tìm cậu sao?"

Đại Nguru: "Đúng."

Lệnh Mạn: "Anh ấy không nói với mình... Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Đại Nguru: "Bây giờ mình không rảnh, để mai rồi nói sau."

Lệnh Mạn liếc nhìn đồng hồ, mười một giờ đêm.

Dù cho trong lòng cô có tò mò và nghi ngờ đến đâu đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể tạm thời nín nhịn.

Cô trả lời Đại Nguru: "Được."

Lệnh Mạn nằm trên giường nhưng không sao thoải mái.

Trong lòng ôm hàng ngàn hàng vạn suy đoán, từ đầu đến cuối đại não không sao dừng lại được, làm cho cả đêm cô ngủ không ngon giấc.

***

Sáng sớm ngày hôm sau, Lệnh Mạn đang muốn tìm Lý Trác Vân để hỏi cho rõ ràng.

Nhưng qua lời di Trần mới biết được, vào sáng sớm trước khi cô thức dậy, Lý Trác Vân đã không nói không rằng quay trở về trường một mình.

Không hiểu sao Lệnh Mạn cảm thấy hoảng hốt.

Hành động của Lý Trác Vân quá bất thường.

Trước kia mỗi lần về trường đều bị rận không nổi, lần này lại tự đi một mình?

Liệu có phải tại hai ngày trước tâm trạng cô không tốt không quan tâm đến anh, nên anh ghét cô?

Lệnh Mạn vội vàng gọi điện thoại cho Lý Trác Vân, không ngoài dự đoán không hề nhắc máy.

Đến trưa, Lệnh Mạn nhận được tin nhắn của Đại Nguru.

Hỏi bây giờ cô có rảnh không, ra ngoài ăn bữa cơm, cô ấy có lời muốn nói với cô.

Lệnh Mạn căng gồng như rơi vào trong sương mù.

Hai ngày trước thái độ của Đại Nguru vẫn còn kiên quyết như vậy, hôm nay lại chủ động hẹn cô ăn cơm?

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra mà khiến cô ấy hồi tâm chuyển ý nhanh đến thế?

Lệnh Mạn đồng ý đến điểm hẹn.

Hai người gặp nhau ở nhà hàng, Đại Nguru nhìn ra đằng sau lưng Lệnh Mạn, nói: "Bạn trai nhỏ của cậu không đến sao?"

Lệnh Mạn cười khan: "Anh ấy về trường rồi."

"Hôm qua cậu ta đến tìm mình mà không nói gì với cậu ư?" Đại Nguru hỏi.

Lệnh Mạn lắc đầu: "Không có."

"Ngày hôm qua đã xảy ra chuyện gì?" Lệnh Mạn nóng lòng muốn biết: "Người trong nhà mình nói lúc trở về trên tay anh ấy toàn là máu."

Đại Nguru nói: "Đó là máu của Lu Lu."

"... Cái gì?"

Đại Nguru đem chuyện xảy ra ngày hôm qua kể lại cho cô nghe một lần.

"Hôm qua Lý Trác Vân hẹn mình đến Bích Hoa Uyển nói chuyện, mình biết cậu ta đến vì chuyện của cậu, nên không muốn gặp cậu ta."

Lệnh Mạn ngẩn người.

Hôm qua Lý Trác Vân cũng ở Bích Hoa Uyển?

Sao cô không nhìn thấy anh?

Đại Nguru nói tiếp: "Sau đó xảy ra chuyện gì mình cũng không rõ, đến tối, ba mình dắt chó đi dạo ở gần Bích Hoa Uyển, chỉ một lúc sau mình liền nhận được điện thoại, nói Lu Lu tuột xích chạy ra ngoài, bị xe đâm, đang cấp cứu ở bệnh viện."

"Lúc mình chạy đến bệnh viện thì thấy Lý Trác Vân cũng ở đó, ba mình nói là cậu ta giúp đưa Lu Lu tới đây."

Lệnh Mạn khó hiểu: "Tại sao Lý Trác Vân lại ở cùng một chỗ với ba cậu?"

"Hai người bọn họ không hề biết nhau." Đại Nguru nói: "Mình đoán là Lý Trác Vân ngồi đợi ở Bích Hoa Uyển nguyên một ngày nhưng không chờ được mình, lúc chuẩn bị rời đi thì vừa vặn gặp ba mình, nhìn thấy chó bị thương thì giúp một tay đưa đến bệnh viện."

Lệnh Mạn hỏi: "Chú có bị thương không?"

"Không."

Lệnh Mạn gật đầu nói may quá.

Đồng thời trong lòng cũng dâng lên một nỗi hồ nghi.

Không ngờ là Lý Trác Vân còn có tinh thần làm việc nghĩa, cô vốn cho là anh không thích chó, tính cách lại lạnh lùng, gặp loại chuyện này chắc hẳn sẽ thờ ơ đứng nhìn mới đúng.

Xem ra cô vẫn còn chưa hoàn toàn hiểu hết về anh.

Lần này vô tình giúp đỡ, hoá ra lại là chuyện tốt.

Nhưng như vậy thì lại càng khó hiểu.

Tại sao sáng nay Lý Trác Vân lại không nói tiếng nào đã quay về thành phố X?

Từ hôm qua đến giờ cô chưa nói chuyện với anh được câu nào.

"Lệnh Mạn." Đại Ngu gọi một tiếng, kéo Lệnh Mạn đang suy nghĩ lững lờ quay trở về.

"Vốn dĩ mình quyết định sau này không bao giờ qua lại với các cậu nữa, nhưng sau sự việc bất ngờ xảy ra ngày hôm qua, khi về nhà mình đã suy nghĩ rất lâu."

"Lúc đó Lý Trác Vân có nói xin lỗi mình, mình biết đó không phải là lời xin lỗi thật lòng của cậu ta, chỉ cần nhìn biểu tình trên mặt cậu ta là rõ." Đại Ngu nhún nhún vai, nói tiếp: "Có lẽ mình đã hiểu ra, tính cách cậu ta trời sinh đã như vậy, ở thời cổ đại chính là số mạng làm Hoàng Đế, từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ mình là người sai."

Cô ấy cười cười: "Nhưng mà một người muốn cho một người muốn nhận, các cậu ở chung một chỗ cũng không phải là không thích hợp, bổ sung tính cách lẫn nhau mà."

Lệnh Mạn yên lặng lắng nghe, không rõ ý của Đại Ngu là gì.

Đại Ngu nói tiếp: "Vốn dĩ mình đã nghĩ là do cậu bảo Lý Trác Vân tới xin lỗi, nếu thế thì thật không có ý nghĩa gì."

Cô ấy hơi ngừng lại một chút: "Thẳng thắn mà nói, cho dù cậu ta nói lời xin lỗi, lúc ấy mình cũng sẽ không chấp nhận. Thế nhưng sau đó mới biết là cậu ta tự mình tới, điều này khiến cho mình rất bất ngờ."

Lệnh Mạn nói: "Mình cũng rất bất ngờ."

Đại Ngu: "Vì thế mình mới suy nghĩ, bỏ qua vấn đề tính cách của cậu ta, thật ra thì Lý Trác Vân rất quan tâm đến cậu."

"... Ừ."

Lệnh Mạn chậm rãi gật đầu.

Điều này cô cũng thừa nhận.

Đại Ngu chột thờ dài, cảm thán: "Nói rõ ra thì, nếu như tình cảm hai cậu ổn định, tu thành chính quả, nhiều năm sau cậu và Lý Trác Vân là người một nhà, mình mới là người ngoài, xem ra mình mới không có tư cách trách móc cậu ta."

Lệnh Mạn ngăn ngừa: "Đại Ngu..."

Đại Ngu không để cô cắt ngang, nói tiếp: "Bữa cơm hôm đó, mình đã thực sự mong ngóng được gặp bạn trai nhỏ của cậu, kết quả thái độ của Lý Trác Vân đối với mình khiến mình hụt hẫng rất lớn, cuối cùng khiến cho hai chúng mình nhìn nhau đều không thấy vừa mắt."

"Tối qua mình đã cẩn thận suy nghĩ lại, mỗi đôi yêu nhau đều sẽ có một cách chung sống khác nhau, vợ chồng son các cậu vốn đã quá hoàn hảo rồi, tại sao mình còn phải cố phá vỡ sự cân bằng của các cậu?"

"Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu mình đã nghĩ sai, kiểm duyệt bạn trai của bạn thân mình chỉ là một cái cớ, chẳng qua mình chỉ đang muốn hưởng thụ cái cảm giác hơn người, tự cho mình là bạn thân nhất của cậu, nên bạn trai cậu cũng phải lấy lòng mình."

Đại Ngu cười tự giễu, lắc đầu: "Mình đã quá tự mình đa tình."

Thấy đáng về này của cô ấy, trong lòng Lệnh Mạn cũng cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Cô tự trách: "Đại Ngu, xin lỗi cậu, mình có thể hiểu được tâm trạng của cậu, là tại mình suy xét không chu đáo..."

Đại Ngu không tiếp lời cô, tự mình nói: "Thật ra thì bạn trai của bạn thân mình tỏ thái độ với mình ra sao cũng đâu có gì quan trọng? Chỉ cần cậu ta đối xử tốt với cậu là đủ rồi."

Dường như cô ấy đang tự thuyết phục bản thân mình.

"Bữa cơm kia mình không thấy được sự quan tâm của Lý Trác Vân đối với cậu, nhưng ngày hôm qua mình đã nhìn ra."

Đại Ngu ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Lệnh Mạn, nói từng chữ một: "Cậu thanh niên kia thật lòng thích cậu, hơn nữa còn nguyện ý trả giá và tự thay đổi bản thân mình, đây là chuyện rất hiếm thấy."

"Để làm bạn trai của bạn thân mình, cậu ta đủ tiêu chuẩn. Mặc dù đối xử không tốt lắm với kẻ FA như mình, nhưng lại đã cứu con chó nhà mình một mạng." Đại Ngu hoàn toàn không còn đáng về chán nản như lúc đầu, đột nhiên nở nụ cười sáng rỡ với Lệnh Mạn: "Cho nên cửa ải này của mình, Lý Trác Vân thông qua."

Lệnh Mạn hơi há miệng, kinh ngạc nhìn cô ấy.

Rất khó để có thể diễn tả được hết cảm xúc trong lòng cô vào lúc này.

Vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Một lát sau, cô cũng nở nụ cười.

Hắn là cô nên cảm ơn Đại Ngu.

Có lẽ Đại Ngu vẫn không muốn gặp Lý Trác Vân như cũ, nhưng đứng trên cương vị một người bạn, cô ấy đã chọn cách tôn trọng và tác thành cho Lệnh Mạn.

Bởi vì chỉ có tình yêu được bạn bè và người thân chúc phúc, mới thật sự trở thành một tình yêu viên mãn. (Bê: câu này quá cảm động, viết xong câu này Bê cay mắt luôn T^T)

Nhắc đến chuyện liên quan đến Lý Trác Vân.

Còn chuyện riêng của hai người, cả hai đều không ai nhắc lại.

Từ đầu đến cuối không hề nói đến.

Trải qua con sóng gió này, có lẽ tình bạn của hai người sẽ nảy sinh ra một khoảng cách nho nhỏ, nhưng đồng thời cũng sẽ đổi lấy hạn sử dụng càng dài lâu.

Bạn thân mà không cãi nhau thì chưa chắc đã là bạn thân nhất.

Nhưng cãi nhau xong vẫn không xa rời nhau, đó nhất định là đôi bạn thân nhất.

***

Hòn đá đè nặng trong lồng ngực Lệnh Mạn bao lâu nay cuối cùng đã được vứt bỏ.

Thế nhưng cô không thể vui vẻ quá lâu, bởi vì Lý Trác Vân hoàn toàn không chịu nhận điện thoại của cô.

Mâu thuẫn nam nữ khiến cho con người ta bị giày vò từng giây từng phút.

Cuối cùng Lệnh Mạn không kìm được nữa, vội vàng đón xe buýt đến thành phố X.

Cô đến thẳng dưới lầu ký túc xá nam đội Lý Trác Vân.

Nhìn thấy cô, đến mí mắt Lý Trác Vân cũng không thèm nhấc lên, lập tức đi lướt qua.

Lệnh Mạn giữ cánh tay anh lại, cẩn thận quan sát: "... Lý Trác Vân?"

Lý Trác Vân làm như không nghe thấy.

Chắc chắn một trăm phần trăm là anh đang giận cô.

Thế nhưng Lệnh Mạn không tài nào nghĩ ra, cô đã chọc giận anh khi nào nhỉ?

Hoá giải mâu thuẫn với Đại Ngu, chẳng phải bây giờ là lúc tất cả nên vui mừng sao?

Lệnh Mạn nửa lời nửa kéo Lý Trác Vân đến một nơi ít người qua lại, hai người ngồi xuống ghế đá cạnh gốc cây.

Lý Trác Vân vẫn nhìn thẳng về phía trước, không thèm nhìn Lệnh Mạn.

Ánh trăng chiếu lên khuôn mặt lạnh lùng trong trẻo của anh, cùng với đôi môi mím chặt thành một đường.

Lệnh Mạn nhẹ nhàng hỏi: "Anh sao vậy?"

Cô lại gờ tay kéo kéo góc áo anh: "Không để ý đến em?"

Hai người ngồi cách nhau mấy chục cm, im lặng một hồi.

Lệnh Mạn chậm rãi dịch về phía anh, nhận sai: "Xin lỗi anh, ngày đó tâm trạng em không tốt, em cũng đã nói là không muốn làm ảnh hưởng đến anh..."

"Em làm gì vào hôm chủ nhật?" Lý Trác Vân bỗng cất ngang lời cô.

Lệnh Mạn nhún mày: "Gì cơ?"

Lý Trác Vân lặp lại lần nữa: "Chủ nhật em đã đi đâu?"

"..."

Đột ngột chuyển qua đề tài này khiến Lệnh Mạn có chút không kịp phản ứng.

Cái này có liên quan gì đến chuyện anh không vui?

Lệnh Mạn cẩn thận nghĩ lại.

Chủ nhật cô cũng đâu có làm gì nhì, chỉ gặp Liên Tĩnh thôi mà...

—— À!

Lệnh Mạn bừng tỉnh.

Nghe Đại Nguru nói hôm đó Lý Trác Vân cũng ở Bích Hoa Uyển, hay là vì bắt gặp cô và Liên Tĩnh ở chung một chỗ nên anh đã hiểu lầm cái gì chẳng?

Lệnh Mạn thành khẩn khai báo: "Em đi gặp Liên Tĩnh nói một chút chuyện làm ăn."

"Chuyện làm ăn?" Lý Trác Vân hí mắt lại, rõ ràng là không tin: "Em có dám chắc không phải là tình cũ chưa dứt không?"

"Tình cũ chưa dứt?" Lệnh Mạn vô tội mở to hai mắt: "Sao có thể có chuyện đó!"

Lý Trác Vân cười nhạt: "Vậy tại sao em kêu hấn ly dị với Lâm Na?"

"..." Lệnh Mạn cứng họng.

Lúc này cô rơi vào hoàn cảnh có trăm cái miệng cũng không thể bào chữa: "Bởi vì... Em..."

Lúc ấy buột miệng nói ra câu đó, Lệnh Mạn căn bản không có thời gian suy nghĩ lý do.

Câu hỏi của Lý Trác Vân đã thực sự khiến cô phải nghĩ lại.

Có lẽ là bởi vì không muốn Liên Tĩnh và Lâm Na được thoải mái, cũng có lẽ là vì muốn trả thù nên châm biếm mỉa mai, tóm lại hoàn toàn không có chút liên quan nào đến bốn chữ "tình cũ chưa dứt" cả.

Nhưng bây giờ cô phải giải thích với Lý Trác Vân kiểu gì đây?

Từ góc độ của anh, những lời này của cô quả thật đầy mờ ám.

Lệnh Mạn hối hận cũng không kịp nữa, gục đầu ảo não: "Em chỉ nói đùa với anh ta một chút thôi, em sai rồi, bây giờ em là người có bạn trai, đáng lẽ ra không nên ăn nói tùy tiện như vậy."

Lý Trác Vân lạnh mặt, không lên tiếng.

Lệnh Mạn lại nói: "Thực sự là em với Liên Tĩnh gặp nhau chỉ để bàn chuyện làm ăn, em đã sớm không còn cảm giác gì với anh ta nữa rồi, bây giờ người em quan tâm chỉ có một mình anh."

Cô cuồng quýt: "Anh xem này, ngay cả cơm tối em còn chưa ăn mà đã chạy thẳng đến tìm anh rồi đó."

Lý Trác Vân vẫn không hề dao động.

Lệnh Mạn có chút suy sụp: "Ngay cả chút tín nhiệm này mà anh cũng không thể cho em hay sao?"

Rốt cuộc thì Lý Trác Vân cũng chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên mặt cô.

Môi anh mấp máy, khó khăn mở miệng.

"Em còn vì hấn mà bỏ nhà đi."

Không phải là anh không nguyện ý tin tưởng và tín nhiệm cô, chỉ là trong quá khứ Liên Tĩnh chiếm vị trí quá lớn trong lòng Lệnh Mạn, đến anh cũng có thể thấy rõ.

Rất khó để anh không nghi ngờ.

Lệnh Mạn nói mà không cần suy nghĩ: "Em cũng có thể vì anh mà bỏ nhà đi."

Lý Trác Vân nhìn chăm chăm vào cô: "Thật sự?"

Lệnh Mạn: "Thật."

Ngay lúc đó, cô cũng đưa ra được một lời giải thích khôn ngoan: "Chẳng qua bỏ nhà đi là một hành động rất ngu xuẩn, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ thì không cần phải dùng hành động bỏ đi để chứng minh sự kiên quyết đối với tình yêu của mình."

Ánh mắt Lý Trác Vân hơi tối lại: "Chúng ta sẽ đến mức vạn bất đắc dĩ sao?"

Lệnh Mạn im lặng trong chốc lát, cô cũng không dám đảm bảo những chuyện xa xôi: "Em cũng không biết nữa."

Lý Trác Vân không nói gì.

Rất lâu sau, anh đưa ra yêu cầu: "Anh muốn em đoạn tuyệt quan hệ với Liên Tĩnh."

Lệnh Mạn không trả lời ngay lập tức, cô suy nghĩ một lát mới nói: "Chúng em là đối tác làm ăn, bình thường rất khó để không chạm mặt."

Lý Trác Vân: "Vậy thì không cho phép em gặp riêng hẳn."

Lần này thì Lệnh Mạn sáng khoái đáp ứng: "Được."

Con người dù có ưu tú đến đâu đi chăng nữa thì trong tình yêu cũng sẽ không tránh được lúc lo được lo mất, bây giờ sẽ phải xét đến mức độ tự giác khi đối phương tiếp xúc với người khác giới.

Về phương diện ong bướm thì từ trước đến giờ Lý Trác Vân luôn giữ mình rất tốt, không bao giờ khiến Lệnh Mạn phải lo lắng.

Lệnh Mạn nghĩ hẳn là mình cũng nên cho anh cảm giác an toàn.

Hai người trò chuyện một hồi, sau đó đến ăn tối ở quán ăn khuya gần trường.

Lý Trác Vân trước giờ luôn dứt khoát nhưng lúc này lại dài dòng như bà thím.

"Liên Tĩnh có biết quan hệ của em với anh không?"

"Tất nhiên là không biết rồi."

"Nói cho hẳn ta biết đi."

Lệnh Mạn phì cười: "Nói cho anh ta làm cái gì?"

"Đề phòng sự cố."

Lý Trác Vân lại nói: "Em bảo Liên Tĩnh ly dị vợ, hẳn không hiểu lắm sao?"

"Ồ..." Lệnh Mạn chớp chớp mắt, nói: "Chắc là không đâu, em đã giải thích với anh ta là em chỉ nói đùa rồi."

Nhưng sự thật đã chứng minh, Liên Tĩnh vẫn thực sự hiểu lầm cái gì đó.

Hết chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thoải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Anh rể

Biên tập: B3

Tập đoàn Nhất Thiên hợp tác với rất nhiều trường đại học, cao đẳng. Mùa hè năm nay Nhất Thiên tổ chức tuyển dụng hàng loạt ở đại học X, tập trung vào các nhân tài ưu tú trong nhiều lĩnh vực khác nhau.

Công ty cử Lệnh Mạn đến phát biểu trong lễ khai mạc của đợt tuyển dụng, đồng thời cũng diễn thuyết trước đông đảo các tầng lớp sinh viên.

Ngoài ra, mỗi bộ phận cũng đều cử thêm một người đại diện cùng đi chung.

Lệnh Mạn gặp người quen cũ là anh Nguyên ở sau khán đài.

Khi còn thực tập ở phòng thương mại quốc tế, anh Nguyên vẫn luôn chiều cố cô, mặc dù bây giờ thân phận cấp trên cấp dưới của hai người đã thay đổi, nhưng Lệnh Mạn vẫn đối đãi và coi anh Nguyên là sự phụ của mình như cũ, thường xuyên mời anh ta đi uống cà phê.

Hai người đang chuẩn bị những khâu cuối cùng trước khai mạc, thuận tiện trò chuyện với nhau mấy câu.

Anh Nguyên mặt đầy đau khổ nói: "Giám đốc ra lệnh cho anh phải tuyển được năm thực tập sinh! Hơn nữa còn phải là người có đầu óc đáng về khí chất năng lực.. tất cả mọi thứ đều tốt!"

"Ha ha..." Lệnh Mạn bày ra dáng vẻ hoàn toàn không liên quan gì đến mình, cười vang: "Phòng thương mại quốc tế thiếu người như vậy sao?"

"Còn không phải sao!" Anh Nguyên cau mày: "Đầu tiên là Tiêu Tiêu bị xử lý, sau đó em và Trần Khiết đều bị điều đến phòng quảng cáo, tuần trước lại có một đồng nghiệp nữa từ chức về quê kết hôn, bây giờ anh phải một mình làm hết công việc của ba người, mệt hơn cả trâu!"

"..." Lệnh Mạn nhìn anh ta bằng ánh mắt đồng tình thương cảm.

Anh Nguyên quay lại bà tám với cô: "Đúng rồi, em đã nghe chưa? Năm nay Trần Khiết sang nơi khác rồi, không làm ở Nhất Thiên nữa."

"Vậy sao? Cô ấy đi đâu thế?"

"Nghe nói là được Việt Tín đào đi, đến ông chủ lớn cũng phải đích thân đi mời đó."

Về mấy tin bất quáí thì anh Nguyên rõ hơn Lệnh Mạn rất nhiều, cô thật sự không hề biết mấy chuyện này.

Anh Nguyên đã từng dẫn dắt Trần Khiết, không nhận được mà phê bình đôi câu: "Trần Khiết quả thực là người có năng lực, nhưng quá thực dụng và tham vọng, bỏ qua sự cần cù trong công việc như vậy thì sao có thể làm ra được những sản phẩm tinh túy?"

Lệnh Mạn nghe thấy thì cười một tiếng, không đưa ra bình luận.

Đợt tuyển dụng sắp chính thức khai mạc, người dẫn chương trình thúc giục hai người vào vị trí.

Lần này anh Nguyên phải gánh vác trách nhiệm nặng nề đó là làm sao để lôi kéo được năm vị nhân tài quý báu về công ty, Lệnh Mạn vỗ vỗ bả vai anh ta: "Thật đáng lo!"

"..." Anh Nguyên cười như mếu.

***

Đại học X là ngôi trường nổi tiếng mà tất cả sinh viên đại học ở các nơi đều mong muốn được đặt chân vào một lần, đợt tuyển dụng này, đại sảnh của trường thu hút cả biển người tới.

Có người tới xem náo nhiệt, nhưng cũng có không ít người thực sự mang tâm lý muốn thử sức một lần.

Chỉ trong nháy mắt đã không còn chỗ trống nào, Lệnh Mạn cũng không hề ngạc nhiên trước tình cảnh đó.

Điều đáng nói chính là, cô đã nhìn thấy Ký Trường Hoài ở khu vực tuyển dụng của bộ phận kỹ thuật.

Lệnh Mạn lách mình qua đám người đông nghẹt, đi xuyên về phía cậu ta.

"... Ký Trường Hoài?" Cô đứng sau lưng gọi cậu ta một tiếng.

Người nọ quay đầu lại.

Lệnh Mạn xác nhận mình không có nhận nhầm người.

Cô nở nụ cười với cậu ta.

"Chị." Ký Trường Hoài lễ phép chào Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nhìn thấy trong ngực cậu ta ôm một bộ sơ yếu lý lịch, hỏi: "Em cũng tới xin việc sao?"

Ký Trường Hoài gật đầu: "Vâng."

Lệnh Mạn không khỏi tò mò: "Sao em lại muốn xin vào bộ phận kỹ thuật?"

Kỷ Trường Hoài nói như lẽ dĩ nhiên: "Ngoài bộ phận kỹ thuật ra, liệu còn có thể có chỗ nào khác thích hợp hơn với em?"

"Ách..."

Lệnh Mạn bị cậu ta hỏi thì ngẹn họng.

Trước mắt thì Nhất Thiên vẫn còn chưa có sản nghiệp nào liên quan đến việc nghiên cứu vũ trụ cao thâm như vậy.

Cô giải thích: "Ý của chị là, sau khi tốt nghiệp em không tính theo đuổi chuyên ngành thiên văn sao?"

Kỷ Trường Hoài chớp mắt, sau vài giây yên lặng ngẫm nghĩ, cậu ta lắc đầu.

"Mỗi người đều có số phận riêng của mình." Cậu ta nói.

Câu nói của Kỷ Trường Hoài đã khiến cho Lệnh Mạn rối rắm.

Cô biết cậu ta đang ngầm ám chỉ Lý Trác Vân.

Thân là anh trai nhưng Lý Trác Vân lại có một tương lai đầy hứa hẹn, bao nhiêu con người phải chen chúc đến sút đầu mề trán chỉ để tranh được một vị trí trong tập đoàn Nhất Thiên, vậy mà anh lại thờ ơ khước từ quyền thừa kế.

So với Lý Trác Vân, Kỷ Trường Hoài lại không có quyền lựa chọn.

Thật ra thì từ lâu Lệnh Mạn đã cố gắng hết sức để giúp đỡ cậu ta, nhưng cô không dám làm quá mức lộ liễu.

Mặc dù nói như thế này sẽ có chút tàn khốc với Kỷ Trường Hoài, nhưng thân sơ khác biệt, Lệnh Mạn còn phải cân nhắc đến cảm nhận của Lý Trác Vân và Hạ Vũ Nhu, nhất định bọn họ sẽ không thích khi cô dành quá nhiều sức lực để bận tâm lo lắng cho Kỷ Trường Hoài.

Huống chi, cô cũng không hy vọng Kỷ Trường Hoài sinh ra cái thói quen không làm mà hưởng, trở thành một con người tham lam giống như mẹ cậu ta.

Thật ra thì Lệnh Mạn rất có lòng tin với Kỷ Trường Hoài, mặc dù bị ánh hào quang của Lý Trác Vân lấn át trong suốt một thời gian dài, nhưng cũng không thể nào coi thường năng lực và sự can củ mà Kỷ Trường Hoài đã tích lũy suốt bấy lâu.

Trong một mức độ nào đó thì hoàn cảnh gia đình đã hạn chế khả năng phát triển của cậu ta, nhưng Lệnh Mạn tin chắc rằng chỉ cần cho cậu ta một cơ hội thì cậu ta sẽ có thể bộc lộ tài năng của mình trong bất kỳ lĩnh vực nào.

Lệnh Mạn nhận lấy sơ yếu lý lịch ở trong tay Kỷ Trường Hoài, ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Chị sẽ giúp em nói với người phỏng vấn một chút, em cứ trở về chờ tin tức đi."

Kỷ Trường Hoài không từ chối, gật đầu: "Vâng, cảm ơn chị."

***

Sau buổi tuyển dụng, Lệnh Mạn giữ Kỷ Trường Hoài lại, đồng thời cũng đặc biệt gọi Lý Trác Vân tới để cùng nhau ăn tối.

Trải qua sự việc với Đại Ngưu, Lệnh Mạn hiểu được giữa người với người để quen biết nhau là điều không dễ dàng gì.

Huống hồ Lý Trác Vân và Kỷ Trường Hoài là anh em cùng mẹ khác cha, gắn kết máu mủ càng thêm trân quý.

Mâu thuẫn của người lớn không nên để cho thế hệ sau phải gánh chịu, Lý Trác Vân và Kỷ Trường Hoài cũng không phải là kẻ thù, không cần phải mỗi lần gặp nhau đều đỏ mắt.

Sang năm Lý Trác Vân đã xuất ngoại rồi, Lệnh Mạn muốn nhân dịp này, trước khi anh đi tổ chức cho hai anh em họ gặp nhau, cùng hoà thuận ăn với nhau một bữa cơm, để sau này gặp lại sẽ không đến mức coi nhau như người dưng.

Dẫu sao thì khi ra khỏi nhà, nhiều thêm một người thân cũng chính là nhiều hơn một phần sức mạnh.

Lệnh Mạn gọi điện cho Lý Trác Vân xong thì đứng chờ anh ở cổng trường.

Lúc Lý Trác Vân chạy đến, từ xa nhìn thấy Lệnh Mạn và Kỷ Trường Hoài đứng chung một chỗ thì bước chân anh hơi ngừng lại, rồi biến thành dáng vẻ lười biếng đi đến chỗ bọn họ.

Lý Trác Vân đút hai tay trong túi áo, tỏ vẻ lãnh khốc.

Lệnh Mạn kéo anh đến bên cạnh, cao giọng tuyên bố: "Hôm nay là lần đầu tiên ba chị em chúng ta ăn chung với nhau, đi ăn sùu cừu nướng thôi! Mọi

người có ý kiến gì hay không?"

"..." Im lặng như tờ.

Thật ra thì ăn cái gì không quan trọng, mà trọng điểm chính là "ba chị em" có được củng cố hay không.

Lệnh Mạn khéo léo dùng sùon cừu nướng để tránh né đi bản chất vấn đề, nhân tiện muốn xem Lý Trác Vân có sẵn sàng chịu cho cô mặt mũi này không.

Lệnh Mạn hỏi lại lần nữa: "Ăn sùon cừu nướng vừa thơm vừa giòn, không có ý kiến gì chứ?"

Kỷ Trường Hoài nói: "Không có ý kiến."

Lý Trác Vân dùng ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua mặt Kỷ Trường Hoài, giống như báo săn mỗi dò xét địa bàn của mình, chậm chậm không tỏ thái độ.

Nhưng rốt cuộc cũng không phản đối.

Không phản đối chính là đồng ý!

Lệnh Mạn tiền trạm hậu tẩu, hô to: "Được, toàn phiếu thông qua! Lên đường thôi!"

Trong lòng cô thầm vui mừng.

Rất tốt rất tốt, Lý Trác Vân không có làm cô mất mặt.

***

Người Trung Quốc thích ngồi đoàn viên quanh cái bàn tròn, chỉ cần cùng ngồi xuống ăn bữa cơm thì không gì không giải quyết được.

Bên trong quán đồ nướng ven đường, Lệnh Mạn rót cho ba người ba ly rượu đầy.

Phận làm chị, cô đi đầu bung ly rượu lên, giong về phía Lý Trác Vân và Kỷ Trường Hoài.

"Hôm nay tâm trạng rất tốt, trước tiên chị xin kính hai cậu em trai thông minh đáng yêu!"

Lệnh Mạn ngửa đầu uống cạn.

Tình cảm sâu nặng, một hớp ngấm lâu.

Kỷ Trường Hoài thấy vậy cũng giong ly rượu hướng về phía Lệnh Mạn.

"Kính chị ly này, chúc chị càng ngày càng trẻ đẹp."

"Ha ha..."

Cái miệng nhỏ thật là ngọt.

Lệnh Mạn cười vui vẻ, hài lòng gật gật đầu với Kỷ Trường Hoài.

Ngay sau đó Kỷ Trường Hoài đem ly rượu chuyển hướng sang Lý Trác Vân.

Do dự một chút mới nói: "Kính anh."

Lúc này không đính kèm lời chúc.

Lý Trác Vân không nhúc nhích, chỉ lướt xéo Kỷ Trường Hoài, không buồn đáp lại.

Tựa hồ vẫn không muốn thừa nhận tiếng anh này.

Mấy giây sau, anh chuyển tầm mắt qua nơi khác, hờ hững nói: "Đừng gọi tôi là anh."

Bầu không khí bỗng lạnh xuống.

Lệnh Mạn nhìn Kỷ Trường Hoài đầy khó xử, đang muốn suy nghĩ xem phải giảng hoà thế nào.

"Vậy thì." Ngược lại Kỷ Trường Hoài tuy cơ ứng biến rất nhanh: "Kính anh rề."

"..."

"Khụ khu khụ, khụ khụ khụ."

Lý Trác Vân ngây ngẩn cả người.

Lệnh Mạn thì bị sặc nước miếng.

Một tiếng anh rề khiến nội tâm hai người đồng thời lộn bộp, trố mắt nhìn nhau.

Lệnh Mạn nhìn Lý Trác Vân: Anh nói cho em ý biết sao?

Lý Trác Vân nhìn Lệnh Mạn: Là em nói với nó?

... Bây giờ ngẫm lại, cả hai trường hợp đều không thể.

Thấy phản ứng này của hai người, Kỳ Trường Hoài hỏi: "Em gọi sai rồi sao?"

Sau khi hồi phục tinh thần, Lý Trác Vân tiếp lời cậu ta: "Không gọi sai."

Anh giờ ly rượu lên, nhanh chóng cụng ly với Kỳ Trường Hoài.

Sau đó cứ thế đổ vào miệng.

Tiếng anh rề này, dường như Lý Trác Vân rất hưởng thụ.

"..." Lệnh Mạn nhìn thấy thì há mồm cứng lưỡi.

Vốn dĩ cô còn đang muốn chối một chút, kết quả Lý Trác Vân lại sáng khoái thẳng thắn thừa nhận như vậy?

Bây giờ mà giải thích thì lại càng giống như đang cãi chày cãi cối, cô không thể làm gì khác hơn là âm thầm chấp nhận.

Một lát sau, Lệnh Mạn ngần ngừ hỏi Kỳ Trường Hoài: "Làm sao em biết được...?"

Kỳ Trường Hoài tỉnh bơ chỉ vào vị trí cổ tay mình.

Ý bảo hai người bọn họ đang đeo đồng hồ tình nhân.

Lệnh Mạn nói: "Bọn chị là chị em, đeo đồng hồ giống nhau cũng đâu thể chứng minh điều gì?"

Kỳ Trường Hoài cũng không biết giải thích thế nào cho rõ, đành phải bất chước mấy câu trong sách: "Yêu là không thể che giấu."

Lý Trác Vân tố cáo Lệnh Mạn: "Nhất định là tại em không nhìn được mà lên nhìn anh, nên mới bị bắt quả tang đúng không?"

"... Phụt." Lệnh Mạn bị chọc cười.

Không kìm được mà lườm Lý Trác Vân một cái.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thoát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Anh ấy còn nhiều tiền hơn cả tôi

Biên tập: B3

Sau lần gặp mặt trước, Liên Tĩnh lại không ngừng liên lạc với Lệnh Mạn thêm mấy lần.

Nhưng bởi vì không nói rõ là chuyện công hay chuyện tư, nên Lệnh Mạn vẫn một mực né tránh không gặp.

Ngược lại thì Lâm Na đã chú ý tới việc gần đây Liên Tĩnh thường xuyên gọi điện thoại cho Lệnh Mạn.

Từ sau khi kết hôn, việc làm ăn của Liên Tĩnh càng ngày càng lớn, mười ngày thì có đến chín ngày xã giao ở bên ngoài, phải mười một, mười hai giờ đêm mới về đến nhà.

Nói là đi xã giao, nhưng trên thực tế Lâm Na cũng không biết rốt cuộc thì hắn đi làm gì.

Ban đầu cô ta còn thường xuyên dùng thân phận bà chủ cùng hấn đi tham dự các bữa dạ tiệc, nhưng từ khi cô ta thất nghiệp ở nhà, dư thừa tinh lực không có việc gì làm nên bắt đầu soi mói bới móc vào những chuyện vụn vặt linh tinh.

Cô ta bắt đầu trở nên nhạy cảm đa nghi, những chuyện nhỏ nhặt lông gà vò tỏi không đáng nhắc đến cũng có thể khiến chính bản thân mình kinh động, mâu thuẫn với Liên Tĩnh càng ngày càng nhiều.

Sự nghiệp của Liên Tĩnh đang bước vào giai đoạn nút cổ chai, óc còn không mang nổi mình óc, mỗi lần tranh cãi chưa đến hai câu với Lâm Na, hấn liền nổi cáu đi thẳng vào trong thư phòng đóng cửa lại, buổi tối chia giường ngủ.

Vòng luẩn quẩn bí bách đó cứ liên tục lặp đi lặp lại như vậy.

Hôm nay, theo lệ thường Liên Tĩnh đi xã giao đến khi đồng hồ điểm 1 giờ sáng mới trở về, đẩy cửa ra, trong phòng khách là một mảnh tối đen.

Lâm Na khoanh tay, ngồi trên ghế salon không nói tiếng nào.

Trên bàn bày đồ ăn đã sớm lạnh ngắt.

Liên Tĩnh cởi giày, đi tới hỏi: "Sao bây giờ em vẫn chưa ngủ?"

Lâm Na quay đầu lại, lạnh mắt nhìn hấn: "Đi đâu về?"

Liên Tĩnh đáp: "Anh còn có thể đi đâu? Đi tiếp khách chứ sao, đâu phải là ngày đầu tiên."

Hấn bật đèn phòng khách lên, bầu không khí u ám cuối cùng cũng có chút sinh khí.

Lâm Na nói: "Gọi điện thoại cho anh nhưng không ai nhấc máy."

Liên Tĩnh bỏ cặp da xuống, vừa nói lỏng cà vạt vừa nói: "Sáng nay vội quá, quên mang theo."

"Là cái này sao?" Lâm Na bắt chợt giờ ra một cái di động.

Ánh mắt Liên Tĩnh hơi ngừng lại, gạt đầu một cái, nhìn cô ta kinh ngạc: "Em biết rồi còn hỏi anh làm gì?"

Lâm Na đứng lên, đưa điện thoại đến trước mặt Liên Tĩnh.

Về mặt cô ta tối tăm, chất vấn: "Trong một tháng anh gọi cho Lệnh Mạn mười lần, em cần một lời giải thích."

Liên Tĩnh hơi hốt nói: "Bây giờ cô ấy là phó tổng của Nhất Thiên, anh giữ liên lạc với cô ấy thì có gì lạ?"

"Trong lòng anh có quý?" Lâm Na nói.

Liên Tĩnh đứng yên: "Trong lòng anh có quý gì?"

Lâm Na ngoài cười nhưng trong không cười: "Không có quý vậy tại sao người ta không thêm nhận điện thoại của anh?"

"..."

Một câu nói khiến Liên Tĩnh cứng họng.

Thấy đáng về đuôi lý của hấn, Lâm Na càng giống như bị đổ thêm dầu vào lửa.

Giọng cô ta chói tai: "Thế nào? Bây giờ người ta là chim sẻ biến thành phượng hoàng, thành thiên kim nhà giàu có, có phải anh lại đang mơ tưởng hay không? Hồi hận vì ban đầu đã cưới tôi mà không cưới cô ta sao?"

Liên Tĩnh cau mày, quát to một tiếng: "Em có bệnh rồi!"

Biết Lâm Na lại bắt đầu bất chấp lý lẽ, hấn không muốn tiếp tục dây dưa, đi thẳng về phía thư phòng.

"Không cho phép đi!" Lâm Na gắt gao giữ chặt tay áo hấn lại: "Anh đang chợt dạ chứ gì? Hôm nay nhất định phải nói cho rõ ràng!"

"Có cái gì mà nói?" Liên Tĩnh gào to: "Chính cô tự thích suy nghĩ bậy bạ, giờ còn đem trách nhiệm đổ lên đầu tôi?!"

Hấn dùng sức hất mạnh tay Lâm Na ra, giờ tay đẩy cô ta: "Thử nhìn lại cái đáng về hiện tại của cô xem, căn bản không cách nào có thể giao tiếp!"

Dứt lời, hấn bỏ đi thẳng không buồn quay đầu lại.

Vào phòng đóng cửa rầm một cái.

Lâm Na suy sụp ngã vào ghế salon, hồn bay phách lạc cúi đầu nhìn mình.

Quần áo xóc xếch, tóc tai rối bù, hai mắt sưng đỏ.

Liên Tĩnh nói không sai, đáng vẻ của cô ta bây giờ chẳng khác nào một oán phụ.

... Nhưng trước kia cô ta đâu có như vậy.

Dù có phiền muộn đến đâu thì cô ta cũng sẽ liều mạng nuốt vào trong bụng, tuyệt đối không bao giờ phát tác ra trước mặt Liên Tĩnh.

Bởi vì cô ta biết rõ oán giận và làm nũng quá mức sẽ chỉ khiến đàn ông không ưa nổi.

Cô ta có rất nhiều cách để nắm giữ đàn ông, vì vậy cho dù là mười năm trước, Lâm Na cũng chưa bao giờ cảm thấy Lệnh Mạn sẽ tạo thành uy hiếp gì với mình.

Lệnh Mạn quá bị động, không thích tranh đoạt, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác đoạt mất.

Ban đầu, Lâm Na đã dùng chính cách đó để cướp Liên Tĩnh đi.

Sau đó mặc dù cá chết lưới rách, nhưng Lâm Na cũng không bị lỗ, cô ta đổi lấy một tương lai xuất ngoại du học thật tốt cho mình, chẳng có gì không ổn.

Khi gặp lại Liên Tĩnh ở nơi đất khách, Lâm Na vẫn tràn đầy lòng tin như cũ.

Khi đó, cô ta đã thành tài trở về, là một giáo viên dạy múa, hơn nữa còn chiếm ưu thế khoảng cách.

Lệnh Mạn thì vẫn tầm thường thấp kém quản lý một khách sạn nhỏ ở Ô Du, tự lãng phí bao nhiêu thời gian của mình.

Cho dù là ai, khi nhìn vào, bảo chọn một trong hai người bọn họ, thì chắc chắn Liên Tĩnh sẽ chọn Lâm Na.

Sau đó Liên Tĩnh đã thực sự cưới cô ta.

Lâm Na cho rằng có tờ giấy hôn thú ràng buộc, tất cả mọi chuyện đều lắng xuống, cô ta sẽ cứ thế ngồi vững vàng trên ngôi vị bà chủ của mình.

Thế nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, tất cả mọi chuyện dần dần vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cô ta.

Bởi vì muốn hãm hại Lý Trác Vân mà ngược lại cô ta bị trường học đuổi việc, chỉ có thể ở nhà làm bà chủ.

Mà Lệnh Mạn ở bên kia lại nghênh đón một cuộc sống mới —— bay lên đầu ngọn cây, tiếp quản công ty, tiền đồ sáng rõ vô hạn.

Lâm Na đã từng nghĩ rằng mình đánh bại được Lệnh Mạn, nhưng bây giờ ngay cả tiền đặt cược duy nhất của cô ta —— chồng mình, cũng đã bắt đầu không đứng về phía cô ta nữa.

Nỗi ghen ghét giống như axit rót thẳng vào mặt mũi cô ta, khiến cho tất cả trở nên thối nát.

Lý trí không còn tồn tại, bất tri bất giác cô ta đã trở thành người đàn bà mà từ trước đến nay cô ta không mong muốn nhất.

Lâm Na đắm chìm trong oán trách, trách đời trách người, nhưng vĩnh viễn không tài nào hiểu được tại sao mình lại thua Lệnh Mạn.

Chỉ cần nhìn bằng mắt thôi đã phân rõ cao thấp.

Lòng Lệnh Mạn đã sớm không còn đặt trên người Liên Tĩnh nữa, cô đã tìm được mục tiêu mới để theo đuổi, cố gắng phấn đấu vì sự nghiệp nên cả người cô tràn đầy năng lượng, càng thêm kiên định tự tin.

Mà mục tiêu sống của Lâm Na vẫn mãi chỉ là tình yêu và cái vị trí bà chủ như cũ.

Chỉ một khoảng cách nhỏ thôi cũng đã quyết định khiến Lâm Na cứ thế thua không còn manh giáp.

Nhất là Lệnh Mạn lại chưa bao giờ coi cô ta là đối thủ của mình.

***

Hội chợ Quảng Châu diễn ra vào tháng mười một, Nhất Thiên và Việt Tín đều có gian hàng triển lãm.

Khi Lệnh Mạn tới thị sát thì không tránh khỏi việc chạm trán với Liên Tĩnh.

Lúc đang dùng bữa trong phòng nghỉ, Liên Tĩnh chủ động đi về phía cô.

Hắn lịch sự xin phép: "Anh có thể ngồi đối diện em không?"

Lệnh Mạn đang ngồi cạnh trợ lý, cô trực tiếp cự tuyệt thì lại tỏ ra hẹp hòi quá.

Thấy Lệnh Mạn từ chối cho ý kiến, Liên Tĩnh liền cứ thế ngồi xuống.

Hắn ngoắc tay gọi ly cà phê, sau đó quay đầu nhìn về phía hai người: "Lệnh tổng, anh có thể nói chuyện riêng với em không?"

"..." Lệnh Mạn không lên tiếng.

Trợ lý rất thức thời, bụng hai món điểm tâm ngọt của mình lên, cầm đầu cầm cổ chạy mất.

Lệnh Mạn trầm thờ dài trong lòng.

Sau khi hứa với Lý Trác Vân cô vẫn luôn tránh né Liên Tĩnh, đáng tiếc trốn được mừng một nhưng không tránh khỏi mười lăm, lần này không cẩn thận bị Liên Tĩnh bắt gặp.

Không còn cách nào khác, cô chỉ có thể rửa tai lắng nghe.

Cũng may là thời gian gần đây Lý Trác Vân đang bận rộn chuẩn bị cho việc du học, không thể phân thân, nên không thể nào xuất hiện ở nơi này.

"Gần đây công việc bận lắm sao?" Liên Tĩnh mở miệng trước.

"Ừ." Lệnh Mạn thờ ơ gạt đầu một cái.

Lúc nói chuyện Liên Tĩnh đã lặng lẽ quan sát Lệnh Mạn một lượt từ trên xuống dưới.

Cô mặc một thân trang phục OL già dặn, mái tóc ngắn chải gọn gàng, đôi chân thon dài vắt chéo được phác hoạ bên dưới ống quần tây.

Cả người toát lên vẻ giỏi giang trí tuệ, ánh mắt từ đầu đến cuối luôn luôn trầm ổn, làm cho người ta cảm thấy cô rất khó đối phó.

Liên Tĩnh cười nhẹ một tiếng, nói: "Càng ngày em càng có phong thái của một nữ cường nhân."

Lệnh Mạn chép miệng, cũng không giả bộ khiêm nhường.

Đồng thời cô cũng quan sát Liên Tĩnh.

Trong trường hợp quan trọng như ngày hôm nay, vậy mà đến cả vạt hán cũng thất sai.

Lệnh Mạn nói ẩn ý: "Dường như dạo gần đây ông chủ Liên cũng tiêu tụy đi không ít."

"Ai nói không phải chứ?" Liên Tĩnh cũng không hề phủ nhận.

Khoé miệng hắn nhếch lên, phảng phất như có nỗi khổ: "Phiền lòng chuyện nhà."

Lệnh Mạn không hề cảm thấy hứng thú với cái gọi là "chuyện nhà" trong miệng hắn.

Vậy nhưng chẳng hiểu sao Liên Tĩnh lại tỏ vẻ như muốn bày tỏ hết nỗi lòng với cô.

Hắn chậm rãi mở miệng: "Nghe nói khi bước vào tuổi bốn mươi, đàn ông thường trải qua một giai đoạn, buổi chiều sau khi tan tầm đậu xe ở dưới cổng nhà, ngồi trong xe rút ra mấy điều thuốc, đầu óc trống rỗng, không nghĩ đến bất cứ chuyện gì, như vậy là thoải mái nhất. Đợi khi thời gian hưởng thụ hiếm có ấy qua đi, tâm tình lại trở nên nặng nề, phải quay về đối mặt với ngôi nhà đầy u ám đó."

Liên Tĩnh cười khổ sở, tỏ vẻ cảm khái: "Trước đây anh không tin, nhưng không ngờ bây giờ mình còn chưa tới bốn mươi tuổi mà đã sớm bước vào cái giai đoạn này."

Lệnh Mạn ung dung nhìn hắn.

Liên Tĩnh nói tiếp: "Gần đây không biết Lâm Na bị thế nào, hoặc là thích gây gổ với anh, hoặc là ngồi trong phòng khách ngẩn người như cái xác biết đi, anh cũng sắp hoài nghi tinh thần cô ấy có vấn đề."

Hắn vừa nói vừa dùng đầu ngón tay chỉ chỉ vào đầu mình.

Đồng thời thờ dài: "Mỗi lần nhìn thấy cô ấy anh đều không thờ nổi, với anh mà nói thì mỗi lần về nhà đã không còn cảm thấy đó là một nơi thuộc về mình, mà chỉ thấy áp lực hơn."

Lệnh Mạn yên lặng lắng nghe, không hề tiếp lời.

Liên Tĩnh bỗng nói: "Hôm trước em hỏi anh có yêu Lâm Na hay không, khi trở về anh đã suy nghĩ rất lâu. Có lẽ anh đã từng yêu cô ấy, nhưng phần tình cảm kia đã cạn kiệt bởi những cuộc cãi vã không ngọt rồi."

"Nếu như cho anh thêm một cơ hội, anh sẽ tình nguyện chờ đợi một người mà mình thực sự yêu, cho dù không xứng đôi, nhưng ít ra tình cảm sau khi cưới cũng sẽ không thay đổi nhanh như vậy."

Rốt cuộc thì Lệnh Mạn không nhận được nữa mà cắt ngang lời hắn: "Liên Tĩnh."

"Tại sao anh lại nói những điều này với tôi? Có vẻ như không thích hợp cho lắm." Cô hơi ngừng lại một chút, nói tiếp: "Chẳng lẽ anh thực sự muốn ly dị với Lâm Na?"

"..."

Đối mặt với câu hỏi sắc bén này, Liên Tĩnh không trả lời được.

Trước khi hắn kịp mở miệng lần nữa, Lệnh Mạn đã đứng lên: "Xin lỗi, nếu như những lời anh nói hôm nay là vì câu nói đùa của tôi ngày hôm đó, tôi muốn trịnh trọng giải thích với anh."

"Bản thân tôi tuyệt đối không hề có ý muốn giật dây đề anh và Lâm Na ly dị, hơn nữa tôi cũng chỉ hoàn toàn coi anh là một đối tác làm ăn bình thường."

Cô hơi đảo mắt, nói: "Nhưng nếu như anh đã hiểu lầm dụng ý của tôi, vậy thì cũng có thể hiểu là... Chính anh đã sớm mang quỷ thai trong lòng."

Lệnh Mạn cầm túi lên, xoay người muốn đi.

Nhớ tới chuyện gì đó, cô quay đầu lại bổ sung thêm một câu: "Quên nói cho anh biết, tôi đã có bạn trai rồi."

Liên Tĩnh ngẩn người, mấy giây sau mới kịp phản ứng.

"Là ai?"

Lệnh Mạn nói: "Hình như tôi không có nghĩa vụ phải nói cho anh."

Liên Tĩnh bất đắc dĩ: "Trước kia em vẫn luôn giấu anh mọi chuyện, bây giờ ngay cả chuyện yêu đương cũng không muốn nói cho anh sao?"

Lệnh Mạn không lên tiếng, ngậm thừa nhận.

Liên Tĩnh nở nụ cười phức tạp: "Chúc mừng em, Mạn Mạn, sẽ có rất nhiều đàn ông hâm mộ anh ta."

"Sao phải hâm mộ?" Lệnh Mạn coi thường: "Cười được bạch phú nữ? Làm con rể nhà giàu?"

Cô lắc đầu một cái: "Không hề, anh ấy còn nhiều tiền hơn cả tôi."

Hết chương 59.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thoải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Tôi chính là bạn trai của Lệnh Mạn.

Biên tập: B3

Sau khi Lệnh Mạn rời đi, Liên Tĩnh vẫn ngồi một mình tại chỗ ngẩn người hồi lâu.

Hắn không ngừng nhớ lại cái câu cô nói trước khi đi: "Anh ấy còn nhiều tiền hơn cả tôi."

Nhìn chung tìm khắp thành phố A, nhiều tiền hơn Lý Nghiễm Thời quả thật là không có mấy ai.

Nếu như Lệnh Mạn thông gia với một nhà trong số đó, vậy chắc chắn sẽ là một tin tức lớn đến kinh thiên động địa, không thể nào không có chút tin tức.

... Hay là phải nói rằng cô giữ bí mật quá tốt?

Người bạn trai còn nhiều tiền hơn cả Lý gia kia, thực sự chỉ trong chớp lát Liên Tĩnh không thể đoán ra được là thần thánh phương nào.

Đột nhiên phía đối diện vang lên tiếng ghế bị kéo ra, bấy giờ Liên Tĩnh mới hồi phục tinh thần.

Người đến là cấp dưới hiện tại của hắn - Trần Khiết.

Trần Khiết ngồi xuống, hỏi: "Liên tổng, vừa rồi thấy anh nói chuyện với Lệnh tổng khá lâu, hai người trò chuyện gì vậy?"

Liên Tĩnh bình thản: "Không có gì, bạn bè ôn lại chút chuyện cũ thôi."

Trần Khiết có chút kinh ngạc: "Trước đây hai người quen nhau?"

Liên Tĩnh cười cười, đáp: "Ừ, chúng tôi học chung trường trung học, đến nay đã có hơn mười năm giao tình."

Nhân tiện, hắn nhớ ở công ty cũ Trần Khiết cũng đã từng làm chung một phòng với Lệnh Mạn.

Liên Tĩnh thuận thế hỏi: "Đúng rồi, trước đây cô cũng quen với Tiểu Mạn sao?"

"Lệnh tổng ư?" Những mâu thuẫn va chạm trước kia tất nhiên không thể nói ra trước mặt Liên Tĩnh, Trần Khiết trả lời: "Cũng quen sơ sơ, sao vậy?"

Liên Tĩnh hỏi thẳng: "Cô đã từng nghe nói cô ấy có bạn trai chưa?"

Trần Khiết cẩn thận nghĩ lại: "Hắn là không có đâu."

"Cô chắc chắn chứ?"

Bị Liên Tĩnh hỏi như vậy, cô ta lại không dám khẳng định.

Lệnh Mạn từng có một scandal với chồng trước của Tiêu Tiêu, nhưng cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn đưa đón cô một vài lần, cũng không thể chứng tỏ điều gì.

Sau đó lại có một chàng trai trẻ thường xuyên đến đón Lệnh Mạn tan việc, nhưng mà hành động quá bí ẩn khó lường, đến mặt mũi cũng không thể thấy được.

Bỗng Trần Khiết ma xui quỷ khiến hỏi ngược lại chiếc đồng hồ đắt tiền mà cậu chủ đeo trên tay lần trước, chiếc đồng hồ kiểu đó cô ta đã từng thấy qua, nó giống như đúc với đồng hồ đắt tiền kia của Lệnh Mạn.

Sau đó cô ta đặc biệt truy cập vào trang chủ của hãng Omega để kiểm tra, chứng thực là kiểu đồng hồ tình nhân.

Trong đầu Trần Khiết không khỏi liên tưởng đến một khả năng vừa đáng sợ lại vừa điên rồ.

Cô ta hỏi Liên Tĩnh: "Liên tổng, anh có biết cậu chủ của chúng tôi không?"

"Lý Trác Vân?" Liên Tĩnh gật đầu: "Coi như là có biết, tôi gặp cậu ta lần đầu tiên khi cậu ta mới cao đến chừng này."

Liên Tĩnh giờ tay ra đo chiều cao với mặt bàn, không khỏi có chút buồn cười.

Trần Khiết lại hỏi: "Cậu chủ và Lệnh Mạn có quan hệ máu mủ gì không?"

Liên Tĩnh lắc đầu: "Theo như tôi biết thì không, sau khi mẹ Lệnh Mạn gả cho Lý Nghiễm Thời thì cô ấy và Lý Trác Vân mới trở thành chị em."

Trong lòng Trần Khiết rét lạnh, càng thêm chứng thực phỏng đoán vừa rồi của mình.

Chẳng lẽ...

***

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một năm nữa lại trôi qua.

Đại hội cuối năm của tập đoàn Nhất Thiên vẫn mời mấy chục đối tác làm ăn đến dự như cũ.

Mặc dù Liên Tĩnh đã rút ra khỏi kế hoạch chữa bệnh của Nhất Thiên, nhưng vẫn còn giữ mối quan hệ hợp tác mật thiết trong nhiều phương diện khác, vì vậy cũng có tên trong danh sách khách mời.

Trong những trường hợp này thường hay mang theo nữ quyền tham dự, nhưng Liên Tĩnh lại tới một mình.

Cũng không khó tưởng tượng, hắn nói "Phiền lòng chuyện nhà" cũng không phải là nói dối.

Đại hội hàng năm lần này, Lệnh Mạn và Lý Nghiễm Thời, Hạ Vũ Nhu cùng với mấy đối tác đầu tư quan trọng ngồi cùng một bàn, khẳng định thân phận và địa vị.

Trước khi buổi đại hội hàng năm chính thức mở màn, Hạ Vũ Nhu cầm theo ly rượu vang, dắt Lệnh Mạn đi quanh khán phòng.

Hai năm nay Lệnh Mạn chú tâm vào sự nghiệp, Hạ Vũ Nhu không dám thúc giục cô lập gia đình, sợ Lệnh Mạn phân tâm lại trách bà.

Nhưng bây giờ, Lệnh Mạn đã dần ổn định, cũng có một chỗ đứng trong công ty.

Mất thấy cô đã sắp ba mươi tuổi, Hạ Vũ Nhu không thể không một lần nữa lo lắng cho việc chung thân đại sự của cô.

Hôm nay có rất nhiều thiếu gia tuấn kiệt trẻ trung tới đây, Hạ Vũ Nhu nhất định phải giúp Lệnh Mạn nắm bắt lấy cơ hội này.

Trong số họ Hạ Vũ Nhu coi trọng nhất là Tam thiếu gia nhà họ Từ, gia sản của gia tộc nhà họ Từ không phân cao thấp với Lý gia, huống hồ Tam thiếu gia lại là một người thông minh tuấn tú.

Hạ Vũ Nhu còn đặc biệt nhờ đại sư xem qua bát tự của hai người, vô cùng xứng đôi.

Lệnh Mạn biết suy tính trong lòng mẹ mình, nhưng cũng chẳng thể tỏ thái độ ra ngoài mặt, chỉ còn cách giả vờ trò chuyện vui vẻ với Tam thiếu gia.

Thực ra thì trong lòng đang kinh hồn bạt vía —— cách xa như vậy cũng có thể cảm nhận được ánh mắt như sắp giết người của Lý Trác Vân.

Hạ Vũ Nhu thấy hai người trò chuyện rất ấn ý, đang muốn rời đi để chừa lại nhiều không gian hơn cho bọn họ.

Không ngờ ngay lúc này, Liên Tĩnh lại giờ ly rượu lên đi về phía ba người.

Hạ Vũ Nhu cau mày theo bản năng.

Ngay từ đầu bà đối với cái người tên Liên Tĩnh này đã không thích cho lắm, trong lòng vẫn luôn cảm thấy con gái mình nghỉ học tất cả đều do hấn hại.

Thế nên mặc dù bây giờ Liên Tĩnh đã gây dựng sự nghiệp thành công, nhưng Hạ Vũ Nhu vẫn không thể thích nổi hấn.

"Chào bác gái." Liên Tĩnh cất tiếng chào hỏi Hạ Vũ Nhu trước, sau đó mới cộng ly với Từ Tam thiếu gia: "Từ thiếu gia, nghe danh đã lâu."

Hai người khách sáo với nhau đôi câu, Liên Tĩnh quay đầu nhìn sang Lệnh Mạn, dáng vẻ như bưng bình đại ngộ.

Hấn cảm khái: "Hoá ra người bạn trai mà em nói với anh lần trước chính là Từ Tam thiếu gia?"

Lệnh Mạn hơi biến sắc, không hề tiếp lời.

Nhưng rõ ràng Hạ Vũ Nhu rất sững sốt, bày ra dáng vẻ khó hiểu.

Từ Tam thiếu gia thích: "Hôm nay là lần gặp mặt đầu tiên của tôi và Lệnh tiểu thư."

"Ồ... Xin lỗi xin lỗi." Liên Tĩnh vội vàng sửa lại: "Tiểu Mạn nhất định không chịu nói với tôi bạn trai cô ấy là ai, vì thế khi nhìn thấy anh tôi đã đoán mò, thật ngại quá."

"Không sao." Từ Tam thiếu gia cười lúng túng, cũng không so đo.

Sau đó anh ta liền tùy tiện tìm một lý do rồi đi trước.

Hạ Vũ Nhu phản ứng rất nhanh, túm Lệnh Mạn lại: "Mạn Mạn, từ lúc nào mà con đã có một người bạn trai?"

Lệnh Mạn há miệng, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Ánh mắt của cô dán chặt lên trên người Liên Tĩnh.

Ai mà nghĩ tới nửa đường lại xuất hiện ra một Liên Tĩnh? Hoàn toàn phá rối chùng mực của cô.

"Hỏi con đó mồm đâu!" Hạ Vũ Nhu đẩy đẩy Lệnh Mạn, truy hỏi bằng được: "Có bạn trai từ bao giờ? Bao nhiêu tuổi? Người ở đâu? Mẹ có biết hay không?"

Lệnh Mạn cùng đường, nhắm mắt nói dối: "Con không có bạn trai, Liên Tĩnh nhớ nhầm rồi."

Liên Tĩnh nói: "Không thể nào, hai tháng trước chính miệng em nói với anh."

Hạ Vũ Nhu nhìn Liên Tĩnh chằm chằm.

Dáng vẻ của hấn không giống như là đang nói dối, thế nên Hạ Vũ Nhu càng khẳng định Lệnh Mạn đang giấu diếm cái gì đó.

Bà nhất định dùng dáng vẻ truy hỏi đến cùng: "Nói mau, là ai? Chuyện này thì có gì mà không thể nói với mẹ? Cũng đâu phải là mẹ không đồng ý!"

Lệnh Mạn bắt đầu đi: "Con thật sự không có bạn trai, sao có thể giới thiệu với mẹ được?"

"Mẹ không tin!" Hạ Vũ Nhu nói: "Có phải là người có gia cảnh không tốt không? Hay là quá nhiều tuổi?... Những vấn đề này đều có thể dần dần thương lượng, cái quan trọng là phải kiểm nghiệm về nhân phẩm!"

Lệnh Mạn sống chết không nhận: "Con thực sự không có bạn trai, mẹ đừng đoán mò nữa."

Thấy cô giữ kín miệng như vậy, Hạ Vũ Nhu không thể không lôi ra chiêu cuối cùng: "Được rồi, nếu như con một mực không chịu thừa nhận, vậy thì mẹ liền thực sự tin là con không có bạn trai, bắt đầu từ ngày mai sẽ liên tục sắp xếp cho con đi xem mắt."

Lệnh Mạn: "..."

Cô đang đau đầu không biết phải làm thế nào, đột nhiên từ sau lưng vang lên tiếng bước chân, tiếng giày da va chạm với sàn nhà.

Một giây kế tiếp, cô bị một cỗ nhiệt độ quen thuộc vây lấy.

Quay đầu lại, nhìn thấy người đứng bên cạnh cô là Lý Trác Vân.

Lý Trác Vân mặc một thân âu phục phẳng phiu, đi đến trước mặt Hạ Vũ Nhu, đôi mắt nhìn thẳng vào bà.

Anh nói từng câu từng chữ, thản nhiên đồng dục.

Trong miệng anh nói ra một câu khiến máu trong người Lệnh Mạn như đông cứng lại ——

"Tôi chính là bạn trai của Lệnh Mạn."

Hết chương 60.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Anh phải nói cho toàn thế giới này biết, em là bạn gái của anh!

Biên tập: B3

Rất khó để có thể hình dung được cảm thụ của cô vào thời khắc ấy.

Long trời lở đất, dung nham phun trào...

Dường như cô đã quay lại cái thời tiểu học, lúc bị giáo viên chỉ đích danh mình lên bảng viết chính tả, ngay cả không khí cũng trở nên khàn trương vô cùng.

Cô tận lực cúi thấp đầu, muốn tránh né cũng không kịp nữa, ngoài việc tim đập nhanh bất thường, trong lòng còn mơ hồ có một loại dự cảm khác.

Cái gì nên tới, sớm muộn gì cũng sẽ tới.

Mãi đến khi một tiếng "Lệnh Mạn ——" vang lên.

Sau khi trải qua kinh hoàng, cô lại thờ phào nhẹ nhõm, nội tâm nảy sinh ra một ý niệm khác ——

Nên tới, quả nhiên vẫn sẽ tới.

Chuyện nhà không cần phải truyền ra ngoài, sau khi kết thúc đại hội hàng năm, một nhà bốn người lên xe quay trở về biệt thự Lý gia, lúc này mới chính thức bắt đầu giải quyết việc này.

Trong thư phòng của Lý Nghiễm Thời, hai chiếc ghế salon bằng gỗ lim thượng đẳng xếp thành một hàng.

Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu ngồi một bên, Lý Trác Vân và Lệnh Mạn ngồi một bên, bầu không khí nghiêm túc ngưng trọng.

Đổi lập đội hình chỉ cần liếc qua là thấy ngay.

Lý Nghiễm Thời ngồi thẳng lưng, không giận tự uy.

Đôi mắt ông nhìn chăm chăm vào Lý Trác Vân, nghiêm nghị nói: "Câu nói con vừa nói ở đại hội hàng năm kia là có ý gì? Con có biết hậu quả của nó hay không?"

Dù gì cũng là cha con, khí thế của Lý Trác Vân không hề thua kém Lý Nghiễm Thời.

Anh trả lời quang minh chính đại: "Chính là ý ở trên mặt chữ, Lệnh Mạn là bạn gái con."

Lý Nghiễm Thời vỗ mạnh vào tay vịn ghế salon, nổi cáu: "Nói năng nhảm nhí! Con bé là chị gái con, con tôn trọng ba một chút đi!"

Lý Trác Vân không hề lùi bước: "Con không nói vậy, cô ấy chính là bạn gái con."

Nhất thời Lý Nghiễm Thời phùng mang trợn mắt: "Con nói lại lần nữa cho ba?!"

Hai cha con giương cung bạt kiếm, Hạ Vũ Nhu vội vàng tiến lên hoà giải, kéo tay Lý Nghiễm Thời.

Bà nhìn về phía Lý Trác Vân, dè dặt nói: "Tiểu Vân, có phải con đang nói đùa với dì và ba con không?... Nghe lời dì, chuyện này không thể tùy tiện mang ra đùa giỡn đâu."

Lý Trác Vân dùng ánh mắt sắc lẹm liếc sang: "Ai nói giỡn với các người?"

"..." Hạ Vũ Nhu liền không dám nói thêm câu nào nữa.

Lý Trác Vân kéo tay Lệnh Mạn, nắm chặt lấy.

Anh trịnh trọng nói: "Hai người tin cũng được, không tin cũng được, Lệnh Mạn thực sự là bạn gái con, bọn con ở bên nhau đã một năm rồi."

Lệnh Mạn để mặc anh nắm, cũng không giãy ra.

Hạ Vũ Nhu nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin được, dường như đang muốn nghe một câu trả lời sau cùng.

"Mạn Mạn, các con thật sự...?"

Hồi lâu, Lệnh Mạn ngậm thừa nhận gật đầu một cái.

"Vâng."

Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu liền rơi vào trầm mặc.

Lý Trác Vân kéo Lệnh Mạn đứng lên, quay lại nói với hai người: "Hôm nay con nói với hai người quan hệ của con và Lệnh Mạn, chẳng qua chỉ là thông báo để hai người biết, chứ không phải là đang cầu xin sự chấp thuận của hai người."

"Nói cách khác thì, bất kể hai người có đồng ý hay không, con và Lệnh Mạn cũng vẫn sẽ tiếp tục ở bên cạnh nhau."

Dứt lời, không để ý đến phản ứng của hai người đằng sau, Lý Trác Vân dứt khoát kéo Lệnh Mạn xoay người rời đi.

Ra khỏi thư phòng, dường như Lệnh Mạn vừa trải qua một kỳ thi trọng đại, hít thở sâu mấy lần.

Lý Trác Vân thì ngược lại, sau khi phun ra một tràng, anh vẫn ung dung bình thản như cũ.

Lệnh Mạn nhìn anh, cảm thấy một loạt hành động của anh hôm nay thật là quá thiếu sót.

Cô nói: "Tại sao chưa thương lượng gì với em mà anh đã tự mình quyết định?"

"Loại chuyện thế này thì phải thương lượng thế nào? Thời cơ đến thì dĩ nhiên là cứ thế mà thừa nhận thôi." Những lúc thế này mồm miệng của Lý Trác Vân rất sắc bén: "Chẳng lẽ còn phải mở cuộc họp báo để công bố tin tức hay sao?"

Lệnh Mạn coi thường: "Làm sao anh biết bây giờ đã là thời cơ thích hợp?"

Cô và Lý Trác Vân ở bên nhau đến nay đã được một năm, nói dài cũng không phải dài, nói ngắn cũng không phải ngắn.

Có lẽ là Lệnh Mạn vẫn luôn cảm thấy công khai bây giờ hơi sớm quá, đối với hai người bọn họ mà nói thì đều chưa chuẩn bị xong.

Mặc dù cô cũng biết tính tình của Lý Trác Vân rất hay nôn nóng, không nhịn được quá lâu, một năm đối với anh đã là cực hạn rồi.

Lệnh Mạn không khỏi ưu sầu: "Em sợ chỉ trong chốc lát ba anh và mẹ em sẽ không thể tiếp nhận được tin này, dù sao tuổi tác của hai chúng ta cũng chênh lệch lớn như vậy, hơn nữa vẫn luôn dùng thân phận chị em khi ở cạnh bọn họ..."

Lý Trác Vân cắt ngang lời cô: "Quyền quyết định không nằm ở bọn họ, mà là ở em và anh. Mặc kệ bọn họ có đồng ý hay không, cũng không thể ngăn cản được việc anh thích em."

Anh hơi ngừng lại, chuyển hướng sang cô: "Còn em?"

Lệnh Mạn gật đầu, bày tỏ tâm ý của mình: "Em cũng giống vậy."

"Vậy là được rồi." Lý Trác Vân cười rạng rỡ, lại ngay lập tức khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Anh không muốn sống một cuộc sống giấu giếm điểm điểm, mỗi khi về trường, khi đi cùng với em, lúc nào anh cũng phải giữ khoảng cách. Bạn học hỏi anh em là ai, anh không thể thoải mái giới thiệu đây là bạn gái tôi. Mẹ em sắp xếp việc xem mắt cho em, anh tức muốn học máu nhưng lại không thể tỏ thái độ ra ngoài."

Lý Trác Vân càng nói càng bất bình: "Chúng ta thứ nhất yêu đương không phạm pháp, thứ hai không làm ảnh hưởng đến trật tự an ninh xã hội, dựa vào đâu mà không thể cho người khác biết?"

Anh vô cùng cố chấp nói: "Anh chính là không thể chờ được nữa, anh phải nói cho toàn thế giới này biết, em là bạn gái của anh!"

Lệnh Mạn cong môi nhìn dáng vẻ lạnh lùng bất khuất của Lý Trác Vân, nhìn chăm chăm không chớp mắt, một lát sau không nhịn được mà bật cười.

Lý Trác Vân khiến cô nhớ lại chính bản thân mình ngày xưa.

Vì tình yêu mà bất chấp, không để ý gì đến người khác, không biết lấy đâu ra cái dũng khí dù vỡ đầu chảy máu cũng không sờn.

Bây giờ cô mới biết như vậy được gọi là lỗ mãng.

Nhưng có người nguyện ý vì mình, mặc kệ hậu quả mà lỗ mãng một phen, khiến cô hết sức cảm động.

Cho nên cô cũng sẽ dùng hết khả năng của mình để đáp lại anh, không phụ lòng trước những thứ mà Lý Trác Vân đã bỏ ra.

Lệnh Mạn giang hai tay, trao cho Lý Trác Vân một cái ôm.

Cô nói lớn: "Được rồi, nếu đã như vậy, con đường sau này bước được bước nào hay bước đó! Dù sao kết cục cũng đã sớm được hai chúng ta định sẵn, chúng ta sẽ không xa nhau!"

Khoé miệng Lý Trác Vân cong lên, nhìn cô mỉm cười.

***

Hôm sau, Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu tìm Lệnh Mạn nói chuyện riêng.

Mất thời gian một đêm để tiêu hoá cái tin tức chấn động lòng người này, hiện tại hai vị trưởng bối bình tĩnh hơn ngày hôm qua rất nhiều.

Lý Nghiễm Thời ngồi xuống ghế chủ vị, mở lời trước: "Tiểu Mạn, Lý Trác Vân không đủ chừng mực, hôm qua chưa nói được hai câu nó đã không chịu nghe, thế nên ta và mẹ con mới muốn gặp riêng con để tìm hiểu một chút tình hình cụ thể."

"Con hiểu, dưỡng." Lệnh Mạn gật đầu, nói: "Hai người muốn biết cái gì, cứ hỏi đi ạ."

Lần này ba người nói chuyện đã cố ý tránh mặt Lý Trác Vân, có thể nói Lệnh Mạn chính là một chiến sỹ một mình chiến đấu.

Cô vẫn nhún nạy như cũ, trả lời hết sức bình tĩnh.

Lý Nghiễm Thời nghĩ trong chốc lát mới chậm rãi nói: "Con cũng biết là từ đầu đến cuối ta và mẹ con luôn rất đề tâm đến hôn sự của con, hai người chúng ta đều luôn một mực giúp con lưu ý đến những gia đình bằng hữu nào có những chàng trai ưu tú kiệt xuất. Tất nhiên là, trong mắt người làm cha như ta thì không ai có thể ưu tú hơn so với con trai của mình, nhưng mà nó ngang bướng thì ta cũng biết rõ, cho nên trong bao nhiêu người con lại chỉ chọn duy nhất một mình Lý Trác Vân, ngoại trừ khó hiểu ra thì ta càng không biết phải nói xin lỗi hay là nói cảm ơn con."

Lệnh Mạn không khỏi mỉm cười, nói: "Dưỡng, ai mà không có khuyết điểm chứ, tính cách nóng nảy của Lý Trác Vân cũng không đủ để che hết những ưu điểm của anh ấy, số cô gái thích anh ấy ở trường đại học có rất nhiều."

"Được được được, chúng ta già rồi, không thể hiểu được tình yêu của giới trẻ các con." Lý Nghiễm Thời hơi ngừng lại, nói tiếp: "Điều ta lo lắng chính là, dù sao thì tuổi tác Lý Trác Vân vẫn còn quá nhỏ... Ta muốn biết các con ở bên nhau, đến tận cùng là đã thận trọng cân nhắc cẩn thận hay chưa, hay chỉ là xung động nhất thời mà thôi?"

Nói đến việc chính, Lý Nghiễm Thời không hề buông lỏng: "Nếu như các con thực sự có quyết tâm cùng nhau đi đến cuối cùng, ta cũng không có biện pháp cưỡng ép chia rẽ các con. Nhưng nếu như các con chẳng qua chỉ là đang chơi đùa cho vui, ta và mẹ con sẽ không thể không làm người xấu một lần, khuyên các con nhân dịp còn sớm hãy mau tách ra."

Lý Nghiễm Thời cân nhắc hết sức toàn diện: "Thân lại càng thêm thân chính là chuyện đại vui mừng, nhưng mà nếu chẳng may đến người nhà cũng không làm được nữa thì đó chính là hậu quả nghiêm trọng nhất. Ta quyết không bao giờ khoan nhượng khi loại chuyện này phát sinh, cho nên các con đứa giỡn ở bên ngoài thì có thể, nhưng mà đùa giỡn ở nhà, không được!"

Hết chương 61.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Dì, mời uống trà.

Biên tập: B3

Lo lắng của Lý Nghiễm Thời cũng chính là nỗi trăn trở ban đầu đã quấy nhiễu Lệnh Mạn.

Cô thẳng thắn đáp: "Dượng, con đã qua cái tuổi nông nổi rồi, xin dượng cứ yên tâm, về chuyện tình cảm thì chắc chắn con sẽ luôn nghiêm túc."

Về phần Lý Trác Vân...

Cô mím môi, nói: "Không nói dối hai người, lúc ban đầu khi Lý Trác Vân bày tỏ tâm ý với con, con cũng phản ứng giống hết hai người lúc này, kinh ngạc, không thể tin nổi. Nhưng sau đó anh ấy đã dùng hành động để chứng minh với con rằng anh ấy đã trưởng thành, anh ấy có đủ mọi trách nhiệm mà một người đàn ông nên có, anh ấy cũng không hề coi chuyện của con và anh ấy là trò đùa."

Lệnh Mạn hơi ngừng lại một chút, nói tiếp: "Ngày hôm qua hai người cũng đã thấy rõ thái độ của Lý Trác Vân rồi, anh ấy biết rõ mình đang làm gì, hơn nữa còn kiên quyết hơn con rất nhiều."

Lý Nghiễm Thời gật gù: "Các con có thể giác ngộ được như vậy là rất tốt, nhưng ta vẫn phải nhắc các con một điều. Khi hai con ở bên nhau thì sau này sẽ có rất nhiều chuyện không thể nào đoán trước được, cũng không ai có thể đảm bảo các con có thể đi được bao xa. Đến một ngày nào đó khi các con không thể tiếp tục làm người yêu của nhau được nữa, phải nhớ là không được náo loạn quá khó coi, dù sao thì chung quy lại vẫn là người một nhà."

Lệnh Mạn nói: "Dượng yên tâm, bọn con đều đã trưởng thành, sẽ tự mình gánh vác tất cả hậu quả."

Lời đã nói đến mức này, hai người trẻ tuổi cố tình muốn ở bên nhau, Lý Nghiễm Thời cũng không còn lý do nào để tiếp tục chiauyên rẽ thuyý, không còn cách nào ngoài việc tủy hai người.

Hạ Vũ Nhu thì khác, mặc dù bề ngoài luôn một mực giữ yên lặng, giữ nguyên vai trò của một người dự thính, nhưng trong lòng đã sớm lo lắng đến đứng ngồi không yên.

Trước đó bà đã trao đổi qua với Lý Nghiễm Thời, hai người đều cảm thấy mối quan hệ này không hề khả quan chút nào.

Vốn dĩ Hạ Vũ Nhu cho rằng Lý Nghiễm Thời sẽ hết sức ngăn cản, nào ngờ ông lại bị Lệnh Mạn thuyết phục nhanh như vậy.

Bà không thể làm gì khác ngoài việc tự mình đi tìm Lệnh Mạn khuyên nhủ.

Trong tưởng tượng của Hạ Vũ Nhu, giáo sư Trương mới là hình mẫu con rể hoàn mỹ phù hợp nhất với bà.

Tuần tú khiêm nhường, cư xử ôn hoà với mọi người, nếu như kết hôn với Lệnh Mạn thì nhất định sẽ luôn luôn hoà thuận.

Còn Lý Trác Vân thì...?

Đến nghĩ cũng còn không dám nghĩ nữa là!

Trong tiềm thức Hạ Vũ Nhu rất sợ quả bom Lý Trác Vân này, chỉ cần vừa nghĩ tới việc con gái mình có thể gả cho Lý Trác Vân, bà liền khóc không ra nước mắt, cứ như cái người phải bước vào trong dầu sôi lửa bỏng đó chính là mình vậy.

Hạ Vũ Nhu giữ Lệnh Mạn đang muốn rời đi lại, bắt tri bắt giác nói: "Con gái à, con thật sự suy nghĩ kỹ rồi sao? Có bao nhiêu thanh niên tài tuấn như vậy con không chọn, tại sao hết lần này đến lần khác lại muốn ở bên Lý Trác Vân?"

Lệnh Mạn hỏi ngược lại: "Tại sao con lại không thể ở bên Lý Trác Vân?"

Hạ Vũ Nhu lo lắng: "Cũng không phải là con không rõ tính khí của thằng bé, cả ngày chỉ luôn leo lên nóc nhà lật ngói, mẹ sợ cuộc sống sau này của con sẽ không tốt!"

Lệnh Mạn vỗ vỗ tay bà, an ủi: "Mẹ yên tâm đi. Đó là đối với người khác thôi, khi ở bên con Lý Trác Vân rất kiềm chế."

Chỉ dựa vào mấy câu nói này của cô, Hạ Vũ Nhu vẫn không thể hoàn toàn tin tưởng.

Bà không ngừng lắc đầu, nói: "Không được không được, tuyệt đối không được, mẹ không thể trơ mắt đứng nhìn con gái của mẹ nhảy vào hố lửa được!"

"Trời ơi, mẹ! Con với Lý Trác Vân ở cạnh nhau thật sự rất tốt mà!" Lệnh Mạn bất đắc dĩ: "Huống hồ dưỡng Lý cũng đã đồng ý rồi, mẹ đừng suy nghĩ quá nhiều như vậy!"

Hạ Vũ Nhu cố chấp: "Lý Trác Vân đối xử với con tốt thế nào mẹ chưa từng nhìn thấy, nhưng thằng bé đối xử với mẹ như thế nào con còn chưa rõ sao?"

"..." Lệnh Mạn không nói gì được.

Nhắc tới cảnh ngộ của mình, Hạ Vũ Nhu không khỏi cảm thấy chua xót: "Chúng ta sống chung dưới một mái nhà nhiều năm như vậy rồi, nhưng đừng nói là mẹ, ngay cả một tiếng di thằng bé cũng chưa từng gọi qua. Cho dù con thực sự thích thằng bé, thì cũng phải vì mẹ mà cân nhắc một chút chứ! Nếu như sau này mẹ làm mẹ vợ của thằng bé, mà thằng bé vẫn lạnh lùng với mẹ như vậy, chẳng phải là mẹ sẽ còn tủi thân hơn gấp bội hay sao? Làm sao mà sống cho nổi đây!"

Hạ Vũ Nhu càng nói càng đau lòng, gần như sắp khóc đến nơi.

Xem ra quả thật Lý Trác Vân đã để lại bóng ma thật lớn trong lòng bà...

Lệnh Mạn dờ khóc dờ cười, nhẹ nhàng ôm lấy mẹ mình.

"Được rồi được rồi, mẹ đừng quá khổ sở." Cô suy nghĩ một chút, nói: "Lý Trác Vân không tôn trọng mẹ, đó đúng là cái sai của anh ấy, con đảm bảo trong vòng một tuần lễ sẽ cho mẹ thấy sự thay đổi của anh ấy, có được không?"

Hạ Vũ Nhu ngẩng đầu lên, ngờ ngác hỏi: "Thay đổi cái gì?"

Lệnh Mạn mỉm cười: "Mẹ cứ rửa mắt chờ đợi đi!"

***

Khi gặp Lý Trác Vân, Lệnh Mạn ngay lập tức thông báo tin tốt với anh ——

"Ba anh và mẹ em đều không phản đối chuyện yêu đương của chúng ta."

Phản ứng của Lý Trác Vân rất thẳng thắn, mở to mắt kinh ngạc.

"Thật sao?"

"Thật."

"Có thật không?"

Anh không dám tin nên liên tục hỏi đi hỏi lại ba lần liền.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Lệnh Mạn, Lý Trác Vân mừng rỡ như điên ôm chặt lấy Lệnh Mạn, bế cô lên cao xoay vòng quanh.

Lúc đoạt giải thưởng khi tranh tài cuộc thi Thiên Văn Học Thế Giới cũng chưa từng thấy anh hưng phấn như vậy.

Lý Trác Vân đặt Lệnh Mạn xuống, nói: "Vậy thì tốt quá, sau này chúng ta có thể quang minh chính đại ra ngoài du lịch với nhau rồi. Không cần phải dắt theo đám Lư Bội San, Sử Á Tùng để làm bình phong nữa."

"..." Trong lòng Lệnh Mạn thầm áy náy với Lư Bội San và Sử Á Tùng.

Lý Trác Vân thì hăng hái mười phần, nói đi là đi: "Tối mai có trận mưa sao băng Song Tử, chúng ta đến núi Ngọc Tú quan sát chứ? Mang theo lều vải, hạ trại một đêm! Chỉ hai người chúng ta thôi!"

Lý Trác Vân cao hứng đến không để ý đến trời trăng gì, Lệnh Mạn kịp thời ngăn anh lại: "Chờ đã, Lý Trác Vân, vừa rồi em vẫn chưa nói hết đâu."

Lý Trác Vân nhìn cô: "Sao vậy?"

Lệnh Mạn nói: "Bọn họ đồng ý để chúng ta ở chung một chỗ với một điều kiện."

"Điều kiện gì?" Lý Trác Vân hỏi.

Lệnh Mạn: "Sau này chúng ta sẽ không còn đơn thuần là gia đình rõ ràng cặp lại nữa, bây giờ em gọi ba anh là đượng Lý, nhưng sau này, có lẽ sẽ phải gọi ông ấy là ba chồng hoặc ba. Anh với Hạ Vũ Nhu cũng giống như vậy, nhưng cho đến bây giờ đến một tiếng gì anh cũng chưa từng gọi qua."

Lệnh Mạn hơi ngừng lại, lờ lờ chính đáng: "Hy vọng anh có thể ý thức được rằng đây là một vấn đề rất nghiêm túc."

Lý Trác Vân mím môi, yên lặng không nói, dường như đang suy nghĩ về những lời mà Lệnh Mạn vừa nói.

Lệnh Mạn lại nói tiếp: "Em biết anh vẫn luôn không thích bà, trước kia bà là mẹ kế của anh, thái độ của anh với bà không tốt là điều dễ hiểu. Nhưng bây giờ bà là mẹ của bạn gái anh, nếu như anh không tôn trọng bà thì chính là đang không tôn trọng em."

Lý Trác Vân ngay lập tức hiểu rõ, đổi giọng rất nhanh: "Được, anh sẽ tôn trọng bà ấy."

Lệnh Mạn cười giảo hoạt: "Tôn trọng cũng không phải chỉ nói miệng là xong chuyện."

Lý Trác Vân hỏi: "Vậy em muốn anh làm gì?"

Lệnh Mạn nói: "Sáng mai cùng ăn sáng với mẹ em, từ đầu đến cuối phải luôn cung kính, dùng dáng vẻ lễ phép đối đãi với người lớn. Mẹ em cũng không giống Đại Ngu, bà không gây khó dễ gì với anh, anh chỉ cần không dọa bà là được rồi, không có gì khó khăn chứ?"

"Tuỳ vào biểu hiện của anh mới quyết định xem tối mai có lên núi Ngọc Tú ngắm sao hay không." Lệnh Mạn đảo mắt, lại ra một yêu cầu mới: "Đúng rồi, nếu như anh có thể rót trà cho mẹ em, hẳn là bà sẽ rất thụ sủng nhược kinh."

Lý Trác Vân: "..."

Chắc chắn là sẽ ngạc nhiên vui mừng chứ không phải là kinh hoàng chứ?

***

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc Hạ Vũ Nhu xuống lầu thì nhìn thấy Lệnh Mạn và Lý Trác Vân đang ngồi ngay ngắn bên bàn ăn, cung kính chờ mình tới để cùng ăn cơm, biểu cảm của bà lúc đó giống như nhìn thấy quỷ sống vậy.

Hạ Vũ Nhu cẩn thận ngồi xuống, nhìn hai người, hỏi: "Hôm nay các con không ra ngoài sao?"

Lệnh Mạn nói: "Bây giờ vẫn còn sớm, ăn cơm xong mới xuất phát."

Hạ Vũ Nhu gật đầu: "Ừ."

Lệnh Mạn đưa một lồng sủi cảo đến trước mặt Hạ Vũ Nhu, nói: "Mẹ, hôm nay bữa sáng là con làm, lâu lắm rồi mẹ chưa ăn sủi cảo con gói đúng không?"

Hạ Vũ Nhu gật đầu: "Đúng vậy."

Lệnh Mạn vội gấp một cái lên cho bà nếm thử, nhìn bà ăn, vừa cười vừa hỏi: "Mùi vị thế nào?"

Hạ Vũ Nhu vẫn gật đầu như cũ: "Ăn rất ngon."

Bởi vì ánh nhìn chăm chăm của Lý Trác Vân ở bên cạnh mà biểu tình của Hạ Vũ Nhu không tự nhiên chút nào.

Thực sự không thể trách bà, bởi vì đã lâu lắm rồi bà không ngồi ăn cơm gần Lý Trác Vân như vậy.

Toàn bộ quá trình đều chỉ có hai mẹ con người tung kẻ hứng, Lý Trác Vân một mực làm người đứng ngoài cuộc.

Bên dưới bàn ăn, Lệnh Mạn lặng lẽ đá chân anh một cái.

"..."

Dụng ý không cần nói cũng biết.

Nửa giây sau Lý Trác Vân mới chậm chạp ngẩng đầu lên.

Lý Trác Vân bị ra tín hiệu, thế nên không thể không miễn cưỡng mà kích hoạt, bắt đầu máy móc hành động.

Anh đưa tay ra, hướng về phía bình trà trước mặt.

Tầm mắt của Lệnh Mạn và Hạ Vũ Nhu cũng dõi sát theo anh.

Lý Trác Vân cầm bình trà lên, tuần tự rót cho Hạ Vũ Nhu một ly trà.

Sau đó nói: "Dì, mời uống trà."

Trong lòng Lệnh Mạn thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thật đúng là giây phút lịch sử.

Mặc dù biểu tình và giọng nói của Lý Trác Vân đều hơi cứng nhắc, nhưng rốt cuộc là vẫn hoàn thành yêu cầu của Lệnh Mạn đối với anh.

Hạ Vũ Nhu kinh ngạc nhìn ly trà do Lý Trác Vân rót, nhất thời không biết phải tỏ thái độ ra sao.

Nhiều năm như vậy nhưng mối quan hệ của bà và Lý Trác Vân đều không hề được cải thiện, Hạ Vũ Nhu cũng đã sớm từ bỏ hy vọng rồi.

Nào có thể ngờ sẽ có một ngày Lý Trác Vân lại chủ động kéo gần như thế này.

Bà vừa vui lại vừa sợ, một lúc lâu sau mới nở nụ cười tươi như hoa: "Cảm ơn con, Tiểu Vân."

Hết chương 62.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Anh sẽ luôn luôn thích em, cho đến khi... Anh không còn nữa mới thôi

Biên tập: B3

Cuối cùng thì Hạ Vũ Nhu cũng đã ngấm ngấm thông qua chuyện của Lệnh Mạn, đương nhiên Lý Nghiễm Thời bên kia cũng sẽ không quên việc ra điều kiện với Lý Trác Vân.

Lý Nghiễm Thời vốn dĩ cũng không phải là một người bảo thủ hay cứng nhắc gì, dù sao cũng là người làm ăn, suy nghĩ tư tưởng cũng cần phải bắt kịp với thời đại.

Cho nên đối với chuyện Lệnh Mạn và Lý Trác Vân từ chị em biến thành người yêu, nghiêm túc mà nói thì Lý Nghiễm Thời không hề cảm thấy bài xích.

Ngược lại, khi hai người bọn họ kết hợp với nhau, thậm chí đối với Lý Nghiễm Thời còn có nhiều chỗ tốt.

Lệnh Mạn cần cù hiếu học, tiến bộ thần tốc, là ứng cử viên sáng giá duy nhất để thừa kế sự nghiệp của công ty.

Nhưng dù sao cô cũng là con gái, một ngày nào đó cũng sẽ phải lập gia đình, như vậy sẽ tương đương với việc vô hình trung một phần tài sản của Nhất Thiên sẽ bị chuyển ra ngoài, tự nhiên lại để cho người khác được lợi.

Đây cũng là lý do tại sao mà Lý Nghiễm Thời và Hạ Vũ Nhu lại cẩn thận chọn chồng cho Lệnh Mạn như vậy, chính là bởi vì sợ gặp phải một người không đáng tin, sau này không chỉ làm liên lụy đến Lệnh Mạn, mà còn làm tổn hại đến Lý gia.

Bây giờ như thế này hoá ra lại tốt, bao nhiêu chồng tốt rề hiên ngoài kia Lệnh Mạn đều làm ngo, từ đầu đến cuối chỉ thích mỗi con trai mình.

Đây chính là cái được gọi là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, Lý Nghiễm Thời thực sự không biết từ bao giờ mà Lý Trác Vân lại có sức quyến rũ như vậy.

Chẳng lẽ mấy cô gái trẻ bây giờ đều thích cái kiểu người vui giận thất thường như thế?

... Mỗi ngày đều vừa kinh sợ vừa thú vị? Giống Halloween?

Tất nhiên, hiện tại Lý Nghiễm Thời chỉ đồng ý mối quan hệ yêu đương của bọn họ, còn tương lai sau này ra sao, cụ thể còn phải chờ xem biểu hiện trong thời gian du học của Lý Trác Vân rồi mới đưa ra quyết định.

Nói theo một cách khác thì, Lý Nghiễm Thời còn có thể dùng cách này để quản lý các hành động phản nghịch của Lý Trác Vân.

Đừng tưởng rằng con leo lên máy bay bay đến nước Mỹ thì sẽ không ai quản lý được con nữa, con đâu vẫn còn là cấp dưới của ba đây. Nếu như con dám gây ra chuyện rắc rối gì, chuyện của hai đứa các con sẽ cần phải thương lượng lại một lần nữa.

... xem Lý Trác Vân có dám không nghe theo hay không.

***

Do Lý Trác Vân hết sức hợp tác trong bữa ăn sáng nên Lệnh Mạn cũng rất thoải mái giữ đúng lời hứa, đồng ý cùng anh lên núi Ngọc Tú chơi một ngày.

Hai người xuất phát vào đầu giờ chiều, chạng vạng tối thì đến được chân núi.

Bắt đầu leo núi.

Thân thể Lý Trác Vân cường tráng, một tay vác đồng dụng cụ ngắm sao, một tay vác lều vải, hoàn toàn không than mệt mỏi.

Lệnh Mạn thì rảnh rỗi đi bên cạnh, ung dung giữ vai trò của một vị khách du lịch.

Đây là lần thứ hai cô lên núi Ngọc Tú.

Vẫn còn nhớ lần đầu tiên đến đây là khi cùng đi với mấy người Lư Bội San, khi đó dưới sức ép của Hạ Vũ Nhu, phải lấy lòng Lý thiếu gia nên cô phải đồng ý làm người hầu cho anh một ngày.

Lệnh Mạn vẫn còn nhớ lần đó cô công dụng cụ leo núi nguyên một ngày, xương cốt già cỗi mệt đến gần như chết đi được.

Cô thấy buồn cười vì bây giờ vị trí chủ tớ đã đảo ngược, Lý Trác Vân biến thành người hầu, hơn nữa anh cũng không dám vênh mặt lên hắt hàm sai khiến cô nữa.

Bọn họ đuổi kịp chuyến xe cuối cùng lên đỉnh núi.

Lúc đi ngang qua chòi hóng mát đã từng nghỉ chân trước đây, Lệnh Mạn không khỏi tức cười.

Trong đầu hiện lên hình ảnh nhiều năm trước, khi mình ăn vạ ở đây không chịu đi, Lý Trác Vân bèn hù dọa cô trên núi có rắn.

Khi đó hai người thật đúng là oan gia, như nước với lửa, nhưng cuối cùng Lý thiếu gia vẫn tỏ lòng từ bi mà cõng cô xuống núi.

Lệnh Mạn cười xong thì không khỏi cảm thán, thời gian chớp mắt đã trôi qua.

Hôm nay ngồi nhớ lại, những chuyện không vui trong quá khứ lại có thể trở thành một đoạn ký ức khiến cho mình mỉm cười.

Khi trời tối hai người cũng lên tới được đỉnh núi, ăn một chút bánh mỳ và bánh quy mình mang đến.

Lý Trác Vân bắt đầu dựng lều vải và lắp ráp kính thiên văn, anh liếc nhìn thời gian, nói: "Trận mưa sao băng này sẽ bắt đầu vào khoảng mười một giờ đêm, em đừng ngủ quên đây."

Lệnh Mạn vội vàng vỗ vỗ mặt mình để lấy tinh thần.

Nhưng mà nhớ tới lời nguyên không bao giờ có thể nhìn thấy sao băng kia của mình, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác tuyệt vọng như đưa đám.

Quả nhiên, khi còn nửa tiếng nữa là đến mười một giờ, Lệnh Mạn liền thấy nhàm chán đến rã rời.

Cô dựa vào bên người Lý Trác Vân, gối đầu lên bả vai anh, mơ màng buồn ngủ.

Lý Trác Vân lay cô, nhắc nhở: "Sắp rồi, kiên trì đợi thêm một lúc nữa."

Lệnh Mạn vừa ngáp vừa gật đầu một cái: "Ừm."

Lý Trác Vân nói: "Không phải em nói lần nào cũng không nhìn được sao băng sao?"

Lệnh Mạn: "Ừm."

Lý Trác Vân cổ vũ cô: "Cho nên lần này nhất định phải mở to hai mắt để nhìn cho rõ, em đếm được bao nhiêu ngôi sao băng thì sau này phải sinh ngần ấy đứa trẻ."

"Phụt..." Lệnh Mạn hơi tỉnh táo lại: "Vậy nếu như em lại bỏ lỡ, không nhìn thấy bất cứ ngôi sao nào thì sao?"

Lý Trác Vân nói: "Vậy thì có nghĩa là em vô sinh hoặc anh vô sinh."

"..."

Thật đáng sợ.

Lệnh Mạn nhất thời hoàn toàn tỉnh ngủ, mắt mở to hơn cả chuông đồng, nhìn chăm chăm vào bầu trời đêm yên tĩnh.

Lý Trác Vân dự đoán thời gian rất chuẩn.

Khoảng mười một giờ năm phút, ngôi sao băng đầu tiên lẹ lẹ vạch ngang qua chân trời.

Lý Trác Vân nhanh tay lẹ mắt, chỉ về hướng đó hô to: "Mau nhìn kia!"

Lệnh Mạn nhanh chóng xoay đầu lại, nhưng vẫn chậm mất nửa nhịp, hoàn toàn không nhìn thấy dấu vết nào.

Lý Trác Vân lại chỉ ra đằng sau lưng cô: "Bên kia cũng có!"

Lệnh Mạn vội quay đầu.

... Vẫn là chậm một bước.

Đến một ngôi sao băng mà cô cũng không nhìn được, Lệnh Mạn chưa từng cảm thấy mất mát như vậy, không khỏi dẫu môi.

Sợ là lần này lại phải quay về trong hối tiếc rồi.

Vài giây sau, đột nhiên mắt cô sáng lên.

"Ồ đó!" Lệnh Mạn chỉ về phía đỉnh đầu Lý Trác Vân, hưng phấn đến gần như nhảy cẫng lên: "A! Em thấy rồi!"

Được thần may mắn chiếu cố rồi.

Một vệt sáng nhỏ bé chọt loé lên trên bầu trời đen kịt, tốc độ nhanh đến mức dường như mắt thường không kịp nắm bắt, nhưng cũng đã kịp lưu lại vẻ tươi đẹp vô hạn trong lòng Lệnh Mạn.

Hoá ra sao băng thật sự chính là như thế này.

Cô kích động đến nỗi không còn lời nào có thể diễn tả: "Mau nhìn, bên kia lại có một ngôi nữa!"

Ngay sau đó Lệnh Mạn mới kịp phản ứng: "Mau cầu nguyện đi!"

Cô chấp hai tay, nhắm mắt lại, trong miệng lẩm nhẩm cái gì đó.

Dưới sự thúc giục của Lệnh Mạn, Lý Trác Vân cũng đành nhắm mắt, làm một tư thế giống với cô.

Nếu như anh của bốn năm trước mà nhìn thấy dáng vẻ của mình bây giờ, nhất định là sẽ thầm chế giễu trong lòng.

Đối với nhà thiên văn học chuyên nghiệp thì sao băng chẳng có gì xa lạ, bản chất của nó cũng chỉ là những vụn thiên thể nhỏ bé trong vũ trụ mà thôi, không có quá nhiều giá trị để nghiên cứu.

Còn về chuyện quần chúng thích hướng về phía một ngôi sao băng có trọng lượng chưa bằng một hòn sỏi để cầu nguyện, thì Lý Trác Vân cũng không hiểu đến tột cùng là tại sao.

Nhưng trên cõi đời này, những chuyện khiến anh nghĩ mãi không ra vẫn còn rất nhiều.

Nửa phút sau, hai người chậm rãi mở mắt ra.

Lý Trác Vân tò mò: "Em cầu nguyện cái gì vậy?"

Lệnh Mạn nói: "Trong tương lai không xa, anh sẽ trở thành một nhà thiên văn học vĩ đại."

Lý Trác Vân hừ khê: "Sớm muộn sẽ như vậy."

Lệnh Mạn lại hỏi: "Vậy anh cầu nguyện cái gì?"

Lý Trác Vân lờ lững: "Kết hôn với em."

"..."

Lệnh Mạn hơi sững sờ.

Lý Trác Vân nhìn thẳng vào cô, một đôi mắt đen trắng rõ ràng, ánh mắt nóng bỏng mà nồng nàn.

Bị anh nhìn chằm chằm không chớp mắt như vậy, Lệnh Mạn mím môi cười một tiếng, kim lòng không động mà cúi đầu.

Mấy giây sau, giọng nói rất nhẹ của cô cất lên, lặp lại lời của anh ban nãy: "Sớm muộn sẽ như vậy."

Bầu trời đêm như gần ngay trước mặt, hàng ngàn hàng vạn ngôi sao sáng lấp lánh rực rỡ khiến cho người ta choáng váng, kỳ quan vĩ đại của thiên nhiên bao trùm lấy bóng dáng nhỏ bé của hai người bọn họ.

Thật ra thì cần gì phải cầu nguyện, vào giây phút khi nhìn thấy ngôi sao băng kia, cô đã cảm thấy thoả mãn lắm rồi.

Cậu bé yêu dấu mang cô đến nơi xa ngắm mưa sao băng, dưới sự làm chứng của bầu trời đêm nói ra nguyện vọng thành kính nhất trong lòng.

Khi Lệnh Mạn vẫn còn ở độ tuổi thiếu nữ, đây chính là tình yêu lãng mạn nhất mà các cô mong muốn có được trong cuộc đời.

Mặc dù chậm trễ mười mấy năm, nhưng cuối cùng thì hôm nay Lý Trác Vân và cô đã cùng nhau thực hiện được.

***

Đầu tháng tám, Lệnh Mạn tự mình tiễn Lý Trác Vân lên máy bay bay đến San Francisco của nước Mỹ.

Lý Trác Vân vẫn là Lý Trác Vân ấy, một khi bước đi là sẽ không quay đầu lại.

Bọn họ nói lời tạm biệt ngắn ngủi ở trong phòng chờ, sau khi nói với Lệnh Mạn một câu cuối cùng "Anh đi đây", Lý Trác Vân liền kéo valy, xoay người sai bước thật dài, gọn gàng dứt khoát đi vào cửa kiểm tra an ninh.

Chỉ để lại cho Lệnh Mạn một bóng lưng ngao ngễ.

Dần dần, bóng lưng ấy cũng đi xa khỏi tầm mắt của cô.

Lần này đi là cả mấy năm, dù là đôi tình nhân không muốn chia xa, nhưng đồng thời cũng là giấc mơ của những người trẻ tuổi.

Người mà mấy ngày hôm trước vẫn còn ở bên cạnh mình, chỉ trong nháy mắt đã xa cách cả đại dương, không còn cảm nhận được hơi ấm của anh.

Lệnh Mạn cố gắng mỉm cười, tận lực làm vui bớt đi nỗi buồn của mình.

Vào những lúc như thế này, cô cần phải trao cho Lý Trác Vân càng nhiều lời chúc phúc và kỳ vọng hơn, chứ không phải là để mặc cho sự bướng bỉnh của mình ngăn trở bước chân anh.

Đúng như những lời mà cô đã hứa với ngôi sao băng hôm ấy ——

Cô tin rằng sẽ đến một ngày, anh ngửa mặt trông lên những vì tinh tú trên bầu trời, còn cô sẽ ngửa mặt trông lên anh.

***

Sự nghiệp học hành của Lý Trác Vân bước sang một khởi đầu mới, sự nghiệp của Lệnh Mạn cũng như vậy.

Quay về với công việc, trách nhiệm của cô ở Nhất Thiên càng ngày càng nặng nề, những hạng mục cần phải tham dự và phụ trách cũng càng ngày càng lớn, mỗi hợp đồng giao dịch đều có giá trị hơn một tỷ trở lên.

Kế hoạch sát nhập và thu mua lại bệnh viện của Nhất Thiên bước đầu cũng đã hoàn thành xong, năm nay chính thức đi vào vận hành, Lệnh Mạn thân là người ngồi trên ghế giám đốc điều hành nên đồng thời gánh nặng cũng lớn hơn.

Hàng trăm chuyện lớn nhỏ dồn hết lên trên người cô, ban đầu Lệnh Mạn bận đến mức không thở nổi, nhưng cũng không thể không cố gắng làm quen với cái quy luật này, thậm chí cuối cùng còn học được cách tranh thủ thời gian giữa những bận rộn.

Lý Trác Vân nhập học hết sức thuận lợi, trong môi trường có bao nhiêu những con người tài hoa ưu tú, cá tính khoe khoang phách lối của anh lại được giáo sư và các bạn học vô cùng coi trọng.

Tháng nào Lệnh Mạn cũng nhận được mấy tấm bưu thiếp phong cảnh của Lý Trác Vân gửi tới từ California.

Thời tiết ở California rất đẹp, ánh mặt trời tràn ngập mỗi ngày.

Từ những bức ảnh mà Lý Trác Vân chụp, Lệnh Mạn cũng đã nhận biết được toàn cảnh của đại học Berkeley.

Tháp đồng hồ cao sừng sững, không khí cổ kính của thư viện, phòng hoà nhạc hoa lệ sáng chói, cùng với bộ xương khủng long khổng lồ được gìn giữ hoàn hảo...

Lý Trác Vân còn nhờ một người khác chụp ảnh cho mình.

Anh đứng ở nơi cao nhất của thành phố —— phòng thí nghiệm Lawrence để quan sát toàn cảnh của Berkeley.

Đây là nơi cao nhất để nhìn ra xa, tầm mắt phóng ra vô tận.

Giữa bức hình, Lý Trác Vân đứng bên cạnh một khối nham thạch, kế bên là những căn nhà lầu san sát, xa xa là cánh rừng mênh mông cùng ánh nắng chiều trải dài, kích thích trí tưởng tượng vô hạn của con người.

Mà dáng người cao ráo ngạo nghễ của anh đứng bất động, để mặc cho làn gió tự do thổi qua người.

Lệnh Mạn hãnh diện vì anh.

***

Sau mấy tháng bận rộn liên tiếp, cuối cùng một hạng mục lớn trong tay Lệnh Mạn đã kết thúc mỹ mãn.

Coi như phần thưởng, Lý Nghiễm Thời cho cô nghỉ dài hạn hai tuần lễ, tạo cơ hội để cô có thể nghỉ ngơi cho thật khoẻ.

Lệnh Mạn đã sớm muốn đi ra ngoài thay đổi tâm trạng.

Cô muốn tìm một nơi yên tĩnh để có một kỳ nghỉ thực sự, cô đã hỏi qua ý kiến của Đại Ngưu nhưng vẫn chưa quyết định được sẽ đi nơi nào.

Hôm nay, nhân viên chuyển phát đưa tới một phong thư.

Lệnh Mạn mở ra nhìn, không ngoài dự đoán chính là bưu thiếp mà Lý Trác Vân gửi tới.

Bởi vì từ trước đến nay Lý Trác Vân chỉ gửi mỗi bưu thiếp mà không viết thư, cho nên Lệnh Mạn cũng không sốt ruột mở ra xem.

Nhưng trong bì thư còn có một thứ khác, Lệnh Mạn run rẩy nửa ngày, một tấm vé máy bay rơi ra ngoài.

Tên hành khách: Lệnh Mạn.

Từ thành phố A bay đến —— San Francisco?!

Thời gian cất cánh —— tối nay?!

Lệnh Mạn hốt hoảng nhìn đi nhìn lại vé máy bay và tấm bưu thiếp, mới phát hiện ra trên mặt sau của tấm bưu thiếp có viết mấy dòng chữ.

Lý Trác Vân viết bằng tiếng Anh.

"Anh sẽ luôn làm phiền em, cho đến khi em thích anh mới thôi.

Anh sẽ luôn nhớ đến em, cho đến khi anh gặp em mới thôi.

Anh sẽ luôn luôn thích em, cho đến khi... anh không còn nữa mới thôi."

Vậy nên, mau đến gặp anh đi.

Bởi vì bên cạnh anh mới là nơi chốn yên bình nhất.

Hoàn chính văn.

Tác giả có lời muốn nói: Chắc chắn chắc, Lý Trác Vân cũng đã theo kịp trào lưu viết thư ba dòng.

Lại nói, tại sao mấy nhân vật chính của tui khi kết truyện đều chạy đi nhìn thiên văn thời tiết thế nhỉ? Bộ "Chiếc Ô" thì hai người đi ngắm mặt trời mọc, bộ này đi đi ngắm mưa sao băng...

Với cái tính của tui thì, rất sợ viết ngoại truyện...

Nhưng mọi người có thể nói thử xem muốn biết chuyện gì về sau, có lẽ là tui sẽ viết chẳng?

Bây giờ nam chính mới có hơn hai mươi tuổi nên không có cách nào viết, nhưng khi ba mươi bốn mươi tuổi kết hôn sinh con thì cũng có thể viết ngoại truyện đi...

Theo như lời ba nói thì, chắc hẳn cậu ta sẽ là kiểu người dọa khóc chính con mình, ha ha.

Sau nữa, bộ truyện này sẽ được xuất bản trong năm nay, đến lúc đó mọi người có thể lưu ý một chút, hi hi.

Lời của Bê Ba: Vậy là Bê lại edit hoàn thêm một bộ nữa của Thái Hậu Trở Về, đây là toàn bộ chính văn được đăng trên Tần Giang, còn một ngoại truyện nhỏ nữa được đăng trên Weibo của tác giả, Bê sẽ đăng vào ngày mai. Tốc độ edit của bộ này nhanh hơn bộ Chiếc Ô hẳn 1 tháng, chưa đầy 3 tháng đã hoàn rồi. Đó chính là nhờ vào sự ủng hộ nhiệt tình và thành tâm của tất cả mọi người, những bạn đọc đã theo sát và tiếp thêm năng lượng cho

Bê từ khi bắt đầu làm bộ truyện đến giờ. Chân thành cảm ơn mọi người.

Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi – Thái Hậu Trờ Về (18/02/2018 – 15/05/2018)

Hà Nội, Ngày 15 tháng 05 năm 2018.

Bạch Bách Bon.

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Ngoại truyện: Tiểu Vân Vân

Biên tập: B3

Sau khi cưới hai năm, hôm đó khi Lệnh Mạn biết mình có thai, Lý Trác Vân đã thức trắng đêm không ngủ được.

Anh lật tung cả quyển từ điển Hán Ngữ lên, sử dụng tất cả vốn văn chương suốt cuộc đời, rốt cuộc đã nghĩ ra một cái tên vô cùng đẹp đẽ, đậm chất thơ —— Lý Hạc Linh.

Nhưng mà, đến ngày hôm đó khi cục cưng oa oa ra đời, Lý Trác Vân thò đầu nhìn một cái, lại phát hiện hoá ra là một thằng nhóc.

Cũng đồng nghĩa với việc cái tên mà anh dùng tất cả tế bào não để nghĩ ra đã bị hoang phí, không thể dùng.

Cuối cùng, sau khi cả nhà cùng bàn bạc đã cùng đổi tên cho chàng trai này thành Lý Hành Vân.

Có lẽ chính bởi vì nguyên nhân này mà, từ đầu đến cuối Lý Trác Vân không thể nào thích được đứa con trai này.

***

Từ khi biết nhận thức Lý Hành Vân đã bị đánh qua không ít...

Sinh ra ở Lý gia, có nghĩa là từ nhỏ đã không lo cơm áo, nhận tất cả yêu thương chiều chuộng.

Dĩ nhiên, phần chiều chuộng này không bao gồm Lý Trác Vân.

Thứ nhất là bởi vì thời gian anh ở nhà quá ít, sau đó là bởi vì cho đến bây giờ anh chưa bao giờ chủ động cười với Lý Hành Vân một cái.

Chỉ khi nào có mẹ ở bên cạnh, Lý Hành Vân mới cảm thấy biểu tình của ba mình hơi nhu hoà hơn một chút.

Mỗi lần ba từ nước ngoài trở về đều mang cho mẹ một rương lớn đồ trang điểm của những hãng nổi tiếng, còn cho mình cái ô tô đồ chơi mua ở quán bán hàng rong ven đường...

Thậm chí Lý Hành Vân còn cảm thấy so với Lý Trác Vân, Đặc Luân Tô ám áp còn giống cha già của mình hơn.

***

Lên bốn tuổi Lý Hành Vân bắt đầu đi học mầm non, danh hiệu Ma Vương liền cứ như vậy mà ra đời.

Cậu là đứa bé nghịch ngợm nhất trong nhà trẻ, đút com cho cậu chính là việc khiến người ta nhức đầu nhất.

Bất kể đầu bếp bỏ ra bao nhiêu tâm tư, trang trí nấu ăn tỉ mỉ đến mức nào, Lý Hành Vân đều nhất định không chịu ăn nhiều thêm dù chỉ một miếng.

Thế nhưng cậu lại có một gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu như thiên sứ, lông mi thật dài, nụ cười ngọt ngào, tất cả mọi người đều không đành lòng mà trách cậu.

Lúc ở nhà, vì để cho cháu ngoại mình ăn thật no mà mỗi ngày Hạ Vũ Nhu đều phải đuổi theo cậu bé khắp khu biệt thự.

Người trong cả khu biệt thự Kim Đình đều biết sự tinh quái của Lý Hành Vân.

Đừng thấy tên tiểu tử này nhỏ mà coi thường, chạy nhảy không khác gì con khỉ, chỉ thoát một cái đã như một làn khói, không còn thấy tăm hơi.

Lúc một nhà bốn người cùng nhau ăn cơm, Lý Nghiễm Thời nhìn Lý Hành Vân không chịu ăn cơm, đang ngồi một bên chăm chú chơi xe mô hình bằng

một đôi mắt đầy hiền hậu và cung chiều.

Ông lắc lắc đầu: "Đứa nhỏ này không khác gì ba nó, ba nó khi còn bé cũng như vậy, ăn cơm không khác gì đi đánh giặc."

Lý Nghiễm Thời nói như đang ám chỉ Lý Hành Vân không chịu ăn cơm đều là tại Lý Trác Vân vậy.

Lý Trác Vân khinh thường lắm lắm: "Còn bé con mà như vậy thì lấy đâu ra ai nuôi chiều? Chả bị đánh đến mông nở hoa từ lâu rồi."

***

Trưa hôm nay, trong vườn trẻ lại diễn ra trò chơi đuổi bắt với nhân vật chính là Lý Hành Vân.

Cô giáo trẻ bung bát cơm, thở hồng hộc đuổi theo sau Lý Hành Vân, chạy quanh tất cả ngõ ngách trong vườn trẻ, âm ỉ náo loạn.

"Vân Vân, ăn thêm một miếng nữa có được không? Món cá này ăn rất ngon đó."

"Không ăn là không ăn!"

Lý Hành Vân chơi đến nghiện, nhìn thấy có người khẳng khẳng đuổi theo mình thì càng chạy càng hăng.

Kết quả cô giáo kia không chú ý, chân bị vướng nên ngã nhào, đầu gối đập vào nền đất, máu tươi lập tức chảy ròng ròng.

Vừa công tác năm đầu tiên lại gặp phải đứa trẻ khó bảo như vậy, cô giáo ngồi trong phòng làm việc của hiệu trưởng, tủi thân vô cùng, khóc đến hoa lê đài vùi.

Lý Hành Vân bị phạt đứng dựa vào tường, cúi đầu, cắn môi tự trách.

Hiệu trưởng gọi điện thoại cho phụ huynh của Lý Hành Vân, bảo bọn họ nhanh chóng tới đây.

***

Trong vườn trẻ, mười người bạn nhỏ thì có đến tám bạn nhỏ muốn làm nhà khoa học trong tương lai, còn dư lại hai bạn nhỏ muốn làm ngôi sao lớn.

Vì vậy Lý Hành Vân có thể trở thành vua của nhà trẻ, nguyên nhân rất lớn bởi vì ba của cậu là một nhà thiên văn học.

Mọi người rất hay thấy ba của Lý Hành Vân trên tivi, vô cùng sùng bái chú ấy.

Lần này có cơ hội được nhìn tận mắt thần tượng của mình, tất cả các bạn nhỏ đều không ngủ trưa, hào hứng chạy tới xem.

***

Trong phòng làm việc, hiệu trưởng nghiêm nghị liệt kê ra những thành tích phá rối của Lý Hành Vân.

Không tuân theo quy định của trường học cũng thôi đi, đã vậy còn thường xuyên bắt mấy con thần lẩn, nhện.

Loại động vật máu lạnh như thần lẩn mà mang tới trường, khiến cho các cô giáo trong vườn trẻ bị cậu bé dọa đến sắp đau tim.

Sắc mặt Lý Trác Vân còn sa sầm hơn cả hiệu trưởng —— tiểu tử thúi này cả ngày không chịu học hành, vứt hết mặt mũi của anh đi rồi.

Ngay trước mặt mọi người, Lý Trác Vân đại nghĩa diệt thân, xách cổ áo Lý Hành Vân, treo cậu lên hung hăng đánh cho một trận.

Lý Trác Vân vốn dĩ đã không có một khuôn mặt hiền hoà, lúc nổi giận thì càng trở nên đáng sợ.

Lý Hành Vân không có chỗ để chạy, chỉ có thể gào khóc âm ỉ, từ đây ngôi vua của nhà trẻ đã không còn tồn tại.

Sau đó... Những người bạn trong vườn trẻ sợ nhất một chuyện đó chính là hộc phụ huynh.

Không phải vì sợ cô giáo sẽ cáo trạng với ba mẹ mình, mà là sợ nhìn thấy ba của Lý Hành Vân...

Hết ngoại truyện.

Lời của Bê Ba: Đến đây thì chính thức hoàn nha. Một HE trọn vẹn cho Lý thiếu và Mạn Mạn³. Nhưng không HE lắm cho Tiểu Vân Vân=))).

Bạn đang đọc truyện *Đến Khi Em Thích Anh Mới Thôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

